76

சீனப் படையெடுப்பை எதிர்த்துக் கழகம்

சீன ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்து இந்தியப் பிரதமருக்கு எல்லா வகையான ஆதரவும் தரப்படும் என்று தி. மு. கழகம் அறிக்கை வெளியிட்டது. அந்த நல்ல எண்ணத்தை மதிக்கின்ற வகையில் சிறையில் இருந்த அண்ணா அவர்களோ அல்லது ஆயிரக்கணக்கான கழகத் தொண்டர்களோ விடுதலை செய்யப்படவில்லை. அனைவருடைய தண்டனைக் காலமும் முடிவுற்ற பிறகே விடுதலை செய்யப்பட்டோம். இது அன்றிருந்த காங்கிரஸ் ஆட்சியின் கொடுங்கோன்மைக்கும் பெருந்தன்மையற்ற போக்கிற்கும் ஓர் உதாரணமாகும். தண்டனைக் காலம் முடிந்து வேலூர் சிறையிலே இருந்து வெளி வந்த அண்ணா அவர்கள் சீன ஆக்கிரமிப்பாளர்களை எதிர்த்து வேலூர் கோட்டை வெளி மைதானத்தில் போர் முழக்கம் செய்தார்.

முன்னேற்றக் கழகம் தன்னுடைய முழு ஆதரவையும் அந்த யுத்தத்தில் இந்திய சர்க்காருக்கு அளிக்க முன் வந்தது. கழகத்தின் சார்பில் நன்கொடைகள் திரட்டப்பட்டு, போர் நிதியும், தங்க நகைகளும் வழங்கப் பெற்று, அவைகளை நாவலரும் நானும் முதலமைச்சர் காமராசர் இல்லம் சென்று அவரிடத்திலே அளித்தோம்.

இந்தியாவின் மீது போர் தொடுத்த நிகழ்ச்சி தமிழ் நாட்டில் அரசியல் மாற்றங்களுக்கு வித்திட்டது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. தி. மு. கழகம் தன்னுடையகொள்கை முழக்கமாகக் கொண்டிருந்த திராவிட நாடுப் பிரிவினையைக் கைவிட வேண்டிய சூழ்நிலைக்கு இந்தியாவின் மீது, சீனர் தொடுத்த போர் ஒரு முக்கியக் காரணமாக அமைந்தது.

சீனப் படையெடுப்பு இந்தியாவில் ஏற்படுத்திய அதிர்ச்சி பல முனைகளிலும்—பல துறைகளிலும் எதிரொலித்தது. தமிழகத்தில் மாலிக் காபூர் படை நடத்தி வந்தபோது ஏற்பட்ட சலனமும் விளைவுகளும் எப்படிப்பட்டவை என்பதைப் படித்திருக்கிறேன். அதே போன்றதொரு சூழ்நிலை 1962 அக்டோபரில் நிலவிற்று.

சீனாவைத் ‘தூங்கும் அரக்கன்’ என்று வர்ணித்தான் நெப்போலியன்! ‘அது விழித்தெழுந்தால் உலகமே அதிரும்’ என்றும் அவன் அப்போது சொல்லிவைத்தான். சீனா தூங்கிக் கொண்டு

இருந்தபோது இந்தியா என்ன செய்துகொண்டிருந்தது என்கிற சேதி எல்லாம் ஆதிக்க வரலாறு கூறுகிற கசப்பான உண்மைகள்.

ஆனால் சீனா விழித்து எழுவதற்கு வேகமும், விசையும், வலிவும் தன்னம்பிக்கையும் ஊட்டுவதில் இந்திய அரசியலின் நெளிவு-சுளுவுகளுக்கும் பெரும் பங்கு உண்டு. சீனத்து விடுதலை வீரன் சன்யாட்சன் ‘சீனத்துக் காந்தி’ என்று அழைக்கப்படுவதும் ஒரு மரபு. ஆகவே சீனா, சுதந்திரமாகவே இருந்ததாகப் பாவிக்கப்பட்டாலும் அடிமையாக இருப்பதன் கேவலத்தையும், அதிகாரமில்லாத தன்னரசின் சங்கடங்கள் எவை என்பதையும் சரியாக அது கற்றுக்கொண்ட இடம் இந்தியா தான்!

சீனாவின் ‘ஆத்மிக பலம்’ நம் நாட்டுப் புத்தரால் முழு வளர்ச்சியினைப் பெற்றதாகச் சொல்கிறார்கள். அதனுடைய அரசியல் தூக்கம்—அதன் மயக்கம்—தாழ்வு மனப்பான்மை—அத்தனையையும் உதறித் தள்ளிச் சீனா சிலிர்த்து எழுவதற்கும் நாம் முக்கிய காரணமாக இருந்திருக்கிறோம். அதனை ‘அரக்கன்’ என்று வருணித்த மேற்கத்திய அரசியல்வாதிகளை நாம் நிரம்பவும் கேலி பேசினோம்.

“அதனுடைய உருவம்தான் அப்படி! உள்ளமோ அதன் உருவத்தைக் காட்டிலும் பெரிது—பரந்தது” என்று பேசிப் பேசி உலகத்தின் கண் முன்னால் சீனத்தை நல்லபிள்ளை ஆக்கிக் காட்டுவதற்கு நமது பிரதமர் நேரு அவர்களும், அவருடன் சேர்ந்து நாமும் செய்த முயற்சி கொஞ்சமல்ல. உலகத்துச் சமாதான வாழ்வே சீனாவை ஐ. நா. சபையில் அங்கீகரித்திடும் செயலில்தான் அடங்கியிருப்பதாக நாம் விடாப்பிடியான உறுதி காட்டி நின்றோம்.

இந்தப் பிடிவாதத்தின் காரணமாக நமக்கு தேசிய மட்டத்தில் ஏற்பட்ட இழப்புகளும் கணிசமானவை. எது எப்படி ஆனாலும் இந்தியா—சீனா நட்புணர்வு ‘சயாமிய இரட்டையர்களைப்’ போல் பிரிக்க முடியாதது என்று நாம் துணிச்சலாக நம்பிய காலமும் உண்டு. அதிலும் பாண்டூங் மாநாட்டின் போது, சீனப் பிரதமர் யார்—இந்தியப் பிரதமர் யார்—என்பதில் மேற்கத்திய நாட்டவர் குழப்பம் அடைந்திடும் விதமாகவே நடவடிக்கைகள் காணப்பட்டன.

மேற்கத்தியத் தொழிலாளர்களிடத்தில் தோற்றுப்போகும் கம்யூனிஸ்டுகள் கைவரிசை கிழக்கிந்திய விவசாயிகளிடத்தில் எப்படி வெற்றிக் கொடியினை நாட்டுகிறது பாரீர் என்று சீனாவைப் புகழ்ந்து தமிழ் நாட்டு மேடைகள் கூட அப்போது அதிர்ந்தன. பழம்பெரும் நாடுகள் இரண்டுக்கும் புத்துலகம் காண்பதில் இருக்கிற குறிக்கோள் ஒன்றே. “அதுதான் சமாதான சகவாழ்வு” என்றெல்லாம் நமது நேரு உள்பட

அனைவரும், கேட்போர் காதுகள் அடைத்துப் போகும்படி முழங்கினோம். அது மட்டுமா?

1. போரைத் தவிர்த்து உலகத்தில் சமாதானம் நிலவிடப் பாடுபடுதல், 2. அந்தந்தநாட்டுத் தேசிய எல்லைகளை மதித்தல் 3. எந்தப் பிரச்சினையையும் கூடிப் பேசித் தீர்த்துக் கொள்ளுதல், 4. போர்த் தளவாடங்களைக் கண்மூடித்தனமாகக் குவித்துக் கொண்டிருக்கும் வல்லரசுகளின் சார்பாகச் சேர்ந்திடாமல், நடுநிலை வகிப்பது- என்பனவற்றில் இரு நாடுகளும் ஒருமித்த கருத்தோடு இருப்பதாகவே அன்றைய உலகம் நம்பிற்று!

நாமும் அதனையே நம்பிச் சீனாவை ஆதரிப்பதும், அதன் நண்பர்களைப் பகைத்துக் கொள்ளாதிருப்பதும் தான் நம்முடைய அயல் நாட்டுக் கொள்கையென்று ஆக்கிக் கொண்டிருந்தோம். இந்தக் குருட்டுத்தனமான நம்பிக்கைக்கு நேரு மட்டுமே முழுப் பொறுப்பு அல்லவென்றும், அவருடைய அயல் நாட்டுக் கொள்கையின் ஒலி பெருக்கியாக இருந்த கிருஷ்ண மேனனுக்கும் முக்கியப் பங்கு இருந்ததாகவும் பின்னர் அனைவரும் உணர்ந்தோம்.

அது மட்டுமல்ல; கே. பி. எஸ். மேனன் என்பவர் இந்தியாவைப் பற்றி சோவியத் ரஷ்யா கொண்டிருப்பதாகத் தெரிவித்த கருத்துக்களும் நாம் மேற்கத்திய நாடுகளுக்கு எதிர்ப்பாகவும் கம்யூனிஸ்டு சார்பு நாடுகளுக்கு கண்மூடித்தனமாக ஆதரவினைக் கொடுத்தும் நடந்து வந்ததற்குக் காரணமாக இருந்தது.

இப்படி ஏற்பட்ட பல்வேறு கோளாறுகள் சேர்ந்து நமது மனிதாபிமானத்திற்கு அறைகூவலாய், சீனப் படையெடுப்புத் திடுமென எதிர்ப்பட்டது.

''சகோதர பாசம்.''

''சமாதானச் சக வாழ்வு.''

''தேசிய எல்லைகளின் மதிப்பு.''

''கூடிப் பேசிப் பிரச்சினைகளை தீர்க்கும் பொறுமை'' ஆகிய உபதேசம் அத்தனையும் 1962 அக்டோபர் 20-ஆம் நாளன்று உலகத்துக் கூரையாம் இமயத்தில் வெடித்திட்ட துப்பாக்கிச் சத்தத்தில் அழுந்தி விட்டன!

ரஷ்யா அது சம்பந்தமாக இந்தியாவுக்கு எதுவுமே ஆறுதலாக ஒரு வார்த்தை சொல்வதற்கும் கண்டிப்பாக மறுத்து விட்டது. 'கம்யூனிச அகிலத்தின்' அரசியல் வறுமை அப்போது நமக்குத் தெளிவாயிற்று.

''கொண்டவன் சரியாக இருந்தால் கூரையேறிச் சண்டை போடலாம்'' என்று தமிழகத்தில் வழங்கப்படும் கிராமியப் பழமொழி!

அப்போது நமக்குக் 'கொண்டவர்கள்' சரியில்லாததால் நமது கூரையில் சண்டை தொடங்கிற்று.

அக்டோபர் 2-ஆம் நாளன்று இந்தியாவில் வடமேற்கு லடாக் பகுதியிலும், வட கிழக்கு நேபா பகுதியிலும் திட்டமிட்ட ஆக்கிரமிப்புப் போரைத் துவக்கிவிட்டனர்.

நாடே திகைத்தது' நம்ப முடியாத கதை நடந்து கொண்டிருப்பதாக ஒவ்வொருவரும் திடுக்கிட்டனர். தேசியத்தைப்பற்றி வாய் கிழிய அதுவரை பேசியது தவிர தேசிய எல்லைகளை பலப்படுத்திக் காப்பதற்குத் தவறிவிட்ட குற்றம் மக்களுக்கெதிரில் அம்மணமாக நின்றது.

இந்தப் பிரச்சினையில் தி. மு. கழகமும் அறிஞர் அண்ணா அவர்களும் தொடர்ந்து வற்புறுத்தி வந்த அறிவுரைகளுக்குச் செவி மடுத்திருந்தால் சீனப் படையெடுப்பைத் தடுக்க முடியாது போயிருந்தாலும் ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்து நொறுக்குவதற்கு நாம் அப்போது முழுத் தயாரில் இருந்திருக்கலாம்.

அறிஞர் அண்ணா எப்போதுமே கம்யூனிசத்திற்கு ஆதரவானவர். ஆனால் கம்யூனிஸ்டுகளை நம்பாதவர்; ஜனநாயகவாதிகளைப் போற்றுபவர். ஜனநாயகத்தின் குறைபாடுகளையும் குளறுபடிகளையும் நன்கு அறிந்தவர். ஜனநாயக முறையில் கம்யூனிசத்தில் உண்மையான பலன்களைச் சேர்ப்பதில் தான் அவருக்கு ஆர்வம் அதிகம். அந்த அடிப்படையில் தான் கழகத்தின் கொள்கைகளும் எங்களுடைய நடைமுறைகளும் இன்றளவும் இயங்கி வருகின்றன.

சீனாவுக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையில் இருந்த எல்லைத் தகராறுகளின் தன்மைகளைத் தி. மு. கழகத்தைப் போல் சரியாக உணர்ந்திருந்த அரசியல் கட்சிகள் அப்போது மிகக் குறைவு. ஆதலால்தான் 1961-ல் மதுரையில் நடைபெற்ற கழக மாநாட்டிலேயே, ''ஐ. நா. மன்றத்தில் சீனாவுக்காகப் பல முறை வாதாடி வரும் இந்தியா எந்த வல்லரசுகளுடனும் கூட்டுச் சேராமல் உலக அரசியலில் நடுநிலைமை வகித்து வந்தும்—இந்தியத் துணைக் கண்டத்து மக்களுக்குப் பேரதிர்ச்சியை உண்டாக்கும் வகையில் இந்தியாவின் வட எல்லையின் சில பகுதிகளில் செஞ்சீனா புகுந்து ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருப்பது இரு நாடுகளுக்குமிடையே உள்ள நட்புறவு கெடுவதற்குக் காரணமாக இருப்பதால் அச் செயலை இப்பொழுது மாநாடு வன்மையாகக் கண்டிக்கிறது என்று அந்தத் தீர்மானம் கூறிற்று.

இது அறிஞர் அண்ணா எழுதிய தீர்மானம். செஞ்சீனா ஆக்கிரமிக்கிறது. இந்தியத் துணைக் கண்டத்து மக்களுக்குப் பேரதிர்ச்சியை உண்டாக்கும் வகையில் அது செயல்படுகிறது. இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான நட்புறவு கெடுவதற்குச் சீனா வழி கோலுகிறது; சீனாவின்

செய்கை வன்மையாகக் கண்டிக்கத் தக்கது என்ற கருத்துக்கள் 1961-லேயே தி. மு. கழகத் தீர்மானத்தில் துணிச்சலாகப் பிரதிபலிக்கும் நாட்டுப் பற்று இழை பின்னிக் கிடப்பதை அப்போது கம்யூனிஸ்டுகள் கேலி பேசினர். காங்கிரஸ்காரர்கள் நேருவுக்கு எதிராகப் போடப்படும் தீர்மானம் என்று கூறினர்.

நெடு நாட்களுக்கு முன்பே சீனுவை ஆக்ரமிப்புப் போர் துவக்கும் நாடாகப் பிரகடனப்படுத்திய கழகத் தலைவர்களை அக்டோபர் 20-ல் சீனு போர் துவங்கிய பின்னரும் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்யும் பெருந்தன்மை காங்கிரஸ் ஆட்சிக்கு ஏற்படவேயில்லை.

தி.மு.கழகம் நெடு நாட்களுக்கு முன்பு சொன்னதையே 1962 அக்டோபர் 22 அன்று வானொலியிலும் நாடாளு மன்றத்திலும் பேசுகையில், ''இதுவரை ஏற்பட்டிராத பேராபத்து சீனரின் ஆக்கிரமிப்பு மூலமாக இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்போர் நீடிக்கக் கூடும். மனநிலைகளிலும் பிற முறைகளிலும் நாம் இதற்கு ஆயத்தமாக வேண்டும்'' என்று பண்டித நேரு பேசினுர்.

இந்தப் பேச்சில் நேரு அவர்கள் வஞ்சிக்கப்பட்ட மனிதராக மட்டும் தோற்றமளித்திடவில்லை. புகழேணியின் உச்சியிலிருந்து பல படிகள் சடாரெனச் சரிந்து கீழே இறங்கி விட்டவராகவும் ஆகி விட்டார். போலந்தின் மீது இட்லர் படையெடுத்தவுடன் இங்கிலாந்தின் பிரதமர் சேம்பர்லேன் மதிப்பு மங்கிடத் தொடங்கி விட்டதைப் போலவே அக்டோபர் 20 அன்றே பண்டித நேரு பலவிதக் கடுமையான விமரிசனங்களுக்கு ஈடு கொடுக்கக் கூடிய பரிதாப நிலைக்கு இறங்கி விட்டார்.

அதுவரையில் அவர் கொண்டிருந்த நம்பிக்கைகள்—பயின்றிட்ட அரசியல் துறைகள்— சேர்ந்திட்டபுகழ் சேமித்த செல்வாக்கு அத்தனையும் நொறுங்கத் தலைப்பட்டன என்றே சொல்ல வேண்டும்' அக்டோபர் 22-ல் பண்டித நேரு மேலும் பேசுகையில், ''நாட்டில்

உள்ள எல்லா கட்சிகளும், குழுக்களும் இந்த நிலையில் ஒன்றுபடும் என்று நான் உண்மையாக நம்புகிறேன். அவை தங்களிடையே உள்ள தகராறுகள், வாதங்கள் ஆகியவற்றைக் கைவிட்டு, நமது சுதந்திரம், நேர்மை ஆகியவற்றை அபாயத்தில் இழுத்து விடுவோரை ஒற்றுமையாகவும் உறுதியாகவும் சமாளிக்கும் என்று நம்புகிறேன்" என்றும் அவர் குறிப்பிட்டார். இப்படிக் குறிப்பிட்டாரே தவிர, அறிஞர் அண்ணு அவர்களின் ஒத்துழைப்பைக் கோரி நேரு அவர்கள் அண்ணுவைப் பூட்டியிருந்த சிறைச்சாலை முகவரிக்குத்தான் தந்தி கொடுத்தார்.

அந்தத் தந்திக்கு அறிஞர் அண்ணு அவர்கள், 'என்னைச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்க மனமில்லை. ஒத்துழைப்பைக் கோருவது என்ன நியாயம்?' என்று கேட்கவில்லை; மாருக, 'உங்கள் தந்திக்கு நன்றி. நான் சிறைச்சாலையில் வைக்கப்பட்டிருப்பதால் வர இயலாமைக்கு வருந்துகிறேன். நிலைமைகளை எளிதாக்கத் தகுந்த வழிமுறைகளைக் கையாளும் உங்கள் திறமையில் எனக்குள்ள நம்பிக்கையினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்" என்று தான் பெருந்தன்மையோடு பதில் தந்தி கொடுத்தார்.

அடுத்து, இரண்டு நாள் கழித்துத் தண்டனைக் காலம் முடிந்ததும் அறிஞர் அண்ணு 97 நாள் சிறைவாசத்திற்குப் பிறகு வேலூர் சிறையிலிருந்து 24-10-62 அன்று விடுதலை ஆனுர்.

அன்று மாலையே வேலூர் கோட்டை வெளி மைதானத்தில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் சீன ஆக்ரமிப்புப் பற்றிய பிரச்சினையில் தி.மு. கழகத்தினர் நிலை என்ன என்பதைத் திட்டவட்டமாக, வேறு வகை வியாக்கியானத்திற்கு இடமே இன்றி தெளிவாகத் தெரிவித்தார்.

''சீனர்களின் ஆக்கிரமிப்பை நாம் ஒரு போதும் சகித்துக் கொண்டிருக்க மாட்டோம். ஆக்கிரமிப்பில் ஈடுபட்டுள்ள சீனர்களின் காலடி திருப்பி எடுக்கப்படும் வரை திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் நேருவின் கரத்தை வலுப்படுத்தும்... டெல்லியில் இருப்பவனையே நமக்குப் பிடிக்கவில்லை என்ருல், எங்கோ-பீகிங்கில் இருப்பவனையா நமக்குப் பிடிக்கும்?

''எதிரிகளிடமிருந்து முதலில் நாட்டை மீட்ட பிறகு தான், நாட்டுப் பிரிவினையே தவிர, எல்லையில் எதிரிகளை நுழைய விட்டா, பிரிவினை வேண்டும் என்று பேசிக் கொண்டிருக்க முடியும்? 'வடக்கே நடக்கிற யுத்தம் பற்றி மக்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லையே' என்கிருர்கள். எப்படிப் புரியும்? பேச வேண்டியவர்கள் கேட்டால் தானே புரியும்?"

ஆம்! பேச வேண்டிய அறிஞர் அண்ணுவும், தி.மு.கழகத் தலைவர்களும் பேசிய பின்னர் தான் தமிழகத்தில் மட்டுமல்ல; வடக்கிலும் —ஏன் யுத்த களத்திலும் கூட— சீனரின் ஆக்கிரமிப்பைப் பற்றி மக்கள் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளத் தொடங்கினுர்கள்!

77

திருச்சியிலிருந்து விடுதலை பெற்றேன்

அறிஞர் அண்ணா விடுதலை செய்யப்பட்ட இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு அக்டோபர் 26-ல் நான் திருச்சி சிறையிலிருந்து விடுதலையானேன். சிறை வாசலில் அறிஞர் அண்ணா என்னை வரவேற்றார். நான் விடுதலையான அக்டோபர் 26-இல்தான் நாட்டில் நெருக்கடி நிலைமை குடியரசுத் தலைவர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. தண்டனைக் காலம் முழுவதும் முடிவுற்றது.

திருச்சியில் நான் சிறையிலிருந்து வெளி வந்த பின்னர் இந்தச் செய்தி அண்ணாவுக்குக் கிடைத்தது. உடனே என்னைப் பார்த்து, 'நெருக்கடி நிலையைப் பிரகடனப்படுத்தித் தான் உன்னை வெளியே விடுகிறார்கள் பார்த்தாயா?" என்று அண்ணா அவர்கள் தமக்கே உரிய புன்சிரிப்போடு கேலியாகக் குறிப்பிட்ட காட்சியினை என்னால் மறக்க முடியுமா?

அதே போல் அடுத்து அக்டோபர் 28 அன்று அறிஞர் அண்ணாவுக்கும் எனக்கும் சென்னையில் நடைபெற்ற ஊர்வலத்தையும் நண்பர் என். வி. என். தலைமையில் சென்னைக் கடற்கரையில் மக்கட்கடல் திரண்டு அளித்த வரவேற்பின் மாட்சியினையும் என்னால் மறக்க முடியாது.

1962 அக்டோபர் 26-ஆம் நாள் விடுதலை செய்யப்பட்ட நான் நேரே சென்னை வந்து என் வருகையை எதிர்பார்த்து மனத்திற்குள்ளேயே குமைந்து கிடந்த என் அன்னையைப் பார்க்க முடியாமல் தோழர்களின் அன்புத் தொல்லை என்னைத் தடுத்துவிட்டது. விடுதலையானவுடன் திருச்சியில் என்னை வரவேற்று நடைபெற்ற மாபெரும் பொதுக்கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டேன்.

அன்று மாலை தஞ்சையிலும், மறுநாள் திருவாரூரிலும் நடைபெற்ற வரவேற்பு நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்கு பெற்றேன். இடையேயுள்ள ரயில் நிலையங்கள் அனைத்திலும் ஆயிரக்கணக்கான கழக மக்கள் திரண்டிருந்து என்னைக் கண்டு வாழ்த்துக் கூறி மகிழ்ந்தனர்.

28-ம் நாள்காலை திருவாரூரிலிருந்து புறப்பட்டுநேரே சென்னைக்குத் தான் வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அண்ணா அவர்கள் காஞ்சியில் தங்கியிருந்தார்கள். "மதிய உணவுக்குக் காஞ்சிக்கு வந்துவிடு. மாலையில் இருவரும் புறப்பட்டு சென்னை சேர்ந்து ஊர்வலத்தில் கலந்து

கொள்ளலாம்" என்று ஆணை பிறப்பித்தார் அண்ணா. அவ்வாறே சென்று, சென்னை ஊர்வலமும் பொதுக்கூட்டமும் முடிந்து, நள்ளிரவில் வீட்டுக்குச் சென்றேன். என்னையீன்றெடுத்த அன்புத் தெய்வம் வெளிப்புறத்துக் கூடத்தில் கண்ணுறங்காமல் வெற்றிலை உரலுடன் அமர்ந்து காத்திருந்தது.

என்னுடன் வந்த அண்ணா அவர்களைப் பார்த்து, "அண்ணா தம்பி! உங்கள் அம்மா உங்களை ஒரு நாள் பிரசவ வேதனையோடு பெற்றிருப்பார்கள். அதனால் நீங்கள் வேலூரிலிருந்து விடுதலையானவுடன் நேரே காஞ்சிபுரம் சென்று உங்கள் அம்மாவைப் பார்த்தீர்கள். ஆனால் என் பிள்ளையை நான் பல நாள் இடுப்பு வலி—பிரசவ வேதனைகளுக்குப் பிறகு பெற்றெடுத்தேன். அதனால்தான் திருச்சியில் விடுதலையான என் பிள்ளை மூன்று நாள் கழித்து அவசரமாகத் தன் அம்மாவைப் பார்க்க வந்திருக்கிறதோ?" என்று வேதனை கலந்த தனது ஆற்றாமையை வேடிக்கை போலக் குறிப்பிட்டார்கள்.

அக்டோபர் 28 கடற்கரைக் கூட்டத்தில் தான் "வீடு இருந்தால் தானே ஓடு மாற்ற முடியும்? வீட்டுக்கே அல்லவா ஆபத்து வந்திருக்கிறது?" என்ற புகழ் பெற்ற சொற்பொழிவை அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஆற்றினார்கள். லிங்கனின் கெட்டிஸ்பர்க் உரையைப் போல, லெனின் பேசிய பெட்ரோகிராட் சொற்பொழிவைப் போல, சர்ச்சிலின் பதவியேற்புப் பேச்சினைப்போல அறிஞர் அண்ணாவின் இந்தப் பேச்சு எங்கள் நெஞ்சத்தில் நீங்காத இடம் பெற்றுவிட்டதாகும்.

அந்தக் கூட்டத்தில் தான், "இப்போது நடப்பது ஜனநாயகத்துக்கும் சர்வாதிகாரத்துக்கும் நடைபெறும் தத்துவப் போராட்டம் ஆகும். ஜனநாயகம் சிரித்த முகத்தோடு இருக்கும். ஆரம்ப சூரத்தனம் அதனிடத்தில் இருக்காது. எனினும், அது ஆழ்ந்த ஆறு போன்றதாகும். அதில் ஆழம் தெரியாது இறங்கினால் அமுந்திப் போவார்கள்.

"ஜனநாயகத்துக்குத் தாங்கும் சக்தியும் உண்டு; தாக்கும் சக்தியும் உண்டு. இன்றைக்கு பீக்கிங்கிலே இருப்பது ஜனநாயகம் அல்ல

சர்வாதிகாரம் தேர்தல் நடக்கும். ஆனால் ஒரே கட்சிதான் போட்டியிடும். ஒரே தலைவர்தான் இருப்பார். அவர் அறிக்கை விடுவார். அதை மக்களுக்குப் படித்துப் பொருளும் சொல்லி விடுவார்கள். அடுத்த அறிக்கை வந்தாலும் அதற்குப் பொருளும் கூடவே வரும்." சீனாவின் ஆக்கிரமிப்புப் பற்றியும், அதன் விளைவு பற்றியும், ஆக்கிரமிப்பை முறிய யடிக்க வேண்டியதைப் பற்றியும், 'பேச வேண்டியவர்கள் பேசத் தொடங்கி விட்டார்கள்' என்பதை இந்தப் பேச்சு நூற்றுக்கு நூறு மெய்ப்பித்துக் காட்டிவிட்டது.

இமயத்தின் உச்சியில் நடைபெறும் ஜனநாயக—சர்வாதிகாரப் போராட்டத்திற்குத் தெற்கே குமரி முனையிலிருந்து தான் சரியான விளக்கமும் மக்கள் புரிந்து கொள்ளும் மகத்தான சங்கதிகளும் நாள் தோறும் வெளிவரத் தொடங்கின.

சீனரின் ஆக்கிரமிப்பு இந்தியாவை அதிர்ச்சியுறச் செய்தது என்றால், அது சம்பந்தமாகக் கழகம் மேற்கொண்ட திட்டவட்டமான முடிவுகளும், கழகத் தலைவர்கள் பேசிய பேச்சுக்களும், அனைவரையும் வாய் பிளக்கச் செய்து வியப்பில் ஆழ்த்தின.

சீன ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராகவும் நாட்டின் ஒருமைப் பாட்டுக்கு உறு துணையாகவும் 1962-இல் முதலில் நடைமுறை சாத்தியமான குரல் கொடுத்தது தி.மு. கழகம்தான்.

அது மட்டுமல்ல; சீன ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்து நின்ற இந்திய வீரர்களில் முதல் நாளிலேயே இதில் களப்பலியானவரும் ஒரு தமிழ் மகன் தான். தூத்துக்குடியைச் சேர்ந்த வீரன் செல்வராஜ் என்பவர் தான் அந்த மாவீரன். இரண்டாவதாகப் பலியான தமிழ் மகன் தஞ்சை மாவட்டம் சீர்காழியைச் சேர்ந்த அப்துல் வகாப்.

பிரிவினைக்கு வித்தூன்றுவதாகப் பேசப்பட்ட தமிழகத்திலிருந்து தான் எல்லையைக் காப்பதற்குக் களப்பலியும், கருத்துரைகளும், நிதித் தொகையும் முதன் முதலாக வேகமாக வெள்ளம் போல் பெருக்கெடுத்து இமயத்தின் முடியைத் தொட்டன.

நாட்டிலேயே, தனியானதொரு கட்சியின் சார்பில் ஒருநாள் சில மணி நேரத்தில் பெருந்தொகையைப் பாதுகாப்பு நிதியாகத் திரட்டி அளித்திட்ட பெருமையும் தி.மு. கழகத்திற்கு மட்டுமே கிடைத்திருப்ப தாக நான் கருதுகிறேன்.

டிசம்பர் 2-இல் கழகப் பொருளாளர் என்ற முறையில் நான் பொறுப்பெடுத்து எஸ். ஐ. ஏ. ஏ. திடலில் ஏற்பாடு செய்த பாதுகாப்பு நிதி வசூல் கூட்டத்தில் சில மணி நேரத்திலேயே 35, 000 ரூபாய்க்கு மேல் திரண்டது. இந்திய அரசியல் கட்சிகள் திரட்டிக் கொடுத்த பாதுகாப்பு நிதி வசூலில் இது ஒரு சாதனை என்று அப்போது பேசப்பட்டது

இந்தச் சாதனை மட்டுமல்ல; தி.மு. கழகத்திற்கு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வேறொரு சாதனையும் சாத்தியமாயிற்று. நெடுகிலும் இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்து வந்திருக்கும் தி.மு.கழகத்தின் உணர்ச்சி களையும் அது நாட்டுப் பாதுகாப்புக்கு அளிக்கும் உருப்படியான ஒத்துழைப்பையும் புரிந்து கொண்ட பண்டித நேரு அவர்கள் தமிழகத்திற்காக மட்டுமே பிரத்தியேகமாக மத்திய அரசின் சார்பான விளம்பரம் ஒன்று வெளிவர ஏற்பாடு செய்தார். அது மட்டுமல்ல, வழக்கத்திற்கு மாறாக இந்த விளம்பரம் தி.மு. கழக ஏடுகளுக்கும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டுக் கட்டாயம் வெளியிட்டே ஆகவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது.

''பிரதம மந்திரியின் உத்தரவாதம்'' என்பது அந்த விளம்பரத்தின் தலைப்பு.

''ஆங்கிலம் ஓர் இணை மொழியாக நீடித்து இருக்கும். இந்திமொழி பழக்கத்தில் இல்லாத பிராந்தியங்களின் மக்கள் விரும்பும் வரை ஆங்கில மொழியை அகற்ற மாட்டேன்—இங்ஙனம் 'ஜவஹர்லால் நேரு'' என்பதுதான் அந்த விளம்பரம். இந்த விளம்பரத்தின் வாசகங்கள் தான் அடுத்து வந்த இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டங்களின் போதும்—குறிப்பாக 1965-இல் கழகத்தோழர்களுக்குப் பலமான-வலிவான-கேடயமாக அமைந்தன. இவை போல் பல முனைகளிலும் ஆக்ரமிப்பாளர்களுக்குத் தோல்வியைக் கொடுக்கவும் கழகத்தின் உன்னதக் கொள்கைகளுக்கு வலிவு பிறக்கவும் கழகமும் கழகத் தலைவர்களும் பணியாற்றி வந்த நேரத்தில் தான் பரிதாபத்துக்கு உரிய முறையில் திடீர் விபத்துக்கு உள்ளாகி உருவத்தைச் சிதைத்துக் கொண்டனர் கம்யூனிஸ்டுகள்.

''சீன ஆக்கிரமிப்பினால் பாதிக்கப்பட்டுப் பரிதாபமாகத் தோற்ற மளிப்பது கம்யூனிசமும்—கம்யூனிஸ்டுகளுமே,'' என்று கிருஷ்ணமேனன் அகற்றப்பட்டதும் பாதுகாப்பு அமைச்சராக்கப்பட்ட சவான் அவர்கள் பதவியேற்றதும் முதலில் பேசிய பேச்சிலேயே கேலி பொங்கக் குறிப்பிட்டார். கம்யூனிசம் தலை குனிந்தது. கம்யூனிஸ்டுகள் 'தலை எது—கால் எது' என்று தங்கள் உடலுறுப்புகளுக்குள்ளாகவே சந்தேகப்பட்டுச் சண்டை போட்டுச் கொள்ளத் தலைப்பட்டுவிட்டனர்.

இந்த அவல நிலைக்கு இமயத்தின் உச்சியில் ஆக்கிரமிப்புப் போர் நடத்திய சீனர்கள் மட்டுமல்ல; அதே 1962 அக்டோபர் அட்லாண்டிக் மாகடலின் ஆழப் பகுதியான பன்றி விரிகுடா (Bay of Pigs)-வில் ரஷ்யாவின் போர்த் தளவாடக் கப்பல்களை முற்றுகையிட்டு நிறுத்திய அமெரிக்க ஜனாதிபதியாக இருந்த கென்னடியின் நடவடிக்கையும் ஒரு காரணமாகும்.

கம்யூனிச உலகத்தை இரு கூறுகளாகப் பிடித்து உடைத்துப் பலமற்றுப் போகுமாறு செய்ததில் நேருவின் ஆர்வமும், கென்னடியின் துணிச்சலும் சரிபங்கு எடுத்துக்கொண்டன.

1971-இல் வங்க நாட்டு மக்களின் விடுதலைக்காக நாம் மேற்கொண்ட மனிதாபிமான மிக்க நடவடிக்கைகளைக் கண்டு பொறாத பாகிஸ்தான், டிசம்பர் 3--ஆம் தேதி வாக்கில் இந்தியா மீது போர்ப் பிரகடனம் செய்து, நேரடி மோதலில் இறங்கியது.

78

நாமும் அமெரிக்காவும்

அன்று நான் என்னுடைய முதன் முதலான அமெரிக்கச் சுற்றுப் பயணத்தை முடித்து நாடு திரும்பும் வழியில் இருந்தேன். நான் சென்னைக்கு வரும் அன்றே டிசம்பர் 5-இல் எனக்கு வரவேற்பு அளிப்பதற்காக நண்பர்கள் ஏற்பாடு செய்திருந்த நிகழ்ச்சியைப் பாகிஸ்தான் ஆக்கிரமிப்புக் கண்டனக் கூட்டமாக மாற்றுமாறு வெளிநாட்டிலிருந்தே கேட்டுக் கொண்டேன்.

பாகிஸ்தான் இந்தியா மீது நேரடிப் போரைத் துவக்கியதும் இந்தியாவிலேயே முக்கிய அரசியல் கட்சிச் சார்பாக முதன் முதலில் நடை பெற்ற கண்டனக் கூட்டம் அதுதான் என்பது என் கருத்து கலைவாணர் அரங்கில் நடைபெற்ற அந்தக் கூட்டத்தில் நான் பேசுகையில் என்னுடைய சுற்றுப் பயண அனுபவத்தைச் சுருக்கமாக விளக்கிவிட்டு, அமெரிக்காவில், நிக்சன் நிர்வாகம் மட்டுந்தான் இந்தியாவுக்கு எதிர்ப்பாகச் செயல்படுவதாகவும், அமெரிக்க மக்களும் அதன் முக்கிய அரசியல் கட்சித் தலைவர்களும் இந்தியாவின் சார்பாகவே ஆதரவும் அனுதாபமும் காட்டி நிற்பதாகவும், நான் அங்கு சந்தித்த அரசியல் கட்சித்தலைவர்கள், செனட்டர்கள் ஆகியோரின் பெயரைச் சொல்லி, இந்தியா-பாகிஸ்தான் போர் பற்றி அவரவர் தெரிவித்த கருத்துக்களையும் விளக்கினேன்.

அது மட்டுமல்ல; ''சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் தூங்குகின்ற புலியை இடறியிருக்கிறார் பாகிஸ்தான் சர்வாதிகாரி. இதற்குள்ளாகவே அவர் இழந்து விட்டவை அநேகம். இந்த இழப்புக்கள் ஆரம்ப இழப்புக்கள்தாம். இழப்பின் முடிவு எதுவாக இருக்கும்? ஒரு வேளை பாகிஸ்தான் நாடு முழுவதுமாகவே இருந்தாலும் ஆச்சரியப் படுவதற்கு இல்லை'' என்று குறிப்பிட்டு என் பேச்சை முடித்தேன். கலைவாணர் அரங்கில் நான் பேசிய கருத்துக்களைத்தான் தொடர்ந்து சட்ட மன்றத்திலும் வானொலியிலும் வலியுறுத்தினேன்.

ஆனால், என் கருத்துக்களைத் திரித்துக் காங்கிரஸ் கட்சியினரும், கம்யூனிஸ்டுகளும், தி. மு. கழகத்திற்கு எதிர்ப்பான ஏடுகளும் செய்த பிரச்சாரம் என்ன?

என்னை "அமெரிக்கதாசன்" என்றார்கள். "ஆறு வாரகால விருந்தினராக அழைத்ததாலேயே நமது முதலமைச்சர் அமெரிக்காவுக்கு வால் பிடித்து நம் தேசத்துக்குத் துரோகம் செய்கிறார்" என்ற பொருளில் காமராசர் ஏடு ஒன்று தலையங்கமே தீட்டிற்று. இதைவிட அவதூறான வார்த்தைகளால் என்னைப் பழித்துப் பேசுவதற்குக் கம்யூனிஸ்டுகள் அப்போதையப் போர் ஆதரவு மேடைகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தவறவில்லை.

இந்தப் பழிச் சொற்களை நாடு செவி சாய்த்துக் கேட்டதா என்பதற்குக் கிடைக்கும் விடை "பூஜ்யம்" தான். என்றாலும், இவைகளைக் கேட்டபோது, 1962-இல் சீனப் போரின் போது, அமெரிக்க அதிபராகயிருந்த கென்னடி நம் போரில் காண்பித்த அக்கறையும், நாம் கேட்கலாமா என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த நேரத்திலேயே போர்த் தளவாடங்களை அனுப்பிக் கொடுக்கக் காண்பித்த ஆர்வமும் என் நினைவுக்கு வரும்.

1971-இல் இந்தியாவுக்கு எதிராக—பாகிஸ்தானுக்கு ஆதரவாக—செயல்பட்ட நிக்சன் நிர்வாகத்தைக் கழகத்தைக் காட்டிலும் கண்டித்தவர்கள் வேறு இல்லை. சட்டமன்றத்திலும் வானொலியிலும் அமெரிக்க அரசாங்கம் இந்தியாவுக்குச் செய்யும் அநீதியை என்னைக் காட்டிலும் அழுத்தமாக யாரும் கண்டிக்கவில்லை. ஆனால், அமெரிக்க மக்களையே நமது பிறவிப் பகைவர்களாகப் பிரச்சாரம் செய்த கம்யூனிஸ்டுகளின் மாய்மாலத்தை நானும் கழகத் தோழர்களும் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை.

1971-இல் நிக்சனின் நிர்வாகம் செய்கின்ற தவற்றினை மட்டும் கண்டு, 1962-இல் கென்னடி நிர்வாகம் நமக்குச் செய்த உதவிகளை மறப்பது கூடாது; ஜனநாயகத்தில் அவ்வப்போது மாறுபடும் அரசாங்கத்தின் செயல் முறைகளை வைத்து அந்த நாட்டு மக்களையே வெறுக்கும் மனப்போக்கு கூடாது என்பதுதான் ஜனநாயக மேதையான என் அண்ணனின் போதனை. இதைப் பின்பற்றித்தான் என் கருத்துக்களை வலியுறுத்தினேன்.

1971-இல் ஜனநாயக அரசியல் நடத்தும் நாடுகளின் அரசாங்கத் தவறுகளைக் காட்டியே, அந்த நாடுகளின் ஒட்டு மொத்தமான மக்களிடமிருந்து நம்மைத் தனிமைப்படுத்தும் முயற்சியை மேற்கொண்ட கம்யூனிஸ்டுகள் தோல்வியுற்றார்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

என் நாட்டுப்பற்றையே திரித்துக் குறை கூறித் திசை திருப்ப முயற்சி செய்த கம்யூனிஸ்டுகள், 1962 சீனப் போரின் போது காண்பித்த நாட்டுப்பற்று என்ன? அவர்களுடைய அபிமான நாடுகள் நமக்கு அப்போது அளித்த ஆதரவுகளின் தன்மை என்ன?

சீன ஆக்கிரமிப்புப் போரின் போது ரஷ்யா நடந்துகொண்ட முறை பாராட்டத்தக்கது அல்ல. இந்தியாவுக்குக் கொடுப்பதாக ஏற்கெனவே அது வாக்களித்திருந்த விமானங்களை அனுப்புவதற்குக்கூட அது தயக்கம் காட்டிற்று. சீனா பிடித்துக் கொண்ட நிலப் பகுதிகள் சீன நாடுகளுக்குச் சொந்தமானவையே என்று கருத்தறிவிக்கும் பாவனையிலும் அது செயல்பட்டது.

திடீரெனச் சீனாவுடன் நமக்கு ஏற்பட்ட போரில் துவக்கத்தில் திகைத்துத் திணறினோம். ஏராளமான போர் வீரர்களைப் பலி கொடுத்தோம். தேஜ்பூர் வரை சீனர்களின் ஊடுருவல் நம்மைப் பயமுறுத்திற்று. "இன்றைய உலகத்தின் பிரத்தியேக நிலைமைகளை உணராமலேயே கற்பனையான- செயற்கையான மனப் போக்கில் இதுகாறும் காலங் கடத்தி வந்திருக்கிறோம்" என்று பண்டித நேரு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அடிக்கடி மனம் குமுறினார்

இந்தக் குமுறலை மேலும் அதிகப்படுத்துவதாகவே ரஷ்யாவின் நடவடிக்கைகள் இருந்தன. ரஷ்யாவின் தூதுவராக அப்போது இந்தியாவில் இருந்த பெனடிக்டோவ் என்பவர் தமது அரசாங்கச் சார்பில் நேருவிடம் தெரிவித்த கருத்துக்கள் நமக்கு எரிச்சலைக் கொடுத்தன என்பதும் உண்மை.

சீனர்கள் ஆக்கிரமித்துள்ள இடங்களை மீட்பதற்காக (1) மேற்கத்திய ஆயுத உதவி கோரி இந்தியா முயற்சி செய்யக் கூடாது. ஏனென்றால், மேற்கத்திய அரசுகளுக்கிடையில் இருந்து வரும் கெடுபிடிப் போரில் இந்தியாவையும் சிக்கச் செய்யும் செயலாக இது முடியும். (2) எல்லையில் நடைபெற்றுள்ள ஆக்கிரமிப்பு பற்றி, இந்தியா ஐ. நா. சபையில் பிரச்சினை எழுப்பவே கூடாது; ஏனென்றால் ஐ. நா. சபையில் இதுபற்றிய விவாதம் எழுந்தால் ரஷ்யா சீனாவைத்தான் ஆதரிக்கும். (3) சீனாவுடன் இந்தியா தொடர்ந்து பேச்சு வார்த்தையில் ஈடுபட வேண்டும். இவைதான் சீனப் போரின்போது ரஷ்யா நமக்குத் தந்த 'அறிவுரைகள்.'

இந்தப் போதனைகள் அனைத்துமே ஜனநாயக நாட்டுக்கு ஒரு சர்வாதிகார நாடு விடுக்கும் அறைகூவலாக அப்போது நாம் எடுத்துக் கொண்டோம். கம்யூனிச நாடுகள் பற்றியே மக்களிடையில் பலமான மறுபரிசீலனை உணர்வு எழுந்தது. கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி, கம்யூனிஸ்ட் தோழர்கள் என்றாலே மக்கள் வெறுப்போடு பார்க்கும் சூழ்நிலை நிலவிற்று.

டெல்லியிலுள்ள கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைமை அலுவலகத்தைத் தாக்கி மக்கள் தீயிடவும் முயன்றனர். இந்தச் சம்பவத்தின்போது அந்தக் கட்டத்திற்குள் சிக்கிக் கொண்டு திண்டாடியவர்களில் நமது

தமிழ்நாட்டுக் கம்யூனிஸ்டுத் தலைவர்களும் சிலர் இருந்தார்கள். செய்திகள் வெளிவந்தன. ஆக்கிரமிப்புச் செய்த நாடாகச் சீனவைக் கருதி, அதனைக் கண்டிக்கும் தீர்மானம் நிறைவேற்றக்கூட, கம்யூனிஸ்டுகள் கைவசம் இருந்த ஆலப்புழை நகராட்சி போன்ற அமைப்புகள் மறுத்தன. "சீன ஒரு போதும் தவறு செய்யாது. ஏனென்றல், அது நமக்கு சகோதரன்" என்று சில கம்யூனிஸ்ட் தோழர்கள் வாதிட்டனர். "என்றைக்கு இருந்தாலும் சீனர்கள் நமக்கெல்லாம் வழிகாட்டிகள் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. அனைத்து நாட்டுக் கம்யூனிசத்தை மேலோங்கச் செய்வதில் சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நமக்கு முன்மாதிரியாக விளங்குகிறது" என்று இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமை, தன் கட்சியினருக்கு ஓர் இரகசியச் சுற்றறிக்கை அனுப்பியதாகவும் அப்போது பத்திரிகைகள் அம்பலப் படுத்தின. நமது கம்யூனிஸ்ட் கல்யாணசுந்தரம் அவர்கள், "நம்மைத் தாக்கியது சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அல்ல; சீனத் துருப்புக்களே" என்று தனக்கே உரிய 'தீட்சண்யப் பார்வையால்' அறிந்து தமிழகக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மாநாட்டில் முழக்கினர்.

"கல்யாணசுந்தரம் போன்றவர்கள் நடவடிக்கையும் பேச்சுக்களும் 'கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினர்' என்றலே 'மாஸ்கோவுக்கு ஏஜண்டுகள்' என்று சொல்லப்படுவதை உறுதிப்படுத்தவில்லையா?" என்று கேட்டு அப்போது தமிழ்நாடு கம்யூனிஸ்ட் கட்சிச் செயலாளராக இருந்த பெரியவர் மணலி கந்தசாமி அவர்களும் உள்பட கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தோழர்களே கடிதங்கள் எழுதினர்கள்.

ஆனல், அறிஞர் அண்ணவோ, தி. மு. கழகமோ அன்று முதல் இன்றுவரை வேற்று நாடுகளுக்கு விசுவாசம் காட்டுவதாகவோ, வெளிநாட்டு 'இசங்' களுக்கு வியாக்கியானம் செய்வதையே கொள்கையாகக் கொண்டிருப்பதாகவோ எந்தக் கருத்துக் குருடனும் மனமாரச் சொல்ல முடியாது.

சுருக்கமாகத் தமிழில் விளக்கிச் சொல்லக் கடினமான சில ஆங்கில வார்த்தைகளில், "Son of the Soil" என்பது ஒன்று. இந்தப் பட்டம் எல்லாத் தலைவர்களுக்கும் எளிதாகக் கிடைப்பதில்லை. ஆனல், அறிஞர் அண்ண அவர்களிலிருந்து தி. மு. கழகத் தோழர்கள் அனைவருக்குமே இந்தப் பட்டம் இயல்பாகப் பொருந்தும். இதைத்தான் 1962 சீன ஆக்கிரமிப்பின் போது, நாங்கள் அறிஞர் அண்ண தலைமையில் துல்லியமாக நிரூபித்தோம்.

"கழகத்தின் உயிர் கொள்கையாக இருந்த திராவிட நாடு பிரிவினைத் திட்டத்தைப் போர் மேகம் கலைகின்றவரை கண்டிப்பாக

வலியுறுத்தப் போவதில்லை" என அறிஞர் அண்ண திட்டவட்டமாக அறிவித்து அதில் உறுதியோடு நின்றர்.

மூன்று மாதச் சிறைவாசத்திற்குப் பிறகு, முதன்முதலாக 1962 நவம்பர் 5-ஆம் நாளன்று அறிஞர் அண்ண டெல்லிக்குப் போனர். அப்போது நிருபர்கள் கேட்ட கேள்விகளில் ஒன்றுக்குப் பதில் அளிக்கையில், "இந்திய எல்லையில் சீன ஆக்கிரமிப்பு ஒழிக்கப்படுகின்ற வரை திராவிடநாடு பிரிவினை பற்றிப் பேசமாட்டோம். நாங்கள் நினைப்பதைச் சொல்வோம் — சொல்வதைச் செய்வோம்" என்று சொன்னர். சொல்வதைச் செய்து காட்டுவதில் கழகமும் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி பெரிது.

சீன ஆக்கிரமிப்பின் கேடுபாடுகளை விளக்கும் அதே வேகத்தில், அதே வகைத் தெளிவுடன் பிரிவினைத் திட்டத்தை வலியுறுத்தாத நிலைமைகளையும் நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் மேடைதோறும் விளக்கிடத் தவறியதில்லை.

அறிஞர் அண்ணவும் நானும் பிறரும் சிறையிலிருந்து வெளி வந்தவுடன் ஓய்வு ஒழிச்சலின்றிப் போர் ஆதரவு முயற்சியில் ஈடுபட்டுப் பணியாற்றி, 'உதட்டளவு தேசியவாதிகள்' வெட்கும்படி செய்து கொண்டிருந்தபோது, நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்களும் நவம்பர் 8-ல் விடுதலை செய்யப்பட்டார்.

சில நாள் முன்னதாக வெளிவந்த அண்ணவும் நானும் பிறரும், சீன ஆக்கிரமிப்புப் பற்றியும், திராவிடநாடு பிரிவினைக் கொள்கை பற்றியும் என்ன கருதுகிறேம் என்பதைக் கலந்துபேசி அறிந்திடாத நிலையிலேயே நாவலர் அவர்கள் சிறை நீங்கி வெளிவந்ததும் விடுத்த அறிக்கையில் எங்கள் கருத்தையே எதிரொலித்தார்.

இதனைக் கண்டு அறிஞர் அண்ண மகிழ்ந்தார். வேலூர் சிறையில் அண்ண என்ன சிந்தித்தாரோ அதையே நான் திருச்சி சிறையில் நினைத்தேன். நாவலர் சென்னைச் சிறையில் யோசித்தார். இத்தகைய கருத்து ஒற்றுமையைத்தான் 'குடும்பப் பாசம்' 'அண்ணன் தம்பிகள் உறவு' என்று அடிக்கடி அண்ண சொல்லி மகிழ்வார்.

79

தென் மண்டலக் குழு

இதற்கிடையில், சீனாவைக் கண்டித்துத் தீர்மானம் நிறைவேற்ற மறுத்த ஆலப்புழை நகராட்சித் தலைவரான ஒரு கம்யூனிஸ்ட் தோழரின் நடவடிக்கையைப் பீகிங் ரேடியோ பெரிதாகப் புகழ்ந்தது. தினந்தோறும் அந்த வானொலியில் ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணின் ஒலிபரப்பு நாட்டையே பரபரப்பில் ஆழ்த்திற்று. சீனாவுக்கு ஆதரவாக மட்டுமல்ல, மத்திய அரசுக்கு எதிராக ஒரு சாதாரணக் கருத்து வெளியிடப்பட்டாலும், அதற்குப் பீகிங் வானொலியில் பிரமாத விளம்பரம் கொடுக்கப்பட்டது.

இந்தச் சூழ்நிலை மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அறிஞர் அண்ணாவுக்கு மிகத் தெளிவாகப் புரிந்தது. ஆகவே, சீனாவைக் கண்டிக்கும் அதே வேகத்திலேயே பண்டித நேருவின் கரத்தைப் பலப்படுத்தும் நடவடிக்கைகளையும், ஆதரவாக மக்களை அணிவகுக்கச் செய்யும் பிரச்சார அமைப்பையும் உருவாக்கினார்.

தெற்கு முனையில் ஏற்படும் சிறு சலனத்தையும் மிகச் சரியாகக் கண்காணிப்பதற்குச் சீனா இலங்கையில் பலமான ஏற்பாடுகளையே செய்திருப்பதாகவும் அப்போது தகவல் கிடைத்தது. ஆகையால், இமயம் எப்படி உறுதியான அரணாக இந்தியாவுக்கு இருக்கிறதோ, அதே போலக் குமரி முனையும் அசைக்க வொண்ணாக் கோட்டையாக நம் நாட்டைக் காவல் காத்து வருவதாக, டெல்லிப் பட்டணம் அல்ல, பீகிங் பட்டணம் அறிந்திட வேண்டும் என்பதற்காகக் கழகம் எடுத்துக் கொண்ட பிரச்சார முயற்சிகள் அதிகம்.

அப்போது தமிழகத் தொழில் அமைச்சராக இருந்த திரு ஆர். வெங்கட்ராமன் அவர்கள் சென்னையில் ஒரு நாடகத்திற்குத் தலைமை தாங்கினார். அவர் பேசுகையில், "சீனா ஏன் பின் வாங்கிவிட்டது தெரியுமா? தென்னிந்தியாவில் திராவிடஸ்தான் கேட்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். வடக்கே நாகநாடு கேட்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். இப்போது நாம் படை எடுத்தால் அந்த இரு கோஷ்டியினரும் உள்நாட்டுக் குழப்பம் செய்வார்கள். நமக்கு அது சாதகமாக இருக்குமென்று சீனர்கள் கருதியிருக்கலாம். ஆனால், நிலைமை அவர்கள் நினைத்தபடி நடக்கவில்லை. எங்களுக்குள் எவ்வளவு பிணக்குகள் இருந்தாலும் இந்தியாவை இழக்க மாட்டோம் என்று

இரு சாராரும் அரசுடன் ஒத்துழைப்பதைப் பார்த்ததும்தான் சீனக்காரன் பின் வாங்கிவிட்டான் என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது" என்று பேசினார். திரு வெங்கட்ராமன் போன்று நுணுக்கமான அரசியல் தெரிந்தவர்களே உணர்ந்து பாராட்டும் அளவுக்குக் கழகத்தில் நாட்டுப்பற்றும் நல்ல எண்ணமும் அந்நியன் நுழையக் கூடாது என்பதற்காகத் தனது உயிர் லட்சியத்தைக் கூட விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மையும் அப்போது வெளிப்பட்டன.

அது மட்டுமா? பலம் பொருந்திய எதிர்க்கட்சியாக அப்போது தி. மு. கழகம் இருந்தது. எதிர்ப்படும் எல்லாத் தேர்தல்களிலும் வெற்றிவாகை சூடுவது தவிர, வேறு அறியாத அமைப்பாக இந்த நாட்டு மக்களின் செல்லப் பிள்ளையாக, உலா வந்தது. இருந்தும், அப்போது நடந்து தீர வேண்டிய நகராட்சித் தேர்தலையே ஒத்திப்போட வேண்டும் என்று கழகம் வாதாடியது. "இன்று எல்லா வகையிலும் அரசியல் கட்சிகள் ஒன்றுபட்டு உடன்பாடு காண வேண்டும். நகராட்சித் தேர்தல்களில் சுயேச்சைகளே போட்டியிடட்டும். இல்லையேல் தேர்தலையே தள்ளிப் போட வேண்டும்" என்று அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சென்னைக் கூட்டம் ஒன்றில் பேசினார். இதற்கேற்ப நகராட்சித் தேர்தல்களை ஒத்திவைக்கும் மசோதா ஒன்று சட்ட மன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. அப்போது எதிர்க் கட்சித் துணைத்தலைவராக இருந்த நான், மசோதாவை ஆதரித்துப் பேசுகையில்-

"இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பகுதிகள் மீட்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காக சாமானிய-சாதாரண மக்களாகக் கொண்ட தி. மு. கழகம் தன்னால் இயன்ற உதவியைச் செய்து வருகிறது. புராணத்திலே இராமர், இலங்கைக்கு அணை கட்டும் போது அணில் உதவி செய்தது என்றும், அந்த அணிலின் முதுகில் இராமர் தடவிக் கொடுத்தார் என்றும், அப்படித் தடவியதால் ஏற்பட்டவைதான் அணிலின் முதுகில் உள்ள மூன்று கோடுகள் என்றும் கூறப்படுகிறது. அணிலைப் போன்று உதவி புரியும் எங்கள் முதுகில் நீங்கள் தடவிக் கொடுக்காவிட்டாலும் நெற்றியிலே மூன்று கோடு போடாமல் இருந்தால் அதுவே போதும்" என்று குறிப்பிட்டேன். மசோதா நிறைவேறியது.

மசோதா பேரில் நான் பேசியபடியே, சில நாட்களில் காங்கிரஸ் காரர்கள் கழகத்தின் முதுகில் தடவிக் கொடுக்கவில்லை. நெற்றியிலே சூட்டுக் கோலால் கோடு போடும் கொடூரத்தைச் செய்வதற்குத் துணிந்துவிட்டார்கள். போர் முயற்சிக்கு ஆதரவாகவும் மக்களின் தன்னம்பிக்கையை மேலும் வளர்ப்பதற்கு வழி காணவும், 1962

டிசம்பர் 28, 29 நாட்களில் கழகத்தின் பொதுக் குழு சேலம் நகரில் கூடிற்று.

அதில், ''படைவீரர்களுக்குப் பாராட்டும் நன்றியும்'', ''அரசுக்கு வேண்டுகோளும் உறுதி மொழியும்'' என்பன போன்ற தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கையிலேயே கன்னியாகுமரியில், டிசம்பர் 29, 30 நாட்களில் கூடிய தென்மண்டலக் குழுக் கூட்டத்தில் நான்கு மாநில அமைச்சர்களும் உள்துறை அமைச்சர் லால்பகதூர் சாஸ்திரி அவர்களும் கலந்து கொண்டனர்.

''இந்தியாவிலிருந்து பிரிந்து செல்ல வேண்டும் என்று கோருவது அரசியல் சட்டத்திற்கு விரோதமானது'' என்று சட்டமியற்றும் ஆலோசனைக்குத் தென்மண்டலக் குழு ஒருமனதாக ஆதரவு தெரிவித்தது. ''முடிந்தால் அடுத்த பாராளுமன்றக் கூட்டத்திலேயே இது தொடர்பான மசோதா வரலாம்'' என்று லால்பகதூர் சாஸ்திரி நிருபர்களிடம் டிசம்பர் 30-ஆம் தேதி மாலை தெரிவித்தார்.

சீனு எதை நம்பிப் படை எடுத்தது என்பது அரசியல் ரீதியாக அதுவரை வரையறுத்துச் சொல்லப்படவில்லை. ஆனுல் அந்தப் படையெடுப்புச் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கழகத்தின் குரல் வளையை நெரிப்பதற்குத் துணிந்துவிட்டது காங்கிரசுக் கட்சி.

கழகத்தின் கண்ணும் கருத்தும் வடக்கே இமயமலை அடிவாரத்தில் இருந்தபோது, குமரிமுனையில் தென் மண்டலக் குழு என்ற பெயரால் காங்கிரஸ் முதலமைச்சர்கள் செய்த முடிவு தி. மு. கழகத்தின் வளர்ச்சியைத் தடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே அமைந்ததாக நாடு உறுதி செய்து கொண்டது.

தேவையே இல்லாத நேரத்தில் வீணுன பிரச்னைகளை விடாப் பிடியாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பது காங்கிரஸ் கட்சியின் அரசியல் பண்பாடாகி விட்டதால், பிரிவினையைத் தடுப்பதாகக் கூறிக் கொண்டு அவர்கள் எடுத்த முடிவு அதையே எதிரொலித்தது. ஆனுல் கழகம் இந்த முடிவைக் கண்டு கலங்கிடவில்லை. காங்கிரஸ் கட்சியின் போக்கினைக் கேலி செய்யும் வகையில் கழகத்தின் உணர்வுகளும், செயல்களும் பெருந்தன்மையோடு எழுந்து நின்றன.

நாடு, எல்லை, சீன ஆக்கிரமிப்பு, நேருவுக்கு ஆதரவு, போர் முயற்சியில் பெரும் பங்கு என்பதுதான் கழகத்தின் அப்போதைய சிந்தனை, சொல், செயலாக மிளிர்ந்தன. ஆத்திரமுட்டப்பட்ட நேரத்தில் எல்லாம் பொறுமைக் காட்டிக் கழகம் தன் புகழை வளர்த்ததைப் போலவே இந்த நேரத்திலும் எதிர்க் கட்சியினர் வியக்கும் படியாகக் கழகம் பொறுப்புணர்வோடு பணியாற்றியது.

தென் மண்டலக் குழுவின் முடிவை யொட்டிக் கழகம் எத்தகைய நடவடிக்கையை மேற்கொள்ளும் என்று காங்கிரஸ் கட்சி நினைத்ததோ அதற்கு நேர்மாருகச் செயல் பட்டு, அதனை ஏமாற செய்ய வேண்டும் என்பதுதான் கழகத்தின் திட்டம். திருவண்ணுமலையில் நடைபெற்ற இடைத் தேர்தலில் கழக வேட்பாளர் ப. உ. சண்முகம் காங்கிரஸ் கட்சியின் வேட்பாளரைத் தோற்கடித்ததைத் தொடர்ந்து கழக வளர்ச்சிக்கு முட்டுக்கட்டை போட வேண்டும் என்ற சூழ்ச்சி எண்ணம் தென்மண்டலக் குழுவின் வாயிலாக வெளிப்பட்டது என்று சொன்னுல் அது மிகையாகாது.

பிரிவினையைத் தடுப்பதற்குக் காங்கிரஸ் முதல்வர்களின் குழு முடிவெடுத்த நேரத்தில் அறிஞர் அண்ணு அவர்கள் விடுத்த அறிக்கையில், ''மண்டலக் குழு சட்ட நிலைப்படி பிரிவினைப் பிரச்சாரத்தைத் தடை செய்ய முடிவெடுத்துள்ளது. ஆனுல் உண்மை நிலைப்படி பார்த்தால் பிரிவினைப் பிரச்சாரம் நிறுத்தப்பட்டு விட்டிருக்கிறது. இவ்வாறிருக்கையில் மண்டலக் குழு இப்படி ஒரு முடிவெடுக்கத் தேவையில்லை என்று கருதுகின்றேன்'' என்று குறிப்பிட்டார்.

80

தங்கக் கட்டுப்பாடு

தொடர்ந்து கழகம் போர் நிதி திரட்டும் காரியத்திலும், போர்ப் பிரச்சாரத்திலும் ஈடுபட்டது. இதற்கிடையே மத்திய அரசின் தங்கக் கட்டுப்பாடு சட்டம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. வெறும் வரட்டுச் சித்தாந்தங்களும், நடை முறைக்கு ஒவ்வாத முழக்கங்களும் அவசரப் பட்டுச் செயல்படுமேயானல் நாட்டு மக்களுக்கு எத்தகைய இன்னல்கள் வந்து சேரும் என்பதற்குத் தங்கக் கட்டுப்பாடு சட்டம் ஒரு சான்ருகும். மக்கள் மனத்தினைப் பிரச்சாரத்தால் மாற்றிப் படிப்படியாக வர வேண்டிய நிதி நியதியைத் திடுமெனச் சட்டத்தின் மூலம் சாதிக்க நினைப்பதில் உள்ள கேடுபாடுகளைத் தங்கக் கட்டுப்பாடு சட்டம் நன்கு உணர்த்தியது.

இந்தச் சட்டம் நாட்டில் உருப்படியாகச் சாதித்துக் கொடுத்தது என்ன என்பது இன்னமும் விடுவிக்கப்படாத புதிர்தான். அதே போல, இன்று அந்தச் சட்டம் என்னவாயிற்று என்பது தேடி விடை காண வேண்டிய ஒன்ருகும். ஆனல் திடீரென வந்த அந்தச் சட்டம் லட்சோப லட்சம் மக்களைத் திக்கு முக்காடித் திணறச் செய்து விட்டது. இந்தச் சட்டத்தால் வடக்கில் பெரும் பணக்காரர்களும் தங்கக் கடத்தல் பேர்வழிகளும் பாதிக்கப்பட்டார்களா என்பது ஆய்ந்து பார்க்கவேண்டிய செய்தி. ஆனல் லட்சக்கணக்கான ஏழை எளிய பொற்கொல்லர்கள் பட்டினியாலும், வறுமையாலும் வாடி நொடித்ததும், மடிந்ததும் நாடறிந்த உண்மையாகும்.

பல லட்சம் பேர் இந்த சட்டத்தால் தமிழகத்தில் பாதிக்கப் பட்டனர். மாநில ரீதியான விவகாரங்களைக் கணக்கில் கொள்ளாமல் மத்திய அரசு ஒட்டு மொத்தமாகச் செய்து விடும் சில முக்கிய முடிவு களின் காரணமாக அந்தந்த மாநிலத்துச் சமுதாயப் பொருளாதார நிலைமைகளே சரிந்து விடுவதற்குத் தங்கக் கட்டுப்பாடு சட்டமும் ஓர் எடுத்துக் காட்டு. பொற்கொல்லர்கள் செய்வதறியாது தேம்பினர். குடும்பம் குடும்பமாய் வாழ்வுக்கு மன்ருடினர். பாதிக்கப்பட்ட பொற் கொல்லர்களுக்கு வழி செய்ய வேண்டுமென்று கழகம் பலமாக வாதாடிற்று.

''சிக்கனத்தின் சின்னம்'', ''நாகரிக உலகிற்கு ஏற்ற நடவடிக்கை'' என்றெல்லாம் அந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்த மொரார்ஜி

தேசாயைக் காங்கிரஸ்காரர்கள் பாராட்டினர்கள் என்ருலும், தமிழ் நாட்டிலே உள்ள காமராசரைப் போன்ற தலைவர்கள் வெளிப்படையாக எந்தக் கருத்தும் அறிவிக்கா விட்டாலும், அந்தச் சட்டம் அப்போது தேவையில்லாத ஒன்று என்பதைத் தனிப்பட்ட முறையில் முணு முணுத்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். ஆனல் அதை எதிர்த்து வாதாடு கின்ற வல்லமையைக் காமராசர் போன்றவர்கள் அப்போது பெற்றிருந் ததாகத் தெரியவில்லை.

அந்நாளில் முதலமைச்சர் இடத்தில் காமராசர்தான் அமர்ந் திருந்தார். திருச்சி நகரத்தில் ஒரு விழாவில் கலந்து கொள்ளச் சென்றிருந்தார். பொற்கொல்லர்கள் தங்கள் கோரிக்கையைத் தெரி விக்கக் காமராசர் இருக்கும் இடத்திற்கு ஊர்வலமாக வந்தனர். கொளுத்தும் வெயிலில் ஊர்வலம் வந்த பொற்கொல்லர்களில் ஒருவர் வெப்பம் தாங்காது சுருண்டு விழுந்து மடிந்தார். காமராசர் இடத்தில் மனுக் கொடுத்த ஒருவர், கொடுத்த இடத்திலேயே தாக்கப்பட்டார். மனுக் கொடுத்தவர்களிடம் ஒரு முதலமைச்சர் இப்படி நடந்து கொள்ளலாமா என்று சட்ட மன்றத்தில் திருச்சி நகரத்துச் சட்ட மன்ற உறுப்பினர் தோழர் எம். எஸ். மணி கேட்டார். அதற்கும் காமராசரிட மிருந்து பொறுமையான பதில் வரவில்லை. கனல் தெறிக்கப் பதில் சொன்னர். நான் இடையில் குறுக்கிடவேண்டியதாயிற்று. எனக்கும் காமராசருக்கும் இடையே சட்டப் பேரவையில் சில நிமிடங்கள் கடுமையான வார்த்தைகள் துள்ளித் தெறித்தன.

81

அன்னையை இழந்தேன்

1963 ஜனவரித் திங்கள் என் இதயத்தில் அடுக்கடுக்காகச் சோகத்தை நிரப்பிய திங்களாகும்.

ஜனவரி 18-இல் கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் தோழர் ப. ஜீவானந்தம் திடீரென இயற்கை எய்தினார். தமிழகத்தின் தேசிய இழப்புகளில் ஒன்றாக அதனைக் கருதவேண்டும். டார்வின் தத்துவமான பரிணாம வளர்ச்சியில் படிப்படியாக மனிதன் இன்றைய உருவம் பெறறிருப்பதைப் படித்திருக்கிறோம். அதைப் போலவே படிப்படியாகப் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றுப் பக்குவப்பட்ட கம்யூனிஸ்ட் சிந்தனையாளரைத் தோழர் ஜீவானந்தத்திற்குப் பிறகு அதிகம் பேரை நாம் சந்தித்திருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது.

தோழர் ஜீவா இருதயம் உள்ள மனிதர். அதுவும் சராசரி மனிதனுக்கு இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இருதயத்தைப் பெற்றிருந்தவர். 'மதம் மக்களுக்கு அபின்' என்று சொன்ன மார்க்சின் உண்மையான உணர்வுகளைத் தமிழகத்தின் பட்டி தொட்டிகள் தோறும் பிரதிபலித்தவர் அவர். மார்க்சும், லெனினும் தமிழகத்தில் சரியாக அறிமுகமானதற்குப் பெரும் பங்கினை ஏற்ற, கம்யூனிஸ்ட் தலைவர் அவர்தான் என்று கூறலாம்.

கொள்கையின் உறுதியும், நட்பின் பெருமையும் அவரை மக்களிடத்தில் மரியாதைக்குரியவர் என்று உணர்த்தின. தமிழகத்தில் கம்யூனிசத்தைக் கொண்டு வருவதில் அவருக்கு இருந்த ஆர்வமும் பொறுப்பும் போற்றத்தக்கவை. லெனின் மறைவிற்குப் பிறகு மார்க்சிசத்திற்குச் சரியான தலைமை கிடைத்ததா என்பது விவாதத்திற்கு உரிய விஷயம். ஆனால் தோழர் ஜீவாவின் மறைவிற்குப் பிறகு தமிழகத்தில் கம்யூனிஸ்ட்டுகளுக்குச் சரியான, திறமையான தலைமை இன்னமும் கிடைத்ததாகக் கூற இயலாது.

''காலுக்குச் செருப்புமில்லை
கால் வயிற்றுக் கூழுமில்லை
பாழுக்குழைத்தோமடா
-என் தோழனே
பசையற்றுப் போனோமடா''

—என்று தொடங்கும் அவரது பாடல் அன்று எழுப்பிய உத்வேகமும், எழுச்சியும் கொஞ்சமல்ல, ''ஜீவாவின் சம்மட்டி அடிகளைப் பெற்றுச் சரிந்த சூதுக்கோட்டைகள் பல'' என்று அண்ணா அவர்கள் தமது இரங்கல் செய்தியில் தெரிவித்தார். அதற்கு மாறாக இன்றைய கம்யூனிஸ்டுகள் சிலர் சூதுக் கோட்டைகளின் வாயில் காப்போர்களாக அல்லவா சேவை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்?

ஜீவா மறைந்தார் என்று செய்தி கேட்டதும் அண்ணாவும் நானும் சென்னைப் பொது மருத்துவ மனைக்கு விடியற்காலையிலேயே ஓடோடிச் சென்றோம்.

''நாமணக்கும் நல்ல தமிழ் மணக்கும்
நாஞ்சில் என்ற பேர் மணக்கும்
பாமணக்கும் பூதப்பாண்டி
எனும் ஊர் மணக்கும்
பண்பாளர் ஜீவா புகழ்பாடுகின்ற
வாய் தேன் மணக்கும்''

— எனத் தொடங்கி,

''குருதி யெல்லாம் புரட்சி மணம்
கமழுகின்ற வரிப் புலியைக்
கொள்கையிலே உறுதி கொண்ட
தமிழ்க் கவியைக்
கொள்ளையடித்து மகிழ்ந்ததோ
கொடுஞ்சாவு எனக் கேட்டுக்
குமுறுகின்றார் நாட்டு மக்கள்!
வாழ்க ஜீவா! வாழ்க என்றும்!''

—என முடியும் கவிதை ஒன்றை நான் அன்றைய தினம் இரங்கல் செய்தியாக வெளியிட்டேன்.

1963 ஜனவரி 6-இல் நாடு காக்கும் பணிக்காக மதுரையில் போர் நிதி திரட்டும் பணிகளில் நான் ஈடுபட்டிருந்தபோதுதான், வீடு காக்கும் என் அம்மா நோய்வாய்ப்பட்டார்கள் என்ற சேதி கிடைத்தது. வெகு விரைவிலேயே அம்மா என்னைப் பிரிந்து விடுவார்கள் என்று நான் அப்போது நினைக்கவில்லை.

மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டுச் சற்றுத் தேறிவந்து அந்த ஆண்டுப் பொங்கல் திருநாளை வழக்கம்போல் எங்களுடன் மகிழ்ச்சியாகவே கொண்டாடினார்கள். பொங்கல் கழிந்த இரண்டொரு நாட்களில் ஜனவரி 17 அன்று மீண்டும் உடல் நிலை மோசமாகவே டாக்டர் வீரா ரெட்டி மருத்துவ மனையில் அனுமதிக்கப்பட்டார்கள்.

அம்மாவின் உடல் நிலை விரைவில் குணமாகி வீடு திரும்ப வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தில் டாக்டர் வீரா ரெட்டி அவர்களும் தம்மாலான முயற்சியைச் செய்தார். நண்பர்களும் தோழர்களும், ''பயப்படும்படியாக ஒன்றுமில்லை'' என்று ஆறுதல் கூறினார்கள். ஆனால் எனக்கு என்னவோ, ''ஒரு பெரிய இழப்புக்கு ஆளாகப் போகிறோம்'' என்கிற உணர்வு உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. அதற்கேற்றாற்போல் அம்மாவும் தன்னுடைய உடல் உபாதைகளை மறந்து, நான் எப்படி இருக்கிறேன்? என் முகம் எப்படி இருக்கிறது? அடிக்கடி வழக்கம்போல் சிரித்துப் பேசுகிறேனா? என்பதையெல்லாம் கண்காணிப்பதிலேயே கண்ணாக இருந்தார்கள். தான் உயிருக்கு மன்றாடிக் கொண்டிருக்கும்போதும் தன் மக்களின் முகம் சுண்டக் கூடாது என்பதில் குறியாக இருக்கும் தாய்க் குணம் அல்லவா அது!

ஜனவரி 17 முதல் என்னை விட்டுப் பிரியாமலும், அம்மாவின் உடல் நிலையை டாக்டர்களை அடுத்துக் கவனித்துக் கொண்டும், பல நண்பர்களும் தோழர்களும் உறக்கமின்றி மருத்துவ மனையையே இருப்பிடமாகக் கொண்டனர். இவர்கள் என் பேரில் பற்றுதல் கொண்டோர் என்பதைவிட அம்மாவின் அன்பிலும், பண்பிலும் அரவணைப்பிலும், ஆதங்கத்திலும் திளைத்தவர்களாவர்.

நாளுக்கு நாள் அம்மாவின் உடல் நிலை தேறி வருவதாகவே வெளிக்குத் தெரிந்தது. பத்திரிகைகளும் அவ்வாறுதான் செய்திகளை நாள்தோறும் வெளியிட்டன. என் தமக்கைகளையும் குழந்தைகளையும் ஆறுதல் படுத்துவதற்காக நானும் அதை நம்புவதாகப் பாவனை செய்தேன்.

ஜனவரி 22-இல் அம்மாவின் உடல் நிலை மேலும் சீர்கெட்டது. உடனடியாகப் பெரியதோர் அறுவைச் சிகிச்சை செய்தே ஆகவேண்டும் என்று டாக்டர்கள் கருதி, ஸ்டான்லி மருத்துவ மனைக்குக் கொண்டு போனார்கள். அங்கு கொண்டு சென்று உடனடியாக அறுவைச் சிகிச்சையும் ஆரம்பமாயிற்று.

ஜனவரி 22-இல் அறுவைச் சிகிச்சை என்ற பெயரால் என் அம்மாவின் உடம்பில் கத்தி பாய்ச்சப்படுவதை அறைக்கு வெளியில் நின்று நினைத்து நினைத்துச் சொல்லொணா வேதனையில் நான் துடித்துக் கொண்டிருந்த அதே நாளில் அதே நேரத்தில்தான் என்னுடைய மற்றொரு தாய் போன்ற கழகத்தின் முதுகில் கத்தி பாய்ச்ச நினைத்த காங்கிரஸ்காரர்கள், அரசியல் சட்டத்திருத்தம் என்ற பெயரால் டெல்லி பாராளுமன்றத்தில் முடிவு எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தி. மு. கழகத்தின் பிரச்சாரத்தையும் வளர்ச்சியையும் கண்டு பொறாத காங்கிரஸ்வாதிகள், கழகத்தின் மூல முழக்கமான திராவிட நாடு கோரிக்கையைச் சட்ட விரோதமாக்கும் வகையில் அரசியல் சட்டத்தின் 9-ஆவது பிரிவைத் திருத்தும் மசோதாவை (அரசியல் சட்டத்தின் 16-வது திருத்தம்) பாராளுமன்றக் கூட்டுக் குழுவின் ஆய்வுக்கு அனுப்புவதாக அன்றுதான் பாராளுமன்றத்தில் முடிவெடுக்கப்பட்டது.

அம்மாவின் உடல் அறுபடுவதைக் கண்டு சென்னை ஸ்டான்லி மருத்துவ மனையில் ஓர் அறைக்கு வெளியே மவுனமாக நான் குமுறிக் கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில் கழகத்தின் குரல் வளையை நெறிக்கச் சதி செய்த காங்கிரஸ்காரர்கள் கழகத்தின் முதுகில் கத்தி பாய்ச்சும் செய்கையை, என் ஆருயிர் அண்ணா அவர்களும் பாராளுமன்றத்தின் பார்வையாளர் இருக்கையில் அமர்ந்து மவுனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஜனவரி 17-இல் என்னைப் பெற்ற தாய்க்கு அறுவைச் சிகிச்சை! மற்றொரு தாய்க்குக் கத்திக் குத்து! மறக்க முடியுமா இந்த நாளை? அறுவைச் சிகிச்சைக்கு உட்பட்ட அம்மாவைக் காப்பாற்றும் சக்தியோ, மருத்துவத் துறை அனுபவமோ எனக்கு இல்லை. அது முழுக்க முழுக்க டாக்டர்களின் பொறுப்பு.

ஆனால், என் மற்றொரு தாய் ஆகிய தமிழகத்திற்கு விழுந்த கத்திக் குத்திலிருந்து அதனைக் காப்பாற்றும் பெரும் பணியில் ஈடுபட என்னால் முடியும். அஞ்சுகத் தாய் என்னைப் பெற்று வளர்த்தார்கள்! கழகமோ என்னைப் போன்றவர்களால் பேணி வளர்க்கப்பட்டது. என்னைப் படைத்த தாய் படும் வேதனைக்குப் பரிகாரம் காண்பதில் நான் விவரமறியாத சிறுவனாக இருக்கலாம்! ஆனால் என் போன்றவர்கள் படைத்துக் காத்திட்ட கழகத்திற்கு நேர்ந்த ஊறுகளைக் கிள்ளி எறிய எங்களுக்குத் திறமையும், துணிச்சலும், தியாக உணர்வும் இல்லாமல் போய் விடுமா?

எனவேதான், அன்று காலை அறுவைச் சிகிச்சைக்கு ஆளாகி மரணப் படுக்கையில் போராடிக்கொண்டிருக்கும் அம்மாவின் நினைவு கண்களைக் குளமாக்கியபோதும், கழகத்திற்கு வந்துள்ள புதிய கேட்டினைக் களைவதற்குத் தோழர்கள் தயாராகித் தீரவேண்டும் என்ற உணர்வோடு அன்று மாலையே இராயபுரம் பொதுக்கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டேன். இராயபுரம் பனைமரத்தொட்டி மீனவ நண்பர்களுடன் அளவளாவி இந்தக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டது எனக்கு எல்லா வகையிலும் சற்று நேரம் இதமாகத் தெரிந்தது.

அன்று காலையிலிருந்து மாலைவரை இரத்தக் கண்ணீர் வடித்த என் கண்களில் அந்தக் கூட்டத்தில் பேசும்போது தீப்பொறி பறந்ததாக நண்பர்கள் சொன்னார்கள்.

கண்களில் தீப்பொறி பறந்ததாகச் சொன்னார்களே தவிர, நான் பேசிய பேச்சுக்களில் அண்ணா போதித்த அமைதித் தன்மை நிரம்பி வழிந்தது.

துன்பம் வரும்போது ஞானம் பிறக்கும் என்கிறார்கள். ஆனால் அன்று எனக்கிருந்த அத்தனைத் துயரத்திற்கும் இடையில் மக்கள் மத்தியில் அமைதியையும், பொறுமையையும் நான் போதித்து தீரவேண்டும் என்ற உணர்வு மேலோங்கி நின்றது. அன்று நாடு நெடுகிலும் கழகத் தோழர்கள் உணர்ச்சிப் பிழம்பாகக் காட்சியளித்தார்கள். 'யாருக்கு யார் தடை போடுவது?' 'ஜனநாயகத்தில் பாராளுமன்றத்தின் செய்கைக்கு உள்ள இலக்கணம் என்ன?' என்றெல்லாம் தோழர்கள் கேள்விக் கணைகளை அடுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அரசியல் சட்டத்தின் அடிப்படையே பலமான விவாதத்திற்கு உள்ளாகிக் கொண்டிருந்தது.

தனிப்பட்ட முறையில் எனக்கிருந்த சூழ்நிலை எதுவாயினும், நாடு இருக்கும் நிலையில் என்னைப்போன்றவர்கள் எதைப்பேசவேண்டும் என்பதைப் பயிற்றுவித்த ஆசான் என் அண்ணன்.

உள்ளுக்குள் துன்ப துயரங்கள் ஊற்றாகப் பெருக்கெடுக்கும் போது மனிதனுக்கு அமைதியான போக்கும் ஏற்பட்டு விடுவதை அன்று நான் அனுபவத்தில் உணர்ந்தேன்.

அந்தக் கூட்டத்தில் என்னைச் சந்தித்த நண்பர்கள் அனைவரும் அம்மாவின் உடல் நிலை குறித்துக் கவலை தெரிவித்தார்கள். என்னுடைய கவலை அப்போது வேறாக இருந்தது. அரசியல் சட்டத்தின் 16-ஆவது திருத்தம் பற்றிய கவலைதான் என்று சொல்லவும் வேண்டுமா? அந்தக் கூட்டத்தில்.

''இவ்வளவு ஜனநாயகப் பண்பு படைத்த, நாகரிகம் படைத்த கழகத்தை, ஜனநாயக வழியில் நாகரிகமாக மேடையிலும், எழுத்திலும் சந்திக்க முடியாதவர்கள், 'சட்டநாதனை'த் துணைக்கு அழைக்க முற்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்தச் சட்டத்தால் அழிந்து விடுவோமோ என்று நம்மில் யாரும் வருத்தப்படவில்லை. எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் மறந்து விட்டு, முதுகில் சீனர் ஏறி உட்கார்ந்திருப்பதையும் மறந்து விட்டுக் கழகத்தை அழிக்கத் திட்டம் தீட்டும் இவர்களைப் பார்த்து அல்லவா உலகம் சிரிக்கப் போகிறது! மாற்றார் நினைப்பது போல் நாம் அழிவோமா இல்லையா என்பதைக் காலம்தான் தீர்மானிக்கப்போகிறது. நாம் அப்படி அழிந்துதான் தீரவேண்டும் என்றால், நாம் அழிந்தாலும், நாம் வளர்த்து விட்ட உணர்வுகளை, உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை இவர்களால் அழிக்க முடியுமா? அவசரப்பட்டதால்தான், இலக்கியத்தில் அமராவதி பூக்களைத் தவறாக எண்ணியதால்தான் அம்பிகாபதி தலை உருண்டு, அவர்கள் காதல் நிறைவு பெறாமல் போயிற்று. ஆகவே, புதுச் சட்டத்தைக் கண்டு யாரும் ஆத்திரமோ, அவசரமோ கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. பொறுமையுடனும், பதட்டமில்லாமலும் பூக்களை எண்ணி வையுங்கள்.''

''1962-இல் சட்டமன்றத்தில் 50 பூக்களை எண்ணி வைத்தீர்கள். 1957-இல் பதட்டம் இல்லாது பொறுமையுடன் 180 பூக்களை எண்ணி வையுங்கள். அப்படிப் பொறுமையாகச் சரியாகப் பூக்களை எண்ணி வைத்துவிட்டால், அம்பிகாபதி அழிய வேண்டியதுமில்லை; அமராவதி சாக வேண்டியதுமில்லை.''

—என்று பொறுமையையும் நிதானத்தையும் பற்றிப் பேசினேன்.

இன்று கழகத்தின் முக்கியக் கொள்கையாக விளங்கும் மாநில சுயாட்சிக்கான சூசகம் அண்ணா அவர்களால் 1963 ஜனவரி 25 அன்று மாநிலங்களின் அவையில் முதன் முதலாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

பிரிவினைத் தடைச் சட்டத்தை எதிர்த்து மாநிலங்கள் அவையில் சுருக்கமாகப் பேசிய அண்ணா அவர்கள்:

''பிரிவினைத் தடை மசோதாவைக் கொண்டு வருவதற்குப் பதிலாக, எல்லா அரசியல் கட்சிகளையும் சேர்ந்த உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஆலோசனைக் குழு ஒன்றை நிறுவி எங்களுடன் விவாதிக்க வேண்டும். இன்றுள்ள அரசியல் அமைப்பு முறையைத்தான் தி. மு. கழகம் எதிர்க்கிறதே ஒழிய, நாட்டின் ஆதிபத்திய உரிமையை எதிர்க்கவில்லை. ஆகவே, நாட்டின் ஆதிபத்திய உரிமைக்கு நாங்கள் அபாயத்தைக் கொண்டு வரவில்லை. கூட்டு ஆட்சி செயல்படும் முறை மீதுதான் எங்களது கட்சி குறைபட்டுக்கொள்கிறது. கடந்த 13

ஆண்டுகளாகச் செயல்பட்டு வரும் அரசியல் அமைப்பு முறை மக்களி டையே ஏமாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. மாநிலங்களை டில்லி ஏதோ மாநகராட்சி மன்றங்கள் போலத்தான் நடத்தி வந்திருப்பதாகக் கருத வேண்டியிருக்கிறது."

—என்று பேசி, மாநிலங்களுக்கான அதிக அதிகாரங்கள் கோரிப் பின்னர் கழகம் வலியுறுத்துவதற்கான அடிப்படையைக் கோரி, அன்று தான் அதிகாரப்பூர்வமாக அறிஞர் அண்ணா உருவாக்கினார்.

அம்மா அவர்கள் மரணத்தோடு போராடிக் கொண்டிருந்த நாட்களில்தான், இவைபோல் கழகத்தின் எதிர்கால வாழ்வைக்கணிக்கும் அடிப்படைகள் உருவாயின. இத்தகைய பரபரப்பான சூழ்நிலைகள் எனக்கும் சற்றுக் கவலைகளை மறக்கச் செய்தன என்றாலும், ஜனவரி 27-இல் எங்கள் குடும்பத்தில் பேரிடி விழுவதைத் தடுக்க முடியவில்லை. ஜனவரி 27 அன்று விடிந்தபொழுது என்னைப் பொறுத்தவரை, 'கரிநாளாகப்' புலர்ந்தது. இப்போதும் ஜனவரி 27 வரும்போதெல்லாம் என் தாயின் பக்கத்தில் அமர்ந்திருப்பதாக ஏற்படும் உணர்வினை என்னால் அடக்க முடியவில்லை. 72 வயதாகியும் அந்த என் குலதெய்வம் கடைசி மூச்சு வரையில் நான் சார்ந்துள்ள கழகத்தின் நடவடிக்கைகளையும், அவற்றில் நான் பெறும் பங்கு பற்றியும் அறிந்து மகிழ்வதற்குத் தவறுவதே இல்லை.

மிக ஆபத்தான சூழ்நிலையில் அம்மா படுத்திருந்த போதும், தம்மைக் காணவந்த அப்போதைய நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சர் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் அவர்களிடம் அரசியல் குறித்து நகைச்சுவை பொங்கப் பேசியதைக் கண்டு அம்மையார் வியந்து போனார்கள். "இந்த நிலையிலும் இவ்வளவு நகைச்சுவையோடு பேசும் இந்தத் தாய், இன்னமும் நீண்ட நாள் நம்மிடையே இருக்க வேண்டும். இவர்களுக்கு மகனாகப் பிறந்த நீங்கள் கொடுத்து வைத்தவர்" என்று அவர்கள் உருக்கத்தோடு சொன்னார்கள்.

அடுத்த இரண்டொரு நாட்களில் "நாம் கொடுத்து வைத்தது இவ்வளவுதானா"? என்று என் வீட்டார் கதறியதைக் கண்டு நானும் கல்லாய்ச் சமைந்து நின்றேன். அம்மா இறந்த செய்தி அறிந்ததும் நாடு நெடுகிலுமுள்ள கழகத் தோழர்கள் அனைவரும் தத்தமது குடும்பத்தில் ஒரு பேரிழப்பு நேர்ந்ததாகவே கருதி எனக்கு ஆறுதல் தெரிவித்தார்கள். அம்மாவின் மறைவு நாட்டில் உணரப்பட்டதைப் பார்த்ததும் எனக்கே பெருமையும், பிரமிப்பும் ஏற்பட்டன. அந்த அளவுக்கு அம்மா கழகத் தோழர்களிடம் கனிவையும் பாசத்தையும் பொழிந்தார்கள்.

அதிலும் கழகம் என்றாலோ, அறிஞர் அண்ணா என்றாலோ, அம்மா என்னைக்கூட மறந்து விடுவார்கள். கழகத்தோடு வளர்ந்து கழகத்தோடு இணைந்து பிணைந்துவிட்ட குடும்பம் என் குடும்பம் என்று தோழர்களிடையே அசைக்கவொண்ணா நம்பிக்கை ஏற்பட்டதற்குக் காரணமே அம்மா அவர்கள்தான்.

அம்மாவின் இறுதி யாத்திரை இதனைத் தெளிவாக்கிற்று. ஒரு பெரிய அரசியல் தலைவருக்குச் சேர்க்கின்ற சிறப்பினை அம்மாவின் இறுதி யாத்திரையின்போது தமிழகம் அவருக்குச் சேர்த்தது.

அம்மா இறந்த செய்தி கேட்டதும் அண்ணா அவர்கள் டெல்லியில் தமக்கிருந்த மிக முக்கியமான அலுவல்களையும் மறந்து சென்னைக்கு விரைந்தார். அம்மாவின் இறுதி ஊர்வலத்தில் கலந்துகொண்டு ஆறுதல் அளித்தது எனக்கு இதமாக இருந்தது. மோதிலால் நேரு அவர்களின் இறுதி ஊர்வலத்தின் போது காந்தி அடிகள் கலந்து கொண்டது தன்னுடைய துக்கத்தைப் பெருமளவு குறைத்ததாக நேரு சொன்னார். அதேபோல், அண்ணா அவர்களின் பரிவான அரவணைப்பும் எங்கள் குடும்பத்தினரிடையில் ஏற்பட்ட இழப்பைத் தாங்கிக் கொள்வதில் பெரும்பலத்தை அளித்தது.

அது மட்டுமல்ல; அம்மா மறைவினைக் குறித்து அறிஞர் அண்ணா தெரிவித்த கருத்துக்களையும், அளித்த ஆறுதல் மொழிகளையும் இன்னமும் என் குடும்பக் கருவூலமாகப் போற்றிப் பாதுகாத்து வருகிறேன்.

அம்மாவைப்பற்றி அறிஞர் அண்ணா எழுதியது, என்னைப் பொதுத் தொண்டுக்கு ஆளாக்க அம்மா அவர்கள் எத்தகு காரணமாக இருந்தார்கள் என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிவித்தது.

"...கண்டவுடன், மேயர் நம்ம கட்சிதானே வரும்? அதைவிடக் கூடாது! புதுசாச் சட்டம் வருகிறதாமே, என்ன செய்யப்போறீங்க? நம்ம கட்சியைக் கேலி பண்ணிப்படம் போட்டாங்களாமே, பார்த்தீங்களா? அதுக்கு என்ன செய்யப் போறீங்க?" என்று இவைபோன்ற கேள்விக் கணைகளைக் கேட்டு ஆர்வத்தைப் பொழிந்த ஓர் அன்னையை நான் கண்டதில்லை. இப்படிப்பட்ட தாய்ச் செல்வம் பெற்றிருந்த காரணத்தால்தான் தம்பி கருணாநிதிக்கு 'நிதி' என்று பெயரிட்டார்கள் போலும்!

"வயது எழுபத்திரண்டு; தோற்றம் அப்பொழுக்கற்ற கிராமிய முறை; அணிகலன் கிடையாது; அந்த வீட்டிலே மூதாட்டி அஞ்சுகம் அம்மையார் கழக மாநாட்டிற்காக வெளியூரிலிருந்து வரும் தாய்மார்களில் ஒருவர் போல இயக்கப் பேச்சு ஒன்றிலேயே தமக்குச் சுவை

தேடிக்கொண்டு உலவி வந்தார்கள் அவர்களை அறிந்த அனைவர் உள்ளத்திலும் அவர்களைப் பற்றிய நினைவு என்றும் இருக்கும்."

அம்மாவைப் பற்றி இப்படி எழுதிய அண்ணா அவர்கள், எனக்கும் அண்ணாவுக்கும் இருந்த பாசத்தை-பந்தத்தை-உறவு முறையை அம்மா எவ்வாறு அறிந்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் அண்ணாவே கூறுகிறார்.

''கருணாநிதி திருச்சி சிறையிலிருந்து விடுதலையானபோது நான் சென்றிருந்தேன். வரவேற்று மகிழ்ச்சி பெற அம்மா வரவில்லை. சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஒரு நாள், வீட்டிலே கண்டு கேட்டேன்; 'மகன் ஜெயில்லேருந்து வெளி வருவதைப் பார்க்க வரவில்லையே, ஏன்? என்று. 'நான் வேறு அல்ல, அந்தக் குடும்பத்தில் நான் ஒருவன்' என்று என்னை உணர்ந்துகொள்ளச் செய்யும் விதமாக அமைந்தது அவர்களின் பதில்!

'நீங்க போனீங்க இல்லே, அது போதாதா?' என்று கேட்டார்கள். எத்தகைய பண்பு! எத்துணைப் பரிவு!'' என்று அண்ணா சொல்கிறார்;

என்னைப் பெற்ற தாயாக இருக்கலாம்; என்னை அரசியலில் ஆளாக்கிவிட்ட என் அண்ணன் இப்படிப் புகழும் ஒரு தாயை நான் பெற்றிருந்தேன் என்பதில் இன்றும் எனக்கு நினைக்குந்தோறும் பெருமைதான்!

அண்ணா மேலும் சொல்லுகிறார்:

''அஞ்சுகம் அம்மையாருக்கு இருந்த தெளிவு, திடம், ஆர்வம் மறைந்து விடவில்லை. எங்கள் மூலமாக அவை தழைத்துப் பூத்துக் காய்த்துக் கனிந்து இருப்பதைக் காணுங்கள் என்று கருணாநிதி, மாறன், அமிர்தம், செல்வம் ஆகியோர் கூறவேண்டும். கதறிக் கிடப்பதை, கலங்கித் தவிப்பதை, அஞ்சுகம் அம்மையார் ஒரு போதும் அனுமதிக்க மாட்டார்கள். எனக்கு அந்தக் குடும்பத்திடம் ஏற்பட்டுள்ள பிணைப்பு இயற்கையானது என்று எண்ணுகிறேன். எனவே கருணாநிதியும் மற்றவர்களும் தாயை இழந்த தவிப்பை, என் துணையும் பற்றும் உண்டு என்ற நினைப்பினால், அம்மையாரின் புகழினை ஒளி விடச் செய்யும் மணிகளாக விளங்கி வரவேண்டும் என்று என் அன்புரையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.''

அண்ணாவின் இத்தகு அன்புரை, ஆதரவு, அரவணைப்புகளுக்குப் பிறகும் நான் அம்மாவின் இழப்புக்காக வருந்தியே காலங்கடத்துவது முறையாகுமா?

மக்களை இழந்த பெற்றோர்களுக்குக் கிரேக்கப் பெருமகன் பெரிகிள்ஸ் அளித்த ஆறுதலைப் போலவே தாயை இழந்த எனக்கு அண்ணாவின் ஆறுதல் மொழி புதிய வேகத்தை அளித்தது. அந்தக் கணமே என் மனநிலையை எழுத்திலே வடித்து, என்னை முழுவதும் தேற்றிக்கொண்டேன்.

''அம்மா, நீ பிரிந்ததை நான் நம்பவில்லை. நீ என்னைப் பிரியமாட்டாய்; நீ என்னோடு கலந்துவிட்டாய்."

இப்படி எழுதத் தொடங்கிய நான் கண்ணீரோடுதான் எழுதினேன். இருந்தாலும் மனத்தில் ஏறிய இழப்புச் சுமையை அந்தக் கண்ணீரில் கரைத்துப் பேனாவை ஓட்டினேன்.

எழுதும்போது ஏதேதோ எண்ணங்கள்! எப்போதோ நடந்த சிறு நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் மனக் கண்ணில் நிலைகுத்தி நின்றன அப்போது நான் எழுதவில்லை. அம்மாவிடம் பேசினேன்:

''இலைமுன் உட்கார்ந்து உணவு அருந்தும்போதுகூட உன் இடுப்பில் இருந்து அம்புலி பார்க்கும் குழந்தையாகத்தானே என்னை நீ எண்ணிக்கொள்வாய்! உறங்கும்போது உன் இதயம் எனக்குத் தாலாட்டும். நான் உழைக்கும்போது உன் மூச்சு எனக்குத் தென்றல்; இத்தனையும் நிறுத்திவிட்டு நீ எப்படி அம்மா என்னைப் பிரிவாய்? நீ பிரியவில்லை! நீ என்னோடு கலந்து விட்டாய்!''

''உன்னிடம் கற்றுக்கொண்ட கனிவு, கருணை, எளிமை, இனிமை, பண்பு, பழக்கம், பகைவரிடமும் பரிவு காட்டும் தன்மை இவைகளை வளர்த்து வளர்த்து நான் முழுமை பெறுவதற்குத் துணையாக நீ என்னோடு கலந்துவிட்டாய் என்பதுதான் அம்மா உண்மை!"

இப்படி நான் எழுதியபோது, இல்லை, அம்மாவுடன் பேசியபாது, அந்த நேரத்திற்கான ஆறுதல் பெறுவதற்காக அல்ல. இவைகளை என் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்களாகவே கருதி உறுதிமொழி எடுத்துக்கொண்டேன் என்பதுதான் உண்மை.

''நீ கடைசி மூச்சு விடுத்தபோது நீ என்னைப் பிரிந்து விட்டாய் என்றுதான் கதறினேன். அது கடைசி மூச்சல்ல; காலியாகிவிட்ட என் சுவாசப் பைக்கு நீ அளித்த உயிர் மூச்சு; அந்த மூச்சை எனக்கு வழங்கி என்னை வாழவைக்க நீயும் என்னோடு கலந்துவிட்டாய். நான் கொண்ட இலட்சியத்திற்காக மேலும் பல கொடுமைகளைச் சந்திக்க நான் வாழ்ந்துதானே தீரவேண்டும் என்று எண்ணிவிட்டாய் போலும். அதனால்தான் எனக்கு உயிர் தந்துவிட்டாய் அம்மா! உன் கண்ணை மூடிக்கொண்டு என் கண்ணால் பார்க்கிறாய்! உன் வாயை மூடிக்கொண்டு என் வாயால் பேசுகிறாய்! 'அம்மா!' என்கிறேன். குரல் தழுதழுக்கிறது. உன் நாவுக்குள்ள நயம் முற்றிலும் எனக்குக் கிட்ட அருள் புரிவாய், அம்மா!'' என்றும் அன்று வேண்டிக்கொண்டேன்.

''மற்றவர்களை, 'அழாதீர்கள்' என்று சொல்லும் ஆற்றலைப் பெற்று விட்டேன். அந்த ஆற்றலை நீ எனக்கு அளித்து விட்டாய்! தாமதமாக நீ எனக்கு அளித்தது இது ஒன்றுதான் தாயே! நான் இனி மற்றவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறுவேன். உன் இருதயத்தை என் இருதயத்தோடு ஒட்டி விட்டாய். இனி நான் அழமாட்டேன். நீ என்னைப் பிரியவில்லை. என்னோடு கலந்துவிட்டாய்!"

—என்று எழுதிவிட்டு, எனக்கு ஏற்பட்ட இழப்பின் துக்கச்சாயலை, வேகமான கழகப் பணிகளினால், என் குடும்பத்து மூத்த செல்வம் மாறனின் திருமணத்து வேலைகளினால் வெகுவாக மாற்றிக்கொள்ள முனைந்தேன். அந்தத் தாயின் இருதயம்தான் எனக்கு இப்போதும் உயிர்ப்புச் சக்தியாக விளங்குகிறது.

நான் முதலமைச்சர் பொறுப்பில் நாட்டுக்கு ஏதாவது நன்மை செய்கிறேன்-செய்ய முயல்கிறேன் என்றால், அது என்னை ஆளாக்கிய அண்ணனின் பயிற்சி மட்டுமல்ல, என் அன்னையின் இருதயத்துப் பண்பும் ஆகும் என்று சொல்வது மிகையல்ல.

82

அரசியல் சட்டப் பதினாறாவது திருத்தம்

"நான் எப்படி இருக்கிறேன் என்பதும், எப்படி இருக்க வேண்டும் என்கிற என் நம்பிக்கைகளும் என் அருமை அன்னைக்கே உரியவை ஆகும்'' என்பது அடிமை விலங்கொடித்த ஆப்ரகாம் லிங்கன் அடிக்கடி சொல்லி வந்த வாசகம். அமெரிக்காவில் 16-ஆவது ஜனாதிபதியான லிங்கனின் இந்த வாசகத்தை நினைத்து என் அம்மாவின் இழப்புக்குச் சமாதானம் தேடிக் கொண்டு, இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் 16-ஆவது திருத்தம் பற்றி நாட்டில் எழுந்துள்ள சர்ச்சையில் என்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டேன்.

பல்வேறு இன-மொழி-கலாச்சாரங்களைக் கொண்ட இந்தியா போன்ற நாட்டின் மக்களுடைய அடிப்படை உரிமைகளை இந்த 16-ஆவது திருத்தம் எவ்வளவு தூரம் பாதித்தது என்பது இன்னமும் சரியாக உணரப்படவேயில்லை. நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டுக்கு இந்தத் திருத்தம் உணர்வு பூர்வமான நன்மைகளை ஏற்படுத்தவில்லை. சீன ஆக்கிரமிப்பின் காரணமாக நாடே ஒருமுகமாகத் திரண்டிருந்த நேரத்தில், இந்தச் சட்டம் அவசர அவசரமாகக் காங்கிரஸ் கட்சியினரால் நிறைவேற்றப்பட்டது.

மேலும் மற்ற எந்தத் திருத்தத்தைக் காட்டிலும், இதுதான் நாட்டில் பலமான வாதப் பிரதிவாதத்தைக் கிளப்பி விட்டதாகும். இதன் நோக்கம் எப்படிப்பட்டது என்பதைவிட இது அவசரமாக நிறைவேற்றப்பட்ட நேரம் இன்றளவும் நாகரிக அரசியல்வாதிகளின் மனத்தைக் குடைந்து கொண்டிருக்கிறது. ''முடிவுகளைக் காட்டிலும் முறைகள்தாம் முக்கியம்" என்கிற காந்தீயத் தத்துவத்திற்கு இந்தத் திருத்தம் எதிரானது என்பதில் ஐயமே இல்லை.

இந்தியாவின் ஒருமைப்பாட்டுக்கும், கட்டுக்கோப்புக்கும் இந்தத் திருத்தம் அவசியம் என்று காங்கிரஸ்வாதிகள் வாதிட்டனர். அதே நேரத்தில் ஒரு பகுதியினரின் மொழி-கலாசார ஆதிக்கத்திற்கு அரசியல் சட்ட ரீதியான பாதுகாப்பு தேடிடும் முயற்சியாக இந்தத் திருத்தம் தென்னக மக்களால் கருதப்பட்டது. மத்திய அரசுக்கு எதிராக, அல்லது உரிய நியாயம் கேட்டு எத்தகு குரல், எந்தப் பகுதி மக்கள் எழுப்பினாலும் அதற்குப் 'பிரிவினை வாதம்' என்று பெயர் சூட்டிவிடுவதற்கு இந்தத் திருத்தம் மத்திய ஆட்சியில் இருப்போருக்கும் அதனை நடத்திச் செல்லும் கட்சியினர்க்கும் சாதகமான வழி வகுத்துக் கொடுத்தது.

பல்வேறு மாநிலங்களுக்கு இடையிலே உள்ள வேறுபாடான சூழ்நிலைகளையும் எடுத்துச் சொல்லி வாதாடுவதற்கு இந்தச் சட்டம் 'வாய்ப்பூட்டு'ப் போட்டது என்பதுதான் உண்மை. ஆங்கில ஏகாதிபத்திய ஆட்சியின் கீழ் அதிகப்படியான காலம் (அதாவது துவக்கம் முதல் இருந்த பகுதிகள்) அதிகமான வறுமைக்கும் செழிப்பற்ற தன்மைக்கும் உள்ளாயிற்று என்பது பண்டித நேரு அவர்களின் ஆழமான கருத்தாகும். இதனை மிகத் தெளிவாக அவர் தனது Discovery of India என்கிற நூலிலும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்தக் கருத்துப்படி சென்னை (இப்போதைய தமிழ்நாடு), ஆந்திரம், கேரளத்தின் ஒரு பகுதி, மேற்கு வங்காளம் ஆகிய பகுதிகள்தாம் மற்றப் பகுதிகளை விட ஆரம்பம் முதல் அதிகப்படியான காலம் ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் வதங்கி வாடின.

இந்தப் பகுதிகளின் முன்னேற்றமும், நியாயமான விருப்பங்களும் மத்திய அரசினால் என்றைக்கும் தனிச் சலுகையோடு கவனிக்கப்பட வேண்டியவை ஆகும்.

இந்தச் சலுகைகளை உரத்துக் கேட்கக் கூடாது என்பதற்காகவே, அரசியல் சட்டத்தின் 16-ஆவது திருத்தத்தைக் கொண்டு வருவது போல், பண்டித நேருவின் தலைமையிலான மத்திய அரசு அவசரம் காட்டிற்று.

இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், இந்தத் திருத்தம் விவாதிக்கப்பட்டு வரும்போது, ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் அதிக காலம் அவதிப்பட்ட ஆந்திரமும் வங்காளமும் உரிமைக் குரலை உரத்து எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன.

1963 ஜனவரி 28-இல் ஆந்திர மாநிலக் காங்கிரஸ் குழுத் தலைவரான திரு. பிரமையா ஐதராபாத்தில் மத்திய அரசின் மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மையைச் செய்தியாளர்களிடம் எடுத்துக் காட்டி வெளிப்படையாகச் சாடினார்.

''ஆந்திர மாநிலத்தை மத்திய அரசு மாற்றாந்தாய்ப் போக்கில் நடத்தி வருகிறது. இன்று நேற்று முதல் அல்ல; கடந்த பதினைந்து ஆண்டு காலமாகவே ஆந்திர மாநிலம் மத்திய அரசால் புறக்கணிக்கப்பட்டு வருகிறது" என்று போர்க் குரல் கொடுத்தார்.

அதேபோல் மேற்கு வங்கமும் வேறு முறையில் மத்திய அரசிடம் போராடிக் கொண்டிருந்தது.

''மாநில மக்களின் உரிமைகளில் கை வைப்பது ஒரு புறமிருக்கட்டும், மாநில அரசுக்கு சொந்தமான உடைமைகளின் மீது கை வைக்கவும் மத்திய அரசுக்கு அதிகாரமில்லை'' என்று மேற்கு வங்க

அரசு மத்திய அரசின் பேரில் இந்தியத் தலைமை நீதி மன்றத்தில் வழக்குத் தொடுத்து விவாதித்துக் கொண்டிருந்தது.

மத்திய அரசின் மீது மேற்கு வங்கம் தொடுத்த இந்த வழக்கும்-அதில் பேசப்பட்ட வாதங்களும் இப்போது நினைவு கூறத்தக்கவை. ஏனென்றால் மத்திய அரசு மாநிலங்களுக்கான அதிகாரத்தில் கை வைப்பதே இல்லை என்றும், அப்பட்டமான கூட்டாட்சித் தத்துவம் தான் மத்திய அரசால் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது என்றும் சிலர், கழகம் தீவிரமாக வலியுறுத்தும் மாநில சுயாட்சிக் கொள்கைக்கு எதிராகப் பேசி வருகின்றனர். அவர்கள் புரிந்துக் கொள்வதற்கு இந்த வழக்கின் நடவடிக்கைகள் உதவி செய்யும்.

நிலக்கரி சுரங்கப் பகுதிகளை மேற்கொள்ளுதல், அபிவிருத்தி செய்தல் ஆகியவை சம்பந்தமாக மத்திய அரசின் 1957-ம் ஆண்டுச் சட்டத்தை எதிர்த்து முதன் முறையாக மேற்கு வங்க அரசு, இந்திய உயர் நீதி மன்றத்தில் வழக்கு தொடர்ந்தது.

''இந்திய அரசியல் கூட்டாச்சி அமைப்பு முறையைக் கொண்டது. இந்த அமைப்பில் நாட்டின் சுயாதிபத்தியத்தை மாநிலங்கள் பங்கிட்டுக் கொண்டுள்ளன. இந்த நிலையில் சுயாதிபத்தியத்தின் ஓர் உறுப்பாக விளங்கும் மாநிலத்தின் உடைமையை மேற்கொள்வதற்கு மற்றொரு உறுப்பு (மத்திய ஆட்சி) முயல்வது பொருத்தமற்றதாகும். ஆனால் குறைந்த பட்ச ஒப்பந்தங்கள் இருந்தாலன்றி, அவசர காலச் சட்டங்கள் நடைமுறையில் இருந்தாலன்றி- இத்தகு முயற்சிகள் சட்டபூர்வமற்றவை ஆகும்'' என்பது மேற்கு வங்க அரசின் வாதமாக இருந்தது.

இந்த கருத்துக்கு எதிராக ''மாநில அரசுகள் சுயாதிபத்திய உரிமை படைத்தவைகள் என்று கூறப்படுவது சரியல்ல'' என்று மத்திய அரசுதரப்பில் திட்டவட்டமாக வாதிக்கப்பட்டது.

இந்த வழக்கில் இந்தியத் தலைமை நீதி மன்ற நீதிபதிகள் கருத்து மாறுபட்டனர். தலைமை நீதிபதியாக இருந்த திரு. பி.பி. சின்கா பெரும்பான்மையோரின் சார்பில் தீர்ப்பளித்தார்.

அதில் அவர் குறிப்பிட்டது இன்றைக்கும் மாறுபட்டுப் போகவில்லை.

அவர் குறிப்பிட்டார் :

''1858-ஆம் ஆண்டிலிருந்து பிரிட்டிஷ் மன்னர் ஆட்சியில் மாநிலங்கள் இருந்த நிலையிலிருந்து தெளிவானது என்னவென்றால், இந்திய அரசு ஒன்றிப்பு ஆட்சி அமைப்பைக் கொண்டதாகவும், அதிகாரம் ஒரே இடத்தில் குவிக்கப்பட்ட நிலையிலும் இருந்தது என்பதாகும்."

பல்வேறு மாநிலங்களுக்கு இடை
சூழ்நிலைகளையும் எடுத்துச் சொல்லி
•வாய்ப்பூட்டு'ப் போட்டது என்பதுதா
பத்திய ஆட்சியின் கீழ் அதிகப்படிய
முதல் இருந்த பகுதிகள்) அதிகமா
தன்மைக்கும் உள்ளாயிற்று என்ப
ஆழமான கருத்தாகும். இதனை மிகத்
of India என்கிற நூலிலும் குறிப்பி
சென்னை (இப்போதைய தமிழ்நாடு),
மேற்கு வங்காளம் ஆகிய பகுதிகள்த
முதல் அதிகப்படியான காலம் ஆங்
வாடின.

இந்தப் பகுதிகளின் முன்னேற்
மத்திய அரசினால் என்றைக்கும்
வேண்டியவை ஆகும்.

இந்தச் சலுகைகளை உரத்துச்
அரசியல் சட்டத்தின் 16-ஆவது
போல், பண்டித நேருவின் த
காட்டிற்று.

இதில் வேடிக்கை என்ன
திக்கப்பட்டு வரும்போது, ஆங்
அவதிப்பட்ட ஆந்திரமும் வ
எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன.

1963 ஜனவரி 28-இல்
தலைவரான திரு. பிரமையா
தாய் மனப்பான்மையைச்
வெளிப்படையாகச் சாடினார்

''ஆந்திர மாநிலத்தை
கில் நடத்தி வருகிறது.
பதினைந்து ஆண்டு காலம
புறக்கணிக்கப்பட்டு வருகி

அதேபோல் மேற்கு
போராடிக் கொண்டிருந்த

''மாநில மக்களின்
கட்டும், மாநில அரசுக்
வைக்கவும் மத்திய அர

ந்தியத் தலைமை நீதி மன்றத்தில்
க் கொண்டிருந்தது.
வங்கம் தொடுத்த இந்த வழக்கும்-
இப்போது நினைவு கூறத்தக்கதை.
லங்களுக்கான அதிகாரத்தில் கை
ட்டமான கூட்டாட்சித் தத்துவம்
பிடிக்கப்படுகிறது என்றும் சிலர்,
ாநில சுயாட்சிக் கொள்கைக்கு
ர்கள் புரிந்துக் கொள்வதற்கு இந்த
செய்யும்.

மேற்கொள்ளுதல், அபிவிருத்தி
திய அரசின் 1957-ம் ஆண்டுச்
க மேற்கு வங்க அரசு, இந்திய
ர்ந்தது.

மைப்பு முறையைக் கொண்டது.
யத்தை மாநிலங்கள் பங்கிட்டுக்
திபத்தியத்தின் ஓர் உறுப்பா
மேற்கொள்வதற்கு மற்றொரு
ாருத்தமற்றதாகும். ஆனால்
ன்றி, அவசர காலச் சட்டங்
ந்தகு முயற்சிகள் சட்டபூர்வ
ங்க அரசின் வாதமாக
அரசுகள் சுயாதிபத்திய
து சரியல்ல'', என்று மத்திய
ன்ற நீதிபதிகள் கருத்து
ந்த திரு. பி.பி. சின்கா
ார். மாறுபட்டுப் போக
ும்

ர் ஆட்சியில் மாநிலங்
னவென்றால், இந்திய
ாகவும், அதிகாரம்
து என்பதாகும்.''

ன
ன
கால
னம்
முன்
ஆக்கிர
அல்லது
எதிரிக்குச்
அஞ்சிடும்
ன முறை
ங்கில நீடிப்பு

1963 துவக்கத்திலேயே இத்தகு நெருக்கடிகளைச் சமாளித்துக் கத்தை காப்பாற்றி அதன் மூலம் தமிழகத்தை காப்பாற்றும் மிகப் ரிய பணிகளில் அண்ணா அவர்களுடன், அனைவரும் கடுமையாகப் ணியாற்ற வேண்டி ஏற்பட்டது.

பண்டித நேருவின் புகழையும் பெருமைகளையும் சீன ஆக்கிரமிப்பு கணிசமாக வெளிநாடுகளில் குறைத்து விடடது. அதே போல், ஆங்கில நீடிப்பு மசோதாவை நிறைவேற்றுவதில் காட்டிய தயக்கம் காரணமாக உள் நாட்டிலும் அவர் செல்வாக்கு மங்கத் தொடங்கியது. அவர் கற்ற பரந்த கல்வி—பெற்ற அரசியல் திட்பம்—பயின்ற ஜனநாயக முறை—அத்தனையும் 1963-இல் இந்தி ஏகாதிபத்தியவாதிகளிடம் பின் வாங்கின.

பிப்ரவரி 17-இல் கூடிய காங்கிரஸ் பாராளுமன்றக் கட்சிக் கூட்டத்தில், ஆங்கில நீடிப்பு மசோதா பற்றிய பிரச்சினையை, திரு கே. அனுமந்தையா அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தார். இது சம்பந்தமாகத் தென்னாட்டில் தி.மு. கழகம் தெரிவித்து வரும் கருத்துக்களையும் இதழ்களின் கருத்தையும் அந்தக் கூட்டத்தில் அனுமந்தையா நேருவின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தார். அத்துடன் அடுத்து கூடும் பாராளுமன்ற. தொடரிலேயே மசோதா கொண்டு வரப்பட வேண்டும் என்றும் அவர் அப்போது வலியுறுத்தினார். ஆனால், நேருவின் பதில், பிரச்சினையிலிருந்து நழுவுவதாக அமைந்தது. ''நடைபெறும் பாராளுமன்றக் கூட்டத் தொடரில் முக்கிய அலுவல்கள் முடிந்து விட்டால், ஏப்ரல் 20-க்குப் பிறகு இந்த மசோதா கொண்டு வரப்படலாம்'' என்பது நேருவின் மழுப்பல்.

இது குறித்து வழக்கத்திற்கு மாறாக, 'இந்து' பத்திரிக்கையே சற்று ஆத்திரமாக எழுதிற்று. 20-2-63 நாளன்று'வழக்கை முடிக்கவும்' (Close the case) என்கிற தலைப்பில், அந்த இதழ் தீட்டிய தலையங்கத்தில்,

''1965-ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகும், காலக்கெடுவின்றி ஆங்கிலம் தொடர்ந்து ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் திருத்த மசோதா விரைவில் சட்டமாக்கப்படவேண்டும் என்கிற கோரிக்கை வலியுறுத்தப்படுகிறது. இந்தி வெறியர்களின் கரம் வலுப்பெறுவதற்கு வாய்ப்பு அளிக்காமல் தடுக்க வேண்டுமானால், ஆங்கில நீடிப்பு மசோதாவை விரைவில் சட்டமாக்குவதுதான் சிறந்த வழியாகும்.

''தேவைப்படுகின்ற இந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு இன்னும் இரண்டு ஆண்டு காலம் (1965வரை) அவகாசம் இருக்கிறது என்று கூறப்பட்டாலும், சமீப காலத்தில் மொழிவெறியர்களின்

"இந்திய அரசியல் சட்டம், 1935-ஆம் ஆண்டின் இந்தியச் சட்டத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆகவே, இந்திய அரசியல் சட்டமானது முறையான கூட்டாட்சி அமைப்பு முறையைக் கொண்டது அல்ல."

"மாநிலங்களின் உரிமைகளைப் பறிக்கின்ற வகையில் சட்டம் செய்வதற்குப் பாராளுமன்றத்திற்கு உரிமை உண்டு."

இதுதான் மேற்கு வங்கம் தொடுத்த வழக்கில் நம்முடைய அரசியல் சட்டத்தினைப் பற்றி அதிகாரப் பூர்வமாக அறிவிக்கப்பட்ட உண்மை.

1935-ஆம் ஆண்டின் இந்தியச்சட்டத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்துமாறும், மாநிலங்களுக்கான அதிக அதிகாரம் தருமாறும் நாம் கேட்பதைத்தான் இன்று பிரிவினை வாதம் என்று திசை திருப்புகிறார்கள்.

ஆந்திரமும் வங்கமும் எப்படிக் குரல் கொடுத்த போதிலும், தி.மு. கழகத்தின் நடவடிக்கைகளை ஒடுக்கி விடலாம் என்கிற ஒரே நப்பாசையின் காரணமாகவே 16-ஆவது திருத்தம் நிறைவேற்றப் பட்டது.

இந்த அறைகூவலைத் தி.மு. கழகம் மிகத் தைரியமாக ஏற்றுக் கொண்டது. அதே நேரத்தில், "16-ஆவது திருத்தத்தில் காண்பிக்கப் பட்ட அவசரம், இந்தித் திணிப்பினைத் தவிர்க்கும் ஆங்கில நீடிப்பு மசோதா நிறைவேற்றுவதில் காண்பிக்கத் தவறுவது ஏன்?" என்று தி.மு. கழகம் பண்டித நேருவுக்குப் பதில் அறைகூவல் விடுத்தது.

16-ஆவது திருத்தத்தை நிறைவேற்றியதன் உண்மையான நோக்கம் பற்றிய பல்வேறு விளக்கங்களைக் காங்கிரசார் சொன்ன போதிலும், ஆங்கில நீடிப்பு மசோதாவை நிறைவேற்றுவதில் கால தாமதப்படுத்துவதற்குப் பண்டித நேருவினாலேயே சரியான சமாதானம் சொல்ல முடியவில்லை.

வழக்கம் போல, இந்தப் பிரச்சனையில் தி.மு. கழகம்தான் முன் னின்று நியாயம் கேட்க வேண்டியதாயிற்று. நாட்டின் சீன ஆக்கிர மிப்பு அபாயம் மத்திய அரசுக்கு எதிராக எத்தகு கிளர்ச்சி- அல்லது விமரிசனம் செய்யும் போக்கினைக் கையாண்டாலும், அவை எதிரிக்குச் சாதகமாகி விடுமோ என்று எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் அஞ்சிடும் சூழ்நிலை.

இந்தச் சந்தடியில், தென்னக மக்களின் நியாயமான முறையீடுகளை ஒடுக்கும் வகையில், 16-வது திருத்தம்; ஆங்கில நீடிப்பு மசோதா நிறைவேற்றுவதில் தயக்கம்.

1963 துவக்கத்திலேயே இத்தகு நெருக்கடிகளைச் சமாளித்துக் கழகத்தை காப்பாற்றி அதன் மூலம் தமிழகத்தை காப்பாற்றும் மிகப் பெரிய பணிகளில் அண்ணா அவர்களுடன், அனைவரும் கடுமையாகப் பணியாற்ற வேண்டி ஏற்பட்டது.

பண்டித நேருவின் புகழையும் பெருமைகளையும் சீன ஆக்கிரமிப்பு கணிசமாக வெளிநாடுகளில் குறைத்து விட்டது. அதே போல், ஆங்கில நீடிப்பு மசோதாவை நிறைவேற்றுவதில் காட்டிய தயக்கம் காரணமாக உள் நாட்டிலும் அவர் செல்வாக்கு மங்கத் தொடங்கியது. அவர் கற்ற பரந்த கல்வி—பெற்ற அரசியல் திட்பம்—பயின்ற ஜனநாயக முறை—அத்தனையும் 1963-இல் இந்தி ஏகாதிபத்தியவாதிகளிடம் பின் வாங்கின.

பிப்ரவரி 17-இல் கூடிய காங்கிரஸ் பாராளுமன்றக் கட்சிக் கூட்டத்தில், ஆங்கில நீடிப்பு மசோதா பற்றிய பிரச்சினையை, திரு கே. அனுமந்தையா அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தார். இது சம்பந்தமாகத் தென்னாட்டில் தி.மு. கழகம் தெரிவித்து வரும் கருத்துக்களையும் இதழ்களின் கருத்தையும் அந்தக் கூட்டத்தில் அனுமந்தையா நேருவின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தார். அத்துடன் அடுத்து கூடும் பாராளுமன்ற தொடரிலேயே மசோதா கொண்டு வரப்பட வேண்டும் என்றும் அவர் அப்போது வலியுறுத்தினார். ஆனால், நேருவின் பதில், பிரச்சினையிலிருந்து நழுவுவதாக அமைந்தது. "நடைபெறும் பாராளுமன்றக் கூட்டத் தொடரில் முக்கிய அலுவல்கள் முடிந்து விட்டால், ஏப்ரல் 20-க்குப் பிறகு இந்த மசோதா கொண்டு வரப்படலாம்" என்பது நேருவின் மழுப்பல்.

இது குறித்து வழக்கத்திற்கு மாறாக, 'இந்து' பத்திரிக்கையே சற்று ஆத்திரமாக எழுதிற்று. 20-2-63 நாளன்று 'வழக்கை முடிக்கவும்' (Close the case) என்கிற தலைப்பில், அந்த இதழ் தீட்டிய தலையங்கத்தில்,

"1965-ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகும், காலக்கெடுவின்றி ஆங்கிலம் தொடர்ந்து ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் திருத்த மசோதா விரைவில் சட்டமாக்கப்படவேண்டும் என்கிற கோரிக்கை வலியுறுத்தப்படுகிறது. இந்தி வெறியர்களின் கரம் வலுப்பெறுவதற்கு வாய்ப்பு அளிக்காமல் தடுக்க வேண்டுமானால், ஆங்கில நீடிப்பு மசோதாவை விரைவில் சட்டமாக்குவதுதான் சிறந்த வழியாகும்.

"தேவைப்படுகின்ற இந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு இன்னும் இரண்டு ஆண்டு காலம் (1965வரை) அவகாசம் இருக்கிறது என்று கூறப்பட்டாலும், சமீப காலத்தில் மொழிவெறியர்களின்

'விகார சொரூபம்' தலையெடுத்துள்ளதால், அச்சக்திகளோடு போராடுவதில் ஒரு நிமிடத்தைக் கூட இழந்து விடக்கூடாது" என்று அந்த இதழ் எழுதிற்று.

தி.மு. கழகம் ஒரு நிமிடத்தையும் வீணாக்காது இந்தப் போராட்டத்தில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டது.

1953-இல் கழகம் மும்முனைப் போராட்டத்தின் மூலம் அநீதியை எதிர்த்தது.

1963-இல் நீதியைக் கேட்டுப் போராடிற்று.

இந்தி வெறியைப் பற்றியும், அந்த மொழி அகில இந்திய மொழியாக அரசியல் சட்டத்தில் இடம் பெறுவதற்குக் காரணமான சக்திகளைப் பற்றியும், கழகம் தனது விளக்கங்களை நாட்டு மக்களிடம் எடுத்து வைக்க ஆயுத்தமான போது, டாக்டர் இராசேந்திரப் பிரசாத் பிப்ரவரி 28-இல் காலமானார்.

முன்னாள் குடியரசுத் தலைவர் என்ற முறையிலும் சரி, தேசியப் போராட்ட வீரர் என்பதிலும் சரி, இராசேந்திரப் பிரசாத் அவர்கள் ஒரு சிறந்த மனிதர். அவரது மறைவுச் சூழ்நிலையில் நாடு துக்கம் கொண்டாடும் நேரத்தில் இந்தி மொழி ஆதிக்கம் குறித்து அவ்வளவாக பேச வேண்டாம் என்று அறிஞர் அண்ணா கருத்தறிவித்தார். ஏனென்றால், இந்திதான் தேசிய மொழி என்று அரசியல் சட்டத்தில் இடம் பெற்றுக் கொண்டதற்கு இராசேந்திர பிரசாத் அவர்கள் முக்கியக் காரணமாக இருந்தார்.

83

'மே'யும் 'ஷெல்'லும்

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு புது டெல்லியில் ஆடிட்டர் ஜெனரல் அலுவலகக் கட்டடத்திற்கான அடிக்கல் நாட்டு விழா நடைபெற்றது. அந்த அடிக்கல் நாட்டுவதற்கு அப்போது குடியரசுத் தலைவராக இருந்த பாபு இராசேந்திரப் பிரசாத் ஒப்புதல் கொடுத்திருந்தார்.

ஆங்கிலம் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய மொழி என்பதால் அந்த அடிக்கல்லில் பொறிக்கப்பட வேண்டிய வாசகங்கள் ஆங்கில மொழியிலேயே இருக்கவேண்டும் என்று முதலில் முடிவு செய்யப்பட்டது. இதற்கிடையில் ஆடிட்டர் ஜெனரல் அலுவலகம் குழப்பத்திற்கு உள்ளாகிவிட்டது. இராசேந்திரப் பிரசாத் அவர்களுக்கு இந்த மொழியின் பேரில் இருக்கும் பற்றுதலைக் கருதி, நாட்டப்படும் அடிக்கல்லில் இந்தியில் வாசகங்கள் பொறிக்கப்பட்டு இருந்தால் அவர் பெரிதும் மகிழ்வார் என்று யாரோ கருத்தறிவித்தனர்.

அந்த அடிக்கல்லில் பொறிக்கப்படவிருந்த ஆங்கில வாசகத்துக்கு உரித்தான இந்தி மொழி பெயர்ப்பினைத் தருவதற்குத் தன்னால் இயலாது என்று புதுடெல்லி அனைத்திந்திய வானொலி நிலையம் அறிவித்துவிட்டது. இதற்குப் பின்னர் உத்தரப் பிரதேசம், ராஜஸ்தான், மத்தியப் பிரதேசம் ஆகிய மாநிலங்களிலுள்ள இந்தி மொழிப் பண்டிதர்களின் உதவி, இது சம்பந்தமாக நாடப்பட்டது. குறிப்பிட்ட வேளையில் மூன்று இடங்களிலிருந்தும் மூன்று மொழி பெயர்ப்புகள் கிடைத்தன. அந்த மூன்று மொழி பெயர்ப்புகளும் மூன்று வகையாக, ஒன்றுக்கு ஒன்று மாறுபட்டிருந்தன.

இது கண்டு அலுவலக அதிகாரிகள் குழம்பினர். இறுதியாக, இராசேந்திர பிரசாத் அவர்களையே மொழிபெயர்த்துத் தருமாறு கேட்டுவிடுவது என்று முடிவு செய்து அதன்படி குடியரசுத் தலைவரையே வேண்டிக் கொண்டனர். அவரும் அதிகாரிகளின் கோரிக்கையை ஏற்று, காலம் தாழ்த்தாது தமது இந்தி மொழி பெயர்ப்பினைத் தந்தார். அவர் தந்த இந்தி வாசகங்கள்தாம் அடிக்கல்லில் செதுக்கப்பட்டன.

ஆனால் குடியரசுத் தலைவர் தந்த இந்தி மொழிபெயர்ப்பு முன்பு பெறப்பட்ட மூன்று இந்தி மொழிபெயர்ப்புகளிலிருந்தும் மாறுபட்டதாக இருந்தது.

இதுதான் இந்தி மொழி; இவர்தான் இராசேந்திரப்பிரசாத். டாக்டர் பிரசாத் அவர்களுடைய மறைவும், சட்ட மன்றத் தொடர் கூட்டத்தால் ஏற்பட்ட வேறுபட்ட சூழ்நிலைகளும் ஆங்கில நீடிப்பு மசோதாவை நிறைவேற்ற மறுக்கும் பண்டித நேரு அவர்களின் பாங்கினைத் தமிழகத்தில் தெளிவாக்கிவிடுவதில் தி.மு. கழகம் சற்று நிதானம் காட்டிற்று.

மசோதாவை நிறைவேற்றுவதில் தாமதம் காட்டுவதற்கான காரணங்களை நேரு அவர்கள் நாளுக்கு ஒன்றாகச் சொல்லி கொண்டிருந்தார். அவைகள் எவையும் தென்னாட்டு மக்களால் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடியவையாக அமையவில்லை.

''தென்னக மக்கள் விரும்பும் காலம் வரை ஆங்கிலம் இணை ஆட்சி மொழியாக இருந்து'வரும்" என்று அடிக்கடி உறுதி மொழி கொடுத்து வந்த நேரு அவர்கள், அந்த உறுதிமொழியைச் சட்ட பூர்வமாக்கும் காலம் வரும்போது தயக்கம் காட்டினர்.

இதற்குக் காரணத்தை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தனர் மற்ற கட்சியினரும், கற்றுணர்ந்தவர்களாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தவர் களும்.

கழகம் இந்த ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடவில்லை. கொடுத்த வாக்குறுதி நேருவால் நிறைவேற்றப்பட்டேயாக வேண்டும் என்று உறுதியாகத் தெரிவித்து அதற்கான போராட்டத்தில் இறங்கிற்று.

இந்தப் போராட்டத்தின் முதல் முழக்கமாக 18-4-63 அன்று சென்னைக் கடற்கரையில் நடைபெற்ற இந்தித் திணிப்புக் கண்டனக் கூட்டத்தில் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் வீர உரையாற்றினார்கள்.

இந்திக்கு எவ்வளவு இடம், ஆங்கிலத்துக்கு எதுவரை இடம் என்பதை 18-4-63 கடற்கரைக் கூட்டத்தில் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக் கள்தாம் இன்றளவும் வரையறுத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றன என்றால் அது மிகையல்ல.

18-4-63 கடற்கரைக் கூட்டத்தில் இந்தியை எதிர்ப்பதற்குத் தமிழகத்தில் ஐந்தாவது போராட்டக் களம் அமைக்கப்பட்டது என்று சொல்லலாம். அன்று தொடங்கிய இந்தி எதிர்ப்புப் பணிகள்தாம் இன்றளவும் தொடர்கின்றன.

1938-40 முதற் களம்.

1948-50 இரண்டாவது களம்.

1953-56 மூன்றாவது களம்.

1959-61 நான்காவது களம்.

1963 முதல் இன்றுவரை ஐந்தாவது களம் என்றுதான் தமிழகம் தொடர்ந்து இந்தி மொழித் திணிப்பினை எதிர்த்து வரும் போராட்டங் களை வரலாறு வரிசைப்படுத்தும்.

கடற்கரைக் கூட்டத்தை அடுத்து 20-4-63 அன்று சென்னை இராயப்பேட்டை, லட்சுமிபுரம் யுவர் சங்கத்தின் சார்பாக மொழிப் பிரச்சினை பற்றிய தலைப்பில் பேசுவதற்கு ராஜாஜி அவர்களும், நானும், நண்பர் சம்பத்தும் அழைக்கப்பட்டிருந்தோம்.

சம்பத் அவர்கள் அப்போது அண்ணாவைத் 'திருவாளர் அண்ணா துரை' என்று கூறுவதற்காகவே ஒரு கட்சியை ஆரம்பித்திருந்தார் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். அந்தக் கட்சியின் பெயர் தமிழ் தேசியக் கட்சி. அந்தக் கட்சியின் சார்பில் அவர் அந்தக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டிருந்தார். மக்கள் நிரம்பி வழிந்த அந்தக் கூட்டத்தில் ராஜாஜி அவர்களும், நானும் பேசியதைவிட வெகு வேகமாகவும், ஆவேசத்தின் உச்சக்கட்டத்திலும் நண்பர் சம்பத் இந்தியை எதிர்த்துப் பேசினார்.

எப்பொழுதுமே கட்டு மீறிய உச்சக்கட்டத்தில், அது மித வாத மானாலும் சரி அல்லது பிற வாதமானாலும் சரி, பேசுகிறவர்கள் அல்லது எழுதுகிறவர்கள் அந்தக் கொள்கையில் நிலையாக இருக்க மாட்டார்கள் என்பதற்குத் தோழர் சம்பத் ஒரு நல்ல உதாரணமாவார்!

ஏனெனில் வன்மையாக இந்தியை எதிர்த்து முழங்கிய அவர் அதற்குப் பிறகு இந்திக்கு ஆலவட்டம் சுழற்றும் காங்கிரஸ் கட்சிக்கே போய்விட்டார்

இந்தித் திணிப்பினால் தமிழனுக்குத்தான் ஆபத்து, தமிழுக்கு ஆபத்தில்லை என்று மூதறிஞர் ராஜாஜி அடிக்கடி கூறி வந்தார். அவரும் நானும் கலந்துகொண்ட கோகலே மண்டபக் கூட்டத்தில் ராஜாஜியின் அந்தப் பேச்சிற்கு விளக்கம் சொன்னேன்.

''பானைக்கு ஆபத்து என்றால் பானையில் இருக்கிற பாலுக்கும்தான் ஆபத்து. அதை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டுதான் ராஜாஜி அவர்கள்

இந்தியாவில் தமிழனுக்கு ஆபத்து என்கிறார். தமிழனுக்கு ஆபத்து என்றால் தமிழுக்கும்தான் ஆபத்து'' என்று நான் குறிப்பிட்டேன்.

இராயப்பேட்டைக் கூட்டத்துக்குப்பின் சென்னையில் அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களும் கலந்துகொண்ட ஒரு கூட்டம் நடைபெற்றது. அதில் அண்ணா அவர்களும், ராஜாஜி அவர்களும், காயிதே மில்லத் அவர்களும், சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சி. அவர்களும், மற்றக் கட்சித் தலைவர்களும் கலந்துகொண்டார்கள்.

இந்தியை எதிர்த்துத் தமிழகமே போர்க்கோலம் பூண்டுவிட்டது என்ற முரசு டெல்லியை நோக்கி அதிர்ந்தது. 'மே', 'ஷெல்' ஆகிய ஆங்கிலச் சொற்கள் அப்போது இந்தியாவில் படாதபாடு பட்டன அவைகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட விளக்கங்களைக் கேட்டு, ஆங்கில மொழி ஜான்சனும், ஷேக்ஸ்பியரும் கூடத் திணறிப் போயிருப்பார்கள், அவர்கள் உயிரோடிருந்தால்! 'மே' என்பது இந்திப் பகுதிக்காரர் களுக்குப் பிடித்தமான சொல்லாகவும், 'ஷெல்' என்பது இந்தி எதிர்ப் பாளர்கள் வலியுறுத்திய சொல்லாகவும் இருந்தன இந்த உணர்வின் அடிப்படையில் 1-5-63 அன்று சென்னையில் நடைபெற்ற மே தின விழாத் தொழிலாளர் கூட்டத்தில், ''இதுவரையில் மே தினத்தின் மாண்பு குறித்துப் பேசினேன். இனி 'மே' என்பதால் ஏற்பட்டுள்ள எதிர்ப்புக் குறித்துப் பேசுகிறேன். மத்திய அரசு கொண்டுவந்துள்ள மொழி பற்றிய முடிவில் ஆங்கிலம் நீடிக்கலாம் (English may continue) என்று இருக்கிறது. (English shall continue) ஆங்கிலம் நீடிக்க வேண்டும் என்று நாட்டிலுள்ள பல கட்சியினரும் கருத்து அறிவித்து வருகின்றனர்'' என்று நான் சுட்டிக்காட்டியது எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது.

சீன ஆக்கிரமிப்பின்போது 'மா' என்றாலே இந்தியர் அனைவரும் வெறுத்ததைப்போல, 1963 துவக்கத்தில் 'மே' என்றாலே தென்னக மக்கள் முகம் சுளித்தனர். இந்த 'மா'வும் 'மே'யும் எத்தகு விமரிசனங் களுக்கு ஆளானாலும் ஆளாகட்டும் என்று தமது காரியத்திலேயே குறியாக இருந்த காங்கிரஸ் கட்சியினர் 3-5-1963 அன்று பிரிவினைத் தடை மசோதாவை எல்லாச் சடங்குகளுடனும் இறுதியாக நிறை வேற்றினர்.

பிரிவினை உணர்வு ஏற்பட்டதற்கு ஆன காரணத்தைக் கண்டு பிடித்து அதற்கான ஜனநாயக வழி அணுகுமுறைகளைக் கைவிட்டு விட்டுத் திடீரென ''சட்டம் கொட்டும்'' என்று டெல்லி ஆர்ப்பரித்தது கண்டு தி.மு. கழகம், தன் எதிர்ப்பைக் காட்டிக் கொள்ளும் வகையில், அந்த மசோதா நிறைவேறும்போது கழக நாடாளுமன்ற உறுப் பினர்கள் வெளிநடப்புச் செய்தார்கள்.

திருச்செங்கோட்டில் நடைபெற்ற இடைத்தேர்தல் பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்ட திரு சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள், ''இது கழகத்திற்கும் காங்கிரசுக்கும் நடக்கிற போட்டியல்ல, 'திராவிட நாடு வேண்டுமா? வேண்டாமா? என்ற கேள்விக்குக் கிடைக்கப் போகிற பதில்'' என்று ஆவேசமாக அறைகூவல் விடுத்தார். திருச்செங்கோட்டு மக்கள் கழக வேட்பாளர் நண்பர் கந்தப்பனுக்குத்தான் வெற்றியைத் தந்தனர். அந்தத் தீர்ப்பைப்பற்றி அன்றைய மத்திய அமைச்சர் சுப்பிரமணியம் பிறகு வாய் திறக்கவே இல்லை. சட்டம் தான், தன்னுடைய அகன்ற வாயைத் திறந்தது.

திருச்செங்கோடு தேர்தல் எப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் நடந்தது? விலைவாசி உயர்வைக் கண்டித்துத் தி. மு. கழகம் ஒரு போராட்டத்தை நடத்தியது. தமிழகத்தில் அரிசிக்கு மக்கள் அவதிப்பட்டனர். பட்டினிச் சாவுகள் பல ஏற்பட்டன. ஆறு அவுன்ஸ் அரிசி கூட, அறிவித்தபடி அரசாங்கத்தால் தரமுடியவில்லை. ஒரு கல் தொலைவு மக்கள் 'கியூ' வரிசையில் நின்று அரிசி கிடைக்காமல் திரும்பினர்.

அரிசி கேட்டு ஊர்வலம் சென்ற ஒரு கூட்டத்தின் மீது கோவையில் போலீசார் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்து அர்ச்சுனன் என்ற ஒருவர் பலியானார். கிணற்றில் விழுந்து மடிந்தோர், தூக்குக் கயிற்றில் தொங்கியோர் என்று பட்டினிப் பிணங்கள் குவிந்தன சுயராஜ்யம் கிடைத்தால் சுகராஜ்யம் கிடைக்கும் என்று கூவிய காங்கிரஸ் ராஜ்யத்தின் நிலை இது.

இந்தக் கொடுமைகளையெல்லாம் கண்டித்துக் கழகம் அறப் போரில் குதித்தது. மத்தியிலும் மாநிலத்திலும் ஒரே கட்சியின் ஆட்சி, ஆம், காங்கிரஸ் கட்சியின் ஆட்சி. அந்த ஆட்சியைக் கண்டித்து நடத்திய அறப் போராட்டம் ஒரே ஒரு நாள்தான். அந்த ஒரு நாள் அடையாள மறியலில் சிறைப்பட்டோர் இருபதாயிரத்துக்கு மேற்பட்டோர். அறிஞர் அண்ணா, நாவலர் நெடுஞ்செழியன், மற்றும் கழக முன்னணியினர் வேலூர், சென்னை, சேலம், மதுரை கோவைச் சிறைகளில் அடைக்கப் பட்டனர். ஐயாயிரம் பேருடன் நான் திருச்சி சிறையில் இருந்தேன்.

ஒரு நாள் அடையாள மறியலுக்குத் தண்டனை மூன்று மாதங்கள்! தொண்டர்களைப் போராட்டத்திற்கு அனுப்பிவிட்டுத் தலைவர்கள் வேடிக்கை பார்க்கும் போலில்லாமல், தலைவர்களே முதலில் சிறை புகுந்து காட்டுவதில் தி.மு.க.கழகம் கம்பீரமாக நெஞ்சுயர்த்தி நின்றது.

அயராது பணிகளை ஆற்றிடும் பாங்கும், அடக்கப் பண்பும் பொருந்திய என். வி. நடராசன் அவர்களும், விரல் விட்டு எண்ணக்

கூடிய கழக முன்னணியினர் சிலரும்தான் சிறைப்படாமல் வெளியில் இருந்து, திருச்செங்கோடு இடைத் தேர்தல் வேலைகளைக் கவனித்தனர்.

பிரிவினைப் பிரச்சாரம் செய்வதையும் அதற்கான முறையில் செயலாற்றுவதையும் தடுக்க அரசுக்கு அதிகாரம் அளிக்கவும், 'அரசியல் அமைப்பு (16 ஆவது திருத்த) சட்டம் 1963-என்ற சட்டம் நாடாளுமன்றத்தில் 1963-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் 5-ஆம் நாள் நிறைவேறியது.

இதன்படி அரசியல் சட்டத்தின் 19-ஆவது பிரிவிலும், 84-ஆவது பிரிவிலும், 173-ஆவது பிரிவிலும் பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

நாடாளுமன்றம், சட்ட மன்றம், சட்டப் பேரவை ஆகிய தேர்தல்களில் போட்டியிடும் வேட்பாளர்கள் அடியில் கண்டவாறு உறுதி மொழி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்;

''மாநில சட்டப் பேரவையின் ... தொகுதி வேட்பாளராக முன் மொழியப் பெற்றுள்ள......என்கிற நான் அரசியல் சட்டத்தில் நம்பிக்கை உள்ளவனாகவும், அதற்குக் கட்டுப்பட்டவனாகவும் இருப்பேன் என்றும், இந்தியாவின் மேலாதிக்க உரிமையையும (Sovereignty) ஒருமைப்பாட்டையும் பாதுகாப்பேன் என்றும் உறுதி மொழி கூறுகிறேன்.''

'இதன் தொடர்பாகத்தான், 30-12-1967 அன்று, குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதல் பெற்று, 1967-ஆம் ஆண்டின் சட்ட விரோதச் செயல்கள் (தடுப்புச்) சட்டம் அமுலுக்கு வந்தது. அதன்படியே சட்டத்திற்கு விரோதமான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டால் ஏழு ஆண்டுச் சிறைத் தண்டனையும் அபராதமும் விதிக்கப்படலாம்.

(இந்தச் சட்டவிரோதமான நடவடிக்கைகளுக்கு உதவினால் ஐந்து ஆண்டு வரை சிறைத் தண்டனையும் அபராதமும் விதிக்கப்படலாம்.)

16-ஆவது திருத்தச் சட்டம் மசோதாவாக மாநிலங்கள் அவையில் 1963-ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் 9-ஆம் நாள் நிறைவேறியது.

84

கழகத்தைக் கலைத்தல் முடியுமா?

இதன் மீதான விவாதத்தில் மசோதாவைப் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஒருவர் மட்டுமே எதிர்த்து வாக்களித்தார்கள். மக்கள் சபை உறுப்பினர்கள் அடங்கிய குழு உருவாக்கித் தென்னக மக்களை நேருக்கு நேராகச் சந்தித்து அம்மக்களின் உள்ளக் கிடக்கையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தியவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள். தலைமை அமைச்சர் நேரு அவர்கள் 1945-ஆம் ஆண்டில் கபூர்தலா நகரில் வெளியிட்ட கருத்தைச் சுட்டிக் காட்டிக் கூறியதாவது :

''இந்திய அமைப்பிலிருந்து பிரிந்து செல்ல ஒவ்வொரு உறுப்புக்கும் (மாநிலம்) உரிமை உண்டு எனத் தலைமை அமைச்சர் எடுத்துக்கூறியிருப்பதைக் காணுங்கள். இந்திய அரசியல் அமைப்பு போன்றதொரு ஐக்கிய அரசியல் அமைப்பானது என்றும் பிரிக்க முடியாதது என்ற வாதம் உண்மைக்கு மாறானதாகும். எடுத்துக் காட்டாக, ஸ்காண்டினேவிய நாடுகள் (சுவீடன்-நார்வே-டென்மார்க்-ஐஸ்லாந்து) ஐக்கிய ஏற்பாட்டிலிருந்து பிரிந்து, தனித் தனி அரசுகளான வரலாற்றை நாம் சிந்திக்க வேண்டும்.

''இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வருவதற்கு முன் இத்தகைய மசோதாவிற்குத் தேவையிருக்கிறதா என்பதை நூறு முறை உள்துறை அமைச்சர் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.''

அண்ணா அவர்கள் மேலும் பேசுகையில் கூறியதாவது :

''பொதுவுடமை உறுப்பினர் திரு புபேஷ் குப்தா கூறியதைப் போல் இச்சிக்கல் அரசியல் அளவில் போராட வேண்டியதாகும். இப்போதுள்ள கூட்டமைப்பு ஆட்சியின் அரசியல் அமைப்பு நிலை தங்களுக்கு நன்மை அளிக்காது என்று என் பகுதியைச் சேர்ந்த மக்கள் மிக உறுதியாயும், மிக ஆழ்ந்த முறையிலும் கருதுகின்றனர். ஏதாவது தீவிரமான கருத்தை மேற்கொண்டாலன்றியும், ஏதாவது ஒரு புதியமுறை அரசியல் அமைப்பை ஏற்படுத்தினாலன்றியும், இக்கூட்டமைப்புப் பளுவையும் நெருக்கடிகளையும் தாங்க முடியாது என்று எனது கட்சி உறுப்பினர்கள் மட்டும் கருதவில்லை; கட்சியில் சேராத வேறு பலரும் இவ்வாறு கருதுகின்றனர்.

பிரிவினைப் பிரச்சாரம் அரசியல் சட்டத்திற்கு எதிரானதா என்பது பற்றிச் சட்ட நூல் அறிஞர்களிடையே வேறுபட்ட கருத்து நிலவுகின்றது.

''இச்சபை உறுப்பினரான வழக்குரைஞர் திரு. பி. என். சாப்ரு பிரிவினையை எதிர்த்து எழுதியுள்ள ஒரு கட்டுரையில், அரசியல் சட்ட முன்னுரையைத் திருத்த முற்பட வேண்டும்' என்று கூறியுள்ளார்.

''நாட்டு மக்களில் ஒரு பகுதியினர், மற்றவர்கள் அனைவரையும் விட நேர் எதிரான கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கும் காரணம் பற்றி உறுப்பினர்கள் யோசிக்க வேண்டும். இதற்கு மனநிலை அம்சங்கள் உள்ளன. வட்டாரப் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளும், மொழி வேறுபாடுகளும் நிலவுவதை நாம் புறக்கணிக்கவே முடியாது. 'ஆட்சி உரிமையும் மக்களாட்சியும் அரசியல் சட்டத்தின் இரு முக்கியக் கொள்கைகள்' என்று அமைச்சர் குறிப்பிட்டார்.

''அடிப்படை உரிமைகளைப் பறிக்கும் ஒரு மசோதாவைக் கொண்டு வருவது ஆட்சி உரிமையோ, மக்களாட்சி முறையோ அல்ல. ஆட்சி உரிமை என்பதற்கு அதிகாரம் ஓர் இடத்தில் மட்டுமே குவிந்திருக்க வேண்டும் என்பது பொருளல்ல" என்று விளக்கினார் அண்ணா அவர்கள்.

ஆனால், இந்த விவாதத்திற்கு பதிலளித்து உரையாற்றிய மத்திய அரசு உள்துறை ராஜாங்க அமைச்சர் திரு. ஹசர்நவிஸ் பேசுகையில் ''திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு எதிராக இந்த மசோதாவை அரசு கொண்டு வந்திருப்பதாக அண்ணாதுரை நினைப்பது தவறு" என்றார்.

ஆனால், பிரிவினைத் தடைச் சட்டம் பற்றிக் கழகம் என்ன செய்யப் போகிறது என்பதை விட, கழகத்திற்கு இப்படியெல்லாம் சங்கடங்களை உருவாக்குகிறார்களே என்றுதான் மக்கள் ஆயாசப்பட்டார்கள்.

கழகத்தின் செயல் முறைகளைவிடக் கழகம் இருப்பதுவே மக்களுக்குப் பெரியதொரு கருவூலமாக, பாதுகாப்பாகத் தமிழ் மக்கள் கருதுவதை அப்போது நாங்கள் தெளிவாக அறிந்தோம்.

இதனை நாங்கள் அவ்வப்போது அறிஞர் அண்ணா அவர்களிடமும் தெரிவித்துக் கருத்துப் பரிமாறிக்கொள்வோம். இதுபோன்ற விவகாரங்களில் நாங்கள் சொல்வதைச் சற்று மிகையாகவே கருதி, தாமே நேரில் அறிவதற்கு முயல்வது அண்ணாவின் வாடிக்கை.

இதன்படியே 1963 மே திங்கள் இறுதி வாரத்தில் நீண்டதொரு சுற்றுப் பயணம் வகுத்து, என்னையும் உடன் அழைத்துச் சென்றார். கழகம் சொல்லி வரும் மாறுதல்களை அதிகம் ஏற்றுக் கொள்ளாத

விவசாயிகள் நிறைந்த பகுதி என்று அப்போது கருதப்பட்ட தஞ்சை மாவட்டத்திலேயே அந்தச் சுற்றுப்பயணம் தொடங்கிற்று.

இந்தச் சுற்றுப் பயணத்தின் போது 22-5-63 அன்று குடந்தையில் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பேசிய பேச்சைத் திரித்து ''தி. மு. கழகத்தையே கலைத்து விடுவதாக அண்ணாதுரை கூறினார்'' என்பதாகச் சென்னை இதழ்கள் சில செய்தி வெளியிட்டன.

எத்தகு கேலி கிண்டல்களையும் தாங்கிக் கொள்ளும் அண்ணா அவர்களுக்கு இந்தச் செய்தியைப் படித்ததும் ஏற்பட்ட கோபத்தை எதிரிலிருந்து பார்த்த நான் அதிர்ச்சி அடைந்தேன்.

அடுத்த நாள் இதுபற்றிக் குறிப்பிட்டுச் சென்னையில் பேசுகையில் அண்ணா அவர்கள் குறிப்பிட்டது இன்றைக்கும் பொருந்தும்.

''தி. மு. கழகத்தைக் கலைத்துவிட மாட்டேனா என்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துச் சிலர் ஏங்குகிறார்கள். நானா கழகத்தைக் கலைத்து விடுவேன்? நான் கலைக்க நினைத்தால்தான் முடியுமா? அப்படி எதிர்பார்ப்பது ஜனநாயகம் தெரிந்தவர்களின் செயல் அல்லவே! தி. மு. கழகம் என்ன, என் வீட்டு மாட்டுக் கொட்டடியா நான் நினைத்ததும் கலைத்து விடுவதற்கு? மக்களால் கட்டப்பட்டதல்லவா அது!

"குறைந்தது 25 பேர்களைக் கொண்ட 4000-க்கு மேற்பட்ட (1963-ல் 4000; இப்போது சுமார் 20,000) கிளைக் கழகங்கள் சேர்ந்து அமைத்த வட்டக் கழகங்கள்; அவற்றிற்கு மேலே மாவட்டக் கழகங்கள்; அவற்றிற்கு மேல் பொதுக்குழு; செயற் குழு; தலைமைக் கழகம். இப்படி அடியிலிருந்து ஜனநாயகக் கோவையாக அமைக்கப்பட்டிருப்பது தி. மு. கழகம். இதை எப்படி ஒருவர் நினைத்தால் கலைக்க முடியும்?"

ஆம், அண்ணா அவர்களே நினைத்தாலும் கலைக்க முடியாது என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட தி. மு. கழகத்தை — அவரால் உழைத்துப் போற்றி வளர்க்கப்பட்ட கழகத்தை — யாரால்தான் அழிக்க முடியும்? சிதைக்க முடியும்?

பிரிவினைப் பிரச்சாரத் தடைச் சட்டத்தின் நோக்கம் கண்டிப்பாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டேயாக வேண்டும் என்பதில் கழகத்தவர் மட்டுமல்ல, பொதுமக்களும் குறியாக இருந்தார்கள் என்பதைச் சுற்றுப் பயணம் அண்ணாவுக்கே தெளிவாக நிரூபித்தது.

கழகத்தைக் கலைக்க வேண்டும்.

பிரிவினைப் பிரச்சாரத் தடைச் சட்டத்தை எதிர்க்க வேண்டும்.

கழகத்திற்கு ஊறு நேராமல் பிரிவினைப் பிரச்சாரத் தடைச் சட்டத் தையும் சமாளிக்க வேண்டும்.

என்பன போன்று மூன்று வகையான கருத்துக்களைக் கழகத்தைப் பற்றி அப்போது விமரிசனம் செய்தவர்கள் தெரிவித்தார்கள். முதல் இரண்டு வகையான கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பதில் காங்கிரஸ் கட்சியி னரும், கழகத்தை எப்படியாவது ஒழித்து அழித்து விட வேண்டும் என்று நச்சு மனப்பான்மை கொண்டவர்களும் பலமாக வலியுறுத்தினர் கள். மூன்ருவது கருத்தைப் பற்றிக் கழகத் தலைவர்களும், தமிழர் நலன் நாடும் பெருமக்களும் தீவிரமாகச் சிந்தித்து வந்தார்கள்.

இந்த நேரத்தில், தமிழகத்திற்கு வெளியிலுள்ள மாநில இதழ்கள் அனைத்தும் கழகத்தைப் பற்றிப் பரிவோடும், பாராட்டும் வகையிலும் கருத்துக்களைப் பெருவாரியாகத் தெரிவித்தன. குறிப்பாக இந்தியை எதிர்ப்பதிலும் தமிழகத்திற்கு எப்போதும் உறுதுணையாக நிற்கும் வங்காளம், கர்நாடகம் ஆகிய மாநிலங்களின் சில ஏடுகள் கழகம் எப்படியும் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்கிற கருத்தைக் கழகத்தவரே நன்கு புரிந்து கொள்ளும் வகையில் வெளியிட்டன.

''பிற்போக்குவாதிகள் என்றும், வலது சாரிகள் என்றும், தி. மு. கழகத்திற்கு கம்யூனிஸ்டுகள் சூட்டும் பட்டங்கள் சரியானவை அல்ல; இப்படிக் கம்யூனிஸ்டுகள் மாறுவதற்கு அடிப்படை, அவர்களுக்குள் ள அச்ச உணர்வேயாகும். தங்கள் 'கர்ஜனை'களுக்கு எங்கே இடமில்லா மல் போய்விடுமோ என்று அவர்கள் அஞ்சுகிருர்கள். தி. மு. கழகப் பிரிவினைக் கொள்கை எப்படி இருந்தாலும், நடுநிலையற்ற அரசியல் பார்வையாளர்கள் அந்த இயக்கத்திலுள்ள புரட்சிகரமான எழுச்சியைப் புரிந்து கொள்ளாமல் இருக்கிருர்கள். டாக்சி டிரைவர்கள், ரிக்ஷா இழுப்பவர்கள், பெட்டிக்கடைக்காரர்கள், ஏழை எளியவர்கள், பொது வாக வாழ்வில் வளம் காண முடியாதவர்கள் ஆகியோரின் கண்களில், தி. மு. கழகம்தான் தற்போதைய ஆட்சி அமைப்பு முறையை எதிர்த்துத் தங்களுக்காக இருக்கிற இயக்கம் என்றும், தி. மு. கழகம் தான் ஏழைமக்களின் குரல் என்றும் தெரிகிறது. 'வர்க்க பேதம்' பெற்ற தொழிலாளர்களின் (புராலடேரியேட்) இடையே முக்கியமாக வேரோடித் தழைத்திருப்பது இந்த இயக்கந்தான்! இது கிராமப் பகுதிகளிலும் மிக வேகமாக வளர்கிறது" என்று மே இறுதி வார இதழில் பெங்களூர் 'டெக்கான் ஹெரால்ட்' கட்டுரை எழுதிற்று.

அதே போல் இந்தியாவின் பெரும் அரசியல்வாதியாகத் திகழ்ந்த திரு கே. எம். முன்ஷி போன்றவர்களும் கழகத்தின் சமுதாயக் கொள் கையில் எவ்வளவுதான் வேறுபாடு கொண்டு இருந்தாலும் பிரிவினைத் தடைச் சட்டத்தை வன்மையாகக் கண்டித்தார்கள்.

''பிரிவினையைத் தடுக்க அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தியிருப்பது அடிப்படை உரிமையைப் பாதிக்கிறது. ஒவ்வொரு தடவை அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தும்போதும் மக்களின் உரிமை பறிக்கப்படுகிறது. அடிப்படை உரிமைகளைப் பறிப்பதன் மூலம் மெதுவாகச் சர்வாதிகார ஆட்சி புகுத்தப்படுகிறது. இதை நாம் எதிர்த்தே தீர வேண்டும்" என்று ஜூன் 3 அன்று திருச்சூரில் செய்தியாளர்களிடம் திரு கே. எம். முன்ஷி குறிப்பிட்டார்.

பிரிவினைத் தடைச் சட்டம் அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதிக்கிறதா இல்லையா என்பதை முன்ஷி போன்றவர்கள் மக்களுக்குத் தெரிவிக்கட் டும் என்ற முடிவில், இப்படி அடிப்படை உரிமைகளைப் பல்வேறு முலாம் பூச்சு மூலம் பறித்து மெதுவாகச் சர்வாதிகார ஆட்சிக்கு வித்திடும் காங்கிரஸ் கட்சியின் மூலபலத்தை முறியடிப்பதில் நாங்கள் அப்போது கவனமாகப் பணியாற்றினோம்.

சர்வாதிகாரத்தைத் தடுக்க வேண்டுமானுல், ஒன்று கன வேகத்தில் காரியம் ஆற்ற வேண்டும். அல்லது கடலினும் பெரிதான பொறுமை யைக் கைக்கொண்டு போராட வேண்டும். இழப்பும் தியாகமும் இரண்டிலும் ஒரே மாதிரிதான் அமையும் என்ருலும், கழகத்தின் அறவழிப்படிப் பொறுமையாகத் தொண்டாற்றியே நாட்டுக்கும் கழகத் திற்கும் எதிர்நிற்கும் பீடைகளை ஒழித்துக் கட்டுவதற்காக 63 ஜூன் 8, 9, 10 ஆகிய நாட்களில் கழகத்தின் தலைமைச் செயற்குழுவும் பொதுக்குழுவும் கூட்டப்பட்டன.

85

போராட்டக் குழுத் தலைவர் நான் !

கழக வரலாற்றிலே இந்தக் கூட்டம் அதிகமான பரபரப்பினை ஏற்படுத்தியதாகும். கழகத் தோழர்களை விடக் கழகத்திற்கு எதிரிகள் இந்தக் கூட்டத்து முடிவுகளை ஆவலோடு எதிர்பார்த்தார்கள்.

எங்களுக்கு நாங்களே மரண தண்டனை விதித்துக் கொள்ளும் கூட்டமாக இது முடியும் என்றுகூட அவர்கள் கருதினார்கள். எங்களுக்கு ஏற்படுத்திவிட்ட ஆத்திரத்திலும் அச்சத்திலும் அனைத்தையும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு அழித்து விடுவோம் என்பது அவர்கள் முடிவு. ஆனால், அப்படிப்பட்டவர்கள் முழுதுமாக ஏமாந்தார்கள். இந்தப் பரிசோதனையிலும் வழக்கம் போல் அண்ணா அவர்களின் தொலை நோக்கும் கழகத் தோழர்களின் கட்டுப்பாட்டு உணர்வும் பிரமாத வெற்றி பெற்றன.

தங்களுக்காகத் தாங்களே உருவாக்கிய இயக்கத்தைத் தங்களுடைய தியாக உணர்வுகளின் மூலம் கட்டிக் காப்பதற்குத் தயாராகிவிட்ட பொதுக் குழு உறுப்பினர்களின் ஆணித்தரமான கருத்துரைகள் அங்கு கேட்டன. கழகத்தைக் காப்பதற்கும் இந்தித் திணிப்பை எதிர்ப்பதற்கும் முதல் களப்பலி யார் என்பதில் எங்களுக்குள்ளாகவே ஒரு வகைப் போட்டியே அங்கு நடந்தது.

இந்தியை எதிர்த்து அதுவரை கண்டிரா அளவுக்கு—போராட்டத்தை நெடுங்காலம் நடத்திடத்தக்க அளவுக்கு—செயல் திட்டங்களை வகுப்பதற்காக அந்தப்பொதுக்குழு அமைத்த போராட்டக் குழுவுக்கு என்னைத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள்.

1953-ல் நடைபெற்ற சிதம்பரம் மாநாட்டில் கல்லக்குடிப் போராட்டத்திற்குத் தலைவராக என்னை அண்ணா அவர்கள் அறிவித்தபோது எனக்கேற்பட்ட அளவிடா மகிழ்ச்சியே பெரிதென அதுவரை நினைத்திருந்த நான், இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டச் செயல் திட்டக் குழுவின் தலைவராக என்னைத் தேர்ந்தெடுத்ததும் பொதுக் குழுவினருக்கு நன்றி கூறிடவும் திணறிடும் அளவுக்கு மகிழ்ச்சியில் மூழ்கிவிட்டேன்.

"...அண்மையில் நிறைவேற்றப்பட்டுவிட்ட மசோதாவின் மூலம் 1965-ல் இந்தியை ஆட்சி மொழி ஆக்கிடவும், ஆங்கிலத்தை ஒதுக்கி விடவும் செய்யப்பட்டுள்ள அக்கிரமத்தை இப்பொதுக்குழு வன்மையாகக் கண்டிக்கிறது. இந்நிலையில், மாநில ஆட்சி மொழியாக இருப்பதும் திராவிட மொழிகளில் தலையாயதுமான தமிழையும் மத்திய ஆட்சி மொழியாக ஏற்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்துவதுடன், அதை ஒப்ப மாநில ஆட்சி மொழிகளையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் வரை ஆங்கிலம் தொடர்ந்து ஆட்சி மொழியாக இருந்து வர வேண்டும் என்று இப் பொதுக் குழு வற்புறுத்துகிறது.

"ஆட்சி மொழிகள் மசோதாவும், அரசாங்க உத்தரவுகளும் திட்டங்களும் இந்தித் திணிப்பைத் தீவிரப்படுத்துகின்ற காரணத்தால், நமது மொழி உரிமைகளைக் காக்கவும், இந்தி ஆதிக்க ஆக்கிரமிப்பைத் தடுத்து நிறுத்தவும், நம்மை இரண்டாந்தரக் குடிமக்களாக்கும் சூழ்ச்சியை எதிர்த்து ஒழிக்கவும், தென்னக மக்கள் உரிமையை நிலை நாட்டவும், தி.மு.க.கழகம் நேரடிப் போராட்டத்தைத் துவக்கி விட வேண்டும் என இப்பொதுக்குழு முடிவெடுக்கிறது "

"இதற்கெனத் தோழர் மு. கருணாநிதி அவர்கள் தலைமையில் தோழர் என். வி. நடராசன் அவர்களும், மாவட்டச் செயலாளர்களும், மாநில அமைப்பாளர்களும் கொண்ட ஒரு போராட்டக் குழுவை இப்பொதுக் குழு அமைக்கிறது" என்கிற அந்தத் தீர்மானத்தை முன்மொழிந்தவர் பேராசிரியர் அன்பழகன் அவர்களாவார்.

தீர்மானம் ஏகமனதாக நிறைவேறியதாக அவைத் தலைவர் நாவலர் அவர்கள் அறிவித்ததைத் தொடர்ந்து எழுந்த மகிழ்ச்சிக் கரகோஷத்தில் என்னையே நான் மறந்து போனேன். எப்படிப்பட்ட பொறுப்பு; எப்பேர்ப்பட்ட பேறு!

1953-ல் கழகம் நடத்திய மும்முனைப் போராட்டத்தின்போது ஒரு போராட்டக் களத்தின் தலைவராகப் பொறுப்பு ஏற்கும் பேற்றினைப் பெற்றேன்.

அதேபோல், 1963-ல் தமிழகத்தின் நெடுங்கால அரசியலைச் செப்பனிடக்கூடிய வகையில் கழகச் சார்பாகத் துவக்கப்படுகின்ற இரு

போராட்ட - களங்களில் இந்தி எதிர்ப்புக் களத்திற்குத் தலைவராக என்னை ஏகமனதாக என் அண்ணனின் தலைமையிலான என் கழகம் தேர்ந்தெடுக்கிறது!

என எண்ணங்கள் எங்கெங்கோ சிறகடித்துப் பறக்கின்றன. உயர் நிலைப்பள்ளி மாணவனாக இருந்தபோது இந்தியை எதிர்ப்பதில் என் பங்கையும் செலுத்திடும் நினைவில் நான் நடத்திய சிறு சிறு கிளர்ச்சிகள் என் நினைவுத் திரையில் நிழலாடின.

என் மனத்தில் முழு நிறைவு ததும்பும்படிச் செய்த ஒரு சில சம்பவங்களில் இந்தத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டதும் ஒன்றாகும்.

''அண்மையில் நிறைவேற்றப்பட்ட அரசியல் சட்ட 16-ஆவது திருத்த மசோதா, எந்த ஜனநாயக ஆட்சியும் மதிப்பளித்து நிலை நாட்டித் தீரவேண்டிய அடிப்படை உரிமைகளைக் குறைத்துப் பொருளற்றதாகவும் பயனற்றதாகவும் ஆக்கிவிடுவதுடன், ஜன நாயகப் பண்பாட்டை அழித்து, ஒரு கட்சி சர்வாதிகாரத்திற்கு வழி வகுப்பதாக அமைந்துள்ளது என்பதைப் பொது மக்களுக்கு இப்பொதுக் குழு சுட்டிக் காட்டுகிறது.

ஜனநாயகப் பண்புடனும், அறநெறி நின்று பணியாற்றி மக்களின் பேராதரவினைப் பெறுவதில் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சியைப் பெற்றுத் தமிழகச் சட்ட மன்றத்திலே எதிர்க்கட்சியாக விளங்கி, காங்கிரஸ் எதேச்சாதிகாரத்தை வீழ்த்தும் வல்லமையைப் பெற்றுக் கொண்டு வருவதும், திராவிடத்தின் உரிமை காத்திடும் பாசறையாக அமைந்திருப்பதுமான தி.மு. கழகத்தை அரசியல் சட்ட 16-ஆவது திருத்தத்தைக் கருவியாகக் கொண்டு அழித்து விடுவதற்குக் காங்கிரஸ் ஆட்சி முனையுமானால், தி.மு. கழகம் மூலாதாரக் கொள்கையைப் பாது காத்துக் கொள்ளவும், அமைப்பு அழிக்கப்பட்டு விடாமலிருக்கவும் அரசியல் - நீதியியல் - கிளர்ச்சியில் - ஆகிய பல்வேறு முனைகளில் மேற்கொள்ள வேண்டிய வழி வகைகளை நிலைமைக்கு ஏற்ப எடுத்துச் செயல் படுத்தும் உரிமையைப் பொதுச் செயலாளருக்கு (அதாவது அண்ணா அவர்களுக்கு) அளிப்பதுடன், இந்தப் பிரச்சினை பற்றிய எல்லா முனைகளையும் ஆராய்ந்து அறிந்து, பொதுச் செயலாளருக்குக் கருத்தறிவிக்கத் தோழர் இரா. செழியன் அவர்கள் தலைமையில் தோழர்கள் மதியழகன், டி. கே. சீனிவாசன், அரங்கண்ணல், தில்லை வில்லாளன் ஆகியோர் கொண்ட ஒரு குழுவை அமைக்கிறது" என்பதாக அந்தத் தீர்மானம் நிறைவேறிற்று.

இந்தத் தீர்மானங்களின் மூலம் பொதுக் குழு, இந்தியை எதிர்ப் பதில் நீண்ட காலப் போராட்டத்திற்கான திட்டவட்ட முடிவினை மேற்

கொண்டது. பிரிவினைத் தடைச் சட்டம் பற்றி நிலைமைக்கு ஏற்பச் செயல்படுவதற்கு அண்ணா அவர்களுக்கு அதிகாரமளித்தும், மேலும் அந்தப் பிரச்சினை பற்றிப் பல்வேறு முனைகளிலும் பரிசீலனை நடத்திப் பார்க்கவும் வழி வகுத்தது.

பொதுக்குழு முடிந்ததும் ஜூன் 10ஆம் தேதி மாலை சென்னை எஸ். ஐ. ஏ. ஏ. திடலில் பொதுக்குழுத் தீர்மான விளக்கக் கூட் டம் நடைபெற்றது. நான் அந்தக் கூட்டத்தில் பேசும்போது, "திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் நடத்தவிருக்கிற மிக முக்கியமான போராட்டம் இது. நம்முடைய நாடு மட்டுமல்ல - இந்தத் துணைக் கண்டமே - அனைத்துலகமே - மிக ஆவலோடு எதிர்பார்க்கின்ற இந்த மிகப் பிரம்மாண்டமான போராட்டத் திட்டத்தை வகுக்கவும் வகைப் படுத்தவும் ஆலோசனைகளை மேற்கொள்ளவும் உருவாகியிருக்கின்ற குழுவிலே தலைமை வகித்து நடத்துகின்ற பொறுப்புக்கு - அந்தக் குழுவின் தலைவர் பொறுப்புக்கு - நான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருப்பதை என் வாழ்நாளில் பெற்றுள்ள பெரும் பாக்கியமாகக் கருதுகிறேன்" என்று தொடங்கிக் காலையில் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டபோது எனக்கு ஏற்பட்ட உள்ளக் கிளர்ச்சியை வெளிக்காட்டினேன்.

இந்தக் கூட்டத்தில் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பேசிய பேச்சு, திடீர்க் கிளர்ச்சி - திடீர்ப் புரட்சி என்று இன்றைக்குப் பசப்பித் திரிவோர் மனத்தில் பதிய வைத்துக் கொள்ள வேண்டியதாகும்.

''நமது போராட்டம் வெள்ளிக்கிழமை ஆரம்பித்துப் புதன் கிழமை தலை தேய்த்து முழுகுவதற்கு வீட்டிற்கு வந்து விடக் கூடியதாக இருக்காது. கர்ப்பிணியாக இருக்கும் மனைவியை விட்டு விட்டுச் சிறை செல்பவர்கள் 'குழந்தை பிறந்து தொட்டிலில் படுத்திருக்கும்போது சிறையிலிருந்து வந்து விடலாம்' என்று கருத வேண்டாம்.

''இந்தப் போராட்டம் ஒருநித்திய நிகழ்ச்சியாக—மாதக் கணக்கில் ஆண்டுக்கணக்கில் நடைபெறும். இந்தப் போராட்டத்தில் ஆர்வம் உள்ளவர்கள் மட்டும் ஈடுபட்டால் போதாது. ஆர்வமும் அவசரமும் கலந்தால் பயனில்லை. யாருடைய ஆர்வம் நீடித்து இருக்கிறதோ-யார் யாருடைய வீர உணர்ச்சி நிலைத்து இருக்குமோ-யார் யார் கஷ்ட நஷ்டங்களை ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமோ, அப்படிப்பட்டவர்கள்தாம் போராட்டத்தில் ஈடுபடலாம்.''

அடுத்த நாளே நான் போராட்டக் குழுத் தலைவர் என்ற முறையில் முறையான பணிகளைத் தொடங்கி விட்டேன். வாலிப வயதும், வசதி வாய்ப்பும், கஷ்ட நஷ்டங்களை ஏற்றுச் சமாளிக்கும் துணிவும், தேவை யானால் தடியடிபட்டோ குண்டடிபட்டோ சாவதற்கும் தயாரான

பக்குவத்தினைப் பெற்றும் என்னோடு போராட்டக் களத்தில் இந்தியை எதிர்த்துப் பொருதுவதற்குத் தோழர்களின் பட்டியலைத் திரட்டி உடன் அனுப்பி வைக்குமாறு கழக அமைப்புகளை வேண்டிக் கொண்டேன்.

அதற்கேற்றாற்போல், இரண்டு நாட்களில் ஜூன் 13 அன்று பண்டித நேரு வந்தார். சென்னையில் அவர் பத்திரிகையாளர்களைச் சந்தித்தபோதும் பொதுக் கூட்டத்தில் பேசியபோதும் இந்தி பற்றிக் கழகம் எடுத்துள்ள முடிவும் அமைத்துள்ள போராட்டக் குழுவும் மட்டுமே தனது சிந்தனையை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டுள்ளது போல் நடந்து கொண்டார்.

''இந்தியை எதிர்த்து நேரடி நடவடிக்கை என்பதெல்லாம் வெறும் அரசியல் தந்திரம்'' என்று அவர் ஆத்திரமாகக் குறிப்பிட்டார்.

''அந்நிய மொழியான ஆங்கிலம் பல்கலைக் கழகங்களிலும் நீதி மன்றங்களிலும் பயன்படட்டும்; பொறுத்துக் கொள்வோம். ஆனால் இந்தியாவின் ஆட்சி மொழி அது என்பதைப் பொறுக்கவே முடியாது. காரணம் அது அன்னிய மொழி. அது என்றென்றும் நீடிக்க முடியாது. அது நமக்குப் பெருமை ஆகாது" என்றெல்லாம் அவர் பொதுக் கூட்டத்தில் ஆவேசமாகப் பேசினார்.

நேருவின் வருகையும், அவர் பேசிய இத்தகு பேச்சுக்களும் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டப் பணிகளுக்கு உறுதுணையாக அமைந்ததாகவே நான் கருதினேன்.

ஆட்சி மொழி பற்றிய நேருவின் பேச்சுக்கள் தென்னக மக்கள் மனத்திலே கசப்பையே தெளித்தன. கழகத் தோழர்களுக்கோ கொதிப்பையே கொடுத்தன.

அத்துடன் கழகச் சார்பற்ற ஏடுகள் பலவற்றின் எதிர்ப்புக் கணைகளுக்கும் அவை இலக்காகத் தவறவில்லை.

அந்த நேரத்தில் வெளியிடப்பட்ட சில தலையங்கங்கள், கருத்துச் செறிவுள்ள கட்டுரைகள் இன்னும் என் நெஞ்சத் திரையிலே நிழலாடுகின்றன.

''......யாருடைய விருப்பத்திற்கும் மாறாக யார் மீதும் இந்தி திணிக்கப்படமாட்டாது என்று நேருவும், லால்பகதூர் சாஸ்திரியும் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். ஆனால் யூனியன் சர்க்கார் இலாகாக்கள் அவ்வப்போது இந்தியைப் பற்றிப் பிறப்பிக்கும் உத்தரவுகளும் சுற்றறிக்கைகளும் இதற்கு நேர் விரோதமாக இருக்கின்றன. ஏற்கனவே யூனியன் சர்வீசில் இருப்பவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் இந்தி கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்றும், இல்லாவிடில் அவர்களுக்குச் சம்பள உயர்வு கிடைக்காதென்றும்

சுற்றறிக்கைகள் முளைத்துக் கொண்டேயிருக்கின்றன. இந்த நயவஞ்சகத்தை ஆட்சேபிக்கும் கூக்குரல்கள்தான் ஸ்ரீ நேருவின் காதில் விழும் 'ஹாஹா. ஹா' சப்தங்கள்... ஆட்சி மொழி மசோதா கொண்டுவரப்புட்டதென்பது உண்மைதான். ஆனால் பிரதம மந்திரியின் வாக்குறுதி அதில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றதென்று சொல்லுவது 'வெள்ளைக் காக்கை பறக்கும்' கதையைப் போன்றது தான். பெரும் கிளர்ச்சிகளுக்குப் பிறகுதான் மொழிவாரி ராஜ்யங்கள் பிரிக்கப்பட்டன; மொழி விஷயத்திலும் அத்தகைய நிலைமை ஏற்படும்படி இருக்கக் கூடாதென்பதே நமது விருப்பம்.''

-இவ்வாறு 14-6-63 தினமணி சித்தூர் இதழ் தலையங்கம் தீட்டிற்று.

''......(நேருவின்) முன்னுக்குப்பின் முரணான கருத்துக்கள் மக்களிடையே பேரச்சத்தையே ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. இதே போக்கில் சென்றால் நேருவுக்குப் பின் எதிர்காலத்தில் நிலைமைகள் எப்படியிருக்குமோ என்ற பீதி அதைவிட அதிகமாக நிலவுகிறது. தலைமை அமைச்சரின் சென்னைப் பேச்சு, ஆங்கிலத்திற்கு ஆதரவான இயக்கத்தை முன்பு இருந்ததைவிடச் சட்டத்திற்கு உட்பட்ட வகையில் தீவிரப்படுத்த வேண்டும் என்பதையே தெளிவுபடுத்துகிறது."

இவை, 14-6-63 'டெக்கான் ஹெரால்ட்' ஆங்கில நாளேட்டின் தலையங்கத்தில் வந்த சில வரிகள்.

''...தீவிர இந்திவாதிகள், ஆங்கிலத்தை அடியோடு அழித்து இந்தியை ஏகதேசமாகத் திணிக்கவே முயலுவார்கள் என்பதில் எனக்கு எள்ளளவும் ஐயமில்லை...இந்தி வெறியர்களின் வெற்றியாகத்தான் ஆட்சி மொழி மசோதா உருவெடுக்கும் என்பதிலும் எனக்குச் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் இந்த வெற்றியின் கூலி மிகவும் பயங்கரமாக இருக்கும்.''

இது (இன்றைய அல்ல) அன்றைய 23-6-63 'கல்கி' இதழில் ஆங்கிலோ இந்தியரின் பிரதிநிதியாக நாடாளுமன்றத்திலே அங்கம் பெற்றிருந்த திரு. பிராங்க் அந்தோணி தீட்டிய கட்டுரையிலே காணப்படும் எச்சரிக்கையாகும்.

அந்த எச்சரிக்கை எத்துணை தீர்க்க தரிசனமானது, தொலை நோக்குடையது என்பதனைப் பின்னர் ஏற்பட்ட கள பலிகள் நாட்டிற்கு மெய்ப்பித்துக் காட்டின.

அவருடைய கூற்றுக்கு ஏற்பவே நான் முன்னர் குறிப்பிட்டதைப் போல, இந்திக்காரர்களின் ஆதிக்க வெறியினை எதிர்த்துப் பொருதிட—இணையற்ற 'விலை' கொடுத்திட—கழகம் கச்சை கட்டிற்று.

கழகக் காளைகள் தோள் தட்டிப் போர் முரசம் கொட்டினர்.

அறப்போருக்கான ஆயத்த வேலைகளில் 'இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டக் குழுவின் தலைவன்' என்கிற முறையில் நான் முழுமூச்சாக ஈடுபட்டேன்.

86

இடைத் தேர்தல் – திருவண்ணாமலை

இடையில், திருவண்ணாமலை இடைத் தேர்தல்! கழக வேட்பாளர் நண்பர் ப. உ. சண்முகம்! 29-6-63-ல் நடைபெற்ற இடைத் தேர்தல் பணிகள் என்னை பெரிதும் ஆட்கொண்டன.

காங்கிரஸ் அட்சியோ கட்டவிழ்த்து விட்டிருந்தது தன் அதிகார பலம் அனைத்தையும். என்றாலும் வெற்றிக்கனி கிட்டியதோ கழகத்திற்கே!

இறுமாந்து கிடந்த காங்கிரஸ் எதேச்சதிகாரத்திற்கு நண்பர் ப. உ. சண்முகத்தின் வெற்றி பலத்த அடி மட்டும் அல்ல. பின்னர் அந்தக் கட்சிக்குத் தொடர்ந்து ஏற்பட்டிருந்த தோல்வி மாளிகைக்குப் போடப்பட்ட முதல் படியும் ஆகும். கழகத்திற்கு வாய்த்திட்ட அந்தத் திருவண்ணாமலை வெற்றித் தீபத்திலே காங்கிரஸ் ஆட்சியின் எல்லாவித 'மவுசு'களும் கரைந்துருகின மெழுகாக.

ஜூன் 30-ல் தேர்தல் முடிவு அறிவிக்கப்பட்ட பொழுது அண்ணா மாயவரத்தில் இருந்தார். இனிப்புச் செய்தியினை நான் அவருக்கு நேரிலே சென்று வழங்கிய போது அவர் சொன்னார், "இன்று எல்லா வகைகளிலும் நான் மகிழ்ச்சியோடு இருக்கிறேன்" என்று.

அண்ணாவின் வளர்ப்பு மகன்கள் பரிமளம், இளங்கோ ஆகிய இருவருக்கும் அன்றுதான் திருமணம் உறுதி செய்யப்பட்டிருந்தது. அதனையும் மனதிற்கொண்டுதான் அவர் அப்படிக் குறிப்பிட்டார்.

கழகம் வெற்றி பெற்றது குறித்துக் கருத்தினை அறிந்திட முற்றுகையிட்டனர் செய்தியாளர்கள். "ஏதாவது அறிக்கை இருக்கிறதா?" என்று கேட்டனர். நாங்கள் யாருமே அறிக்கையாக எந்தச் சேதியும் தந்திடவில்லை. காங்கிரஸ் காளைகளின் கழுத்திலே விழுந்து விட்ட தோல்விப் புண்ணின் ஆழத்தை நாங்கள் தெளிவாகவே அறிந்திருந்தோம். எனவே, மேலும் அதனைக் குத்திக் காட்டிக் 'காக்கை வேலை' செய்து களிப்பிலே மிதக்க நாங்கள் நினைத்திடவில்லை.

திருவண்ணாமலையில் அண்ணாவும் நானும் கலந்து கொண்ட இடைத் தேர்தல் வெற்றி விழா மிக எளிமையாகக் கொண்டாடப் பட்டது. விளக்குகள் கூட அதிகம் இல்லாமல் அந்த விழா ஏற்பாடாகியிருந்தது.

நான் அங்கு பேசும்போது, "குழந்தை பிறந்தவுடன் பத்து நாள அது அறையில் இருக்கிற வரையில் குழந்தையின் மீது பழைய கம்பளித் துணியைத்தான் போர்த்தியிருப்பார்கள். அறையை விட்டு வெளியே வந்து கொஞ்ச காலமான பிறகுதான் பட்டுச் சொக்காய் தைத்துப் போடுவார்கள். அதுபோல திருவண்ணாமலை வெற்றிக் குழந்தைக்கு இன்று எளிய முறையில் விழா எடுக்கப்படுகிறது" என்று குறிப்பிட்டேன்.

திருவண்ணாமலை இடைத் தேர்தல் கழகத்தின் நெற்றியிலே வெற்றித் திலகம் இட்டதைப் போலவே, அண்ணாவின் அடக்கப் பண்பிற்கு - அகிம்சை நெறிக்கு - ஒரு புதிய புகழ் முடியை நாம் புனைந்து மகிழ்ந்திடவும் வழி வகுத்தது.

எப்போதுமே காங்கிரஸ்காரர்கள், கழகத் தொண்டர்களுக்குக் கொடுக்கிற தொல்லைகள் ஏராளம். நமது கூட்டங்கள் நடைபெற முடியாதவாறு செய்திடும் கலகங்களும் கணக்கிலடங்கா. திருவண்ணாமலை இடைத் தேர்தலின்போது அவை இன்னும் அதிகமாகவே தலைவிரித்தாடின. என்றாலும் அடக்கமே உருவான அண்ணாவின் அறிவுரைப்படியே அமைதி காத்தனர் கழகத் தோழர்கள்.

இதைப் பற்றி ஜூலை 2-இல் கோவையில் நடைபெற்ற கூட்டத்திலும் அண்ணா குறிப்பிட்டார்.

"திருவண்ணாமலை இடைத் தேர்தலின்போது, கழக மேடைகளில் காங்கிரஸ்காரர்கள் கொடியேற்றிக் கலகம் விளைவிக்க முயன்றிருக்கிறார்கள். என்றாலும், கழகத் தொண்டர்கள் பொறுமையையே கடைப்பிடித்திருக்கிறார்கள். ஆத்திரம் கொண்டிடவில்லை. அது எங்களுக்கு அதிக பலத்தைக் கொடுத்தது."

அண்ணாவின் இந்தச் சொற்களிலிருந்தே அமைதி வழியில் அவருக்கிருந்த ஈடுபாட்டை-காந்தியடிகளின் அகிம்சை நெறிக்கு அவர் அளித்த அளப்பரிய மதிப்பினை-நாம் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

உலகிலே எந்தப் பகுதியிலாவது ஓர் அரசியல் மாற்றமோ விடுதலைப் போராட்டமோ நிகழும்போது அங்கே—

வன்முறையே கொக்கரிக்கும்!

வாள்களே வக்கணை பேசும்!

குண்டுகள் எலும்பைத் துளைக்கும்!

குருதியோ ஆறாய்ப் பாயும்!

—இவைதான், வரலாற்று அத்தியாயங்கள் நமக்குக் காட்டிடும் வாடிக்கையான படங்கள்- பாடங்கள்.

ஆனால், காந்தியடிகளோ இந்திய விடுதலை இயக்கத்திற்கு ஒரு புதிய பாதையினை - புதுமையான நெறியினை—வகுத்தளித்தார். அது தான் அகிம்சை நெறி; அதுவே 'இந்தியாவின் தந்தை'க்கு அகிலப் புகழை அள்ளிக்கொண்டு வந்து சேர்த்தது; அதுவே பல 'புதிய காந்திகள்' அவருடைய வழித் தோன்றல்களாக ஆங்காங்கே உருவெடுக்கவும் உதவியது. எடுத்துக்காட்டாக—

'எல்லைக் காந்தி' ஆனார் கான் அப்துல் கபார்கான்.

'தென்னாப்பிரிக்கக் காந்தி' ஆனார் ஆல்பிரட் லுத்துலி.

'அமெரிக்கக் காந்தி', 'நீக்ரோ காந்தி' என்று அழைக்கப் பட்டார் மார்ட்டின் லூதர் கிங்.

'ஈழத்துக் காந்தி' ஆனார் எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம்.

இவர்கள் எல்லாரும் எந்த அகிம்சைத் தத்துவத்தினைத் தத்தம் இயக்கத்தவருக்கு எடுத்துச் சொன்னார்களோ அதையே தான் கழகத் தோழர்களுக்கும் அறிவுறுத்தினார் அண்ணா. வன்முறை நன்முறையல்ல. அது புன்முறை, அறவே புதைக்கப்பட வேண்டிய முறை என்பதனை வற்புறுத்துவதிலே அவர் குறியாக இருந்தார்.

அதனால்தான் திருவண்ணாமலைத் தேர்தல் முடிவிற்குப் பிறகு அந்த அடக்கத்தின் பிறப்பிடத்தைத் 'தென்னாட்டுக் காந்தி' என்று நான் அடிக்கடி அழைப்பதற்குத் தலைப்பட்டேன். 'முரசொலி' ஏட்டிலும் இதனை அதிகமாகக் குறிப்பிட்டு எழுதினேன்.

திருவண்ணாமலை இடைத் தேர்தல் இன்னொரு வகையிலும் எங்கள் சிந்தனையைக் கிளறிவிட்டது.

காங்கிரஸ் கட்சியினரின் தாக்கும் சக்தியைக் கணக்கிடவும், கழகத்தவரின் தாங்கும் சக்தியைக் கணித்திடவும் அந்தத் தேர்தல் பெருமளவு துணை புரிந்தது அத்தகைய கணக்கை-கணிப்பை

-அப்போதே சரியாகச் செய்து, அதற்கேற்பத் திட்டங்களைத் தீட்டத் தவறினால் அடுத்து வரும் பொதுத் தேர்தலில் ஆளும் காங்கிரசை வீழ்த்துவது எவ்வளவு கடினமாகிவிடும் என்பதைப் பற்றி நான் எண்ணிடலானேன். இதிலே கழகப் பொருளாளர் என்கிற முறையிலே எனக்குரிய கடுமையான உழைப்பையும், பொறுப்பையும் நான் உணர்ந்தேன்.

எதிரியின் மூல பலம் எது, எங்கே என்றெல்லாம் புரிந்திடாமல் போருக்குப் புறப்படுவது பொருளற்ற வேலையல்லவா?

ஆகவே, ஆளும் காங்கிரஸ் கட்சியின் மூலபலம் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் நானும் ஈடுபட வேண்டியதாயிற்று.

கழைக் கூத்தாடிகள் கயிற்றின் மேல் நடந்து காட்டிட அதன் இரு நுனிகளையும் இழுத்துக் கட்டுவதற்குக் கம்பங்களை நட்டு வைப்பார்கள் அவ்வாறு கயிற்றின் இரு நுனிகளையும் இழுத்துப் பிடிக்கும் கம்பங்களைப் போலத்தான் காங்கிரசின் மூல பலம் இரண்டு சக்திகளில் கால் கொண்டிருப்பதாக நான் உணர்ந்தேன். ஒன்று: அதனுடைய ஆட்சி அதிகாரம். மற்றது: அதனுடைய பண பலம்.

ஆட்சி அதிகாரத்தைத் தகர்ப்பதென்பது கழகத்தின் மொத்தக் குறிக்கோள்; அந்தக் குறிக்கோளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளவோ தக்க பண வலிமை வேண்டும். விளம்பரத் தட்டி வைப்பது முதல் மேடைக்கு விளக்கலங்காரம் செய்வது வரை எத்தனை எத்தனை சில்லறைக் காரியங்களுக்கெல்லாம்கூடக் காசை வாரி இறைக்க வேண்டும் என்பதைப் பொது வாழ்க்கையிலே முழுமையாக ஈடுபட்டவர்கள் தான் புரிந்து கொள்ள முடியும் சரியாக.

தமிழகத்தின் எல்லாத் தொகுதிகளிலும் தனித்தோ, தோழமைக் கட்சிகளுடனோ கழகம் காங்கிரசைப் பொருத வேண்டுமென்றால்,

தேர்தல் யந்திரம் முறையாக முடுக்கி விடப்பட வேண்டும். அதற்கு ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் ஓடியாடி உழைக்கும் தொண்டர்களுக்குக் குறைந்த பட்சம் தேநீர் கொடுப்பதற்கேனும் கணிசமான அளவு கையிலே காசு வேண்டாமா? எனவே போதுமான அளவிற்கு நிதி திரட்டினால்தான், செல்வச் சீமான்களின் வேடிக்கைக் கூடாரமாகி விட்ட காங்கிரசை வீழ்த்திட முடியும் என்பது எனக்குத் திண்ணமாகப் பட்டது.

என் எண்ணத்திற்கு ஏற்றதொரு வடிவம் கொடுப்பதற்குரிய வாய்ப்பும் விரைவிலேயே வந்தது. அதுதான் 7-7-1963இல் சென்னைக் கடற்கரையிலே நடைபெற்ற 'திருவண்ணாமலை வெற்றிவிழாப் பொதுக் கூட்டம்'.

அதிலே கலந்து கொண்டு உரையாற்றிய நான் இவ்வாறு என் கருத்தினை வெளிப்படுத்தினேன்:

"......1967-ஆம் ஆண்டில் நடைபெறவிருக்கும் பொதுத் தேர்தலில் தி.மு.கழகம் தமிழகத்தினுடைய ஜனநாயகத்தைக் காப்பாற்றவும். தி.மு. கழக அரசு தமிழகத்தில் அமைந்தது என்கிற நல்ல செய்தியை அனைத்துலகத்துக்கும் அறிவிக்கின்ற சூழ்நிலை ஏற்படவும் வேண்டுமானால், நீங்கள் திருவண்ணாமலைத் தொகுதி இடைத் தேர்தலுக்குக் கழகம் திரட்டி வந்த தேர்தல் நிதிக்குச் சென்னையிலிருந்தும் தூத்துக்குடியிலிருந்தும் காணிக்கை அளித்து வந்தது போல், தொடர்ந்து தி. மு. கழகத்தின் தேர்தல் நிதிக்குக் காணிக்கை அளித்துத் தீர வேண்டும்."

"நமக்குச் சேருகின்ற பணம் எல்லாம் ஒரு காசு - இரண்டு காசாகச் சேருகின்ற பணம். இன்னும் இரண்டொரு இடைத் தேர்தலைத் தாங்கும். அந்த அளவுக்கு நாம் இந்த இரண்டு மாதங்களில் சேர்த்திருக்கிறோம்; முழுவதையும் நாம் திருவண்ணாமலையிலேயே செலவழித்து விடவில்லை. அதே போல், பொதுத் தேர்தலில் தி.மு. கழகம் வெற்றிபெற வேண்டுமானால், இருநூறு தொகுதிகளிலும் தி. மு. கழகம் போட்டியிட்டாக வேண்டும். ஒரு தொகுதிக்கு ஐயாயிரம் என்று கணக்கு வைத்தாலும் சுமார் பத்து லட்சம் ரூபாய் பொதுத் தேர்தலில் நிதியாகத் திரட்டியாக வேண்டும்.

"ஆகவே அந்தப் பத்து லட்சம் ரூபாயைத் திரட்டுகின்ற வேலையை இந்த மேடையிலே நான் - பொருளாளர் என்ற முறையில் - தொடங்கி வைக்கின்றேன்."

—நான் இப்படித் தேர்தல் நிதி திரட்டும் பணியை - அதுவும் பத்து லட்சம் ரூபாய் சேர்க்கின்ற வேலையைக் குறிப்பிட்டதும், மேடையிலிருந்த அத்தனை பேருமே அதிர்ச்சிக்கு ஆளானார்கள். அறிஞர்

அண்ணாவும் திகைத்துப் போனார். மேடைக்கு எதிரிலே அமர்ந்திருந்த மாவட்டச் செயலாளர்கள் மற்றும் கழக முன்னணியினர் முகத்திலோ வியப்புக் குறிகள் உருவெடுத்து அவை வேதனைக் குறிகளாக மாறிக் கொண்டிருந்தன.

இப்படி அறிவிக்கப் போவதை அண்ணா அவர்களிடம் கூட நான் முன்கூட்டியே தெரிவிக்கவில்லை. ஏன் தெரியுமா? இவ்வளவு பெருந் தொகையைத் திரட்ட வேண்டிய ஓர் இமாலயத் திட்டத்தை அறிவிப்பதற்கு அண்ணா அவர்களின் ஒப்புதல் கிடைக்காது என்பது என் உள்ளத்திற்குத் தெளிவாகத் தெரியும். மற்ற நண்பர்களிடமும் இதைப் பற்றி நான் தெரிவிக்கவில்லை. எங்கே என்னுடைய. குவிக்க வேண்டும் நிதியை என்னும் குன்றாத ஆர்வத் துடிப்பிற்கு மற்றவர்களுடைய உற்சாகமில்லாத மொழிகள் — அவநம்பிக்கையான உரைகள் — அணை போட்டு விடுமோ என்கிற அச்சமே இதற்குக் காரணம். அதனால்தான் திடீரென்று பொதுக் கூட்டத்தில் அறிவித்து, அடுத்த 1967 வரை கழகத்தின் முக்கியப் பணிகளில் ஒன்றாகப் பத்து லட்சம் ரூபாய் திரட்டுவதையும் உள்ளடக்கி விட வேண்டும் என்பதே என்னுடைய திட்டம்.

நடைபெற்றதோ திருவண்ணாமலை வெற்றி விழாக் கூட்டம்.

நான் கழகத்தவரின் நெஞ்சிலே விதைத்ததோ இவ்வளவு பெருந் தொகையைத் திரட்ட முடியுமா என்கிற மேகமூட்டம்.

ஆனால் அந்த மேகமூட்டத்திலே கழக வெற்றியே நம் வாழ்க்கை இலட்சியம் என்கிற ஆர்வமும் அயரா உழைப்பும் காற்றாகப் படுமானால் கண்டிப்பாக பெய்யும் நிதி மழை என்கிற தன்னம்பிக்கை என்னுள்ளே தாராளமாக வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அதே சமயம், அண்ணா என்ன சொல்லப் போகிறாரோ என்கிற அச்சமும் என் உள்ளத்திலே சுமையேற்றுவதையும் நான் உணராமல் இல்லை.

கூட்டம் முடிந்தது.

மேடையிலே இருந்தவர்கள் எல்லாரும் கீழே இறங்கி வந்தோம். உடனே என்னை நோக்கி அண்ணா தொடுத்த முதல் கேள்வி,

''பத்து லட்சம் சேர்க்க நம்மால் முடியுமா?" — என்பதுதான்.

நாவலர், என். வி. என்., வெற்றி வீரர் என்று அந்த மேடையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட நண்பர் ப.உ. சண்முகம் முதலான அனைவருமே "முடியுமா? முடியுமா?" —என்றே என்னைக் குடைந்தெடுத்துவிட்டனர், கேள்விக் கணைகளால்.

அப்போது அவர்களுக்கு நான் என்ன விடை சொல்ல முடியும் — புன்னகையைத் தவிர?

ஆயினும், 'முடியுமா?' என்கிற அந்தச் சொல் என் செவிகளைச் சுற்றியே வளைய வளைய வந்தது, வண்டாக!

அண்ணாவும் சரி, மற்ற கழக நண்பர்களும் சரி, தேர்தல் நிதி பற்றிய என்னுடைய அறிவிப்பைக் கேட்டுத் திகைப்பிலே திணறிய தற்குக் காரணம் இல்லாமலும் இல்லை.

பத்து லட்சம் என்பது கழகத்திற்குக் கற்பனைத் தொகையாகவே இருந்த காலம் அது. அவ்வளவு பெருந்தொகையைத் திரட்டுவது பற்றித் தினையளவுகூட நினைக்க முடியாத நேரமும் ஆகும் அது. என்றாலும், திருவண்ணாமலை இடைத் தேர்தலில் கழகம் கற்ற பாடங்கள் —சந்திக்க நேர்ந்த அனுபவங்கள் - அந்தத் தொகையாவது இருந்தால் தான் 1967 தேர்தலில் காங்கிரசின் யதேச்சாதிகாரப் போக்கினுக்குச் காற்புள்ளி அல்ல, முற்றுப் புள்ளியே வைக்க முடியும் என்கிற கணிப்பினை எனக்குக் கொடுத்தன. இதனையே பிறகு நான் மற்றவர் களிடம் விளக்கிச் சொன்னேன்.

என்னதான் நான் விளக்கங்களை எடுத்து வைத்தாலும், கழக முன்னணியினர் இந்தத் தொகையைச் சேர்த்து முடித்து விட்டால் அது ஒரு பெரிய அற்புதமே என்பதாகக் கருதினர்; பேசினர்.

அண்ணாவும், தொடக்கத்தில்தான் என் அறிவிப்பைக் கேட்டு மலைத்தாரே தவிர, என்னுடைய முனைப்பான முயற்சிக்குத் தம்முடைய முழு வாழ்த்தையும் பிறகு வழங்கினார். அவருடைய ஒத்துழைப்பும் உறுதுணையும் இறுதி வரை எனக்கு இருந்தன. என்னுடைய நிதி திரட்டும் பணியினை அவ்வப்போது நெஞ்சாரப் பாராட்டிய அவர், "பத்து லட்சத்திற்கு இன்னும் எவ்வளவு தொகை குறைகிறது?" என்று அடிக்கடி கேட்பதையும் தமது வாடிக்கையாகக் கொண்டிருந்தார்.

அந்தக் கடற்கரைக் கூட்டத்திற்கு அடுத்த இரண்டொரு நாட் களிலோ, ஒரு வேதனையைத் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டிய நிலைமையும் ஏற்பட்டது அண்ணாவுக்கு.

இந்தித் திணிப்பு அண்ணாவின் இதயத்தில் பாய்ச்சிய கூரான ஈட்டிகள் - அவை ஏற்படுத்திய எரிச்சல் மிகுந்த புண்கள் - எண்ணுக் குள் அடங்காதவை!

நான் குறிப்பிட்டது அந்த உள்ளத்தின் வேதனையை அல்ல உடலின் வேதனை ஒன்றை.

அண்ணா அவர்களின் பின் கழுத்தில் - பிடரிப் பகுதியில் - கட்டி யொன்று புறப்பட்டிருப்பதைக் கண்டதும் எங்களுக்குக் கலக்கம் கவ்விக்கொண்டது. காரிருள் சூழ்ந்து கொண்டது. அந்தக் கட்டி சிறியதே ஆயினும் அறுவைச் சிகிச்சை மூலம்தான் அதனை அகற்றிட வேண்டும் என்பதை அறிந்ததுமே எங்கள் விழிகள் குளமாக, நாங்கள் அடைந்திட்ட அதிர்ச்சியினைத் துடித்த துடிப்பினைச் - சொல்லிலே வடித்திட இயலாது

ஏனெனில், அண்ணா அவர்களை, எங்களை விட்டுத் தனித்தியங்கும் மனிதராக என்றுமே நாங்கள் எண்ணியதில்லை.

எங்களோடு இரண்டறக் கலந்து நின்ற அந்த இதயத் தெய்வத் திடம் நாங்கள் கொண்டிருந்த உள்ளப் பிணைப்பின் - ஒன்றிய - நினைப் பின் - விளைவுதான் அவருக்கு அறுவைச் சிகிச்சை என்றதுமே எங்களுக்கு ஏற்பட்ட கவலை - கண்ணீர் - கதறல் - பதறல்!

தனியார் மருத்துவமனை ஒன்றில்தா ன் அவர் சேர்க்கப்பட்டிருந்தார். 1963 ஜூலை 12-ஆம் நாள் அவருக்கு அறுவைச் சிகிச்சை செய்யப் பட்டது. கட்டி அகற்றப்பட்டது.

அண்ணா, மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தது உடல் வேதனைக்காகத்தான்.

எனினும், தம்முடைய உள்ளத்தைக் குடைந்துகொண்டிருந்த வேதனையான இந்தித் திணிப்பு பற்றியும், அதனை எப்படி எதிர்த்துத் தகர்ப்பது என்பது பற்றியும் அவர் சிந்திக்கத் தவறிடவில்லை.

87

அண்ணாவின் வீரப் பேச்சு

மருத்துவ மனையிலே அவர் அருகிலே நாங்கள் இருந்த போதெல்லாம் கலந்துரையாடினார்; கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொண்டார்.

அந்த வேளைகளில் என் இனிய நினைவுகளோ, ஒரு திங்களுக்கு முன்னர் நடைபெற்ற பொதுக் குழுவிலும், அதனையொட்டிச் சென்னை எஸ். ஐ. ஏ.ஏ. திடலில் நிகழ்ந்த சிறப்புக் கூட்டத்திலும் அவர் ஆற்றிய வீர உரைகளின் எழில் கொஞ்சும் பகுதிகளை - எழுச்சி பொங்கும் அறை கூவலையே - அசை போட்டன.

அவருடைய வைர மாணிக்கக் கருத்துக்கள் இன்றைக்கும் நமக்குப் புத்துணர்ச்சியை அளித்துப் போர்ப் பரணியாகப் பாடத்தக்கவையே; அவற்றில் சில வருமாறு:

''... இந்த நாட்டிலேயும், வெளி நாட்டிலேயும் இருக்கிற மொழி விற்பன்னர்களும், நிருவாகத் துறைத் தேர்ச்சி பெற்றவர்களும், நல்ல அரசியல் அனுபவம் பெற்றவர்களும், ஆற்றல் மிக்க தலைவர்களும் எச்சரிக்கை விடுத்தும்கூட இவைகளையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் இந்தியைத் திணித்தே தீருவது என்று துடித்து அவர்கள் இறங்கி இருக்கிற இந்த நிலைமையில் அதை எதிர்த்து நிற்பதைத் தவிர - கடுமையாக எதிர்த்து நிற்பதைத் தவிர - தொடர்ந்து எதிர்த்து நிற்பதைத் தவிர- இறுதி வெற்றி கிடைக்கிறவரை தொடர்ந்து எதிர்த்து நிற்பதைத் தவிர- கஷ்ட நஷ்டங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் எதிர்த்து நிற்பதைத் தவிர-களபலியாவதற்குத் தோழர்கள் எத்தனை பேர்கள் கிடைக்கிறார்கள் என்ற கணக்கைக்கூடப் பார்க்காமல், இதிலே ஈடுபடுவதைத் தவிர - வேறு மார்க்கமில்லை என்ற நிலைக்குத் தி. மு. கழகம் வந்திருக்கிறது.

''நான் அந்தப் போராட்டத் தீர்மானத்தை உருவாக்கிய நேரத்தில் - மாநிலங்கள் அவையிலே (டில்லி ராஜ்ய சபா) நான் பேசுகிறபோது லால்பகதூர் சாஸ்திரி அவர்கள் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னதைக் கவனத்திலே வைத்துக்கொண்டுதான் இந்தப் போராட்டத் தீர்மானத்திற்கு நான் உருவம் கொடுத்து - நண்பர்கள் கொண்டு வந்த நேரத்தில் என்னுடைய ஆதரவை இந்தத் தீர்மானத்திற்கு அளித்தேன்.''

''இந்தியைத் திணிப்பதற்காக லால்பகதூர் சாஸ்திரி அவர்கள் மாநிலங்கள் அவையிலே பேசிய நேரத்தில், நான் எனக்குத் தெரிந்த காரணங்களையெல்லாம் காட்டி- எனக்குத் தெரிந்த வாதத் திறமைகளையெல்லாம் அந்த இடத்திலே எடுத்துச்சொல்லி நாட்டு மக்களுடைய மன நிலையை எடுத்துக் காட்டி, 'இந்தித் திணிப்பிலே தீவிரம் காட்டாதீர்கள்; இந்தியைத் திணிக்காதீர்கள்; நாடு உங்களை வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கிறது- திராவிட மக்கள் உங்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறார்கள்; உங்களுடைய பழம் பெரும் தலைவரும், உங்களுடைய இயக்கத்தை நடத்தியவரும், உங்களுடைய அரசுக்கே ஒரு காலத்தில் தலைவராக இருந்தவருமான ராஜகோபாலாச்சாரியார் எடுத்துச் சொல்கிறார். இந்த வார்த்தைகளைக் கேளுங்கள்' என்றெல்லாம் நான் எடுத்துப் பேசினேன். எந்த வாதத்தையும், எந்த வேண்டுகோளையும் எந்தக் காரணத்தையும் அந்த மாமன்றத்திலே உள்ளவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்த பிறகு, இந்தியைத் திணிப்பதென்று அவர்கள் துணிந்த பிறகு, லால்பகதூர் சாஸ்திரியார் எதிரே வீற்றிருக்கின்ற நேரத்தில் அவரைப் பார்த்தபடி நான் சொன்னேன், 'நீங்கள் பிடிவாதமாக யாருடைய வார்த்தைக்கும் மதிப்பளிக்காமல் இந்தியைத் திணிப்பதென்றால் கடுமையான போராட்டம்-தீவிரமான போராட்டம் -நிச்சயமாகத் தென்னகத்திலே ஏற்படும்' என்று. 'நீங்கள் ஆபத்தான விளையாட்டு விளையாடுகிறீர்கள்; இந்தியைத் திணிக்கிறீர்கள்; இதற்குக் கடுமையான எதிர்ப்புக் கிளம்பும்' என்றும் சொல்லி விட்டு வந்தேன்.''

''அப்படி நான் சொல்லிவிட்டு வந்த பிறகு, எனக்கே கொஞ்சம் பயம் ஏற்பட்டது; இவ்வளவு பெரிய மாமன்றத்தில் அவ்வளவு சக்தி வாய்ந்த ஒரு நிருவாகத் தலைவர் முன்னால், நாம் சூளுரை சொல்வதைப் போல, இதற்குக் கடுமையான எதிர்ப்பு இருக்குமென்று சொல்லிவிட்டு வந்தோமே, நம்முடைய கழகத்தினர் என்னுடைய போர்க் குரலுக்கு ஏற்பவே போர்க்கோலம் கொள்வார்களா என்கிற ஐயப்பாடு எனக்கு இருந்தது. அந்த ஐயப்பாடு எனக்கு இருந்ததற்குக்

காரணம் நான் கொஞ்சம் பலவீனன்; ஆகையால் அவர்களும் பலவீனர்களாக இருப்பார்களோ என்கிற சந்தேகம் எனக்கு அடிக்கடி ஏற்படும். ஆகையினால்தான் இந்த மூன்று நாட்களும் நம்முடைய தோழர்களிடத்திலேயே நான் பேசுகின்றபோது இவைகளை எடுத்துக் கூறித் தீர்மான வடிவிலே கொண்டு வந்தேன்.

''...இந்த இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தை நாம் இந்த முறை துவங்குவதற்கு முன்னாலே, அதற்கென்று ஒரு குழுவை நியமித்து நம்முடைய கருணாநிதியும் நடராசனும், மாவட்டச் செயலாளர்களையும் மாவட்ட அமைப்புகளையும் கலந்து பார்த்து என்னென்ன வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன என்பவைகளைக் கண்டு பிடித்து வந்து, ஆகஸ்ட் திங்களிலே என்னிடம் அறிவித்த பிறகு, நான் போராட்டம் நடத்துவேன் என்று, தீர்மானம் உங்களுக்குத் தெரிவிக்கிறது. 'ஒரு காரியத்தைத் தள்ளிப் போட வேண்டுமானால், தலையிலே கல்லைப் போடு அல்லது கமிட்டியைப் போடு' என்று பேசுவதுதான் முன்னாலே வழக்கமாக இருந்தது.''

''ஆனால், இன்றைய தினம் நிறுவப்பட்டிருக்கின்ற குழு, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற குழு, இதிலே ஈடுபட்டிருக்கின்ற தோழர்களைப் பார்த்தால் உங்களுக்கே நன்றாகத் தெரியும். போராட்டங்களில் தீவிரப் பங்கெடுத்தவர்கள்.''

''கல்லக்குடிப் போராட்டத்தில் தம்பி கருணாநிதி சிறைச்சாலை செல்வதற்கு முன்னாலே எத்தனை எத்தனை சித்திரவதைக்கு ஆளானார் என்பது நமக்கெல்லாம் தெரியும்.''

''நம்முடைய நண்பர் நடராசன் இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கம் காரணமாகவே காங்கிரசிலிருந்து நம்மோடு வந்து சேர்ந்தவர். ஆச்சாரியாரால் இந்தி புகுத்தப்பட்ட நேரத்திலே சென்னை ஜில்லா காங்கிரஸ் கட்சியிலே அவர் மிக முக்கிய உறுப்பினராக இருந்து, சத்தியமூர்த்திக்கு மிக வேண்டிய நண்பராக இருந்து பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த

நேரத்தில், அவருடைய வீடும் நான் கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் என்னுடைய வீடும் பக்கத்துப் பக்கத்திலே இருந்தாலும், நானும் அவரும் தொழிலாளர் அமைப்பிலே ஒன்றாகப் பணியாற்றுகிற வாய்ப்பு இருந்தாலும், அவரிடத்திலே பேசிப் பார்த்ததில் தமிழ் மொழியிடத்திலே ஆர்வம் இருக்கிறது என்று அறிந்த நேரத்தில்-இவர் நெடுநாளைக்குக் காங்கிரசிலே இருக்கமாட்டார் என்ற முடிவுக்கு நான் வந்தேன்.

''ஏனென்றால், யாருக்குத் தமிழ் மொழியிடத்திலே அளவு கடந்த ஆர்வம் இருக்கிறதோ, அவர்களால் நீண்ட நாளைக்குக் காங்கிரசிலே இருக்க முடியாது.

''கருணாநிதி எப்படிப் போராட்டத்தில் நல்ல பயிற்சி பெற்றவரோ அதைப் போலவே நண்பர் நடராசன் அவர்களும் போராட்டத்திலே நல்ல பயிற்சி பெற்றவர். இந்தி எதிர்ப்புக்காக மட்டுமல்ல; திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் நடத்திய எல்லாப் போராட்டங்களிலும் அவர் ஈடுபட்டு நல்ல தியாகத் தழும்புகளைப் பெற்றிருப்பவர். இந்த இருவர் மட்டுமல்லாமல், மாவட்டங்களிலே உள்ள செயலாளர்கள் ஒவ்வொருவரும் செயலாற்றும் திறமை படைத்தவர்கள்... இவர்களையெல்லாம் கொண்ட ஒரு குழு தக்கதோர் போர்த் திட்டத்தை நிச்சயமாக வகுத்துக் கொடுக்கும் என்பதில் எனக்கு ஒரு துளியும் ஐயப்பாடு இல்லை.

''எனக்கு இந்த முறை போராட்டத்தில் ஆர்வமுள்ளவர்கள் மட்டும் கூடாது. ஆர்வமும் அவசரமும் கலந்தால் அவர்கள் போராட்டத்திற்கு இந்தத் தடவை தேவையில்லை. யார் நீடித்து அந்த ஆர்வத்தைப் பெற்றுக்கொண்டிருக்க முடியுமோ, யாருடைய வீர உணர்ச்சி நிலைத்திருக்க முடியுமோ, எவராலே கஷ்ட நஷ்டங்களை எந்த அளவுக்கும் தாங்கிக் கொள்ள முடியுமோ, யாராலே நீண்ட காலச் சிறைவாசத்திற்குத் தங்களை ஒப்படைக்க முடியுமோ அப்படிப்பட்டவர்கள் மட்டும் இந்தப் போராட்டத்தில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளலாம்.

''...(நம்முடைய) தீர்மானத்திலே குறிப்பிட்டிருப்பது, மாநில ஆட்சி மொழியாக இருப்பதும், திராவிட மொழிகளில் தலையாயதுமான தமிழையும் மத்திய ஆட்சி மொழியாக ஏற்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவதுடன் அதை ஒப்ப, மாநில ஆட்சி மொழிகளாகியுள்ள மொழிகளையெல்லாம் மத்திய ஆட்சி மொழிகளாக ஏற்றுக்கொள்ளும் வரையில், ஆங்கிலம் தொடர்ந்து ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும்-என்பதுதான்.

''இந்தி எங்களுக்கு எடுப்புச் சாப்பாடு; ஆங்கிலம் எங்களுக்கு, நாங்கள் சொல்கின்ற முறைப்படி சமையல் செய்து போடுகின்ற

சமையற்காரன்; தமிழ் எங்களுடைய மனையை அறுநது-எங்களுடைய மனமறிந்து எங்கள் ஊனறிந்து-உணர் வறிந்து-எங்களுடைய ஊனை வளர்க்கத்தக்க தாய்! அப்படித்தாயின் கரத்திலே எங்களுக்கு உணவு கிடைக்கும் என்ற உத்தரவாதம் கிடைத்துவிட்டால் எங்களுக்கு எடுப்புச் சாப்பாடு வேண்டாம்-ஆங்கில முறையிலிருக்கிற உணவும் வேண்டாம்!

''ஒரு வீட்டிலே ஒருவன், அவனுடைய மனைவி நோய் வாய்ப்பட்டிருக்கிறார் என்றால், அவன் படுகின்ற வேதனைக்கும், அவனைப் பெற்ற தாய் படுகின்ற வேதனைக்கும், பக்கத்து வீட்டுக்காரர் எதிர் வீட்டுக்காரர் படுகின்ற வேதனைக்கும் வித்தியாசங்கள் உண்டு. கணவன் படுகின்ற வேதனை எடுத்துச்சொல்லக் கூட முடியாததாக இருக்கும். தாய் படுகின்ற வேதனை வார்த்தைக்கு முன்னே கண்ணீர் 'குபுகுபு' வென்று வருவதாக இருக்கும். அதைப்போலவே அந்த வீட்டிற்குப் பழக்கமாகப் பூ விற்பவன்கூட, வேதனையாக வரக்கூடும். 'என்னப்பா உனக்கு வேதனை?' என்று கேட்டால், 'இந்த வீட்டிலே ஓர் அம்மா இருக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு ஏதோ ரொம்ப ஆபத்தாம். அவர்கள் போய்விட்டால் பிறகு மல்லிகைப்பூ வாங்கமாட்டார்களே என்ற கவலை எனக்கு' என்று சொல்லிவிட்டுப் போவதைப் போல் முழுவருத்தம் இருக்காது. அதிலே பயனில்லை.

''எதற்கு நான் சொல்கிறேன் என்றால் இந்தி திணிக்கப்பட்டால் உத்தியோகத்திலே பங்கு கிடைக்காதே என்பது மட்டும் ஒரு வருத்தமாக இருக்குமானால், அது ஆழ்ந்த வருத்தமாகவும் இருக்காது; நீடித்த வருத்தமாகவும் இருக்காது. அந்த வருத்தம் மாலை நேரத்தில் பூ விற்கிறவன் அந்தப் பூவை வாங்கிய மங்கைக்கு ஆபத்து வந்தால் வியாபாரம் கெட்டுவிடுமே என்று வருத்தப்படுவதற்குச் சமமாகும்.

''1938-இல் ராஜாஜி முதல் மந்திரியாக இருந்துகொண்டு இந்தியைப் புகுத்திய நேரத்தில் அந்த இந்தி மொழிக்குத் தந்த பெயர் 'அஃபீஷியல் லாங்குவேஜ்.' 'இதுதான் தேசிய மொழி, இந்தத் தேசத்தின் மொழி; தேசத்தின் ஒரே மொழி. உங்கள் தமிழ் வீட்டிலே இருக்கலாம்; நாட்டிலே பேசப்படலாம்; கட்டிலருகே இருக்கலாம் தொட்டிலருகே இருக்கலாம்; ஆனால் அரசாங்கக் கட்டிலிலே இருக்க வேண்டிய மொழியும் அலுவலகத்திலே இருக்க வேண்டிய மொழியும் இந்தி மொழிதான்' என்பதை வலியுறுத்துகின்ற விதத்தில் இந்தியை 'நேஷனல் லாங்குவேஜ்' என்று சொன்னார்கள்; 'காமன் லாங்குவேஜ்' என்று சொன்னார்கள்.

''தமிழ்நாட்டிலே நாம் எதிர்த்த காரணத்தாலே 'காமன் லாங்குவேஜ்' என்ற பொது மொழி அந்தஸ்து போய், 'நேஷனல் லாங்குவேஜ், என்றிருந்த தேசிய மொழி நிலை போய், இன்றைய தினம் 'அஃபீஷியல் லாங்குவேஜ்' என்ற நிலை பிறந்து, அதற்குக்கூட எதிர்ப்பு

இருக்கிற காரணத்தாலே பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் 'அஃபீஷியல் லாங்குவேஜ்' என்றுகூடச் சொல்லவில்லை; 'லிங்க் லாங்குவேஜ்' (இணைப்பு மொழி, என்ற புது 'பாஷை'யைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறார்.

''இந்தக் கட்டத்திலே நாம் ஏமாந்துவிட்டால்-நாம் தூங்கிப் போய் விட்டால்-மறுபடியும் இணைப்பு மொழி என்பது ஆட்சிமொழி ஆகி, பொதுவான தேசிய மொழி என்பது பொதுமொழி ஆகி, பொது மொழி என்பது ஒரே மொழி என்றாகி, அந்த ஒரே மொழியின் மூலம் நாவலர் நெடுஞ்செழியன் சொன்ன 'ஓர் அரசு, பேரரசு, என் அரசு, வல்லரசு இந்திய அரசு' என்ற நிலை வந்துவிடும்.

''அதனால்தான் கதவு தாழ் போடாவிட்டால் கள்ளன் நுழைவான் என்ற அறிவு நமக்கு இருக்கவேண்டும் என்பதைப்போல, புண்ணுக்கு மருந்து தடவாவிட்டால் உடலெங்கும் பரவும் என்று நமக்குப் புரிந்திருக்க வேண்டியதைப்போல, இப்பொழுதே நாம் இந்தியைத் தடுத்து நிறுத்தாவிட்டால் அதனுடைய படையெடுப்பைப் பின்னால் நீங்கள் எந்த முனையிலும் தடுக்கமுடியாது.

''ஒட்டகத்தினுடைய மூக்களவிற்குக் கூடாரத்திலே நுழைய இடம் கொடுத்துக் கடைசியிலே ஒட்டகம் கழுத்தளவுக்குப் போய், முன்கால் இரண்டளவுக்குப் போய், அது வயிறு அளவுக்குப் போய், அது நாலு காலளவுக்குப் போய், பிறகு கூடாரத்திலே இருந்தவன் வெளியே வர நேரிட்டதே என்று சொல்லுவார்கள். அதைப்போல இந்தி ஒட்டகம் மூக்களவுக்குத்தானே இடம் கேட்கிறது; அதைக் கொடுத்தாலென்ன என்று கூடாரத்திலே இருப்பவன் கருதுவானேயானால், மூக்களவுக்கு இடம் பெற்ற இந்தி ஒட்டகம் 10-15 வருடங்களிலே கூடாரத்தை விட்டு நாமெல்லாம் வெளியேறத்தக்க விதத்திலேயும், கூடாரமே கிழித்து எறியப்படும் விதத்திலேயும் நம்மை ஆக்கிவிடும் என்பதனை நம்புவீர்களேயானால்—உணர்வீர்களேயானால்—இந்தி மொழியிலிருக்கும் ஆபத்தைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும்.

''நான் பார்க்கிறேன், பாராளுமன்றத்தின் மேல் சபையிலும் சரி, மக்கள் சபையிலும் சரி, இந்தி மொழி ஆட்சி மொழி ஆகப்போகிறது என்ற தைரியத்தில்—என்ற ஆணவத்தில்—இந்தி மாநிலங்களிலே யிருந்து வருகிறவர்கள் எவ்வளவு ஆணவத்தோடு அங்கு நடந்து கொள்ளுகிறார்கள் என்பதைப் பாராளுமன்றத்துக்கு நீங்கள் ஒரு நாள் வந்தால் புரிந்து கொள்ளலாம்.

''நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலிருந்து போயிருக்கின்ற அமைச்சர்கள் இந்தியிலே பேச முடியாதவர்கள்; இந்தி பேசுகின்ற பகுதிகளிலிருந்து வருகின்ற பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் வேண்டுமென்றே அவர்களை இந்தியிலே கேள்வி கேட்கின்றார்கள். டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரியார் கொஞ்சம் தைரியசாலி என்ற காரணத்தினால், அவர் வேண்டுமானால் நிமிர்ந்து நின்று எனக்குத் தெரியாது' என்று கையசைக்கிறாரே தவிர, மற்ற நம்முடைய மந்திரிகளெல்லாம் அங்கே படுகிற பாடும், கையைப் பிசைந்து கொள்வதும், கண்களைக் கசக்கிக் கொள்வதும், நான் எங்கே பார்த்து விடுகிறேனோ என்று மேலே பார்த்துக்கொள்வதும்—இதைப் பார்த்தாலே தெரியும், இந்தி வெறி இன்றைய தினம் பாராளுமன்றத் திலே எந்த அளவுக்கு இருக்கிறதென்று.

''இந்தி வெறி காரணமாக ஒரு பாராளுமன்ற உறுப்பினர் 'இங்கே அந்நிய மொழி—அந்நிய நாகரிகம்—அந்நிய நடையுடை பாவனைகள்—பாவமெல்லாம் சூழ்ந்திருக்கிறது. அந்தப் பாவத்தைப் போக்க ஓமம் வளர்க்கின்றேன்' என்றார். (அப்படியே பாராளுமன்ற 'சென்ட்ரல் ஹாலில்' சுள்ளிகளைப் போட்டு நெய் ஊற்றி ஓமம் வளர்த்தார்.)

''இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தைத் தீவிரமாக நடத்தாவிட்டால், நாடு பழையபடி காட்டுமிராண்டிக் காலத்துக்கு இழுத்துச் செல்லப் பட்டு விடும். ஆகையினால்தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இந்தி மொழியை எதிர்க்கிறது.

''நாம் துவக்குகின்ற மொழிப் போராட்டம்—அது கலையைக் காப்பாற்றுகின்ற போராட்டமும்கூட; நாம் துவக்குகின்ற மொழிப் போராட்டம், இனத்தின் பண்பைக் காப்பாற்றுகின்ற போராட்டம்; நாம் துவக்குகின்ற மொழிப் போராட்டம் நம்முடைய நாட்டு மக்களுடைய அரசியல் உரிமையிலேயிருந்து கலை உரிமை வரையில் எல்லா உரிமைகளையும் மாற்றார்கள் பறிக்காத வகையில், பாதுகாப்பாக நடத்தப்படுகின்ற பாதுகாப்புப் போராட்டமாகும்.''

—அண்ணா அவர்கள் எழுப்பிய இந்தப் போர் முரசம் எந்த அளவுக்குக் கழகக் காளையரின் நாடி நரம்புகளிலே புத்துணர்ச்சியைப்—போராட்டத் துடிப்பை—முறுக்கேற்றி விட்டிருக்கும் என்பதை விளக்கிட வேண்டியதில்லை.

இந்தி ஏகாதிபத்தியத்தினால் விளையக்கூடிய விபத்தினை—வேதனையை—வீழ்ச்சியினை—நம்முடைய வருங்கால வழித்தோன்றல்களும் தெளிவாக உணர்ந்து, தங்கள் சிந்தையிலே அழுத்தமாகத் தேக்கி வைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காகவே 1963—ஜூன் திங்களில் அண்ணா ஆற்றிய அறப்போர் உரையை இங்குச் சற்று விரிவாகவே தொகுத்துக் கொடுத்துள்ளேன்.

அறுவைச் சிகிச்சைக்கு ஆளாகி, மருத்துவ மனையிலே சில காலம் சிறைப்பட்டிருந்த அண்ணாவிடம் அடிக்கடி ஆலோசனை கலந்து அறிவுரைகள் பெற்ற வண்ணம் இருந்தேன் நான்.

அப்போதே, 1963 ஜூலை 15-ஆம் நாளில் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டக் குழுவினை அதன் தலைவர் என்கிற முறையிலே கூட்டினேன்.

சென்னை இராயபுரம் 'அறிவக'த்தில் அந்தக் கூட்டம் நடைபெற்றது. என்னுடைய தலைமையில்.

அண்ணா எடுத்துக் காட்டியதைப்போல, இந்தி ஒட்டகம் தமிழகக் கூடாரத்திலே தன் ஏகாதிபத்தியத்தை நிலை நாட்டிடா வண்ணம்—நம் எதிர்கால வாழ்வையே கிழித்துப் போட்டிடா வண்ணம்—என்னென்ன அறப்போர்த் திட்டங்களைத் தீட்டலாம் என்பது குறித்து நான் விரிவாகவே விளக்கிப் பேசினேன்; மற்றக் குழு உறுப்பினர்களும் தங்கள் கருத்துக்களை எடுத்து வைத்தனர். இறுதியில் சில முக்கியமான முடிவுகளை மேற்கொண்டோம்.

ஆனால், எங்களுடைய ஒரு முடிவினை அண்ணா ஏற்கவில்லை.

அறிஞர் அண்ணா அவர்களே ஏற்றுக்கொள்ள இயலாத அளவிற்கு அப்படி என்னதான் முடிவினை எடுத்தோம் என்று சிலர் வியப்பினை அடைந்திருக்கக்கூடும்.

1963—ஜூலை 15-இல் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டக் குழு மேற்கொண்ட சில முக்கிய முடிவுகளில் ஒன்று.

''செப்டம்பர் 15—ஆம் நாளன்று அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பிறந்த நாளைத் தொடர்ந்து 21-ஆம் நாள் முடிய நாடெங்கும் இந்தி எதிர்ப்பு வாரமாகக் கொண்டாடும்படிக் கழகத்தின் எல்லா அமைப்புக்களையும் இக்குழு கேட்டுக் கொள்கிறது'' என்பதாகும்.

இதனைத்தான் அண்ணா எற்றுக்கொள்ளவில்லை என்று குறிப்பிட்டேன்.

இந்தி ஏகாதிபத்தியத்தின் இடுப்பினை ஒடித்திட அந்தத் தானைத் தளபதி 1938 முதற்கொண்டே படைத்திட்ட சரித்திரமே தனி; தன்னி

கரற்றது. எனவேதான் அண்ணாவின் பிறந்த நாளும், 'இந்தி எதிர்ப்புப் பெருநாள்'—ஆக வரலாற்றிலே இடம் பெற்றிட வேண்டும் என அந்தக் குழு கருதியது.

அந்த ஆசைக்குத்தான், அண்ணா பிறந்த செப்டம்பர் 15—முதல் செப்டம்பர் 21 வரை 'இந்தி எதிர்ப்பு வாரம்' என்று வடிவம் கொடுக்கப்பட்டது.

அதனைத்தான் அண்ணா ஏற்றிடவில்லை.

'மரியாதை வாரம்' என்று கொண்டாடிவிட்டு அதற்குப் பிறகு மரியாதைகள் மறக்கப்படுவதைப்போல, எங்கே நம்முடைய தம்பிகள் அந்த ஒரு வாரத்தில் மட்டும் இந்தி எதிர்ப்பைக் காட்டிவிட்டுப் பிறகு ஓய்ந்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்று அஞ்சினாரோ?

இல்லை, ஜூலை 15-இல் கூடிய போராட்டக் குழுவின் முடிவை நிறைவேற்றிட செப்டம்பர் 15 வரை எதற்காக இந்தியை எதிர்க்காமல், அந்த வாரத்திற்காகக் காத்திருக்கவேண்டும் என்று கருதினாரோ—தெரியவில்லை.

எனினும், போராட்டக் குழுவின் மற்ற முடிவுகளை முழுமனத்துடன் வரவேற்றார் அண்ணா. அத்துடன், அந்த முடிவுகளை நிறைவேற்றிடப் பிரச்சார நடவடிக்கைகளையும் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்கிற முழு அதிகாரத்தையும் குழுவுக்கு அவர் வழங்கினார். கழகப் பொதுச் செயலாளர் என்கிற முறையில்.

குழுவின் மற்ற முடிவுகள் இவைதான் :

போராட்டக் குழு உறுப்பினர்கள் அந்தந்த மாவட்டங்களில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து, அறப்போரில் பங்கு பெறும் தொண்டர்களின் பட்டியலைத் தயாரித்தல்;

இந்தி எதிர்ப்புப் பிரச்சாரப் பொதுக் கூட்டங்கள், ஓரங்க நாடகங்கள், கலை நிகழ்ச்சிகள், சுவரொட்டிகள், துண்டு அறிக்கைகள். இன்னபிற சாதனங்கள் மூலம் நாடெங்கும் இந்தித் திணிப்பினால் விளையும் கேடுபாடுகளை விளக்கிட முனைந்து முயற்சிகளை மேற்கொள்ளுதல் :

சேலம், தஞ்சை, திருநெல்வேலி, சென்னை-ஆகிய நகரங்களில் இந்தி எதிர்ப்பு மாநாடுகள் நடத்துதல்; அவற்றையொட்டி, ஆங்காங்கே, அவ்வப்போது போராட்ட வீரர்களின் பாசறைக் கூட்டங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்தல்.

இந்த முடிவுகள் அனைத்துமே புரட்சிகரமானவை-தெளிவானவை-புத்தெழுச்சியை ஊட்டக்கூடியவை என்று இந்தியால் படரக்கூடிய இருளை உணர்ந்த ஒரு சில காங்கிரஸ் நண்பர்களே தனியாகக்கூறினர்.

இவற்றைச் செயலளவில் நிறைவேற்றிட முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன; முனைப்போடு-முழு நம்பிக்கையோடு.

கழுத்தில் உண்டான கட்டியினால் தனியார் மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்டிருந்த அண்ணா, அறுவைச் சிகிச்சைக்கு ஆளாகி அவதியுற்றார் அல்லவா? அப்போது போடப்பட்ட தையல் ஜூலை 19-இல் பிரிக்கப்பட்டது. புண் ஆறிவிட்டதால் அன்றே மருத்துவ மனையிலிருந்து வீட்டிற்கு அழைத்து வரப்பட்டார் அண்ணா. பின்னர் காஞ்சிபுரம் சென்றார், ஓய்வு பெறுவதற்காக.

அவருடைய உடல் ஓய்வை நாடியது என்னவோ உண்மைதான்! அவருடைய உள்ளத்து உணர்வுகளோ ஓடிக்கொண்டேயிருந்தன தமிழகத்தின் எதிர்காலம் பற்றி; பாடிக்கொண்டேயிருந்தன தமிழின் இனிமையைப்—பழைமையை: சாடிக்கொண்டேயிருந்தன இந்தித் திணிப்புச் சதியினை-சாகசத்தை!

அந்த நேரத்தில் அமைதியாக இருந்திடவேண்டிய அவர்தம் நெஞ்சத் தடாகத்திலே நீள் அலைகள் வட்டமிடும் வண்ணம் கல்லை எறிந்து வேடிக்கை பார்த்த கனதனவான்களில் லால்பகதூர் சாஸ்திரியும் ஒருவர்.

ஐதராபாத்தில், ஜூலை 21-இல் இந்திப் பிரச்சார சபையொன்றின் வெள்ளி விழாக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டபோது அவர் இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்.

''தி.மு. கழகத் தலைவர்கள் இந்தியை எதிர்த்து நடத்தவிருக்கும் போராட்டத்தைக் கைவிடவேண்டும். இந்தி ஆட்சி மொழி ஆவதை எதிர்த்து அவர்கள் போராட முடிவு செய்துள்ளது மிகவும் வருந்தத்தக்கது ஆகும். இந்தி...கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆங்கிலத்தை அகற்றி அதன் இடத்தைப் பிடித்துக்கொள்ளும். அரசியல் சட்டத்தில் ஏற்கப்பட்டுள்ள இந்தியைத் தவிர வேறு எதுவும் இந்தியாவில் தொடர்பு மொழியாக இருக்க முடியாது; இந்தி நமக்கு அந்நிய மொழி அன்று.''

—சாஸ்திரியாரின் இந்த அழுத்தமான-இந்தி ஆதிக்கப் போக்கின் உள்நோக்கத்தை அம்பலப்படுத்துவதான-வாதத்தினை ஏடுகள் மூலம் அறிந்த பின்னரும் எப்படி அமைதியாக இருந்திட முடியும் அண்ணா அவர்களால்?

பொறி பறக்கும் அறிக்கை ஒன்று புறப்பட்டது அவர் கரத்திலிருந்து:

''ஆளுங்கட்சியின் இதயத்தில் இரத்தப் பசி கொண்ட ஓநாய் குடியிருக்கிறது. அதன் பசி அடங்குவதற்கு எவ்வளவு இரத்தம் வேண்டு

மானாலும் தருவதற்குத் தி.மு. கழகம் தயாராக இருக்கிறது! எங்களுடைய இரத்தத்தைச் சுவைத்த பிறகாவது அதன் வெறி அடங்கி ஓடிவிடுமோ என்பதைப் பரிசோதித்துப் பார்க்கும் விதத்திலேயே தி மு. கழகத்தின் கிளர்ச்சி இருக்கும். இன்னல்களை ஏற்றுக்கொள்வோம்; எல்லாத் தியாகங்களையும் புரிவோம்; இது காந்திய முறை. இந்த முறை அச்சுறுத்தலுக்கு அடி பணியாது; அதுபோலவே சபலத்திற்கு இரையாகி விடாது. ஏனெனில் கொடுங்கோன்மைக்கும் அநீதிக்கும் அடிபணியவோ ஒத்துப் போகவோ கழக வீரர் எவரும் தயாராக இருக்கமாட்டார்; அநீதியைச் சகிப்பதில்லை என்பது எங்களுடைய தாரக மந்திரம் ஆகும்.”

கழகக் காளையர் ஒவ்வொருவர் உணர்விலுமே உரத்து ஒலித்துக் கொண்டிருந்த அநீதிக்கு அடிபணியாத பேராண்மையைத்தான் அறிக்கை வடிவிலே இப்படி டில்லிப் பேரரசுக்கு எடுத்துரைத்தார் அண்ணா.

வாழ்க்கை ஒரு விரைவு ரயில் பயணம் என்றால், வழியிலே எத்தனையோ நாட்களும் - வாரங்களும்-மாதங்களும் வண்டியே நிற்காத ரயில் நிலையங்கள் போல வந்து போவதுண்டு. ஆனால் சில நாட்கள் கண்டிப்பாக வண்டி நிற்கும். சிறப்புச் சந்திப்புக்களாக நம் நெஞ்சத் திரையிலே நிலைத்து நிற்பதும் உண்டு.

அத்தகைய மறக்கவொண்ணாச் சிறப்பினைப் பெற்ற நாட்களில் ஒன்றுதான் 1963-ஜூலை 24-ஆம் நாள்!

அன்று எனக்கு இரண்டு பரிசுகள் கிட்டின.

ஒன்று என் கலைப் பணிக்காக; மற்றது என் அரசியல் தொண்டிற்காக.

88

கலையும் அரசியலும் இரு கண்கள்

கலை - அரசியல் - இரண்டையுமே என் இரு கண்களாகக் கருதுபவன்தான் நான். இவற்றிலே எந்தக் கண் உயர்ந்தது, எந்தக் கண் தாழ்ந்தது என்ற ஆராய்ச்சிக்கே இடமில்லை.

ஆனால் ஒன்றை நான் தெளிவாகக் கூறிட இயலும். எனக்கு விவரம் தெரிந்த பிறகு நான் முதன் முதலில் ஈடுபாடு கொண்டது அரசியலில்தான். என்னுடைய பதினைந்தாம் வயதில் திருவாரூர்த் தெருக்களிலே என்றைக்கு நான் ‘இந்தி ஒழிக’ என்று முழக்கமிட முற்பட்டேனோ அன்றே என் அரசியல் தொண்டு தொடங்கிவிட்டது. பிறகுதான் நான் கலை உலகில் கால் வைத்தேன்.

அரசியல்-சமுதாய-இலட்சியங்களைப் பரப்பிடக் கல்வியை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டேனேயல்லாது, சிலரைப் போலக் கலைக் கவர்ச்சியை மட்டுமே காட்டி அரசியலில் தலையெடுக்க முனைந்திடவில்லை நான்.

எனினும் இரு துறைகளிலுமே, என் இதயம் ஏற்றுக் கொண்ட உயர்ந்த கொள்கைகளுக்காக-ஓய்வு பற்றி ஒரு கணமும் எண்ணிடாமல்-உளப்பூர்வமாக உழைத்தேன், உழைக்கின்றேன் என்பது மட்டும் உண்மை.

இதனை உணர்ந்து ஒப்புக்கொண்டு மதிப்பளிக்கின்ற வகையிலே தான் ஜூலை 24-இல் எனக்கு இரு பரிசுகள் வந்தன.

கலையுலகப் பரிசினைத் திரைப்பட இயக்குநர் திரு எல்.வி. பிரசாத் அளித்தார். அவர் தயாரித்து இயக்கிய ‘இருவர் உள்ளம்’ படம் வெற்றிகரமாக ஓடிற்று. நடிகர் திலகம் சிவாஜிகணேசன் அதில் நடித்திருந்தார் நான் அதற்கு உரையாடல் தீட்டியிருந்தேன். அந்தப் படம் நூறு நாட்கள் ஓடியதை முன்னிட்டே இயக்குநர் திரு எல்.வி. பிரசாத் எனக்கு ரூபாய் பத்தாயிரம் பரிசளித்தார்.

அந்தத் தொகையினை உடனே சொந்தச் செலவுகளுக்குப் பயன்படுத்திடவில்லை நான். என்னைப் பாராட்டிச் சீராட்டி ஆளாக்க அரும்பாடு பட்ட என்னுடைய அருமைப் பெற்றோர்களான அஞ்சுகம்-முத்துவேலர் நினைவாக நான் பிறந்த மண்ணாம் திருக்குவளையில் தாய்-சேய் நல மருத்துவ மனை கட்டப்படுவதற்கு அந்தப் பத்தாயிரம் ரூபாயையும் நன்கொடையாக வழங்கிவிட்டேன்.

அடுத்ததாக அன்று நான் பெற்ற பரிசு என் அரசியல் தொண்டினை மதிப்பதற்கு அமைந்ததாகும்.

மயிலாப்பூர் கழகச் சார்பில் பொதுக்கூட்டம் ஒன்று நடைபெற்றது அதிலே கலந்து கொண்ட நான்—

''தி.மு. கழகம் நடத்தவிருக்கும் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம். விளம்பரத்துக்காக நடத்தப்படும் போராட்டம் அல்ல; விளக்கத்திற்காக-வீழ்ந்து கிடக்கும் உரிமைக்காக-நடத்தப்படும் போராட்டமாகும்; தமிழ் நாட்டில் விளக்கேற்றி வைக்கும் போராட்டமாகும்.

''இந்தித் திணிப்பினால் தமிழர்களின் எதிர்காலமே பாழாக்கப்படும் சதி டில்லியில் உருவாகி வருகிறது; புரண்டு வரும் இந்தி வெள்ளத்தைத் தடுக்க இப்போதே அணை போட்டாக வேண்டும்; இல்லையென்றால், தமிழ் இலக்கியம், தமிழர்கள் கலை, பண்பாடு எல்லாம் அழிந்துவிடும், இந்த அவல நிலையைப் போக்கவே தி.மு. கழகம் போராட்டம் நடத்த விருக்கிறது...''

—என்று குறிப்பிட்டேன்.

அந்தக் கூட்டத்தில், ஒரு விந்தையான பரிசினை அளித்தார் மயிலைத் தோழர் எஸ்.வி. முத்து. அது கறுப்பு-சிவப்பு இருவண்ண அட்டைப் பெட்டி வடிவில் அமைந்திருந்தது. உள்ளே மூன்று சிறிய பிளாஸ்டிக் பெட்டிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. முதல் பெட்டியின் மேல் 1957 என்று குறிப்பிட்டு அதனுள்ளே 15 கறுப்பு-சிவப்பு நிறமுடைய குண்டு மணிகள் போடப்பட்டிருந்தன. இரண்டாவது பெட்டியின் மேல் 1962 என்று குறிப்பிட்டு அதனுள்ளே 51 குண்டுமணிகள் போடப்பட்டிருந்தன. மூன்றாவது பெட்டியின் மேல் 1967 என்று குறிப்பிட்டு அதனுள்ளே 151 குண்டுமணிகள் போடப்பட்டிருந்தன.

பரிசினைப் பெற்றுக்கொண்ட நான் மூன்றாவது பரிசுப் பெட்டியையே கண்கொட்டாமல் பார்த்தேன். பின்னர் இவ்வாறு பேசினேன்!

''வரப் போகிற 1967 தேர்தலில் 151 இடங்களைத் தி.மு. கழகம் பெறவேண்டும் என்ற ஆர்வத்துடன் காங்கிரசை முறியடித்து விரட்ட தி.மு. கழகத்திற்குப் புதிய வலிவையும் தெம்பையும் பொது மக்கள் அளிக்க வேண்டும்.''

என்னுடைய பணிவான வேண்டுகோள் பலனற்றுப் போகவில்லையென்பதும், காங்கிரஸ் கைவரிசைகள் யாவும் புதையுண்டு போய்விட, கழக அரசே 1967-ல் அண்ணாவின் தலைமையில் அமைந்தது என்பதும் பின் வரலாறு காட்டிய காட்சிகளாகும்.

போராட்டக் குழுவின் முடிவுகளையொட்டி 3-8-63-ல் சேலத்தில் போராட்ட வீரர்களின் பாசறைக் கூட்டத்தைக் கூட்டினேன். கருத்து விளக்கங்கள் பல அளிக்கப்பட்டன.

4-8-63-இல் சேலம்-அம்மாபேட்டையில் தாளமுத்து நடராசன் அரங்கில் இந்தி எதிர்ப்பு மாநாடு துவங்கியது. கோவை, நீலகிரி, சேலம் ஆகிய மாவட்டங்கள், கருநாடக மாநிலம் ஆகிய பகுதியினருக்காக நடத்தப்பட்ட மாநாடுதான் அது என்றாலும், தமிழகம் எங்கணுமிருந்தும் லட்சக்கணக்கான மக்கள் பெருந்திரளாய்க் குழுமிக் கடற் பரப்பாய்க் காட்சியளித்தனர்.

மாநாட்டு வரவேற்புக் குழுத் தலைவர் என்கிற முறையில் உரையாற்றிய நான் இவ்வாறு குறிப்பிட்டேன்:

''காரிருள் இந்தி விலக வேண்டும்; அதற்குத்தான் கழகம் களம் காணத் துடிக்கிறது! நம்முடைய அன்னையின் விலங்கொடிக்க-அவள் முகத்தில் பொலிவு பெற-தமிழ் வாழ-தமிழகம் ஓங்க-நீங்கள் எல்லாரும் இன்று காட்டுகிற உணர்ச்சியை அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் போராட்ட நாள் குறிக்கிற அந்த நேரத்திலும் காட்டவேண்டும்.

''வேங்கையெனப் பாய்ந்து வரும் இந்தி ஆதிக்கத்தை வேகமாகச் சாடி நொறுக்கும் சக்தி தி.மு. கழகத்திற்குத்தான் இருக்கிறது; வேறு எதற்கும் அந்த வலிவு இல்லை. இந்தப் போரில் வெல்லவும், எதிர்காலச் சந்ததிக்கு நன்மை செய்யவும், இருண்ட வீட்டில் விளக்கேற்ற திராவிடப் பெருங்குடி மக்களாகிய நீங்கள்தான் உதவ வேண்டும்.

''இந்தித் திணிப்பால் ஏற்படும் கொடுமைகள் இப்போது விளங்கா; பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர்தான் தெரியும்.''

—சேலம் இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டிற்கு நாவலர் நெடுஞ்செழியன் தான் தலைமை தாங்கினார்.

அவரை முன்மொழிந்து பேசிய நான்,

''...தமிழக வரலாற்றில் இரு நெடுஞ்செழியர்கள் வீரவரலாற்றைச் செதுக்கியவர்கள்; அழியாப் புகழைச் செதுக்கியவர்கள்; நீதிக்காக உயிர் விட்டவர்கள். ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் ஒருவன்; மற்றொருவன் தலையாலங்கானத்தில் தன் போர்த் திறன் காட்டியவன். அவர்களது வழியில் வந்தவர் ஆவார் நம் நாவலர் நெடுஞ்செழியன்'' என்று குறிப்பிட்டேன்.

மாநாட்டில் நாவலர் அவர்கள் தலைமையுரையினை ஆற்றிட முற்பட்டுச் சிறிது நேரமே சென்றிருக்கும்.

திடீரென்று கொட்டத் தொடங்கிற்று மழை; என்றாலும் கலையவில்லை கூட்டம்.

திறந்த வெளி அரங்கானதால், மழை வெள்ளம் கரைபுரண்டு தரையெல்லாம் விழுங்கியது. எனினும் நனைந்து கொண்டே அமர்ந்திருந்தனர் பொதுமக்கள். குறிப்பாக மழலைச் செல்வங்களை மடியினில் ஏந்திய தாய்க்குலம் உடல் நடுங்கிய போதிலும், உள்ளம் நடுங்காமல் கொள்கை வெறியோடு குந்தியிருந்த காட்சி நெஞ்சத்தை நெக்குருகச் செய்தது. ''இந்தி ஒழிக!'' என்று தீர்மானத்தை ஆதரித்து, கொட்டும் மழையிலும் அவர்கள் குரலை எழுப்பியது, குருதி நாளங்களிலே புதுவீரம் பாய்ச்சியது.

சேலம் இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டினைப் பற்றிச் சிந்தித்திடும் வேளையில் பொதுமக்களின் கருத்தினைக் கவர்ந்திட நாங்கள் செய்திருந்த வேறொரு ஏற்பாடும் என் விழி முன்னே இப்போதும் 'பளிச்'சென்று மின்னுகின்றது.

அங்கே ஒட்டப்பட்டிருந்த சுவரொட்டி ஏற்பாட்டினையே சொல்கின்றேன்.

சேலத்தின் பெரிய பெரிய தெருக்களில் மட்டுமின்றிச் சின்னஞ்சிறு சந்துகளிலும் கூட வண்ண வண்ணச் சுவரொட்டிகளில் கண்ணைப் பறித்தன பொன்மொழிகள். எல்லாமே இந்தித் திணிப்பினைச் சாடிடும் எழுச்சிப் போர்ப்பரணி பாடிடும் புரட்சிமிக்க பொன்மொழிகள்!

'தமிழ்க்கடல்' மறைமலையடிகள், 'நாவலர்' சோமசுந்தர பாரதியார், 'தமிழ்த் தென்றல்' திரு வி. கலியாண சுந்தரனார் போன்ற அறிஞர் பெருமக்களுடைய இனிய கருத்துக்கள், ஏன், எச்சரிக்கைகளே சுவரொட்டிகளிலே சுடர் வீசின; சூடும் ஏற்றின, தாய் மொழி காத்திட வேண்டிய தன்மான உணர்வுக்கு!

'தன்மான இயக்கத்தின் தந்தை' என்னும் பெருமை பெரியாருக்கு உண்டென்றால் 'தனித் தமிழ்' இயக்கத்தின் தந்தை என்ற பெருமை மறைமலையடிகளுக்கு உண்டு.

'அபேட்சகர்' - 'வேட்பாள'ராக,

'அக்ராசனாதிபதி' - 'அவைத் தலைவ'ராக,

'நமஸ்காரம்' – 'வணக்க'மாக

'சந்தோஷம்' - 'மகிழ்ச்சி'யாக

மாறி மறுமலர்ச்சி பெற்றிடும் வண்ணம் இன்று நல்ல தமிழ் நறுமணம் வீசிட வித்திட்டவர்-விளக்கமளித்தவர் - சிலருடைய வெறுப்பினையும் தேடிக்கொண்டவர் மறைமலையடிகள். அவருக்கோ சைவ சமயமே மூச்சு, பேச்சு எல்லாம்!

'மாரிவாயில்' போன்ற இலக்கிய வைரங்களைத் தமிழன்னையின் முடியிலே பதித்திட்டவர் நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார்.

அந்த நாளில், தமிழ்நாட்டு மண்ணில் காங்கிரஸ் கட்சி வேர்விட்டுத் தழைத்திடத் தண்ணீர் வார்த்த முப்பெருந் தலைவர்களுள் ஒருவர் திரு. வி. க. (பெரியாரும் பி. வரதராசலு நாயுடுவும் மற்ற இருவர்) இந்தப் பெரியவர்களும்கூட இந்தித் திணிப்பு என்றதும், வந்தது பேரிடி தமிழுக்கு என்று வரிந்து கட்டினர், எதிர்ப்புக்கணை தொடுத்திட. மொழி பற்றிப்பெரியார், அண்ணா கருத்துக்களை முழுமையாக ஏற்றனர், போர் முரசமும் கொட்டினர்.

எனவேதான் அந்தத் தமிழாய்ந்த சான்றோர்களின் அரிய உரைகள் சுவரொட்டிகளில் பளிச்சிட்டால், அவை மக்களின் மனத்திலே பதிந்திடும்—சிந்தையைக் கிளறிடும்—தெளிவினைத் தந்திடும்—அதன் விளைவாகத் திண்டோள் மறவர் பலர் அறப்போர் அணியிலே சேர்ந்திடுவர் புரட்சிப் புயலாக என்று நம்பினோம்; நடவடிக்கைகள் மேற்கொண்டோம்.

இதிலே கட்சிப் பாகுபாடு எதனையுமே நாங்கள் காட்டிடவில்லை.

ஓர் இலட்சியம்-அதுவும் தாய் மொழிக்கு வரக்கூடிய ஒரு பேரிடியை, இந்தித் திணிப்பைத் தகர்க்க வேண்டிய ஒரு பொதுவான இலட்சியம்-என்று வரும்பொழுது அதனைக் கட்சிக் கண்ணோட்டத்துடன் மட்டும் அணுகுவது முறையான பொதுத் தொண்டு ஆகாது; அது நம்முடைய முதிராத மன நிலையையும் பறை சாற்றுவதாகும்.

இன்றைக்கும் கூட இந்தித் திணிப்பினால் தமிழுக்குத்-தமிழருக்குத் -தமிழ்நாட்டுக்கு வரக்கூடிய பெரும் விபத்தினை உணரத்தவறி, அந்த மொழி ஏகாதிபத்தியத்தினை எதிர்ப்பதை ஓர் இலட்சியமாகவே ஏற்றுக் கொள்ளாததால்தான், தி. மு. கழகத்தைத் தவிர வேறு எந்த அகில உலக கட்சிகளும் சரி, அகில இந்தியக் கட்சிகளும் சரி இந்தத் தமிழ் மண்ணில் வேர்விட முடியவில்லை. வேர்விட்ட 'பெரிய கட்சி'களும் வீழ்ச்சியையே தழுவ நேர்ந்தன என்பதை என்னால் உறுதியாகக் கூற முடியும்.

எனவேதான் இந்த நாட்டின் எதிர்கால நலனைக் கருத்தில் கொண்டே எந்த இலட்சியத்தையும் நாங்கள் வகுத்துக் கொள்கிறோம். அத்தகைய பொதுவான இலட்சியங்களுக்குக் குரல் கொடுப்பவர்கள் எந்த முகாமிலே இருந்திட்ட போதிலும், அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றியுணர்வினைத் தயங்காமல் தெரிவிக்கிறோம்.

இந்த அடிப்படையிலேதான், மறைமலையடிகள், சோமசுந்தர பாரதியார், திரு. வி. க. போன்றவர்களின் ஆக்க மூட்டும் அரிய உரைகளை மக்கள் நோக்குமிடமெல்லாம் பளிச்சிடுமாறு செய்தோம்.

சேலத்தோடு இந்தச் சுவரொட்டி ஏற்பாடு சுருங்கிவிடவில்லை: தமிழகம் எங்கணும் அதனை விரிவாக்கினோம் இலட்சக் கணக்கில் சுவரொட்டிகளை அச்சடித்து. அத்துடன் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட தலைவர்களின் படங்களையும், தஞ்சையிலே கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் கண்ட தமிழவேள் உமாமகேசுவரம் பிள்ளை, தமிழின் மீது கொண்ட தணியாத காதலின் காரணமாக சூரியநாராயண சாஸ்திரி என்னும் தம் பெயரைத் தனித் தமிழில் மாற்றிக் கொண்ட பரிதிமாற் கலைஞர் ஆகியோரது படங்களையும் தேடிப் பிடித்துப் பரப்பிட நானும் போரர்ட்டக் குழுவினரும் மேற்கொண்ட முயற்சிகளும் ஏராளம்.

இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது இந்தித் திணிப்பினை எதிர்த்திட்ட அதே வேளையில், தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஆக்கமளித்திட்ட சான்றோர்களையும் புறக்கணிக்காமல் அவர்தம் புகழ் பரப்பினோம்; பொன் மொழிகளைப் பரப்பினோம் என்பதுதான்.

சேலம் மாநாடு தந்திட்ட புத்துணர்ச்சி-புதிய தெம்பாடு சென்னை திரும்பிய நான் மறுநாளே (1963 ஆகஸ்டு, 7-இல்) சட்ட மன்றத்திலே உணர்ச்சிப் பெருக்கோடு உரையாற்றிட வேண்டிய வாய்ப்பினைப் பெறலானேன்.

பிரிவினைக் கொள்கையை இன்று அடியோடு கைவிட்டுவிட்டது தி. மு. கழகம். அதனைப் பல தடவைகள் பல மேடைகளில் நானும் மற்றக் கழகத் தலைவர்களும் அழுத்தந்திருத்தமாக அடித்துப் பேசியிருக்கிறோம்; அறுதியிட்டுக் கூறியிருக்கிறோம்; கூறி வருகிறோம்.

என்றாலும் வஞ்சகச் சேற்றையே சந்தனமாக வாரிப் பூசிக்கொண்டு சிரிக்கும் வன்கணாளர்கள்-

திரித்துப் பேசி, திருத்தி எழுதி, 'திரிபு வேலை' செய்தே தங்கள் வயிற்றுப் பிழைப்பை வாணிபமாக நடத்திடும் சிறுமதியோர், பிரிவினைக் கொள்கையைக் கைவிட்டு விட்ட எங்களைப் பார்த்துப் பிரிவினைவாதிகள் தான் என்று திரும்பத் திரும்பக் கிளிப்பிள்ளைமாதிரி சொல்லிச் சொல்லிக் கீழறுப்பு வேலை செய்கின்றனர்.

இத்தகைய இழிதகையோரின் போக்கு, சீனப் படையெடுப்பை யொட்டித் திராவிட நாட்டுக் கொள்கைகளைக் கைவிட்டு விட்டோம் என்று அறிஞர் அண்ணா அறிவித்த பின்னரும் 1963-ஆம் ஆண்டிலும் நிலவியது.

89

பதினாறாவது விதியின் திருத்தத்தை எதிர்த்தேன்

கழகத்தைக் கருவறுப்பதற்கென்றே பிரிவினைத் தடைச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தது டில்லிப் பேரரசு. அதற்குத் துணை நின்றது - தூபம் போட்டது - அன்றையச் சென்னை அரசு! 'தமிழ்நாடு' என்று பெயர் வைக்கக்கூட மறுத்து விட்டதால்தான்-தாய் மொழிப் பற்றையே காற்றிலே பறக்க விட்டதால்தான் அன்றையக் காங்கிரசு அரசைச் சென்னை அரசு' என்று குறிப்பிட வேண்டியவனாக இருக்கிறேன்!

இவ்வாறு கழகத்திற்குக் குழி தோண்டுவதையே குறிக்கோளாய்க் கொண்டு, இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் 16-ஆவது விதிக்குச் செய்யப்பட்ட திருத்தத்தை ஆதரிக்கக் கோரி, சட்ட மன்றத்திலே தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டது. அதனை வெட்டிப் பேசிடும் பொழுது தான் தமிழினத்தின் வேதனைக் குரலை இவ்வாறு கொட்டித் தீர்த்தேன்.

''...அயர்லாந்து நாட்டின் விடுதலை வீரன் பியர்சே சுட்டுக்கொல்லப் பட்டான். அவன் உடல் மறைந்தது; ஆனால் அவனுடைய புகழ் மறையவில்லை. புகழோடு வாழ்கிறான். வரலாற்றிலே மறக்க முடியாதபடி ஓர் ஏடாக மாறி விட்டான்.

''இச்சட்டம் அரசியல் சட்டத்தின் 16-ஆவது விதிக்குச் செய்யப்படுகிற திருத்தம் என்று கூறப்பட்டாலும், இத்திருத்தத்தை, 'தி. மு. கழகத் தடுப்பு மசோதா' என்றும், 'பிரிவினைத் தடுப்பு மசோதா' என்றும் பல தரப்புகளில் கூறப்படுகிறது. மசோதாவைத் தாக்கல் செய்த கனம் நிதியமைச்சர் 'தி. மு. க. வினர் நாட்டைத் துண்டாடும் கொள்கையைக் கைவிட்டு விடுவர்' என்று நம்புவதாகக் குறிப்பிட்டார்.

''அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்கும் போது, 'துண்டாடப்பட்ட ஒரு நிலப் பகுதிக்குத்தான் அரசியல் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டது' என்பதை இங்கு நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

''ஆங்கிலேயர்களால் ஒருறுப்பு நாடாக ஆக்கப்பட்டுப் பின்னர் அவர்கள் வெளியேறும் போது பாகிஸ்தான் பிரிவினையை ஒப்புக் கொண்டு துண்டிக்கப்பட்ட நிலப் பரப்புக்குத்தான் அரசியல் சட்டம் வகுக்கப்பட்டது.

''தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக் குழு சிபாரிசுகளின் மீதுதான் இச்சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது எனக் கூறப்பட்டது. இந்தக்

குழு எங்களுடைய கருத்துக்களைக் கேட்டு அறிய முடியாமல், எங்கள் தலைவர்களைச் சந்தித்துக் கருத்தறிய முயற்சி செய்யாமல் நாட்டிலே 'உலா' வந்தது.''

''விவசாயத்தைப் பற்றி ஆராயக் குழு அமைக்கிறோம் என்றால், அக்குழு, விவசாயிகளைச் சந்தித்து அவர்களுடைய கருத்தை அறிவதற்கு முயற்சி செய்யாதா?''

''தொழிலாளர்கள் நிலை பற்றி ஆராயக் குழு அமைக்கிறோம் என்றால், அக்குழு, தொழிலாளர்களைச் சந்தித்துப் பேசிக் கருத்தறிய வேண்டாமா?''

''பிரிவினையைப் பற்றி ஆராயக் குழு அமைக்கப்படுகிறது என்றால், அக்குழு, (அப்போது பிரிவினைக் கொள்கையை ஏற்றிருந்த) எங்களைச் சந்தித்து, எங்கள் கருத்தை அறிய வேண்டாமா?''

''சம்பந்தி வீட்டுக்குச் சொல்லாமலே நிச்சயதார்த்தம் நிகழ்த்தலாமா?''

''தி. மு. கழகம் தேர்தல் நேரத்தில் தலையிடாமல் இருக்கவே, இச்சட்டம் கொண்டுவரப்படுகிறது.

''அமைச்சர் அவர்கள் பேசும் பொழுது, 'அமெரிக்காவில் பிரிவினை உணர்ச்சி அடக்கப்பட்டுவிட்டது' என்று கூறினார்.''

''அமெரிக்காவில் இந்நிலை எப்படி வந்தது? அதன் பூர்வோத்திரம் என்ன?''

'அமெரிக்காவின் வடக்குப் பகுதிக்கும் தெற்குப் பகுதிக்கும் இடையே அடிமைப் பிரச்சினை மீது (தாவா) எழுந்தது; இதன் விளைவாக அமெரிக்க சுப்ரீம் நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடுக்கப் பட்டது. 'வழக்கு நமக்குப் பாதகமாக முடியுமோ?' என்ற அச்சம் வட பகுதியினருக்கு ஏற்பட்டது. அதன் விளைவாக வடபகுதியினர் தெற்குப் பகுதியினர் மீது போர்ப் பிரகடனம் செய்தனர். எல்லா

வகையிலும் வலிமை பெற்றிருந்த வட பகுதியினர் தெற்குப் பகுதியை அடிமையாக்கிக் கொண்டனர். இவ்வாறு வடக்குப் பகுதியினர் தெற்குப் பகுதி மீது படையெடுத்து வெற்றி பெற்ற பின்னரே பிரிந்து போகும் உரிமை கிடையாது' என்று சுப்ரீம் நீதி மன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியது.'

''இந்தத் தீர்ப்பு 'போஸ்ட் பேக்டோ தீர்ப்பு' (Post Facto) என்று வரலாற்றிலே குறிக்கப்படுகிறது. பிரிந்து போகும் உரிமை இரஷ்ய அரசியல் சட்டத்தில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் திரு மதியழகன் அவர்கள் சுட்டிக்காட்டினார். ஆனால் மன்றத்தில் பேசிய கம்யூனிஸ்ட் உறுப்பினர் திரு கலியாணசுந்தரம் அவர்கள் 'பிரிந்து போக வேண்டும் என்பது தேசத் துரோகமானது' என்று கூறினார்.''

''1951-ஆம் ஆண்டில் நாங்கள் வெட்ட வெளியில் பசும்புல் தரையில் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். 'அங்கே பேசினால் போதுமா? உள்ளே வந்து பேசுங்கள்' என்று காமராசர் அழைத்தார். 'சரி, உள்ளே சென்றுதான் பார்ப்போமே' என்று 1957-ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் ஈடுபட்டோம். 15 இடங்களைப் பெற்றோம்.''

''அமைச்சர் திரு சுப்பிரமணியம், 'உங்கள் திராவிட நாட்டுப் பிரச்சினையைத் தேர்தல் பிரச்சினையாக வைக்க முடியுமா?' என்று சவால் விட்டார். 1962-ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் அதையும் தேர்தல் பிரச்சினை ஆக்கினோம். 51 இடங்களைப் பெற்றிருக்கிறோம்.''

''எங்களை அரசியல் முனையில் சந்திக்கத் தெம்பு, திராணி, துணிவு இல்லாத காரணத்தால் சட்டம் போட்டு அழிக்க முயல்கிறீர்கள் என்பதைத் தவிர வேறு உண்மை என்ன இருக்கிறது?''

''இந்தச் சட்டத்தை அமுல் படுத்திவிட்டு, 'பேச்சு சுதந்திரம் அளித்த காங்கிரசுக்கே உங்கள் ஓட்டு' என்று இனியும் நீங்கள் பேச முடியுமா?''

''விடுதலை வீரராக விளங்கிய அன்றையப் பண்டித நேரு, 1945-ஆம் ஆண்டு ஜூலையில் காஷ்மீரில் உள்ள கபூர்தலா தோட்டத்தில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில்-

'இந்தியாவின் ஒரு பகுதியை மற்றொரு பகுதி அடக்கி ஆள்வதற்காக நாங்கள் சுதந்திரம் கேட்கவில்லை. இந்தியாவின் எந்தப் பகுதியாவது பிரிந்து போக வேண்டும் என்று விரும்பினால் பிரிந்து போக வேண்டாம் என்று நாங்கள் கேட்போம். பிரிந்துதான் போவோம் என்று கூறினால் நாங்கள் விட்டு விடுவோம்' என்று கூறியிருக்கிறார்."

1963 ஆகஸ்ட் 7-ஆம் நாளில் நான் ஆற்றிய சட்டமன்ற உரையின் இங்கே நான் எடுத்துக் கொடுத்திருப்பது அந்த நாளிலேயே வாதங்களை அடுக்குவதற்கு முன்னர் எத்தகைய அக்கறையோடு வரலாற்றுப் பின்னணிகளையெல்லாம் எந்தப் பிரச்சினையாக இருந்தாலும் திரட்டித் தந்திட முயன்றிருக்கிறேன் என்பதனை இளந்தலைமுறையினர் உணர்ந்திட வேண்டும் என்பதற்காகவே.

ஆனால் அன்றையச் சூழ்நிலையில் நான் அடுக்கிக் காட்டிய வாதங்களையே இன்றைக்கும் நான் எடுத்துப் பேசுவதாகச் சிலர் கதைக்கலாம். கற்பனைச் சரடுகளை அவிழ்த்துவிடலாம்.

“அழுக்கைப் பார்த்தே பழக்கப்பட்டவர்களுக்கு, அழுக்குக் காற்றிலேயே புழுத்தவர்களுக்கு வெளுப்புகூடக் கறுப்பாகவே காட்சி தரும். அவர்களுடைய மனத்திலே மண்டிக் கிடக்கும் அழுக்கை அகற்றிட வெளுப்பைக் கொணர்ந்திட நாம் என்னதான் முயன்றிட்டாலும் ஏமாற்றமே மிஞ்சும். அண்ணா சொன்னதைப் போல ‘வாழ்க வசவாளர்கள்!”

சட்ட மன்றத்தில் முதல் நாள் பிரிவினைத் தடை மசோதாவை எதிர்த்து உரையாற்றிய நான், அடுத்த நாள் ஆட்சிமொழி தொடர்பாகத் தோழர் கே. ஏ. மதியழகன் கொண்டு வந்த தீர்மானத்தையொட்டியும், இப்படிக் குரல் எழுப்பினேன்:

“ஜனநாயக உணர்வு படைத்த பண்டித நேரு அவர்கள் காலத்திலேயே நாம் பெற வேண்டிய உரிமைகளைப் பெறத் தவறி விட்டால், ஒரு வேளை இயற்கை சதி செய்து விட்டால் நான் தமிழின் மீது வைத்துள்ள பாசத்தால் நேசத்தால் பற்றால் கேட்கிறேன்; இதந் மண்ணுக்கு நாதி யார்?”

இவ்வாறு நான் கேள்வியெழுப்பிய வேளையில் நேருவின் உடல் நலம் சிறப்பாகவே இருந்தது.

ஆனால் ஓராண்டு முடிவதற்குள்ளேயே, 1964 மே 27-இல் அந்த விடுதலை வீரர் விடுதலை பெற்றுவிட்டார், உலக வாழ்வை விட்டு! அவருடைய மறைவு இந்திய மண்ணுக்குப் பெரும் இழப்பு!

90

பிரிவினை கேட்டவருக்கு உதாரணம்!

சட்டமன்றம்—நெஞ்சம் இடித்துரைக்கும் நீதியினை மறந்துவிட்டுச் சொல்லம்புகளைத் தொடுத்துக் களித்திடும் வில்பயிற்சிக் கூடமல்ல. விளையாட்டரங்கமல்ல: ‘எரிந்த கட்சி—எரியாத கட்சி பேசிடும் வேடிக்கை மேடையும் அல்ல.

ஆளும் கட்சியோ எதிர்க் கட்சியோ—எதனைச் சார்ந்திட்ட போதிலும், பொது மக்கள் நலனைக் காத்திடும் பொறுப்பினை ஏற்றுக் கொண்டவர்களால்—

பொறுப்புள்ள கருத்துக்களை—

பொருத்தமான சொற்களில்—

பொறுப்போடு பேசவேண்டிய—

பொறுப்பு மிகுந்த இடமே—

சட்ட மன்றம்.

உண்மையில் சமுக நீதிக் குழந்தையினைத் தாலாட்டிச் சீராட்டிடும் தாயகமே சட்ட மன்றம்.

அந்தக் குழந்தைக்கு ஓர் ஊறு—ஊனம்—காய்ச்சல்—கடும் வலி—சளி—இருமல் என்றால் அவற்றையெல்லாம் விரைந்து விரட்டிடும் மருந்துகளைச் சட்டங்களாகத் தயாரித்துத் தந்திடும் மருந்துச் சாலையும் ஆகும் சட்ட மன்றம். அந்த மருந்துகளை ஒழுங்காகப் புகட்டிடும் மருத்துவர் நிலையில் உள்ளதே அரசாங்கம்.

சில நேரங்களில் சிலருடைய வார்த்தைகள் சட்ட மன்றம் என்பதையும் மறந்துவிட்டுப் ‘பொது மேடை நெடி ஏறிச் சதிராட முனைவதுண்டு! அப்போது நிலாக் கதிர்களாய் வரவேண்டிய சொற்கள் நெருப்பாகச் சுட்டெரிக்கும். பூக்களாய் மணக்க வேண்டியவை புழுதியாய் அரங்கேறும்.

பிரிவினைத் தடைச் சட்டத்தைப் பற்றிய தீர்மானத்தின் மீது நடந்த விவாதங்களுக்குப் பதிலளித்த திரு பக்தவத்சலனார் கேலியாக ஒரு கருத்தினைச் சொன்னபொழுது என்னால் வாளாவிருந்திட முடியவில்லை.

1963 ஆகஸ்ட் 7-இல் அவர் இவ்வாறுதான் குறிப்பிட்டார், சட்ட மன்றத்தில்.

'எங்களைக் கேட்காமல்—எங்களைச் சந்தித்துப் பேசாமல் தேசிய ஒருமைபாட்டுக் குழு (பிரிவினையைத் தடை செய்யுமாறு) சிபாரிசு செய்தது எப்படி என்று கேட்கிருர்கள். அதற்கு நான் பதில் சொல்ல முடியாது. இருந்தாலும் ஓர் உபமானம் சொல்கிறேன். யாரும் தவருகக் கருதக்கூடாது.''

''சூதாட்டத்தைத் தடுக்கச் சட்டம் கொண்டு வருகிருேம் என்று வைத்துக்கொள்வோம்; 'அந்தச் சூதாட்டத்தில் பாதிக்கப்படும் சூதாடிகளைக் கேட்டுச் சட்டம் கொண்டு வந்தீர்களா?' என்று கேட்டால் அது பொருந்துமா? விபசாரத் தடைச் சட்டம் செய்திருக்கிருேம். 'பாதிக்கப்படும் விபசாரிகளைக் கேட்டீர்களா?' என்று சொல்வது பொருந்தாது."

அமைச்சர் பக்தவத்சலனர்—இமைகளைச் சிமிட்டிக் கொண்டு இப்படிப் பேசியதும் ஆளும் கட்சியினைச் சார்ந்திட்ட காங்கிரஸ் கட்சி நண்பர்கள் கரவொலி எழுப்பினர், எக்களிப்போடு, எங்கள் உள்ளத்தை முள்ளால் கிழிப்பதிலே அவர்களுக்கு அப்படியோர் அளவு கடந்த உற்சாகம்!

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தை இரு கூருக்கிப் பாகிஸ்தானைப் பிரித்துச் சென்றவர் தான் ஜின்ஞ. அவரை யாராவது இது போன்ற சுடு மொழி கூறியிருப்பார்களா?

இங்கிலாந்தின் பிடிப்பிலிருந்து அயர்லாந்தைப் பிரித்துக் கொண்டு போனவர்தான் டி'வேலரா. அவருக்குக் கூட அத்தகைய இழிந்த பட்டங்களை யாராவது சூட்டியிருப்பார்களா?

எகிப்திலிருந்து சூடான், ஈரானிலிருந்து குவைத், மலேசியாவிலிருந்து சிங்கப்பூர், பாகிஸ்தானிலிருந்து பங்களாதேஷ் என்று அவ்வப்போது தனி நாடுகள் பிரியாமல் இல்லை. ஆனல் அந்த நாட்டுத் தலைவர்களையெல்லாம் இவ்வளவு கேவலமாக யாராவது எள்ளி நகைத்து ஏகடியம் பேசியிருப்பார்களா?

இதனல் பிரிவினைவாதிகளையே கண்டிக்கக் கூடாது என்பது என் கருத்தல்ல. நான் இப்போது பிரிவினைவாதியும் அல்ல. ஆனல்

அத்தகைய கண்டிப்பிலும் ஒரு நயம்—நாகரிகம்—பக்குவம்—பண்பாடு இருந்திட வேண்டும் என்பதே என் எண்ணமாகும்.

ஒரு நாட்டிலே பிரிவினை உணர்வு அரும்பெடுக்கிறது என்ருல் அதற்குரிய காரணங்களை ஆராய்ந்திட வேண்டும்; அவற்றைக் களைந்திட முனைய வேண்டும்; அதற்காகப் பிரிவினைவாதிகளும் உணரும் வகையில்—நம்பும் வகையில்—அவர்களோடு கலந்து பேசிட வேண்டும்; அதன் மூலம் ஒருமைப்பாட்டினை உருவாக்கிட வேண்டும்.

அதனை விடுத்து நோயின் மூலத்தை அறிந்திடாமல் சிகிச்சை செய்யத் தொடங்கிடும் 'அரை வேக்காடு' மருத்துவராக—நுனிப்புல் மேய்வோராகச் சிலர் அள்ளி வீசுகின்றனர் வாதங்களை.

அவர்களுடைய பட்டியலிலே நமக்கென்று ஒரு தனி இடம் பிடித்துக் கொள்ளும் தணியாத வேட்கையோடுதான் திரு பக்தவத்சலம் தரம் என்பதைத் தள்ளி வைத்துவிட்டுச் சாடினர் எங்களை.

அவர் பேச்சினைக் கேட்டதும்—

என் வழக்கமான இயல்பு என்னை இருக்கையில் அமர்ந்திருக்க விடவில்லை.

எழுந்தேன்; இப்படி எதிர்ப்புக் குரல் எழுப்பினேன்:

''...நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இந்த மன்றத்திலே இது வரையில் பேசிய கனிவான மொழிகளுக்கு மாருகச் சூதாடிகள்—விபசாரிகள்—என்று உதாரணங்களைக் காட்டியது வருந்தத்தக்கதாகும்.

''அமைச்சருக்குச் சுட்டிக் காட்டுகிறேன்: பஞ்சாபில் சீக்கிய மாநிலம் கேட்டுக் கத்தி தூக்கிய மாஸ்டர் தாராசிங்கைக் கூப்பிட்டு டில்லியிலே பேசினீர்களே அது போல் எங்களை அழைத்து பேசியிருக்கக் கூடாதா? என்று தான் நாங்கள் கேட்கிருேம்.''

நான் இவ்வாறு சட்ட மன்றத்திலே எடுத்து வைத்திட்ட கருத்தினை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய இதய முதிர்ச்சி—அரசியல் நடுநிலைமை—அன்று திரு பக்தவத்சலம் அவர்களுக்கோ, அவர் சார்ந்திருந்த ஆளும் காங்கிரசுக்கோ இல்லை.

ஆனல் ஒரு பெரியவர்—தொழிலாளர்களுக்குத் தோழராகப் பணியாற்றியவர்—இலங்கையிலே இந்தியத் தூதுவராகவும் இருந்தவர்—அப்போது கேரள மாநிலத்தின் ஆளுநர் பொறுப்பினை ஏற்றிருந்தவர்—என்னுடைய வாதத்தில் உள்ள நியாயத்தின் பக்கம் தம்முடைய நேசக் கரத்தினை நீட்டினர். அதுவும் சென்னைக்கு வந்து ஆகஸ்டு 31-இல் இராயப்பேட்டை இளைஞர் சங்கக் கூட்டமொன்றில் பேசும் பொழுது இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்.

''......விருமபாத ஒன்றை (இந்தியை) மக்கள் மீது திணிக்கக் கூடாது. மாநிலங்களுக்கிடையே ஏற்றத் தாழ்வுகள் இன்றி இந்தியா முழுவதும் தொழில் வளம் சீராக ஏற்பட வேணடும்.

''மற்றவர்கள் மீது கசப்புணர்ச்சியோ சுடு சொற்களோ வீசாமல் கண்ணியத்துடன் மற்றவர்களின் உள்ளுணர்வுகளையும் அறிந்து கொள்ள முயல வேண்டும்.

''இப்பேருண்மைகளை மறந்துவிட்டு நம்முடைய கருத்துக்களுக்கு மாறுபட்டவர்களை நாம் அழிக்க முற்படுகிறோம்.

''தி. மு. கழகத்தினரிடம் எனக்கு மிகுந்த மரியாதை உண்டு. ...அவர்கள் விரும்பும் பிரிவினை ஒருக்கால் ஏற்படுவதாகக் கொண்டால் நாம் இதுகாறும் அனுபவித்து வரும் பல இன்பங்களை இழக்க நேரிடும். இது பற்றி அவர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

''அவர்கள் என்ன விரும்புகிறார்கள் என்பதை அவர்களுடன் உட்கார்ந்து பேசி அறிய விரும்புகிறேன்.

''உடன்பாடு காண்பதிலும் தீர்வு காண்பதிலும் எனக்கு ஆழ்ந்த நம்பிக்கை உண்டு."

—இப்படி மனந்திறந்து அன்று பேசியவர் பிறகு இந்தியக் குடியரசுத் தலைவராக இருந்த திரு வி. வி. கிரி அவர்கள்தான்!

எந்தச் சிக்கலாக இருந்திட்டபோதிலும் எல்லாத் தரப்பினரும் உட்கார்ந்து பேசி உடன்பாடு காணவேண்டும் என்பதிலே அன்றைக்கு மட்டுமல்ல; என்றைக்குமே திடமான உறுதியும் முழுமையான நம்பிக்கையும் கொண்டதுதான் தி. மு. கழகம்! இதைத் தான் அன்று சட்ட மன்றத்திலே திரு பக்தவத்சலனாருக்குப் பதிலாக எடுத்துச் சொன்னேன்.

இன்றைக்குப் பிரிவினைக் கொள்கையைக் கைவிட்டுவிட்ட நிலையில் —ஆனால், பிரிவினைக்குரிய காரணங்கள் தொடர்ந்து வருவதைக் களைந்தெறிய வேண்டும் என்னும் பெரு நோக்கோடு 'மாநில சுயாட்சி'க்காகக் குரல் கொடுத்திடும் வேளையில்—தி. மு. கழகம் வற்புறுத்த விழைகின்ற முறையான நெறியும், 'உட்கார்ந்து பேசி உடன்பாடு காண்போம்' என்பதுதான்.

இதனை ஏனோ சிலர் உணர மறுக்கிறார்கள். சிலரோ உணர்ந்தும் உணராததுபோல் நடிக்கிறார்கள்.

தஞ்சை, திருச்சி, தென்னாற்காடு மாவட்டங்கள் அடங்கிய சோழ மண்டல இந்தி எதிர்ப்பு மாநாடு 1963 ஆகஸ்ட் 25-இல் தஞ்சாவூரில் கோலாகலமாக நடந்தேறியது.

திருமதி சத்தியவாணிமுத்து மாநாட்டுத் தலைவர்; திரு. கே. ஏ. மதியழகன் மாநாட்டுத் திறப்பாளர்.

நெல்லை, மதுரை, இராமநாதபுரம், குமரி மாவட்டங்களும் கோளப் பகுதிகளும் அடங்கிய பாண்டிய மண்டல இந்தி எதிர்ப்பு மாநாடு செப்டம்பர் 22-ஆம் நாளில்: திருநெல்வேலி—பேட்டையில் எழுச்சியோடு நடைபெற்றது.

மாநாட்டுத் தலைவர் திரு ஏ. கோவிந்தசாமி, மாநாட்டுத் திறப்பாளர் திரு ப. உ. சண்முகம்.

இரு மாநாடுகளிலுமே மிக நீண்ட ஊர்வலங்கள் மெத்த மகிழ்ச்சி அளித்திடும் வகையிலே—புறநானூற்றுக் காலத்துப் போர் மறவர்களின் அணி வகுப்பினை நினைவுபடுத்திடும் விதத்திலே—கண்கொள்ளாக் காட்சியாக விருந்தளித்தன.

அண்ணாவும் மற்ற கழக முன்னணியினரும் எழுச்சியுரைகள் ஆற்றினர். விளக்கம் பல தந்தனர். என்னுடைய வரவேற்பு உரையும் இருந்தது.

இரு மாநாடுகளின் முடிவிலும் என்னால் தீட்டப் பெற்ற 'மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகை' நாடகமும், தம்பி மாறனின் 'வஞ்சியும் காஞ்சியும்' ஓரங்க நாடகமும் சிவகங்கைச் சேதுராசனின் கலை நிகழ்ச்சிகளும் நடைபெற்றன.

இதற்கிடையே என் இதயத்தையே குலுங்கிடச் செய்த நிகழ்ச்சி ஒன்றும் நடந்துவிட்டது.

தமிழகத்திற்கு மட்டுமின்றி இந்தியப் படவுலகுக்கே முன்னோடி என்று சொல்லத்தக்க வகையில் சேலம் மாடர்ன் தியேட்டர்ஸ் பட நிறுவனத்தைத் தோற்றுவித்துத் தமிழ்ப் படத் திரையுலகின் தந்தை என்னும் பெருமை பெற்றிருந்த திரு டி. ஆர். சுந்தரம் அவர்கள் மாரடைப்பு வந்து திடீரென்று இயற்கை எய்திவிட்டார்.

தமிழில் மட்டுமின்றித் தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளிலும் சேர்ந்து அது வரை 96 படங்கள் எடுத்துத் திகைப்பூட்டும் சாதனைகள் பல புரிந்த திரையுலக மேதை அவர்.

இன்றைக்குக் கலையுலகிலே உள்ள எத்தனையோ நடிகர்கள், தொழில் நுணுக்க வல்லுநர்கள் அவருடைய படப் பாசறையிலே பயிற்சி பெற்று வெளி வந்தவர்கள்தான். பதப்படுத்தப்பட்டுத் தலையெடுப்பவர்கள்தான்.

அவருடைய ஆற்றல்—அறிவுக் கூர்மை—அஞ்சாமை—நெஞ்சத் தூய்மை பற்றி முன்பே நான் சொல்லியிருக்கிறேன்.

எல்லாவற்றையும்விட ஒருவருடைய வயதைப் பாராமல், அவருக்குள்ள வசதியைப் பாராமல்—திறமை ஒன்றினையே பெரிதென மதித்திட்ட அவர்தம் அருங்குணத்தை என்னால் மறக்கவே இயலாது.

அதுவும் என்னைப் பொறுத்த மட்டில் அவர் பொழிந்திட்ட அன்பு மழை தந்திட்ட தனி மரியாதை இன்றைக்கும் என் இதயத்தைப் புல்லரிக்கச் செய்வனவாகும்.

91

காமராசர் திட்டம்

இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தின்போது திரு காமராசர் புரிந்த தியாகத்தினை அண்ணாவோ தி. மு. கழகமோ குறைத்து மதிப்பிட்டதில்லை. தியாகிகளை மதிப்பதில்—அவர்களுக்கு ஆக்க பூர்வமான உதவிகளையெல்லாம் அளிப்பதில் கழகமோ கழக அரசோ என்றைக்குமே பின் வாங்கியதில்லை. அது மட்டுமல்ல; காங்கிரஸ் காரர்களே வியந்திடும் வண்ணம் காங்கிரஸ் கட்சியையும் மிஞ்சிடும் வகையில் தியாகச் செம்மல்களின் சிந்தையைக் குளிர்வித்த ஒரே அரசு —கழக அரசு! அதன் சீர்மிகு திட்டங்களும் எண்ணற்றவை.

இப்படி என்ன தான் கழகமும் கழக அரசும் தியாகச் சுடர்களை ஏற்றிப் போற்றினாலும் எங்களைத் தூற்றித் திளைப்பதே காமராசருக்கு வாடிக்கையான தொழிலாகும். எங்களைத் தொலைத்துக்கட்ட வேண்டுமென்பதே அவர் விடும் இலட்சிய மூச்சாகும்!

இதற்காக அவர் எந்த அரசியல் நாடகமும் ஆடுவார்; எத்தகைய பகையோடும் கூடுவார்.

இது இன்றைக்குக் காணப்படும் காட்சி மட்டும் அல்ல; பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னரே நடத்தப்பட்ட ஒத்திகையும் ஆகும்.

அப்போது 1963 ஆகஸ்டு திங்களில் திரு காமராசர் ஒரு திட்டத்தை அளித்திட்டார். அதன்படி—

'மத்தியிலும் மாநிலங்களிலும் அமைச்சர்களாகப் பணிபுரிந்து வரக் கூடிய வயதில் மூத்த காங்கிரஸ் தலைவர்கள் தம்மிச்சையாக அமைச்சர் பதவிகளைத் துறந்துவிட்டு மீண்டும் காங்கிரஸ் கட்சியை வலுப்படுத்த வேண்டிய பணியினை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

இந்தத் திட்டத்தைக் கண்டதும் காங்கிரஸ் கூடாரத்திற் குள்ளேயே எரிச்சல்கள் உமிழப்பட்டன. ஏளனங்கள் கொடிகட்டிப் பறந்தன. பொருமல்கள் புகை கக்கின. பொறாமைகள் கொழுந்து விட்டு எரிந்தன.

இதற்காக எழுந்த விமரிசனங்களும் விளக்கங்களுமோ ஏராளமானவை.

சிலர் ''முதலமைச்சர் பதவியையே தூக்கி எறிந்துவிட்ட காமராசர் 'புதிய புத்தர்' அல்லவா?'' என்று உச்சிமேல் வைத்து மெச்சினர்.

ஆனால் ஒரு மாநில முதலமைச்சர் பதவியைவிட அன்றைக்கு அதிக மதிப்பு வாய்ந்திருந்த அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் தலைமைப் பதவியையே அவர் அணைத்துக் கொள்ளப் போகிறார் என்பதை அப்போது அவர்கள் அறிந்திருக்க நியாயமில்லைதான்!

வேறு சிலரோ 'இது உண்மையில் காமராசர் திட்டமல்ல; செஞ்சீனத்தின் வஞ்சகப் படையெடுப்பால் நெஞ்சொடிந்து கிடக்கும் நேருவின் பலவீனத்தைப் புரிந்து கொண்டு அவருக்கு அடுத்த கட்டக் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் தலைமைப் பீடத்தைக் கைப்பற்றிடத் தலைமறைவு வேலை செய்கின்றனர். அதனைத் தெரிந்து கொண்டுதான் நேருவே இந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார், காமராசர் வாயிலாக, என்று வாதிட்டதும் உண்டு.

இன்னும் சிலரோ 'தி. மு. கழகத்தில் பெருகி வரும் செல்வாக்கினைக் கண்டு பீதி அடைந்து விட்டார் காமராசர். ஆட்சி பீடத்திலேயே நாம் அமர்ந்திருந்தால் தம்முடைய கட்சிப் பீடம் கலகலத்துப் போய்விடும் என்று கண்டுகொண்டுவிட்டார் அவர். அதனால்தான் தி. மு. கழகத்தை ஒழிப்பதற்காகவே இந்தத் திட்டத்தைக் கொணர்ந்திருக்கிறார் காமராசர்' என்று சொன்னதும் உண்டு.

இந்தக் கூற்றிலே உண்மையில்லாமல் இல்லை என்று உணர்ந்திடும் வகையிலேதான் அந்தச் சமயம் முன்னாள் மத்திய உணவு அமைச்சரும் காங்கிரஸ் கட்சியின் செல்வாக்குமிக்க தலைவர் களிலே ஒருவருமான திரு எஸ். கே. பாட்டீல் அவர்களுடைய பேச்சும் அமைந்திருந்தது.

1963 செப்டம்பர் 7-இல் பம்பாயில் அவர் இவ்வாறு தம் கருத்தினை வெளியிட்டிருந்தார் :

''தமிழ் நாட்டில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் செல்வாக்கு அதிகரித்து வருவதைக் குறித்துத் திரு காமராசர் கவலை அடைந்தார்.

''தி. மு. கழகத்தின் கொள்கைக்கு மக்களின் ஆதரவு பெருகித் தனித் தமிழ்நாடு ஏற்படுவதில் அது வெற்றி பெறும் நாள் வந்து விடுமோ என அவர் எண்ணினார்.

''தி. மு. கழகத்தின் நாட்டுப் பிரிவினைத் திட்டத்தை முறியடிப் பதையே கருத்தில் கொண்டு திரு. காமராசர் தம்முடைய புதிய திட்டத்தை வெளியிட்டார்.

''அமைச்சரவையில் இருப்பதால் பொது மக்களுடன் நெருங்கிப் பழக முடியவில்லை என்பதை அவ ணர்ந்தார். இதனால்தான் தமிழ் நாட்டில் காங்கிரசைப் பலப்படுத்தப் புதிய திட்டத்தை உருவாக்கினார்.

''திரு காமராசர் திட்டத்தைத் தீர்க்கமாக ஆலோசித்தோம். தமிழ் நாட்டிற்கு நன்மை பயக்கும் திட்டம் இந்தியாவுக்கும் நலம் அளிக்கும் என்று முடிவு செய்தோம்.''

—திரு. எஸ். கே. பாட்டீலின் இந்தக் கூற்றிலிருந்தே, கழகத்தை அழித்தொழித்திடக் கருவறுத்திட எந்த அளவிற்குக், கங்கணம் கட்டிக்கொண்டார் காமராசர் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது அல்லவா?

மக்களாட்சி நெறி என்பது ஒரு அழகு மிக்க மலர்த்தோட்டம்; அதிலே எத்தனை விதமான கருத்துக்கள் வேண்டுமானாலும் எழில் வண்ண மலர்களாகப் பூத்துக் குலுங்கிடலாம் —புன்னகை சிந்திடலாம்

ஆனால், அங்கே ஒரே ஒரு மலர் தான்—கட்சி தான்—சிரிக்கலாம். செழிக்கலாம் என்றால் அது உண்மையான ஜனநாயக உணர்வாகுமா?

இல்லை, அது கடைந்தெடுத்த சர்வாதிகார வெறி!

அந்த வெறிப் போக்கிற்கு இரையாகிவிட்ட ஜனநாயக வேடதாரிகளே தி. மு. கழகத்தை அழித்தொழிக்கும் 'திருப்பணி'யை மேற்கொண்டனர். எப்படியெல்லாமோ திட்டங்களும் தீட்டினர்! சட்டங்களும் செய்தனர்.

கழகமோ அந்தக் 'காழ்ப்பு நெஞ்சங்கள்' பற்றிக் கவலைப் பட்டிடவில்லை கடுகளவு கூட! தன்னுடைய இந்தி எதிர்ப்பு அறப்போருக்கான ஆயத்தங்களை முடுக்கிவிட்ட வண்ணம் இருந்தது முழு மூச்சாக!

92

அண்ணா வழங்கிய வாளும் கேடயமும்

அறிஞர் அண்ணாவும் நெல்லையில் நடைபெற்ற பாண்டி மண்டல இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டிலே—

''போராட்ட இரயில் புறப்பட்டுவிட்டது: இந்தி ஆதிக்கம் நீடிக்கிறவரை இடையிலே அது நிற்காது!'' என்று முழக்கமிட்டார்.

அத்துடன் அவர் நின்றிடவில்லை.

களம் நோக்கிச் சென்றிடும் காளைக்குப் புறநானூற்றுத் தாய் நெற்றியிலே திலகம் இட்டு விடை கொடுப்பதைப் போல—தேனி நகரில் நிகழ்ந்த சிறப்பு மிக்க விழா ஒன்றிலே போராட்டக் குழுத் தலைவனாகிய எனக்கு ஒரு வீர வாள் பரிசளித்தார்.

பாண்டி மண்டல இந்தி எதிர்ப்பு மாநாடு நெல்லையிலே நேர்த்தியோடு நடந்து முடிந்திட்டதற்கு மறுநாள்தான்—

1963 செப்டம்பர் 23-இல் வெள்ளி வீரவாளையும் கேடயத்தையும் பரிசுகளாக எனக்கு அளித்தது அண்ணாவின் அருமைக்கரம்.

தேனியில் நடைபெற்ற அந்தப் பரிசளிப்பு விழாவிற்கு, இலட்சிய நடிகர் இராசேந்திரன் தலைமை தாங்கினார்.

இரும்பு நிறம், அதே போல் நெஞ்சம், எடுப்பான தோற்றம் வரும்பகை முடித்திடும் வரிப்புலி வீரம் படைத்து மறவர் குல மாணிக்கமாய்த் திகழ்ந்திட்டவரும், மரணத்தின் மடியிலே திடீர் என்று விழுந்திட்டவருமான நண்பர் மா. இராசாங்கமும் அந்த விழாவிலே மற்றத் தோழர்களுடன் சேர்ந்து எனக்குப் பாராட்டு மலர்களைச் சொரிந்திட்டார். அந்தக் காட்சி இன்றைக்கும் என் நெஞ்சிலே சோக அலைகளை எழுப்புகின்றது.

ஓர் இலட்சியவாதிக்கு அழகு-தனக்கென்று எந்தப் பலனையும் எதிர்பார்ப்பது அல்ல; எத்தகைய பரிசுக்கும் ஏங்குவதும் அல்ல.

மழையைப் பொழிந்திடும் விண்ணகமோ, பழத்தை வழங்கிடும் பசுமரமோ, பலனைக் கருதிப் பணியாற்றுவதாகப் பகர்ந்திட முடியுமா! அப்படித்தான் ஓர் உண்மையான தொண்டனும் உழைத்திடுவான். உயிரையும் கொடுத்திடத் துணிந்திடுவான்-சூழ்நிலை அழைத்திடும்போது.

ஆயினும், ஓட்டப் பந்தயத்திலே ஓடுகிறவர்களுக்கு உற்சாகமூட்டிட- உத்வேகம் தந்திட- மற்றவர்கள் 'அப்...அப்' என்று ஆங்கிலத்திலே உரக்க முழங்குவதில்லையா?- அப்படித்தான் ஓர் இயக்கத்திலே ஒரு சிலருக்கு அவர்கள் மேலும் முனைந்து செயலாற்று வதற்காக மற்றவர்கள் பரிசினை அளிப்பதும்- பாராட்டி மகிழ்வதும்.

அந்த முறையிலே தான் எனக்கும் தேனியிலே பரிசுகள் வாளாக வும் கேடயமாகவும் வழங்கப்பட்டதாக நான் கருதினேன். அதையே தான் அந்த விழாவிலே அப்படி நான் சொன்னேன்.

...''இந்த வீர வாளும் கேடயமும் நான் செய்து முடித்த காரியங் களுக்காக அளிக்கப்பட்டதாக நான் கருதவில்லை. நான் செய்ய வேண்டிய காரியங்களுக்காக இவற்றை அச்சாரமாகக் கொடுத்த தாகவே நான் கருதுகிறேன்.

''வெள்ளி வாளை அச்சாரமாகக் கொடுத்தால், 'நீ செய்ய வேண்டிய செயல்களை முடித்த பிறகு, தங்கவாள் அல்லவா பரிசு கேட்பாய்?' என்று நீங்கள் யாரும் எண்ணிட வேண்டாம்.

'இந்தி எதிர்ப்புப் போரில் நான் களச்சாவை அடைந்து என் உடல் மீது அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கண்ணீர் வடிக்கின்ற காட்சியை விடப் பெறும் பேறு எனக்கு உலகிலேயே வேறு ஒன்றும் கிடையாது.''

அந்த விழாவிலே அண்ணா என்னைப் பற்றி இயம்பியவற்றை எல்லாம் இங்கே எடுத்து வைத்தால்-நினைவு கூர்ந்தால்- அதனை தற் புகழ்ச்சி என்று சிலர் தவறாகக் கருதிடக் கூடுமோ என்கிற தயக்கம்- கூச்சம்- அச்சம்- எனக்கு இப்போது ஏற்படாமல் இல்லை.

என்றாலும், இட்டுக்கட்டி எதனையும் நாம் சொல்லிடவில்லையே என்கிற உணர்வும், தொண்டர்களை மதித்துப் போற்றுவதிலே அண்ணா வுக்கிருந்த உண்மையான விரிந்து பரந்த உள்ளம் மற்றவர்களுக்கும் விளங்கட்டுமே என்கிற வேட்கையும் அவருடைய உரையிலிருந்து சிலவற்றையாவது எழுதுமாறு என்னைத் தூண்டுகின்றன.

அவர் சிந்திய சொற்களிலே சில :

''...என்னைப் பொறுத்தவரையில், கருணாநிதியின் தொண்டி லேயே மறக்க முடியாத நிகழ்ச்சி எதுவென்றால் திருவண்ணாமலை வெற்றிக்கு உழைத்தது மட்டுமல்ல: மாநகராட்சி நம் வசம் ஆக, அவர் ஆற்றிய தொண்டும் அல்ல: அவர் சிறு வாலிபராகக் கொள்கை பிரச்சாரம் நடத்திய போது, அவர் பிரச்சாரத்தால் முறுக்கேறிய காங்கிரசார் அவரை அடி அடியென அடித்து, 'ஆள் தொலைந்து விட்டான்' எனக் கருதும் அளவிற்கு உதைத்து, 'காங்கிரசுக் கொட்டத்

தை அம்பலப்படுத்தும் போக்கிரிச் சிறுவனை ஒழித்து விட்டோம்' என இரத்தம் பீரிடும் அளவிற்கும் புதுவையிலே காட்டுமிராண்டித்தனமாக வெறித்தனமாக தாக்கிய சம்பவம் தான்!

'ஒரே குடும்பத்திலுள்ள நாம் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு துறை யிலும் சிறப்பானவர்கள். நல்ல தமிழ் பேச வேண்டுமா? நாவலர் இருக்கிறார்; உருக்கமாக பேச வேண்டுமா? கருணாநிதி இருக்கிறார்; சண்டமாருதம் போலப் பேச வேண்டுமா? சண்முகம் இருக்கிறார்; மாணவர்களுடைய தொடர்பு வேண்டுமா? மதியழகன் இருக்கிறார்.

''இதையேதான் கருணாநிதி, தான் வீரவாளைப் பெற்ற போது 'நான் ஒருவன் மட்டும் இந்த வாளைப் பெறத் தகுதி பெற்றவன் அல்ல; பலர் இருக்கிறார்கள்' என்றார்.

''வண்ணங்கள் பல இருந்தாலும், அந்த வண்ணங்கள் மூலம் நல்ல ஓவியத்தை உருவாக்க ஓவியப் புலவன் தேவை. அது போல ஒரு கட்சியில் பலதரப்பட்டவர்கள் இருந்தாலும், அவர்களைச் சிறப்பாகச் செயல்பட வைக்கும் திறமையுள்ளவர்கள் வேண்டும். தம்பி கருணாநிதி அந்தச் சிறப்புக்களை நன்கு பெற்றவர்களில் ஒருவர்.

''கலைத்துறையிலே கருணாநிதி பெற்ற புகழ் கொஞ்சநஞ்சமல்ல; 'பராசக்தி' மூலம் அவர் அடைந்த புகழோடு மேலும் மேலும் பல திரை படங்களாலும் அவர் புகழடைந்தார். கருணாநிதி அந்தப் புகழை நம்பி அந்தத் துறையிலேயே சென்றிருந்தால் பணத்தோடும் வாழலாம்; பகட்டோடும் வாழலாம். ஆனால் அவர் கொண்ட இலட் சியத்தை மறந்து விட வில்லை.

''சர்க்கசுக்காரன் உயரத்திலே விளையாடினாலும் பூமியிலே தான் இறங்க வேண்டும். விளையாடும் பொழுது கூட அவன் பூமியைப் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருப்பான். பூமியை பார்க்காமல் மேலே பார்த்துச் செல்பவன் பபூன் தான்! அவன் தான் தடுமாறி விழுவான். அந்த ரகத்தைப் போன்று அல்லாது கழகத்தை மறவாது- எந்தப் புகழுக்கும் மயங்காது பணியாற்றுபவர் கருணாநிதி!''

என்னைப் பாராட்டிட அண்ணா இவ்வாறு சொன்னார் என்றாலும் பின்னாலே, வெளிச்சம் போடக் கூடிய சில விந்தைப் பிறவிகளைப் பற்றி, எத்துணைத் தொலைநோக்கோடு, தீர்க்க தரிசனத்தோடு அன்றே அவர் அடையாளம் காட்டி விட்டார் என்பதை என்னால் இப்போது எண்ணாமல் இருந்திட முடியவில்லை.

ஏனெனில் பூமியைப் பார்த்திடாமல் மேலேயே அண்ணாந்து நோக்கிச் செல்லும் சர்க்கஸ் கூடாரத்தின் 'பபூன்'களாக இன்று அரசியலிலே சிலர் நாடகம் ஆடிடுவதை நாம் கண்கூடாகக் காண் கிறோமே!

அண்ணாவின் பிறந்த நாள் ஒவ்வொரு ஆண்டும் மறக்க வொண்ணாத சிறப்பினையுடையது தான். எனினும் 1963-ஆம் ஆண்டு வந்த அவருடைய பிறந்த நாளோ இரண்டு வகைகளிலே குறிப்பிடத் தக்கதாகும். என்னை- எங்கள் குடும்பத்தைப் பொறுத்த மட்டில்.

ஏனெனில் அந்த செப்டம்பர் 15-ஆம் நாள் முதல் 22-ம் நாள் வரை 'இந்தி எதிர்ப்பு வாரம் நாடெங்கிலும் கொண்டாடப்பட்டது.

எனது தமக்கை மகன் முரசொலி மாறன், குடந்தை திரு கல்யாண சுந்தரம் அவர்களின் செல்வி மல்லிகாவை வாழ்க்கை ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டதும் அதே செப்டம்பர் பதினைந்தில் தான்.

மாறனின் திருமணம் சென்னை 'ஆபட்ஸ்பரி' மாளிகையில் சிறப்பாக நடந்தேறியது. அண்ணா அவர்களே மணவிழாவுக்குத் தலைமை தாங்கி நடத்திக் கொடுத்தார்கள். கழக முன்னணியினர் மட்டுமின்றி, மாற்றுக் கட்சிகளைச் சார்ந்திட்ட மூதறிஞர் ராஜாஜி, சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சி. போன்ற முக்கியத் தலைவர்களும், காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் சிலரும் கூடத் திருமணத்திற்கு வருகை புரிந்து வாழ்த்துரை வழங்கினர்.

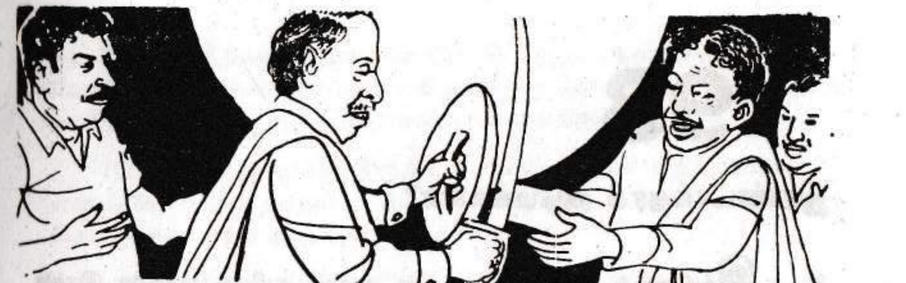
பொது வாழ்விலே கட்சிப் பற்றால், கருத்து வேறுபாடுகளால் மனமாச்சரியங்களை, காழ்ப்புணர்ச்சிகளைக் காட்டி கொள்ள நேர்ந்திட்டாலும், தனி வாழ்வில் உள்ள பிணைப்புகளை- உறவுகளை- வளர்த்துக் கொள்வதற்கு அரசியல் ஈடுபாடு ஒரு குறுக்குச் சுவராக எழுந்திடத் தேவையில்லை என்பதனை எடுத்து காட்டுவதாகவே அமைந்திருந்தது மாறனின் திருமணம்.

கழகத்தை அழித்திட வேண்டும் என்னும் உள்நோக்கத்தோடு அதே சமயம், அகில இந்திய அரசியலிலே தமக்கென்று ஓர் இடத்தினைப் பிடித்திட வேண்டும் என்கிற ஏக்கத்தோடு திரு காமராசர் கொண்டு வந்த திட்டத்தினால், மத்திய-மாநில அரசுகளிலிருந்து பல அமைச்சர்கள் பதவியைத் துறந்திடும் பரிதாபத்திற்கு ஆளாயினர். சிலர் வேண்டுமென்றே பலிகடாக்களாக்கப்பட்டனர்.

அந்த அரசியல் சூழ்ச்சி தமிழகத்திலும் அமுல் செய்யப்பட்டது.

1963-செப்டம்பர் 24-இல் சட்டமன்றக் காங்கிரசுக் கட்சி, முதலமைச்சர் பொறுப்பிலிருந்து விலகும் திரு காமராசரின் இடத்திற்குத் திரு பக்தவச்சலத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தது. ஏகமனதாக அல்ல: போட்டிக்கிடையேத் தான்!

''எங்களுக்குப் பதவி என்றாலே எட்டிக்காய்! அதனால் தான் அதனை எட்டி உதைக்கிறோம்'' என்று வெளியிலே வீராப்புப் பேசி வேடமிட்டுத் திரிந்திடும் பலர், நாற்காலியைக் கெட்டியாகப் பற்றிக் கொள்ள அன்று பட்டபாட்டினைப் பார்த்து நாடே கெக்கொலி கொட்டிச் சிரித்தது.

ஆறு மாநிலங்களில் முதல்வர்கள் காமராசர் திட்டத்தின் கீழ் பதவியிலிருந்து இறங்கினர். அல்லது இறக்கப்பட்டனர். பதவியிலிருந்து விலகியவர்களோ தங்களுக்குப் பின்னால், கட்சியினுள்ளே தங்கள் குழுவை சார்ந்தவர்களே முதலமைச்சர்களாகக் கோலோச்ச வேண்டும் என்பதில் குறியாக இருந்தனர். அதற்காக குடுமிப்பிடிச் சண்டையும் நடத்தினர். மத்தியப் பிரதேசம், பீகார், ஒரிசா ஆகிய மாநிலங்களில் தலைமை பதவிக்கெழுந்த போட்டிகளை தவிர்த்திடவே முடியவில்லை.

இந்தப் போட்டி முற்றுந்துறந்த முனிவராகப் போற்றப்பட்ட காமராசரால் வளர்க்கப்பட்ட தமிழகக் காங்கிரசிலும் தலையெடுக்கத் தவறிவிடவில்லை.

இத்துணைக்கும் திருமதி இந்திரா காந்தி அம்மையாரே அகில இந்தியக் காங்கிரசின் சார்பில் அங்கே வந்திருந்தார், முதலமைச்சர் தேர்தலைக் கண்காணித்திட; திரு. பக்தவத்சலனாரின் பெயரைத் திரு. காமராசரே முன் மொழிந்திடவும் செய்தார்.

என்றாலும் திடீரென்று ஏற்பட்டு விட்டது போட்டி; திரு ஆர். வி. சாமிநாதனே பக்தவத்சலனாரை எதிர்த்துத் தோற்றவர்.

இந்தியா முழுவதிலும் காங்கிரசுக் கூடாரத்திற்குள்ளே இப்படிப் போட்டியைப்-புகைச்சலைக் கிளப்பி விட்டது தான், 'காமராசர் திட்டம்' தந்திட்ட கைகண்ட பலனாகும்!

அப்போது 'இந்து' ஏட்டில், அதன் டெல்லி செய்தியாளர் தீட்டியிருந்த அரசியல் திறனாய்வுக் கட்டுரையொன்றில் கரை உதிர்ந்து- கூரையும் சிதைந்து கொண்டிருந்த காங்கிரஸ் வீட்டைப் பற்றிச் சுருக்கமாகப்- பொருத்தமாக ஒரே வரியில் குறிப்பிட்டிருந்தது என் நினைவிற்கு வருகிறது:

''காங்கிரசுக் குளவிக் கூட்டைக் காமராசர் திட்டம் கலைத்து விட்டது!'' என்பதே அந்த வரி.

93

இரண்டாந்தரக் குடிமக்களா?

இந்தியைத் திணித்து அதன் மூலம் தமிழக மக்களை இரண்டாந்தரக் குடிமக்கள் ஆக்கிட எப்படி இங்கே இந்தி வெறியர் துடித்துக் கொண்டிருந்தார்களோ அப்படித்தான் இலங்கையில் தமிழர்களின் வாழ்வையே பாழ்படுத்தும் செயல்களில் ஈடுபடுவதாக - திட்டங்கள் தீட்டுவதாக அப்போது செய்திகள் வந்த வண்ணம் இருந்தன.

இந்தியைக் கட்டாயமாகப் பயின்று அதிலே சில தேர்வுகளில் வெற்றி பெற்றால்தான், மத்திய அரசில் வேலை பார்க்க உத்தியோக உயர்வும் உண்டு என்கிற விதிகளை இங்கே புகுத்த முற்படுவதைப் போலவே இலங்கைவாழ் தமிழர்க்கும் சோதனை பல ஏற்பட்டன ஈழ நாட்டிலும்.

சிங்களம் தெரிந்தால்தான் தமிழர்களுக்கு அரசாங்கத்திலும் மற்ற நிறுவனங்களிலும் வேலை என்கிற கட்டாய நிலைமையை அன்றைய சிரிமாவோ பண்டாரநாயகா ஆட்சி உருவாக்கிட முனைந்திருந்தது.

இலங்கை அரசியலில் தமிழுக்குக் கிடைத்திட வேண்டிய நியாயமான இடத்தினை - உரிமையினை அடியோடு பறித்தெறிந்துவிட்டு சிங்களம் ஒன்றையே ஆட்சி மொழி ஆக்கிடவேண்டும் என்பதே அங்குள்ள சிங்களவர்களின் திட்டம். அந்த மொழித் திணிப்பினை எதிர்த்து அங்கே தமிழரசுக் கட்சி அக்டோபர் முதல் நாள் போராட்டம் துவங்கிற்று.

சிங்களம் அந்த நாட்டின் ஆட்சி மொழி ஆவது குறித்து இருவேறு கருத்துக்களுக்கு இடமில்லைதான். அதே சமயம் குமரியாறு பாய்ந் திட்டதெனக் கூறப்படும் பன்னெடுங்காலத்திலிருந்தே திராவிட பூபாகத்தின் ஒரு பகுதியாகத் - திராவிட மொழிகளில் ஒன்றான தமிழ் தழைத்திட்ட-தமிழினத்தால் தழைத்திட்ட இலங்கை மண்ணில் தமிழும் இன்னொரு ஆட்சிமொழியாக ஏன் ஆகக் கூடாது என்பதே நமது கேள்வி; சிறுபான்மையோர் ஆகிவிட்டாலும் சீரோடு வாழ்ந்திட்ட ஈழத் தமிழர்களின் எதிர்காலம் இந்த அளவுக்கு வேரோடு பிடுங்கப் படவேண்டுமா என்பதேநமது வேதனைக் குரல்.

ஒரு நாட்டின் உள் விவகாரங்களில் தலையிட இன்னொரு நாட்டுக்கு உரிமையில்லைதான். ஆனால், உலகிலே எந்த நாட்டிலாவது சிறுபான்

மையினர் அநீதிக்கு ஆளாக்கப்படும் பொழுது அவர்களுக்குக் குரல் கொடுப்பதை ஐக்கிய நாடுகள் மன்றமே ஒரு கொள்கையாகக் கொண்டிருக்கிறது; அதற்காக ஒரு குழுவையும் வைத்திருக்கிறது.

1963 - இல் தமிழுக்கு இருந்த உரிமை அங்கே பறிக்கப்படுகிறது என்பதனை அறிந்ததும் கழகம் பதறியது- கண்டனக்கணையும் தொடுத்தது அந்த அடிப்படையில்தான்.

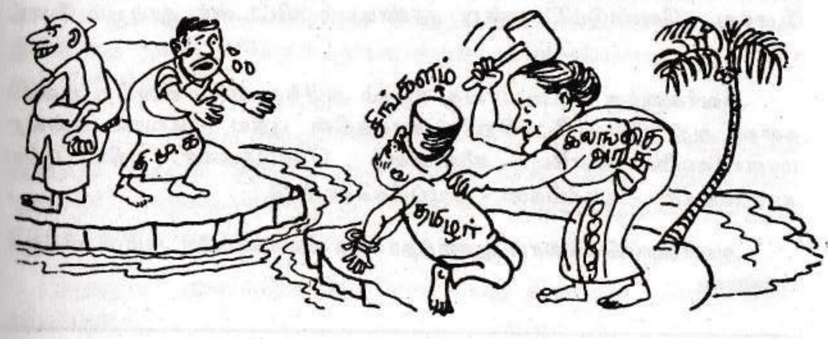
அதே சமயம் தமிழ்நாட்டின் ஆட்சி பீடத்திலே அமர்ந்திருந்த காங்கிரஸ்காரர்களோ ஈழத் தமிழர்களின் இடுக்கண்களைப் பற்றி எள்ளளவும் கவலைப்படவில்லை.

அவர்களுக்கென்ன? தமிழகத்தில் தமிழுக்குக் குழி வெட்டும் முயற்சிகளையே தடுக்க முனையாதவர்கள் - இந்தித் திணிப்பால் தமிழினமே இரண்டாந்தரக் குடிமக்களாகி விடுவார்களே என்பதனை எண்ணிப் பாராதவர்கள் - எடுத்துச் சொன்னாலும் கேளாதவர்கள் - ஏளனம் பேசியவர்கள் - ஈழத் தமிழர்களுக்குத்தான் தங்கள் இரக்கத்தைக் காட்டிடும் இதயத்தைப் பெறப் போகிறார்களா? அதனை நாம் எதிர் பார்க்கத்தான் முடியுமா?

நாட்டுப் பிரிவினைப் பிரச்சாரத்தைத் தடை செய்யும்வகையில் நாடாளுமன்றத்திலே நிறைவேற்றப்பட்ட அரசியல் சட்ட 16 - ஆவது திருத்த மசோதாவுக்குக் குடியரசுத் தலைவர் 1963 அக்டோபர் 6 - இல் ஒப்புதல் அளித்து விட்டார் என்கிற செய்தி வெளியாயிற்று.

இந்தச் சட்டத்தைப் பற்றிக் கழகத்தின் பொதுக்குழுவும் நீண்டதொரு விவாதத்தினை நடத்தி நடைமுறைக்கொத்த ஒரு முடிவிற்கு அது வந்திருந்தது.

சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தவர்கள் - அப்படிக் கொண்டு வருமாறு தூண்டியவர்கள் - எத்தகைய உள் நோக்கத்தை உடையவர்கள் என்பதனைத் தெளிவாகவே தெரிந்து வைத்திருந்தது கழகம்.

அவர்களது நெஞ்சக் கோப்பையிலே நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்த வஞ்சனையெல்லாம், ஏழை, நடுத்தர, பாட்டாளித் தமிழினத்தின் ஒரே ரட்சகனை, பாதுகாவலனை - ஒளியினைச் சிந்தி உயர்ந்து கொண்டிருக்கும் உதயசூரியனும் தி. மு. கழகத்தை அடியோடு அழித்தொழித்து விட்டுப் பிறகு தட்டிக் கேட்பார் யாருமில்லை என்கிற தறுக்கோடு - செருக்கோடு காலா காலத்திற்கும் கோலோச்சிக் கொண்டிருக்கலாம் என்கிற பேராசையே.

முள்ளை முள்ளால் எடுக்க வேண்டும் என்பது பாமர மக்களும் நன்றாக அறிந்து வைத்துள்ள பால பாடம்.

அத்துடன், ஒருபுறம் செஞ்சீனமும் மறுபுறம் பாகிஸ்தானும் ஆக்கிரமிப்பு வெறியோடு இந்தியாவை அச்சுறுத்திக் கொண்டிருப்பதையும் கழகத்தால் அலட்சியப்படுத்திட முடியவில்லை.

அண்ணனும் தம்பியும் மனவேறுபாடு கொண்டு, பாகப் பிரிவினை செய்து கொள்ளுவது வேறு; மாற்றானுக்கு இடம் கொடுத்து மானத்தையே இழப்பது வேறு. எனவே, இந்தியாவின் பாதுகாப்பிற்கே முதலிடம் அளித்து, செஞ்சீனம் - பாகிஸ்தான் இவற்றின் தாக்குதலைத் தகர்த்திடவும், சமதர்ம இந்தியாவைச் சமைத்திடவும் ஒருமைப்பாடு இன்றியமையாதது என்பதனையும் உணர்ந்து, மாறுபட்ட சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்பக் கொள்கையை மாற்றிக் கொள்ள முன் வந்தது கழகம்.

அதுவரை பிரிவினை கோரியது என்பதற்காகவே கழகத்தைப் பழித்துப் பேசிப் பகைமை பாராட்டியவர்கள், கழகம் பிரிவினையைக் கைவிட்டு விட்டது என்றதுமே தங்களுடைய ஏச்சையும் பேச்சையும் வேறு தொனியிலே திருப்பிவிட்டுத் திருப்தி கொண்டனர்.

''தி. மு. கழகம் பிரிவினையைக் கைவிடலாமா?'' என்று, தாங்கள் என்ன கேட்கிறோம் என்பதை விளங்காமலே வினா எழுப்பினர். ''பிரிவினையைக் கைவிடாமல் தடைச் சட்டத்தை எதிர்த்தல்லவா போராட வேண்டும்?'' என்று தூண்டியும் விட்டனர்; தூபமும் போட்டனர்.

அவர்களுக்கு எப்படியாவது கழகம் அழிந்து விடும் என்கிற ஆசைக் கனவு; அது கலையப் போகிறதே கழகத்தின் புதிய முடிவால் என்கிற மாளாக்கவலை. எனவே கணைகளைத் தொடுத்தனர், புதிய புதிய காரணங்களை - வாதங்களை - எழுப்பிக்கொண்டு.

அவர்களுக்கெல்லாம் ஆணித்தரமாக விளக்கங்களை அள்ளி வீசினார் அண்ணா:

''...கழகம் ஓர் அமைப்பாக இயங்க வேண்டுமென்றால் இயங்குவதற்கு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள சட்டதிட்ட முறைப்படி மட்டுமே இயங்க முடியும். இல்லை என்றால் தடைச் சட்டத்தை மீறுவதன் மூலம் கழகம் அழிக்கப்பட்டுப் போய்விட ஒருப்பட வேண்டும்.

''...கழகத்தின் பிரச்சாரத்தை எதிர்த்து மாய்த்திட முடியாமல், கழகத்தைச் சமாளிக்க இந்திய அரசியல் சட்டத்தையே திருத்திட ஆட்சியாளர் கூச்சத்தைவிட்டு, வெட்கத்தை விட்டுத் தயாராகி விட்டபோது-நாட்டின் நிலைமைக்கு ஏற்றபடி கழகம் தன் சட்ட திட்டத்தைத் திருத்திக் கொண்டு இயங்குவதில் தவறு என்ன இருக்க முடியும்? எனவேதான் கழகம் உடைபடாமல்—கழகத்தின் உருவம் அழிக்கப்படாமல்—கழகம் இயங்கும் வழியில் கழகச் சட்ட திட்டத்தை மாற்றிக் கொண்டு ஏதேச் சாதிகாரத்தை ஒழித்திடும் பணியில் ஈடுபட வேண்டும் என்ற முடிவு எடுக்கப் படுகிறது. 'ஏன் கழகம் தடையை மீறவில்லை?''

என்று கேட்பவர்களின் உள் எண்ணம் 'கழகத்தைச் சாகடிக்க வேண்டும்' என்பதுதான்.

''கழகத்தைக் கிணற்றிலே தள்ளிச் சாகடிக்க நான் விரும்பவில்லை' பயம் அல்ல அந்தப் போக்குக்குக் காரணம், அளவற்ற பாசம்-பற்று - அந்தக் கழகத்திடம்! அது போலவே நாட்டு பாதுகாப்பிலும், ஒற்றுமையிலும்!

''தூண்டிலில் சிக்காத மீன் - வலையில் விழாத மான் - ஆகியவை மீது அவைகளைப் பிடித்துத் தின்று விட எண்ணம் கொண்டிருந்தவர்களுக்குக் கோபம் கோபமாகத்தான் வரும்; இது இயற்கை!

''அரசியல் சட்டத் திருத்தம் காரணமாக - அதன் விளைவுகளைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் வீராவேச உணர்ச்சியால் மட்டும் உந்தப்பட்டுக் கழகம் செயல்படும் - உடைபடும் - அழிந்துபடும் - என்று காமராசரும் அவர் போன்றோர் சிலரும் நம்பிக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்போது நான் எடுக்கும் முடிவு கழகம் உருக்குலையாமல் இருந்திட வழி செய்கிறது!''

தடைச் சட்டம் என்னும் கொடுவாளால் கழகத்தின் கழுத்தினை அறுத்து அதன் குருதிக் குளத்திலே நீச்சலடிக்கத் துடித்திட்ட 'குணாளர்' களுக்கு அண்ணா அறிவித்த கொள்கை மாற்றம் பெருத்த ஏமாற்றத்தையே கொடுத்தது.

அதனால் அவர்களுடைய எரிச்சல் வேறு திசையில் திரும்பிற்று, எரிமலையாக!

தாங்கள் மட்டுமே இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலுள்ள அத்தனை மாநிலங்களையும் ஆண்டிட வேண்டும் என்கிற அடங்காத ஆசையோடு—வேறு எந்தக் கட்சியுமே கோலோச்சிடக் கூடாது என்கிற குறிக்கோளோடு—கழகத்தைக் கருவறுத்திடச் தடைச் சட்டம் என்கிற பெயரால் சதித் திட்டம் தீட்டினர் அல்லவா காங்கிரசார்?

அந்த வஞ்சகப் போக்கினைக் கண்டு நெஞ்சங்குலைந்திடவில்லை—அஞ்சித் துவண்டிடவில்லை—கழகக் கண்மணிகள் என்பதனையே 1963 அக்டோபர் 13-இல் சென்னையில் கூடிய இந்தி எதிர்ப்புப் பொது மாநாடு தெளிவாக எடுத்துக் காட்டிற்று.

94

கோ. சு. மணி குடும்பத்திற்கு நிதியுதவி

மூன்று மண்டல மாநாடுகள் முறையே சேலம், தஞ்சை, திருநெல்வேலி ஆகிய நகரங்களில் நடந்து முடிந்த பிறகு நான்காவது மண்டல மாநாடாகவும் நடைபெற்றது சென்னை மாநாடு.

உணர்ச்சிக் கனலோ எழுச்சிக் கடலோ என வியந்திடும் வண்ணம் இலட்சக்கணக்கில் ஆடவரும் மகளிரும் அலை அலையாகத் திரண்டு வந்திருந்தனர் அம்மாநாட்டிற்கு.

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தலைமை தாங்கிடப் பேராசிரியர் அன்பழகன் அவர்கள் திறப்புரை ஆற்றிட இந்தி ஆதிக்கத்தினை எதிர்த்துப் போர்ப் பரணி பாடிய அந்த மாநாடு சில புரட்சிகரமான முடிவுகளையும் மேங்கொண்டது.

அவற்றில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது, இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் ஆட்சி மொழி பற்றிய 17-ஆவது பிரிவினை எரித்திட வேண்டும் என்கிற தீர்மானம் ஆகும்.

இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டக் குழுவின் தலைவர் என்கிற முறையில் நானும் மற்றக் குழு உறுப்பினர்களும் நாடெங்கணும் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டும், ஆங்காங்கே பாசறைக் கூட்டங்கள் நடத்தியும் தயாரித்து அளித்திட்ட அறிக்கையினை ஒட்டி, ‘களம் புகும் காளையர் பட்டியல்’ ஒன்றும் மாநாட்டில் வெளியிடப்பட்டது.

அதன்படி, சட்டப் பிரிவை எரித்திடும் அறப் போரை 17-11-1963-இல் சென்னையிலே தொடங்குவதாக இருந்தார் அண்ணா.

நானும், மன்னை முதலான மற்றும் நான்கு நண்பர்களும் தஞ்சையில் சட்டப் பிரிவை எரித்திடும் பொறுப்பினுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தோம்.

அந்தச் சென்னை மாநாட்டில் இதயத்தை நெகிழ வைத்திடும் இன்னொரு நிகழ்ச்சியும் நடந்தேறியது.

கொள்கைத் தங்கமாம் தோழர் கோ. சு. மணி அகவிலைக் குறைப்பு அறப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுச் சிறையிலே மாண்டு விட்டார். திசையறியாத கப்பலாகத் துயரக் கடலிலே சிக்கி விட்ட அந்தத்

தியாகியின் குடும்பத்திற்குத் தலைமைக் கழகத்தின் சார்பில் மூவாயிரம் ரூபாய் உதவி நிதியாக அப்போது அளிக்கப்பட்டது.

நிதியினைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காகக் கோ. சு. மணியின் தந்தையார் மாநாட்டிற்கு வந்திருந்தார். அவருடைய இடுப்பிலே பிஞ்சுச் சிறுவனை பேரன்-கோ. சு. மணியின் பிள்ளை இருந்தான். மேடையிலே அண்ணாவின் கரத்திலிருந்து நிதியினைப் பெற்றுக் கொண்ட அந்தப் பெரியவரோ தாமே வைத்துக் கொள்ளாமல் தம் இடுப்பிலிருந்த பேரனிடமே அதனைத்தந்திட்டார். அந்த உருக்கமான காட்சியினைக் கண்டு மாநாடே நெஞ்சம் விம்மிட நெக்குருகி நின்றது.

நிதியளிப்பு நிகழ்ச்சிக்கு முன்னர், தியாகத் தீயிலே வெந்துகருகிய தோழர்களின் திக்கற்ற குடும்பங்களைக் கைவிடாமல் எப்படியெல்லாம் காரியமாற்றி வந்திருக்கிறது கழகம் என்பதனையும், அஞ்சா நெஞ்சன் அழகிரிசாமி முதல் பொற்செழியன் வரையுள்ள தியாகிகளின் நீண்ட பட்டியலைக் கூறி, அவர்களுடைய குடும்பங்களுக்கெல்லாம் கழகம் என்னென்ன நிதியுதவிகளை அளித்து வந்திருக்கிறது என்பதனையும் கழகப் பொருளாளர் என்கிற முறையில் அந்த மாநாட்டிலே எடுத்துரைத்தேன்.

95

எனது கலைப்பணி

1963 அக்டோபர் 26-ஆம் நாள் 'காஞ்சித் தலைவன்' படம் திரையிடப்பட்டது. அந்தப் படத்திற்குரிய கதை-உரையாடலைத் தீட்டிடும் பொறுப்பினை நான்தான் மேற்கொண்டிருந்தேன்.

அதுவரை நான் வசனம் எழுதிய படங்களைக் கணக்கிட்டால் அது எனக்கு இருபத்து மூன்றுவது படம் ஆகும்.

'காஞ்சித் தலைவன்'-இதை நினைத்திடும் பொழுது, கலையுலகில்-குறிப்பாக நாடகத் துறையிலும் திரைப்படத் துறையிலும்-எனக்கு ஏற்பட்ட ஈடுபாடுகள்-ஏற்றங்கள்-இனிப்புகள்-கசப்புகள்-எல்லாமே என் நெஞ்சிலே வந்து நிழலாடுகின்றன.

பள்ளியிலே பயின்றிடும் போதே நாடகக் கலைமீது எனக்கிருந்த பேரார்வம் 'பிரேத விசாரணை' 'சாந்தா அல்லது பழனியப்பன்' ஆகிய நாடகங்களை நான் தீட்டியது—'சாந்தா' நாடகத்திலே நான் 'சிவகுரு'வாக நடித்ததைக் கண்டு வெகுண்ட காங்கிரசார் என்னை நையப் புடைத்துப் புதுச்சேரி வீதியோரத்திலே புரட்டி எடுத்துப் போட்டுவிட்டு ஓடிப்போனது முதலானவை பற்றி முன்பே நான் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

அந்தப் புதுச்சேரி நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு, நான் எழுதி நடித்திட்ட நாடகம் 'தூக்கு மேடை.'

நடிகவேள் திரு எம். ஆர். ராதா அவர்களின் தூண்டுதலின் பேரில் அவருடைய நாடக மன்றத்தினர் நடிப்பதற்கென்றே நான் எழுதியது அந்நாடகம். அதில் நானே 'பாண்டியன்' பாத்திரத்தை ஏற்று நடித்திட வேண்டும் என்றும் ஏற்பாடு ஆயிற்று.

தமிழக நாடக வரலாற்றில் நடிகவேள் எம். ஆர் ராதா அவர்களுக்கு ஒரு தனிச் சிறப்பான இடம் உறுதியாக உண்டு. தந்தை பெரியார் அவர்களின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றிப் பகுத்தறிவுக் கருத்துக்களைப்-புதுமை ஒளிரும் எண்ணங்களை-புரட்சி கொழித்திடும் கொள்கைகளை-நாடகங்கள் மூலம் நாட்டிலே உலவ விட்ட பெருமை அவரைச் சாரும்.

தாழ்ந்த தமிழினத்தைத் தட்டி எழுப்பிட—அவர்களுக்குத் தன்மான உணர்வினை ஊட்டிடத்—தந்தை பெரியார் அவர்கள் சுயமாகவே சிந்தித்துச் சிந்திடும் ஒளிக் கதிர்களை—உன்னத இலட்சியங்களைப பரப்புவதற்கு மேடைப் பேச்சைப் போலவே நாடகத் துறையும் பயன் படும் என்று என்னைப் போன்றவர்கள் அப்போது நம்பினோம்.

அதனால்தான், பகுத்தறிவுப் பிரச்சாரம் பற்றிய நாடகம் ஒன்றைத் தமக்கு எழுதித் தரவேண்டும் என்றும், அதில் நானே முக்கியப் பாத்திர மேற்று நடித்திடவேண்டும் என்றும் ராதா அவர்கள் கூறியதும் நான் உடனே ஒப்புக் கொண்டு விட்டேன், மறுத்திடாமல்.

தஞ்சையில் 1946-ஆம் ஆண்டில் தான் 'தூக்கு மேடை பல வாரங்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றது.

அதன் அரங்கேற்ற விழாவிற்குத் தலைமை தாங்கிச் சிறப்பித்தவர் பட்டுக்கோட்டை 'அஞ்சா நெஞ்சன்' அழகிரிசாமி அவர்கள்.

குமுறும் எரிமலையாய்க்—கொந்தளிக்கும் பெருங்கடலாய்—இடி முழக்கமிடும் அவர்தம் எழுச்சி கொப்பளித்திட்ட சொற்பொழிவுகள் தாம் என்னுடைய பிஞ்சு நெஞ்சிலே முதன் முதல் கொள்கை வித்தினைத் தூவியவையாகும். எனவே 'தூக்கு மேடை' அரங்கேற்ற விழாவுக்கு அவர் தலைமையேற்றதை எண்ணி நான் அடைந்திட்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை.

சமுதாயப் பெருமரத்தையே புரையோடி அரித்துக் கெடுத்திடும் புல்லுருவிகளைப் —போலித்தனங்களை—ஏற்றத் தாழ்வுகளை எதேச்சாதிகாரங்களைத்—தோலுரித்துக் காட்டும் நோக்குடனேயே 'தூக்கு மேடை, நாடகத்தினைத் தீட்டியிருந்தேன்.

ஆனால் அது அன்றையக் காங்கிரசு ஆட்சியினரின் கண்களை உறுத்துவதாக அமைந்துவிட்டது. அது எதிரொலித்த பகுத்தறிவுப் பிரச்சாரத்தைச்—சீர்திருத்தச் சிந்தனைகளை—ஆளுங் காங்கிரசால் செரித்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

எனவே அடக்குமுறை அவிழ்த்து விடப்பட்டது; தடைச் சட்டம் தன் கொடுங்கரத்தினை நீட்டியது.

ஆம்; 'தூக்கு மேடை'க்கே தூக்குக் கயிறு வீசப்பட்டது சுதந்திர—ஜனநாயக—நாட்டில்!

என்னுடைய திரையுலக ஈடுபாடும் 1946-ஆம் ஆண்டில்தான் தொடங்கிற்று.

கோவையில் இருந்த ஜூபிடர் பிக்சர்சார் தயாரித்திட்ட 'ராஜகுமாரி' தான் நான் முதன் முதல் உரையாடல் தீட்டிய திரைப்படம் என்பதனையும், அதற்கு வழி வகுத்துக் கொடுத்திட்டவர் அன்று செல்வாக்குமிக்க திரைப்பட இயக்குநராய்த் திகழ்ந்திட்ட திரு ஏ. எஸ். ஏ. சாமி அவர்கள்தான் என்பதனையும் முன்னரே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

1946-ல் வெளிவந்த 'ராஜகுமாரி' முதல் 1963-ல் வெளிவந்த 'காஞ்சித் தலைவன்' வரையுள்ள பதினேழாண்டுக் காலத்தில் திரையிடப்பட்ட மற்றப் படங்களைப் பற்றிய விவரங்கள் வருமாறு:

அபிமன்யு—1948; மருதநாட்டு இளவரசி—1950; மந்திரி குமாரி—1950; மணமகள்—1951; பராசக்தி—1952; தேவகி—1952; பணம்—1952; திரும்பிப்பார்—1953; நாம்—1953: மனோகரா—1953. மலைக் கள்ளன்—1954; அம்மையப்பன்—1954; ராஜாராணி—1956; ரங்கோன் ராதா—1956; புதுமைப்பித்தன்—1957: புதையல்—1957; குறவஞ்சி—1960; எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்—1960; அரசிளங்குமரி—1961; தாயில்லாப் பிள்ளை—1961; இருவர் உள்ளம்—1963.

நாட்டுக்குத் தேவையான நல்ல கருத்துக்களை நாடகங்களில் புகுத்திட எவ்வாறு முயற்சிகள் எடுத்துக்கொண்டேனோ அவ்வாறே மேலே குறிப்பிடப்பட்ட திரைப்படங்களுக்கும் சரி, அவைகளுக்குப் பிறகு வெளிவந்த திரைப்படங்களும் சரி, வசனங்கள் தீட்டிய போதெல்லாம் அவற்றிலே கழகத்தின் இலட்சியங்கள் 'இலைமறை காயாக' இழையோடிடுவதற்கும் அக்கறை காட்டியுள்ளேன் என்பதும் சொல்லாமலே விளங்கும்.

கலை என்பது கனி குலுங்கிடும் பெரிய தரு. அதனைத் தனியார் தோட்டத்து மரம் போலத் தங்கள் சொந்தப் புகழைப்—பொருளைக் குவித்திடப் பயன்படுத்திக் கொள்வோரும் உண்டு. அதே கலையினைக் கால்நடையாய்ச் செல்வோர்க்குக் கனியும் நிழலும் வழங்கும் சாலை மரமாய்ப் பொது நலனுக்குப்-புதிய சிந்தனை வளர்ச்சிக்குப்—பயன்படச் செய்வோரும் உண்டு.

இந்த இரண்டாவது வகையினராகவே இலட்சியங்களைப் பரப்பிட ஏற்றதொரு கருவியாகக் கலையினைப் பயன்படுத்தினர் அண்ணா. அவர்தம் வழியிலேயே நானும் மற்றக் கழக எழுத்தாளர்களும் செயல் பட முயன்றிட்டோம், திரையுலகில்—நாடகத் துறையில்.

96

மதுரைக் களம்

1963 அக்டோபர் 29-ஆம் நாள். ஓர் இடிச் செய்தியினைக் கேட்டுத் தமிழகமே அதிர்ச்சிக்கு ஆளாயிற்று.

தேவர்குல மக்களுக்கெல்லாம் திருவிளக்காய்—வழிகாட்டியாய்த்—திகழ்ந்திட்ட பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத் தேவர் அவர்கள் அன்று இயற்கை எய்திட்டார் என்பதே அந்தச் செய்தி.

"தேவரின் சவ அடக்கத்திற்குச் செல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். வருகிறாயா?" என்று கேட்டார் அண்ணா.

மறவர் இனத்தின் மாமேருவாய் விளங்கியவர் மறைந்த பின்னர் அங்கு செல்வது தவிர வேறு என்ன முக்கிய வேலை எனக்கு?

"மாங்குயில் கூவிடும் பூஞ்சோலை—எமைமாட்ட நினைக்கும் சிறைச் சாலை!" என்று போர்ப்பரணி பாடினார் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன்.

கழகத்தவரை அந்தப் பூஞ்சோலையிலே தள்ளிப் பூட்டி மகிழ்ந்திடவே புதிய முறுக்கோடு செயல்படத் தொடங்கியது அன்றையக் காங்கிரஸ் அரசு.

நேரு பிறந்த நாளிலேயே வேகமாகத் திறந்து கொண்டன சிறைச் சாலையின் நெடிய கதவுகள். தாளமுத்து நடராசர்களை விழுங்கிக் களித்திட்ட அந்த வேள்விக் களங்கள் இன்னும் பல கழகக் கண்மணிகளைத் தழுவித் திளைத்திடத் தாகத்தோடு நீட்டிய வண்ணம் இருந்தன தங்கள் நாக நாக்குகளை!

'இந்தி ஏகாதிபத்தியச் செந்தீயால்' நம் செந்தமிழ் தீய்ந்திடுமே! நாம் இரண்டாந்தரக் குடிமக்கள் ஆகிவிடுவோமே!'—என்று வெந்திடும் உள்ளங்களின் வேதனையைப் புலப்படுத்திடவே வேறு வழியின்றிச் சட்டப் பிரிவினை எரித்திடும் அறப்போரினை மேற்கொண்டது கழகம். அதனைத் தகர்த்துக் குலைத்திடவே அப்போது தலைவிரித்தாடியது அடக்குமுறை.

14-11-63-இல் 'குழந்தைகள் தின'த்தைக் கொண்டாட வேண்டியவர்கள் குழந்தைகளை விட்டுப் பல தந்தைகளைத்—தாய்களைப் பிரித்துக் கொட்டடியிலே பூட்டிடும் கொடுங்கோன்மையிலே ஈடுபட்டனர்.

அன்றைய தினம், அண்ணன் சி. பி. சிற்றரசு, காஞ்சி கல்யாணசுந்தரம், நீலநாராயணன் ஆகியோரும் மற்றும் நூற்றுக்கணக்கான கழகத் தோழர்களும் திடீரென்று கைது செய்யப்பட்டனர்.

சட்ட எரிப்பு அறப்போரினைத் துவக்கிடும் பொருட்டு 16-11-63-இல் காஞ்சியிலிருந்து காரில் புறப்பட்டு வந்த அண்ணா அமைந்தகரையில் நுழைந்தவுடனேயே வழி மறிக்கப்பட்டுக் கைது செய்யப்பட்டார் காவல் துறையினரால். அவரோடு பயணம் புரிந்திட்ட மற்றவர்களும் கைதாயினர்!

அன்று பிற்பகல், நுங்கம்பாக்கம் அண்ணா இல்லத்தில் என்னோடும் நாவலரோடும் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே என். வி. நடராசன் அவர்களும், மறைந்த மாவீரர் ஏ. கோவிந்தசாமி அவர்களும் சிறை பிடிக்கப்பட்டனர்.

இப்படித் தமிழகம் எங்கணும் கழகத்தவர்மீது ஏவி விடப்பட்டது 'இட்லர் தர்பார்'. தாய்மொழியின் விலங்கொடிக்கத் துணிந்திட்ட வீர மறவர் பலர் விலங்கிடப்பட்டனர்; வெஞ்சிறையிலே தள்ளப்பட்டனர். மறியல் போன்ற கிளர்ச்சிகளிலே ஈடுபட்டோர் மறித்து அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர் சிறைக்கூடம் நோக்கி.

அடிப்படை உரிமைகளையே பறித்திடும் வகையில்—ஜனநாயகத்தின் குரல்வளையையே நெரித்திடும் போக்கில்—அதிகாரம் சதிராடுவதைச் சகித்திட முடியாது என்று சட்டமன்றத்திலே நானும் மற்ற கழக உறுப்பினர்களும் கண்டனக் குரல் எழுப்பினோம். ஒத்திவைப்புத் தீர்மானமும் கொண்டு சென்றோம். அது நிறைவேறாத நிலையில் வெளிநடப்பும் செய்தோம்.

ஆட்சியாளரோ கேட்டிடவில்லை நியாயத்தின் குரலை; காட்டிடவில்லை கண்ணியத்தை! பாய்ச்சிய வண்ணமே இருந்தனர் எதேச்சாதிகார ஈட்டிகளை!

அந்தச் சமயம் 21-11-63-இல் திருவள்ளுவர் பற்றிய சிந்தனை அலைகளும் சட்ட மன்றத்திலே தவழ்ந்தன. விவாதத்திலே பங்கு கொண்ட நான், இந்த வையகம் உய்ந்திட வாழ்க்கை நெறி வகுத்திட்ட அந்த செந்நாப்போதரின் திருவுருவப் படத்தினைச் சட்டமன்றத்திலே திறந்து வைத்திடத்தான் வேண்டுமென்று வலியுறுத்தினேன்.

'தூங்காமை, கல்வி, துணிவுடைமை-இம்மூன்றும்
நீங்கா நிலனாள்பவர்க்கு'

—என்னும் குறளை எடுத்துக் காட்டி இந்த மூன்று இயல்புகளுமே அன்றைய முதலமைச்சர் பக்தவத்சலனாரிடம் அமைந்திருக்கின்றன என்று கூறிய நான் இப்படியும் குறிப்பிட்டேன் வேடிக்கையாக:

"...துணிவைப் பொறுத்தமட்டில் தமிழகத்தின் உரிமையைக் காப்பதில்—டில்லியை மிரட்டுவதில்—அவருக்கு (பக்தவத்சலனாருக்கு) சற்றுத் துணிவு இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் எதிர்க்கட்சிகளை மிரட்டுவதில் அவர் யாருடைய துணிவுக்கும் இளைத்தவர் அல்லர்!"

—என்னுடைய இந்த வார்த்தைகள் புனைந்துரையோ பொய்யுரையோ அல்ல. நூற்றுக்கு நூறு உண்மையானவையே என்று மெய்ப்பிப்பதைப் போலவேதான் பெரியவர் பக்தவத்சலனாரின் ஆட்சியிலே கழகத் தோழர்கள் மிரட்டப்பட்டார்கள்; கடுமையாக விரட்டப்பட்டார்கள் சிறையை நோக்கி!

தமிழகமே அமளிக் காடாகி-ஜனநாயகமே சவக்குழி நோக்கித் தள்ளப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அதே வேளையில்தான்—

உலகையே கவர்ந்திட்ட ஓர் ஒப்பற்ற ஜனநாயகவாதி சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார் ஒரு கயவனால்.

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காகவே உரத்த குரல் எழுப்பிய உத்தமர்.

அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த நீக்ரோக்களின் தளையை அறுத்திட ஆபிரகாம் லிங்கனின் வாரிசாகவே திகழ்ந்திட்ட வைர நெஞ்சினர்—

செல்வம் புரண்டிடும் திருநாட்டில் செல்வாக்கு மிகுந்திட்ட பெரும் குடும்பத்திலே பிறந்திட்ட போதிலும் பண்பாட்டுச் செல்வத்தினை இழந்திடாத மிகச் சிறந்த சீலர்-ஜான் ஃபிட்ஸ் ஜெரால்ட் கென்னடி அநியாயமாக இரையானார் துப்பாக்கிக் குண்டுகளுக்கு. அவருடைய திடீர் மறைவினைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டது தேம்பித் தேம்பி-அழுதது-இந்த அகிலம் முழுவதுமே.

அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர்களிலேயே மிகக் குறைந்த வயதிலேயே - தமக்கு நாற்பத்து மூன்று வயது நடந்திடும் பொழுதே—மிக உயர்ந்த பதவிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற பெருமையினைப் படைத்தவர் கென்னடி. இரண்டாம் உலகப் போரின்போது இளந் தளபதியாக நாட்டுப் பணிக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார் அவர்; நடுக்கடலிலே சிக்கித் தவிக்க நேர்ந்திட்ட நிலையிலும், நெஞ்சங் குலைந்திடாமல் தாம் மட்டும் தப்பித்து விட்டால் போதுமென்ற தன்னலத்திற்கும் இரையாகி விடாமல், தம்மோடு உயிருக்கு மன்றாடிடும் மற்ற ஐந்தாறு வீரர்களையும் கொண்ட படகினைப் பற்களின் வலிவாலேயே கரை சேர்த்திட்ட உரம் பாய்ந்திட்ட உள்ளம் படைத் தவரும் அவரே. அந்தத் துணிகரச்செயலையே Profile in Courage என்று எழுத்திலே வடித்து அமெரிக்காவின் மிக உன்னத இலக்கியப் பரிசாகக் கருதிடும் புலிட்சர் பரிசினையே தட்டிச் சென்றிடும் புகழ் மிக்க எழுத்தாளராகவும் போற்றப்பட்டவர் அவர்.

குறுகிய காலந்தான் அவர் ஆட்சிக் கட்டிலிலே அமர்ந்திருந்தார் என்றாலும். அவர் குவித்திட்ட வெற்றிக் கனிகளோ ஏராளம். படைத்திட்ட சாதனைப் பட்டியலோ வெகு நீளம்.

நாடு புகழ்ந்தென்ன? நானிலம் போற்றியென்ன? நயவஞ்சக நிறவெறி தன் கோரப் பசியைத் தணித்துக் கொண்டது அந்த நல்லவரின் உயிரைக் குடித்து!

தம்முடைய இல்லத்தரசி ஜாக்குவிலினோடு டல்லாஸ் நகரில் 1963 நவம்பர் 22-இல் உலாவச் சென்ற வேளையில்தான் ஆஸ்வால்ட் என்பவனின் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்குப் பலியாகிச் சாய்ந்தார் அந்தத் தூயவர்.

மனித உரிமைகளுக்காக உலக அமைதிக்காக ஓய்வில்லாமல் உழைத்திட்ட ஒரு மாமேதை மாய்ந்ததால்-மணிவிளக்கு அணைந்ததால்- மையிருள் படர்ந்தது மண்ணகமெங்கும்.

கறுப்பு நிற நீக்ரோக்கள், எப்படி வெள்ளை நிற வெறியர்களின் வெறுப்பிற்கு இலக்காகி அடிமை இருளையே அணைத்துக்கிடந்திட வேண்டிய அவலப் பிழைப்பிற்கு ஆளானார்களோ அப்படித்தான் இந்தப் பரந்த மண்ணுக்குத் தொன்றுதொட்டுச் சொந்தக்காரர்களான ஆதித் திராவிட மக்கள்-பழங்குடி மக்கள் புழுக்களினும் கேவலமாகவே மதிக்கப்பட்டார்கள்; மிதிக்கப்பட்டார்கள்;

இழிந்த சாதியினராய்ச் சமுதாயத்தின் கடைசித் தட்டுக்குத் தள்ளப்பட்டுக் கிடந்த அந்த மக்களுக்குத் தன்மான உணர்வினை ஊட்டிட—அதே சமயம் சமுதாயத்தில் சம உரிமையை நிலைநாட்டிட ஒரு மாபெரும் புரட்சி தேவைப்பட்டது இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில்.

அந்தப் புரட்சியைத் தெற்கே தோற்றுவித்தார் தந்தை பெரியார். வடக்கே உருவாக்கினார் டாக்டர் அம்பேத்கார்.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தலை நிமிர்ந்திட அவர்களுக்குத் தனிச் சலுகைகள் தரப்படுவதற்கு இந்திய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே வழி வகை கண்டவர் அம்பேத்கார்.

அந்தச் சீர்திருத்தச் சிற்பிக்குச் சிலையெழுப்புவதைப் பெருமையாகக் கருதிற்று தி.மு. கழகத்தவரின் நிர்வாகத்தில் இயங்கிடும் சென்னை மாநகராட்சி. பத்தொன்பதாயிரம் ரூபாய் செலவிலே உருவாக்கப்பட்ட அம்பேத்காரின் சிலை ரிப்பன் மாளிகை அருகில் உள்ள விளையாட்டுத் திடலில், ஒடுக்கப்பட்டுக் கிடந்திட்ட மக்களின் உள்ளங்களெல்லாம் குளிர்ந்திடும் வண்ணம் 28-11-63-ஆம் நாளில் திறந்து வைக்கப்பட்ட கோலாகலமான விழாவிலே நாவலர் பங்கு கொண்டு பாராட்டுரை வழங்கியது குறிப்பிடத்தக்கது.

எத்தனை நாள் கடுமையாக, அடக்கு முறைகளைத்-தடை உத்தரவு களை-அன்றைய ஆட்சியாளர்கள் அவிழ்த்து விட்ட போதிலும், இந்தி எதிர்ப்புப் பொது மாநாட்டிலே எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளை நிறைவேற்று வதில் தி. மு. கழகம் பின் வாங்கிடவே இல்லை. பேராசிரியர் அன்பழகன், மதியழகன் முதலானோர் தலைமையில் மறியல் போர் தொடர்ந்து நடந்த வண்ணம் இருந்தது; சிறை நோக்கிச் சென்ற வண்ணம் இருந்தனர் கழகத் தோழர்கள்.

ஆட்சி மொழி பற்றிய அரசியல் அமைப்புச் சட்டப்பிரிவினை எரித்தி டுவதற்கு முதற்களமாகச் சென்னை நகரம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது அல்லவா? அதைப் போலவே இரண்டாங்களமாக இடம் பெற்ற நகரம் மதுரை. அங்கே 16-12-63-இல் சட்டப்பிரிவினுக்குத் தீ மூட்டுவதற்குத் திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. அந்த அறப்போர் நிகழ்ச்சிக்குப் பார்வை யாளராகத் தலைமைக் கழகத்தின் சார்பில் பொருளாளர் என்கிற முறையில் நான் போனேன்.

மதுரைக்கு ஐம்பது மைல் தொலைவுக்கு இப்பால் சென்றிடும் பொழுதே எங்களைச் சூழ்ந்து கொண்டது ஒரு சோதனை.

நாங்கள் பயணம் புரிந்து கொண்டிருந்த கார் 'படுக்காளி மாடு' போலப் படுத்துக் கொண்டு விட்டது திடீரென்று. காரணம், அதன் மூன்று சக்கரங்களுமே பழுதடைந்து விட்டன பரிதாபமாக!

காருக்கு ஏற்பட்டு விட்ட கதியினை நினைத்துக் கையைப் பிசைந்த கொண்டு செய்வதறியாது நின்றிருந்தோம் நானும், மன்னை முதலிய நண்பர்களும். தீ மூட்டும் நிகழ்ச்சிக்குக் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு ஏகிட முடியவில்லையே என்கிற ஏக்கம் எங்களுக்கு.

அப்போது, ஒரு கார் மதுரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது என்னைக் கண்டதும் அது நின்றுவிட்டது.

''எங்கே செல்கிறீர்கள்?'' என்று காரில் இருந்தவர் கேட்டார்.

''மதுரையிலே நடைபெறும் சட்ட எரிப்பு நிகழ்ச்சியைப்பார்க்க வந்தோம்; வழியில் கார் கெட்டுவிட்டது'' என்று நிலைமையை விளக்கி னோம்.

''சரி; என் காரில் ஏறுங்கள்; நான் கொண்டு போய் மதுரையில் விட்டுவிடுகிறேன்'' என்றார் அவர்.

எங்கள் உற்சாகத்திற்குக் கேட்டிட வேண்டுமா? உடனே அவரு டைய காரில் ஏறிக் கொண்டோம். தாங்கள் மதுரை மாநகரை அடை வதற்கும் மதுரை முத்து குழுவினர் சட்டத்தை எரித்திடப் புறப்படுவ தற்கும் சரியாக இருந்தது.

தீ மூட்டும் நிகழ்ச்சியினைக் கண்டிடச் சென்ற எங்களை அவ்வாறு தமது காரிலே ஏற்றிக் கொண்டு சென்று மதுரையிலே இறக்கி விட்டவர் யார் தெரியுமா?

மதுரை மாவட்டத்திலேயே மிகுந்த செல்வாக்குப் படைத்திட்ட ஒரு தீவிரமான காங்கிரஸ்காரர்! (திரு. பெருமாள்).

மதுரை மாநகரமே அன்று இந்தி ஏகாதிபத்தியத்தின் இடுப்பினை ஒடித்திடப் போர்க்கோலம் பூண்டிருந்தது. புரட்சிக் கனலைக்கக்கியது.

அங்கே திலகர் திடல் அறப் போர்க் களமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டிருந்தது. அதனை நோக்கிப் போராட்ட வீரர்கள் புறப்பட்டுச் சென்றபொழுது வீதிகளின் இருமருங்கிலும் பொது மக்கள் வெள்ள மெனத் திரண்டு நின்று விண்ணதிர வாழ்த்தொலிகளை எழுப்பினர்.

முதலில் நண்பர் முத்து தலைமையில் அறப்போர் மறவர்கள் ஐவரும் செல்ல, அவர்களை அடுத்துக் காவல் துறை அதிகாரிகள் பின் தொடர்ந்து சென்றனர்.

நானும் மற்ற நண்பர்களும் சற்றுத் தள்ளியே பின்னால் நடந்து கொண்டிருந்தோம். எங்களுடன் வந்து கொண்டிருந்த மன்னை நாராயணசாமி திடீரென்று கைது செய்யப்பட்டார். அவரை அவ்வாறு கைது செய்தது முறையல்லவென்றும், அவரை விடுதலை செய்திட வேண்டும் என்றும், மாவட்டத் தலைமைப் போலீஸ் அதிகாரியை அணுகி நானும் என். வி. என். னும் எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் பலன் ஏதும் ஏற்படவில்லை.

திலகர் திடலில் முன் அறிவித்தவாறே சட்டப் பிரிவினுக்கு எரியூட் டினர் ஐவர் அணியினர்.

காவல் துறையினரும் அதை வேடிக்கை பார்த்தவண்ணமே நின்றிருந்தனர். சட்டப் பிரிவின் சரிபாதியை எரிதழல் இரையாக்கிக் கொண்ட பின்னரே அவர்கள் அறப்போர் மறவர்களைக் கைது செய்தனர்.

நிகழ்ச்சி நடந்திட்ட பொழுது நான் தொலைவில் தான் நின்றி ருந்தேன். நான் அங்கே பார்வையாளனாகத்தான் சென்றிருந்தேனே அன்றித் தலைமை தாங்கிட அல்ல.

ஆனால் முதலமைச்சர் பக்தவத்சலனாரோ முழுப் பூசணிக்காயையும் சோற்றிலே மறைத்துவிட முயன்றிட்டார். நான்தான் மதுரைச் சட்ட எரிப்பு நிகழ்ச்சிக்குத் தலைமை தாங்கினேன் என்று வழக்கம் போலத் தவறான தகவல்களையே அவர் பொது மக்களுக்குத் தந்திட்டார், அறிக்கை மூலம். மறுநாள் கடலூர் நிகழ்ச்சியொன்றில் கலந்து கொண்டிட வந்த நான், 'தமிழ்நாடு' நாளிதழில் வெளிவந்திருந்த்

அவருடைய அறிக்கையினை மறுத்துச் செய்தியாளர்களிடம் ஒரு விளக்கம் அளித்தேன்.

அந்த விளக்கத்திற்குப் பிறகும் கூட, மதுரை நிகழ்ச்சிக்கு நான் பார்வையாளனே அன்றித் தலைவன் அல்ல என்கிற உண்மையை உணர்ந்திட மனம் வந்திடவில்லை பெரியவர் பக்தவத்சலனுருக்கு. அவர் ஏன் அப்படி நடவாத ஒன்றினை நடந்ததாக இட்டுக் கட்டினர் என்பது பின்னர்தான் எனக்கு விளங்கிற்று.

ஆம்; 1963 டிசம்பர், பத்தொன்பதாம் நாள் சிறைச்சாலையின் கதவுகள் எனக்காகத் திறந்திருப்பதாக எனக்கு அறிவிக்கப்பட்டது.

அன்று சென்னை கோபாலபுரத்திலுள்ள என் இல்லத்தில் நாவலர், ப.உ.ச., நடிப்பிசைப் புலவர் கே.ஆர். ராமசாமி முதலான நண்பர்களுடன் நான் உரையாடிக் கொண்டிருந்தேன்.

பகல் 12-30 மணி இருக்கும்.

மதுரையிலிருந்து வந்த காவல் துறை அதிகாரி ஒருவர் என்னிடம் வந்து, "உங்களைக் கைது செய்திருக்கிறேன்" என்று அறிவித்தார்.

அவரை நோக்கி "எதற்காகக் கைது செய்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டார் நாவலர்.

"எங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. மேலதிகாரிகள் உத்தரவு" என்று விடையளித்தார் அவர்.

அங்கே குழுமியிருந்த நண்பர்கள் வாழ்த்துக் கூறி வழியனுப்பிட, நான் காவல் துறை வண்டியிலே ஏறிக்கொண்டேன்.

திருவனந்தபுரம் விரைவு இரயில் வண்டி அரசாங்க விருந்தினராகி விட்ட என்னையும் அமைப்புச் செயலாளர் என்.வி. என்னையும் சுமந்து கொண்டு வெகு வேகமாகப் பறந்து சென்றது மதுரை நோக்கி.

இடை மறித்தது திண்டுக்கல்.

இறக்கப்பட்டோம் இருவரும்.

தொடர்ந்து புகை வண்டியிலேயே பயணம் புரிந்திட்டால் எங்கள் கண்களில் கரித்தூள் படிந்திடுமே என்கிற கரிசனமோ; இல்லை, மதுரைச் சந்திப்பிலே கைதி நிலையிலே எங்களைக் கண்டுவிடும் மக்களிடமிருந்து மீட்டு மாஜிஸ்திரேட்டு கோர்ட்டுக்குக் கொண்டு போக நேரமாகிவிடுமே என்கிற மனக் கலக்கமோ; என்ன காரணம் என்று எங்களுக்குத் தெரிந்திடவில்லை.

கார்மூலமே திண்டுக்கல்லிலிருந்து மதுரைக்கு நாங்கள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டோம். பதினைந்து நாட்கள் காவலில் வைக்கப்பட்டோம், நீதி மன்ற ஆணைப்படி.

அந்தச் சிறிய சிறைவாசத்தின் போது ஒரு பெரிய மனிதரைச் சந்தித்திடும் வாய்ப்பினையும் நான் பெற்றேன்.

டாக்டர் சி.டி. தேஷ்முக் அவர்கள் தம்முடைய மனைவி துர்க்காபாய் தேஷ்முக்குடன் 23-12-63 அன்று என்னைச் சிறையிலே வந்து பார்த்தார். ரிசர்வ் பாங்கின் ஆளுநராக இருந்திட்ட அவரின் மதி நுட்பத்தினைக் கண்டு வியந்திட்ட நேரு தம்முடைய மத்திய அமைச்சரவையில் நிதியமைச்சராகவே அவரைச் சேர்த்துக் கொண்டார். ஆனால் என்னை வந்து சந்தித்தபோது அவர், 'முன்னாள் அமைச்சர்' ஆக மாறிவிட்டிருந்தார். அந்தப் பொருளாதாரப் புலி, கழகத்தின் பொருளாளனுகச்சாதாரண நிலையில் இருந்த என்னை வந்து, அதுவும் சிறையிலேயே வந்து, சந்திப்பார் என்று நான் எதிர்பார்த்திடவேயில்லை.

அந்த மதுரைச் சிறைவாசம் நெடு நாட்கள் நீடித்திடவில்லை 25-12-63-இல் சில நிபந்தனைகளுடன் என்னைப் பொறுப்பில் விடுதலை செய்தது சென்னை உயர் நீதி மன்றம்.

சென்னை வந்து சேர்ந்திட்ட நான், மறுநாளே காஞ்சிக்குச் சென்றிட்டேன். அண்ணாவின் சிற்றன்னை 'தொத்தா' நோயோடு போராடிக் கொண்டிருந்தார். அவரைக் கண்டிடவே நான் காஞ்சிக்குப் போனேன். அரசின் அடக்குமுறைக்குப் பலியாகி ஆறு மாதக் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டு ஏழாவது முறையாகச் சிறைப் பறவையாகியிருந்த அண்ணாவும் அப்போது 'பரோலில்' வெளியே வந்திருந்தார்கள்.

சின்ன வயதிலேயே அண்ணாவை வளர்த்து ஆளாக்கி இந்தத் தமிழ் மண்ணுக்கே அவர் தலைமகன் ஆகிடும் அளவிற்கு அவருக்கு ஊன்றுகோலாய் உழைத்திட்டவர் 'தொத்தா' என்று அன்போடு அழைக்கப்பட்ட திருமதி இராசாமணி அம்மையார் ஆவார். அவரோ உழைத்தது போதுமென்று 31-12-63-இல் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு விட்டார். அவருடைய மறைவு மாமேதை அண்ணாவை மனங்குமுறிட வைத்தது. கழகத்தார் கண்களையோ பெருங்குளம் ஆக்கியது.

97

சிங்கத் தமிழன் சின்னச்சாமி

இந்தி எதிர்ப்பு அறப் போராட்டத்தில் ஓர் அதிர்ச்சி அளித்திடும் திருப்பு முனையைத் தோற்றுவித்து விட்டது 1964-ஆம் ஆண்டுத் தொடக்கமே.

அந்த ஆண்டின் குடியரசு நாளைக்கு முந்தின நாள்.

மற்றவர்களுக்கெல்லாம் பொழுது விடிந்து கொண்டிருந்தது மலர்ச்சியோடு

மறத்தமிழ் இளைஞனுக்கோ வாழ்க்கையே முடிந்து கொண்டு இருந்தது பரிதாபமாக! உடல் கருகிட உயிர் மடிந்து கொண்டு இருந்தது எரிதழலுக்கு உணவாகி.

திருச்சி இரயில்வே சந்திப்பிற்கு எதிரேயுள்ள திறந்த வெளியில் விடியற்காலை வேளையில், தன் மேனி முழுவதும் பெட்ரோல் ஊற்றிக் கொண்டு தீக்குளித்து மாண்டுவிட்டார் சின்னச்சாமி என்னும் ஒரு தி.மு. கழகச் செயல் வீரர்.

''சாகையிலே தமிழ் படித்துச் சாகவேண்டும்-என்
சாம்பலுமே தமிழ்மணந்து வேகவேண்டும்''

-என்னும் வைர வரிகளுக்கு ஒரு வரலாற்றுச் சின்னமாகவே அமைந்து விட்டது அந்த இளைஞரின் வாழ்க்கைப் பயணம்.

அனல்-அவரது அழகுத் திருமேனியில் தாவிய போது...

கனல்-அவரது கண்களை அழித்த போது......

முத்துப் பற்கள்-மூண்டுவிட்ட தீயால் 'படீர்-படீர்'என்று வெடித்தபோது...

தீ நாக்குகள்-அவரது அழகிய சுருண்ட கேசத்தைத் தின்றிட்டபோது...

அந்தத் தீந்தமிழ்ச் செம்மல் 'தமிழ் வாழ்க! இந்தி ஒழிக!' என்றே முழக்கமிட்டிருக்கிறார் மூச்சினைப் பிடித்துக் கொண்டு!

இருபத்தேழு வயதுகூட நிரம்பப் பெறாத நிலையில் தம்முடைய இளம் மனைவியையும், இரண்டே வயதான பெண் குழந்தையையும் கண்ணீர்க் கடலிலே கதறிடச் செய்து விட்டு, இந்தி ஏகாதிபத்திய

எதிர்ப்பினுக்குத் தம்மைக் 'களபலி' ஆக்கிக்கொண்டு விட்டார் அந்தக் கழகக் கண்மணி.

அவருடைய குறுகிய கால வாழ்க்கையே ஒரு புரட்சிக் காவியந்தான்-புதிய புறநானூறுதான்!

திருச்சி மாவட்டத்திலிருந்து 33 மைல் தொலைவில் கல்லக் குடிக்கும் அரியலூருக்கும் இடையில் உள்ள கீழப்பழூர்தான் சின்னச்சாமி பிறந்த ஊர். பகுத்தறிவுக் கொள்கைகளின்பால் நெஞ்சினைப் பறிகொடுத்துவிட்ட அவர் சீர்திருத்தத் திருமணமே செய்து கொண்டிருக்கிறார்; தம்முடைய மகளுக்குத் 'திராவிடச் செல்வி' என்றும் பெயரிட்டிருக்கிறார்.

1959-ஆம் ஆண்டு முதல் அவர் திராவிட முன்னேற்றக்கழகத்தில் உறுப்பினராகச் சேர்ந்து தீவிரமாக உழைத்திருக்கிறார் இலட்சியப் பிடிப்போடு.

''...திரு சின்னச்சாமிக்கு எப்போதும் அண்ணா, கருணாநிதி ஆகிய தலைவர்கள் மீது அளவிட முடியாத அன்பு. அந்த அன்பை வெளிப் படுத்தும் வகையில் தன்னுடைய வீட்டுச் சுவர்களின் இருபுறங்களிலும் அந்தத் தலைவர்களுடைய படங்களை மாட்டி வைத்துள்ளார்...''

-என்று மதுரையிலிருந்து வெளிவந்த 11-2-1964-ஆம் தேதிய 'தமிழ்நாடு' நாளிதழில் அதனுடைய செய்தியாளர் சிறப்புக் கட்டுரை யொன்றிலே குறிப்பிடும் அளவுக்கு இயக்க வளர்ச்சியிலே தம்மை ஒரு பிரிக்க முடியாத அங்கமாக இணைத்துக் கொண்டிருந்தவர்தான் சின்னச்சாமி.

இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டக் குழு என்னுடைய தலைமையில் இயங்கிய போது, அறப் போர் வேள்விக்குத் தங்களையே அர்ப்பணித் திடக் கூடிய பாசறை வீரர்களின் பட்டியல் ஒன்று தயாரிக்கப்பட்ட தல்லவா? அதிலே தம்முடைய பெயரும் இடம் பெற்றிடும் வண்ணம், துணிவினைக் காட்டிப் பணியாற்றியவர்தான் அந்தச் சுடரொளி.

தாம் தீக்குளிப்பதற்கு ஐந்து நாட்களுக்கு முன்னர் அவர் திருச்சியி லிருந்து சென்னைக்குச் சென்றிருக்கிறார் புகைவண்டியில். அப்போது முதலமைச்சராக இருந்த திரு பக்தவத்சலம் அவர்களும் அதே வண்டியில் பயணம் செய்திருக்கிறார். சென்னையில் வண்டியை விட்டு இறங்கியதும் சின்னச்சாமி, திரு பக்தவத்சலனாருக்கு எதிரிலே சென்று,

''நீங்கள் தமிழைக் காப்பதற்காக இந்தித் திணிப்பைத் தடுக்கக் கூடாதா?''

-என்று கெஞ்சிக் கேட்டிருக்கிறார்.

உடனே காவல் துறையினர் அவரைக் கைது செய்து எழும்பூர் நிலையத்தில் அடைத்து வைத்திருந்து பின்னர் விட்டனர்.

அதன் பிறகு, திருச்சிக்குத் திரும்பிச் சென்று 25-1-1964 அன்று தணலில் இட்ட தங்கமாகி விட்டார் அந்தக் கொள்கைக்குன்று!

தாம் இறப்பதற்கு முந்தின நாள் தம் நண்பர் ஒருவருக்கு அவர் எழுதியுள்ள கடிதத்தில் காணப்படும் சில வரிகள் நம் நெஞ்சினையே உருக்குவதாக உள்ளன :

''ஏ, தமிழே! நீ—வாழவேண்டும் என்பதற்காக நான் துடியாய்த் துடித்துச் சாகப் போகிறேன். ஏ, தமிழே! என்னைச் சாகடிக்க இந்திச் சட்டம் தீட்டப்பட்டு விட்டது. பண்டிதர் (நேரு) தந்த வாக்குறுதி அழிந்து விட்டது. தமிழை அழிக்கும் இந்திச் சட்டம் திரும்பப் பெறப்பட வேண்டும். அதனால் சிறையிலிருக்கும் அறிஞர் அண்ணாவும், தி.மு. கழக வீரர்களும் விடுதலை செய்யப்பட வேண்டும். அதனால் தான் நான் போர் முனை செல்கிறேன். காலை 11 மணிக்குள் என் உடல் மீது பெட்ரோல் ஊற்றிக்கொண்டு செத்துவிடுவேன். இதைப் பார்த்த பிறகாவது 'ஏன் இந்தி? எதற்காக இந்தி?' என்று மக்கள் கேட்கட்டும். இதற்குப் பிறகாவது ஆளவந்தவருக்கு (இந்தித் திணிப்பைத் தடுக்கும்) துணிவு பிறக்கட்டும்...''

சின்னச்சாமியின் தீக்குளிப்பு தமிழகம் எங்கணும் ஒரு பெரும் பரபரப்பினைப்-பதற்றத்தினை-உருவாக்கிவிட்டது. வெளி மாநிலங்களிலும் அது விவாதத்திற்குரிய வினாக்குறிகளை எழுப்பலாயிற்று.

''பெங்களூரிலிருந்து வெளிவரும் 'டெக்கான் ஹெரால்ட்' என்னும் ஆங்கில ஏடு தன்னுடைய முதல் பக்கத்திலேயே சின்னச்சாமியின் மறைவுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துச் செய்தியினை வெளியிட்டது.

அத்துடன் ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குரிய ஒரு கட்டுரையும் அதில் வெளியாயிற்று. அதன் குறிப்பிடத்தக்க பகுதி வருமாறு:

''...நமது நாட்டில் நிலவக் கூடிய கட்சி அரசின் காரணமாக இந்திக்குக் கிடைக்கக்கூடாத முதலிடமும் முக்கியத்துவமும் கிடைத்திருக்கின்றன. இதைப் பெரும்பான்மையினரின் கொடுங்கோன்மை என்பார்கள். இதற்கு ஜனநாயகத்தில் மாற்றே இல்லை என்று எட்மண்ட் பர்க் கூறியிருக்கிறார். இந்தி பேசாத பகுதிகளில் இந்தியைத் திணிப்பது இத்தகைய பெரும்பான்மையினர் நடத்தும் கொடுங்கோன்மைக்கேற்ற உதாரணமாகும்.

''இந்தப் பின்னணியில் தான் தாய்லாந்தில் தங்களையே சர்வபரித் தியாகம் செய்து கொண்டனர் புத்தத் துறவிகள். இவர்களை பின்பற்றியே

உயிர்த் தியாகம் செய்து கொண்டுள்ளார் சின்னச்சாமி. அது பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். தி.மு.க. உறுப்பினர் சின்னச்சாமி இந்தி எதிர்ப்பின் சின்னமாகவும், இந்தி வெறியர்களுக்கு எச்சரிக்கையாகவும் ஆகிவிட்டார்.''

'டெக்கான் ஹெரால்ட்' குறிப்பிட்டதைப் போலத் தாய்லாந்தில் மட்டுமின்றித் தெற்கு வியெட்நாமிலும் அத்தகைய தியாகங்கள் அந்த நாளில் நிகழ்ந்தேறிய வண்ணம் இருந்தன. அங்கே உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு-உணர்வுகள் பொசுக்கப்பட்டு மாளாத் துயருக்கு ஆளான புத்த பிட்சுக்கள் மீளாத் துயில் கொண்டனர் தீக்குளித்து. அவர்களைப் பற்றிய செய்திகளைப் படித்துப் படித்துத்தான் தாமும் ஏன் அத்தகைய தியாகங்களைச் செய்திடக்—கூடாது என்கிற உணர்ச்சித் துடிப்பினுக்கு இடந்தந்து உயிரையே மடித்துக் கொண்டு விட்டார் சின்னச்சாமி.

28-1-64-இல் அந்த மாவீரனின் கல்லறைக்குச் சென்று, என் இறுதி அஞ்சலியைச் செலுத்தினேன்.

கரூர் நகராட்சி மன்றத் தேர்தல் நிதிக்காக 2-2-64-இல் ஒரு சிறப்புக் கூட்டம் நடைபெற்றது. அதில் கலந்து கொண்டு உரையாற்றிய நான், இறுதியாக, ''...அவனது எழிலார் முகம் செந்தீயால் வெந்த போதும், தன் இதயத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து பீரிட்டு வந்த தாய்மொழி உணர்ச்சியால் 'தமிழ்த் தாய் வாழ்க, இந்தி ஒழிக!' என்று முழங்கியவாறே தன் உயிரைத் துறந்திருக்கிறான் அந்த மாவீரனை இன்று முதல் 'சிங்கத் தமிழன் சின்னசாமி' என்றே அழைப்போமாக!'' என்று குறிப்பிட்டேன்.

அந்தத் தியாகச் சுடரின் திரு உருவப் படத்தைத் திருச்சி தேவர் மன்றத்தில் 6-12-64-இல் திறந்து வைக்கும் பேறு எனக்குக் கிடைத்தது.

98

அடக்குமுறைக்கு இடையே நகராட்சித் தேர்தல்

தமிழகம் எங்கணுமுள்ள நகராட்சிகளுக்கும் சென்னை மாநகராட்சிக்கும் 1964-பிப்ரவரித் திங்களில் தேர்தல்கள் நடைபெற்றன.

திரு காமராசர் அவர்கள் அகில இந்தியக் காங்கிரசுத் தலைவராகவே செல்வாக்கின் உச்சக் கட்டத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்த காலம் அது. என்றாலும் தமிழகத்திலுள்ள சாதாரண நகராட்சிகளையும், மாநகராட்சியினையும் மறந்திட முடியவில்லை, அந்த மாமனிதரால். தேர்தல் வேலைகளிலே அவரே தீவிரமாக இறங்கி விட்டார் நேரடியாக.

முதலமைச்சர் பக்தவத்சலமோ தம்முடைய பங்கிற்கு,அடக்குமுறைகளை அவிழ்த்து விடுவதில் அஞ்சாமல் காரியமாற்றினார். தேர்தல் களத்திலே தேனீக்கள் போல் பணியாற்றிடும் கழகச் செயல் வீரர்களையெல்லாம் கொட்டடியிலே தள்ளுவதிலேயே குறியாயிருந்தார் அவர். 'சீப்பை ஒளித்து விட்டால் திருமணமே நின்றுவிடும்'- என்ற அழுகிப் போன நம்பிக்கையிலே அசைக்க முடியாத பிடிப்பு வைத்துக் காவல் துறையினரை ஏவிவிட்டார் கழகத்தின் மீது.

குறிப்பாக, 22-2-64-இல் சென்னை மாநகராட்சித் தேர்தலுக்கு முன்னர் நடைபெற்ற அந்த அடக்குமுறைத் தாண்டவங்களைப் பொறுக்க முடியாத நான் ஒரு கண்டன அறிக்கையினை வெளியிட்டேன் அடியிற்கண்டவாறு :

''...காங்கிரசாரின் தூண்டுதலின் பேரில் ஏராளமான கழகத் தோழர்கள் இன்று காலை முதல் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு வட்டத்திலும் இந்த அக்கிரமம் நடைபெறுகிறது. இப்படிப் போலீசாரை வைத்துக் கொண்டு மிரட்டி, காங்கிரஸ் வெற்றி பெற முயல்வதைக் காட்டிலும் வெட்கக்கேடான விஷயம் வேறொன்றும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. 'உங்கள் நண்பன்' என்று (போலீசாருக்காகப்) படம் எடுத்துவிட்டால் மட்டும் போதாது. போலீசார் உண்மையில் 'நண்பனாக' வும் இருக்க வேண்டும். காங்கிரசைப் பார்த்து 'உங்கள் நண்பன்' என்று கூறிக் கொண்டு இருக்கக் கூடாது. இந்தக் கொடுமை இன்று இரவும் தொடருமேயானால் தலைமைக் கழக அனுமதி பெற்று நானும் மற்றும் சில முக்கியமானவர்களும் நாளைக் காலையில் அக்கிரமத்தைக் கண்டித்து அமைதியான முறையில் எங்களை அடக்குமுறைக்கும் பலியாக்கிக் கொள்வது பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்."

இவ்வாறு அறிக்கை விடும் அளவுக்கு அன்று கோலோச்சிய ஆளும் காங்கிரசார் கொடுமைகளைப் புரிந்திட்ட போதிலும், அண்ணாவும், மற்ற கழக முன்னணியினரும், காராக்கிரகத்தில் அடைபட்டுக் கிடந்த நிலையிலும், எதிர்பார்த்ததற்கு மேல் வெற்றிக் கனிகளையே கொய்தது கழகம். அதற்கு முன்னர் இருந்ததை விட அதிகமான எண்ணிக்கையில் நகராட்சி மன்றங்களையும் சென்னை மாநகராட்சியையும் கழகமே கைப்பற்றியது.

அந்தத் தேர்தலில் ஏற்பட்ட தோல்விகளைச் சீரணித்துக் கொள்ள முடியாத காங்கிரசார், அப்போது நடைபெற்ற சட்டமன்றக் கூட்டத்திலும் தங்கள் ஆற்றாமையைக் காட்டினர். வயிற்றெரிச்சலைக் கொட்டி வசைமாரி பொழிந்தனர். தேர்தலின்போது தீக்குளித்த சின்னச்சாமியின் படம் வெளியிடப் பட்டதைப் பற்றி ஏளனமாகவும் பேசினர்.

நிதி நிலை அறிக்கை பற்றிய விவாதத்தில் அப்போது கலந்து கொண்ட நான் அந்தப் படம் வெளியிட்டது பற்றி இவ்வாறு குறிப்பிட்டேன்:

"தேர்தலின்போது சின்னச்சாமியின் படம் வெளியிட்டதைப் பற்றி இங்கே பேசப்பட்டது. எனது நண்பர் அன்பில் தர்மலிங்கம் இது பற்றி, 'இறந்தவர்களுக்கு ஒரு மரியாதை கூடக் கொடுக்கக் கூடாதா?' என்றார்.

''அதற்கு முதலமைச்சர் (பக்தவத்சலம்) 'மரியாதை செலுத்தலாம்; ஆனால், படமாக வெளியிடக் கூடாது' என்றார். எங்களைப் படம் போடக்கூடாது என்று கூறிவிட்டு, மாநகராட்சித் தேர்தலில் திருப்பதி வெங்கடேசுவரர் படத்தையும் போட்டு, காளை மாட்டுச் சின்னத்தைப் போட்டு வெளியிடுவது பண்பா என்று முதலமைச்சரைப் பணிவோடு கேட்கிறேன். மதத்தின் பெயரால் – மதப்பிரச்சாரத்தால் — கடவுள் படங்களைப் போட்டுத் தேர்தல் பிரச்சாரம் செய்யக் கூடாது என்று தேர்தல் சட்டம் இருப்பதாக எனக்குக் கவனம். நீங்கள் மாத்திரம் பெரியசாமியின் படத்தைப் போடும்போது சின்னச்சாமியின் படத்தை நாங்கள் போட்டது தவறா?''

-இந்த என் வினாவிற்கு எந்த விடையும் பகர்ந்திடவில்லை. அப்போதைய முதலமைச்சர்!

தமிழகச் சட்ட மன்றத்திலே திருவள்ளுவர் படத்தினைத் திறந்து வைத்திட வேண்டும் என்று நான் வற்புறுத்தி வந்ததைப் பற்றி முன்பே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். 1959-லேயே நான் எழுப்பிய கோரிக்கை ஐந்து ஆண்டுகள் கழித்து 1964 பிப்ரவரி 23-ல் தான் கோலாகலமாகத் தமிழர்களின் உள்ளமெல்லாம் குளிர்ந்திடும் வண்ணம் நிறைவேறிற்று.

அன்று மாலை; அப்போது இந்தியக் குடியரசின் துணைத் தலைவராக இருந்த டாக்டர் ஜாகீர் உசேன் அவர்கள் தமிழகச் சட்ட மன்றத்தில் திருவள்ளுவர் திருவுருவப் படத்தினைத் திறந்து வைத்திட்டார்.

அந்த விழாவினைப் பொறுத்த மட்டில் நண்பர் ப. உ. சண்முகத்திற்கு மட்டும் ஒரு வருத்தம் உண்டு. அதனைச் சென்னை யில் நடைபெற்ற பொதுக் கூட்டம் ஒன்றிலேயே கொட்டி விட்டார் இப்படி:

...''1959-ஆம் ஆண்டு சட்ட மன்றத்தில் திருவள்ளுவர் படத்தை மாட்ட வேண்டும் என்று கூறினர் கலைஞர் கருணாநிதி. அப்போதிருந்த அமைச்சர் சுப்பிரமணியம், திருவள்ளுவர் படத்தைக் கருணாநிதி தரட்டும்; ஆனால் அதைச் சட்டமன்றத்தில் மாட்டமுடியாது; வெளியே தாழ்வாரத்தில் மாட்டுவோம்" என்றார். அதற்குப் பிறகு அவர்கள் ஒன்றும் செய்யவில்லை. இப்போது மீண்டும் கலைஞர் கருணாநிதி, திருவள்ளுவர் படத்தைப் பற்றி வலியுறுத்தினர்...ஆனால் படத் திறப்பு விழாவின்போது யார் இந்தப் படத்தைப் பற்றி ஓயாது போராடினரோ-யார் இந்தப் படத்தை வைக்கப் பிடிவாதமாக வற்புறுத்தினரோ-அந்த ஜீவனைப் பற்றி—கலைஞர் கருணாநிதியைப் பற்றி—ஒரு வார்த்தைக் கூடக் கூறவில்லை..."

—நண்பர் ப.உ.ச.வின் அந்தப் பேச்சை இங்கு நான் எடுத்துக் காட்டிட விரும்பியது. வள்ளுவரிடம் எந்த அளவிற்கு காங்கிரசுத் தலைவர்கள் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர் என்பதைப் பொதுமக்களும் அறிந்திட வேண்டும் என்பதற்காகத்தான்.

மற்றபடி நண்பர் ப.உ.ச.வுக்கு உண்டான வருத்தம் எனக்கு அறவே ஏற்பட்டிடவில்லை. எப்படியாவது தமிழகச் சட்ட மன்றத்திற்கு வாழ்க்கையின் வழிகாட்டி- வாய்மை மொழியின் சொந்தக்காரர்- வள்ளுவப் பெருந்தகை-வந்து சேர்ந்தாரே என்கிற எல்லையற்ற மகிழ்ச்சிதான் எனக்கு!

அன்றிருந்த அரசியல் மேக மூட்டங்களுக்கிடையில்— அடக்கு முறைக் கொடுமைகளுக்கு மத்தியில் ஆளுங்காங்கிரசாராலும் அவர் களுக்குத் தாளம் போடுவோராலும் அவதூறுகள் அள்ளி வீசப்பட்ட நிலையில் சென்னை மாநகராட்சி திரும்பவும் தி. மு. க. வசம் வந்தது, பெறுதற்கரிய வெற்றியாகவே அப்போது பேசப்பட்டது.

அந்த வெற்றியினையொட்டி 5-4-1964-இல் விழா ஒன்று ஏற்பாடாயிற்று, சென்னை வண்ணாரப் பேட்டையில். அதில், பங்கு கொண்டிட்ட காலஞ்சென்ற நடிப்பிசைப் புலவர் கே.ஆர். ராமசாமி அவர்கள் எனக்கும், என்.வி.என்., திருமதி சத்தியவாணிமுத்து ஆகியோருக்கும் கேடயங்களை வழங்கிச் சிறப்பித்தார்.

அந்த நாளில் திரையுலகில் கதாநாயகர்களாக்வே காலடி எடுத்து வைப்பவர்களுக்கு நடிக்கத் தெரிந்தால் மட்டும் போதாது; பாடவும் அவர்கள் பயிற்சி பெற்றிருத்தல் வேண்டும். பின்னணிக் குரல்கள் எல்லாம் முன்னணிக்கு வந்து முழங்கிடாத காலம் அது.

அவ்வாறு இசை, நடிப்பு இரு கலைகளிலுமே ஈடுபாடு கொண்டு பெரும் புகழ் குவித்தவர்களே பி.யு. சின்னப்பா, எம்.கே. தியாகராச பாகவதர் முதலானோர். அவர்களைப் போலவே நடிப்பு, இசை இரண்டிலுமே புலமை பெற்றவராகத் தன்மானத்திராவிடர் இயக்கத் திற்குக் கிட்டிய தனித் தாரகையாக— ஒளியினை உமிழ்ந்தவரே கே. ஆர். ராமசாமி.

ஒருவர் சிறைக்குச் சென்றிட்டால்-அதுவும் கிரிமினல் வழக்குகள் தொடுக்கப்பட்டுச் சிறைக்குச் சென்றிட்டால்-அவரைப் புறக்கணித்து விடுதல்- புறங்கூறித் திரிதல்- திரும்பிப் பாராமல் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளல்- இவையெல்லாம் முதிராத ஒரு மனித சமுதாயம் கையாண்டிடும் இயல்பான போக்குகளே. அத்தகைய போக்குகளாகிய தளைகளை விட்டுத் தம்மை நீக்கிக் கொண்டு சிறை சென்றவரின் அருமை பெருமைகளை நினைவு கூர்ந்து- மற்றவர்க்கும் நினைவூட்டிக்-கடமை யாற்றிடக் கிளம்புவதற்குத் தனியானதோர் நெஞ்சுரமே வேண்டும்.

திரு. கே. ஆர். ராமசாமி அவர்களுக்கோ அந்த நெஞ்சுரம் நிரம்பவே இருந்தது.

இல்லையென்றால் தந்தை பெரியாரின் கசப்பு மருந்துக் கருத்துக் களுக்கு நகைச்சுவைத் தேன் தடவி அவற்றை வெள்ளித்திரை மூலம் அள்ளி வழங்கிய கலைவாணரின் சிறந்த பணிகளை மறந்திடாமல் ஏதோ ஒரு சூழ்நிலையில் கெட்ட கனவைப்போல் சிறை செல்ல நேர்ந்திட்ட அவருடைய பெயர் மக்களின் மனத் திரையை விட்டு மறைந்திடா வண்ணம் 'கிருஷ்ணன் நாடக சபா' என்கிற ஓர் அமைப்பினையே கே. ஆர். ஆர். தோற்றுவிப்பாரா? அதன் மூலம் தஞ்சை இராமநாதன் செட்டியார் கலைக் கூடத்திலும் பிற இடங்களிலும் அண்ணாவின் 'ஓர் இரவு', 'வேலைக்காரி'-முதலான நாடகங்களைப் பல வாரங்கள் அவர் நடத்தியதை-அவரும் அவற்றில் நடித்ததை-யார் தான் மறந்திட இயலும்?

அத்தகு நிகரற்ற நெஞ்சுரம் கொண்ட நடிப்பிசைப் புலவரின் கையால் வண்ணையம்பதி வெற்றி விழாக் கூட்டத்தில் கேடயங்களைப் பரிசாகப் பெற்றிட்ட போது நான் பெருமகிழ்ச்சியை அடைந்தேன்.

அப்போது இவ்வாறு நான் குறிப்பிட்டேன் :

"கேடயம் அளிக்கிறார்கள் என்றாலே 'எதிரிகள் தாக்குதல் அதிகமாக இருக்கிறது' என்பதுதான் பொருள். அந்தத் தாக்குதலைத் தாங்க வேண்டுமென்பதற்காகவே இந்தக் கேடயங்கள்.

"நமக்கு வெற்றி கிடைக்கும் இதே நேரத்தில் காங்கிரசுக்கும் காமராசருக்கும் தோல்விமேல் தோல்வி கிடைக்கிறது.

"கடலை சாப்பிடுவதைப் பார்த்திருப்பீர்கள்; முதலில் நல்ல கடலையாகச் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கடைசிக் கடலையைச் சாப்பிடும்போது அது எண்ணெய்க் கடலையாகக்-கசப்புக் கடலையாக இருக்கும். அந்தக் கசப்புச் சுவையைப் போக்க, அடுத்தவர் வைத்திருக்கும் கடலையில் 'நல்ல கடலை ஒன்று தா!' என்று கேட்டு வாங்க வேண்டிய நிலை இருக்கும்.

"அது போலத்தான் அரசியலில் இதுவரையில் நல்ல கடலை சாப்பிட்டு வந்த காமராசர், இப்போது கசப்புக் கடலையைச் சாப்பிடத் துவங்கியிருக்கிறார். அந்தக் கசப்புச் சுவை போக்கக் காமராசர் அடுத்தவரிடம் ஒரு நல்ல கடலையைக் கேட்டாலும் கொடுப்பதற்கு ஆளில்லாத நிலைமை உருவாகி வருகிறது..."

-அன்று நான் சாதாரணமாகக் கூறிய உவமை எந்த அளவுக்குப் பொருத்தமுடையது என்பதனை இந்த நாட்டின் அரசியல் வரலாறு பின்னர் காட்டிக் கொண்டு தான் வந்திருக்கிறது-வருகிறது.

மதுரையில் நடைபெற்ற சட்ட எரிப்பு அறப்போரினையொட்டி என் மீது வழக்குத் தொடரப்பட்டது அல்லவா? அது சம்பந்தமான நீதிமன்ற விசாரணையின் பொருட்டு அடிக்கடி அந்தப் பாண்டி மாநகருக்குச் செல்வதும் சென்னைக்குத் திரும்புவதுமாக அலைந்த வண்ணம் இருந்தேன்.

1964 ஏப்ரல் 10-ல் மதுரைக்குப் போன நாளோ நீதி மன்றக் கட்டடத்திற்குச் சென்றதோடு நின்றிடவில்லை; ஒரு பள்ளிக் கட்டடத்தையும் பார்வையிட்டேன். மனப் பளுவோடு-மாளாத் துயரோடு.

ஏனெனில் அச்சமயம் 'சரசுவதி வித்யாலயா'—என்னும் அந்தப் பெண்கள் பள்ளிக் கட்டடத்தின் மேல் மாடி இடிந்து விழுந்து முப்பத்தைந்து இளம் மாணவிகள் உயிர் ஒரே நேரத்தில் திடீரென்று போயிற்று. 139 மாணவிகள் பெருத்த காயங்களுக்கு இலக்காகி மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டனர். நெஞ்சையே குலுங்கிடச் செய்திட்ட கொடூர நிகழ்ச்சிதான் இது! தங்கள் தலைமீது மரணத்தின் தூதுவனாய் மாடிக் கட்டடம் பாய்ந்து வந்தபொழுது அந்த இளந்தளிர்கள் எப்படியெல்லாம் நடுநடுங்கினவோ - துடிதுடித்துச் செத்தனவோ!

அந்தச் சம்பவம் நடந்த சில நாட்களுக்கெல்லாம் மதுரை சென்றிட்ட எனக்குத் தங்கள் உதிரத் துளிகளைப் பறி கொடுத்துக் கதறிடும் பெற்றோருக்கு ஆறுதல் கூறிடாமலும், பள்ளிக் கட்டடத்தைப் பார்வையிடாமலும் திரும்புவதற்கு மனமே வந்திடவில்லை.

அத்துடன் பாதிக்கப்பட்ட மாணவிகளுக்கு உதவும் பொருட்டு மதுரை மாவட்டக் கலெக்டரால் திரட்டப்பட்ட நிதிக்குத் தி. மு. கழகத்தின் சார்பில் ஆயிரம் ரூபாய் அளிக்கப்படும் என்கிற செய்தியினையும் அப்போது நான் அறிவித்தேன்.

99

புரட்சித் தீபம் அணைந்தது

இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற தமிழ்க் கவிஞராக மலர்ந்து புரட்சிப் பொறிகளைப்-புதுமைச் சிந்தனைகளைத்-திரட்டுப் பாலொத்த தேன் தமிழ்ச் சொற்களிலே வாரி வீசியவண்ணம் இருந்த அணையாத கவிதைக் கனலாம் பாவேந்தர் பாரதிதாசன் 21-4-1964-இல் சென்னையிலே இயற்கை எய்தினர்.

ஈன்ற தமிழன்னையே இதயங்குமுறிக் கதறிப் புலம்பிட இலக்கிய உலகமே இடிந்து துவண்டு ஏங்கிப் பதறிட-உலகிலே எந்த மூலையில் தமிழ் பேசிடுவோர் இரைந்து கிடந்தாலும் அங்கெல்லாம் இருளின் நிழல் வேகமாய்க் கவிந்திட - தம்முடைய உடல் வாழ்வை விட்டுப் பிரிந்தார் அந்த ஒப்பற்ற மாக்கவிஞன்.

பாளைச் சிரிப்பு-
பசு நெய்யின் நறுமணம்
வாளைமீன் துள்ளல்-
வரிப்புலியின் கனல் பார்வை-

-எல்லாமே இணைந்திட்ட கவிதைச் சுரங்கமே பாரதிதாசன்.

பாற்கடலைப் பற்றிப் புராணங்கள் பகர்ந்திடக் கேட்டிருக்கிறோம் பாரதிதாசனே 'பாக்கடலாகவே' பரந்து விரிந்து தமிழ் மண்ணின் நெஞ்சமெல்லாம் நிறைந்து நின்றார்.

அந்தக் கடலிலே-
உவமையழகு-
உணர்ச்சித் துடிப்பு-
புதுமை நோக்கு-
புரட்சி வெடிப்பு-

-அனைத்துமே அலைகளாகப் பொங்கியெழுந்து சீறிப் பாய்ந்தன-சிலம்பமும் ஆடின.

அவருடைய உருவமே மிடுக்கானது; அவர் தம் உள்ளமோ அதை விட மிடுக்கானது; அந்த உள்ளத்திலிருந்து வெடித்துக் கிளம்பிய சொல்லாட்சியோ எல்லாவற்றையும் விட மிடுக்கானது; இழிதகைமையை-ஈனச் செயல்களை-மிதித்துத் துவட்டக்கூடியது

''கொலை வாளினை எடடா-மிகு
கொடியோர் செயல் அறவே!''

-என்பன போன்ற புரட்சி தெறித்திடும் வரிகளை இன்னொருவரால் புனைந்திடத்தான் முடியுமா?

''சிற்றூரும் வரப்பெடுத்த வயலும் ஆறு.
தேக்கியநல் வாய்க்காலும் வகைப் படுத்தி
நெற்சேர உழுதுழுது பயன் விளைத்த
நிறையுழைப்புத் தோள்களெல்லாம் எவரின் தோள்கள்?''- எனக் கேட்டு,

''காண்பதெல்லாம் தொழிலாளி செய்தான்-அவன்
காணத் தகுந்தது வறுமையா?
பூணத் தகுந்தது பொறுமையா?''

-என்றெல்லாம் தொழிலாளர் தோழராய் உரத்த குரல் எழுப்பிச் சமதர்மப் பூங்காவை சமைத்திட அவர் துடித்த துடிப்பினை யாரே மறுத்திட முடியும்?

''தட்டுப்படாதபெரும்-பொருட்கொரு
சாதியும் உண்டோடா!-படுவாய்
சாதியும் உண்டோடா!
மட்டற்ற செம்பொருட்கே-முரண்படும்
மதங்கள் உண்டோடா!''

-என்று சாதிச்சழக்குகளைச்-சாத்திரச் சடங்குகளை-ஆத்திரத்துடன் சாடிய ஆண்மையாளர்- அரிமாவும்-அவரே!

''கோரிக்கை யற்றுக் கிடக்குதண்ணே இங்கு
வேரில் பழுத்த பலா!-மிகக்
கொடியதென் றெண்ணிடப்பட்டதண்ணே குளிர்
வடிகின்ற வட்ட நிலா!''

-என்று பெண்டிர்க்காகக் கண்ணீர் வடித்திட்ட பேரன்புத் தாயுமாவார் அவர்!

''தமிழ் எங்கள் உயிர் என்பதாலே-வெல்லுந
தாமுண்டு தமிழருக் கிப்புவி மேலே!"

-என்று போர்ப்பரணி பாடிய வீர மறவரும் அவரே ஆவார்!

திருவாரூரில் தமிழ் மாணவர் மன்றம் என்னும் ஓர் அமைப் பினை உருவாக்கி என்னுலியன்ற தொண்டினை இயற்றி அதன் ஓராண்டு நிறைவு விழாவினை நான் நடத்திய காலை; அதனை வாழ்த் திடும் முகத்தான், அவர் வரைந்தனுப்பிய வீரங்கொப்பளித்திடும் வரிகள் இன்றைக்கும் என் இதயத்திலே ஈரங்காய்ந்திடாமல்தான் எழுச்சியினை-இனமொழி, நாட்டுப் பற்றினைச்-சூடேற்றிய வண்ணமே உள்ளன.

இவ்வாறு செந்தமிழ் வளர்ச்சிக்கும்-இந்தி எதிர்ப்பினுக்கும்-தொழிலாளர் நலனுக்கும்-தோகையர் வாழ்வுக்கும்-மொத்தத்தில் திராவிட இன நலனுக்கென்றே தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட அந்தப் பாட்டுலகப் பகலவன் மறைந்தது, தமிழ் மண்ணிற்குப் பேரிழப் பாகவே முடிந்தது-காரிருளையே தந்தது.

'நீடுதுயில் நீக்கப் பாடிவந்த நிலா !
காடு கமழும் கற்பூரச் சொற்கோ !
கற்பனை ஊற்றாம் கதையின் புதையல் !
திறம்பாடவந்த மறவன்; புதிய

அறம்பாட வந்த அறிஞன்; நாட்டிற்
படரும் சாதிப் 'படை மருந்து' !
மண்டும் மதங்கள் அண்டா நெருப்பவன் !
அயலார் எதிர்ப்புக் கணையா விளக்கவன் !'

-என்றெல்லாம் பாரதியாரைப் பற்றிப் பாடினாலும் அந்தவை வரிகள் தமக்கே பொருந்திடுமாறு வாழ்ந்திட்ட புரட்சிப்பாவலனை!

''ஆசைக் குழந்தைகளே !
அன்பு மனையாளே !
ஓசைப் படாமல் இருப்பீர்;
ஒதுங்கிநிற்பீர் !

துன்பத்தைக் கொஞ்சம் சுவை
பார்க்கப் போகிறேன்
இன்பத்தை நீட்டாதீர்
என்னிடத்தில்-''

-என்று சொல்லாமல் சொல்லித் துயில் கொண்டு விட்டார் பாமாலை பல தந்திட்ட அந்தப் பாமலை !

சென்னை அரசினர் மருத்துவமனையில் இறந்திட்டார் என்கிற செய்தி எட்டியதுமே நானும் நண்பர்களும் விரைந்திட்டோம் அவர் இல்லத்திற்கு; அவருடைய காலடிகளிலே பூமாலைகளோடு-கண்ணீர் மாலைகளையும் காணிக்கையாக்கினோம் இறுதி அஞ்சலியாக.

கழகத்தின் கொடிகள் எல்லாம் மூன்று நாட்கள் அரைக்கம்பத்தில் பறக்க விடப்பட்டன துக்கத்தின் அறிகுறியாக.

ஆனால் அவர் தோன்றி வாழ்ந்த புதுவையிலே அன்றிருந்த காங்கிரஸ் அரசோ எந்த மரியாதையும் செலுத்தவில்லை. கட்சிக் கொடிகளை இறக்குகின்ற மரியாதையைக் கூடக் காங்கிரஸ் கட்சி காட்டிடவில்லை.

1969-இல் உதயமாகிய தி.மு. கழக அரசுதான் புதுவை மாநிலத்தின் புரட்சிக் கவிஞருக்குச் சகல விதமான அரசு மரியாதை களையும் தெரிவித்தது.

அவர் பிறந்த வீட்டை அரசே விலைக்கு வாங்கி நினைவுச் சின்ன மாக்கி அங்கே நூல் நிலையம் ஒன்றையும் நடத்தி வருகிறது.

ஆண்டுதோறும் அவர் பிறந்த நாளுக்கு அரசாங்க விடுமுறை தந்து விழா எடுத்து வருகிறது.

அவர் பாடியுள்ள 'வாழ்வினிற் செம்மையைச் செய்பவள் நீயே!' என்ற பாடலை அரசு அங்கீகாரம் பெற்ற தமிழ்த் தாய் வாழ்த்து என ஆக்கியது நமது கழகப் புதுவை அரசு.

''பாரதி பாடென்று சொன்ன
வுடன் பாடிய மறவன்
பார் அதி தீரனென்று பாரதி
புகழ்ந்த புலவன்...

கனக சுப்புரத்தினம் என்று காத தூரம் இருந்த பெயரைப் பாரதி தாசனென்று கச்சிதமாய்ச் சூட்டிக் கொண்டான்...

களம் சென்று தமிழ்காக்கக்
கச்சு இதமாய்க் கட்டிக்
கொண்டான்...
நிமிர்ந்த நோக்கு-
நெரித்த புருவம்...
நீர்வீழ்ச்சி ஓசை-நெற்
கதிர்க்கட்டு மீசை...

பாட்டெழுதும் வித்தையிலே
பாரதி-ரசவாதம் கற்றவனும்-
இவனைப்
பார்; அதிரசவாதம் கற்றவனும்-
அத்துணை இனிப்பு; இவன் பாட்டில்...
வினைக்குறியா?...
வெடிக்கும் எரிமலையா? ..
புரட்சிக்கவிஞனெனப்
புவியொப்பி மாலைபோடப்
போதாதோ இவ்வரிகள்?...
இவனோ
சுருட்டுக்கவிஞன்-புகைச்
சுருட்டுக்கவிஞன்-இவன்
புரட்டுக்கவிஞனவான்;
மூடப்பழக்கமெலாம் தலைகீழ்ப்
புரட்டுக்கவிஞனவான்...
அமளி துமளி ஆர்ப்பாட்டம்
அணிவகுப்பு!
அமைதியிலே உலகுவாழப்
புதுவைக்குயில்-கூவாதோ?
கருத்துக் கவிஞன்; சற்றுக்
கறுத்த கவிஞன்
காலக்கவிஞன்: முக்காலக் கவிஞன்...
அவன்

சுவையாய்த் தமிழுக்கு அருவியின் பாடல்;
அமைவர்ய்க் கண்ட அற்புதம் என்னே!
இருண்ட வீட்டில்
குடும்ப விளக்கேற்றி வைத்தார்;
இசையமுது பொழிந்து, அதற்குப்
'பாண்டியன் பரிசு' பெற்றார்...நமக்குக்
குறிஞ்சித்திட்டுமுண்டு 'குயில்'
இதழ் நடத்தும்போது...
கவிதை;
'அழகின் சிரிப்'பாலே தமிழியக்கம் கவர்ந்துவிட்டார்...
அமைதிக்கு நல்ல தீர்ப்பளித்தார்...அவர்
காதல் நினைவாலே கவிப்
பெண்ணை வாடவிட்டுச் சாவின்
'எதிர்பாராமுத்'தத்தால் பிரிந்துவிட்டார்...

என் ஆசான் பாரதியைப் பார்ப்பேன் எனப்
பறந்து விட்டார்..."

பம்பாயில் நடைபெற்ற கவியரங்கில் பாரதிதாசனைப் பற்றி நான் பாடிய கவிதை வரிகளில் சிலவே இவை!

சென்னையில் இயற்கை எய்திய புரட்சிக் கவிஞரின் சடலம் மறுநாள் 22-4-1964 அன்று புதுவைக்குக் கொண்டு செல்லப் பட்டு அங்கே பெருமாள் கோவில் தெருவிலுள்ள அவரது இல்லத்திலே பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டது.

1964-ஆம் ஆண்டில், அண்ணா அவர்களின் பெரு முயற்சியால் ரூ. 25,000 கொண்ட பொற்கிழியும், பொன்னாடையும் பாவேந்தருக்கு வழங்கப்பட்டன அல்லவா? அதே பொன்னாடை அவருடைய சடலத்தின் மீது, இறுதி நாளிலும் போர்த்தப்பட்டு ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

சவ ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்ள நானும் சென்னையிலிருந்து புதுவை சென்றேன். நாவலர், சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சி., டி.கே. சண்முகம் முதலான தலைவர்களும் பத்தாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட பொதுமக்களும் ஊர்வலத்திலே கலந்து கொண்டனர்.

பாவேந்தரின் மறைவினை ஒட்டி அடியிற்கண்டவாறு ஓர் இரங்கல் செய்தியினையும் அப்போது நான் விடுத்திருந்தேன்:

"புரட்சிக் கவிஞர் மறைந்து விட்டார்-
புதுவைக் குயில் பறந்து விட்டது!"

"தமிழகத்தில் 'குடும்ப விளக்கை' ஏற்றி வைத்தார்-'பாண்டியன் பரிசை' வழங்கினார். 'அழகின் சிரிப்பை' அள்ளிக் கொட்டினார். அவரது 'எதிர்பாராத முத்தம்' பெற்ற கலை அழகி அன்றலர்ந்த செந்தாமரையானாள்."

"கடவுள் பெயரால்-மதத்தின் பெயரால்-இழைக்கப் படும் கொடுமைகளைச் சாடினார்."

"பகுத்தறிவு புரியின் காவலர்களாக அவரது பழைய கவிதை வரிகளை நிறுத்தி வைத்துவிட்டு, அவர் போய் விட்டார்."

"பாரதிதாசன்- என்பது இனி ஒரு தனி மனிதரின் பெயரல்ல-தமிழ் இன்பம் பொழிகின்ற கவிதைத் தொகுப்பின் பெயர்."

"அந்தப் பாரதிதாசனை என்றென்றும் நம்மிடையே வைத்துப் போற்றுவோம்."

100

நேரு மறைந்தார்

மதுரை சட்ட எரிப்பு அறப் போர்த் தொடர்பாக என் மீதும், என்.வி.என். மீதும் மதுரை கழக முன்னணியினர் மீதும் தொடரப் பட்டிருந்த வழக்கில் 8-5-64-இல் மதுரை மாவட்ட நீதித் துறை மாஜிஸ்டிரேட் அவர்களால் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது.

அதன்படி, எனக்கும் என்.வி.என். அவர்களுக்கும் ஆறுமாதக் கடுங்காவல், முத்து அவர்களின் தலைமையில் சட்ட எரிப்பிலே ஈடுபட்ட ஐவர் அணியினருக்கு ஓராண்டுக் கடுங்காவல். மன்னை நாராயணசாமிக்கு ரூ. 200 அபராதம்-கட்டத் தவறினால் இரண்டு மாதக் கடுங்காவல். ஐவர் அணி மட்டும் தண்டனையை ஏற்றுச் சிறைக்குச் சென்று விட்டது. எனக்கும், மற்றத் தோழர்களுக்கும் விதிக்கப்பட்ட தண்டனையை எதிர்த்துச் சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் 'அப்பீல்' செய்யப்பட்டது.

அதனை விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொண்டு, என்னையும் மற்றத் தோழர்களையும் பொறுப்பில் விடுவித்திட ஆணை பிறப்பிக்கப் பட்டது.

சென்னையை இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் முதற்களமாகத் தேர்ந்தெடுத்து, அங்கே ஆட்சி மொழி பற்றிய அரசியல் அமைப்புச் சட்டப் பிரிவினை எரித்திட அண்ணா திட்டமிட்டிருந்ததை அறிந்து அவரை முன்கூட்டியே கைது செய்து ஆறு மாதக் கடுங்காவல் தண்டனையையும் பரிசாக அளித்திட்டதல்லவா காங்கிரஸ் அரசு?

விசையொடிந்த தமிழினந்தான் வீறுகொள்ள- வேற்றுமொழி ஆதிக்கம் தோற்று ஓட- வெங்கொடுமைச் சிறை வாசத்தை ஏழாவது முறையாக ஏற்றிட்ட அண்ணா-1964 ஜூன் 13-இல் விடுதலை செய்யப்பட்டார்.

அன்று விடியற்காலையிலேயே, தமிழகத்திற்கு 'விடிவு காலம்' கொணர்வதற்காக வந்துதித்த அண்ணாவையும் அவரது குழுவினரையும் வரவேற்றிடச் சென்னை மத்தியச் சிறைச்சாலை வாயிலுக்கு நானும் மற்றத் தோழர்களும் சென்றுவிட்டோம்.

ஏராளமான மலர் மாலைகள்- கைத்தறி ஆடைகள் சிறை மீண்ட தியாகத் திருவிளக்குகளுக்கு அணிவிக்கப்பட்டன. அப்போது கழகக்

கண்மணிகள், தாய் முகம் கண்ட சேய்களாகவே மாறி "இந்தி ஒழிக! தமிழ் வாழ்க! அண்ணா வாழ்க! அறப்போர் வீரர்கள் வாழ்க!" என்று உவகை மேலிட உற்சாகம் பொங்கிட- எழுப்பிய முழக்கங்கள் விண்ணையே பிளப்பதாக எதிரொலித்தன நெடுநேரம்!

"உலகின் மனச்சாட்சியாகவே அவர் விளங்கினார்"—என்று பிரிட்டிஷ் ஏடான 'டிரிபியூன்' வர்ணித்திடும் அளவுக்கு வையகம் எங்கணும் புகழ் மணக்க வாழ்ந்திட்டவர் - நடுநிலைமைக் கொள்கைக்காக வாதிட்டவர்-அடிமைத் தளையை அறுத்தெறியப் போரிட்டவர் - பண்டித ஜவகர்லால் நேரு.

அவர், 1964 மே மாதம் 27-ஆம் நாள் இயற்கை எய்திவிட்டார் என்கிற செய்தி உலகையே சோகத்தில் ஆழ்த்திவிட்டது.

மாவீரன் கென்னடி மறைந்து ஆறு திங்களே ஆகியிருந்தன; அந்த அதிர்ச்சித் தீ அணைந்திடும் முன்பே - ஆருத் துயரிலிருந்து மீண்டிடும் முன்பே - நேருவின் மரணம் ஜனநாயக நெஞ்சங்களுக்கும் - சமாதான உணர்வுகளுக்கும் - பேரிடியாக விழுந்தது.

அவர் கொண்டிருந்த சில கொள்கைகளிடம் - சிற்சில சமயங்களில் அவரிடம் கொப்பளித்திட்ட கோபதாபங்களிடம் கருத்து வேறுபாடுகள் அவ்வப்போது எழுந்திட்ட போதிலும், அவற்றுக்காகக் கண்டனக் கணைகளைத் தொடுத்திட்ட போதிலும், அவருடைய தியாகத் தழும்புகளைச் - சீர்திருத்த எண்ணங்களைக் - கிழக்கையும் மேற்கையும் உலக அமைதிக்காக இணைத்திட முயன்றிட்ட அவர்தம் இடையறாத முயற்சிகளை - நான் உயர்வானவையாகவே மதித்து வந்திருக்கிறேன்.

நேருவைப் பற்றி ஒரு கணம் நினைத்திடும் பொழுது—

குழந்தைகளைக் கண்டால் நேருவும் குழந்தையாகவே மாறிவிடுபவர் தான்; ஆனால் அறிவுத் தெளிவிலே அவர் குழந்தையாக இருந்ததில்லைதான்.

தம் நெஞ்சத்தில் ரோஜாவை வைத்துக் கொள்வதில் அவருக்கு எப்போதும் அலாதியான ஆசையே; ஆனால் வஞ்சத்தை ஒத்த முள்ளினை அவர் ஒரு போதும் அங்கே வைத்துக்கொண்டதும் இல்லைதான்.

அவர் உணர்ச்சிவசப்படக் கூடியவரே; ஆனால் மற்ற மனிதர்களின் உணர்வுகளை மதித்திடுவதற்கு அவர் ஒரு நாளும் மறுத்ததும் இல்லை மறந்ததும் இல்லைதான்.

இலட்சியங்களை முழங்கிடுவதில் அவர் எப்போதுமே வேகம் கொண்டவர்தான்; அதே சமயம் அவற்றை நிறைவேற்றுவதில் வெறிபிடித்தவரும் இல்லைதான்.

"சோஷலிசம்" அவருக்குச் சுவையான பொங்கல்தான்; அதற்காகச் சுத்தி 'அரிவாளைக்' கொண்டு அதனைச் சமைக்கவோ சுவைக்கவோ அவர் நினைத்ததும் இல்லைதான்.

ஜனநாயக நெறி நின்றே சமதர்மப் பூங்காவைச் சமைத்திட முடியும் என்று உறுதியாக நம்பியவரே நேரு.

அத்தகைய சிந்தனைக் கதிரொளியை அவருக்குத் தந்திட்டவரும் மேனாட்டுத் தத்துவ மேதை பெர்ட்ரண்ட் ரஸ்ஸல் அவர்களே!

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் மற்றவர்களுடைய வெறுப்பினைப் பொருட்படுத்தாமல், கடவுள் மறுப்பினைத் துணிந்து துணிந்து சொல்லி தந்தை பெரியார் அவர்கள் எப்படிப் பகுத்தறிவுப் பகலவனாய்த் திகழ்ந்திட்டாரோ, அவ்வாறே மேலைநாடுகளில் தமக்கென்று புதிய பாதையினை வகுத்துக்கொண்டு புதுமைச் சிந்தனைப் பூக்களை உதிர்த்துக் கொண்டிருந்தவரே பெர்ட்ரண்ட் ரஸ்ஸல் அவர்கள்.

இங்கிலாந்தில் தோன்றி 'சோஷலிச' சித்தாந்தங்களில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருந்த அவர் ஒரு முறை சோவியத் நாட்டிற்குச் சென்றார். கார்ல் மார்க்சின் கனவு நனவாகிப் பொதுவுடைமைத் தத்துவம் முதன் முதலாகப் பூத்துக் குலுங்கிடத் துவங்கிய பூமியல்லவா சோவியத் நாடு? ஆனால் அதைப்பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிய பின்னரோ 'சோஷலிசம்' வன்முறை மூலம் வளர்க்கப்படுவதை வன்மையாகவே அவர் கண்டித்தார். அதனை ஜனநாயக வழியிலும் சாதிக்கலாம் என்று எடுத்துரைத்தார். 'ஜனநாயக-சோஷலிசம்' என்கிற சொல்லையே உருவாக்கினார். அவருடைய அந்தக் கோட்பாட்டினைத்தான் இந்தியாவிலும் கொணர்ந்திட முயன்றிட்டார் நேரு.

சோஷலிசத்தின் தந்தை பெர்ட்ரண்ட் ரஸ்ஸல் தான்; அதனை இந்திய மண்ணில் தளிர்த்திடச் செய்ய முயன்றவர் நேருதான். அவர் மறைந்திட்ட போது சென்னைச் சிறையிலிருந்த அண்ணா அவர்களைச் சந்தித்து நேருவின் மறைவை எடுத்துக் கூறினேன். சிறையில் இருந்தவாறு அண்ணா அவர்கள் நேரு மறைவு குறித்து அனுதாபச் செய்தியொன்று வெளியிட்டார்.

அத்தகைய மாமேதை - மத வெறியில்லாத பகுத்தறிவாளர்- மறைந்தார் என்று அறிந்ததும் ஆழ்த்துயரில் நான் ஆழ்ந்திட்டேன். நான் அப்போது நேரு பற்றி வானொலியில் அடியிற்கண்டவாறு பேசினேன் : 'கீர்த்தி நிலைத்தது' என்று தலைப்பு.

"மே திங்கள் இருபத்து ஏழாம் நாளன்று நம் செவிகளை அந்தச் சோகச் செய்தி தாக்கிற்று. செய்தி அன்று அது; செந்தீ

ஜனநாயகப் பாதுகாவலர் ஜவகர் காலமாகிவிட்டார்-நம்பத்தான் முடியவில்லை. ஆனால் நடந்து விட்டதே! மறைவது இயற்கை. மண்ணாவது திண்ணம். மனிதர்கள் வருகிறார்கள், போகிறார்கள். இப்படி இந்த ஆறுதல் வார்த்தைகளாலும் அணைபோட்டுத் தடுக்க முடியாத சோக வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடுகிறது.

"அத்தகைய பெருஞ்செல்வத்தை இழந்திருக்கிறோம். நம்பிக்கை நட்சத்திரம் மறைந்துவிட்ட ஏமாற்றத்தில் பெருமூச்சு விடுகிறோம். கடும் புயலில் சிக்கிய படகாகத் தவிக்கிறது நாடு. உலகத் தாய் கண்ணீர் வடிக்கிறாள்.

"உலகம் வல்லூறுகளின் வேட்டைக் காடாக - தாய் நரிகள் விருந்துண்ணும் ரணகளமாக மாறிவிடக் கூடாது எனப்பாடுபட்டு, அவர் பறக்கவிட்ட வெண்புறா, சிறகடித்துத் துடிதுடிக்கிறது. அவர் மறைந்த செய்தி கேட்டு! இமயம் முதல் குமரி வரையில் உள்ளோர் இதயங்களில் எல்லாம் இடம் பெற்றிருக்கும் உண்மையை உத்தமர் காந்தியாருக்குப் பிறகு பெற்றிருந்த ஒரே மனிதர் - ஒரே தலைவர் - பண்டித நேரு. அவர் இன்றில்லை. அவர் பேணி வளர்த்த ஜனநாயகக் கொள்கை இருக்கிறது. அதனை மேலும் சீர்பெறச் செயல்படுத்துவதுதான் இருப்பவர்கள் மறைந்தவருக்குச் செய்யும் மரியாதையாகும். மறைந்தவர் இந்த மண்ணுக்கு ஆற்றிய பணிகள் ஏராளம். இன்னும் ஆற்ற வேண்டிய இன்றியமையாத பணிகளும் இருக்கின்றன.

"அவர் தொட்ட பணிகளைத் தொடர்ந்து வெற்றி காண்பதுதான் அவருக்கு உளமார அமைக்கும் நினைவுச் சின்னமாகும். ஜனநாயகச் சோலையில் - பகுத்தறிவு மேடை கட்டிச் சமாதானக் கொடியை உலகமறிய உயர்த்திப் பிடித்தவர் மறைந்த உத்தமர் நேரு. அவருக்கு நாம் காட்டுகின்ற நன்றி, அந்தச் சோலை வாடாமல் மேடை சரியாமல் பாதுகாப்பதேயாகும். இன்னும் எத்தனையோ வேலைகளை நாடு அவரிடம் எதிர்பார்த்தது. அதற்குள் இயற்கை தன் வேலையை முடித்துக்கொண்டது. கிரீடம் நொறுங்கிவிட்டது. கீர்த்தி நிலைத்துவிட்டது, வாழ்க நேருவின் பெயர்!"

அன்று (27-5-1964) மாலை. மதுராந்தகம் ஊராட்சிப் பேருந்து நிலையத் திறப்பு விழாவிலே முக்கியமான பங்கினை ஏற்றிட நான் அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். நேருவின் மறைவினையொட்டி உடனே அதை ரத்துச் செய்திடும்படி சொல்லிவிட்டேன்.

ஏடுகளுக்கு இரங்கற் செய்தியினை விடுத்ததுடன் அப்போதைய இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் டாக்டர் எஸ். ராதாகிருஷ்ணன்; தற்காலிகத் தலைமையமைச்சர் குல்சாரிலால் நந்தா, திருமதி இந்திரா

காந்தி—ஆகியோருக்கு அடியிற்கண்டவாறு ஒரு தந்தியையும் அனுப்பி வைத்தேன்.

''நம் பேரன்புக்குரிய பண்டித நேரு அவர்களின் திடீர் மறைவு கேட்டு ஆறாத் துயரத்தில் ஆழ்ந்தேன்; என்னுடைய ஆழ்ந்த அனுதாபத்தையும் ஆறுதலையும் தலைமையமைச்சர் நேருவின் குடும்பத்தாருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்."

2-6-1964 அன்று, நேருவின் மறைவினை யொட்டி இரங்கல் தெரிவித்திடும் வகையில் சென்னை கோகலே மண்டபத்தில் கூட்டம் ஒன்றுக்கு ஏற்பாடாகியிருந்தது மூதறிஞர் ராஜாஜி அவர்கள் பங்கேற்றிட்ட அதில் நானும் கலந்து கொண்டேன். அப்போது நான் அச்சம் பொருந்திய சில எண்ணங்களை அடியிற்கண்டவாறு எடுத்துரைத்தேன்:

''மாவீரர் நேரு அவர்கள் 74 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார்; தம் வாழ்நாளில் 9ஆண்டுகள் சிறையிலிருந்திருக்கிறார். 17 ஆண்டுகள் தலைமை அமைச்சராக இருந்திருக்கிறார்.

''இந்தப் பதினேழு ஆண்டை எதிர்பார்த்து அவர் அந்த ஒன்பது ஆண்டுச் சிறை வாழ்வை ஏற்கவில்லை. 'நம் கடமையைச் செய்வோம்; நடப்பது நடக்கட்டும்' என்றுதான் தியாகங்களைச் செய்தார்.

''அவருக்கு நாட்டு மக்கள்தான் ஆண்டவன்: அவர்களுடைய நெஞ்சந்தான் ஆலயம்; பொதுத் தொண்டுதான் பூசை-நைவேத்தியம் —எல்லாம்!

''புயலில் சிக்கிய படகாக நாட்டை ஆக்கி விட்டு அவர் மறைந்து விட்டார். 'நேரு இல்லையே!' என்று துக்கப்படும் இதே நேரத்தில் இன்னும் எதை எதையோ நினைத்து வேதனைப்பட வேண்டியும் உள்ளது.

''அவர் இருந்த நேரத்திலேயே இந்தி பேசாத மக்களுக்குத் தந்த உறுதி மொழியை ஊனப்படுத்தி விட்டார்கள். அவர் போன பிறகு அந்த உறுதி மொழியே உருக்குலைந்து போகுமோ என்ற ஐயம் நம்மை அச்சுறுத்துகிறது. இப்பிரச்சினை எப்படித் தீருமோ எனத் தேம்பியழும் நிலையில் நம்மை விட்டுவிட்டு மாவீரர் மறைந்து விட்டார்.''

101

அன்பகம் – தமிழகம்

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கொள்கைகள் மக்கள் மனத்திலே ஆழமாக வேரூன்றி ஆல்போல் தழைத்திடும் வேளையிலேயே, கட்சிக்குத் தேவையான நிர்வாக அமைப்பு வசதிகள் நிரந்தரமாக அமைந்திடும் வண்ணம் சில காரியங்கள் இன்றியமையாதவை என்றும் எண்ணப்பட்டது.

அந்த நோக்கோடுதான் கழகத்தின் தலைமை நிலையம் இயங்குவதற்கென்று வட சென்னை-ராயபுரத்தில் ஒரு கட்டடம் வாங்கப்பட்டு, அதுவே 'அறிவகம்' என்றும் அழைக்கப்பட்டது.

மிகக் குறுகிய காலத்தில் பல ஆயிரம் கிளைகளும் பல லட்சம் உறுப்பினர்களுமாகக் கழகம் வளர்ந்து கொண்டிருந்த வேகத்தில் அந்த 'அறிவகக்' கட்டடம் தலைமை நிலையம் இயங்குவதற்குச் சிறிய ஒன்றாகவே தோன்றியது.

எனவே தென் சென்னைப் பகுதியிலும் கழகத்திற்கு என்று ஒரு கட்டடம் வாங்குவது தேவையென்று கருதப்பட்டது. அவ்வாறே தேனாம்பேட்டையில் ஒரு புதிய கட்டடம் வாங்கப் பட்டது.

15-6-64-இல் அதற்குத் திறப்பு விழா சிறப்போடு கொண்டாடப் பட்டது. கழகத்தின் பொருளாளர் என்கிற முறையில் புதிய கட்டடத்தைத் திறந்து வைக்குமாறு அண்ணா அவர்களையும், விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கி நடத்திக் கொடுக்குமாறு நாவலர் அவர்களையும் நான் கேட்டுக் கொண்டேன்.

கட்டடத்திற்கு 'அன்பகம்' என்று பெயர் சூட்டினார் அண்ணா.

அப்போது அவர் சிந்திய சில சொற்கள் இன்னும் என் சிந்தை அணு ஒவ்வொன்றிலும் குளுமையைப் பாய்ச்சிப் புளகமுறச் செய்கின்றன.

''இந்த அழகிய கட்டடம் நமது கழக வளர்ச்சியில் மேலும் ஓர் அத்தியாயம் ஆகும். முதலில் வட சென்னையில் வாங்கிய கட்டடத்துக்கு 'அறிவகம்' என்று பெயர் சூட்டினோம். இந்த கட்டடத்திற்கு 'அன்பகம்' என்று பெயர் சூட்டுகிறேன்.

தம்பி கருணாநிதி அவர்களைப் பொருளாளராகப் பெற்ற அன்றே இதைப் போன்ற பொருட்களை எல்லாம் கழகத்திற்கு அவர் சேர்ப்பார் என்று நம்பினேன்.''

—இந்தச் சொற்களைக் கேட்டதும் என்னுள் எழுந்திட்ட இன்பப் பூரிப்பினை எழுத்திலே வடித்திட இயலாது. தன்னுடைய தாய் உச்சி மோந்து கொஞ்சிடும் போது ஒரு சேய்க்கு உண்டாகக்கூடிய உவகை உணர்வினை நானும் அன்று அடைந்திட்டேன்.

'சென்னை மாநிலம்' என்ற பெயரைத் 'தமிழ்நாடு' என்று மாற்றம் செய்ய இந்திய அரசை வலியுறுத்த வேண்டும் என்ற தீர்மானம் ஒன்றினைச் சகோதரர் இராம. அரங்கண்ணல் சட்ட மன்றத்திலே கொண்டு வந்தார்.

ஆளுங் காங்கிரஸ் கட்சியினர் அதனை ஏற்றிடவில்லை; ஏற்காதது மட்டுமல்ல; ஏளனமும் புரிந்தனர்.

''தமிழ்நாடு' என்று பெயரை மாற்றி விட்டால் சோறு வருமா? வீடு கிடைக்குமா?" என்றெல்லாம்கூட ஏகத்தாளமாக கேட்டனர்.

அந்தச் சொல்லிலே புதைந்து கிடக்கின்ற தன்மான உணர்வினைத் - தாய் மொழிப்பற்றைத் - தாயகப் பாசத்தை - அவர்கள் இழித்தும் பழித்தும் ஏகடியம் பேசினர்.

கழகத் தீர்மானத்தை எதிர்த்துப் பேசிய அமைச்சர் திரு வெங்கட்டராமன் அவர்களோ, ''தமிழ்நாடு என்று சொன்னால் வெளி உலகில் இருப்பவர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? 'மெட்ராஸ்' என்றால்தான் புரியும். அதுமட்டுமல்ல; 'மெட்ராஸ்' என்று சொன்னால்தான் சர்வதேச அரங்கத்தில் கேட்கிற நேரத்தில் பெருமையாக இருக்கிறது.

- என்றெல்லாம் கூசாமல் அடுக்கினர் கூர் ஒடிந்த வாதங்களை.

வெளிநாடுகளுக்கு - ஏன் ஐக்கிய நாடுகள் மன்றத்திற்கே அப்போது அடிக்கடி சென்றிடக் கூடிய வாய்ப்பினைப் பெற்றிருந்தவர்தான் திரு வெங்கட்டராமன். ஆனால் ஆப்பிரிக்க மேற்குக் கடற்கரை நாடொன்று - 'கோல்ட் கோஸ்ட்' என்று வழங்கப்பட்ட நாடு ஒன்று 'கானா' என்று தன் பெயரினை இன உணர்வோடு மாற்றிக் கொண்ட வரலாற்று உண்மைகளை எல்லாம் மறந்து விட்டவர் போலத்தான் அவர் மறுப்பினைத் தெரிவித்தார், 'தமிழ்நாடு' பெயர் மாற்றத் தீர்மானத்திற்கு.

இந்தியாவிற்குள்ளேயே எத்தனையோ அமைப்புகள்-ஊர்கள்-மாநிலங்கள்-மொழிப் பற்றோடு பெயர் மாற்றம் பெற்றிடவில்லையா? ஏன், இந்தியாவே 'பாரதம்' என்றும்- (India that is Bharath) அழைக்கப்படவில்லையா? எல்லாருக்கும் எளிதில் தெரிந்த 'காசி'யோ 'வாரணசி'யாக மாறி விடவில்லையா? 'பார்லிமென்ட்' என்பதும் 'லோக் சபா' ஆகிவிடவில்லையா? 'இந்தியாவின் வாசல்' என்பார்கள்

பம்பாயை. அந்தப் பம்பாய் மாநிலத்திலிருந்து 'குஜராத்' பிரிந்து போன பின்னர் அதனை 'மராட்டியம்' என்று மாற்றி அழைத்திட வில்லையா?

இந்த உண்மைகளையெல்லாம் வேண்டுமென்றே ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டுத்தான் ஆளும் காங்கிரசாரும் அமைச்சர்களும் தமிழ்ப் பற்றில்லாதவர்களாக மட்டுமல்ல, தமிழையே பழிப்பவர்களாகவும் தங்கள் தரத்தினைக் குறைத்துக் கொண்டனர். தமிழுக்காகத் 'தமிழ்நாடு' பெயருக்காகக் குரல் கொடுத்த கழகத்தையும் குறைவாக மதித்தனர்; இளக்காரமாய் ஏசினர்.

அப்போது சட்டமன்றத்திலே கழகத்தின் சார்பில் பெயர் மாற்றத் தீர்மானம் கொண்டு செல்லப்பட்டதற்கு இன்னொரு பின்னணியும் உண்டு.

இந்திய நாடாளுமன்றப் பேரவையில்-ராஜ்ய சபாவில் இத்தகைய 'தமிழ்நாடு' பெயர் மாற்றத் தீர்மானம் ஒன்று கொண்டு வரப் பட்டது.

அப்போது பதிலளித்த உள்துறைத் துணையமைச்சர் திரு. ஹஜர் நாவிஸ், ''பெயர் மாற்றத்திற்கு ஆதரவாக மாநில அரசு எப்போதாவது அவர்களுடைய கொள்கையை வலியுறுத்தினால் அதனை மத்திய அரசு ஏற்றுக் கொண்டு பரிசீலிக்கும்" - என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

1961-ல் அப்போது சட்ட அமைச்சராக இருந்த திரு. ஏ. கே. சென் அவர்களும், இதேவிதமான பதிலை-மாநில அரசிடமிருந்து பெயர் மாற்றங்குறித்துக் கோரிக்கை வருமானால் அந்தக் கோரிக்கையை நாங்கள் கவனிக்கிறோம்'- என்கிற பதிலை அளித்திருந்தார்.

1963-லும் அத்தகைய பதிலே மத்திய அமைச்சர்களால் தரப் பட்டது.

இவ்வாறு டில்லியில்-மத்திய அரசாங்கத்திலே இருப்பவர்கள், சென்னை மாநிலம் 'தமிழ்நாடாக' மாறுவது பற்றிய கோரிக்கைக்குச் செவி சாய்த்திடச் சித்தமாக இருந்திட்ட போதிலும், இங்கே தமிழகத்தை ஆண்டிட்டவர்களுக்கு அந்தத் தாராளமான மனப்பான்மை-தன்மானந் தழுவிய தாய்மொழிப்பற்று-தினையளவும் இல்லை. எனவே தான் கழகத்தின் தீர்மானத்திற்கு எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர்.

23-7-64-இல் திரு. இராம. அரங்கண்ணல் அவர்களால் கொண்டு செல்லப்பட்ட அந்தத் 'தமிழ்நாடு' பெயர் மாற்றத் தீர்மானத்தைக் காங்கிரஸ் அரசினர் ஏற்றிட மறுத்துவிட்டதால் அவர்களுடைய போக்கிற்கு எதிர்ப்பினைத் தெரிவிக்கும் வகையில் கழக உறுப்பினர்களாகிய நாங்கள் சட்ட மன்றத்தை விட்டு வெளி நடப்புச் செய்தோம்.

எங்களோடு அப்போது சுதந்திரக் கட்சியினர் மட்டுமே வெளியேறி வந்தனர்.

102

எதிர்ப்புக் கனல்

இந்தி ஆதிக்கத்தினை எதிர்த்து நடைபெற்றிட்ட அறப்போரின் தொடர்ச்சியாகக் கோவையில் மத்தியத் தந்தி அலுவலகத்தின் முன்பு 28-7-1964 அன்று மறியல் போர் நிகழ்ந்தது. அதிலே ஈடுபட்ட நாவலர் அவர்களும், எஸ். ஏ. இராசமாணிக்கம், காலஞ்சென்ற ப. கோபால், பி. எஸ். சானகிராமன் முதலானவர்களும் கைது செய்யப்பட்டனர்.

அந்த மறியலிலே பங்கேற்றிடச் செல்லவிருந்த நாவலர் அவர்களுக்கு வழியனுப்பு விழா ஒன்றும் ஜூலை 26-இல் சென்னை திருவல்லிக்கேணியில் நடைபெற்றது. அதிலே கலந்து கொண்ட நான் இவ்வாறு குறிப்பிட்டேன்.

''...இந்தி எதிர்ப்புக் கனலை அணையவிடாமல் காத்திடும் பெரும் பொறுப்பு தி.மு. கழகத்தின் கையிலே ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

''கிராமங்களில் தாய்மார்கள் இரவு நேரத்தில் அடுப்பை அணைக்கும் போது அதில் சிறிதளவு கனல் இருக்குமாறு வைத்து விட்டுத்தான் அடுப்பை அணைப்பார்கள். மீண்டும் அடுப்புப் பற்ற வைக்கத்தான் அவ்விதம் அடுப்பில் கனலை விட்டிருப்பார்கள். அந்தக் கனல் பெரிதாகிக் கூரையில் பிடிக்காத வண்ணம் ஜாக்கிரதையாகவும் இருப்பார்கள்.

''கிராமத்துத் தாய்மார்களைப்போல் இந்தி எதிர்ப்புக்கனலை நாம் அணைந்துவிடாமல் காப்பாற்றி வருகிறோம்.

''நாம் இந்தி எதிர்ப்புக்காக அறுத்துத் தந்த தசை நார்கள் கொஞ்சமல்ல; உடைத்துத் தந்த கபாலங்கள் கொஞ்சமல்ல. தி.மு. கழகத்தின் போராட்டங்கள் அனைத்துமே வீர முத்திரைகள் பொறிக்கப்பட்ட போராட்டங்களாகும்.

''அயல் மொழி ஒன்றின் ஆதிக்கக்கொடுங்கரம் வரம்பு மீறி நீண்டிடும் பொழுது, ஓர் இனத்தவரின் வாழ்க்கையையே அது பறித்திடும் பொழுது அதனை முறியடித்திட எதிர்ப்புக் கனல் மூண்டெழுவது இயற்கையே.

''அத்தகைய கனல் இங்கு மட்டுமல்ல, உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் அவ்வப்போது கொழுந்து விட்டுத்தான் எரிந்து வந்திருக்கிறது.

''ஆங்கில ஆதிக்கத்தை விரட்டி அடித்து விடுதலை பெற்றிட அயர்லாந்து மக்களைத் திரண்டெழச் செய்ததும் அந்த எதிர்ப்புக் கனல்தான்.

''பாகிஸ்தானின் ஆதிக்கத்தினின்றும் தங்களை விடுவித்துக் கொண்டிட வங்கதேச மக்களைப் பொங்கியெழத் தூண்டிவிட்டதும் அந்த எதிர்ப்புக் கனல்தான்.''

''வளமெல்லாம் மலிந்து முன்பே வலிமை பெற்றுத் திகழ்ந்திட்ட அமெரிக்காவிற்கே அறைகூவல் விடுத்திடும் வண்ணம் சாதாரணத் தொழிலாளர் இயக்கத்தாலேயே உருவெடுத்த சோவியத் ரஷ்யாவை ஒரு வல்லரசுக் கோட்டையாகவே வளர்த்துக் காட்டிய ஸ்டாலினை முதல் முதல் பொது வாழ்க்கையிலே ஈடுபடுத்தியதுதான் எது? தம்முடைய தாய் மொழியாம் ஜார்ஜிய மொழியை இன்னொரு மொழி இரண்டாந்தரம் ஆக்க விடுவதா என்கிற எதிர்ப்புக் கனல்தான்.

''இன்றைக்கும், ஏன், பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பிலிருந்தே கூட, ஈழத் தமிழர் நெஞ்சங்களிலே கொழுந்து விட்டு எரிவதும் அதே எதிர்ப்புக் கனல்தானே!''

நான் திருவல்லிக்கேணியில் நாவலருக்காக எடுக்கப்பட்ட 'வழியனுப்பு விழா'விலே உரையாற்றிய இரண்டு, மூன்று நாட்களுக்கெல்லாம், வேல்ஸ் மொழியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட ஒரு வீர இளைஞர் பற்றிய சுவையான செய்தியொன்றினை ஏடுகள் எல்லாம் வெளியிட்டிருந்தன.

அவரும் அப்படித்தான் எதிர்ப்புக் கனலை எழுப்பியிருக்கிறார்; ஒரு தி. மு. க. மறவரைப் போலவே தீரமாக நடந்து கொண்டிருந்திருக்கிறார். அவரைப் பற்றி வெளிவந்த செய்தி இதுதான்:

இங்கிலாந்து, ஸ்காட்லாந்து, வேல்ஸ், அயர்லாந்தின் ஒரு பகுதி ஆகியவற்றை அங்கங்களாகக் கொண்டதே United Kingdom என அழைக்கப்படுகின்ற பிரிட்டானிய நாடு (Great Britain). அங்கே வேல்ஸ் பகுதியிலே வாழ்வோருக்குத் தங்கள் தாய்மொழி புறக்கணிக்கப்படுகிறதே என்கிற நெஞ்சப் பொருமல் நெடுங்காலமாகவே உண்டு.

அவ்வாறு புழுங்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்தவர்களில் வயது இருபத்தொன்றே ஆன ராபர்ட் கிரிபித்ஸ் என்னும் வேல்ஸ் இளைஞரும் ஒருவர். அவர் பி. ஏ. பட்டத் தேர்வில் வெற்றி பெற்ருர். அந்தப் பட்டத்தினைப் பெறுவதற்காகப் பட்டமளிப்பு விழாவுக்கு மற்ற இளைஞர்களைப் போலவே அவரும் சென்ருர். தன்னுடைய பெயர் அழைக்கப்பட்டுத் தான் மேடைக்குச் சென்றவுடன் அவர் விழா மண்டபத்திலே குழுமியிருந்தவர்களையெல்லாம் அதிர்ச்சியிலே வீழ்த்தி விட்டார், ''எனக்கு இந்தப் பட்டம் வேண்டாம்!'' என்று அவர் அடுக்கிக் காட்டிய காரணங்கள் எல்லோருடைய சிந்தனையையும் கிளறி விட்டன. விழிகளை அகலமாக்கின.

வேல்ஸின் தேசிய மொழியான 'வேல்ஸ்' மொழிக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய உரிமைகளை-மதிப்பிற்குரிய இடத்தினைக் கல்லூரி நிருவாகிகள் கொடுக்க மறுத்து விட்டனராம். அவர்களுடைய போக்கினை எதிர்த்துக் கண்டிக்கும் பொருட்டே தனக்குத் தரப்படும் பட்டத்தை உதறித் தள்ளுவதாக உரக்க முழக்கமிட்டார் அந்த வேல்ஸ் இளைஞர். தன்னுடைய கண்டனப் பேச்சையும் தன் தாய் மொழியிலேயே நிகழ்த்தினர். அதனை அறியாத மற்றவர்கள் புரிந்து கொள்ளும் பொருட்டுத் தன் கண்டனத்தை ஆங்கிலத்திலும் அவர் கூறினர்.

—இந்த நிகழ்ச்சியினை இங்கே எதற்காகச் சுட்டிக் காட்டுகிறேன் தெரியுமா?

அந்த வேல்ஸ் இளைஞரைப் போல இன்னொரு மொழியின் ஏகாதிபத்தியத்தைச் சுட்டெரிக்க வேண்டிய எதிர்ப்புக்கனலை எந்தக் காலத்திலும் அணைந்துவிடாமல் தமிழினத்தைச் சார்ந்தவர்கள் எழுச்சியோடு விழிப்போடு காத்திடவேண்டும் என்கிற கடமையினை நினைவுபடுத்திடத்தான்!

1964-ஆகஸ்டுத் திங்களில் இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி மாநாட்டில் கலந்து கொள்ளுமாறு எனக்கு அழைப்பு வந்தது. ஆனல் சிங்கள அரசோ நான் அங்கே செல்வதற்குத் தடைவிதித்து விட்டது. அதனைக் கண்டித்து இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் திரு. நவரத்தினம் என்னும் தமிழரசுக் கட்சி உறுப்பினர் கேள்விக் கணை தொடுத்திருக்கிருர்.

அதற்கு இலங்கை நாடாளுமன்ற ஆளுங்கட்சித் தலைவராக அப்போது இருந்த திரு சி.பி. டிசில்வா அளித்திட்ட விடையோ விந்தையானதாகும்:

''இந்தியாவில் தி. மு. கழகம் தடை செய்யப்பட்டு அதன் உறுப்பினர்கள் சிறையில் அடைக்கப்படவில்லையா? அப்படித்தடை செய்யப்பட்ட கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் இலங்கை வருவதை அரசாங்கம் விரும்பவில்லை'' என்ருர் அவர்.

அந்தத் தவருன தகவலை உடனே மறுத்திடத் தவறவும் இல்லை திரு. நவரத்தினம்:

''தி. மு. கழகம் ஒரு போதும் தடை செய்யப்படவில்லை. இந்தியாவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஜனநாயகக் கட்சியாகத் தி. மு. கழகம் விளங்கி வருகிறது. அது பாராளுமன்றக் கட்சியாகவும் இயங்கி வருகிறது. மத்தியப் பாராளுமன்றத்திலும் மாநிலச் சட்ட மன்றத்திலும் அதன் உறுப்பினர்கள் இடம் பெற்றுள்ளனர்.

''அடுத்த பொதுத்தேர்தலில் தி. மு. கழகம் தமிழக ஆட்சியைக் கைப்பற்றவும் கூடும். தென்னிந்தியாவில் இந்தி வலுக்கட்டாயமாகத் திணிக்கப்படுவதை எதிர்த்துத் தி. மு. கழகம் போராடி வருகிறது. பிரிவினை, மற்றும், சட்ட விரோத நடவடிக்கைகளுக்கும் தி. மு. கழகத்திற்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை.''

—இலங்கைத் தமிழர் திரு. நவரத்தினத்திற்கு 1964-லேயே ஏற்பட்ட அரசியல் தெளிவு கூட, அதற்குப் பிறகு எத்தனையோ ஆண்டுகளாகியும் இங்கேயுள்ள சில ஏடுகளுக்கும் மாற்றுக் கட்சியினருக்கும் ஏற்படவில்லையே என எண்ணும்போது வருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது.

அந்த ஆண்டு ஆகஸ்டு இறுதியில் எனக்குத் திடீரென்று உடல் நலம் குன்றியது. எங்குமே அசைந்திடக் கூடாதென்பது மருத்துவர் கட்டளை; என்ருலும் இந்தி எதிர்ப்பு இயக்கம் உருவெடுத்த காலத்திலேயே அதற்கு உறுதுணையாய் நின்று, சிறை சென்று, பின்னர் பெரிய புராணம் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளையெல்லாம் வரைந்து, பகுத்தறிவுக் கருத்துக்களைப் பரப்புவதில் ஆர்வங் காட்டி, அண்ணுவின் 'திராவிடநாடு' இதழிலேயும் பணியாற்றிக் கடந்த 26-1-74 அன்று காஞ்சியில் இயற்கை எய்திய ஈழத்தடிகளுக்கு 3-9-64 அன்றைய தினம் பொன்னுடை போர்த்திப் பணமுடிப்பு வழங்கிடும் விழா ஏற்பாடாகியிருந்தது. உடல் நலிவால் நான் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த நிலையிலும் அதிலே கலந்து கொள்ளாமல் என்னல் இருந்திட முடியவில்லை.

அதைப் பற்றி அண்ணு அவர்களே குறிப்பிட்டார்கள்:

''...அவருக்குப் பொன்னுடை போர்த்துவதற்காகக் கருணநிதி வந்திருக்கிருர். நேற்று இவரைப் பார்த்த போது-டாக்டர்கள் கூறிய குறிப்பையும் கருணநிதி இருந்த இருப்பையும் பார்த்துவிட்டு இன்றையக் கூட்டத்திற்கு 'வா' என்று கூட நான் அழைக்கவில்லை, இந்தி எதிர்ப்புப் போரில் ஈடுபட்ட ஈழத்தடிகளைப் பாராட்ட வேண்டும்

என்கிற கடமையுணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு வந்திருக்கிறார். அவர் அதிகம் பேசமாட்டார்; பேச அனுமதிக்கப் போவது இல்லை. உடல் நிலையும் பாராது கருணாநிதி வந்திருக்கிறார் என்றால் எதற்கு? இந்தி எதிர்ப்புப் போர் முதன் முதல் நடந்த போது அவர் மாணவராய் இருந்தார். ஈழத்தடிகளுக்கு நடைபெறும் பாராட்டு விழாவில் கலந்து கொள்ள அவர் வந்திருப்பது பெருமை தருவதாகும்."

—விழாவில் கழகத்தின் சார்பில் பொருளாளர் என்கிற முறையில் ஈழத்தடிகளுக்குப் பொன்னாடை போர்த்தி, ரூபாய் ஐயாயிரம் கொண்ட பண முடிப்பையும் வழங்குகின்ற பேறு எனக்கே கிட்டியது.

103

பூம்புகார் படம்

செப்டம்பர் பதினேழாம் நாள், சீர்திருத்தச் சிற்பியாம் தந்தை பெரியார் அவர்களின் பிறந்த நாள் என்பதை அனைவரும் அறிவார்கள். தி. மு. கழகம் பிறந்த நாளும் அந்த நாள்தானே!

1964-ஆம் ஆண்டு மலர்ந்திட்ட அந்த நாளோ, என் சிந்தையிலே செந்தேனை நிரப்பிடும் சிறப்பு நிகழ்ச்சியொன்று நடைபெறும் நாளாகவும் அமைந்துவிட்டது.

அன்றுதான் நான் கதை, உரையாடல் தீட்டிய-மேகலா பட நிறுவனத்தாரால் உருவாக்கப் பெற்ற 'பூம்புகார்' திரைப் படம் சென்னை மிட்லண்ட் தியேட்டரில்-பத்திரிகையாளருக்கும், புலவர் பெருமக்களுக்கும், கலையுலக நண்பர்களுக்கும் போட்டுக் காட்டப்பட்டதாகும். சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தைத்தான் புதுவடிவம் கொடுக்க முயன்றிட்டேன் வெள்ளித் திரைக்கேற்ப.

மேலை நாடுகளில் பைபிள் கதைகளை வைத்து எத்தனையோ படங்கள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. குறிப்பாக சிசில் பி-டெமிலி ஏராளமான பொருட்செலவில் 'டென் கமாண்ட்மெண்ட்ஸ்' என்னும் படத்தினை ஒரு முறையல்ல, இரு முறை தயாரித்து வெளியிட்டு உலகையே வியப்பில் ஆழ்த்தினர். இராமாயணம், மகாபாரதம் இதிகாசங்களும் ஏராளமான படங்களுக்குத் தாராளமாகக் கதைக் கரு தந்திருக்கின்றன கடவுளை.

தமிழ்க் காப்பியங்கள் வேறு எந்த மொழி இலக்கியங்களுக்கும் இளைத்தவையோ சளைத்தவையோ அல்ல. அவை வற்றாத கற்பனைச் சுனைகளாக-வளமான கதைப் புதையல்களாக-வண்ண வண்ண ஓவியங்களாக-வாழ்நெறி காட்டி வந்துள்ளன பன்னெடுங்காலமாகவே.

அவற்றிலிருந்து பல அருமையான கருப் பொருள்களைப் பின்னணியாக வைத்து நாமும் ஏன் படம் எடுக்கக் கூடாது என்கிற எண்ணம் நெடுநாட்களாகவே எனக்கு உண்டு. அந்த எண்ணத்தின் விளைவுதான் சிலப்பதிகாரத்தின் புதுப் பிறவியான 'பூம்புகார்.'

முன்பொருமுறை சிலப்பதிகாரத்தை வைத்துக் 'கண்ணகி' படம் வெளியிடப்பட்டது. நடிப்பிலே மட்டுமின்றிப் பாடுவதிலும் தமக்கென்று தனி முத்திரைகள் பதித்துக் கொண்டிருந்த பி. யு. சின்னப்

பாவும், கண்ணும்பாவும் அதில் அருமையாக நடித்திருந்தனர். இளங்கோவன் அவர்கள் எழில் கொஞ்சும் தமிழில் வசனம் எழுதியிருந்தார். ஆனால் அந்தப் படம் புராணப்படம் போலத்தான் வெளிவந்தது.

நான் 'பூம்புகாரை' உருவாக்க முற்பட்டபொழுது, அந்தப்பழைய படத்தைப் பற்றிய எண்ணங்களும் என் மனத்தில் மின்னலிட்டன.

சிறைப் பறவையாக அடைபட்டிருந்த போதுதான், என் சிந்தையில் கருக் கொள்ளத் தொடங்கிற்று 'பூம்புகாருக்' குரிய திரைக் கதை.

ஒரு காப்பியத்தைத் தழுவித் திரைப்படம் எடுத்திடும் பொழுது, எத்தனையோ சிக்கல்கள் இடையிலே குறுக்கிடும். அத்தகைய இடையூறுகளை நானும் அப்போது சந்திக்க நேர்ந்தது உண்டு.

சிலப்பதிகாரம் எண்ணற்ற வகைகளில் சிறந்திருக்கிறது என்றாலும், இளங்கோவடிகளின் ஓர் அற்புதமான கற்பனைத் திருப்பம் என்கருத்தினை வெகுவாகக் கவர்ந்து விட்டது. அந்தக் காலத்தில் காவியங்களை—இதிகாசங்களை—இயற்றியவர்கள் பெரும்பாலும் அரச குடும்பங்களை வைத்தே கதைகளைப் பின்னினார்கள். ஆனால் அரச குடும்பத்திலே பிறந்தவராக இருந்திட்ட போதிலும், சுக போகங்களைத் துச்சமென மதித்துத் துறவியாக மாறிவிட்ட இளங்கோவடிகளோ, மற்ற இலக்கியப் படைப்பாளர்களின் வழக்கமான கதைப் போக்கிற்கு முழுக்குப் போட்டு விட்டுச் சாதாரணக் குடிமக்களையே தம்முடைய கதைக்குத் தலைவன்—தலைவியாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார். ஏழை நடுத்தர மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளை, வளையாத கற்பை, வறுமையை, அந்த வறுமையிலும் குன்றாத வைரச் செம்மையை வடித்துக் கொடுத்துள்ளார் வண்ண ஓவியங்களாக. இளங்கோவடிகளின் இந்தப் புதுமைக்கதைப் போக்கே என் இதயத்தைப் பெரிதும் ஈர்த்தது காந்தமாக.

இவ்வாறு சாதாரணக் குடிமக்களின் ஆசைகளை - அவலங்களை, உணர்ச்சிகளை, உள்ளப் போராட்டங்களை— ஓவியமாக்கிக் காட்டிடும் ஒரு காவியக் கதையில்— ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பினர் மட்டும் பிறர் எண்ணிடும் அளவுக்கு இழித்துரைக்கப்பட்டிருப்பார்களா என்கிற ஐயப்பாடு என்னுள் எழுந்தது.

அதற்குத் தகுந்த மாதிரி, அப்போது நிதி அமைச்சராயிருந்த மொரார்ஜி தேசாய் தங்கக் கட்டுப்பாடு சட்டம் ஒன்றினைக் கொணர்ந்திருந்தார். அதனால் ஆயிரக்கணக்கான பொற்கொல்லர்கள் வேலை வாய்ப்பினை இழந்து வீதிகளிலே பிச்சையெடுத்திடும் அளவுக்கு விழி நீரை வெள்ளமாக்கிக் கொண்டிருந்த வேளை அது. அந்த வேதனை நெஞ்சங்களிலே வேல் பாய்ச்சிடா வண்ணம், திரைக்கதையின் போக்கில் சிறிய மாற்றம் செய்வதும் என் கடமையெனக் கருதினேன். சமூக அமைப்பு என்கிற ஆலமரத்தின் விழுதுகளாக விளங்கிடும் பலவேறு வகுப்புகளில் எந்த ஒரு தனிப்பட்ட வகுப்பாரும் இழிவுக்கோ ஏளனத்திற்கோ இரையாக்கப்படுவது மனிதப் பண்பாட்டிற்கே இழுக்கு என்கிற எண்ணமே என்னைத் திரைக்கதையிலே சில புதுமைகளைப் புகுத்திடத் தூண்டியதாகும்.

படத்தைப் பார்த்த புலவர் பெருமக்களும் சரி, கலையுலக நண்பர்களும் சரி, என்னுடைய நல்லெண்ணத்தைப் புரிந்து கொண்டவர்களாகவே பாராட்டுக்களையும் பொழிந்தார்கள். இலட்சிய நடிகர் என்னருமைச் சகோதரர் எஸ். எஸ். ராஜேந்திரன் தன் திறமையனைத்தையும் அதில் வெளிப்படுத்தியிருந்தார்.

''.... தமிழர்களின் பெருமையையும், பண்பாட்டையும் எடுத்துக் கூறும் படம்; கடந்த மூன்று மணி நேரத்தில் இப்போதுள்ள சூழ்நிலையையே மறந்து அந்தச் சிலப்பதிக்காரத்திலேயே இருந்தோம்"— என்றார் அப்போதையக் காங்கிரஸ் ஆட்சியின் சட்டப் பேரவைத் தலைவர் திரு. செல்லப்பாண்டியன்.

''....இந்தப் படத்தில் பொற்கொல்லர் சமூகத்தைப் பழியிலிருந்து காப்பாற்றியிருக்கிறார்; இது பாராட்டுக்குரியது; நல்ல தமிழ் பேசும் நல்ல தமிழ்க் காப்பியம்"— என்றார் நாடகக் கலைவேந்தர் அவ்வை தி.க. சண்முகம்.

''...கண்ணகி, கோவலன், மாதவி ஆகியோரைப் பற்றி உயர்ந்த எண்ணமும், மதிப்பும், மரியாதையும் ஏற்படும் வகையில் படம் அமைந்திருக்கிறது. படத்தில் செய்துள்ள மாறுதல்கள் பாத்திரங்களின் பண்பைக் குறைக்காமல் பாத்திரங்களின் மதிப்பை உயர்த்தியுள்ளன. சின்னஞ்சிறு மாறுதல் என்னும் அலைகளெல்லாம் கடந்து ஒரு பெரிய இலக்கியக் கடலை இத்திரைப் படத்தில் கண்டோம்'' - என்றார் டாக்டர் மு. வரதராசனார்.

"...கவுந்தியடிகள் வாயிலாகச் சிறந்த தத்துவ வசனங்களைக் கலைஞர் எழுதியுள்ளார். 'மனச் சாட்சி உறங்கும் போது மனக் குரங்கு ஊர் சுற்றக் கிளம்பி விடுகிறது' என்ற வசனம் அதற்கு உதாரணம். தொழிலுக்காக எடுக்கப்படும் படங்கள் சில; தொண்டுக்காக எடுக்கப் படும் படங்கள் சில: குற்றமற்ற படமாகத் தமிழ்த் தொண்டுக்காக எடுக்கப்பட்ட படம் இது! என்றார் சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ சிவஞானம் அவர்கள்.

—இவ்வாறு தமிழ் இலக்கியக் கடலிலே மூழ்கி முத்தெடுத்திடும் வித்தகர்களே 'பூம்புகார்' படத்தினைப் போற்றிய பொழுது உள்ளூர எனக்குப் பெருமிதமே உண்டாயிற்று!

இந்த இருபதாம் நூற்ருண்டில் தமிழகத்திலே நாடக கலையை வளர்ப்பதற்கென்றே தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு அயராது உழைத்திட்ட ஆன்ருேர்கள் பலர். அவர்களிலே முதலிடம் பெறத் தக்க முதுபெருங் கலைஞர் சங்கரதாஸ் சுவாமிகள்.

இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்தமிழிலும் வித்தகராய் விளங்கிய அவர், வளமான தமிழில் வசனம் வரைந்ததோடு நின்றிட வில்லை. கதாபாத்திரங்கள் கவிதை நடையிலேயே உரையாடிடவும் உணர்ச்சி பொங்கப் பாடிடவும் கூடத் தம்முடைய எழுத்தாற்றலை இயக்கினுர் உத்வேகத்தோடு.

சங்கரதாஸ் சுவாமிகளுக்கு அடுத்தபடியாகத் தமிழ் நாட்டில் நாடகக் கலை வரலாற்றில் தமக்கென ஒரு சிறப்பான இடத்தினைத் தேடிக் கொண்டவர் பம்மல் சம்பந்த முதலியார்.

'நாடகப் பேராசிரியர்' என்றே நாட்டு மக்களால் கொண்டாடப் பட்டார் அவர். மத்திய அரசினுல் 'பத்ம பூஷணம்' என்னும் பட்டமும் வழங்கப் பெறறுப் பாராட்டுப் புனலிலே திளைதிட்ட அவர் 24-9-64-ஆம் நாள் இயற்கை எய்தி விட்டார், கலையுலகை இருளிலே ஆழ்த்தி விட்டு.

ஆங்கிலக் கல்வியினைப் பழுதறப் பயின்று பி.ஏ. பட்டதாரி ஆகி சட்டக் கல்வியும் கற்றுத் தீர்ப்புக்களை வழங்கிடும் நீதிபதியாகச் சிறந் திட்ட நிலையிலும், நாடகக் கலையின்பால் தமக்குள்ள நாட்டத்தை விட்டிடவில்லை. அவர் 'சுகுண விலாச சபா'- என்னும் நாடகக் குழு ஒன்றினைத் தோற்றுவித்து அதற்கென நாடகங்கள் தீட்டியதுடன் அவற்றிலே அவர் நடித்தும் காட்டினுர். புகழையும் நாட்டினுர்.

அரசாங்கப் பணியில் ஈடுபட்டு ஓய்வு பெறுகின்றவர்கள் அத்துடன் தங்கள் வாழ்வே ஓய்ந்து விட்டதாக உள்ளம் உடைந்திடுவர்: உருக் குலைந்து நலிந்திடுவர். நீதிபதியாகப் பணி புரிந்து ஓய்வு பெற்றிட்ட சம்பந்த முதலியாரோ அவர்களுக்கெல்லாம் ஒரு விதிவிலக்காகவே விளங்கினுர். விரைந்து செயல்பட்டார். ஏறத்தாழ நூறு நூல்களுக்கு மேல் எழுதியும் குவித்திட்டார் வேகமாக.

புராண நாடகங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த மக்களிடையே சமூக நாடகங்களைத் தவழ விட்டு வயிறு குலுங்கிடச் சிரிக்க வைத்து ஒரு புதிய பாதையினைப் புகுத்திய பெருமையும் முதன் முதல் அவரையே சார்ந்ததாகும்.

அவருடைய 'மனோகரா' நாடகத்தினைத் திரைக்கேற்ற கதையாக்கி அதற்கு உரையாடல் தீட்டும் பேறு எனக்குக் கிட்டியது.

நான் எத்தனையோ திரைப்படங்களுக்கு உரையாடல் தீட்டியிருக் கிறேன்; அவற்றில் சம்பந்த முதலியாரின் 'மனோகரா' நாடகத்தைத் திரைக்கேறப மாற்றி அமைத்து நான் வரைந்திட்ட வசனம், என் நெஞ்சில் முழுமையாகப் பதிந்து விட்டது என்றே கூறலாம்.

எனவே 'நாடகத் தந்தை' பம்மல் சம்பந்த முதலியார் சாக்காட்டின் மடியிலே சரிந்திட்டார் என்கிற செய்தியினை அறிந்ததும் நான் அடைந் திட்ட வேதனைக்கு அளவே இல்லை.

அதனையே இரங்கற் செய்தியாக அப்போது இவ்வாறு நான் விடுத்தேன்:

''நமது தாயகத்தின் முதுபெரும் கிழவர் - நாடக இலக்கியத்தின் மேன்மைக்கு அரும்பாடுபட்ட - அண்ணல் - நீண்ட நெடு நாட்கள் தமிழ் தொண்டாற்றிய பெரியார் - நிறை வாழ்வு வாழ்ந்த பம்மல் சம்பந்த முதலியார் அவர்கள் இயற்கை எய்திய செய்தி கேட்டுத் தமிழ் உலகம் கண்ணீர் வடிக்கிறது.

அவரது மனோகரா நாடகத்துக் கதாபாத்திரங்கள் அன்பையும், பாசத்தையும், உணர்ச்சி குமுறல்களையும் வெளிப்படுத்தும் அற்புதப் படைப்புகள். அவரைத் தமிழர்கள் மறக்க மாட்டார்கள். அவரது கலைத் தொண்டு தமிழன்னையின் மணி முடியிலே பதிக்கப்பட்ட மாணிக்க மாகும். அவர் புகழ் வாழ்க! அவர் பெயர் நெடிது நிலைத்திடுக!"

104

அரசியல் மாற்றங்கள்

1964-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்களில், உலக அரங்கிலே குறிப்பாக சோவியத் ரஷ்யாவில் திடீரென்று நிகழ்ந்தேறிற்று ஓர் அரசியல் மாற்றம்.

அங்கே தலைமை அமைச்சராகவும், பொதுவுடைமைக் கட்சியின் பொதுச் செயலாளராகவும் கொல்வேறிக் குவலயத்தின் கவனத்தையே ஈர்த்திட்ட குருஷ்சேவ் யாருமே எதிர்பாராத வகையிலே இறக்கப்பட்டு விட்டார் பதவிகளிலிருந்து.

ஏழைத் தொழிலாளியின் மகனாய்ப் பிறந்திட்ட போதிலும் இடையருத உழைப்பினால் - இடிந்திடாத நெஞ்சினால்-கட்சி வளர்ச்சிக்கென்றே தம்முடைய வாழ்வைக் காணிக்கை ஆக்கிக் கொண்டு ஆற்றல் ஒன்றினாலேயே அவனி மெச்சிட ஏற்றம் பெற்றிட்டவர் குருஷ்சேவ்.

சோவியத் ரஷ்யாவை வல்லரசுக் கோட்டையாக வளர்த்துக் காட்டிய வன்மை வாய்ந்த சிற்பி ஜோசப் ஸ்டாலின்தான் என்றாலும், தமது நாட்டையும் தம்மோடு நட்புறவு கொண்ட மற்ற பொதுவுடைமை நாடுகளையும் எவருமே எளிதில் நெருங்கிட முடியாதபடி ஓர் 'இரும்புத் திரையினை — ஒப்புரவை ஏற்காத ஒதுக்கத்தினைத் - விரித்து வைத்தவரும் அவரே. அவருடைய மறைவுக்குப் பின்னர் அந்த இரும்புத் திரையினைக் கிழித்தெறிந்து, சோவியத் மண்ணில் பிற நாடுகளின் தோழமை சுடரொளி வீசிட வித்திட்டவர் குருஷ்சேவ் அவர்களே!

அவருடைய நகைச்சுவை வெடிகளும், சமாதான சகவாழ்வுக் கொள்கையும் (Peaceful Co-existence) என் நெஞ்சினை நிரம்பக் கவர்ந்திருந்தன.

1956-இல் இந்திய சுற்றுப் பிரயாணத்தை மேற்கொண்டிருந்த காலை ரயில் பெட்டித் தொழிற்சாலையைப் பார்வையிட்ட அவர், "அளவுக்கு அதிகமாக இவ்வளவு இரும்பினை இப்படி வீணடிப்பானேன்?"—என்று வெளியிட்ட கருத்துக்கள் பெரும் சலசலப்பையே உண்டு பண்ணின. இந்த நாட்டுத் தொழில் துறையில் இந்தியாவிடம் அவர் வைத்திருந்த – வளர்த்துக் கொண்டிருந்த —— ஆழமான தோழமை உணர்வினால்தான் நெய்வேலி அனல் மின்சாரத் திட்டம், பிலாய் உருக்காலைத் திட்டம், அங்கலேசுவா பெட்ரோல் ஊற்று தோண்டிடும் திட்டம் முதலானவற்றிற்குக் கணிசமாகக் கிடைத்தது ரஷ்ய உதவி.

கரடு முரடாய்க் கற்பாறையாய்க் காட்சி அளித்திட்ட பொதுவுடைமைத் தத்துவமும் கசியக் கூடியதே— கனியக் கூடியதே— என்று உலகுக்குக் காட்டியவர் குருஷ்சேவ். அதன்மூலம் தம்முடைய ரஷ்ய நாட்டுக்கு ஐக்கிய நாடுகள் மன்றத்திலும் அதனுடைய பல்வேறு உறுப்பு நாடுகளிலும் அளப்பரிய செல்வாக்கினைத் தேடி அளித்திட்டவரும் அவரே.

அவர் திடீரென்று பதவித் துகில் உரியப்பட்டது பாரெங்கும் திகைப்பினையே கொடுத்தது. அவர் செயல்களில் எனக்குப் பிடிக்காதது, ஸ்டாலின் கல்லறையை அகற்றியதுதான்!

சோவியத் நாட்டில் இவ்வாறு அரசியல் மாற்றம் நிகழ்ந்திட்ட அதே சமயத்தில்தான் இன்னொரு வல்லரசான பிரிட்டனிலும் ஓர் அரசு மாற்றம் ஏற்பட்டது. ஜனநாயக நெறிப்படி அங்கே பதின்மூன்று ஆண்டுகள் கழித்துத் தொழிற் கட்சி ஆட்சியைக் கைப்பற்றியது. ஹெரால்டு வில்சன் புதிய தலைமை அமைச்சராகப் பொறுப்பினை ஏற்றார்.

"உணவு கிடைக்காததால் மக்கள் வெள்ளரிக்காயை உண்ணுகிறார்கள்; ஆகவே உணவு அதிகம் வேண்டுமென்று டில்லியை எதிர்த்துப் போரிடப் போகிறேன்"—

—என்று பஞ்சப் பரணி பாடி மத்திய அரசின் உணவுக் கொள்கையைச் சாடினார் ஒருவர்.

அவர் ஆடவரும் அல்லர்; ஒரு பெண்!

அவர் எவரும் அறிந்திடாத ஏழையும் அல்லர்; ஒரு மாநிலத்தின் முதலமைச்சர்.

அந்த குரல் எழுந்ததும் குசராத் மாநிலத்தில் அல்ல; உத்தரப் பிரதேசத்தில்!

இப்போது அல்ல; 1964-இல்.

ஆம்: அன்று அவ்வாறு உணவுப் பஞ்சத்தினைப் படம் பிடித்துக் காட்டி உரிமை முழக்கத்தை முரசொலித்தவர் உத்தரப் பிரதேச மாநிலத்தின் முதலமைச்சராக இருந்து, அண்மையில் மறைந்திட்ட திருமதி சுசேதா கிருபளானி அவர்கள்தான்.

அதே நேரத்தில் இங்கே தமிழகத்தின் நிலைமை என்ன? அப்போது தமிழக அமைச்சர்கள் கூறிய சமாதானங்கள்— சாரமற்ற வாதங்கள் தான்—என்ன?

105

பிரெஞ்சுக் கதை

அரிசிப் பஞ்சம் என்பது வேறு எந்தக் காலத்திலும் இப்படி இருந்ததே இல்லை என்று இயம்பிடும் அளவுக்குக் கடுமையாயிருந்த வேளை அது!

''சொல்லக் கொதிக்குதடா நெஞ்சம்!—வெறும்

சோற்றுக்கு வந்ததிந்தப் பஞ்சம்''

—என்னும் கவிதை வரிகளின் காட்சிச் சாலையாகவே அன்று கலங்கிப் புலம்பிற்று தமிழகம்.

கொட்டும் மழை- கொதிக்கும் வெயில்- என்றெல்லாம் பார்த்திடாமல் ஒட்டிய வயிறு நிறைந்திட ஒரு படி அரிசி கிடைத்திட்டாலே போதும் என்று கடைகளின் முன்னே கடுந்தவம் புரிந்தனர் மக்கள்.

கண்கள் பஞ்சடைய- கவலையால் நெஞ்சொடிய- கால்கள் இற்று விழ-கைக்குழந்தை பிருண்டி அழ மணிக்கணக்குப் பாராமல் மைல் கணக்கில் கியூவில் நின்றார் மகளிரெல்லாம்!

மறு நாள் காலை ஏழு மணிக்குக் கடை திறந்ததும் அரிசி வாங்கிட முடியாதா என்ற ஆசைக் கனவுகளோடு முதல் நாள் இரவு பத்து மணிக்கே கடைகளின் முன்னே படுத்துக்கொண்டு விடுவர் மக்கள்.

பொழுது விடியும்; கனவுகள் கலையும்; கடைகள் திறக்கும். ஆனால் அரிசி போய்ச் சேராது 'கியூ'வில் நின்றிட்ட அத்தனை பேருக்கும்! வெற்றுப் பையோடு வீடு திரும்புவர் மக்கள்; பற்றி எரியும் பசி கொண்ட வயிறு; ஆனால் பற்ற வைக்க முடியாமல் பொட்டிழந்த பூவையாய்- விதவைக் கோலம் பூண்டு—வெறிச்சோடிக் கிடக்கும்- நெருப்பறியா அடுப்பு!

வறுமைக் கொடுஞ்சுவை வாழ்வையே நசுக்கிடப்-பொ சுக்கிடப் பொறுமை இழந்திட்ட மக்கள், சில இடங்களில் கடைகளில் புகுந்து கொள்ளையடித்தேனும் அரிசியைக் கொண்டு செல்லவும் துணிந்திட்டனர். அரிசியை ஏற்றிக் கொண்டு லாரிகள் எங்காவது செல்வது தெரிந்தால் அவற்றை வழிமறித்து மடக்கித் தங்கள் வயிற்றுப் பசியினைத் தீர்த்திடவும் அவர்கள் முனைந்தனர். அவ்வாறு அரக்கோணத்தில் வழிமறிப்பு நடந்த போது துப்பாக்கிச் சூடே நிகழ்ந்தது.

கடைகளைச் சுற்றி அரிசி கேட்டு முற்றுகையிட்ட மக்கள் தடியடிக்கும் ஆளாயினர்; தலைதெறிக்க ஓட்டம் பிடித்தனர். அத்தகைய சூழ்நிலையில் அரிசிக்காகக் 'கியூ'வில் நின்றிருந்த ஒரு தாய் தன் குழந்தையையும் 'காவு' கொடுத்தாள் சாவுக்கு!

இப்படிப் பஞ்சக் கொடுமைகளில் மக்கள் பரிதவித்து வாடிடும் போது அன்றையக் காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர்களோ கண்ணிருந்தும் பாராமல் காதிருந்தும் கேளாமல்தான் நடந்து கொண்டனர். எதிர்க்கட்சியினர் நிலைமைகளை எடுத்துச் சொன்னால் அவர்கள் ஏளனமும் புரிந்தனர்; ஏறுமாறாகவும் பேசினர்.

''அரிசிப் பஞ்சம் என்பது வீண் புரளி!''—என்று அடித்துப் பேசினார் ஓர் அமைச்சர்.

''அரிசிப் பஞ்சமே பத்திரிகைக்காரர்கள் ஏற்படுத்தியது!'' என்று துணிந்து சொன்னார் இன்னொரு அமைச்சர்.

முதல்வராக இருந்த பெரியவர் பக்தவத்சலம் அவர்களோ தமக்கே உரிய சமர்த்தோடு- சாதுரியத்தோடு—

''உணவுப் பற்றாக் குறையே இல்லை; உணவுப் பொருள் ஏராளமாக இருக்கிறது. இங்கே பதுக்கலும் இல்லை- பதுக்கல் இல்லாமலும் இல்லை''—என்றெல்லாம் சாதிக்க முற்பட்டார்; தடம் புரண்டும் பேசினார்.

காங்கிரஸ் அமைச்சர்களின் இந்தக் கூற்றுகளைக் கேட்டிட்ட பொழுது பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் போது நடைபெற்ற சில நிகழ்ச்சிகளே என் நினைவில் நிழலாடின.

அங்கே புரட்சிப் பூகம்பம் வெடித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் கோலேந்திய லூயி மன்னனைக் குரங்கினும் கீழாக ஆட்டிப் படைத்திட்ட அரசி மேரி அண்டாய்னெட்டோ ஆணவத்தின் மொத்த வடிவமாகவே மக்களைப் பற்றி அலட்சியமாகப் பேசினாள்.

ஒரு நாள் அரண்மனைக்கு வெளியே பட்டினியால் வாடிய மக்கள் பட்டாளம் போல் திரண்டு வந்தனர். 'அய்யோ, பசிக்குதே!' என்று அழுதனர்; அலறினர்.

அரசியோ ''என்ன அங்கே காட்டுக் கூச்சல்?'' என்று அதட்டல் போட்டாள் பணியாளனை நோக்கி.

''ரொட்டி கிடைக்காமல் திண்டாடும் மக்கள் உங்களிடம் முறையிட வந்திருக்கிறார்கள்''—என்றான் அவன்.

மேரி அண்டாய்னெட்டோ கேலியாகச் சிரித்திட்டாள்.

''ரொட்டி கிடைக்காவிட்டால் என்ன? 'கேக்' வாங்கித் தின்னச் சொல்லேன்!'' என்று கிண்டலாக மொழிந்திட்டாள்.

அதற்குப் பிறகு வெடித்திட்ட விளைவுகள் அரசியலிலே காலூன்றி நிற்க விரும்பிடும் அத்தனை பேருக்குமே அருமையான பாடங்கள்!

ஆனால் அந்தப் பாடங்களையெல்லாம் மறந்து விட்டவர்களாகவே நடந்து கொண்டனர் காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள்.

உணவு நெருக்கடியோ மக்களின் குரல் வளையையே நெரித்திடும் வண்ணம் உச்சக் கட்டத்திற்குப் போய்க்கொண்டே இருந்தது. அந்தக் கொடுமைகளுக்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற் போலக் கோவையில் காவல் நிலையத்தின் முன்னால் அரிசி கேட்டுக் குரல் எழுப்பிய ஒரே குற்றத்திற்காகப் பரிசாகப் பாய்ந்து சென்றன துப்பாக்கிக் குண்டுகள். பசிக் கொடுமையால் செத்துக் கொண்டிருந்த மக்களுக்காகப் பரிந்து பேசிடப் -பரிகாரம் தேடிடச்- சென்ற முன்னாள் காவல் துறை அதிகாரி திரு. அர்ச்சுனன் பரிதாபமாகச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

19-10-1964-இல் நான் ஓர் ஒத்திவைப்புத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு சென்றேன் சட்ட மன்றத்தில். கோவையில் அரிசிக்காக அவதியுற்றிடும் மக்களுக்காக வாதாடிய முன்னாள் போலீஸ் அதிகாரி அர்ச்சுனன் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதை யொட்டி நாட்டிலே ஏற்பட்டுள்ள பரபரப்பையும் ஐயப்பாட்டையும் பற்றி விவாதம் நடத்திட வேண்டும் என்று அப்போது கேட்டுக் கொண்டேன். கோவை நிகழ்ச்சி குறித்து நீதி விசாரணைக்கு ஏற்பாடாக வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தினேன்.

முதல்வர் பக்தவத்சலம் அவர்களோ கோட்டைக்கு வெளியே நாட்டிலே நிலவிடும் கொந்தளிப்பு பற்றி விவாதித்திட முடியாது என்று மறுத்து விட்டார். நீதி விசாரணைக்கான கோரிக்கையையும் ஏற்க முடியாது என்று அழுத்தமாகக் கூறிவிட்டார்.

இலங்கை வாழ் தமிழர்களைப் பொறுத்த மட்டில், 1964-ஆம் ஆண்டு அதிலும் குறிப்பாக அக்டோபர் திங்கள்-அவர்களுடைய இதயமே எரிந்து கருகிட, கனலை அள்ளிக் கொட்டிய காலப் பகுதியாகும்.

ஏனெனில் அந்தச்சமயம்தான், அவர்களுடைய வயிற்றெரிச்சலிலே எண்ணெய்யை வார்த்து - வாழ்க்கையிலே மண்ணைப் போட்டு வடிவம் எடுத்திட்டது ''சாஸ்திரி - சிரிமாவோ ஒப்பந்தம்.''

நேருவின் காலத்திலே இலங்கைத் தலைமை அமைச்சராக இருந்த சர் ஜான் கொத்தலவாலாவினால் சாதிக்க முடியாத ஒன்றைத் திருமதி சிரிமாவோ பண்டார நாயகா எளிதில் சாதித்துக் கொண்டு விட்டார் திரு. லால்பகதூர் சாஸ்திரியாரிடம்.

இரு நாட்டுத் தலைமை அமைச்சர்களும் புது டில்லியில் 29-10-64-இல் கையொப்பமிட்ட அந்த ஒப்பந்தம் பத்து வயதுச் சிறுவனின் முதுகிலே பத்து மூட்டை நெல்லை ஏற்றிடுங்கொடுமை போலத் தமிழகத்தின் மீது தாங்கொணாத பளுவைச் சுமத்திடவே வழியை வகுத்திட்டது.

இலங்கையில் பல்லாண்டுக் காலமாகவே குடியுரிமை மறுக்கப்பட்டுத் திரிசங்கு சொர்க்கத்திலே திண்டாட விடப்பட்டிருப் போரின் எண்ணிக்கை ஏறத்தாழப் பத்து லட்சம் ஆகும்.

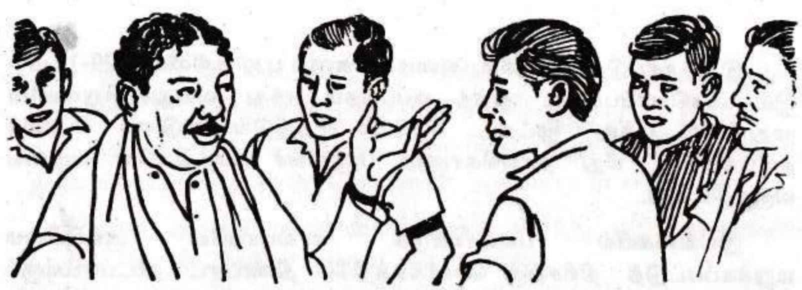
ஒப்பந்தப்படி, இவர்களில் ஐந்தே கால் லட்சம் பேர் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டு விடுவர் பதினைந்து ஆண்டுகளில் - பல தவணைகளில்! மூன்று லட்சம் பேருக்கு மட்டும் இலங்கை அரசு ஏதோ கொஞ்சம் இரக்கத்தைச் சிந்திக் 'குடியுரிமை' வழங்கிடும். எஞ்சிய ஒன்றரை லட்சம் பேர்களின் கதியோ பின்னரே முடிவு செய்யப்படும்; உடன்பாடு காணப்படும்.

வேறு எந்த நாட்டிலாவது இப்படிப் பத்து லட்சம் மக்கள் குடியுரிமை (citizenship) மறுக்கப்பட்டு - நாடற்றவர்கள் ஆக்கப்பட்டு-அவர்களில் மூன்றில் இரண்டு பங்கினர் வீடு, வாசல்களை இழந்து வெளியேற்றப்பட்டதாக வரலாறு உண்டா?

ஆயினும் தமிழராகப் பிறந்திட்ட ஒரே காரணத்தினால் கூடு பிய்த்தெறியப்பட்ட குருவிகளாகத் தத்தளிக்க நேர்ந்தன அம்மக்கள்.

முன்பே பர்மாவிலிருந்து அகதிகளாக வந்த தமிழர்களின் எண்ணிக்கையே பாரமாக அழுத்திக் கொண்டிருப்பது போதாதென்று இலங்கையிலிருந்தும் அதுவும் இத்தனை லட்சம் பேர் வருகிறார்கள் என்றால் எப்படித் தாங்கிட இயலும் தமிழகத்தால்? இதைப் பற்றி அன்று இந்த மாநிலத்திலே கொலு வீற்றிருந்தவர்களோ, மத்தியில் கோலோச்சியவர்களோ தொலை நோக்கோடு சிந்தித்துப் பார்த்தார்களா? இலங்கைத் தமிழர்களின் தலைவர்களைத்தான் இந்தச் சிக்கலுக்குத் தீர்வு காண்பதற்கு யோசனை கேட்டார்களா? ஏதும் இல்லை.

ஈழ பூமி ஏற்றம் பெற்றிட - எழில்வளங்கொஞ்சிட - தோட்டக் காடுகளிலே துவண்டு நலிந்து அட்டைகள் உறிஞ்சிட, ஆயிரம் ஆயிரம் நோய் வந்து தீண்டிட, தங்கள் உழைப்பினைக் கொட்டினர். உதிரத்தைச் சிந்தினர் தமிழர்கள். அவர்கள் துரத்தப்படுகிறார்கள் என்றதும் துடிப்புற்றுப் - பதைப்புற்றுக் - கடுகளவேனும் கருணையைக் காட்டினரா காங்கிரசார்? அந்த அநீதியைத் தடுத்து நிறுத்திடத்தான் கொடுத்தனரா தங்கள் குரலை?

தி. மு. கழகம்தான் 'சிரிமாவோ - சாஸ்திரியார்' ஒப்பந்தம் தீங்கானது. இலங்கைத் தமிழர் சிக்கலுக்குச் சரியான தீர்வு ஆகாது என்று திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்தது. அன்றைய ஆளுங்காங்கிரஸ் அமைச்சர்களின் போக்கினைப் பற்றிச் செஞ்சியிலே 1-12-64-இல் நடைபெற்ற கூட்டம் ஒன்றில் நானும் அடியிற்கண்டவாறு குறிப்பிட்டேன் :

''......அனாதைகளாக விரட்டப்பட்டுள்ள இலங்கைத் தமிழர் பற்றிக் கேட்டால், லால்பகதூர் சொல்கிறார் : 'உங்கள் பக்தவத்சலமும், இராமையாவும் (அப்போதைய அமைச்சர்கள்) சொல்லித்தான் ஒப்பந்தம் செய்தேன்' என்று! தமிழகத்திலுள்ள எல்லாக் கட்சிகளையும் கலக்காமல் இலங்கைத் தமிழர்களின் தலைவர்களையும் அவமதித்து இந்த ஒப்பந்தம் செய்யச் சொன்னது யார்? புதிதாகக் காங்கிரசுக்குப் போயிருக்கும் நண்பர் (திரு ஈ. வே. கி. சம்பத்) சொல்கிறார் : 'இலங்கையிலிருந்து வருகிற தமிழர்களை வரவேற்க வேண்டாமா' என்று. 'வருகிறோம்' - என்று கூறி அவர்கள் வரவில்லையே! 'அய்யோ, எங்களைத் துரத்துகிறார்களே! இந்த அநீதியைக் கேட்பாரில்லையா?" என்று அலறியபடியல்லவா அவர்கள் இங்கே தள்ளப்படுகிறார்கள் ?

நான் குறிப்பிட்ட அந்த அநீதி சிறு கதையாக முடிந்திடாமல் தொடர்கதையாகத்தான் நீண்டிடும் போலத் தோன்றுகிறது.

நெப்போலியன் ஒரு முறை ''ஃபிரான்ஸ் நாட்டின் இளைஞர்கள் நல்ல முறையில் கல்விப் பயிற்சி பெறுவதற்கு என்ன தேவை?''- என்கிற வினாவினை எழுப்பினான்.

அதற்கு ''நல்ல தாய்கள்''-என்கிற விடை கிடைத்ததாம். அதனைக் கேட்டு நெஞ்சங் குளிர்ந்திட்ட நெப்போலியன் - ''இந்தத் தாய் என்கிற ஒரு வார்த்தையிலேயே ஒரு கல்வித்திட்டமே பொதிந்து கிடக்கிறதே... நம்முடைய ஃபிரான்ஸ் நாடு நல்ல அன்னையரை அடைந்திருந்தால், அது நல்ல பிள்ளைகளையும் பெறும்" என்று வியப்போடும் கூறினானும்.

ஐரோப்பாக் கண்டத்தையே அதிர்ந்திடச் செய்தவன்-அரிமா நிகர்த்த அஞ்சா நெஞ்சினன் நெப்போலியன்-அன்னையர் குலத்திடம் எத்தகைய மதிப்பினை வைத்திருந்தான் என்பதனை அவனுடைய இந்த வார்த்தைகளிலிருந்து நாம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

106

பிறந்தவூரில் சிறந்த தொண்டு

தமிழகத்திலும் இரண்டு அருமையான வைர வரிகள் உலா வருவதை யாவரும் அறிவர்.

''தாயிற் சிறந்ததோர் கோயிலுமில்லை;
தந்தைசொல் மிக்கதோர் மந்திரம் இல்லை"

— என்பதையே குறிப்பிடுகிறேன்.

என்னைப் பொறுத்த வரையில் எனை ஈன்ற அஞ்சுகத் தாய்தான் எனக்கு இணையில்லாப் பெருங்கோயில்!

என் தந்தை முத்துவேலரின் கவிதை நடைக் கனிவுமொழியே எனக்கு முத்தான மந்திரச் சொல்!

இவர்கள் இருவரின் பெயர்களும் நின்று நிலைத்திடுமாறு ஏதாவது ஓர் அறப் பணியினை ஆற்றிட வேண்டும் - நினைவுச்சின்னம் எழுப்பிட வேண்டும் - அதுவும் நான் பிறந்த மண்ணிலேயே அதனைத் தோற்றுவித்திட வேண்டும் என்கிற பேரவா நெடுநாட்களாகவே என் நெஞ்சில் அலை மோதியதுண்டு.

என்னுடைய பிறந்த ஊரான திருக்குவளை பற்றித் தொடக்கத்திலேயே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

''நினைக்கிறேன் இனிக்கிறது;
நெஞ்சமெல்லாம் மணக்கிறது!''

— என்று பாலில் கரைந்திடும் சீனி போல இனிமையான நினைவுகளில் என்னுள் நானே மூழ்கிடும் வண்ணம் கழனி வளங்கொஞ்சும் தஞ்சாவூர்க் கதம்ப மாலையில் தானும் ஒரு சிறிய மல்லிகை மலராய் எழில் சிரிக்கத் திகழ்வதே திருக்குவளைச் சிற்றூர்.

அங்கேதான் என் அன்னை - தந்தையர் பெயர்களில், என் தமக்கை மகன் முரசொலி - மாறனின் துணையோடு ஒரு மருத்துவமனை அமைப்பது என்று முடிவு செய்தேன்.

'முத்துவேல் - அஞ்சுகம்
தாய் - சேய் நல விடுதி'

— என்னும் பெயரில் எழுந்த அதற்குப் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள்தாம் அடிக்கல் நாட்டினார்கள்.

கட்டடம் முடிவுற்ற நிலையில் 12-11-1964-இல் திறப்பு விழாவை நடத்தினோம் சிறப்பாக.

நாவலர் விழாவுக்குத் தலைமை ஏற்றிட, அன்றையத் தமிழக முதல்வர் திரு பக்தவத்சலம் அவர்களே அந்தத் தாய்-சேய் நல விடுதியைத் திறந்து வைத்தார்.

ஆளும் கட்சிக்கும், எதிர்க்கட்சிகளுக்கும் அரசியல் அரங்கிலே எத்தனையோ கருத்து மோதல்கள், காரசாரமான வாதங்கள் வெடித்திட்ட போதிலும், சாதாரண ஏழை, எளியவர்க்கு நன்மை பயத்திடும் பொதுப்பணி-அறப்பணி-என்று வந்திடும் பொழுது, வேற்றுமை உணர்வுகளுக்கெல்லாம் விடை கொடுத்துவிட்டுக் காரியமாற்றிடலாம் என்பதனைக் காட்டுவதாகவே விளங்கிற்று விழா.

அந்தத் தாய்-சேய் நல விடுதியைத் தொடர்ந்து, உயர் நிலைப் பள்ளி-நான் பிறந்த வீட்டில் ஓவியக் கூடம் போன்ற இன்னும் பல தேவைகளும் சீரிய அமைப்புகளும் நிறைவேற்றப் பட்டுள்ளன திருக்குவளையில்.

எந்த ஓர் அரசியல் கட்சிக்கும், அதன் நடைமுறைச் செலவுகளுக்கென்று பணம் தேவைப்படத்தான் செய்கிறது! அதுவும் காங்கிரசைப் போல் பணக்காரர்களின் பாடிவீடு ஆகிவிட்ட ஒரு பெரிய கட்சியைப் பதவியை விட்டு இறக்கும் பொருட்டு ஏறத்தாழ எல்லாத் தொகுதிகளிலுமே- எல்லாத் தேர்தல்களிலுமே- போட்டியிடத் துணிந்துவிட்ட ஓர் எதிர்க்கட்சிக்கு ஏற்படக் கூடிய பிரச்சாரச் செலவுகளைப் பற்றிச் சொல்லவே தேவை இல்லை.

எனவே, கழகத்தின் ஆணி வேரான தலைமைக் கழகம் வலுவோடு அமைந்திட நிதிப் பற்றுக்குறை இல்லாத நிலைமையினைத் தோற்றுவித்தல் இன்றியமையாதது என்பதனைப் பொருளாளர் என்கிற முறையில் நான் எண்ணினேன்.

அந்தச் சமயம் கழகத்தின் நிதி நிலையிலும் நெருக்கடி ஏற்பட்டிருந்தது.

அவ்வப்போது நடைபெற்றிட்ட இடைத்தேர்தல்கள்,மாநகராட்சித் தேர்தல்கள் ஆகியவற்றின் பிரச்சாரச் செலவுகள் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டச் செலவுகள், சில வழக்குகளுக்கான செலவுகள், இடையில் புதிய கட்டடம்(அன்பகம்) வாங்கிய செலவு-ஆக எல்லாம் கூடிக் கழகப் பொருளாதாரத்தில் முடக்கத்தை உண்டாக்கியிருந்தது.

‘நம் நாடு’ நாளிதழ் வேறு மாதந்தோறும் இரண்டாயிரம் ரூபாய் வரை இழப்புக்கு உள்ளாகிக் கொண்டிருந்தது.

இந்த நிலைமைகளையெல்லாம் சுட்டிக் காட்டி, அறிக்கையொன்றினை உருவாக்கிப் பொதுக் குழுவின் பார்வைக்கு வைத்தேன். அதனை நன்கு ஆராய்ந்த பின்னர், ‘நம் நாடு’ வளர்ச்சிக்கென ஒரு நிதியும் தலைமைக் கழகத்திற்கென ஒரு நிதியும் திரட்டித்தான் ஆக வேண்டும் என்கிற முடிவுக்கு வந்தது கழகம். அதன்படியே நிதி திரட்டிடும் பணிகள் விரைவுபடுத்தப்பட்டன.

சென்னை மாநகரம் முதல் தமிழகத்தின் மூலை முடுக்கிலுள்ள சாதாரணச் சிற்றூர்கள் வரை ஆங்காங்கே கழக முன்னணியினரும் தொண்டர்களும் உண்டியல்கள் குலுக்கிப் பொது மக்களிடம் நன்கொடைகள் பெறுவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

அவ்வாறு உண்டியல் ஏந்திடும் நாளாக 1964-டிசம்பர் ஏழாம் நாளைத் தேர்ந்தெடுத்து, அறிக்கை வெளியிட்டார் அண்ணா.

மற்றவர்களைப் போலவே நானும் அந்த நிதி திரட்டும் பணியிலே ஈடுபட்டேன்.

நண்பர்கள் புடைசூழ 7-12-64 அன்று காலை ஒன்பது மணி அளவில் சென்னையில் அன்பகத்திலிருந்து புறப்பட்டோம், உண்டியல் ஏந்தி, தேனாம்பேட்டை கடை வீதி, பாண்டி பசார் ஆகிய பகுதிகளில் 11-30 மணி வரை நிதி திரட்டினோம்... பின்னர் மீண்டும் நான்கு மணி அளவில் அதே பணியினைத் தொடர்ந்திட்டோம்.

வழியெங்கும் பொதுமக்கள் வெள்ளமெனத் திரண்டுநின்று உண்டியலை நிரப்பினர்; ‘எங்கள் விழிநீரைத் துடைத்திடக்கூடிய ஒரே துணை தி.மு கழகமே!’ என்கிற தங்கள் நம்பிக்கையையும் தாங்கள் அளித்திட்ட காசுகளின் மூலம் அவர்கள் வெளிப்படுத்தினர்.

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் நிதி கேட்டு அறிக்கை விடுத்த நாளுக்கும் தோழர்கள் உண்டியல் ஏந்திய நாளுக்குமிடையில் மிகக் குறுகிய காலமே இருந்துங்கூட, கழகத்தின் தேவைகளைக் கழகத்தினர் நற்பணி

கலை—மக்கள் நினைவில் கொள்ளத் தவறுவதில்லை என்று சொல்லும் அளவுக்கு நிதி திரண்டிருந்தது.

ஒரே நாளில் அதுவும் உண்டியல் மூலம்-ஒரு காசு இரண்டு காசாக ஏறத்தாழ எண்பதாயிரம் ரூபாய் வரை குவிந்தது, மற்ற மாற்றுக் கட்சிகள் அத்தனைக்குமே வியப்பினை அளிப்பதாகவே அமைந்தது.

நடனக் கலை நம் தமிழகத்தில் நீண்ட நெடுங்காலமாகவே உள்ளத்தை மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மிதக்க விட்டிடும் மிக உயர்ந்த கலையாகவே வளர்க்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது.

இளங்கோவடிகளால் இயற்றப்பட்ட சிலப்பதிகாரத்திலேயே நடனக் கலையின் பல்வேறு கூறுகள் ஆழ்ந்த நுணுக்கத்துடன் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளன. நடனக் கலையின் பேரரசியாகவே மாதவி மங்கை நல்லாள் ஒப்பரியப் புகழின் உச்சியினை எட்டினாள்; அதனை அந்தச் செந்தமிழ்க் காப்பியம் செப்பிச் சிறப்பதையும் யாவரும் அறிந்திடுவர்.

இயற்றமிழ், இசைத் தமிழ், நாடகத் தமிழ்-ஆகிய முத்தமிழும் ஒளிமுத்தாய்த் திகழ்வதே நடனக்கலை.

ஆனால் அந்த நடனக் கலையோ பண்டையத் தமிழின் மரபுகளை— பழக்க வழக்கங்களை-வரலாற்றுப் பெருமைகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டிடும் நிலைமையினின்றும் தடம் மாறி, இடைக்காலத்தில் வந்து இடம் பிடித்துக் கொண்ட புராண இதிகாசக் காட்சிகளை மட்டுமே சித்திரிப்பது என்ற நிலைக்கு இன்று திசைமாறி வந்துவிட்டதைக் காண்கிறோம்.

இப்படிப் பழைமைக் கதைகளையே ஆடிக் காட்டுவதோடு நில்லாமல் இக்காலச் சமுதாயச் சீர்கேடுகளைத் - தலைவர்களின் அரும்பணிகளை - அவர்களுடைய தியாகங்களைப் புதுமை நோக்கோடு கலையிலே புகுத்தினால் என்ன என்கிற எண்ணமும் எனக்கு உண்டு.

இதனையே திருமதி சத்யவாணிமுத்து அம்மையாரின் மகள் மரகதமணியின் நடன அரங்கேற்றத்திற்கு 12-12-64-இல் தலைமை தாங்கியபொழுது அடியிற்கண்டவாறு குறிப்பிட்டேன்:

''குழந்தைகளுக்கு நடனம் கற்பிக்கிற பொழுது புராணங்களி லிருந்து அவிநயத்திற்காகப் பாடல்களைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் உதாரணமாகக் கண்ணன், சிவன்பற்றிய பாடல்களைப் பயன்படுத்து கிறார்கள். ஏன் 'பாவ' உணர்ச்சிகளைப் பிரதிபலிக்கத்தக்க-அவிநயத்திற்

கேற்ற- சொற்கள் அவற்றில் அமைந்திருக்கின்றன என்ற காரணத் தால்தான் கண்ணன் குழல் வாசிப்பதுபோலவும், சிவன் கோபாவேசம் கொண்டு கண்கள் நெருப்பாக மாறுவதுபோலவும் 'பா' வத்தால் காட்ட முடிகிறது.

''பா'' வ உணர்ச்சிகளைப் பிரதிபலிக்கும் பாடல்கள் பழங்காலப் புராணங்களிலே - இதிகாசங்களிலே - மட்டுந்தானா இருக்கின்றன? இல்லை. தேடித் தேடிப்பார்த்தால் துருவித்துருவிப் பார்த்தால்- இன்றைய தினம்கூடச் சமுதாய அமைப்புகளைச் சித்தரித்துக் காட்டும் எத்தனையோ பாடல்கள் இருப்பதையும் காணலாம். அப்படிப்பட்ட நல்ல பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து நடன ஆசிரியர்கள் பயிற்சி அளிக்க வேண்டும்.

''பழமையான பாடல்களே வேண்டும் என்று நான் மறுப்பதாகக் கிஞ்சிற்றும் கருத வேண்டாம். அவைகளும் இருக்கட்டும்; அத்துடன் புதுமையும் தொடரட்டும்.

''சமுதாயத்தைச் - சரித்திரத்தைச் சித்தரிக்கும் நிகழ்ச்சிகளில் 'பா' வ உணர்ச்சி வருமா என்று கேட்கக்கூடும். உத்தமர் காந்தியார் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட காட்சியை நல்ல 'பாவ'த்தோடு நடித்துக் காட்டிட முடியாதா? பேத்திகளின் தோள்களிலே அவர் கைகள் இரண்டையும் போட்டுக்கொண்டு செல்வதை 'பாவ' உணர்ச்சியோடு காட்ட முடியாதா? முடியும். அப்போது துப்பாக்கி ஏந்திக்கொண்டு ஒருவன் ஆக்ரோஷமாக வருவதை, குண்டு பாய்ந்து காந்தியார் விழுவதை, உயிரிழப்பதை, எல்லாவற்றையுமே காட்ட முடியும். அந்தக் காட்சியில் ஆக்ரோஷம். அமைதி, துடிதுடிப்பு, சோகம் - அத்தனை உணர்ச்சிகளையும் ஒருசேர வெளிபடுத்த முடியும்.

''முதுகொடிய மூட்டை சுமக்கும் தொழிலாளி படும் தொல்லையை- முதலாளி அவனைச் சவுக்கால் அடிக்கும் கொடுமையை- நடனக் காட்சிகளிலே கொண்டு வர முடியாதா?

''இப்படிப்பட்ட அன்றாட நிகழ்ச்சிகளை 'பாவ' உணர்ச்சிகளின் மூலம் வெளிப்படுத்திக் காட்டி, கலையின் மூலம் நல்ல கருத்துகளை நாட்டுக்குப் பயன் தரத்தக்க வகையில் அமைக்க வேண்டும். மீண்டும் சொல்கிறேன். பழமையும் இருக்கட்டும். புதுமையும் சேரட்டும்!''

107

துக்க நாள்

1964-ஆம் ஆண்டின் இறுதி நாட்கள் தனுஷ்கோடிப் பகுதி மக்களுக்கு வாழ்வின் இறுதியையே கொண்டு வந்து சேர்த்திடும் நாட்களாகிவிட்டன.

24-12-64-இல் திடீரென்று கோரப் புயல் வீசியது; கொந்தளித்தது வங்கக் கடல்.

அந்தப் புயலும் பொங்குமாங்கடலும் வீடு வாசல்களை மட்டுமல்ல; மனிதர்களையும் விழுங்கின நூற்றுக்கணக்கில். ஏறத்தாழ ஐந்நூறு பேராவது அடித்துச் செல்லப்பட்டிருக்கலாம் என்று அப்போது மதிப்பிடப்பட்டது.

தமிழகத்தோடு இணைந்திருந்ததுதான் தனுஷ்கோடி. ஆனால் அதை இணைத்து வைத்திருந்த பாம்பன் பாலத்தை விழுங்கிவிட்டது பயங்கரக் கடல். வெறும் கம்பங்களே காட்சியளித்தன. தனுஷ்கோடியும் துண்டிக்கப்பட்டு இரண்டாயிரம் அடி நீளமும், ஐந்நூறு அடி அகலமும் உள்ள சின்னஞ்சிறு திட்டாகவே அது மாறிவிட்டது. அதிலே உணவு, உடை, உறைவிடம் எல்லாம் பறி கொடுத்து விட்ட நிலையில் திண்டாடித் தத்தளித்தனர் மூவாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட மக்கள்.

புயல் வீச்சால் பாதிக்கப்பட்டோருக்கு உதவி புரிந்திடும் உயர் பணியில் வழக்கம் போலத் தி.மு.கழகமும் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டது.

''இந்த ஆண்டு தென்னகத்திற்கு ஒரு சோகமயமான -துக்ககரமான- வருந்தத்தக்க ஆண்டாகும்......''

—இவ்வாறு 1965-ஆம் ஆண்டினைத் தொலை நோக்கோடு வருணித்தவர், வெடித்திடப் போகும் எரிமலை பற்றி முன்கூட்டியே சூசகமாகச் சொன்னவர் யார் தெரியுமா?

கழகத்தைச் சார்ந்திட்ட எவருமே அல்லர்; மூதறிஞர் ராஜாஜி அவர்களே!

9-1-65 தேதியிட்ட 'சுயராஜ்யா' ஏட்டிலேயே மேற்கண்டவாறு தம்முடைய 'ஆருடத்தை' அறிவித்திருந்தார் அவர்.

அவருடைய ஊகப்படியேதான் தமிழகத்தை ஆண்டவர்கள் தணல் காடாக ஆக்கினர் நாட்டை. 1965-ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்திலேயே இங்கே கோரப் புயல் வீசிற்று; குண்டுகள் பாய்ந்தோடின; குமுறும் எரிமலைகள் வெடித்தன; குருதி வெள்ளத்திலே மிதந்தனர் பலர்!

இப்படி நாட்டையே துப்பாக்கிகளின் வேட்டைக் காடாக ஆக்கிக் கொந்தளிப்புகள் கொழுந்துவிட்டு எரிந்திட எண்ணெய்யை வார்த்து விட்டது எது?

மத்திய அரசின் இந்தித் திணிப்புத் திட்டமே!

1965 ஜனவரி 26 முதல் இந்தியை ஆட்சி மொழியாக ஆக்கியே தீருவது என்பதில் அழுத்தமாக இருந்தனர் டில்லியில் உள்ளோர். அவர்களுடைய பிடிவாதப் போக்கினால் விளைந்திடக்கூடிய அநீதியை-அக்கிரமத்தை- மேலே குறிப்பிட்ட அதே ஏட்டில் ஆணித்தரமாகவும் சாடினார் ராஜாஜி.

''தென்னக மக்கள் தாமாக விரும்பாதவரை அவர்கள்மீது நாங்கள் ஒரு போதும் இந்தியைத் திணிக்க மாட்டோம்'' என்பது நேருவின் சாசனம்! ஆனால், பிரிட்டானியப் பேரரசன் ஜானின் 'மாக்னோ கார்ட்டா'வுக்கு ஒப்பான அந்த வாக்குறுதிக்கு மாறுபட்ட ஒரு சட்டம் செயலாவதைத்தான் 1965 ஜனவரி 26 காணப் போகிறது.

''நல்ல நாட்டுப் பற்றுள்ள- நுண்ணறிவுள்ள இந்தியக் குடிமக்கள் மூன்று கோடிப் பேரை-கோபம் கொண்ட பிரிவினைக்காரர்களாக மாற்றும் சட்டமே இது.

''கட்டாயமாக அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் பதினேழாம் பிரிவு—ஆட்சி மொழி பற்றிய பிரிவு—அரபுக் கடலிலே தூக்கி எறியப்படவே வேண்டும்!''

—இத்துணை கடுமையாகக் கண்டனக் கணைகளைக்— கருத்தாழமிக்க வாதங்களை மூதறிஞர் ராஜாஜி போன்றவர்கள் தொடுத்திட்ட போதிலும், மத்தியிலே கோலோச்சிய கோமான்கள் கேடு பயக்கும் காரியங்களிலேயே ஈடுபட்டனர். தென்னக மக்களின் எதிர்காலத்தையே சுட்டெரித்திடும் வகையிலேயே சுற்றறிக்கைகளை விட்டுக் கொண்டிருந்தனர்— மாநில அரசுகளுக்கு.

மத்திய அரசின் மொழித் திணிப்பால் மனம் கொதிப்புற்ற நிலையில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தலைமைச் செயற்குழு 8-1-65-இல் சென்னை அறிவகத்திலே கூடிற்று. அப்போது ஒரு முக்கியமான தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது.

(அ) 1965 ஜனவரி 26-ஆம் நாளாகிய குடியரசு நாளின் முக்கியத் துவத்தைத் தி.மு. கழகம் உணர்ந்திருந்த போதிலும், தென்னக மக்களின் விருப்பத்தையும் நலத்தையும் சீரழிக்கக் கூடிய விதத்தில் அந்த நாளை இந்தித் திணிப்பு நாளாக இந்தியப் பேரரசினர் மேற்கொண்டிருப்பதாலும், அந்த நாளில் இந்தி எதிர்ப்பு உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தா விட்டால் தென்னகம் இந்தியை ஆட்சி மொழியாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது என்று இந்திய அரசினரால் திரித்துக் கூறப்படும் என்பதை உணருவதாலும், அந்த நாளில் தென்னக மக்களின் இந்தி எதிர்ப்பு உணர்ச்சியையும், மனக் கொதிப்பையும் காட்டுவதன் அறிகுறியாக அந்த நாளைத் துக்க நாளாகக் கொள்வது என்றும்,

(ஆ) அன்று எல்லா ஊர்களிலும் கண்டனக் கூட்டங்கள் நடத்துவது என்றும்,

(இ) துக்க நாளின் அறிகுறியாக அன்று கறுப்புக் கொடிகள் கட்டுவது, கறுப்புச் சின்னம் அணிவது என்றும்,

—இச்செயற்குழு முடிவு செய்திருக்கிறது.

இந்தத் தீர்மானம் பற்றி அறிந்தவுடனேயே அனலைக்கக்கினர் ஆளும் காங்கிரசார்.

'குடியரசு நாளில் துக்கம் கொண்டாடுவதா? அது துரோகச் செயல் அல்லவா?' என்றெல்லாம் அவர்கள் தூற்றினர். சீற்றத்தைக் கொட்டினர்.

மிகுந்த பொறுப்புணர்வோடு பொருத்தமான சொற்களைக் கொண்டே செயற்குழுவின் தீர்மானம் தீட்டப்பட்டது. குடியரசு நாளின் தனிச் சிறப்பினைக் குறைத்திட வேண்டும் என்பது அதன் குறிக்கோள் அல்ல.

மத்திய அரசினர் அந்த ஆண்டுக் குடியரசு நாள் முதல் இந்தியைக் கொலுவேற்றியே தீர்வது என்பதில் குறியாக இருந்திடாமல், வேறொரு நாளைத் தங்களுடைய திணிப்பு முயற்சிக்குத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தால், அந்த 'வேறொரு நாளைத்'தான் துக்க நாளாகக் கொண்டாடத் தீர்மானித்திருக்கும் கழகம். ஆனால் டில்லியிலே இருந்தவர்கள் அதில் பிடிவாதத்தையே காட்டினர். எனவே, அந்தக் குறிப்பிட்ட குடியரசு நாளையே துக்க நாளாகக் கொண்டாடுவதைத் தன் கடமையாகக் கருதிற்று கழகம்.

இந்த உண்மை நிலையினை உணர்ந்திட மறுத்து நாங்கள் வேண்டுமென்றே குடியரசு நாளை அவமதிப்பதாகக் குற்றஞ் சாட்டினர்

காங்கிரசார். அத்துடன் 'துக்கம் கொண்டாடுபவர்கள் கைது செய்யப் படுவார்களா? அவர்கள்மீது தேசத்துரோக வழக்குப் போடப்படுமா?' என்றெல்லாம் சட்ட மன்றத்திலும் கேள்விகளை எழுப்பினர். அவற்றுக்கு விடையளிக்க முற்பட்ட அப்போதைய முதல்வர் பக்தவத்சலம் அவர்களும்,

"குடியரசு தினம் புனிதமானது; அன்று துக்க நாளாகக் கொண்டாடுவது தவறு; இது நாட்டுக்குத் துரோக மனப்பான்மையைக் காட்டுவதாகும். இது பற்றிச் சர்க்கார் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கும்" என்று உறுதியாக அறிவித்தார்.

இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் திரு பக்தவத்சலனார் எந்தக் கட்சியினைச் சார்ந்தவரோ அதே காங்கிரஸ் கட்சியினைச் சார்ந்திட்ட வர்கள் மேற்கு வங்க மாநிலத்திலே சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இதே குடியரசு நாளைத் துக்க நாளாகக் கொண்டாடினர்.

அச்சமயம் வங்கத்துக்குச் சொந்தமான 'பெருபாரி' பகுதியை வங்க மக்களைக் கலந்து ஆலோசிக்காமலேயே பாகிஸ்தானுக்குத் தாரை வார்த்துத் தந்திட உடன்பட்டு விட்டது இந்தியப் பேரரசு; அந்த அடாத செயலுக்குக் கண்டனம் தெரிவித்துக் கசப்பினைக் காட்டிடவே குடியரசு நாளில் துக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தனர் மேற்கு வங்கக் காங்கிரசார்.

இதில் இன்னும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது என்னவெனில், அந்தத் துக்கக் கொண்டாட்டத்திலே முக்கியப் பங்கெடுத்துக் கொண்ட வர்களில் அந்த மாநில முதல்வர் டாக்டர் பி.சி. ராய் அவர்களே முன்னிலையில் நின்றார் என்பதே!

அவருக்கு மட்டும் குடியரசு நாளையே துக்க நாளாகக் கொண் டாடும் துணிவு எப்படி வந்தது? அதன் மூலம் மாநில மக்களின் உணர்வுகளை மதிக்காத மத்திய அரசின் சர்வாதிகாரச் செயல்களைத் தட்டிக் கேட்டிடும் தைரியம் எங்கிருந்து வந்தது?

அதற்குக் காரணம், காங்கிரசின் தூண்களில் ஒருவராகவே திகழ்ந்திட்ட டாக்டர் பி.சி. ராய்க்குத் தன்மான உணர்வு இருந்தது தாயகப் பற்று இருந்தது. அதனால்தான் மற்றவர்களோடு சேர்ந்து தேசியக் கொடியை ஏற்றி வைத்திட வேண்டிய வேளையிலே கறுப்புக் கொடிகளைப் பறக்க விட்டார், வெறுப்பின் அறிகுறியாக!

அவருடைய துணிவும், சொந்த மண் உணர்வும், தன்மானமும், தாய்மொழிப் பற்றும் தமிழகக் காங்கிரசாருக்கு இல்லாமற்போன தால்தான் இழிமொழிகளை- எரிச்சல்களைக்—கழகத்தின்மீது வாரிக் கொட்டினர் கடுமையாக.

அந்த நேரத்தில், அவர்கள் எங்கள்மீது சுமத்திய பழியிலே பசை இல்லை என்பதையும், குடியரசு நாளை வேண்டுமென்றே அவமதித்திடும் எண்ணம் எங்களுக்கு அறவே இல்லையென்பதையும் சென்னை, 66-வது வட்டத்தில் நடைபெற்ற ஒரு பொதுக் கூட்டத்திலே நான் இவ்வாறு விளக்கினேன்:

''...ஆங்கிலக் கதையொன்றில் வில்லியம் டெல் என்ற ஒரு வில் வீரனுக்குச் சோதனையொன்று வந்தது. தன்னுடைய குழந்தையின் தலையில் வைக்கப்படும் ஆப்பிள் பழத்தை அவன் அம்பு எய்து பிளக்க வேண்டும் என்பதே அந்தச் சோதனை. பழத்தின் கீழே இருப்பது குழந்தை என்கிற நினைப்பு வீரனுக்கு வந்திருந்தால் அவனுடைய வில் நடுங்கியிருக்கும்-நாண் நடுங்கியிருக்கும்-அம்பு நடுங்கியிருக்கும்-குழந்தை மாண்டிருக்கும். ஆனால், ஆப்பிள் பழத்தைப் பிளக்க வேண்டும் என்னும் ஒரே நோக்கத்தை மட்டுமே கொண்ட வீரன் அம்பெய்கிறான்-பழம் பிளக்கப்படுகிறது-குழந்தைக்கு ஏதும் சேதம் ஏற்படாமல்.

''இங்கே குடியரசு நாள் என்பது குழந்தை! அதன் தலையிலுள்ள நச்சுப் பழம் இந்தி; தி. மு. கழகமோ குறி பார்ப்பதில் கெட்டிக்காரக் கட்சி; குடியரசு நாளுக்கும் அவமதிப்பு வராமல் இந்தி ஏகாதிபத்தியத்தையும் பிளந்திடத் தவறாமல் தி. மு கழகம் அம்பு எய்து வெற்றி பெறும் திறமை பெற்றது. இதைத் தி. மு. கழகம் குடியரசு நாளை அவமதிக்கிறது' என்று கூறித் தூண்டிவிடும்-உசுப்பிவிடும்-உத்தமர்களுக்குக் கூறிக் கொள்ளுகிறேன்.''

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் தமிழகத்திலே மட்டுந்தான் இந்தித் திணிப்பினை எதிர்த்துக் குடியரசு நாள் துக்கநாளாகக் கொண்டாடப்பட வேண்டும் என்று முடிவெடுக்கப்பட்டதா என்றால் அப்படியும் இல்லை.

மேற்கு வங்கத்தில் 'வங்கப் புனர் கதன் பரிஷத்' என்னும் தேசிய வாதிகளின் அமைப்பு ஒன்றும் இங்கே கழகம் மேற்கொண்ட தீவிர முடிவினைப்போலவே தானும் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிச் செயலாற்றிட முனைந்தது.

''...புனிதமான குடியரசு நாளில் பன்னிரண்டு கோடிப் பேர் மட்டுமே பேசும் இந்தியை 32 கோடி மக்கள் மீது திணிக்க அரசாங்கம் முயல்வதால் இந்தி பேசாத மக்கள் அனைவரும் இரண்டாந்தரக் குடிமக்களாக அவமானத்தில் உழல நேரிடும். எனவே முறைகெட்ட வகையில் ஆதிக்கப் பீடத்தில் ஏறி இருக்கும் இந்தியை அந்தப் புனித மான அரியாசனத்திலிருந்து இறக்குவதற்கு இந்தி பேசாத மக்கள் அனைவரும் ஒருங்கிணைந்து நீடித்த போராட்டம் நடத்த வேண்டியது

அவசியமாகும். ஆகவே, இந்தி மட்டும் இந்திய நாட்டின் ஆட்சி மொழியாவதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் வகையில் மேற்கு வங்கம் முழுவதிலும் ஜனவரி 26 முதல் ஒரு வார காலத்திற்கு எதிர்ப்பு வாரம் (Protest week) அனுசரிக்கப்படும்."

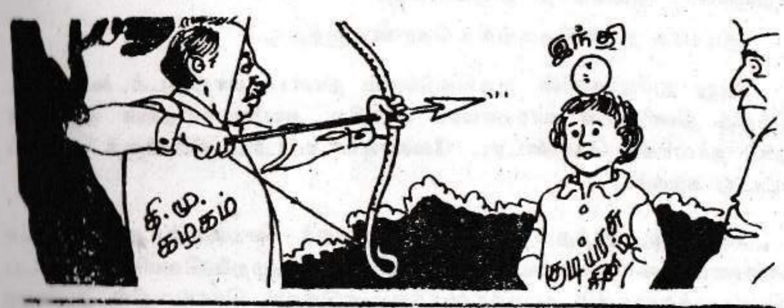
கழகம் நிறைவேற்றிய தீர்மானத்திற்குக் கடுமையான கண்டனம் தெரிவித்த காங்கிரசார், வங்க மாநிலத்தில் தேசிய வாதிகள் மேற்கொண்ட முடிவைப் பற்றி மட்டும் வாயையே திறக்கவில்லை. எப்படித் திறப்பார்கள்?

'இட்லர் மட்டும் இரண்டாம் உலகப் போரிலே வெற்றியை எட்டிப் பிடித்திருந்தால்...இந்த உலகத்தின் நிலைமை எப்படியெல்லாம் மாறியிருக்கும்? மக்களாட்சி நெறி முறைகள் மண்ணோடு மண்ணாகப் புதைக்கப் பட்டிருக்க மாட்டாவா?' என்றெல்லாம் சிற்சில சமயத்தில் நான் எண்ணிப் பார்ப்பதுண்டு, மனத்திற்குள்ளேயே.

அந்த அளவிற்கு ஆங்காரத்துடன் போரினைத் தொடுத்து உலகையே அதிர்ச்சிக்கு ஆட்படுத்திக் கொண்டிருந்தான் இட்லர். 'அவனுடைய நாசிப் படைகள் அதோ ஆலந்தைப் பிடித்து விட்டன-போலந்தை விழுங்கி விட்டன-அதோ பெல்ஜியத்தைக் கைப்பற்றி விட்டன-பிரான்சை நெருங்கி விட்டன' என்று ஒவ்வொரு நாளும் செய்திகள் வெளியாகிக் கொண்டிருந்த நேரம் அது.

கடலிலே சின்னஞ்சிறு மீன்களையெல்லாம் தின்று கொழுத்திடும் திமிங்கிலத்தைப் போல, ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் சிறிய சிறிய நாடுகளையெல்லாம் தனக்கு இரையாக்கி ஏப்பமிட முற்பட்டு விட்டான் ஜெர்மனியை ஆண்டிட்ட இட்லர்.

அவனுடைய நாடு பிடிக்கும் நச்சு எண்ணம் இங்கிலாந்து நாட்டுக்கும் நீண்டது; இலண்டனிலே குண்டுமாரி விசிடவும் தூண்டியது. அதனால் பிரிட்டானிய மக்கள் அடைந்திட்ட பேரதிர்ச்சி-பெரும்பீதி-கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

ஆயினும், மாவீரன் நெப்போலியனையே 'வாட்டர்லூ' வில் 'வீழ்த்து வதற்கு இங்கிலாந்தில் ஒரு நெல்சன் தோன்றியிருந்ததைப் போலவே, இட்லரின் கொட்டத்தை அடக்குவதற்கென்றே சர் வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் பிறந்திருந்தார் இங்கிலாந்தில்! அவர் மட்டும் பிரிட்டானியத் தலைமையமைச்சராக அப்போது இல்லாமற்போயிருந்தால், தன்னுடைய பல காலனி நாடுகளுக்கு விடுதலை வழங்கிடும் நாடாக விளங்கியிருக்காது பிரிட்டன்; தானே விடுதலைக்குப் போரிடும் அடிமை நாடாகவே ஆகியிருக்கும் ஜெர்மனியின் இட்லருக்கு. அது மட்டுமா? பிரான்ஸ் முதலான பெரும்பாலான நாடுகளில் இன்றைய உருவங்களெல்லாம் சிதைக்கப்பட்டிருக்கும் சின்னா பின்னமாக.

அத்தகைய இருண்ட நிலைகள் ஏற்பட்டிடா வண்ணம் இரண்டாம் உலகப் போரினை ஒரு முடிவுக்குக் கொணர்ந்து, இட்லர் தானே வெருண்டோடி வீழ்ச்சியினைத் தழுவி மறைந்திடும் வகையில் 'வியூகம்' வகுத்திட்டவர்—யூகத்தோடு செயலாற்றியவர்—வின்ஸ்டன் சர்ச்சிலே! அவர் காட்டிய வெற்றிக்குரிய 'V' குறியைக் கண்டே, தளர்ந்து கிடந்த மக்கள் எல்லாரும் தன்னம்பிக்கையோடு நிமிர்ந்து நின்றனர்; பொங்கியெழுந்தனர் புலிகளாக; புறமுதுகிட்டு ஓடச் செய்தனர் நாசிப்படைகளை!

இவ்வாறு உலகையே 'இட்லர்' என்னும் எரிதழலிலிருந்து மீட்ட வரும் இலக்கியத்துக்காக நோபல் பரிசைப் பெற்றவருமான சர்ச்சில் அவர்கள் தம்முடைய தொண்ணூறுவது வயதில் 21-1-65 இல் சாவின் மடியிலே வீழ்ந்து விட்டார், இந்தத் தரணியையே சோகத் தணலில் தள்ளிவிட்டு!

சர்ச்சிலின் உயிர் பிரிந்தாலும்,அவர் பெயர் மறையவே மறையாது; உலக அமைதித் தாயின் மணிக் கழுத்திலே அது வைர மாலையாக ஒளியை வீசிக்கொண்டேதான் இருக்கும். வையகம் உள்ளவரை-வரலாறு உள்ளவரை அவருடைய புகழ் வாடாத மல்லிகை; வற்றாத நறுஞ்சுனை; அணையாத திருவிளக்கு.

குடியரசு நாள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அது தமிழர்களின் குடிகெடுக்கும் நாளாக மாறிவிடக் கூடாதே, இந்தித் திணிப்பின் காரணமாக என்கிற கவலையால்தான் அதனைத் துக்க நாளாகக் கொண்டாட வேண்டிய கட்டாய நிலைக்குத் தள்ளப் பட்டது கழகம்.

எனினும், இந்த நாளில் வன்முறைச் செயல்கள் தலைநீட்டிடா வண்ணம் அமைதி காட்டிட-அறவழியிலேயே குமுறலைவெளிப்படுத்திடப் -பொதுமக்களுக்கும் கழகத்தவருக்கும்-எடுத்துச் சொல்வதில் அண்ணா

வும் மற்றக் கழக முன்னணியினரும் அக்கறை செலுத்தினோம்; இந்தி எதிர்ப்பு எழுச்சிக்கு ஆதரவைத் திரட்ட ஆங்காங்கே கூட்டங்கள் நடத்திய அதே வேளையில் வன்முறைக்கு வழி வகுத்திடக் கூடாது என்பதையும் நாங்கள் வலியுறுத்தினோம்.

என்றாலும் அன்று நாட்டை ஆண்டவர்கள் எங்கள் நல்லெண்ணத்தைப் புரிந்து கொள்ளத் தவறினர். 'தலைவர்களைச் சிறையிலே தள்ளிவிட்டால் தொண்டர்கள் சரியாகி விடுவார்கள்' என்று தப்புக் கணக்குப் போட்டனர்; தாண்டவமாடிற்று அடக்குமுறை!

108

காராக்கிரகம் விழுங்கிற்று எங்களை

பேரறிஞர் அண்ணா, 25-1-65 நள்ளிரவில் கைது செய்யப் பட்டார். குளித்தலையில் கூட்டத்தை முடித்துக் கொண்டு கோவை நாக்கிக் கண்டனக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளப் பயணம் செய்துக் கொண்டிருந்த என்னை இரவு ஒரு மணி அளவில் பசுபதிபாளையத்தில் வழியிலே வந்து வளைத்துக் கொண்டனர் காவல் துறையினர். மற்ற கழக முன்னணியினருக்கும் பரிசாகக் காத்திருந்தது சிறைவாசம்.

தங்கத் தமிழகம் கொந்தளிக்கும் கடலாகவே மாறிக் கொண்டிருந்தது.

மாணவ மணிகள் இன்றைய இளஞ்செடிகள்; நாளையப் பழ மரங்கள்.

இந்தி ஏகாதிபத்தியமோ அந்தச் செடிகள் பல தீய்ந்திடவும்-மாய்ந்திடவும் கொழுந்து விட்டு எரியத் தொடங்கிற்று கொடூரமாக!

உடல் வளத்திற்கு ஊட்டச் சத்து போல-மனவளத்திற்குக்-குணலத்திற்கு-உரமாய் அமைந்ததே கல்வி.

அந்தக் கல்வித் தேனைப் பள்ளிகள், கல்லூரிகள் ஆகிய மலர்களிலிருந்து திரட்டிச் சேமித்துக் கொள்வதே உயிர் மூச்சாய் ஒரே குறிக்கோளாய்-அமைந்திட வேண்டும் மாணவ மணிகளுக்கு.

எனினும், அந்தக் கல்வியிலேயே கலப்படம் நிகழ்ந்திடும் பொழுது—நஞ்சே கலக்கப்படும் பொழுது—தாய்மொழிக்குரிய தனி இடமே தகர்க்கப்படும்பொழுது--மாணவர்களால் எப்படி இருந்திட முடியும் மவுனமாக?

தனிப்பட்ட சச்சரவுகளுக்காகவும், தங்களுக்குள்ளேயே வெடித்திடும் கோப தாபங்களுக்காகவும், தேவையற்ற முறையில் கிளர்ச்சிகளிலே ஈடுபட்டு மாணவர்கள் படிப்பைக் கெடுத்துக் கொள்கிறார்கள் என்றால், அது தவறானதுதான்-தவிர்க்கப்படவும் வேண்டியதுதான்.

ஆனால் ஒரு நாட்டின் விடுதலை, மொழியுரிமை, இனநலன் -முதலான பொது இலட்சியங்களை ஊனப்படுத்திட-அவற்றின் உருவையே சிதைத்திட-சில தீய சக்திகள் முற்படும் பொழுது, பொது

நல நோக்கோடு அவற்றை எதிர்த்துப் பொருதிட மாண்வ மணிகள் கொதித்து எழுவது இயற்கைதானே!

இந்தித் திணிப்பினால் தங்கள் எதிர்காலமே இருண்டிடப் போகிறதே என்கிற அச்சத்திற்கு - அதிர்ச்சிக்கு ஆளான மாணவச் செம்மல்களும், அவ்வாறே அப்போது ஏகாதிபத்திய வெறியர்களின் தீதான மொழித் திட்டங்களையெல்லாம் ''தூள், தூள் ஆக்குவோம்!'' என்று தோள் தட்டிக் கிளம்பினர் வீராவேசத்தோடு!

1965 ஜனவரி 25-இல் தமிழகம் எங்கணும் உள்ள மாணவர் இந்தித் திணிப்பிற்கு எதிர்ப்பினைத் தெரிவித்து ஆங்காங்கே மாபெரும் கண்டன ஊர்வலங்களை நடத்தினர்.

சென்னையில் எல்லாக் கல்லூரிகளையும் சேர்ந்த மாணவர் அணி அணியாக நேப்பியர் பூங்காத் திடலில் வந்து கூடினர். ஐம்பதாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட அவர்கள் அனைவரும் பின்னர் ஒரே பெரும் படையாக-ஒரே ஊர்வலமாகத் தமிழக அரசின் தலைமைச் செயலகம் அமைந்துள்ள கோட்டை நோக்கிச் சென்றனர். இந்தி ஏகாதிபத்தியத்தினைத் தடுத்திட வேண்டிக்கொள்ளும் தங்கள் கோரிக்கைகள் அடங்கிய மனு ஒன்றினைக் கொடுத்திட முயன்றனர் அமைச்சர்களிடம்.

பின்னர், அன்று மாலை 5-30 மணியளவில் சென்னை மெரினா கடற்கரையில் மாணவர்கள் கூட்டம் நடைபெற்றது. அங்கே வெள்ளமெனத் திரண்டிருந்த இரண்டு லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட பொதுமக்கள் முன்னிலையில் சில இந்தி மொழிப் புத்தகங்களுக்கு எரியூட்டப்பட்டது, எதிர்ப்பின் அறிகுறியாக.

அரசுக் கட்டிலில் அமர்ந்திருப்போரின் கவனத்தைக் கவர்ந்திட ஊர்வலங்கள் செல்வதும், கூட்டங்கள் நடத்துவதும் மக்களாட்சி நெறியிலேயே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகளே. சட்டம்-ஒழுங்கு குலைந்திடா வகையில் அமைதியாகவே அவை நடைபெறும் வரையில், அவற்றைத் தடுத்திட முனைவது ஜனநாயக உணர்வாகாது; சர்வாதிகார வெறியே ஆகும்.

அத்தகைய வெறியாட்டங்களுக்கே தங்களை உரிமையுள்ளவர்களாக ஆக்கிக்கொண்டு மாணவர்தம் எழுச்சியினை இழித்துப் பேசியதோடு நின்றிடாமல் அழித்தொழிக்கவும் வன்முறையில் இறங்கிவிட்டனர் அன்றையக் காங்கிரசார்.

மதுரையில், வடக்கு மாடவீதி வழியாக மாணவர்கள் ஊர்வலம் சென்றபோது, அர்பன் ஜில்லா காங்கிரஸ் குழு அலுவலகத்தின் முன்னால் காங்கிரஸ்காரர்கள் அரிவாள், ஈட்டி முதலான ஆயுதங்களு

டன் பாய்ந்து வந்து மாணவர்களைத் தாக்கினர். ஒரு கல்லூரி மாணவர் படுகாயம் அடைந்து உயிர் ஊசலாடும் நிலையில் மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்டார்.

இந்த மதுரைச் சம்பவம் உடனே மாநிலமெங்கும் பரவிற்று காட்டுத் தீயாக. அமைதியாக அறப் போரிலே ஈடுபட்ட மாணவர்களின் நெஞ்சிலே ஆத்திரக் கனலையே அது மூட்டிவிட்டது.

அன்று (25-1-65) இரவுதான் அண்ணாவும், நாவலரும், நானும் மற்றக் கழக முன்னணியினரும் ஆங்காங்கே இரவோடு இரவாகத் தடுப்புக் காவல் சட்டத்தின் கீழ்க் கைது செய்யப்பட்டோம்.

குடியரசு நாள்-

குமுறிடும் இதயங்களை-

வெளிப்படுத்தும் அவலக் காட்சிகளுடனேயே விடிந்தது.

தமிழகத்தில் மட்டுமின்றிக் கேரளம், கர்நாடகம், ஆந்திரம், வங்காளம் முதலான மற்ற மாநிலப் பகுதிகளிலும் அந்நாள் துக்க நாளாகவே கொண்டாடப் பெற்றது.

அன்று கழகக் கண்மணிகள் கறுப்புச் சின்னங்கள் அணிந்து தத்தம் இல்லங்களிலே கறுப்புக்கொடி ஏற்றித் தங்கள் வேதனையினை வெளிப் படுத்தினர். அமைதிக்கும் பங்கம் விளைவித்திடும் முறையில்-பொது மக்களுக்குக் குந்தகம் உண்டாக்கிடும் போக்கில்-எத்தகைய வன்முறை யிலும் இறங்கிடவில்லை அவர்கள்.

என்றாலும்-

பொது இடங்களுக்குப் போகாமல் அவரவர்களுக்குச் சொந்தமான இடங்களில் மட்டுமே நின்று கழகத்தவர் துக்கங்கொண்டாடிய போதிலும், கறுப்புச் சின்னங்களும், கறுப்புக் கொடிகளும் காங்கிர சாரின் கண்களை உறுத்தின போலும்! எனவே, வேண்டுமென்றே வீண் வம்பு இழுப்பதற்கு என்றே அவர்கள் ஏவி விட்டனர், 'குண்டர் படை'

ஒன்றை! காவல் துறையினரால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது அடக்கு முறையும்!

இதனால், தெருவிலேயே நடமாட முடியாதபடி கறுப்புச் சின்னம் அணிந்த கழகத் தோழர்கள் துரத்தித் துரத்திப் பிடிக்கப்பட்டனர். சோதனைகளுக்கும், சுடு மொழிகளுக்கும் ஆளாயினர். பொதுமக்களும் இந்தக் கெடுபிடிகளிலிருந்து தப்ப முடியவில்லை.

சென்னை, இராயபுரத்திலே உள்ள கழகத்தின் தலைமை நிலையமான 'அறிவக'த்தின் மாடிமீது ஏற்றப்பட்டிருந்த கறுப்புக் கொடியை அறுத் தெறிந்தார்கள் காங்கிரசார். வாயிலில் கட்டப்பட்டிருந்த தட்டிகளும் சுவரொட்டிகளும் பிய்த்தெறியப்பட்டன; தீ வைத்துக் கொளுத்தப் பட்டன.

'முரசொலி' அலுவலகத்தின் முன்பும் குண்டர்கள் வந்து கூச்சல் போட்டவாறே கற்களை வீசினர். கலகம் விளைவித்தனர். அங்கே ஏற்றப்பட்டிருந்த கறுப்புக் கொடியும் இறக்கப்பட்டது. உள்ளே பணி புரிந்துகொண்டிருந்த துணையாசிரியர்கள் சிலர் தடியடிக்கு ஆளாகிக் கைதும் செய்யப்பட்டனர்.

அதேபோல், நுங்கம்பாக்கம், அவென்யூ சாலையில் உள்ள அண்ணா அவர்களின் இல்லத்தின் முன்பும், தேனாம்பேட்டையில் இலட்சிய நடிகர் எஸ். எஸ். இராசேந்திரன் இல்லத்தின் முன்பும், கோபாலபுரத்தி லுள்ள என்னுடைய வீட்டின் முன்பும் கறுப்புக் கொடிகளை இறக்கிக் கலவரங்களை உருவாக்கிட முயன்றனர் சிலர்.

இவ்வாறு கழகத்தவர் பலர் தாக்குண்ட போதும், அவர்களுடைய இல்லங்களின் முன்னால் கலவரங்கள் மூண்டபோதும் பாதிக்கப்பட்டவர் களுக்குப் பாதுகாப்புத் தந்திடவில்லை காவல் துறையினர்; மாறாக வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டுதான் இருந்திருக்கிறார்கள். ஒருசில அதிகாரிகளோ தாங்களே சென்று கறுப்புக்கொடிகளை இறக்கியிருக் கிறார்கள். பாவம், அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? 'ஆட்டுவித்தால் யார் ஒருவர் ஆடாதாரே' என்கிற பாட்டுக்கேற்ப, அன்றையக் காங்கிரஸ் ஆட்சியின் ஆணைப்படிதானே அவர்கள் செயலாற்றிட வேண்டும்?

109

நெஞ்சைப் பிளந்திடும் நிகழ்ச்சிகள்

துக்க நாள் கொண்டாடிய காரணத்திற்காகச் சொல்லொணாத் தொல்லைகளுக்குக் கழகத்தினர் உள்ளாக்கப்பட்ட அதே வேளையில்-

நெஞ்சையே பிளந்திடக் கூடிய சம்பவங்கள் சிலவும் நிகழ்ந்து விட்டன அந்தக் குடியரசு நாளில்.

'இந்தி ஏகாதிபத்தியக் கொடுமையால் மற்ற மொழிக்காரர்கள் எல்லாரும் இரண்டாந்தரக் குடிமக்களாக ஆக்கப்படப் போகிறோமே- குறிப்பாகத் தமிழினத்தவரின் கலை, இலக்கியம், கலாச்சாரம் அத்தனையும் அழிவைச் சந்திக்க நேரிடுமே - இந்தியால் தென்னாட்டவரின் எதிர்காலமே இருளடையப்போகிறதே என்கிற உண்மையினை எடுத்துச் சொன்னாலும், மத்திய அரசிலே உள்ளவர்கள்தான் ஆணவத்தோடு ஏற்க மறுக்கிறார்கள் என்றால், இங்கே மாநிலத்திலே உள்ள காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர்களும் டில்லிக்கே தாளம் போடுகிறார்களே- நேருவின் வாக்குறுதி காற்றிலே பறக்க விடப்படுவதற்கும் கவலைப்படாமல் இருக்கிறார்களே!'-என்றெல்லாம் நெஞ்சம் வெந்திட்ட 'சிங்கத் தமிழன்' சின்னச்சாமி திருச்சியிலே நெருப்பிலே வெந்திட்டத்துயர நிகழ்ச்சி பற்றி முன்னமே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

அந்தத் தியாகச் செம்மலின் அடிச்சுவட்டிலேயே தே. மு. சிவலிங்கம் என்னும் கழகத் தோழர், சென்னை - கோடம்பாக்கம் - அண்ணாநகர் அருகில் 26-1-65 காலை 3-30 மணிக்குத் தம் உடல் மீது பெட்ரோலை ஊற்றிக்கொண்டு செந்தணலிலே வெந்து மடிந்தார்.

அதே முறையில் 27-1-65 விடிவதற்கு முன்னர் பின்னிரவு இரண்டு மணியளவில் அரங்கநாதன் என்னும்- கழகத் தோழர் சென்னையை அடுத்த விருகம்பாக்கத்திலே தீக்குளித்து மாண்டார்.

திருச்சியிலிருந்து புதுக்கோட்டை செல்லும் வழியிலுள்ள கீரனூரைச் சேர்ந்த முத்து என்னும் இளைஞரோ மேலே குறிப்பிடப்பட்ட தோழர்களைப் போலத் தீக்குளிக்காவிட்டாலும் வேறு வகையில் தம் உயிரைத் தியாகம் செய்து விட்டார் இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்து.

இந்த மூன்று தோழர்களின் தியாகத்தையும் குறிப்பிட்டுத் தென்னாட்டவரின் இந்தி எதிர்ப்பு வாதத்தில் பொருள் உள்ளது

என்பதை விளக்கி உலகப் புகழ்பெற்ற அமெரிக்க 'டைம்' (Time) ஏடு கட்டுரை ஒன்றையே அப்போது வெளியிட்டது.

அதில் காணப்படும் சில வரிகள் வருமாறு:

''...தென்னிந்தியாவில் உள்ள திருச்சி அருகே இருபது வயதுள்ள உணவு விடுதி ஊழியரான கீரனூர் முத்து என்பவர் மூட்டைப்பூச்சி மருந்தைக் குடித்துத் தற்கொலை செய்து கொண்டுவிட்டார். இப்பகுதியில் நடந்த மூன்றாவது தற்கொலையாகும் இது.

''இதற்கு முன் இரண்டு இளைஞர்கள் இவரைப் போலவே தீக்குளித்துத் தற்கொலை செய்து கொண்டனர். வியட்நாமியர் முறையில் இவர்கள் தங்கள் உடலில் பெட்ரோல் ஊற்றிக் கொளுத்திக் கொண்டனர். இவர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் மூவரும் இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்தவர்கள்.

''காங்கிரஸ் ஆளும் கட்சி, இந்தியாவின் 15-ஆவது குடியரசு நாளன்று இந்தியை ஆட்சி மொழியாக்கிக் கொண்டாட்டம் நடத்தியது. புதிய சட்டத்தின்படி இனி ஆட்சி நடவடிக்கைகள் இந்தியில் நடத்தப்பட வேண்டும். ஆனால் தென்னிந்தியாவில் 11 கோடி மக்களுக்கு மேல் 4 திராவிட மொழிகளைப் பேசுகின்றனர். தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய இந்த நான்கு மொழிகளையும் பேசும் மக்கள் இந்த (இந்தித்திணிப்பு)ச் சட்டத்தை வெறுத்து எதிர்க்கின்றனர்.

''இந்தியை எதிர்க்கும் தென்னாட்டவர்களின் வாதத்தில் பொருள் உள்ளது. கல்வியறிவுள்ள இந்தியர்களின் உண்மையான ஒரே பொது மொழி ஆங்கிலம்தான். தென்னாட்டினருக்கு இந்தி வரி வடிவம் மாபெரும் இடையூறு ஆகும். இந்தி (தேவ நாகரி லிபி) எழுத்துக்கள் தொடர்ச்சியான வளைவுகளும், கோடுகளும் மேலே எழுந்து விரியும் உயிர்க் குறியிடுகளும் நிறைந்து மேற்கோட்டுடன் எழுதப்படுகின்றன. தமிழ் எழுத்துக்களோ எழில் நுட்பம் மிக்க சுருள்களும் வளைவுகளும் பொருந்தியவை.

—இவ்வாறு தமிழின் தனிச்சிறப்புக்கள் பற்றியும். அமெரிக்க 'டைம்' ஏட்டினர் போன்ற வெளிநாட்டினரே தாங்களும் விளங்கிக் கொண்டு மற்றவர்களுக்கும் விளக்கங்களை அடுக்கினாலும்-இங்கே கொலுவேறியிருந்த காங்கிரசின் கோமான்களோ இந்தி ஏகாதிபத்தியத்துக்கு வெண்சாமரம் வீசுவதையே தங்களுக்குத் தலையாய பெருமை என்று கருதினர். மத்திய அரசிடம் நல்ல பெயர் வாங்கிவிட்டால் போதும் என்கிற நைப்பாசையுடன் துப்பாக்கிச் சூடுகள் நடத்திடவும் துணிந்து விட்டனர் மாணவச் செல்வங்கள் மீது!

அந்த அறப் போரின்போது குண்டு மழை பொழிந்து குருதி வெள்ளத்தைப் பெருக்கி உயிர்களைக் குடிக்கின்ற கொடுமை தொடங்கியது முதன் முதல் அண்ணாமலை நகரில்தான்!

இந்தித் திணிப்பினை எதிர்த்திடவும், மதுரையிலே மாணவர் ஒருவர் வெட்டப்பட்ட வன்முறைச் செயலைக் கண்டித்திடவும், ஊர்வலம் ஒன்றை நடத்தினர். சிதம்பரம்-அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக மாணவர்கள்.

27-1-65 அன்று காலை ஏறத்தாழ 9-30 மணியளவில் அவர்கள் ஊர்வலமாகக் கிளம்பிச் சிதம்பரத்தில் நான்கு பெருந் தெருக்களையும் வலம் வந்திட முற்பட்டனர். ஆனால், புகைவண்டி நிலையத்தருகில் நெருங்கிடும்பொழுதே தடுத்து நிறுத்தப்பட்டனர். தடை இருப்பதாகக் கூறப்பட்டது.

''அப்படித் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தால் அதனை மீறி ஊர்வலம் நடத்துவதையே தமிழ் காக்கும் இலட்சியம் பூண்ட எங்களுடைய தன்மானக் கடமையாகக் கருதுகிறோம்; வேண்டுமானால் நீங்கள் கைது செய்து கொள்ளுங்கள்'-என்று எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள் மாணவத் தளபதிகள்.

அவர்களுடைய நியாயமான கோரிக்கைகள் நிராகரிக்கப்பட்டன; தடியடிகள் நடத்தப்பட்டன; மாணவர்கள் தாறுமாறாகத் தடுக்கி விழு வகையில் ஓட ஓட விரட்டப்பட்டனர். திடீரென்று துப்பாக்கிக் குண்டுகள் வெடித்தன.

சிவகங்கையைச் சேர்ந்தவரும், பி.எஸ்சி., வகுப்பில் பயின்று வந்தவருமான இராசேந்திரன் என்னும் மாணவர் குண்டுகள் பாய்ந்து அந்த இடத்திலேயே மாண்டார்.

1965-அறப்போரில் துப்பாக்கிச் சூடுகள் எத்தனையோ இன்னுயிர்களைச் சுவை பார்த்தன; ஆயினும் தாய்மொழியின் தன்மானத்தைக் காத்திட தன் ஆருயிரையே முதல் காணிக்கையாக-முதல் களபலியாகத் -தந்து மறைந்திட்ட தியாகச்சுடர், இராசேந்திரனே!

சிதம்பரம் அண்ணாமலை நகரில் நடந்த அந்தத் துப்பாக்கிச்சூட்டில் இளங்கோவன் என்னும் மாணவரும் குண்டுகள் பாய்ந்து சிகிச்சைக்காகக் கடலூருக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார். ஆனால், போகும் வழியிலேயே அவரும் மடிந்துவிட்டார்.

தமிழ்ப் புலவர் வகுப்பில் பயின்றுகொண்டிருந்த நெடுமாறன் என்னும் மாணவர், தமது வலது தோளில் குண்டு பாய்ந்த நிலையில் குருதி வெள்ளம் சொட்டச் சொட்டச் சிதம்பரம் மருத்துவ மனையிலே சேர்க்கப்பட்டார்.

மதுரை நிகழ்ச்சியால் மனம் கொதிப்புற்ற தமிழக மாணவர் நெஞ்சிலே அண்ணாமலைநகர் துப்பாக்கிச் சூடு மேலும் ஆத்திரக் கனலையே தூண்டிவிட்டது; துடித்தெழச் செய்தது!

''குண்டு பாய்ந்து எலும்பொடிந்து
குருதியெல்லாம் போயினும்-
மண்டை இரண்டாய் உடைந்து
சிதறி மண்ணின் மீது சாயினும்-
பண்டை எங்கள் தமிழைக் காக்கும்
படையை விட்டே ஓடவோ?''

—என்று மாணவச் சிங்கங்கள் பரணி பாடினர்; புறநானூறு படைத்தனர்.

அண்ணாமலை நகரிலே அருமை மாணவர் இராசேந்திரனின் உடல் மண்ணிலே சாய்ந்திட்ட பிறகும்-இளங்கோவனின் உயிர் துப்பாக்கிக் குண்டுகளுக்கு இரையாகிய பின்னரும்-

தடியடி தர்பார் தடைப்படவில்லை; அடக்குமுறைக் கொடுந்தீ அடங்கிடவில்லை; துப்பாக்கிகள் வெடிப்பதும் ஓய்ந்திடவில்லை.

இந்திப் பேயின் இரத்தப் பசி எள்ளளவும் தணிந்திடவே இல்லை; அது மேலும்மேலும் இரை தேடியே அலைந்தது, இரக்கமே இல்லாமல்.

இதற்கிடையில் குடியரசு நாளுக்கு முந்தின நாள் இரவு கைது செய்யப்பட்ட அண்ணா அவர்களும் கழக முன்னணியினர் சிலரும் யாரும் எதிர்பாராத வகையில் 1965 பிப்ரவரி முதல் தேதி விடிவதற்கு முன்னர் இரண்டு மணி அளவில் விடுதலை செய்யப்பட்டனர்.

திருச்சி துணைச் சிறையிலே அடைக்கப்பட்டிருந்த நானும் 'மற்ற நண்பர்களும் பிப்ரவரி 2-ம் நாள் மாலை ஆறு மணி அளவில் விடுதலை செய்யப்பட்டோம்.

ஆனால், டாக்டர் சி. இலக்குவனார் அவர்கள் 1-2-65-இல் மதுரையிலே கைது செய்யப்பட்டார். இந்தியை எதிர்த்துப் போராடுமாறு மாணவர்களைத் தூண்டி விட்டார் என்று குற்றஞ் சுமத்தப்பட்டுக் கூண்டுக்கிளி ஆக்கப்பட்டார் அவர்.

தமிழ் மீது தணியாக் காதல் கொண்ட பேராசிரியர் இலக்குவனாருக்குத் தன்மான இயக்கக் கொள்கைகளிடமும் அடிநாள் தொட்டுத் தனியானதோர் ஈடுபாடு உண்டு. அகில உலகமும் அறிந்திடும் வண்ணம் தொல்காப்பியத்தை ஆங்கிலத்திலே யாத்தளித்த பெருமை அவரைச் சார்ந்திடுவதாகும். 'குறள் நெறி' ஏட்டின்

வாயிலாக அவர் எழுப்பிய குரல் தமிழுக்கு அரண் செய்வதாகவே அமைந்திருந்தது. இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டுக்கருத் தரங்கு மிகக் கோலாகலமாகச் சென்னை பல்கலைக்கழக நூற்றாண்டு விழா மண்டபத்திலே நடைபெற்ற சமயம்; பிழையானதொரு கருத்தினைப் பெற்றிடும் வகையில், பிராமி எழுத்துக்களிலிருந்து தான் தமிழ் எழுத்துக்கள் தோன்றின என்றும், தமிழுக்கு என்று தனிச் சிறப்பான எழுத்துக்கள்கிடையாது என்றும் தம்முடைய கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியின் மூலம் நிறுவிட முயன்றார் ஒருவர். அந்த வேளையில் அவர் ஒன்றரை மணிக்கு மேல் ஆற்றிய ஆராய்ச்சியின் சொற்பொழிவை ஒன்றரை நிமிடத்திலேயே தம்முடைய வாதத்தினால் பொடிப் பொடியாக்கித் தமிழின் தன்மானத்தைக் காத்துப் பிறமொழி அறிஞர்களின் கை தட்டலைப், பாராட்டுதலைப் பெற்றிட்ட ஒரே தமிழ்ப் பேராசிரியர் இலக்குவனாரே!

என்பால் உள்ளார்ந்த அன்பு கொண்ட அவர் சிறைப்பட்டார் என்கிற செய்தி அறிந்ததும் நான் மிகவும் வருந்தினேன்.

அவர் கைது செய்யப்பட்ட கொடுமையும் மாணவர் உலகின் மனக் கொதிப்பை அதிகமாக ஆக்கியது.

தமிழகத்திலே சுழன்றடிக்கத் தொடங்கிய இந்தி எதிர்ப்புச் சூறாவளி இந்தி பேசாத பிற மாநிலங்களிலும் வெகு வேகமாகத் தாவலாயிற்று-தழுவலாயிற்று.

கருநாடக (மைசூர்) மாநில மாணவர்கள் படிப்பு நிறுத்தம் செய்து ஆங்காங்கே ஊர்வலங்கள் நடத்தினர்: உண்ணா நோன்பும் மேற் கொண்டனர் சட்ட மன்றத்தின் முன்பு; அன்றைய மைசூர் முதல்வர் திரு. நிஜலிங்கப்பாவிடம் மனு ஒன்றையும் அளித்தனர், இந்தித் திணிப்பைக் கண்டித்து.

ஆந்திராவில் ஐதராபாத், விசாகப்பட்டினம், திருப்பதி, மதனப்பள்ளி, சித்தூர், அனந்தப்பூர் முதலான பல இடங்களிலும் மாணவர்கள் படிப்பு நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டுத் தடியடிகள், கண்ணீர்ப் புகை முதலான அடக்குமுறைத் தாண்டவங்களுக்கெல்லாம் ஆளாயினர், நெல்லூரில் துப்பாக்கிச் சூடே நடைபெற்று இருவர் மாண்டிட, அறுவர் இரத்த வெள்ளத்திலே மிதந்தனர்.

மேற்கு வங்க மாநிலத்திலோ ஒரு வார காலத்திற்கு இந்திப் படக் காட்சிகளே ரத்துச் செய்யப்பட்டன. கல்கத்தாவில் சட்ட மன்றத்தின் முன்பும் ஆளுநர் மாளிகை முன்பும் ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன. ஜாதவ்பூர் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் ஜாதவ்பூர் நகரிலிருந்து பத்து மைல் தொலைவும் ஊர்வலமாகவே வந்து அந்த ஆர்ப்பாட்டங்களில் பங்கு பெற்றனர். தமிழ்நாட்டில் ஒரு காலத்தில் தந்தை பெரியாரும், தி. மு. கழகமும் செய்ததைப் போல, வங்காளப் பகுதியிலும் இரயில் நிலையப் பலகைகளில் உள்ள இந்தி எழுத்துக்கள் எல்லாம் அழிக்கப் பட்டன, புரட்சியாளர்களால்.

அசாம் மாநிலத்தில் அகர்தலா போன்ற இடங்களில் தமிழக மாணவர்களுக்கு ஆதரவு அளித்திடும் வகையில் பொது வேலை நிறுத்தம் மட்டுமல்ல, கடையடைப்புகளும் நடைபெற்றன.

கேரள மாணவர்களும், ஊர்வலம், உண்ணாநோன்பு- போன்ற நடவடிக்கைகளிலே ஈடுபட்டனர். அங்கே எழுத்தாளர்களும் பத்திரிகை யாளர்களும் ஒரு குழுவாக இணைந்து அஞ்சல் நிலையங்களின் முன்பு மறியல் செய்தனர்.

நாடெங்கணும் இவ்வாறு மாணவ மறவர்கள் போர்க்கோலம் பூண்டிட்ட அதே வேளையில் இந்தியாவின் மூத்த தலைவர்கள் பலரும், ஏன் மத்திய அமைச்சர்கள் சிலருங்கூட இந்தித் திணிப்பினைக் கண்டித்துத் தங்கள் எதிர்ப்புக் குரலை எழுப்பிடவும் தவறவில்லை.

முன்னாள் மத்தியக் கல்வி அமைச்சர் எம். சி. சாக்ளா, முன்னாள் மத்திய உருக்கு அமைச்சர் சஞ்சீவ ரெட்டியார், தமிழகத்தின் ஆளுநராக இருந்த ஸ்ரீபிரகாசா, பேராசிரியர் என்.ஜி. ரங்கா, சாகித்திய அகடமியின் தலைவர் சுனித் குமார் சாட்டர்ஜி, சர் சி. பி. இராமசாமி அய்யர், சர் பி. டி. ராசன், முத்தமிழ்க் காவலர் கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம் -முதலான பல அறிஞர்கள் இந்திக் கொள்கையைப் பற்றி மத்திய அரசை எச்சரித்தனர்.

ஆட்சி மொழி பற்றிய விதியினை அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே திருத்தாவிட்டால், நேருவின் உறுதிமொழிக்கும் சட்ட வடிவம் தரப்படா விட்டால், இந்தியா பல துண்டுகளாகச் சிதறுண்டு விடும் என்று

இந்தியா முழுவதிலும் உள்ள பல்வேறு வழக்கறிஞர்கள் சங்கங்களும் கண்டனக் கணைகள் தொடுத்தன.

இவ்வாறு எச்சரிக்கைகள்-எதிர்ப்பு முழக்கங்கள்—படிப்பு நிறுத் தங்கள்-உண்ணா நோன்புகள்-என்று இந்தியாவே பதற்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட போதிலும், பதறிடவில்லை மத்திய அரசு; மக்களின் உயிர்களைப் பதம் பார்க்கவும் பறித்திடவும் தவறிவிடவில்லை, அப்போது தாண்டவமாடிய அடக்குமுறை.

1965 பிப்ரவரி இரண்டாவது வாரத்தில் தமிழகத்திலே துப்பாக்கிக் குண்டுகளின் வெடிச் சத்தங்களே விண்ணைப் பிளந்தன; எதிரொலித் தன. 'ஒரே நாளில் ஒன்பது இடங்களில் துப்பாக்கிச் சூடு!- பதினைந்து இடங்களில் துப்பாக்கிச் சூடு!' என்றெல்லாம் செய்திகள் வரும் அளவுக்குக் குருவிகளைப் போலச் சுட்டுத் தள்ளப்பட்டனர் பொது மக்கள். இதனால் 'பொள்ளாச்சியில் பத்துப் பேர் சாவு! குமாரபாளையத் திலே பதினைந்து பேர் சாவு!'- என்றெல்லாம் மாண்டவர்களின் பட்டியல் நீண்டு கொண்டே போயிற்று.

இப்படிச் சுட்டுப் பொசுக்குவதிலேயே அன்றையத் தமிழக அரசு தன்னுடைய மட்டில்லா மதிப்பை உயர்த்திக் கொண்டிடும் வேளையிலே-

தமிழ்நாட்டைச் சார்ந்த மத்திய அமைச்சர்களான திரு சுப்பிரமணியமும், திரு அளகேசனும் தங்கள் பதவிகளைத் துறப்பதாகக் கடிதங்கள் தந்து அரசியல் வட்டாரங்களில் பரபரப்பை ஏற்படுத்தினர்.

மாணவர்களோ குமுறிப் புழுங்கிடும் நிலையினைக் கடந்து வெடித் திடும் எரிமலையாகவே வீறு நடை போட்டனர்! வீர மரணத்திற்குத் தங்களுடைய உயிர்களை விலை கொடுக்கவும் அவர்கள் தயாராகி விட்டனர். மாயவரம் மாணவன் சாரங்கபாணி தன் உடலுக்குத் தீ வைத்துக் கொண்டு, ஏ. வி. சி. கல்லூரிக்கு எதிரிலேயே கருகிச் செத்தான். இத்துடன் தீக்குளித்தவர்கள் எண்ணிக்கை மட்டும் ஆறு பேர். இந்தியை எதிர்த்து நஞ்சருந்தி மாண்டவர்கள் மூன்று பேர்.

ரயில்கள் நிறுத்தப்பட்டன; பேருந்துகள் கொளுத்தப்பட்டன; தந்திக் கம்பிகள் அறுக்கப்பட்டன; தண்டவாளங்கள் பெயர்க்கப்பட்டன. அந்த உணர்ச்சித் தீக்கொழுந்திலே உயிர்களைப் பறிகொடுக்க நேர்ந்த அதிகாரிகள் சிலரும் உண்டு.

அதே சமயம் இந்தியாவில் தமிழ் இனமே வீழ்ச்சிப்பாதாளத்தில் விழ்ந்து விடப் போகிறதே -என்று ஆத்திரங்கொண்ட போலீஸ்காரர் ஒருவர், மதுராந்தகம் சப் ஜெயிலைத்தாம் காவல் காத்திடும் கடமை யினைக் கூட மொழிப்பற்றால் ஒரு கணம் மறந்து விட்டு- அருகில் இருந்த

அஞ்சலகப் பெயர்ப் பலகையில் காணப்பட்ட இந்தி எழுத்துக்களைச் சுட்ட மறக்கவொண்ணா நிகழ்ச்சியும் உண்டு.

அப்போது தமிழகம் கட்டுப்படுத்தவே முடியாத அமளிக் காடாகவே பற்றி எரிந்தது. சவக் கிடங்காகவே மாறிக் கொண்டிருந்தது!

அத்தகைய கோரமான நிலைமைகளுக்கு என்ன காரணம்? யார் பொறுப்பு?

இந்தி ஏகாதிபத்திய வெறியர்களின் பிடிவாதப் போக்கே அதற்குக் காரணம் என்றாலும் முதல்வராக இருந்த பெரியவர் பக்தவத்சலனாருக்கும், மற்றும் காங்கிரஸ்காரர்கள் சிந்திய சில சொற்களுக்கும் அன்றையச் சுடுகாட்டு நிலைமைகளுக்கும்- பூகம்ப வெடிகளுக்கும்- பொறுப்பு உண்டு.

''மாணவர்களை நான் சந்திக்க மாட்டேன் அவர்களை எதற்காக நான் பார்ப்பது?''

''மாணவர்கள் கல்லூரிக்கு வராவிட்டால் போகட்டும்; எனக்கு ஐந்து கோடி ரூபாய் மிச்சம்.''

''தி. மு. கழகத்தில் உள்ளவர்கள் கோழைகள்.''

''தீக்குளிக்கிறவர்கள் வறுமையால் செத்திருக்கலாம்; அல்லது யாராவது கொலை செய்து நரபலி கொடுத்திருக்கலாம்.''

-என்றெல்லாம் எடுத்தெறிந்து பேசினார் திரு. பக்தவத்சலனார்.

''கறுப்புக் கொடி காட்டினால் கையை வெட்டுவோம்; காலை முறிப்போம்!''

''கறுப்புடை அணியும் பெண்களை நிர்வாணமாக்கித் துரத்து வோம்.''

''அண்ணாதுரையின் தலையை வெட்டிக் காமராசர் காலடியில் வைப்போம்.''

-என்றெல்லாம் அறைகூவல் விடுத்தனர்- அடாத செயல்களில் இறங்கினர்- ஆளுங்காங்கிரசார்.

இப்போது புரிகிறதல்லவா, நீரோடையாய்க் குளிர்ந்து கிடந்த தமிழகம் நெருப்புக் காடாய்க் கொழுந்து விட்டது ஏன் என்று?

இந்தி வெறியர்களின் எடுப்பார் கைப்பிள்ளையாக மத்திய அரசு இயங்கிடலாமா? மற்ற மொழியினரின் உரிமைகளைப் பறித்திடும் வகையில் இந்தியை மட்டுமே ஆட்சி மொழியாகத் திணித்திடலாமா?

-எரிகிற எதிர்ப்பினை -எரிச்சலை -இந்தி பேசாதோர் எல்லாருமே வெளிப்படுத்திட விழைந்தனர் என்றாலும் அந்த எதிர்ப்பு, மொழிப் புரட்சியாக மூண்டு எழுந்தது தமிழகத்தில்தான்; அதற்குத் தங்கள் உயிர்களையே விலையாகப் பலி கொடுத்தவர்களும் தமிழ் இனத்த வர்கள்தான்.

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் ஒரு கோடியிலேயே அந்தப் புரட்சி வெடித்தது- புதிய வரலாற்றைப் படைத்தது- என்ற போதிலும் குவலயத்தின் கவனத்தையே ஈர்த்திடும் வகையிலேயே அது எழுச்சி மிக்கதாய் நடைபெற்றது.

அதைப் பற்றி அமெரிக்காவிலிருந்து வெளி வரும் 'நியூயார்க் டைம்ஸ்' ஏடே தலையங்கம் தீட்டிற்று. அதனுடைய எல்லாக் கருத்துக் களையுமே நம்மால் ஏற்றுக் கொள்ள இயலா தெனினும் அடியிற்காணும் சில வரிகள் குறிப்பிடத்தக்கனவே ஆகும்.

''இந்தியா மிகப் பெரிய பிரச்சினைகளைச் சுமந்துகொண்டிருக்கிறது. இருந்தாலும் இந்தியாவில் இன்று மிகவும் எழுச்சி மிக்கதும், உணர்ச்சி ஊட்டக் கூடியதுமான பிரச்சினை என்னவெனில் இந்தி ஆட்சி மொழி ஆக்கப்பட்டிருப்பதை எதிர்த்துச் சென்னை மாநிலத்தில் நடைபெறும் உக்கிரமான எதிர்ப்பே ஆகும். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இந்தப் பிரச்சினையை ஆளும் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு எதிரான கருவியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வருகிறது. பிரிட்டிஷார் தங்கள் வலையை வீசி ஒரு நாடாக ஆண்டு, பொது மொழியாக ஆங்கிலத்தைப் பயன் படுத்தாத காலம் வரை இந்தியா ஒரு நாடாக இருந்ததே இல்லை. எந்த நாட்டிலும் மொழி மிகப் பெரிய உணர்ச்சி பூர்வமான பிரச்சினை ஆகக் கூடிய சக்தி பெற்றது. ஸ்பெயின் ஓர் உதாரணம் ஆகும். தீக் குளித்து மாண்ட மதராசிகள் வியட்நாமிய முறையைப் பின்பற்றி இருந்தாலும் அவர்கள் புராதன இந்திய சம்பிரதாயத்தையே கடைப்பிடித்துள்ளனர். 'எதிரிக்கு உன்னால் தரப்படும் மிக மோசமான தண்டனை என்னவென்றால், உன்னையே வருத்திக் கொள்வது, அல்லது உன்னையே கொன்று கொள்வது' என்பதே அந்தச் சம்பிரதாயம்—"

'நியூயார்க் டைம்ஸ்' இவ்வாறு தீட்டியதைப் போலவே அமெரிக்காவிலிருந்து வரும் 'டைம்' ஏடு தமிழக மொழிப் புரட்சி பற்றிய கட்டுரை வெளியிட்டதை முன்னரே குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

ஐக்கிய நாடுகள் மன்றத்திலும் கூட இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் பற்றிய பேச்சு அடிபட்டது.

சென்னைக் கல்லூரிகளின் மாணவர்கள் இந்தி எதிர்ப்பு உணர்ச்சியினை வெளிக்காட்டிடும் வகையில் 8-2-65 அன்று ஒரு நாள்

அடையாள உண்ணா நோன்பு மேற்கொண்டனர். வகுப்புகளுக்குச் சென்றிடாமல் அவர்கள் புரிந்த அந்த அறப்போரில் பல்லாயிரக் கணக்கான மாணவர்கள் பங்கு கொண்டனர்.

12-2-65-இல் தமிழ்நாடு எங்கணும் பொதுவேலை நிறுத்தம் நடைபெற்றது. அன்று சென்னை உட்படப் பல நகரங்கள் பாலை வனங்களாகவே வெறிச்சோடிக் கிடந்தன.

பெட்டிக் கடை முதல் பெரிய நிறுவனம் வரை எதுவுமே திறக்கப்படவில்லை. திரைப்பட நிலையங்கள், உணவு விடுதிகள் எல்லாமே மூடிக் கிடந்தன. பேருந்துகள், கார்கள், லாரிகள் எவையுமே ஓடிடவில்லை. மக்களின் வழக்கமான வாழ்க்கை இயக்கமே செயலற்றுத் தேக்கமடைந்து முடங்கிப் போயிற்று.

இந்திக்கு எதிரான புரட்சி இயக்கம் பொது மக்களிடையே இத்தகைய செல்வாக்கினைப் பெற்று வெற்றிக் கனியினைக் கொய்திடுவதைக் காணக் காணக் காங்கிரஸ் ஆட்சியாளரோ வெறுப்பின் உச்சிக்கே சென்றனர். விவேகத்தை இழந்தனர்; வீசினர் அடக்குமுறை எரியீட்டிகளை; அவர்கள் அவ்வாறு பொறுமை இழந்ததன் விளைவாகத் தான் நாடெங்கிலும் ஒப்பரிய உயிர்கள் பலவற்றைக் குடித்திட்ட துப்பாக்கிச் சூடுகள்-சுடுகாட்டுக் கொடுமைகள்!

படுகாயமுற்றோர் - பரிதாபமாக உயிரிழந்தோர் பட்டியல் நாளுக்கு நாள் நீளமாகிக்கொண்டே செல்வதைக் கண்ட அண்ணா அவர்களின் நெஞ்சமோ பதறிற்று. தூய உள்ளத்துடனும் தொண்டாற்றும் பண்புடனும் ஒரு கடும் போராட்டத்துக்குத் தம்மைக் காணிக்கை ஆக்கிக் கொண்டு விட்ட மாணவர்களைப் பாராட்டிய அவர்,

''போர் முனையில் தொடர்ந்து பீரங்கிக் குண்டுகளைப் பொழிந்து கொண்டிருப்பது மட்டுமே சிறந்த போர் முறை ஆகாது; அவ்வப்போது அமைப்புகளைத் திருத்திக் கொள்வதும், பிடித்த இடங்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதுமே நல்ல போர் முனையின் சிறப்புகளாகும்"

-என்று எடுத்துக் காட்டிக் கிளர்ச்சிகளையும் நேரடி நடவடிக்கைகளையும் தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்குமாறு மாணவர்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

ஆளவந்தார்களின் அலட்சியப் போக்கால் - ஆணவப் பேச்சால் ஆங்காரம் அடைந்திட்ட மாணவ மணிகளும் கிளர்ச்சிகளின் விளைவுகள் பற்றித் தீவிரமாகச் சிந்தித்தனர்; போராட்டத்தையும் ஒத்தி வைத்திட இசைந்தனர்.

'அப்பாடா! புயல் ஓய்ந்தது.' என்று என்னைப் போன்றவர்கள் நெடுமூச்செறிந்தோம், நிம்மதி வந்திடப் போவதாக நினைத்து.

ஆனால் அடுத்த ஒரு வாரத்திற்குள்ளோ?

இரவோடு இரவாக என்னை நோக்கிப் பாய்ந்தது இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டம்; பருந்தாகத் தூக்கிச் சென்றது பாளையங் கோட்டைக்கு.

110

மறக்க முடியுமா?

என் வாழ்க்கைப் பாதையில் மறக்க ஒண்ணாத திருப்பு முனைகளிலே ஒன்றுதான் 1965 பிப்ரவரி பதினாறு.

மறுநாள் காலையிலே மலர்ந்திட வேண்டிய நாளேட்டுக்குரிய என் சம்பந்தப்பட்ட வேலைகளை விரைந்து முடித்துவிட்டு, 'முரசொலி' அலுவலகத்திலிருந்து நான் வெளியே வந்தபொழுது—

நள்ளிரவை நோக்கி நகர்ந்த வண்ணம் இருந்தது சென்னை மாநகர்.

'விடிந்தால் என்னென்ன இடிச் செய்திகள் இதயத்தைப் பிளந்திடுமோ? எங்கெங்கே துப்பாக்கிச் சூடுகள் நடந்திடுமோ? எத்தனை மங்கல மங்கையர் குங்குமம் இழப்பரோ? எத்தனை காளையர் காராக்கிரகம் ஏகுவரோ?' - என்றெல்லாம் எண்ணங்கள் சுழன்றிடக் கோபாலபுரத்திலுள்ள என் இல்லம் நோக்கிச் சென்றேன் உள்ளம் கனத்திட.

அங்கே...! எனக்கே காத்திருந்தது அரசாங்க அழைப்பு!

வேறு சில காவல்துறை அதிகாரிகளுடன் தம்முடைய கடமையினை ஆற்றிட வந்திருந்தார் சென்னை நகர உதவிப் போலீஸ் கமிஷனர்; என்னிடம் சில கேள்விக் கணைகளையும் அவர் தொடுத்தார். மறுநாள் காலை 'முரசொலி'யில் வெளிவருவதற்கென்று 'ஒரு கண்ணில் சுண்ணாம்பு' என்னும் தலையங்கத்தையும், 'நீட்டோலை' என்னும் அரசியல் மடல் ஒன்றையும் நான் தீட்டியிருந்தேன். அவற்றின் 'புரூப்'களைத் தந்திட வேண்டுமென்று அவர் வற்புறுத்தினார். எழுத்து வடிவில் கேட்டாலன்றி அவற்றை அளித்திட இயலாது என்று நான் மறுத்துவிட்டேன். உடனே தம்மோடு வரவேண்டும் என்றார்.

''பெட்டி, படுக்கைகளுடனேயே நான் புறப்படலாமா?''

—என்று வினவினேன் சிரித்துக்கொண்டே.

அவரும் அதற்குச் சரி என்று தலையசைத்தார் முறுவலுடன். பின்னர் வீட்டினுள் சென்று பெட்டி, படுக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தேன்.

''போகலாமா?'' என்றேன், காவல் துறை அதிகாரிகளை நோக்கி.

''போகலாம்''- என்றனர்.

அழுகை வெள்ளத்துக்கு அணை போட்டு நின்றிருந்த குடும்பத்தாரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு போலீஸ் வண்டியிலே ஏறிக்கொண்டேன்.

எழும்பூரில் உள்ள காவல் துறைக் கமிஷனர் அலுவலகத்துக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டேன். அப்பொழுது இரவு மணி பன்னிரண்டு.

அங்கும் அந்த உயர் அதிகாரி - 'முரசொலி' ஏட்டிலே நான் தீட்டிய தலையங்கங்கள் பற்றியும், வெளியிட்ட செய்திகள், கட்டுரைகள் பற்றியும் விடாமல் வினா அம்புகளைத் தொடுத்தார். இரவு மணி 1-30 வரை விசாரணை நீடித்தது. பிறகே உறங்குவதற்கு இடம் கொடுத்தனர்.

16-2-65 அன்று இரவே, நான் கைது செய்யப்பட்டு விட்ட தகவலை அப்போது காஞ்சியிலிருந்த அண்ணா அவர்களுக்குத் தொலைபேசி மூலம் தெரிவிக்கப்பட்டது.

மூன்று மணி நேரங்கூடச் சரியாகத் தூங்கிடவில்லை. மீண்டும் எழுப்பிப் போலீஸ் லாரியிலே என்னை ஏற்றினர்.

அப்போது விடியற்காலை 4-30 மணிகூட ஆகியிராது.

என்னைச் சுமந்துகொண்ட வாகனம் சென்னையைப் பின்னுக்கு தள்ளிவிட்டு எங்கோ பறந்தது வேகமாக.

பனி கொட்டியது.

குளிர் நடுங்க வைத்தது.

தெற்குத் திக்கினை நோக்கியே லாரி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. எந்தச் சிறையிலே தள்ளப் போகிறார்கள் என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. தெரிவிக்கவும் இல்லை காவல் துறையினர்.

17-2-65 காலை 8-30 மணி அளவில் திண்டிவனம் தென்பட்டது. உளுந்தூர்ப்பேட்டையும் தாண்டியாயிற்று.

'ஒரு வேளை திருச்சி சிறைக்குத்தான் கொண்டு செல்வார்களோ?'

பழைய நினைவுகள் - நிகழ்ச்சிகள் படமாய் விரிந்தன மனத்திரையில்.

இதற்கு முன்னர் பெரும்பாலும் நெடுநாட்கள் சிறைப்பறவையாய் நான் அடைபட்டுக் கிடந்ததும் திருச்சியிலே தான்.

மும்முனைப் போராட்டம் -

கல்லக்குடி-

தண்டவாளத்திலே தலை-

அதற்காக ஆறு மாதச் சிறை-

—இப்படிப் பொங்கிப் புரண்டன நெஞ்சின் அலைகள்.

ஏன், இருபது நாட்களுக்கு முன்னர், குடியரசு நாளைத் துக்க நாளாகக் கொண்டாடக் கழகம் எடுத்திட்ட முடிவினையொட்டிக் கைதான போது கூடத் திருச்சிக்குத் தான் கொண்டு வந்து சப்-ஜெயிலிலே என்னைத் தள்ளினார்கள்.

'இப்போதும் அப்படித்தான் இருக்கலாமோ?' - என்றுதான் எண்ணிடத் தோன்றியது எனக்கு.

ஆனால் நான் நினைத்தவாறு திருச்சி சிறை எனக்குக் கிட்டவில்லை இந்த முறை.

நடுப்பகல் 12 மணி அளவில் திருச்சியில் நுழைந்திட்ட போலீஸ் லாரி நேரே ஆயுதப்படைப் போலீஸ் முகாமிற்குச் சென்றது. அங்கே எனக்கு மதிய உணவு வழங்கினார்கள். பின்னர் தொடங்கிற்றுப் பயணம்.

நேரம் செல்லச் செல்ல எனக்கு நெஞ்சிலே வலி கண்டு தாங்கொணாத அளவுக்கு அதிகரித்துக் கொண்டே போயிற்று. அதற்கு லாரிப் பயணமும் ஒரு காரணம்; முந்திய இரவில் உறக்கமும் சரியானபடி இல்லையல்லவா?

ஒருவர் நீண்ட நெடுந்தொலைவு பெருந்துப் பயணம் புரிந்தாலே உடல் அலுக்கை வாட்டி வதைத்திடும். குலுங்கக் குலுங்க உடம்பைத் தூக்கிப் போடும் லாரிப் பயணம் என்றாலே கேட்க வேண்டுமா அவதிக்கு?

எனக்கு நெஞ்சு வலி கண்டதற்குக் கிஞ்சிற்றும் இரக்கமற்ற முறையிலே குதித்துக் குதித்து ஓடிக் கொண்டிருந்த லாரியையே நான் குறை கூறிட வேண்டும்.

இதைப்பற்றி நண்பர் ப.உ. சண்முகம் பின்னர் சட்ட மன்றத்திலே இப்படிக் கேள்வி எழுப்பியிருக்கிறார்.

"...இங்கே (சென்னையில்) கைது செய்யப்பட்ட கலைஞர் கருணாநிதி நெஞ்சு வலியுடன் போலீஸ் லாரியில் அழைத்துச் செல்லப் பட்டிருக்கிறார். நான் கேட்கிறேன் : அவரை அழைத்து செல்லப் போலீஸ் லாரி தான் உங்களுக்குக் கிடைத்ததா? அவர் தி.மு. கழகத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதற்காக நான் கேட்கவில்லை; எங்கள் கட்சியிலே அவர் ஒரு முக்கியமான தலைவர் என்பதற்காகக் கூடக் கேட்கவில்லை; சட்ட மன்ற எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவர் என்ற முறைக்காவது, அவரை ஒரு காரிலே அழைத்துச் செல்லக் கூடாதா? அப்படியென்ன இந்த சர்க்காருக்கு வசதி வாய்ப்பு அற்றுப் போய் விட்டது? இதயமற்றவர்களே, இந்த நிலைமை ஏன்? நானூறு மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள ஒரு சிறைச்சாலைக்கு நெஞ்சு வலியோடு போலீஸ் லாரியிலே அழைத்துச் செல்வது எந்த வகையிலே நியாயம்"

என்னைப் பொறுத்தவரை சிறைக்குள்ளே தங்குகின்ற வரை யிலாவது இத்துணைக் கொடுமையான வலி ஏற்படாத வகையிலே கொண்டு போகக் கூடாதா என்று தான் நான் எண்ணினேன். எம்பி எம்பிக் குதிக்காதபடி லாரியை மெதுவாகவேனும் ஓட்டியிருக்க லாம்.

மற்றபடி, துன்பத்தைக் கூட்டிச் சுமக்கத் துணிந்திட்ட ஒரு தொண்டனுக்குத் தான் ஏறிச் சென்றிடும் வாகனம் காராய் இருந்தால் என்ன? லாரியாய் இருந்தால் என்ன? கட்டை வண்டியாய் இருந்தால் என்ன? 'ஜட்கா' வண்டியாய் இருந்தால் என்ன? எல்லாம் ஒன்று தான். வாகனம் எதுவாக அமைந்த போதிலும், அவனுடைய பாதை மாறிடப் போவதில்லை; பயணமும் நின்றிடப் போவதில்லை?

என்னை ஏற்றிச் சென்றிட்ட லாரி மதுரையை அடைந்த பொழுது மாலை 4-30 மணி இருக்கலாம். ஆயுதப் படைப் போலீஸ் முகாமுக்கே என்னை முதலில் கொண்டு சென்றார்கள். நூற்றுக்கணக்கான போலீஸ்காரர்களுக்கு மத்தியிலே நான் காவலில் வைக்கப்பட்டேன்.

நெஞ்சுவலியோ நிமிடத்திற்கு நிமிடம் என்னை துடியாய்த் துடிக்கச் செய்தது. எனவே, எனக்கு சிகிச்சை அளிக்கும் பொருட்டு அரசாங்க மருத்துவமனையிலிருந்து டாக்டர் ஒருவர் வரவழைக்கப் பட்டார்.

அவரோ என் நிலைமையைப் பார்த்து விட்டு மேற்கொண்டு என்னைப் பயணத்தில் ஈடுபடுத்துவது என் உடல் நலனுக்கு உகந்தது அல்லவென்று உறுதியாகக் கூறி விட்டார். அவருடைய அறிவுரையைப் புறக்கணிக்க முடியாத நிலையில் என்னை மதுரை மத்தியச் சிறைச் சாலைக்கு இட்டுச் சென்றனர்.

இரவிலோ மேலும் கடுமையாயிற்று வலி; மார்பை இறுக்கிப் பற்றிக் கொண்டு நான் தவித்த தவிப்பு-துடித்த துடிப்பு— கொஞ்சம் நஞ்சமல்ல. வேதனையின் விளிம்பிற்கே நான் விரைந்த வண்ணம் இருந்தேன்.

மறுபடியும் அரசாங்க மருத்துவ மனையிலிருந்து இரண்டு டாக்டர்கள் அழைத்து வரப்பட்டார்கள், எனக்குச் சிகிச்சை அளித்திட உறக்கம் வருவதற்கென்றே ஊசியும் போடப்பட்டது.

நான் இப்படி நெஞ்சு வலியோடு போராடுவதை நேரிலே கண்டும் கூட என்னை மதுரைச் சிறையிலேயே வைத்திட மனம் வரவில்லை காவல் துறையினருக்கு.

18-2-65 விடியற்காலை மறுபடியும் என்னை லாரியிலே ஏற்றினர். மதுரையை விட்ட பிறகும் தென் திசையை நோக்கியே தீராத பயணம்.

ஆனல் இப்போது புதிய தகுதிகள் சில என் பயணத்திற்குப் பொலிவேற்றின. என்னுடைய லாரிக்கு முன்னே ரிசர்வ் போலீஸ் லாரியும் பின்னே ஒரு ரிசர்வ் போலீஸ் லாரியும் அணிவகுத்து வந்தன.

அண்ணவின் மூன்று தாரக மந்திரங்களில் ஒன்ருன கட்டுப் பாட்டினைக் கண்ணே போல் கருதக் கூடியவன் - அதனைக் கடுகளவு கூட மீறத்துணிவில்லாதவன்- என்கிற உண்மை காவல் துறையின ருக்குப் புரிந்திட வில்லையோ என்னவோ? எனக்குரிய கட்டுக் காவலை மிகுதிப்படுத்தியிருந்தனர் தங்களுடைய கடமை உணர்வின் காரணமாக.

வழியிலே கயத்தாறு; கட்டபொம்மனின் காலடிச் சுவடு பதிந்திட்ட வீரஞ்செறிந்த மண்.

நெல்லை நகரின் எல்லையை அடைந்திட்ட பொழுது இன்னெரு ஏற்பாடும் என்னை வியப்புக் கடலிலே வீழ்த்தியது அங்கிருந்து நகர் நெடுகிலும் பாளையங்கோட்டைச் சிறை வரையிலும் இருப்புத் தொப்பி அணிந்த போலீசார் இருமருங்கிலும் சுவர் எழுப்பியது போல் வரிசையாக நின்றனர்.

'ஓர் எதிர்க்கட்சித் தொண்டனுக்குக் கூட இவ்வளவு கோலாகலவர வேற்பா? அரசாங்க அணி வகுப்பு மரியாதையா?' என்று உள்ளூற எண்ணிச் சிரித்துக் கொண்டேன் நான்.

111

புனித பூமியாம் பாளையங்கோட்டை

வேளா வேளைக்கு உணவு அருந்தாமல் கூட என்ஞல் வெறும் வயிற்ருேடு இருந்திட முடியும்; ஆனல் நாளைக் கடத்திடவே முடியாமல் தவியாய்த் தவிப்பேன், நண்பர்கள் முகங்காண முடியா விட்டால்.

அதனல் தான் பாளையங்கோட்டைத் தனிமைச் சிறை படு மோச மான மனத்துயரத்தையே விருந்தாகப் படைத்தது எனக்கு!

என்ருலும் அந்தக் 'கூண்டுக்கிளி' வாழ்க்கையும் பெருமிதத்தையே கொடுத்தது ஒரு விதத்தில்.

நான் அடைக்கப்பட்டிருந்த சிறைச்சாலைக்கு வரலாற்றுப் பெருமை நிரம்ப உண்டு.

இதே பாளையங்கோட்டையில் தான் வெள்ளையருக்கு எதிராக விடுதலை முழக்கம் எழுப்பிய ஊமைத்துரையும் அவரது தோழர்களும் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

தங்கத்தரணி என்று பெயர் பெற்ற வங்காள மண்ணிலே விடுதலை இயக்கம் வேர்விட்டுச் செழித்திடப் பாடுபட்ட தலைவர்களிலே முன்னணி வீரராய்த் திகழ்ந்திட்டவர் 'தேசபந்து' சித்தரஞ்சன தாசர். அந்த மூதறிஞர் ஒரு காலத்தில் முடக்கிப் போடப்பட்டதும் இதே பாளைச் சிறையில் தான்.

கனல் தெறித்திடச் சுதந்திர உணர்ச்சிகளைக் கம்பீரமாகப் பரப்பி-முதன் முதல் 'கப்பலோட்டிய தமிழன்' என்னும் ஒப்பரிய புகழ் மகுடமும் புனைந்து- செக்கிழுத்த செம்மலாய் ஒளி வீசியவர் வ.உ. சிதம்பரனர். அவர் ஒரு சமயம் சிறைபட்டுக் கிடந்ததும் இதே பாளையங் கோட்டை மண்ணில்தான்.

பிற்படுத்தப்பட்டுப் பெரும் பள்ளம்தனில் கிடந்த முக்குலத்தோர் எல்லாரும் முன்னேற்ற நிலையடைய, தம்முடைய தூய்மைமிகு தொண்டால்- சொல்லாற்றலால்- எழுச்சியூட்டிய ஏந்தல் பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத் தேவர். அவர் சிறைபட்டுக் கிடந்ததும் இதே ஊரில் தான்.

'இவ்வாறு இமயம் நிகர்த்த பெருமனிதர்கள்- ஏகாதிபத்தியக் காரிருளை விரட்டிய எழு ஞாயிறுகள்-குகைப் புலிகளாக உலவிய

கொட்டடிப் பகுதிக்குத் தான் நாமும் கொண்டு வந்து சேர்க்கப்பட்டிருக் கிறோம்' என்று எண்ணிய மாத்திரத்தில் என் உள்ளம் பூரித்தது; உடல் புல்லரித்தது.

முன்பொரு சமயம் வெள்ளையர் ஆண்டிட்ட காலத்தில் பெரிய மதனிர்களுக்குரிய மத்தியச் சிறையாக விளங்கிய அந்த பகுதிப் பின்னர் பதினெட்டு வயதுக்குக் குறைந்த இளங்குற்றவாளிகளின் சீர்திருத்தப் பள்ளியாக மாற்றப்பட்டுவிட்டது.

சிறுவர்களுக்கான சிறைச்சாலை என்பதால் அங்கே விளையாட்டு அரங்கங்களும் உண்டு; கொட்டடிக் கதவுகளும் திறந்தே இருக்கும்.

ஆனால், என்னைக் கைதியாக அடைத்துவிட்ட பின்னரோ, அந்தச் சிறுவர் சிறைச்சாலையின் திறந்திருந்த கதவுகளும்கூட மமதையாளர்களின் உதடுகளைப் போல இறுக்கி மூடிக்கொண்டு விட்டன கடுமையான காவலுடன்.

நெல்லை-நாகர்கோவில் நெடுஞ்சாலையில் அமைந்திருந்த அந்தச் சிறைச்சாலையிலே தனிமைத் தணலிலே தள்ளப்பட்ட எனக்கு உடல் நலமும் உருக்குலைந்த வண்ணமே இருந்தது. நாள்தோறும் மருத்துவர்கள் வந்து சிகிச்சை அளித்தனர். உடல் நோயைவிட நமக்குத் தெரிந்த முகங்களையே காண முடியவில்லையே என்கிற உள்ள நோய்தான் தொல்லைப்படுத்தியது மிகுதியாக.

ஐந்தாவது நாள் வழக்கறிஞர் திரு நாராயணசாமி முதலியார (ஓய்வு பெற்ற உயர் நீதிமன்ற நீதிபதி), திரு இரத்தினவேல் பாண்டியன் (இப்போது உயர் நீதிமன்ற நீதிபதி) ஆகியோர் என்னைச் சந்திக்க வந்தனர்.

பாளைச் சிரிப்பு—
பார்ப்பதற்கு அழகானது;
பளபளப்பாய்-பல அடுக்கு
மணிச்சரமாய்—ஒளி வீசுவது!
நான் இருந்த—

பாளைச் சிறை—
தென் பாண்டிப் பாளைச் சிறை—
பார்ப்பதற்கு அழகானதல்ல;
பார்வைக்கும் வேலை தருவதல்ல—

—வார்டர் ஒருவரைத் தவிர வேறு மனித முகங்களையே பல நாட்களுக்குக் காட்டாததால்!

பாளையங்கோட்டையில் நான் அடைபட்டுக்கிடந்த சிறைப்பகுதி 'குவாரன்டைன்' — என்று அழைக்கப்படுவதாகும். இளங் குற்றவாளிகள் பள்ளிக்கு வெளியேதான் அது அமைந்துள்ளது. அங்கே நாற்பது அறைகள் உள்ளன; அவற்றில் ஒன்று மட்டுமே எனக்காக ஒதுக்கப்பட்டது. மற்ற முப்பத்தொன்பதிலும் முழுமையாக நிரம்பி வழிந்தது தனிமை - வெறுமை! மனிதர்கள் அல்லர்!

காலையில் விழித்ததும் கண்ணிலே படுவது புளிய மரம்— கிளை இழந்த இலையுதிர்ந்த புளிய மரம்!

உடனே கயத்தாற்றில் கட்டபொம்மன் தொங்கவிடப்பட்ட அந்தப் புளியமரமும் என் கண்ணுக்குப்படும்; புறக்கண்ணுக்கு அல்ல - அகக் கண்ணுக்கு!

செங்கதிரோனின் தங்கக் கதிர்கள்—கரங்கள்—தழுவி எடுக்கும் பூமிக்குழந்தையை. அந்த வெளிச்சத்தின் சாயல் மெல்லப் படர்ந்து வரும், நான் இருக்கும் வெறிச்சோடிய பகுதியிலும்.

பின்னரே நான் வெளியே வரும் பொருட்டுக் கதவைத் திறந்து விடுவார்கள். சிறைக் கதவை அல்ல—அறைக் கதவை!

சின்னஞ்சிறு கூட்டிலிருந்து சற்றுப் பெரிய கூண்டுக்கு வந்துவிட்ட உணர்வே மேலோங்கி நிற்கும்.

பகலிலோ வேக வைக்கும் வெயில்; வேகமாகப் போக மறுக்கும் பொழுது.

அதனால் உடல் புழுங்கும்; உள்ளமும் புழுங்கும்.

இரவு ஒன்பது மணிக்கு மறுபடியும் அறைக் கதவைப் பூட்டி விடுவார்கள்; என்னை உள்ளே வைத்துத்தான்!

பசுந்தளிர்ப் பருவத்தில் எத்தனையோ வேடிக்கையான விடுகதைகள் போட்டு மகிழ்வது எனக்கு வாடிக்கை.

''அந்தரான காட்டில் சொக்கன் பந்தடிக்கிறான்'— என்பதும் அவற்றிலே ஒன்று. ஒரு நாள் அந்தச் 'சொக்கன்' என் பக்கமும் பந்தடிக்க வந்து விட்டான்! ஆம்; அணில் ஒன்று நான் இருந்த சிறைக் கோட்டம் வந்து சேர்ந்தது! மனித முகம் காணமல்

மனந்தவித்துப் புழுங்கிய நான், அணில் முகத்தைக் கண்டதுமே அகங்குளிர்ந்தேன்; முகம் மலர்ந்தேன்; ஆறுதலும் மிக அடைந்தேன். அதனைக் கனிவோடு கையில் எடுத்து அறையிலே உள்ள 'கப்-போர்டில்' படுக்க வைத்தேன்.

ஆனல் பாவம், அதுவும் என்னைப்போல் ஒரு நோயாளி! காக்கையோ, குருவியோ கொத்தியதால் அதன் உடலில் காயம்; என்னைப் போல் உள்ளத்தில் அல்ல! காரணம் அதற்கு அரசியல் தெரியாதே!

அதன் வேதனைக்கு மருந்து போட்டேன். தின்னப் பழம் கொடுத்தேன். ஆயினும் 'விடுதலை'யை விட வேறெதுவும் அதற்குப் பிடிக்கவில்லை. அந்த விஷயத்தில் நானும் திரு பக்தவத்சலமாக விரும்பிடவில்லை. எனக்கு இருதயம் இருந்து தொலைக்கிறதே! அதனால் அந்த அணிலை விடுவித்துத் தோட்டத்துப் பக்கம் அனுப்பி விட்டேன்.

அணில் என்னைப் பிரிந்து சென்று விட்டது. நான் அதனைப் பிரிந்து விட்டேன். அதற்கு என்னைப் பற்றி நினைவிருக்காது. அதன் நோய்க்கு அளித்த மருந்தோ வாய்க்கு அளித்த கனிகளோ அதன் ஞாபகத்திற்கு வரப் போவதில்லை. ஆனல், நான் பிரிந்திட்ட அணிலின் முதுகில் உள்ள மூன்று கோடுகள் மட்டும்,

கடமை —
கண்ணியம்—
கட்டுப்பாடு—

என்னும் மூன்று சொற்களாக என் உள்ளத்தில் முழங்கிக் கொண்டிருக்கும்; நான் எங்கிருந்தாலும் அந்த முழக்கம் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கும்.

இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டம் 30 (1) பிரிவின்படிதான் நான் கைது செய்யப்பட்டுப் பாளையங்கோட்டைச் சிறையிலே முடக்கப்பட்டேன். அந்தச் சட்டப்படி—அந்தப் பிரிவின்படி—முதன் முதல் கைது செய்யப்படும் பேறு பெற்றிட்ட கழகத் தொண்டன் நான்தான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அதற்கு அடக்கு முறையை அவிழ்த்து விட்ட அரசுத்தரப்பிலே கூறப்பட்ட காரணம், இந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியிலே மாணவ மணிகளை ஈடுபடுத்துவதில் நான்தான் முன்னணியில்-முனைந்து நின்றேன்; அவர்களைத் தூண்டி விட்டேன் என்பதாகும்.

1965 - ஜனவரி-26 குடியரசு நாளைத் துக்க நாளாகக் கொண்டாட வேண்டும் என்பதே கழகம் எடுத்திட்ட முடிவாகும்; அதற்குக் கட்டுப்பட்டே நானும் மற்றக் கழக முன்னணியினரும் கண்ணியத்துடன் கடமையாற்றிடப் பொதுமக்களின் ஆதரவைத் திரட்டிட-எழுத்து மூலமும் பேச்சு மூலமும் முற்பட்டோம்.

மாணவச் செம்மல்களோ, அந்தக் குடியரசு நாளுக்கு ஒரு நாள் முன்னதாகவே இந்தியை எதிர்த்துக் கண்டன ஊர்வலங்களும் கூட்டங்களும் நடத்துவது என்றும், தட்சிண பாரத இந்திப் பிரச்சார நூல்களைச் சென்னைக் கடற்கரையிலே தீயிட்டுக் கொளுத்துவது என்றும் தீர்மானம் நிறைவேற்றி விட்டனர். அதன்படியே செயலிலும் இறங்கி விட்டனர்.

மாணவர்களின் அந்த எழுச்சி தானகப் பீரிட்டடித்த ஊற்றுப் பெருக்கே அல்லாமல், இன்னொருவர் கொண்டு வந்து ஊற்றிய நீர் அல்ல.

ஆயினும் அரசுத் தரப்பினரும் ஆளுங்காங்கிரசைச் சார்ந்தவர்களும் மாணவர் போராட்டத்துடன் கழகத்தையும்-குறிப்பாக என்னையும் முடிச்சுப் போட்டுப் பேசுவதிலேயே முழுகவனமும் செலுத்தினர். கிளர்ச்சிக்குரிய நியாய உணர்வினைத் திசைதிருப்பிச் சாதிப்பதையே ஒரு கேளிக்கையாகவும் மேற்கொண்டனர்.

உண்மையென்னவெனில், எந்தக் காரணத்திற்காகக் கழகம் குடியரசு நாளைத் துக்க நாளாக அறிவித்ததோ அதே காரணத்திற்காகவே அறப்போரில் ஈடுபட்டனர் மாணவர்கள். அவர்களில் பலர்—கழகத்தின் கொள்கைகளில் - அண்ணாவின் அறிவொளியில் - ஈடுபாடுமிகுந்தவர்களாகவும் இருந்தார்கள்.

அந்தத் தொடர்பினையே ஆதாரமாகக் காட்டிக் களங்கம் கற்பித்திட முனைந்தனர் காங்கிரசார். மற்றபடி கிளர்ச்சி புரிந்திடுமாறு மாணவர்களைக் கழகம் தூண்டிவிடவும் இல்லை; அவ்வாறு ஒரு கட்சி வந்து தூண்டிவிடும் அளவுக்கு உணர்ச்சி பட்டுப் போன நிலையில் மாணவர்களும் இல்லை.

அதே சமயம் அரசு அவிழ்த்து விட்ட அடக்கு முறை-துப்பாக்கிச் சூடுகள்-காரணமாக அமைதியாகத் தொடங்கிய மாணவரின் அறப் போர் எரிமலையாக வெடித்திட்டபோது-அதனைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு சமூக விரோதிகள் வன்முறைகளுக்கும் வழி வகுத்தபோது-போராட்டத்தைக் கைவிடுமாறு அறிவுரைகள் வழங்கி அறிக்கை வெளியிட்டவர் அண்ணா அவர்களே.

தங்களைச் சந்திப்பதற்கு அன்று முதல்வராக இருந்த திரு. பக்தவத்சலனர் மறுத்தாலும், அவரும் அவரைச் சார்ந்தவர்களும்

உதிர்த்த கடுமொழிகளாலும் ஆத்திரமடைந்த மாணவர்கள் இந்தித் திணிப்பைக் கைவிடுவது பற்றி எத்தகைய உறுதி மொழியும் அரசுத் தரப்பிலிருந்து வராத நிலையில் எப்படிப் போராட்டத்தை நிறுத்துவது” என்று தயங்கினர்.

அந்த வேளையில் கழகக் கொள்கைகளில் ஈடுபாடு கொண்ட மாணவத் தலைவர்கள் சிலர் - எல். கணேசன் போன்றவர்கள் என்னுடன் கலந்துரையாடியதுண்டு.

மாணவர்களின் மனக் குமுறலை மக்கள் மன்றம் முழுமையாக உணர்ந்து கொண்டு விட்ட நிலையில், இந்தச் சிக்கலுக்குத் தீர்வு கண்டிடும் பொறுப்பினைப் பெரியவர்களிடம் விட்டு விடவேண்டும் என்பதே அண்ணாவின் விருப்பம் - வேண்டுகோள்.

என்னை மாணவத் தலைவர்கள் சந்தித்த போது அண்ணாவின் அந்தக் கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பதே கழக மாணவரின் தலையாய கடமையாகும் என்பதையே அழுத்தமாக நான் வலியுறுத்தினேன். கிளர்ச்சிகள் நீடிக்க நீடிக்க வெடித்திடும் குண்டுகள், குடித்திடும் உயிர்களின் பட்டியல் நீண்டு கொண்டே செல்வதையும் சுட்டிக் காட்டினேன்.

அமைதி சோலையாக விளங்கிய தமிழகம் அமளிக் காடாக மாறி விட்டதே-சட்டம், ஒழுங்கு குலைந்து சாக்காடு செல்லும் பிணங்களின் தொகை பெருகி வருகிறதே என்கிற பெருங்கவலையின் உந்தலால்தான் மாணவர்கள் போராட்டத்தைகைவிட வேண்டும் என்று அண்ணா வலியுறுத்தினார்; நானும் எடுத்துரைத்தேன் நல்லெண்ணத்துடன்.

ஆனால் கனிக்குலைக்கும் கனற்பொறிக்கும் வேறுபாடு காணத் தெரியாத காங்கிரஸ் அரசோ மாணவர்களைத் தூண்டி விட்டேன் என்று என் மீதே குற்றத்தைச் சுமத்தியது; பாளையங்கோட்டைக் கொட்டடியிலும் பூட்டிக் களித்தது.

நான் அவ்வாறு தனிமைத் தணலிலே தள்ளப்பட்டுக் கிடந்தாலும் ‘மாணவர்களின் நிலை என்ன ஆகுமோ? இன்னும் எத்தனை உயிர்கள் இந்தித் திணிப்பிற்கு அணையெழுப்பிட - இந்த மண்ணிலே இரத்தஞ் சிந்திட வேண்டுமோ? எலும்புகளைத் தந்திட வேண்டுமோ?’ என்றெல்லாம் என் நினைவுகள் அலை மோதிய வண்ணமே இருந்தன.

ஆனால் நான் பாளைச் சிறைக்குச் சென்ற ஒரு வாரத்திற்கெல்லாம் இனிக்கும் செய்தியொன்று என் செவிக்கு எட்டியது.

தமிழக மாணவர்களின் இந்தி ஆதிக்க எதிர்ப்புப் போராட்டக்குழு தனது இந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியைக் காலவரையின்றி ஒத்தி வைத்து விட்டது என்பதே அந்தச் செய்தி.

112

ஏன் பாதுகாப்புச் சட்டம்?

எழுத்துலகச் சிற்பிகளிலே என் இதயங்கவர்ந்திட்ட மேதைகளில் ரஷ்ய மண்ணில் தோன்றிய லியோ டால்ஸ்டாயும் ஒருவர். அவருக்கு அடுத்தபடியாக என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட ரஷ்ய எழுத்தாளர் மாக்சிம் கார்க்கியே.

“எனக்கு மனிதனை விடச் சிறந்த கருத்துக்கள் இல்லை. மனிதன் தான் - மனிதன் மட்டுமே தான் - எல்லாப் பொருள்களுக்கும் எல்லாக் கருத்துக்களுக்கும் படைப்பாளி. அவனே அற்புதங்களைச் செய்வோன்; அவனே இயற்கைச் சக்திகளின் எதிர்காலத் தலைவன்; நான் மனிதனுக்குத் தலைவணங்குகிறேன். ஏனெனில் மனித அறிவுக்கும் கற்பனைக்கும் அப்பால் நான் இவ்வுலகில் வேறு எதையும் காணவில்லை”- என்று மனிதகுல மாண்புக்காகவே வாழ்ந்தவர்- இலக்கியச் செல்வங்களை வடித்துக் கொடுத்தவர் மாக்சிம் கார்க்கி.

மார்ச்சுத் திங்கள் 28-ஆம் நாள் தான் அவர் பிறந்த நாள்.

அவருடைய இலக்கியப் படைப்பாம் ‘தாய்’ என் சிந்தனைக்கு ஊட்டிய எழுச்சிக்கு எல்லையே இல்லை.

நான் பாளைச் சிறையில் இருந்தபோது அந்த நூலை மூன்றாவது முறையாகப் படித்தேன். அதில் வரும் வாலிபன் பாவேலுடன் அந்தத் ‘தாய்’ எந்த அளவுக்குப் பங்கு கொண்டு தன் மகனின் பணி கண்டு பூரிக்கிறாள் என்பதை எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்தேன்.

‘அந்தத் தாய் போலத்தானே என் தாயும் இருந்தார்கள்!’ என நினைத்தேன்.

என் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தது; கண்கள் கசிந்தன.

சிறையில் நான் அழுதது அப்போதுதான்.

கார்க்கியின் அற்புதப் படைப்பான அந்த இலட்சிய வீரன் பாவேல் கொடி ஏந்திக்கொண்டு இராணுவத்தை ஊடுருவி முன்னேறுகிறான், அமைதியாக - அசைவற்ற மனத்தோடு! அடடா... அந்தக் கட்டம்...!

‘பாவேலாக நாம் இருந்திருக்க வேண்டுமே!’ என்று எண்ணங்கள் மின்னுகின்றன.

என்னைக் காண்பதற்காக 2-3-65 அன்று மாறன் வந்தான் பாளைச் சிறைக்கு. என் தோளிலும் மார்பிலும் தொற்றிக் கொண்டு விளையாடியவன் அல்லவா?

அவனைப் பார்த்ததுமே விம்மியது நெஞ்சம்! கண்களோ குளமாயின. பாசத்தால் கட்டுண்டு பேச முடியாமல் திணறினோம் இருவருமே.

எங்கள் சொந்தக் குடும்ப நிலை-கழகக் குடும்ப நிலை- ஆகியவை பற்றிச் செய்திகள் பலவற்றைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

ஒற்றைப் பறவையாய் நான் ஒடுங்கிக் கிடப்பதெண்ணிவற்றாத அன்பு நெஞ்சங்கள் பல வெளியே வருந்துகின்றன என்பதையும் நான் அறிந்து கொண்டேன்.

அந்த நாட்களில்-

என்னை இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்தது எந்த வகையிலே நியாயமாகும் என்கிற கேள்வி அடிக்கடி தமிழகச் சட்ட மன்றத்திலே எதிரொலித்திருக்கிறது.

என்னைக் குற்றவாளிக் கூண்டிலே ஏற்றுவது ஒன்றுதான் அரசாங்கத்தின் குறி என்றால் அதற்கு சி. ஆர். பி. சி. 151 பிரிவுப்படியே என்னைச் சிறைப்படுத்தி இருக்கலாம். ஆனால் 'ஹேபியஸ் கார்பஸ்' மனு வந்தால் அதற்குத் தகுந்த முகாந்திரம் சொல்ல வேண்டும் அரசாங்கம். அதிலிருந்து தப்பிக்கவே இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டம் என் மீது ஏவி விடப்பட்டது.

அதன் மூலம் சட்டமன்றத்தில் கலந்து கொள்ளக்கூடிய என்னுடைய அடிப்படை உரிமை பறிக்கப்பட்டிருப்பதை எடுத்துக் காட்டும் பொருட்டுச் சட்டமன்றத்திலே உரிமைப் பிரச்சினை எழுப்பியிருக்கிறார் நண்பர் மாதவன். ஆனால் அது தள்ளுபடி செய்யப் பட்டு விட்டது.

அந்தச் சமயம் தருமபுரி இடைத் தேர்தலும் வந்து குறுக்கிட்டது. திருவண்ணாமலையிலே தோல்வியைத் தழுவிச் சோகத்தில் மிதந்திட்ட காங்கிரசார், தருமபுரியிலே எப்படியாவது கழகத்தைத் தோற்கடித்து வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்வது என்று வரிந்து கட்டி நின்றார்கள்.

அதைப் பற்றிச் சட்ட மன்றத்திலேயே குறிப்பிட்ட அன்பில் தருமலிங்கம்.

...''தருமபுரித் தேர்தல் வருகிறது; அவரை (கருணாநிதியை) வெளியே விட்டு வைக்கக்கூடாது என்று உள்ளே போட்டு விட்டார்கள் என்பதாக ஜனங்களே பேசிக் கொள்கிறார்கள்''

—என ஆட்சியாளரின் உள் நோக்கத்தையே அம்பலப் படுத்திச் சாடியிருக்கிறார்.

நெஞ்சு வலியால் துடித்திட்ட என்னை நானூறு மைல்களுக்கு அப்பால் லாரியிலேயே கொண்டுபோய்ச் சிறை வைத்திருப்பது பற்றி அரசாங்கம் 'வெள்ளை அறிக்கை'யே தந்திட வேண்டும் என்று வாதித்திட்டிருக்கிறார் நண்பர் ப. உ. சண்முகம்.

நாவலர், பேராசிரியர், மதி, சி. பி. சிற்றரசு, என். வி. என். முதலான பல கழக முன்னணியினரும் சட்டப் பேரவையிலும் மேலவையிலும் என்னைப் பாளைச் சிறைக்கு அனுப்பியது அறத்தின் பாற்பட்டதல்ல என்று ஆணித்தரமாகப் பேசியிருக்கின்றனர்.

புதுடில்லி நாடாளுமன்றத்திலும் என்னைக் கைது செய்தது தவறு என்று நண்பர் செழியனும் கடுமையாகச் சாடியிருக்கிறார்.

நீலநாராயணன், டி. கே. கபாலி, மைனர் மோசஸ் முதலான கழகத் தோழர்கள் என் மீதுள்ள பாசப் பெருக்கின்காரணமாக என்னை விடுதலை செய்யுமாறு அரசாங்கத்தை வற்புறுத்தும் சுவரொட்டிகளை அடித்துச் சென்னை வீதியெங்கும் ஒட்டியிருக்கின்றனர்.

எல்லாவற்றிற்கும் மகுடம் புனைந்ததைப்போல அண்ணா அவர்களே நாடாளுமன்ற-ராஜ்ய சபாவில் இப்படிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

''கழகப் பொருளாளரும், சட்ட மன்ற எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவருமான கருணாநிதி இப்பொழுது இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ்க் கைது செய்யப்பட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ளார். இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டம் என்பது நாட்டின் பாதுகாப்புக்காக அல்ல; காங்கிரஸ் கட்சியின் பாதுகாப்புக்காகவே பயன்படுத்தப்படுகிறது என்று எனக்கு முன்பு பேசிய பூபேஷ் குப்தா கூறினார். அந்தக் குற்றச்சாட்டுக்கு நீங்கள் என்ன பதில் சொல்லப் போகிறீர்கள்?''

-அண்ணாவின் இந்த வினாவுக்கு எந்த நேர்மையான விடையையும் தந்திடவில்லை மத்திய அமைச்சர்கள்.

காலம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது; நான் வாடிக் கொண்டிருந்தேன் இரத்த அழுத்தத்தால்.

ஆள் அரவமே இல்லாத பாளைச் சிறையில் அணிலாவது துணைக்கு வந்ததே என்று ஆறுதலடைந்திட்ட நான் அது பிரிந்தோடியதும் மீண்டும் தனிமையில் தவித்தேன்; எனினும் கார்க்கி போன்றவர்களின் கருத்து மணிகளை என் நெஞ்சிலே குவித்தேன்.

'பாவேலைப் போன்ற இலட்சிய வீரர்களுக்கு எத்தனை 'பாளைகள் தன் கதவுகளைத் திறந்தால் என்ன? பாம்பாக விழுங்கினால் என்ன?'

-என்ற நெஞ்சுரத்தோடு நாட்களைக் கழித்தேன்.

''சுவர்க்கத்திலே என்னைச் சிறை வைத்தாலும் நான் அதன் பளிங்குச் சுவர்களைத் தாண்டி வெளியேறவே விரும்புவேன். எனக்குச் சுதந்திரமே தேவை"

—என்றார் டிரைடன் என்னும் ஓர் அறிஞர்.

கற்பனைச் சுவர்க்கச் சிறையே ஒருவருககுக் கசப்பினை அளித்திடும்போது-கற்பனைக்கும் எட்டாத கடுந்துயர்த் தனிமைச் சிறை கண்ணுறக்கத்தையே பறித்திடும் அளவுக்குக் கட்டு விரியன்களே காட்சி கொடுத்திடும் கொடுமைச் சிறை-கரும்புத் தோட்டமாகவா இனித்திடும் எனக்கு?

எனினும் பாளைச் சிறையிலே நான் பெற்ற அனுபவங்கள் பல; கற்ற பாடங்களும் பல.

மற்றச் சட்டங்களின்படிக் கைது செய்யப்பட்டு 'ஏ' வகுப்பிலும், 'பி' வகுப்பிலும் வைக்கப்படுபவர்களைவிடப் பாதுகாப்புச் சட்டப்படிக் கைதானவர்களுக்கு அதிகமான சலுகைகள்-மிகுதியான வசதிகள்-தரப்படுவதுதான் சாதாரணமாக வழக்கம்.

வழக்கத்திற்கு மாறான காரியங்களைச் சந்திப்பதே-மனச் சங்கடங்களைத் தாங்கிக் கொள்வதே-என் வாழ்க்கைப் பயணத்திற்கும் வாடிக்கை ஆகிவிட்டது. பாளையங்கோட்டையும் அதற்கு விலக்கல்ல.

பொதுவாக ஒருவர் 'ஏ' வகுப்பு, அல்லது 'பி' வகுப்புக் கைதியாக இருந்தால் அவரைக் கவனித்திட 'சி' வகுப்புக் கைதிகளில் ஒருவரை 'ஆர்டர்லி'யாகப்- பணியாளாக- அனுப்பி வைப்பார்கள் சிறை அதிகாரிகள்.

அந்த 'ஆர்டர்லி'க்கு அறையைப் பெருக்குதல், தட்டுகளைக் கழுவுதல் போன்ற சிறு சிறு வேலைகள் தரப்படும். ஆனால் நான்

பாளையங்கோட்டைச் சிறையில் இருந்தபோது சாதாரணமான ஒரு பாதுகாப்புக் கைதிக்குக் கிடைத்திருக்கக்கூடிய அந்தப் பணியாள் வசதி கூட எனக்குக் கிட்டவில்லை.

ஏனெனில் நான் இருந்த இடம் 'பார்ஸ்டல் சிறை'-என அழைக்கப்படும் சிறுவர் சீர்திருத்தப் பள்ளி. அங்கு பெரிய கைதிகள் இல்லை. இளந்தளிர் மாணவர்களே இருந்தனர்.

எனவே, அவர்களில் யாரையும் பணியாளாக அனுப்ப-முடியவில்லை அதிகாரிகளால். பாளையங்கோட்டை சப்-ஜெயிலிலிருந்துதான் யாரையாவது வரவழைத்திட வேண்டும். அதற்கான முயற்சி மேற்கொள்ளப் பட்டும், நான் அந்தச் சிறையை விட்டுச் சென்னைக்கு வரும்வரை அது நிறைவேறிடவே இல்லை.

அன்றைய பக்தவத்சலனார் அரசு, பாதுகாப்புச் சட்டத்தை என் மீது பாயவிடுவதில் எடுத்துக்கொண்ட அவசரத்தை-அக்கறையை-ஒரு பாதுகாப்புக் கைதிக்குத் தந்திட வேண்டிய சாதாரணச் சலுகைகளை வழங்குவதில் கூடச் செலுத்திடவில்லை என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே இத்தனையும் எடுத்துக் காட்டிட விழைந்தேனேயல்லாமல், வேறல்ல. எனக்குப் பணியாள் வசதி இல்லாததால், எந்தவிதமான இழப்பும் இல்லை; இன்னலும் இல்லை; ஏக்கமும் இல்லை; எரிச்சலும் இல்லை.

மாறாகத் தனக்குத்தானே உழைத்துக்கொள்வதில் உள்ள தனி இன்பத்தைத் துய்த்திடச்-சுவைத்திடப்- பாளைச் சிறை ஒரு பக்குவப் பள்ளியாக அமைந்ததாகவே நான் கருதுகிறேன்.

தனிமைச் சிறையிலே நான் தனித்துக் கிடந்த நிலையிலும், எனக்கு இனிமை வழங்கியவை பெருமை வாய்ந்த எழுத்து வேந்தர்கள் தீட்டிய சில அருமையான நூல்களே.

திருநெல்வேலி, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தினர் மூலமாகப் பல புத்தகங்களை அப்போது படித்துச் சுவைத்திடும் வாய்ப்புக் கிட்டியது எனக்கு.

என் மனத்தைக் கவர்ந்திட்ட ரஷ்ய எழுத்தாளர் மாக்சிம் கார்க்கி படைத்திட்ட 'தாய்' நூலைப்பற்றி முன்னரே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தை இந்திய மண்ணில் ஆழமாக-அகலமாக-வேரூன்றச் செய்வதற்காக ஆர்வத்தோடு செயலாற்றிய வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் பற்றிய புத்தகம் ஒன்றும் எனது படிப்புத் தாகத்துக்கு விருந்து படைத்தது பாளைச் சிறையில்.

வெள்ளையர் ஆட்சியாம் 'கோலிகைமாளிகை'க்கு அடித்தளம் அமைத்தவன் ராபர்ட் கிளைவ்தான் என்றாலும், அதன்மீது வலிமை வாய்ந்த சுவர்களை எழுப்பியவன் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ். அதற்காகவே அவன் ஏற்றிப் போற்றப்பட்டான் இங்கிலாந்து மக்களால். எனினும் அவன் இங்கே இழைத்திட்ட குற்றங்கள் ஏராளம்; அவை பற்றிய வழக்கு ஒன்று பிரிட்டானிய பிரபுக்கள் சபையில் நெடுங்காலமாக விவாதிக்கப்பட்டது. 1788-ஆம் ஆண்டு முதல் 1795-ஆம் ஆண்டு வரை-ஏறத்தாழ ஏழாண்டுக் காலம் அந்த வழக்கு நடைபெற்றது.

அப்போது ஹேஸ்டிங்ஸ் மீது கேள்விக் கணைகளைச் சரமாரியாகத் தொடுத்துத் தத்தளிக்கச் செய்தவர் எட்மண்ட் பர்க்.

உலகிலேயே தலைசிறந்த பேச்சாளர்கள்- குறிப்பாக, நாடாளுமன்ற விவாத விற்பன்னர்கள்-யார், யார் என்ற பட்டியல் ஒன்று உருவாக்கப் படுமானால் அதன் முதன் வரிசையிலேயே இடம் பெறத்தக்க-நா-நயம் மிக்க 'பேச்சுப் புலி'-எட்மண்ட் பர்க். அவரோடு வாதத்தில் மோதியவர்கள் மூக்குடைபடாமல் தப்பவே முடியாது.

அப்படித்தான், ஹேஸ்டிங்ஸ் பற்றி எட்மண்ட் பர்க் அடுக்கடுக்காகக் குற்றங்களைச் சுமத்தியபோது குறுக்கிட்ட ஒருவரும் செம்மையாக வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார், அடியிற்கண்டவாறு:

"......நீங்கள் ஹேஸ்டிங்ஸ் தவறு செய்தார் என்று திட்டுகிறீர்களே! ஆனால், இந்தியாவில் ஹேஸ்டிங்சுக்காக வாரணசி (காசி)யில் கோயில் கட்டிக் கும்பாபிஷேகம் நடத்துகிறார்களே!"

-என்று குத்தலாகக் கேட்டாராம் குறுக்கிட்டவர்.

உடனே எட்மண்ட் பர்க் என்ன பதிலடி கொடுத்தார் தெரியுமா?

"அபிஷேகம் நடத்துவதில் ஆச்சரியம் இல்லை; இந்திய மக்களே அப்படித்தான்! நன்மை செய்யும் கடவுளுக்கு மட்டும் அவர்கள் கோயில்கள் கட்டுவதில்லை; அம்மை, காலரா போன்ற தொத்து நோய்களுக்குரிய தெய்வங்களுக்கும் அவர்கள் கோயில் கட்டுகிறார்கள்!"

பர்க்கின் இந்தச் சொற்கள்-இந்தியாவைப் பற்றிய படப்பிடிப்பு-எனக்குச் சிரிப்பைக் கொடுத்தது, சிந்தனையையும் கிளறிவிட்டது, ஹேஸ்டிங்ஸ் பற்றிய நூலைப் படித்தபோது.

'தொத்து நோய்களையே தெய்வங்களாகத் தொழுதிடும் பகுத்தறிவற்ற பழக்கம் சமூக வாழ்வில் மட்டும்தானா? அரசியல் துறையிலும் அந்த அறியாமைப் போக்கு பற்றிக் கொண்டு படர்ந்திடவில்லையா?' என்று என்னால் எண்ணாமல் இருந்திட முடியவில்லை அப்போது.

பாளைச் சிறையில் என்னோடு பழக வந்தது அணில் என்று முன்பு குறிப்பிட்டேன்.

அணில் மட்டும் அல்ல.

மூட்டைப் பூச்சியும் என்னிடம் மோகங்கொண்டு திளைத்தது; முத்தமிட்டுக் களித்தது-உடம்பெங்கும் துளைத்தது.

தேள் ஒன்றும் என்னைச் செல்லமாகக் கொஞ்சிட ஓடிவந்தது!

அதுவும் போதாதென்று, புதர்கள் சூழ்ந்த அந்தச் சிறையினுள்ளே பாம்பும் வந்தது என்னைப் பார்ப்பதற்கு!

அந்தக் கட்டுவிரியன் பாம்பைக் கண்டது முதல் என் கண்ணை விட்டு ஓடியே விட்டது உறக்கம்; சின்னச் சின்னக் கண்ணாடித் துண்டங்களையே ஆடையாய் அணிந்தது போன்ற விரியன் பாம்பு, இரவிலே எந்த நேரத்திலே என்னிடம் உறவு கொள்ள வந்திடுமோ என்று உள்ளூற எனக்கு நடுக்கம்!

அதைவிட ஒரு கொடுமையான தகவல் கழகக் காளை எம். இராசாங்கத்தைப் பற்றியது.

மதுரை மாவட்டத்தில் கூடலூரில் நடைபெற்ற இந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியிலே ஈடுபட்டார் என்பதற்காகக் கைது செய்யப்பட்டார் அந்த மறவர்குல மாணிக்கம்.

ஒரு சட்ட மன்ற உறுப்பினராக இருந்தும்கூடச் சொல்லொணாத கொடுமைகளுக்கெல்லாம் சிறையிலே உள்ளாக்கப்பட்டிருக்கிறார் அவர்.

"......இராசாங்கத்தைப் பார்த்தேன்; சதையெல்லாம் பிய்க்கப் பட்டிருந்தது. மூன்று தடவை மயக்கம் போட்டு விழுந்த அவரைத் தண்ணீர் கொடுத்து எழுப்பி அடித்திருக்கிறார்கள். இதுதான் முறையா?"

-என்று திரு மூக்கையா தேவர் அவர்களே 9-3-65-இல் சட்ட மன்றத்தில் சாடிடும் அளவுக்குத் துடிக்கத் துடிக்க அடித்திருக்கிறார்கள். இராசாங்கத்தை. கண்ணைக் கட்டிக் குப்புற வீழ்த்தித் தாக்கியிருக்கிறார்கள்; இடுப்பிலே 'எலெக்ட்ரிக் ஷாக்'கே கொடுத்தார்களாம், தாகந்தாங்காமல் அவர் தண்ணீருக்காகக் கெஞ்சியபோது சிறுநீரையே தந்தார்களாம்.

இந்தி ஏகாதிபத்தியத்தைத் தடுத்து நிறுத்திட எப்படியெல்லாம் காடுந்துயரின் எல்லைக்கே சென்று உயிர்களையே காணிக்கையாக்க, கொடுத்திருக்கிறார்கள் நம் கழகக் கண்மணிகள்?

'இராசாங்கத்துக்கா இத்தனை சித்திரவதைகள்?' என்று நான் பாளைச் சிறையில் இருந்தவாறே பதறி வேலையில் என் நெஞ்சையே

பாளம் பாளமாக வெடித்திடச் செய்யக்கூடிய இன்னொரு செய்தியும் என்னை எட்டியது.

மாயூரம் ஏ. வி. சி. கல்லூரியில் பி. ஏ., வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த சாரங்கபாணி என்னும் மாணவர் தீக்குளித்து மாண்டதே என்னை அவ்வாறு திடுக்கிடச் செய்தது.

கீழப்பழுவூர்-சின்னச்சாமி
கோடம்பாக்கம்-சிவலிங்கம்
விருகம்பாக்கம்-அரங்கநாதன்
அய்யன்பாளையம்-வீரப்பன்
ரங்கசமுத்திரம்- (சத்தியமங்கலம்) முத்து
ஆகியோர் தீக்குளித்தும்,
கீரனூர்-முத்து
விராலிமலை-சண்முகம்
கோவை-பீளமேடு-தண்டபாணி

ஆகியோர் நஞ்சுண்டும், இந்தித் திணிப்பினை எதிர்த்துத் தங்கள் இன்னுயிரை ஈந்தது போதாதா?

மாணவமணி மாயூரம் சாரங்கபாணியும் செந்தழலுக்குத் தன்னுடைய உடலைத் தந்து மறைந்து விட்டாரே என்று நான் அடைந்திட்ட துயருக்கு அளவே இல்லை.

தமிழகத்துச் செய்திகள் தாம் இப்படித் தாங்கொணாத வேதனையைத் தந்தன என்றால், டில்லிச் செய்திகளோ அவற்றை விடக் கொடுமையாக வேல் கொண்டு தாக்கின.

1937-இல் மூதறிஞர் ராஜாஜியால் இந்தி திணிக்கப்பட்டதால் தான் தென்னக மக்களின் எண்ணத்திலே பிரிவினை உணர்ச்சியே முகிழ்த்தது; பின்னர் தீயாக மூண்டெழுந்தது.

ஆனால், 1962-இல் செஞ்சீனப் படையெடுப்புக்குப் பின்னர் இந்தியாவுக்கு வெளி நாடுகளால் ஏற்படக் கூடிய விபத்தையும், அதனால் உள்நாட்டில் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளையும், வேறு பல சிக்கல்களையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்துத் தன்னுடைய பிரிவினைக் கொள்கையைக் கைவிட முன்வந்தது தி. மு. கழகம்.

அதற்குப் பிறகு இந்தியா இரண்டுபடுவதை விரும்பவும் இல்லை-வலியுறுத்தவும் இல்லை-கழகம்.

தென்னாட்டில் ஏற்பட்ட இந்த நலலெண்ணம்தான்-பெருந்தன்மைதான்-இந்தியாவை மேலும் ஒரு பிரிவினைக்கு இலக்காக்காமல் காப்பாற்றியது என்பதனை நடுநிலைமை உள்ள எவருமே ஒப்புக் கொள்வர்.

இந்தி வெறியர்களோ இந்த உண்மையினை உணர்ந்திருந்தும் இந்தியா எக்கேடு கெட்டால் என்ன- எப்படிச் சிதறுண்டால் என்ன என்கிற போக்கில், தங்களுடைய மொழி ஆதிக்கத்தை நிலை நாட்டுவதிலேயே முனைப்பாக இருந்தனர்- இன்றும் இருக்கின்றனர்.

இல்லையென்றால்—

''மொழிச் சிக்கலைத் தீர்க்க நாட்டை இரண்டு பிரிவுகளாக ஆக்குக!"

—என்று நாடாளுமன்றத்திலேயே இந்திக்காரர்கள் குரல் கொடுப்பார்களா?

அவ்வாறு பிரிவினை வாதம் பேசியவர் டாக்டர் ராம்மனோகர் லோகியாதான்.

இந்தியாவில் சமதர்மப் பூங்காவைச் சமைத்திடும் பொருட்டுத் துடிப்பாகத் தொண்டாற்றியவர் என்கிற அளவில் அவரிடம் எனக்கு நிரம்ப மரியாதை உண்டு. எனினும், நாட்டு விடுதலைக்குப் பாடுபட்ட அவரே இந்தித் திணிப்பு என்னும் கோடரி கொண்டு இந்தியாவைத் துண்டாடுவதற்கும் தூபம் போடுவார் என்று நான் எதிர்பார்த்திடவே இல்லை.

''மொழிச் சிக்கலுக்குத் தீர்வு காண்பதற்காகத் தேவையானால் இரு பிரிவாகவே பிரித்துவிடலாம் இந்த நாட்டை. ஆங்கிலத்திற்குச் சாதகமாக உள்ள மாநிலங்கள் தங்கள் அலுவல்களை ஆங்கிலத்தில் நடத்திக் கொள்ளட்டும். இந்திக்குச் சாதகமான மாநிலங்கள் இந்தியை ஆட்சி மொழி ஆக்கிக்கொள்ளட்டும். அப்படிச் செய்தால் இந்தி பேசும் மண்டலத்தில் உள்ளவர்கள் வெற்றிகரமாக நிருவாகத்தை நடத்திச் செல்வதைக்கண்டு இந்தி பேசாத மண்டலத்தில் உள்ளவர்களும் வெட்கப்பட்டு, இந்தியைப் பிறகு ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.''

24-2-65-இல் நாடாளுமன்றத்திலே லோகியா எடுத்து வைத்த இந்த வாதத்தைப் படித்தபோது!, விளக்கவொண்ணாத வேதனையிலேயே மூழ்கினேன் நான்.

கனடா நாட்டிலும் இந்தியாவைப் போலவே மொழிச்சிக்கல் உண்டு. அங்கே குவபெக் மாநிலத்தவர் பிரெஞ்சு மொழி பேசுவோர் ஆவர். ஆங்கிலம் பேசுவோரால் தங்கள் உரிமைகள் பாதிக்கப்படுவதை எதிர்த்து அவர்கள் உரக்கக் குரல் எழுப்பி வருகிறார்கள். மொழிச் சிக்கலை ஆராய அமைக்கப்பட்ட 'ராயல் கமிஷன்', ஆங்கிலம் பேசுவோர் நிதானமாக நடக்கத் தவறினால், பிரெஞ்சு மொழியினரைக் கொண்ட குவபெக் மாநிலம் கனடாவிலிருந்து பிரியும் ஆபத்து காத்திருக்கிறது"-என்று அப்போது அறிக்கை வெளியிட்டிருந்தது.

அந்த அறிக்கையைக் கண்ணுற்றதும்,

'கனடா'வில் உள்ள ஆங்கில வெறியர்களைப் போலத்தானே இந்தி வெறியர்களும் நடந்து கொள்கிறார்கள்! இந்தியாவை இரண்டாக உடைத்தாவது இந்தியைக் கொலுவேற்றிடக் குதிக்கிறார்கள்!''

—என்று என்னால் வருந்திடாமல் இருக்க முடியவில்லை.

113

மாறனும் கைது என அண்ணா கூறினார்

தமிழகச் செய்திகள்-டில்லிச் செய்திகள்-உலகச் செய்திகள் ஆகிய எல்லாமே இப்படிச் செந்தேளாக வந்து என்னைக் கொட்டிக் கொண்டிருந்த போது-

சென்னையில் 'முரசொலி' யைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த என் மருமகன் மாறன் 25-3-65-இல் இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டப்படி கைது செய்யப்பட்டான் என்கிற செய்தியும் என்னை வந்து எட்டியது.

காலை மலர்ந்தது

கூகைகளின் அலறலுக்கிடையே ஒரு குயிலின் மதுரகானம்.

குளவிகளின் ரீங்காரக் கூச்சலையும் மீறி ஒரு கிளியின் மழலை மொழி.

—என்று சொல்லிடத் தக்க வகையிலே, செந்தேளாய்க் கொட்டிய செய்திகளுக்கு நடுவே செந்தேனாகவும் எனக்கு இனிப்பினை வழங்கிற்று ஒரு செய்தி.

'பாளைச் சிறைக் கோட்டத்திற்கே வந்து என்னைப் பார்க்கப் போகிறாராம் அண்ணா!'

அதனைக் கேள்வியுற்றதுமே என் உடலிலே ஏற்பட்ட புல்லரிப்பு என் உள்ளத்திலே பொங்கி வழிந்திட்ட பூரிப்பு! அடடா! அதனை எப்படித்தான் நான் எழுத்திலே வடித்திடுவேன்.

அன்று காலை ஏறத்தாழப் பத்து மணி இருக்கும்-

நான் அடைபட்டுக் கிடந்திட்ட அறையின் கதவு திறந்து கொண்டது. விடுதலையை முன்னிட்டல்ல; வேறொரு பகுதிக்கு நான் அழைத்துச் செல்லப்படுவதற்காக.

அங்கோ-

எத்தகைய ஒப்புவமைகளை இணைத்துக் காட்ட முற்படினும் அத்தனைக்கும் பொருத்தமாக மட்டுமல்ல; அவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டும் இமயமென நிமிர்ந்து நிற்கும் என் இதயதெய்வமாம் அண்ணா வந்திருந்தார் என்னைக் காண்பதற்காக.

அவரைக் கண்டதுமே கசிந்தன கண்கள்; கனத்தது நெஞ்சம்-பாசத்தால். பலநாள் பிரிவிற்குப் பின்னர் தாய்ப் பசுவைப் பார்த்ததும் தாவிக் குதித்தாடும் இளங்கன்றாக என் இதயம் விம்மிற்று இன்பப் பூரிப்பால். அதேசமயம், இனம் விளங்கிடாத தவிப்புணர்ச்சி ஒன்றும் எங்கள் உதட்டுக் கதவுகளை இறுக்கி மூடி வேடிக்கை பார்த்தது.

சில நொடிகளே அந்தச் சஞ்சலம் தழுவிய தவிப்பு. பின்னர் இருவருமே பிரிவாற்றாமையால் பீறிட்டெழும் கலக்கத்திற்கு விடை கொடுத்து விட்டு உரையாட முற்பட்டோம்.

இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டம் 41 (5) பிரிவின்படி மாறன் கைதானது பற்றியும் 'முரசொலி' மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருப்பது பற்றியும் எனக்கு முதல் முதல் தகவல் தெரிவித்தவர் அண்ணா அவர்கள்தாம்.

அடக்கத்தின் பிறப்பிடமான அவர் வேதனைகளை அடக்கிக் கொண்டுதான் என்னோடு உரையாடினார். அவருடைய கவலை கப்பிய அந்தக் கனிவான முகம் இன்றும் என் முன்னே காட்சியளித்த வண்ணமே இருக்கிறது.

இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், அந்தக் குறுகிய காலத்தில் அண்ணா என்னைப்பற்றி, என் உடல் நலம் பற்றி, எனக்கு வழங்கப் படும் வசதிகள் பற்றியே-அக்கறையோடு விசாரித்தார். நானோ வெளி நடப்புகளைப் பற்றி-அப்போது நடைபெறவிருந்த தர்மபுரித் தேர்தலைப் பற்றி-அதற்காகக் கழகம் மேற்கொண்டுள்ள ஏற்பாடுகள் பற்றி ஆர்வத்தோடு வினாக்களை அடுக்கினேன்.

''தர்மபுரித் தேர்தலில் காங்கிரசார் பணத்தை அள்ளி வீசுவார்களே அண்ணா! அங்கு நாம் வெற்றி பெறவேண்டுமென்றால் வெகுவாகப் பாடுபட வேண்டும்! என்னென்ன ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன? யார், யார் தருமபுரி சென்று வந்தனர்? நீங்கள் எப்போது செல்லப் போகிறீர்கள்?"

--இப்படியெல்லாம் நான் விடாமல் கேட்டிடவே, கவலைக் கருமுகில் மூட்டம் போட்டிருந்த அவர்தம் முகத்திலும் புன்னகை மின்னிற்று.

''அந்தக் கவலையெல்லாம் உனக்கு எதற்கு? தோழர்கள் திறமையாகச்-சுறுசுறுப்பாக-மெத்த ஆர்வத்துடன்-தேர்தல் காரியங்களைக் கவனித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். நீ உன் உடல் நலத்தைக்கவனித்துக் கொள்; ஏதேனும் உடல் நலக் குறைவு இருப்பதாகத் தோன்றினாலும் உடனேமருத்துவர் தேவை என்பதைத் தெரியப்படுத்து. அலட்சியமாக இருந்து விடாதே!"

—என்றெல்லாம் ஆறுதல் மொழிகளைத் தாய்மை உணர்வோடு தந்திட்டார்!

நேரமோ வேகமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தது. சிறை அதிகாரிகள் தங்கள் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டனர் அதன் பொருள் விளங்கிற்று எங்கள் இருவருக்குமே.

அண்ணா புறப்பட்டார். நானும் அவரிடம் விடை பெற்றேன். அவர் என்னைப் பார்த்தபடியே வெளிப்புற வாயிற்படியை நோக்கி நடந்தார். நான் அவரைப் பார்த்தபடியே என் அறை நோக்கி அடிகளை எடுத்து வைத்தேன்.

அவரை அப்போது சந்தித்ததில்-அவர்தம் அறிவுரைகளை ஆறுதல் மொழிகளைக் கேட்டு மகிழ்ந்ததில்-என் இதயத்திற்குத் தனியானவோர் எழுச்சி-இனிப்பு-புத்துணர்ச்சி-புளகாங்கிதம் எல்லாமே ஏற்பட்டன.

அன்று மாலையே திருநெல்வேலியில் நிகழ்ந்த மாபெரும் 'பொதுக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்ட அண்ணா,

"'என் தம்பி' கருணாநிதி தனிமைச் சிறையில் கிடக்கும் இந்த இடம்தான் இனி எனக்கு யாத்திரை செய்ய வேண்டிய புனித பூமி" என்று உணர்ச்சி பொங்கிடக் குறிப்பிட்டு விட்டு மேலும் பேசும் போது, "என் தம்பி கருணாநிதியைப் பார்த்து விட்டுத் தான் வருகிறேன். இங்கே 'கருணாநிதி தனிமைச் சிறையில் தவிக்கிறார்' என்று பேசியவர்கள் சொன்னார்கள். தவறாகச் சொல்லி விட்டார்கள். தம்பி கருணாநிதியைத் தனிமைச் சிறையில் தள்ளுமளவுக்குக் கொடியவரல்ல பக்தவத்சலம். பாம்பும், பூரானும் நெளிகிற பாழ் சிறையில் தான் கருணாநிதியைப் பூட்டி வைத்திருக்கிறார்கள்.

"நெஞ்சத்தில் பூட்டி வைக்க முடியாத நிகழ்ச்சியொன்றை நினைவு படுத்துகிறேன். நான் கருணாநிதியைப் பார்த்த போது, அவர், 'அண்ணா நலமா?' என்று கேட்பார் என்று கருதினேன்.

'அண்ணி சுகமா? பரிமளமும், இளங்கோவனும், கௌதமனும், பாபுவும் சௌக்கியமா?' என்று கேட்பார்-என்று நினைத்தேன்.

'கோபாலபுரம் போனீர்களா?'

'குடும்பத்தைப் பார்த்தீர்களா? இல்லாளும் செல்வங்களும் நலமா?' என்று கேட்பார் என்று எண்ணினேன்.

ஆனால் கருணாநிதி இதையெல்லாம் கேட்கவில்லை.

என் குடும்பத்தைப் பற்றியோ தன் குடும்பத்தைப் பற்றியோ எதுவும் விசாரிக்கவில்லை.

கருணாநிதி கேட்ட முதல் கேள்வி:

'என்னண்ணா, தருமபுரி எப்படி இருக்கிறது?'

'கழகம் வெற்றி பெற்று விடுமா? என்பதுதான்' என்றும் கூறினார்.

அவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளி வந்த 3-4-1965 நாளிட்ட 'காஞ்சி' இதழில் 'தம்பிக்கு மடல்' பகுதியிலும் என்னைப் பற்றி - நான் பாளைச் சிறையிலே அடைக்கப்பட்டிருப்பது பற்றித்-தம்முடைய ஆற்றொணாத் துயரிலே தோய்த்துத் தம் எண்ணங்களைத் தீட்டியிருக்கிறார் அண்ணா.

அவற்றில் சில வருமாறு:

'பாதுகாப்புச் சட்டப்படி சிறைப்பிடித்து வைத்திருப்பதால் மிக்கப் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்க வேண்டும் என்பது முதலமைச்சரின் திட்டம் போலும்! அதனால் தான் பக்கத்திலே உள்ள இளம் குற்றவாளிகளுக்கான சிறைக் கோட்டத்தில் பல நூறு பேர் இருக்க, கருணாநிதிக்காகவே ஒரு பெரிய தனிச் சிறையை ஒதுக்கி அதிலேயும் தனியாக வைத்திருக்கிறார்கள்.

'சென்னையிலிருந்து நானூறு கல் தொலைவில் பாளையங் கோட்டையில் தனிமைச் சிறையில் போட்டடைத்துக் கொடுமை செய்வதனைத் தமிழகம் கேட்டுத் தத்தளிக்கிறது; விம்முகின்றனர் தாய்மார்கள்; 'இப்படி ஓர் ஆட்சியா?' என்று கேட்டுத் துடிக்கின்றனர் முதியோர்கள். நம்மை இத்துணைத் துச்சமாக எண்ணிவிட்டனரே என்றெண்ணி வேதனைப்படுகின்றனர் இளைஞர்கள்; அறம் அறிந்தவர்கள் பதறுகின்றனர்; சட்டம் தெரிந்தவர்கள் இதற்குப் போதுமான நியாயம் இல்லை என்று எடுத்துரைக்கின்றனர். கழகத் தோழர்கள் கலக்கம் அடைந்துள்ளனர்; முதலமைச்சர் பக்தவத்சலனார் மட்டும் நிற்கிறார், கற்பாறை போல.

'என்ன குற்றம் செய்தான் அந்தப் பிள்ளை? இவர்களின் (காங்கிரஸ் ஆட்சியாளரின்) குணத்தை அம்பலப்படுத்தி எழுதினான். எழுதினால் என்ன? ஆட்சியாளர் குடியா முழுகி விடும்?

'கருணாநிதியின் பேச்சுக்கும், எழுத்துக்கும் ஆட்சியாளர்கள் எத்துணை அஞ்சுகிறார்கள் என்ற நினைப்பு எழுகிறது. ஒரு வெற்றிப் புன்னகை தன்னாலே மலர்கிறது.

'கழக வளர்ச்சியை அரசினர் கண்டு கலங்கிடும் வண்ணம்
பேச்சாலும், எழுத்தாலும் பணியாற்றியதற்காகக் கழகம் என்ன விதத்
தில் நன்றியைத் தனது கருணாநிதிக்குத் தெரிவித்துக் கொள்வது?
ஒன்று இருக்கிறது; கற்கோட்டையுள் அடைக்கப்பட்டுள்ள
கருணாநிதிக்குக் கழகத் தோழர்கள் காட்டக்கூடிய நன்றியறிவிப்பு,
தருமபுரித் தேர்தலில் கழகம் வெற்றி பெற வேண்டும். அந்தச் செய்தி
செந்தேனாகி எத்துணை கொடுமை நிறைந்த தனிமைச் சிறையினையும்
மாங்குயில் கூவிடும் பூஞ்சோலையாக ஆக்கிடும். அந்த வெற்றியைப்
பெற்றுத் தருவதைவிட அடக்கு முறையால் தாக்கப்பட்டு நம்மிட
மிருந்து பிரிக்கப்பட்டுத் தனிமைச் சிறையில் பாஞ்சாலங்குறிச்சிச்
சீமையில் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் கருணாநிதிக்குக் கழகம் தரக்கூடிய
மகிழ்ச்சிப் பொருள் வேறெதுவும் இருக்க முடியாது.

'சிறைக் கோட்டம் தள்ளப்படும் இலட்சியவாதிகளோ உறுதி
பண்மடங்கு கொண்டவர்களாவது மட்டுமல்ல; தன்னைப் பற்றிய
எண்ணம், தனது நலனைப் பற்றிய நினைப்பு, தனது குடும்பம் பற்றிய
எண்ணம் - இவைகளைக் கூட மறந்துவிடவும், தான் தனக்காக அல்ல,
மற்றவர்களுக்காகவே என்ற நெறியினை உணர்ந்து மகிழ்ந்திடவும்,
தன்னைப்பற்றிய எண்ணம் எழுப்பிவிடும் ஆசை, அச்சம், கவலை,
கலக்கம், பிரிவாற்ருமை போன்ற உணர்ச்சிகளை வென்றிடவும், ஒரு
துறவு நிலையைப் பெற்றளிக்கிறது சிறைச்சாலை; இது பற்றிே
ஆன்றோர் சிறைச் சாலையை அறச்சாலை என்றனர்.

'பாளையங்கோட்டைச் சிறை வாயிலில் கண்டேன், இந்தப்
பேருண்மையை உணர்த்தும் எழுத்தாரத்தை;
'அங்குப் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது என்ன?
'தன்னை வெல்வான்
தரணியை வெல்வான்!'
'காஞ்சி' இதழில் அண்ணாவின் இந்தக் கருத்து மணிகளை
கண்டதும் என் நெஞ்சம் விம்மிற்று. பெருமிதத்தால், பாளைச் சிறை
வந்து என்னைப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பிய அண்ணாவின் மனக்
கேணியில் என் மீதான பரிவுணர்ச்சி எந்த அளவுக்கு ஊற்றெடுத்து
வழிந்துள்ளது என்பதனை என்னால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.
என் விழிகள் குளமாயின.

இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டம் 30(1) பிரிவின்படி என்னைப்
பாளையங்கோட்டைத் தனிமைச் சிறையில் அடைத்திட்ட அளவிலேயே
காங்கிரஸ் ஆட்சியாளரின் அடக்கு முறைப் பசி அடங்கிடவில்லை.
'முரசொலி'யில் வெளியான சில கட்டுரைகள், படங்கள் ஆகிய
வற்றைக் காரணம் காட்டி, அதே பாதுகாப்புச் சட்டம் 41 (5)- பிரிவின்
படியும் என் மீது வேரொரு வழக்கினையும் தொடுத்தனர்.
அதன் விசாரணையை முன்னிட்டுப் பாளையங்கோட்டையிலிருந்து
கைதியாகவே என்னைச் சென்னைக்குக் கொண்டு சென்றனர்.

114

எனக்கும் விடுதலை!

ஒவ்வொரு நாளும் பொதுக் கூட்டங்களிலோ வேறு நிகழ்ச்சி களிலோ ஆயிரம், இலட்சம் என்று மனித முகங்களையே பார்த்துப் பார்த்துப் பரவசமுற்றிடும் எனக்கு இந்த உலக ஓட்டமே எப்படி இருக்கிறது என்று புரிந்திடாத நிலையில் - விரைந்து பறந்திடும் வண்டி, வாகனாதிகள் கூட எப்படி இயங்குகின்றன என்று அறிந்திட முடியாத நிலையில் இருண்ட நாட்கள் தனிமைச் சிறையில்.

ஆனால் அத்துடன் என்னுடைய பாளைச்சிறை வாழ்வுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்கப்படும் என்றுஎன்னால் நம்ப முடியவில்லை. இன்னொரு வழக்கிலும் என்னைச் சிக்கிடச் செய்து மேலும் மேலும் இரும்புக் கம்பி களுக்கு அப்பால் விருந்து வைத்திடும் நோக்கோடு தானே என்னை அழைத்துச் சென்றனர் அப்போது!

அதனால் தான் நான் பாளையங்கோட்டையிலிருந்து புறப்படும் போது அங்கிருந்தவர்களிடம், ''போய் வருகிறேன்; என் அறையைக் காலியாகவே வைத்திருங்கள்'' என்று கூறி விட்டு வந்தேன்.

ஆனால் பின்னர் நடந்த நிகழ்ச்சிகளோ மீண்டும் என்னைப் பாளைச் சிறைக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்திடவில்லை.

4-4-1965 அன்று பாளையங்கோட்டையைப் பிரிந்து, புகை வண்டியில் ஏற்றப்பட்ட நான் 5-4-1965 காலை சென்னை எழும்பூர் நிலையத்தில் இறக்கப்பட்டேன்.

ஆயுதந் தாங்கிய காவல் துறையினர் இருபுறமும் அணி வகுத்து நின்றிட - ஆர்வந் ததும்பிடும் கழகத் தோழர்கள் சற்றுத் தொலைவில் நின்று கரங்களை அசைத்துத் தங்கள் அன்பு முகத்தைக் காட்டிட - சென்னை மண்ணிலே அடி வைத்திட்ட நான், விடுதலைக் காற்றினை நுகர்ந்திட முடியாமல் மீண்டும் போலீஸ் வேனிலே ஏற்றப்பட்டேன்; அதுவரை குற்றப் பத்திரிக்கை தயாரிக்கப்படாததால் நீதிமன்ற ஆணைப்படி சென்னை மத்தியச் சிறைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டேன்.

மூன்று நாட்கள் கழித்து 8-4-65 அன்று, பாதுகாப்புச் சட்டம் 41 (5) பிரிவின் கீழ் 'முரசொலி' மீது தொடரப்பட்ட வழக்கின் விசாரணையை முன்னிட்டு எழும்பூர் பிரதம மாகாண மாஜிஸ்டிரேட் நீதி மன்றத்துக்கு என்னைக் கட்டுக்காவலுடனேயே இட்டுச் சென்றார்கள். என்னிடமும் மாறனிடமும் குற்றப் பத்திரிகைகள்

தரப்பட்டன. மறுபடியும் வழக்கு ஏப்ரல் 24ஆம் நாளைக்கு ஒத்தி வைக்கப்பட்டது.

சென்னைச் சிறைச் சாலையிலும் என்னைத் தனிமையில் தான் தவிக்க விட்டனர் ஆட்சியாளர்கள்.

திடீரென்று ஒருநாள் என்னைத் திக்குமுக்காடிடச் செய்தது நெஞ்சு வலி; அடிக்கடி தலைச்சுற்றலும் ஏற்பட்டு என்னை அலைக்கழித்தது. இரத்த அழுத்தமும் குறைந்து காணப்பட்டது. ஒரு நாள் மயக்கமுற்றே விழுந்துவிட்டேன். நெஞ்சு வலியும் நின்றிடாமல் பல நாட்களாக நீடித்துக் கொண்டே இருந்ததால் சென்னை மத்திய மருத்துவ மனைக்கு அழைத்துச் சென்று டாக்டர் இரத்தினவேலு சுப்ரமணியம் அவர்களிடம் காண்பித்தனர். நான் மருத்துவ மனையில் தங்கிச் சிகிச்சை பெற வேண்டுமென்று அவர் கூறினார். அதை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் மீண்டும் சிறைச்சாலைக்கே திரும்பினேன்.

தமிழகத்தை ஆண்டிட்ட திரு பக்தவத்சலனார் அரசுக்கு எப்படித் அந்தத் திடீர் ஞானோதயம் உதயமாயிற்றோ, தெரியவில்லை.

பாதுகாப்புச் சட்டத்தில் 30(1)பி. பிரிவினை அது ரத்துச் செய்திட முடிவெடுத்தது. அதனால் அந்தப் பிரிவின் கீழ் பாளைச் சிறையிலே அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டுக் கிடந்திட்ட நானும் விடுதலைக் காற்றினை நுகர்ந்திடும் வாய்ப்பினைப் பெற்றவன் ஆனேன்.

நான் விடுதலை அடைந்திடப் போகும் செய்தி எப்படித்தான் தான் வெளியே பரவிற்றோ?

ஆயிரக்கணக்கான கழகக் கண்மணிகள் - முன்னணித் தலைவர்கள்- வரவேற்புப் பாயிரம் பாடிட வந்திருந்தனர் சிறையின் வாயிலுக்கே.

தனிமைச் சிறையிலே நான் அடைந்திட்ட அல்லலெல்லாம் என் நெஞ்சைவிட்டு அகன்றிடும் வண்ணம், கனிவு முகங்காட்டி என் கரம் பற்றி வரவேற்றனர் அருமைத் தோழர்கள்.

சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்றிட்டபிறகு சிறை பற்றிய என் எண்ணங்களைத் தெரிந்துகொண்டிடச் செய்தியாளர்கள் என்னை மொய்த்தனர்; முற்றுகையிட்டனர்.

இந்தியாவின் எல்லையில் ஒருபுறம் செஞ்சீனமும், மறுபுறம் பாகிஸ்தானும் மிரட்டிக்கொண்டிருந்த இருட்டு வேளை அது.

அந்த நேரத்தில் உள்நாட்டு மக்களிடையே ஒற்றுமை உணர்வினை உருவாக்கிடும் வகையில் மாறுபட்ட கருத்து மலர்களையும் ஒரே மாலையாகப் பின்னிடும் போக்கில்-தன்னுடைய செயல்

திட்டங்களைத் தீட்டி வெளிப்பகையினை வீழ்த்திட முனைவதே எந்தப் பொறுப்புள்ள அரசுக்கும் பொருத்தமான நடவடிக்கையாக இருந்திட முடியும்.

வெளியிலிருந்து ஊடுருவிப் பாய்ந்து வரும் விபத்தினைத் தடுத்திடவும், அந்த விபத்துக்கு வெண்சாமரம் வீசிடும் உள்நாட்டுப் புல்லுருவிகளை ஒழித்திடவும்தான் பாதுகாப்புச் சட்டம் பயன்பட்டிட வேண்டுமேயல்லாது நாட்டுப் பாதுகாப்பிலே நாட்டம் உள்ளோரையும் அந்தச் சட்டத்தால் நசுக்க முற்படுவது எந்த விதத்திலே ஜனநாயக நெறிக்கு ஏற்புடையதாகும்?

ஆனால், திரு பக்தவத்சலனார் அரசோ, இந்தச் சாதாரண அரசியல் அறத்தினைக் கூடக் காற்றிலே பறக்க விட்டுவிட்டுத்தான் ஆத்திரத்துடன் காரியமாற்றிற்று; காராக்கிருகத்தில் தள்ளிற்று கழகக் கண்மணிகளை; அதுவும் காரணம் ஏதும் கூறாமலே.

எனவேதான், என்னை வந்து சந்தித்த செய்தியாளர்களிடம் ''...இந்த விடுதலையில் உண்மையாகவே எனக்கு மகிழ்ச்சி இல்லை. பாதுகாப்புச் சட்டப்படி கைது செய்யப்பட்டுள்ள கழகத் தோழர்கள் அனைவரும் விடுதலை செய்யப்பட வேண்டும். பத்திரிகைகள்மீது தொடுத்துள்ள வழக்குகளைச் சர்க்கார் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். பொதுவாக அண்மையில் நடந்த கிளர்ச்சியில் தொடர்பு சிறிதுமற்ற கழகத் தோழர்கள் மீது போடப்பட்டுள்ள வழக்குகளையெல்லாம் சர்க்கார் வாபஸ் வாங்க வேண்டும். அப்போதுதான் வெளியே இருப்பதில் எனக்கு மகிழ்ச்சி இருக்க முடியும்"

—என்று குறிப்பிட்டேன்.

அண்ணா அவர்களும், கழகத் தோழர்களுக்கு ஓர் ஆணை பிறப்பித்தார்கள், அறிக்கை வாயிலாக.

''பாதுகாப்புச் சட்டப்படி கைது செய்யப்பட்ட கழகத் தோழர்களை விடுதலை செய்க!''

—என்னும் கருத்தமைந்த தந்திகள் இந்தியத் தலைமையமைச்சர் திரு லால்பகதூர் சாஸ்திரிக்கும் தமிழக முதல்வருக்கும் இலட்சக்கணக்கில் அனுப்பப்பட்டன.

தனிமைச் சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்றிட்ட எனக்குப் பிணியின் சிறை மீண்டும் என்னைப் பெருத்த வேதனைக்கு உள்ளாக்கிற்று.

நெஞ்சு வலி போதாதென்று கண் வலியும் எனக்குக் கடுந்துயரைக் கொடுத்தது. சென்னை மத்தியக் கண் மருத்துவமனை மருத்துவர்கள் சிகிச்சை அளித்தனர். பத்து நாட்களாவது நான் அலைச்சல் ஏதுமின்றி

பூர்ண ஓய்வு எடுத்திட வேண்டும் என்று வற்புறுத்திவிட்டனர். அந்த வாஞ்சை மிக்க வற்புறுத்தலை என்னால் புறக்கணித்திட முடியவில்லை. அதனால் அப்போது திட்டமிட்டிருந்தபடி, தஞ்சை, திருச்சி, சென்னை, புதுக்கோட்டை, திருக்கடையூர், திருமுல்லைவாயில் ஆகிய இடங்களில் ஏற்பாடாகியிருந்த கழகக் கூட்டங்களில் என்னால் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை.

கண்ணை வலி வந்து தீண்டியதைப் போலவே காதையும் தீண்டிற்று ஒரு தீச்செய்தி. ஆம்-தீப்பிடித்த செய்தி!

சென்னையிலே 21 - ஆவது வட்டத்திலும், 87 - ஆவது வட்டத்திலும் கொடூரமான தீ விபத்துக்கள் ஏற்பட்டுக் குலை நடுங்கச் செய்து விட்டன பல குடும்பங்களை. ஒரு முதியவர், நான்கு குழந்தைகள் - ஆக ஐந்து உயிர்கள் இரையாகிவிட்டன எரிதழலுக்கு. பல கால் நடைகள் கருகி மடிந்துவிட்டன. 130 குடிசைகள் சாம்பலாகி விட்டன.

செய்தியறிந்ததும், சகோதரர் அரங்கண்ணல், அப்போதைய மாநகராட்சி :மேயர் சிட்டிபாபு, ஆகியோருடன் விபத்து நடந்த இடங்களுக்கு விரைந்து சென்றேன்.

கண்ணீரும் கம்பலையுமாகக் கதறித் துடித்திட்ட ஏழை மக்களைக் கண்டதுமே நெஞ்சிலே பற்றியெரிந்தது வேதனை நெருப்பு!

பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் மாநகராட்சிப் பள்ளிக் கட்டடங்களில் தங்கிடவும், அவர்களுக்கு உணவுப் பொட்டலங்கள் வழங்கிடவும் உடனடியாக ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

கழகத் தோழர்கள் நிவாரண வேலைகளில் முழு மூச்சுடன் ஈடுபட்டுச் செயலாற்றினர்.

குடிசைகளை நெருப்புக்குப் பலி கொடுத்துவிட்டுத் திண்டாடும் குடும்பங்களின் துயரினைத் துடைத்திடும் நோக்கில் தலைமைக் கழகத்தின் சார்பில் ஆயிரம் ரூபாய் நன்கொடையாகவும், அப்போது அளிக்கப்பட்டது. பொது வசூல் மூலமும் நிறையத் தொகை நிவாரண நிதிக்குத் தரப்பட்டது. பின்னர் குடிசைப் பகுதி மாற்று வாரியம் அமைத்திடும் எண்ணத்திற்கான கரு அப்போதுதான் முகிழ்த்தது எனக்கு.

115

பாராட்டுக் கோட்டை

பாளையங்கோட்டைச் சிறையிலிருந்து வெளி வந்த என்னைப் பாராட்டுக் கோட்டைமீது அமர்த்திக் களித்திடும் ஆர்வம் ததும்பிற்றுக் கழக நண்பர்களிடம்.

மாநாடுகளுக்கு நிகரான கூட்டங்களை மாநிலம் எங்கணும் ஆங்காங்கே ஏற்பாடு செய்தார்கள் அவர்கள்.

இயக்கத்தின் இலட்சிய கீதங்களை இசைத்திடவும்- எதிர் முகாம்களில் இருப்போரின் எதேச்சாதிகாரப் போக்கினை இடித்துரைக்கவும்- அந்தக் கூட்டங்களை ஒரு வாய்ப்பாகக் கருதியே அவற்றிலே கலந்து கொண்டேன், தோழர்களின் அன்புக்குக் கட்டுப்பட்டு.

சென்னை. நுங்கம்பாக்கம், ஏரித் திடலில்தான் முதல் பாராட்டுக் கூட்டம் நடைபெற்றது. அதிலே கலந்து கொண்ட அண்ணா அவர்கள் இப்படிக் குறிப்பிட்டார்கள்:

...' கரும்பைக் கத்தியால் வெட்டாமல் கடித்துச் சாப்பிடும்போது, சுவையுள்ள சாறு வரும்; அதோடு கரும்பு குத்துவதால் ஈறில் பட்டு இரத்தமும் வரும். இரத்தத்தைப் பார்த்ததும், 'ஐயோ, ரத்தம்!, என்று பயப்பட்டாலும், கரும்பின் சுவையுள்ள சாற்றைச் சுவைக்கும் போது அது தெரிவதில்லை. அதுபோல், தம்பி கருணாநிதியைச் சிறைச் சாலையில் அடைத்தபோது, கரும்பைத் தின்றபோது வந்த ரத்தத்தைக் கண்டு , 'ஆ! ரத்தம்!' என்று கூறியது போல, 'தம்பியை அடைத்து விட்டார்களே!' என்று எண்ணினேன். ஆனால் கரும்பின் சுவையை அனுபவித்தது போல், பாதுகாப்புச் சட்டத்தைத்தானே போட்டாய்; வேறு எந்தச் சட்டமும் பலிக்கவில்லை என்று கண்டு கொண்டாயா? சபாஷ்!' என்று ஆட்சியாளர்களைக் கேட்கும் மகிழ்ச்சி உணர்வுதான் வந்தது."

அண்ணாவின் இந்த உவமை நயம் கன்னல் சாறாகவே எனக்கு இனிப்பினை வழங்கிற்று.

நன்றியுரை ஆற்றிய நாள்.

... மறைந்த மாவீரர் பன்னீர் செல்வம் தனது தோளுக்கிட்ட மாலையைப் பெரியாரின் தாளுக்கிட்டார். இன்றும் என் கழுத்தில் விழுந்த மாலைகள் அனைத்தையும் என் அண்ணனின் காலுக்குப் போடப்பட்ட மாலைகள் என்றுதான் நான் கருதுகிறேன்''

—என்று கூறினேன்.

வேலூர் நகராட்சியும் எனக்குப் பாராட்டு வழங்கிச் சிறப்பித்தது.

நெல்லை மாநகர் தந்த வரவேற்போ எனக்கு எல்லையற்ற புல்லரிப்பையே தந்தது. எந்தப் பாளையங்கோட்டைச் சிறையிலே நான் பாதுகாப்புச் சட்டத்தால் சிறகொடிந்த பறவையாக முடக்கப்பட்டுக் கிடந்தேனோ அதே பாளையங்கோட்டை வீதிகளிலே ஆயிரக்கணக்கான பொதுமக்கள் புடைசூழ்ந்து நின்றிட பவனி வந்திட்டபோது இரண்டு மாதச் சிறை வாழ்வுக்கே இத்தனை அன்புப் பரிசா என்று என்னால் எண்ணாமல் இருந்திட முடியவில்லை.

பெங்களூர் நண்பர்களின் அன்பு வெள்ளமோ பொருள்களின் உருவத்திலேயும் பொங்கி வழிந்தது.

கர்நாடக மாநிலத் தோழர்களின் அன்புக் கட்டளைக்கேற்ப 1-6-65-இல் நான் பெங்களூர் போய்ச் சேர்ந்தேன்.

புகை வண்டி நிலையத்திலேயே திரளாக வந்திருந்து வரவேற்பளித்தனர் கொள்கை மறவர்கள்.

அன்று மாலை 5-30 மணியளவில் மைக்கோ தொழிற்சாலை ஊழியர்கள் பெங்களூர் உட்லண்ட்ஸ் ஹோட்டலில் எனக்குத் தேநீர் விருந்தளித்தனர்.

இரவு ஏழு மணி அளவில் சிவாஜி நகரில் கர்நாடகமாநிலத் தி. மு. க. அமைப்பாளர் நண்பர் திராவிடமணி எம். சி. தலைமையில் மாபெரும் பொதுக்கூட்டம் நடைபெற்றது. திரு சோழன் எம். சி. முதலான தோழர்கள் பாராட்டு மழை பெய்து என்னைத் திணறிடச் செய்தார்கள்.

62 நாட்கள் பாளையங்கோட்டைச் சிறையிலே பக்தவத்சலனார் திருவருளால் நான் பாதுகாப்புக் கைதியாக இருந்ததை எடுத்துக் காட்டிடும் வகையில் அந்தக் கூட்டத்தில் 62 பொருள்களைப் பரிசாக அளித்தார்கள் தங்கள் அன்பின் சின்னங்களாக.

அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்ட நான் குறிப்பிட்டேன் :

''...இந்தப் பரிசுகளைப் பார்க்கும்போது, 'மீண்டும் நீங்கள் சிறை செல்ல வேண்டும்; அதற்கு உபயோகமாக இந்தப் பொருள்களைக் கொடுத்திருக்கிறோம்'-என்பதற்கு அறிகுறியாகத்தான் இவைகளைத் தந்திருக்கின்றீர்களோ என எண்ணுகிறேன்.

''சிறைக்கு ஏற்ற - சிறையிலே அனுமதிக்கக்கூடிய பொருள்களான பெட்டி, படுக்கை, தண்ணீர் வைக்க கூஜா ஆகியவற்றைத்தான் எனக்குக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள்.

''தி. மு. கழகத்தில் தலைவர்களும் தொண்டர்களும் 'மீண்டும், எப்போது சிறைக்குப் போகலாம்?' என்ற எண்ணத்திலேயே சிறையிலிருந்துவெளி வருகிறார்கள். மீண்டும் மீண்டும் அவர்கள் சிறைக்கு அனுப்பப்படுவார்கள்'- என்கிற நிலையில்தான் தி. மு. கழகத் தோழர்களின் வாழ்க்கையும் இருக்கிறது.

கர்நாடக மாநிலத்து அன்பு உள்ளங்களின் அருமையான பரிசுப் பொருள்கள், தனிமைச் சிறையிலே உண்டான மனப்புண்ணுக்குத் தடவிய மருந்தாகவே தோன்றின; விருந்தாகவே மகிழ்வூட்டின.

கூடத்திலே எரிந்திட வேண்டிய குத்துவிளக்கைக் கூடையைப் போட்டு மூடிடலாமா?

மேடையிலே இன்னிசை எழுப்பிடும் வீணையை மீட்டாமலே பரண்மேல் போட்டுத் தூசுகள் மூடும்படிச் செய்திடலாமா?

சிந்தனைக் கதிர் பரப்பும் இலட்சிய மறவர்களைச் சிறையினுள் தள்ளி வைப்பதும் அத்தகைய கொடுமைதான்!

அதுவும், தாய்மொழியைக் காத்திட, தாயகத்தைப் பேணிட தங்கள் இன்னுயிரையும் தந்திடத் தயங்காத தி. மு. கழகக் கொள்கைத் தங்கங்கள் காரணம் கூறப்படாமலே காராக்கிரகத்தில் அடைக்கப் பட்டது கொடுமையின் கொடுமுடிக்கே சென்றுவிட்ட ஜனநாயகக் கொலையே ஆகும்.

எனவே, கழகத் தோழர்களுக்கு எவ்வாறேனும் விடுதலை வாங்கித் தந்திட முடியாதா என ஏங்கித் தவித்திட்ட நான், முதலமைச்சரையே அப்போது நேரில் சந்தித்திட நினைத்தேன். அதற்காக 1965-ஜூன் 9-இல் அவர்தம் இல்லத்திற்கு ஏகினேன்.

காலை சுமார் பத்து மணி இருக்கும். என்னை கண்டதும் புன்னகை சிந்தி வரவேற்றார் திரு பக்தவத்சலனார். அரை மணிநேரம் அவருடன் உரையாடினேன். அப்போது—

''பாதுகாப்புச் சட்டப்படிக் காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ள கழகத் தோழர்களை உடனே விடுதலை செய்ய வேண்டும். அவர்களில் டாக்டர்கள், வழக்கறிஞர்கள் போன்றவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய தொண்டு பொதுமக்களுக்கு இன்றியமையாததாகும்... கழகத் தோழர்கள் சமூக விரோதிகள் அல்லர்; எனவே அவர்கள் அனைவரையும் விடுதலை செய்ய வேண்டும்''

—என்றெல்லாம் எடுத்துரைத்தேன். முதல்வர் பக்தவத்சலனாரோ, ''இதுபற்றிக் கவனிக்கிறேன்'' என்று சுருக்கமாகச் சொன்னார். ஆனால் அவரது புன்னகை மட்டும் பெரிதாக இருந்தது.

சென்னை 47-ஆவது வட்டம் ஓட்டேரியில் உள்ள சிங்காரவேலர் மன்றத்தினர் பத்தாவது ஆண்டு விழாவையும் எனக்குப் பாராட்டு விழாவையும் 1965-ஜூன் 24-இல் ஒருசேரக் கொண்டாடினர்.

தந்தை பெரியார் அவர்கள் தன்மான இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்த காலத்தில்-பகுத்தறிவுக் கருத்துக்களைப் பரப்பிட முற்பட்ட நேரத்தில்-படிப்பறிவாளர்களாகத் திகழ்ந்தவர்களே பெரியாரின் பாதையைக் கண்டு பயந்தனர். அதில் நடைபோடுவதை நினைத்தாலே நடுங்கினர்.

அவ்வாறு கல்வி கற்றவர்களே மூளைக்கு வேலை கொடுக்க மறந்து முடமாகிக் கிடந்திட்ட வேளையில்—

முகிலைக் கிழித்தெழுந்த முழு மதியாக - நம்பிக்கை இருளை விரட்டிடும் ஒளிப் பிழம்பாகத் தந்தை பெரியார் அவர்களுக்கு ஆதரவாகக் குரல் கொடுத்தவர் மா. சிங்காரவேலர் அவர்களே!

உறுப்புகள் உடைந்துவிட்ட சமுதாய யந்திரத்தைச் செப்பனிட்டுச் சீராக்க வந்த ஒப்பற்ற சிந்தனைச் சிற்பி அவர்.

பகுத்தறிவுக் கருத்துக்கள் நிரம்பிய நூல்களை அந்தக் காலத்திலேயே அவர் இயற்றினர்.

அந்த நூல்களை மாணவப் பருவத்தில் படிக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது அந்த நூல்களால் உற்சாகம் பெற்றேன். உண்மை ஒளி கிடைக்கப் பெற்றேன்.

சுயமரியாதை இயக்கத் துவக்க காலத்தில் சிங்காரவேலரின் சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் பெரியாரின் பாசறைக்குப் படைக் கருவிகளாகவே பயன்பட்டன.

அவருடைய நினைவாக இயங்கும் மன்றத்தின் ஆண்டு விழாவிலே கலந்துகொண்ட நான், அவர்தம் அருமை பெருமைகளை எடுத்துரைப்பதில் பெருமிதமே அடைந்தேன்.

116

அந்தோ! போஸுரார்!

பாளைச் சிறையிலிருந்து விடுதலை பெற்ற பின் நான் கலந்துகொண்ட பாராட்டுக் கூட்டங்களில் கோவைக் கூட்டம் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்ருகும்.

கழகக் கண்மணிகள் பலர் பம்பரமாய்ச் சுழன்று பணியாற்றியதன் விளைவாக அங்கே சிதம்பரனார் பூங்காத் திடலே திரைகடலாய்க் காட்சியளித்தது; இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட மக்கள் என்னை உற்சாகத்துடன் வரவேற்றனர்.

அந்தக் கூட்டத்தில், தேர்தல் நிதிபற்றிய முக்கியமான வேண்டு கோள் ஒன்றினை நான் விடுத்தேன்.

அடுத்த, 1966-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 15-ஆம் தேதியான அண்ணுவின் பிறந்த நாளன்று பத்து லட்சம் ரூபாயைத் தேர்தல் நிதியாக அவரிடம் தந்திடும் பொருட்டு அந்த ஆண்டு (1965) செப்டம்பர் முதல் கழகத் தோழர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய இல்லங்களில் உண்டியல் வைத்து தினந்தோறும் தங்களால் இயன்ற காசுகளை அதில் போட்டு அந்த உண்டியல்களைத் தலைமைக் கழகத் திற்கு அனுப்பி வைத்திட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டேன்.

என்னைப் பொறுத்தமட்டில் அதே 1965 செப்டம்பர் ஒன்ருந்தேதி முதல் என்னைக் கூட்டங்களுக்கு அழைப்பவர்கள் ஒவ்வொரு நிகழ்ச் சிக்கும் குறைந்தது ஐந்நூறு ரூபாயாவது அளித்தால்தான் நான் அவற்றில் கலந்துகொள்வேன் என்பதையும் குறிப்பிட்டேன்.

என் வேண்டுகோள் வீணுகி விடவில்லை. துளித் துளியாகத் தேனைத் திரட்டிடும் தும்பிகளாகவே ஆர்வத்துடன் கடமையாற்றினர் கழகத் தோழர்கள். நானும் கண்டிப்புடனேயே செயல்பட்டேன், கூட்டங் களுக்குப் பணம் வாங்குவதில். இதனுல் நிறையக் குவிந்த வண்ண மிருந்தது தேர்தல் நிதி.

அதிர்ச்சி அளித்திடும் சம்பவம் ஒன்று 1965 ஆகஸ்டு இறுதியில் நிகழ்ந்தேறிவிட்டது. கழகத்தின் நாடி நரம்புகளில் ஒருவராய் ஓடியாடி உழைத்திட்ட செயல்வீரர்- தீரமறவர்- போஸுர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் கார் விபத்தில் சிக்குண்டு படுகாய முற்றுக் கண்களை மூடி விட்டார் திடீரென்று.

அவரும் ப உ.. சண்முகம் முதலான தோழர்களும் காரில் சென்றிருக்கின்றனர் சென்னையை விட்டு. எதிரே வந்த பயணியர் பஸ் ஒன்று மோதியதால் காட்டுப்பாக்கம் அருகே அந்த விபத்து நிகழ்ந்து விட்டது. உடனே படுகாயமுற்ற தோழர்கள் செங்கல்பட்டு மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். அங்கே தான் தம்முடைய குடும்பத்தையும் கழகத்தையும் துயர வெள்ளத்திலே தள்ளி விட்டுவிட்டு அந்தச் சுய மரியாதைச் சுடர் அணைந்து விட்டது!

நீதிக் கட்சிக் காலந்தொட்டே பொதுத் தொண்டுக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர் சுப்பிரமணியம். திராவிடர் கழகமும், பின்னர் திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் வேர்விட-விழுதுவிட-தலையாய பொறுப்புக்களையெல்லாம் ஏற்றுத் தளராமல் பணியாற்றிய அவர் பலமுறை சிறைக்குச் சென்று தியாகத் தழும்புகளையும் அவர் ஏற்றிட்ட தீரச்செம்மல்.

கொள்கைப் பிரச்சாரத்திற்காக அண்ணா தீட்டிய 'சந்திரோதயம்' நாடகத்திலும் போளூரார் நடித்திருக்கிறார்.

அவரைப் பற்றி வேடிக்கையான நிகழ்ச்சியொன்று நினைவுக்கு வருகிறது. அண்ணா எழுதிய சமுதாயக் கொடுமைகளைச் சித்திரிக்கும் நாடகமாகிய 'சந்திரோதயத்'தில் துரைராஜ் என்னும் பாத்திரத்தை அண்ணா ஏற்பார். துரைராஜ் ஒரு கட்டத்தில் ஜமீன்தாராக நடிக்கும் போது - அண்ணாவுக்கு வேலைக்காரனாக வேடம் புனைந்து நடித்தவர் போளூரார்.

ஒருமுறை நாடகத்தில் நடித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது காட்சி முடிந்து திரைக்குப் பின்னால் சென்றவர் அடுத்த காட்சியைப் பற்றி நினைவில்லாமலே தம்முடைய வேடத்தைக் கலைக்க முற்பட்டு விட்டார். மறு காட்சி தொடங்கியதும் 'ஜமீன்தார்' அண்ணா தம் பணியாளை அழைத்தார். போளூராரும் அவசரம் அவசரமாக ஓடினார் மேடைக்கு. அவரைப் பார்த்ததுமே அண்ணா அதிர்ச்சி அடைந்து விட்டார், ஏனெனில் போளூரார் முகத்தில் மீசை இல்லை! முந்தின காட்சிகளில் இருந்த ஒட்டு மீசை திடீரென்று அழிந்து விட்டதை ரசிகர்கள் கண்டு பிடித்து விட்டால் என்ன ஆவது? அது நகைப்பொலிக்கு இடம் கொடுத்து விடாதா? கவலையளித்திட்ட அந்த நிலைமையை உடனே களிப்புக்குரிய காட்சியாகத் தாமே மாற்றி விட்டார் அண்ணா.

தம்முடைய இதழ்க்கடையிலே முறுவல் இழைந்தோடப் போளூராரையே இமைக்காமல் நோக்கினார் அவர்.

"ஏண்டா மண்டு, எங்கே மீசையைக் காணோம்? அதுக்குள்ளேயே 'ஷேவ்' பண்ணிக் கொண்டாயா?"—அண்ணாவின் இந்த திடீர்

உரையாடலைக் கேட்டதும் 'குபீர்' என்று சிரிப்பு வெடித்தது ரசிகர்களிடமிருந்து! அந்த ஆரவார அலைகளிலேயே மீசையைப் பற்றிய போளூராரின் மறதி மறைந்து விட்டது.

கழகத்தைக் கட்டி காத்திட—அதனுடைய லட்சியக் கதிர்கள் பாமர மக்களிடமும் எழுச்சியினை ஊட்டிட-கலைத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டு எண்ணற்ற பணிகளை ஆற்றியவர் போளூர் சுப்பிரமணியம்.

அவர் கார் விபத்தில் மடிந்திட்ட செய்தி காதுக்கு எட்டியதும் என் கண்கள் குளமாயின.

மறைந்த மாவீரர்களை மறந்திடாமல் அவர்தம் குடும்பத்தினருக்கு ஏதேனும் இயன்றதைச் செய்து விட வேண்டும் என்பதை ஒரு கடமையாகவே கருதிப் பணியாற்றி வந்திருக்கிறது கழகம்.

அந்த முறையில் போளூர் சுப்பிரமணியம் அவர்களின் துணைவியார் பின்னர் சட்டமன்ற உறுப்பினர் ஆவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

போளூரார் குடும்பத்திற்கு மட்டும் தான் என்று இல்லை. இன்னும் எத்தனையோ தியாகத் திருவிளக்குகளின் குடும்பங்களுக்கும் தன்னாலியன்றதைச் செய்திருக்கிறது கழகம்; செய்து கொண்டும் வருகிறது.

எடுத்துக்காட்டாக,

முன்னாள் அமைச்சர் ஏ. கோவிந்தசாமி

வழக்கறிஞர் இரெ. இளம்வழுதி,

கோவை கோபால்,

நடிப்பிசைப் புலவர் கே. ஆர். ஆர்.

நடிகர். ஓ. ஏ. கே. தேவர்.

—இவர்தம் குடும்பங்களின் துயர் துடைத்திட-பெயர் நிலைத்திட-ஆவன புரிந்திருப்பதையும் கூறலாம்.

இதிலே நான் மகிழத்தக்கது என்னவெனில், நான் கழகத் தலைவனாகப் பொறுப்பில் உள்ள காலத்தில் இந்தக் கொள்கை மறவர்களுடைய குடும்பங்களுக்கு உதவிடும் வாய்ப்புக் கிட்டியதே என்பதுதான்.

117

பாகிஸ்தான் உதயம் எப்படி?

1965 செப்டம்பர் திங்கள் தொடங்கிய பொழுதே இந்தியா மீது படையெடுப்பை நடத்திற்று பாகிஸ்தான்.

காஷ்மீரில் உள்ள சாம்ப் பகுதியில் தான் முதன் முதலாகத் தன் ஊடுருவலே-உக்கிரமான தாக்குதலைத் தொடங்கிற்று அது. அமெரிக்க டாங்கிகள் போன்ற பலமான படைக்கருவிகளுடன் திடீரென்று எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டி அதன் துருப்புகள் இந்தியாவுக்குள் நுழைந்திடக் கூடுமென்று எவருமே எதிர் பார்த்திடவில்லை! எனவே, அதிர்ச்சியினை அளித்திட்டது அதனுடைய ஆக்கிரமிப்புச் செயல்; இந்த நாட்டுக்கு மட்டுமல்ல், அமைதியை விழைந்திடும் எல்லா நாடுகளுக்குமே!

காஷ்மீரம் என்னும் கனி, தன் கைக்குக் கிட்டிடவில்லையே என்கிற ஏக்கம்- ஏமாற்றம்- என்றைக்குமே பாகிஸ்தான் உள்ளத்தை உறுத்திக் கொண்டே இருக்கும் போலும்! அதனுல்தான் சந்தர்ப்பம் சரியாக இருப்பதாகத் தான் கருதுகின்ற பொழுதெல்லாம் அது தாக்குதலைத் தொடங்கி விடுகிறது இந்தியா மீது.

இந்தப் பரந்த துணைக் கண்டத்தில் இப்படிப் பகைமைக் கனல் அவ்வப்போது பற்றிக் கொண்டு எரிவது மிக மிக வருந்தத்தக்குரியதே.

இத்தகைய நீடித்த புகைச்சலுக்கு- போர் மூட்டத்திற்குப் பொறுப்பாளிகள் யார்? அன்று வெள்ளையரை வெளியேற்றிட விடுதலை இயக்கத்திலே தீவிரப் பங்கு கொண்டு காங்கிரசுக்காரராகவே கடுமையாக உழைத்திட்ட முகமதலி ஜின்னு அவர்களைத் தனி நாடு கேட்கும் அளவுக்கு விரக்தியின் விளிம்புக்கே விரட்டியடித்த 'விவேகிகள்' தான்!

பாகிஸ்தான் தோற்றமே ஒரு விந்தையான அரசியல் சம்பவமே!

எடுத்த எடுப்பிலேயே அப்படி ஒரு தனிநாடு வேண்டும் என்று ஜின்னுஅவர்கள் கோரிக்கை எழுப்பிடவல்லை. இஸ்லாமியர்கள் பெரும்பான்மையாக உள்ள மாநிலங்களிலும் அவர்கள் புறக்கணிப்புக்கு இலக்காகி விடக் கூடாதே என்பது தான் அவர் தம் கவலையாக இருந்தது; அதுவே குறிக்கோளாக மாறியது. அதற்காகக் கூட்டாட்சித் தத்துவம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு அந்தந்த மாநிலமும் சுயாட்சி

அமைப்பாக (Autonomous body) இயங்கிட வேண்டும் என்பதையே அவர் வற்புறுத்தி வந்தார்.

1929 மார்ச்சிலே அவர் உருவாக்கிய ஒரு தீர்மானத்தில் காணப்படும் அடியிற்கண்ட இரண்டு பிரிவுகள் அவர்தம் உள்ளக்கிடக்கையினை நமக்குத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன;

(1) மாநிலங்களுக்கு எஞ்சிய அதிகாரங்கள் உள்ள கூட்டாட்சி முறையில் தான் வருங்கால அரசிலமைப்பு வடிவம் அமைந்திட வேண்டும்.

(2) ஒரே சீரான அளவிலான மாநில சுயாட்சி எல்லா மாநிலங்களுக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும்.

ஆனல் ஜின்னு அவர்களின் இந்தக் கருத்து கசப்பையே அளித்தது காங்கிரசுக் தலைவர்களுக்கு. எனவே ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தனர் அவருடைய கோரிக்கையை.

முஸ்லிம் மக்களின் முன்னேற்றத்தையே தம்முடைய மூச்சாக- அவர்களுக்கென்று தனி நாடு கேட்பதையே முக்கிய தமது இலட்சியமாக-அவர் உழைத்திட முற்பட்டதற்குக் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் கடைப்பிடித்திட்ட சில கொள்கைகளும் காரணம் என்று தெரிகிறது. தம் உள்ளத்தை முள்ளென உறுத்திய அந்தக் கொள்கைகளைப் பற்றி 1937-இல் நடைபெற்ற லக்னே— முஸ்லிம்லீக் மாநாட்டிலும் இவ்வாறு தலைமையுரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிருர்:

''இந்தியாவில் உள்ள முஸ்லிம்கள் மேலும் மேலும் புறக்கணிக்கப்படுவதற்குத் தற்போதைய காங்கிரஸ் தலைமையே- குறிப்பாகக் கடந்த பத்தாண்டுக் காலமாகப்- - பொறுப்புடையதாகும். இந்தி தான் இந்தியா முழுமைக்கும் தேசிய மொழியாக இருக்க வேண்டும்; 'வந்தேமாதரம்' பாடல் தான் எல்லார் மீதும் திணிக்கப்பட வேண்டும். காங்கிரஸ் கொடியைத் தான் எல்லாரும் மதிக்க வேண்டும்; அதற்குக் கீழ்ப் படிய வேண்டும். (இவையே காங்கிரசார் கொள்கைகள்!)"

மாநில சுயாட்சித் தத்துவம் மறுக்கப்பட்டது-

இந்தி- தேசிய மொழியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது— முதலானவையே ஜின்னுவுக்கு ஆத்திர மூட்டின - இந்திய ஒருமைப்பாட்டுக்கும் அந்த நாளில் வெடி வைத்தன - என்பதை நம்மால் விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.

நேரு அவர்களும் மத்திய அரசு 'ஆண்டை'யாகவும், மாநில அரசு 'அடிமை'யாகவும் அமைந்திடாமல் - இரு அரசுகளும் ஏரிலே

பூட்டப்பட்ட இரட்டைக் காளையாக இந்தியாவை இயக்கிச் செல்ல வேண்டுமானால் அதற்கு மாநிலங்களுக்கு சுயாட்சி (Autonomy) தருவது இன்றியமையாததே என்பதனை இதயபூர்வமாக ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார்.

அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கட்சி 1945-ஆம் ஆண்டு இந்திய மக்கள் முன் வைத்த தேர்தல் பிரகடனத்தில் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

"இந்தியக் கூட்டாட்சி என்பது, அதன் பல்வேறு பகுதிகள் விரும்பி இணையும் ஒன்றியமாக இருக்க வேண்டும். பகுதிகளுக்கு (அதாவது மாநிலங்களுக்கு) அதிகபட்ச சுதந்திரம் அளிப்பதற்காக எல்லாருக்கும் பொதுவான, முக்கிய அதிகாரங்கள் கொண்ட குறைந்தபட்ச அதிகாரத்தைக் கூட்டாட்சி (மத்திய) அரசுக்கும் தேவைப்படும் பகுதிகள் (அதாவது மாநிலங்கள்) விரும்பினால் ஏற்கும் பொதுவான அதிகாரம் கொண்ட பொதுப்பட்டியலும் இருக்கலாம்."

இந்த அடிப்படையிலேயே நேரு அவர்கள் 1947 - ஆம் ஆண்டில் அரசியல் நிர்ணய சபையில் முன்மொழிந்த தீர்மானத்திலும் மத்திய அரசுக்கு என்று ஒதுக்கப்படும் அதிகாரங்களைத் தவிர, மற்ற எல்லா அதிகாரங்களும் சுயாட்சி உள்ள மாநிலங்களுக்கே உண்டு என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது. அத்தீர்மானத்தின் பகுதியாவது:

"இப்பொழுது பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் உள்ள நிலப் பகுதிகளும், இந்திய சமஸ்தானங்களில் உள்ள நிலப் பகுதிகளும் வேறு வெளியில் உள்ள பகுதிகளில் இணைந்து சுதந்திர இந்தியாவாக விளங்கும். அரசியல் நிர்ணயசபை தீர்மானிக்கிறபடியான எல்லைகளைக் கொண்டோ அல்லது இப்பொழுதுள்ள எல்லைகளுடனோ அவை அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ் தனித்த சுயாட்சியுள்ள பகுதிகளாகச் செயல்படும். எஞ்சிய அதிகாரங்களும் அப்பகுதிக்கே அளிக்கப்படும்."

இவ்வாறு இந்தத் தீர்மானம் கூறியது. பண்டித நேரு அவர்களும் காங்கிரஸ் கமிட்டியும் ஏற்றுக் கொண்ட கருத்துக்கும் மாறாக திடீரென மாநில சுயாட்சிக் கோரிக்கை தூக்கியெறியப்பட்டதன் வாயிலாக ஜின்னாவின் பிரிவினை முழக்கம் பலப்பட்டு அதன் காரணமாகப் பாகிஸ்தான் தோன்றியது.

பாகிஸ்தான் உதயம் பற்றி அபுல்கலாம் ஆசாத் அவர்கள் நூலிலிருந்து நமக்குக் கிடைத்திடும் வரலாற்றுப் படக் காட்சி-படிப்பினை – இதுதான்.

தாம் ஒரு இஸ்லாமியத் தலைவராகச் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தும்கூட இந்தியா துண்டாடப்பட்ட பிறகு பாகிஸ்தானுக்கே ஏகிடாமல் நேருவின் நெருங்கிய நண்பராகவே தொடர்ந்துவாழ்ந்து இந்திய அமைச்சராகவும் ஏற்றம்பெற்றிருந்தவரே அபுல் கலாம் ஆசாத். அவருக்குப் பாகிஸ்தான் பிரிந்து சென்றது அறவே பிடிக்கவில்லைதான். எனினும் அப்படியொரு தனிநாடு முகிழ்த்தமைக்கு மாநில சுயாட்சிக் கொள்கை மறுக்கப்பட்டதே காரணம் என்பதையும் மறைத்திடவில்லை அந்த மாமேதை.

இதிலே வேடிக்கை என்னவென்றால் எந்தக் கோரிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டதால் பாகிஸ்தான் உருவெடுத்ததோ, அதே கோரிக்கையை அதே பாகிஸ்தானியத் தலைவர்கள் நிராகரித்ததால்தான் பின்னர் 'பங்களா தேஷ்' என்னும் புதிய நாடும் உதயமாயிற்று!

இவ்வாறு, 'அன்றையக் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் சற்றுத்தொலை நோக்கோடு நடந்திருந்தால் பிரிவினை உணர்வே தலையெடுத்திருக்காதே - பாகிஸ்தான் பிரிந்து போயிருக்காதே-அதன் விளைவாகப் பகைமை நெருப்பும் அவ்வப்பொழுது பற்றிக் கொண்டு எரியாதே!' - என்றெல்லாம் என்னைப் போன்றவர்கள் எண்ணினாலும் 1965— செப்டம்பரில் பாகிஸ்தான் இந்தியா மீது படையெடுத்ததை நானோ மற்றக் கழகத் தோழர்களோ கண்டிக்கத் தவறிடவில்லை.

சில நாட்களுக்கு முன்னர்தான் நம்மைச் சிறைக் கோட்டத்திலே தள்ளிக் காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர்கள் சித்திரவதை செய்தார்கள் என்கிற சிந்தனைகளுக்கெல்லாம் இடம் தந்திடாமல் - மத்திய - மாநில அரசுகள் எடுத்திட்ட போர் நடவடிக்கைகளுக்கெல்லாம் முழு ஒத்துழைப்பு நல்கிட முனைந்து பாடுபட்டோம் நாங்கள்.

எதிரிப் படைகளை முறியடித்து முன்னேறிக் கொண்டிருக்கும் இந்தியப் படை வீரர்களுக்கும், பின்பலமாக இந்தியா முழுமையும் ஒரே அணியில் - ஒருமித்த குரலில் - திரண்டு நிற்கிறது என்பதனை எடுத்துக்காட்டிடும் வகையிலும், பொது மக்களுக்கு எழுச்சியூட்டும் விதத்திலும் கழகத்தின் சார்பில் கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன. போர் நிதியும் கொடுக்கப்பட்டது.

22-9-65 – இரவு சென்னை வானொலி நிலையத்திலிருந்து 'நெருக்கடி நிலையில் மக்கள் கடமை' என்பது குறித்து நானும் உரையாற்றினேன், இந்தியா வென்றிட எல்லாத் தரப்பினரின் ஆதரவையும் வேண்டி.

அந்தப் போரில் இறுதி வெற்றி இந்தியாவுக்கே கிட்டிற்று; பாகிஸ்தான் படுதோல்வி கண்டது. பலத்த சேதங்களுக்கும் அது

இலக்காயிற்று. அமெரிக்காவில் தயாரிக்கப்பட்ட டாங்கிகள் போன்ற சக்தி வாய்ந்த படைக் கருவிகளையெல்லாம் பயன்படுத்தியும்கூட-செஞ்சீனத்தின் மறைமுகமான ஆதரவு பெரும் அளவில் இருந்துங் கூட—பாகிஸ்தான் ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை இந்தியப் படைகளிடம். நம்முடைய வீரமறவர்கள் புதிய புறநானூறு படைத்துக் காட்டினர், புவியே வியந்திடும் அளவுக்கு.

இந்தியா அவ்வாறு வெற்றிக் கனியினைக் கொய்ததில் அப்போதைய தலைமை அமைச்சர் லால்பகதூர் சாஸ்திரி அவர்களின் தீரம் மிகுந்த தலைமைக்கும் - விரைந்து எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளுக்கும் - பெரும் பங்கு உண்டு என்பதையும் குறிப்பிடவே வேண்டும்.

இந்தியாவின் பாதுகாப்பைக் கருத்தில் கொண்டு எத்துணைதான் ஒத்துழைப்பு நல்கியும் கூட, இந்தித் திணிப்பினை எதிர்ப்போர் மீது பாதுகாப்புச் சட்டத்தினைப் பாய விடுவதற்கு மட்டும் பக்தவத்சலனார் அரசு மறந்திடவே இல்லை.

அதனால்தான், 1965 அக்டோபர் திங்களில் திரு சி.பா. ஆதித்தனார் கைது செய்யப்பட்டார், பாதுகாப்புச் சட்டப்படி. குறைந்த கல்வி அறிவு கொண்டவர்களும், நாட்டு நடப்பினை அறிந்திடும் வகையில் நாளிதழ்களை நடத்தி நிறைந்த எண்ணிக்கையில் விற்பனையாகுமாறு செய்து, தமிழ்ப் பத்திரிகை உலகிலேயே பெரும் புரட்சி செய்த பெருமைக்குரியவர் ஆதித்தனார். அவர் கைதான செய்தி அறிந்ததும் இந்தி ஏகாதிபத்தியத்தின் கோர வெறியினால் அவரைப் போன்ற முதியவர்களும் வதைபட வேண்டியுள்ளதே என்று நான் வருந்தினேன்.

சுயமரியாதை இயக்கத்தின் தூண்களில் ஒருவராக அயராது பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த 'குத்தூசி' குருசாமி அவர்கள் 1965 அக்டோபர் திங்களில் திடீரென்று இயற்கை எய்திவிட்டார். மாரடைப்பு வடிவில்தான் மரணம் அவரைத் தழுவிக் கொண்டது.

தஞ்சை மாவட்டம் பேராவூரணிக்கருகிலுள்ள குருவிக்கரம்பை என்னும் சிற்றூரில் ஒரு 'வைதிகக்' குடும்பத்திலே பிறந்திட்ட போதிலும், ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே எப்படி அவர் பத்தாம் பசலிக் கொள்கைக்கு 'வைரி' ஆனார் - பகுத்தறிவு வாதங்கள் மின்னிடும் 'வைரம்' ஆனார் என்பதே வியப்புக்குரியதாகும்.

அதற்குக் காரணம், பெரியாரின் கொள்கைகளுக்குள்ள பேராற்றலே!

வாய் வீரம் பேசிடுவோர் அனைவரும் செயல் வீரராய் வாழ்ந்திடுவதில்லை. நெருக்கடி நேரங்கள் வந்திடும்பொழுது பலரும் வழுக்கிக் கொண்டு ஓடிவிடுவர். அத்தகையோர் அல்லர் 'குத்தூசி' குருசாமி.

பட்டதாரியான அவர், இன்னொரு பட்டதாரி ஆசிரியையான குஞ்சிதம் அம்மையாரைப் பலத்த எதிர்ப்புகளுக்கிடையே கலப்பு மணமே புரிந்துகொண்டார். அந்தப் 'புரட்சித் திருமணம்' சாதிச் சழக்குகளுக்குச் - சனாதனச் சடங்கு முறைகளுக்கு அடிக்கப்பட்ட சாவுமணியாகவே அன்று பெருமிதத்தோடு பேசப்பட்டது. பிற்காலத்தில் சீர்திருத்தத் திருமணங்கள் - கலப்பு மணங்கள் பெருமளவு நிகழ்வதற்கு அது முன்னோடியாக விளங்கிற்று என்றாலும் மிகையில்லை.

திருமணத்திலே புரட்சி புரிந்திட்ட 'குத்தூசியார்' - தம்முடைய குழந்தைகளுக்குப் பெயர் சூட்டுவதிலும் புரட்சி செய்யத் தவறிடவில்லை. சமதர்மக் கொள்கைகளின் முதல் தாயகமாய்த் தலையெடுத்த ரஷ்ய நாட்டைப்போலவே இந்த நாடும் தழைத்திட வேண்டும் என்கிற வேட்கையை வெளிப்படுத்துகின்றவராய்த் தம் பெண் குழந்தைக்கு 'ரஷ்யா' என்ற பெயரிட்டார். பழமைக்கு மண்டியிட மறுத்துப் புதுமைச் சிந்தனைகளைப் பரப்பிடப் புறப்பட்ட புத்தரிடம் தமக்குள்ள ஈடுபாட்டினை எடுத்துக் காட்டும் வகையில் தம்முடைய ஆண் பிள்ளைக்குக் 'கவுதமன்' என்றும் பெயர் சூட்டினார்.

நகைச்சுவையை ஒரு கைவந்த கலையாகவே அவர் எழுத்திலே காட்டினார். வெறும் பொழுதுபோக்குக்காகவே வேறு சிலர் நகைச்சுவையைக் கையாண்ட வேளையில், சிந்தனையைக் கிளறிவிடும் சீரிய நோக்கோடு கசப்பு மருந்துக்கு மேலே தடவப்படும் இனிப்புச் சுவையாகவே அதனை அவர் பயன்படுத்தினார்.

'விடுதலை,' ஏட்டின் ஆசிரியராக விளங்கிய அவர் 'பல சரக்கு மூட்டை' என்னும் தலைப்பில் 'குத்தூசி' என்னும் புனை பெயரில் இந்தச் சமுதாயத்தின் அழுகல்களை - அலங்கோலங்களைக் குத்திக்குத்திக் காட்டிய எழுத்தோவியங்கள் என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டன.

'விடுதலை'க்கு மட்டுமின்றி முன்னதாகப்'புதுமை முரசு', 'ரிவோல்ட்' (ஆங்கில ஏடு) ஆகியவற்றுக்கும், இறுதிக் காலத்தில் 'குத்தூசி' இதழுக்கும் ஆசிரியராக அமர்ந்து அரும்பணியாற்றியவர் குருசாமி.

பெரியார் பாசறையிலே பெரும் படைக்கலனாய் நிமிர்ந்து நின்று, தன்மானக் கருத்துக்களைத் தவழ விட்டுப் பெருமை தேடிக் கொண்ட அந்தச் சுயமரியாதைச் சுடர் திடீரென்று அணைந்துவிட்டமை, எனக்குச் சொல்லொணாத துயரினையே தந்தது. அவர் தம் இல்லம் சென்று என் இரங்கலைத் தெரிவித்துக் கொண்டேன்.

வெளியுலகைப் பொறுத்தவரை திகைப்பூட்டும் செய்திகள் பலவற்றை இந்தோனேஷியா அப்போது தந்துகொண்டிருந்தது.

அங்கே 'ராட்சகர்' என்று போற்றப்பட்ட டாக்டர் சுகர்ணோவுக்கு எதிராக ராணுவமே கிளர்ந்தெழுந்து விட்டது.

தம்முடைய 'போகர்' அரண்மனைக் காவற்படைத் தலைவர் உதாங் மூலம் அந்த ராணுவப் புரட்சியை முளையிலேயே கிள்ளி எறிந்திடத் தான் முயன்று பார்த்தார் சுகர்ணோ. ஆனால் முடியவில்லை.

அந்நியக் காலனி ஆதிக்கத்தினை அறுத்தெறிந்து இந்தோனேஷியாவுக்கு விடுதலையை வாங்கிக் கொடுத்த வித்தகர்தான் டாக்டர் சுகர்ணோ. அதனால்தான் அந்நாட்டு மக்கள் அவரைத் தங்கள் வழிகாட்டியாக-ஏன், தெய்வமாகவே-வழிபட்டார்கள்; வாழ்த்தினார்கள்.

விடுதலையை வாங்கி கொடுத்து விட்டதாலேயே எந்தக் கெடுதலையும் எத்துணைப் பெரிய மனிதராக-கட்சியாக- இருந்தாலும் இறுமாப்போடு செய்திடத் துணியலாமா?

சுகர்ணோ இத்தகைய துணிச்சலைப் பெற்றார்; மக்களின் கருத்தைத் தூசென மதித்தார். அங்குள்ள பொதுவுடைமைக் கட்சியினர் போட்ட சுருக்கிலே மாட்டிக்கொண்டார். குறிப்பாக ஏ. என். அய்டிட் என்னும் கம்யூனிஸ்டு தலைவர் ஆட்டு வித்தபடியெல்லாம் அவர் ஆடத் தொடங்கினார். நாளடைவில் ஜனநாயகமே அவருக்கு எட்டிக்காயாய்க் கசந்தது; 'செஞ்சீனமே' கலங்கரை விளக்கமாகக் காட்சியளித்தது.

அதனால்தான், இந்தோனேஷியா விடுதலைக்குப் போராடிய காலத்திலே உலக அரங்கிலே அதற்கொரு செல்வாக்கினை உருவாக்கிடும் பொருட்டு, இந்தியத் தலைவர் ஜவாகர்லால் நேரு ஆசிய மாநாடு ஒன்றினைக் கூட்டி ஆதரவு அளித்திட்டதையும், நேருவோடு தாம் கொண்டிருந்த நெருக்கமான தோழமையையும் கூட அறவே மறந்து விட்டுச் செஞ்சீனத்தைத் திருப்திப்படுத்திட வேண்டும் என்கிற ஒரே காரணத்திற்காகப் பாகிஸ்தான் நம் நாட்டின்மீது படையெடுத்த வேளையில் இந்தியாவையே பகைத்துக்கொள்ளும் அளவுக்கு தம் பாதையை மாற்றிக் கொண்டுவிட்டார் சுகர்ணோ.

இந்தியாவைப் போன்ற, இந்தோனேஷிய நாட்டினரும் பெரும்பாலும் மக்களாட்சி நெறிமுறைக்கே மதிப்பளித்துப் பழகியவர்கள். எனவே, தங்களுடைய தலைவர் அங்குள்ள பொதுவுடைமைக் கட்சியினரோடு புதிய மோகம் கொண்டுவிட்டதை அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை; பொறுத்துக்கொள்ளவும் முடியவில்லை. அவர்களின் கருத்தினைப் பிரதிபலித்திடும் வகையில்தான் கடுமையாகக் கிளர்ந்தெழுந்து விட்டது ராணுவப் புரட்சி. சுகர்ணோவின் அதிகாரக் குவிப்புகளையும் அது கட்டுப்படுத்த முற்பட்டது.

ஒரு நாட்டின் விடுதலைக்குப் போராடிய வீர மறவர் என்கிற அளவில் டாக்டர் சுகர்ணோவிடம் எனக்கு எப்போதுமே பெருமதிப்பு உண்டு.

ஆனால், தம்முடைய தலைவர் இப்படிக் கம்யூனிஸ்டுகளின் கைப்பாவை ஆகிவிட்டாரே என்று இந்தோனேஷிய மக்கள் இதயங் குமுறிடும் அளவுக்கு இவர் திசை மாறியிருக்கக் கூடாது என்றும் நான் அப்போது எண்ணியது உண்டு.

இதனால் கம்யூனிசமே கறை படிந்ததாக நான் கருதுவதாகப் பொருள் இல்லை.

'ஏழையின் சிரிப்பில்

இறைவனைக் காண்போம்!'

—என்கிற எங்களுடைய இனிய முழக்கமே பொதுவுடைமைத் தத்துவத்துக்கு நாங்கள் அளித்துள்ள புதிய விளக்கந்தான்.

அத்துடன் தம்முடைய தத்துவம் தழைத்திடக் கார்ல்மார்க்ஸ் வகுத்திட்ட வழி முறைகளிலே எனக்கு ஒரு சில கருத்து மாறுபாடு இருந்தபோதிலும், ஏழைகளை வாழவைக்க எண்ணிய அவர்தம் இலட்சியக் கருவிடமும், அதனை உரமிட்டு வளர்த்தே முதலாளித்துவ நாடுகளுக்கு அறைகூவல் விடுத்திடும் வகையில் சோவியத் நாட்டினை முன்னேற்றி விட்டாரே என்று ஸ்டாலினிடமும்-எனக்கு அளவற்ற ஈடுபாடு உண்டு. அதன் காரணமாகவே என்னுடைய பிள்ளைகளில் ஒருவனுக்கு 'ஸ்டாலின்' என்றே பெயர் சூட்டியும் உள்ளேன்.

ஒரு தத்துவத்தை மதிப்பது என்பது வேறு; அந்தத் தத்துவத்தின் செயல் முறையிலிருந்து—செயல்படுத்துகிறவர்களிடமிருந்து-மாறுபாடு கொள்வது என்பது வேறு. அந்தந்த மண் வளத்திற்கு ஏற்பவே பொதுவுடைமைப் பூங்கா மலர்ந்திட வேண்டும்.

இந்தப் பின்னணியில்தான், டாக்டர் சுகர்ணோ வீழ்ச்சிப் பாதாளம் நோக்கி விரைந்து சரிந்திட்ட வேளையில், 'அங்குள்ள கம்யூனிஸ்டுத் தலைவர்களிடம் இன்னும் சற்று நிதானமாகவே அவர் நேசக் கரம் நீட்டியிருக்கலாமே!'-என்று நான் நினைத்தேன்.

118

பிச்சைக்காரர் ஒழிப்பு

நான் எழுதிய 'பூமாலை,என்னும் கதை திரைப் படமாக எடுக்கப் பெற்றது. 'மேகலா' பட நிறுவனத்தின் சார்பில் உருவான அதற்கு நானே திரைக்கதை அமைத்து, உரையாடலும் தீட்டியிருந்தேன்.

1965-அக்டோபர் இறுதி வாரத்தில் தமிழகம் எங்கும் 'பூமாலை' திரையிடப்பட்டது.

அதனுடைய துவக்க விழாக்காட்சி கோல்டன் படப்பிடிப்பு நிலையத்தில் நடைபெற்றது.

அறிஞர் அண்ணு அவர்கள் தம் குடும்பத்தினருடன் வருகை புரிந்து சிறப்பித்தார். மற்றக் கழக முன்னணியினரும் வந்திருந்தனர்.

தமிழகத்தில் எத்தனையோ இயக்கங்கள்-கட்சிகள்-தோன்றிய போதிலும் பேச்சுக் கலைக்குப் பேரெழிலைப்-பெரும் வரவேற்பினைப் பெற்றுத் தந்திட்ட பெருமை தி. மு. கழகத்திற்கே உண்டு. கழகத்தைச் சார்ந்தவர் பேச வருகிறார் என்றால் கடலெனத் திரண்டு விடுவர் மக்கள். கல்லூரிகளில், பள்ளிகளில் கல்வி கற்கின்ற மாணவ மணிகளுக்கும் சுவையான சொற்பொழிவினைக் கேட்கும் ஆர்வம் ததும்பி வழியும். தங்கள் இலக்கிய மன்றங்களுக்கு எங்களை அழைத்திட வேண்டும் என வற்புறுத்துவர்.

ஆனல், அந்த நாட்களில் கல்லூரி முதல்வர்களுக்கும் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர்களுக்கும் எங்களை அழைப்பதென்றாலே எங்கே 'கட்சி அரசியல்' பேசிவிடுவோமோ என்கிற கலக்கம்.

'கட்சி அரசியலுக்கு' அப்பாற்பட்டும் கொடுக்கப்பட்ட தலைப்பினை ஒட்டியே இலக்கியச் சொற்பொழிவினை நிகழ்த்திடவும் கழகத்தவரால் இயலும் என்பதனையும் எத்தனையோ தடவைகள் மெய்ப்பித்திருக்கிறோம்.

அவ்வாறு இலக்கியச் சொற்பொழிவுகளை ஆற்றிடும் வாய்ப்புகள் 1965-நவம்பர் திங்களில் எனக்கு அடுத்தடுத்துக் கிட்டின.

சென்னை-கெல்லட் உயர்நிலைப் பள்ளியில் பாரதியார் விழாவில் கலந்து கொண்டு அவர்தம் சிறப்பியல்புகளை-சீர்திருத்த எண்ணங்களை-இந்தியையும்-சம்ஸ்கிருதத்தையும் வடநாடுவரை சென்று அவர்

பயின்றிருந்தபோதிலும் செந்தமிழே பிறமொழிகளை விடத் தேனென இனிப்பது எனக் கூறிய அவருடைய தெளிவினைப்-பல்வேறு சான்றுக ளுடன் பாராட்டிப் பேசினேன்.

சென்னை விக்டோரியா மாணவர் விடுதி தமிழ் மன்றத்தினர் நடத்திய பாரதிதாசன் விழாவிலும் பங்கு கொண்டு உரையாற்றினேன். அப்போது—

"...பாரதிதாசன் தாழம்பூவைப் போன்றவர். தூரத்திலிருந்து மணத்தை அனுபவிக்கலாம்; பக்கத்தில் சென்று தடவிப்பார்த்தால் முள்தான் கையில் ஏறும். மணம் என்று சொன்னது அவரது கவிதை களை முள் என்று சொன்னது தனிப்பட்ட பாரதிதாசனின் குணங்களை. (எனினும்) அவர் கவிதைகளில் உவமை உண்டு; உண்மை உண்டு; அத்தனையும் 'உண்டு' (அருந்தி) ஊமை பேசுவான்; கூனன் நிமிர்வான்; குருடன் விழி பெறுவான்!"

—என்று குறிப்பிட்டேன்.

அடுத்து சட்டக் கல்லூரி தமிழ் இலக்கியப் பேரவையில், 'குறளோ வியம்' என்னும் தலைப்பில் உரையாற்றினேன். அப்போது—

"சொல் வணக்கம் ஒன்னார்கள் கொள்ளற்க வில்வணக்கம் தீங்கு குறித்தமை யான்"

—என்னும் குறட்பாவை விளக்கி, வில்லின் வணக்கமும் விரோதி யின் வணக்கமும் ஒன்றே என்பதை எடுத்துக் காட்டினேன்.

அவ்வாறு தொடர்ந்தாற் போல் ஒரே திங்களில் நான் நிகழ்த்திய இலக்கியச் சொற்பொழிவுகளில், திருமதி முத்துலெட்சுமி ரெட்டியார் அவர்கள் சென்னையில் தோற்றுவித்து நடத்திய 'அவ்வையகம்' விழா ஒன்றில் கலந்து கொண்டு ஆற்றிய சொற் பொழிவு குறிப்பிடத்தக்க ஒன்ருகும்.

அங்கே நான் சென்ற போது, அந்த நிறுவனத்தின் அமைப்பாள ரான மூதாட்டி முத்துலெட்சுமி ரெட்டி முதலில் என்னை 'வந்தனம்' என்று வரவேற்றார். பிறகு, "ஓ! இது 'வணக்கம்'-என்று கூறும் காலமல்லவா? இவ்விதம் தமிழ் வளர்வது தேவைதான்" என்றும் கூறினர்.

அங்கு குழந்தைகளைச் சந்தித்திட்ட போதுகூட முதலில் அவர்கள் 'நமஸ்தே'! என்றார்கள். அவர்களை விடச் சற்று வளர்ந்த சிறுமிகள் பின்னர் 'வணக்கம்'! என்றார்கள்.

இந்த சொற்களை நெஞ்சிலே பதிய வைத்துக் கொண்ட நான், என் சொற்பொழிவுகளிலும் அவற்றைக் குறிப்பிட்டேன்.

''...'வணக்கம்' என்பது வளர்ந்துள்ள நிலையில் இப்போது இருக்கிறது. 'நமஸ்தே' குழந்தைகள் நிலையில் அதாவது அறிவு வளர வேண்டியதைக் காட்டும் நிலையில் இருக்கிறது!'' என்று கூறினேன்.

அதே விழாவில் அவ்வையாரின் ஒரு பாட்டைப் பற்றியும் இவ்வாறு குறிப்பிட்டேன்.

''...இட்டார் பெரியார்; இடாதார் இழிகுலத்தார் என்று கூறி உலகில் இரண்டு சாதி இருப்பதாக அவ்வையார் வகுத்துக் காட்டி யுள்ளார். இது பற்றிப் புதுமைப்பித்தன் கூறும் போது, இந்த இரண்டு சாதியோடு மூன்றாவது சாதியும் இருக்கிறது. பிச்சை தருபவர் ஒரு சாதி; பிச்சை தர மறுப்பவர்கள் ஒரு சாதி; இன்னொரு சாதி கூட உண்டு; அது பிச்சை எடுக்கும் சாதி' என்று அழகாகச் சொன்னார்.''

தமிழகத்தில் தலை சிறந்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான புதுமைப்பித்தன் வேடிக்கையாக அல்ல; வேதனையோடு குறிப் பிட்ட அந்த 'மூன்றாவது சாதி' பற்றி நான் அந்த அவ்வையக விழாவிலே எடுத்துரைத்தது அந்த மூன்றாவது பிச்சைக்கார சாதி வளர்ச்சிக்கு மூடுவிழா நடத்த வேண்டும் என்கிற என்னுடைய எண்ணத்தையும் எதிரொலிக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான்

அந்த நோக்கோடுதான் பின்னால் என் பிறந்த நாள் ஒன்றிலேயே பிச்சைக்காரர் மறுவாழ்வுத்' திட்டத்தினைத் தொடங்கி அதற்கு நிதி, திரட்டுவதிலும் ஈடுபட்டேன்.

'குடந்தை' என்றதுமே கொள்கைக் குன்றும் கே. கே. நீலமேகம் அவர்களுடைய நினைவே நம் நெஞ்சத்திலே மின்னும்.

நீதிக் கட்சிக் காலந்தொட்டுப் பொது வாழ்விலே ஈடுபட்டுப் பகுத்தறிவுக் கதிர்களைப் பரப்பிடுவதில், முன்னணியில் நின்றிட்ட அந்த முதியவர் 17-12-1965 அன்று விடியற்காலையில் இயற்கை எய்தி விட்டார்.

நீண்ட காலமாகத் திராவிடர் கழக நிர்வாகக் குழுவின் துணைத் தலைவராக இருந்து பணியாற்றினார். வயதிலே முதியவராய் இருந்த போதிலும், இளந் தொண்டர்களை மதித்து அவர்களுக்கு எழுச்சியூட்டி அவர்கள் உணர்ச்சிப் பிழம்புகளாய் உருவெடுத்திட உறுதுணையாய் ஊன்று கோலாய்ச் செயலாற்றினார். தஞ்சை மாவட்டத்திலே கழக வளர்ச்சிக்குத் தளவரிசை போட்ட பெருமை அவரையே சாரும்.

திராவிடர் கழகத்திலிருந்து திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தனியாகப் பிரிந்திட்ட வேளையில் அண்ணாவின் அடிச்சுவட்டிலேயே தம்முடைய அரசியல் பயணத்தையும் அவர் தொடர்ந்தார்.

புதிய இயக்கத்தில் பெரும்பாலும் எல்லாருமே அப்போது இளைஞர்கள்; அண்ணாவை விட வயதில் குறைந்தவர்களாகவே இருந்தார்கள். ஆனால் குடந்தைப் பெரியார் கே. கே. நீலமேகமும், சேலத்துப் பெரியார் ஜி.பி. சோமசுந்தரம் அவர்களுமே வயதிலே மூத்தவர்கள்.

அவ்வாறு, அண்ணா தமக்கு இளையவராக இருந்த போதிலும் அவர்களிருவருமே அண்ணாவை 'அண்ணா' என்றே அழைத்தனர். அவருடைய தலைமையை மதித்தனர்.

தி.மு.கழகத்தின் துவக்கக் கூட்டம் சென்னை ராபின்சன் பூங்காவில் நடைபெற்ற போது மழை வந்து விட்டது. கூட்டம் கலையத் தொடங்கியது. அப்போது கே. கே. நீலமேகம் கண்ணீர் மழையே பொழிந்து கேட்போரின் நெஞ்சம் நெக்குருகிடப் பேசினார். அவருடைய உருக்கமான உரையினைக் கேட்டுக் கொண்டே சென்றவர்கள் உள்ளம் மாறினர். மழையில் நனைந்தாலும் பரவாயில்லை என்று மறுபடியும் வந்தமர்ந்து கூட்டத்தைச் சிறப்பித்தனர்.

மூதறிஞர் ராஜாஜிஅவர்கள் மத்தியஅமைச்சரவையில் துறை ஏதும் ஒதுக்கப்படாத அமைச்சராக (Minister with out portfolio) இருந்த சமயம் தஞ்சை மாவட்டத்துக்கு வந்தார். அவருக்குக் கறுப்புக் கொடி காட்டுகின்ற அறப் போருக்கு திட்டமிட்ட பொழுது நானும் கே. கே நீலமேகமும் நெருங்கி விவாதித்திட வேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் பல நேர்ந்தன.

தி.மு. கழகத்தின் தொடக்க காலத்தில் அதன் பொருளாளராகவும் கே.கே. என். இருந்திருக்கிறார்.

அந்தச் சுயமரியாதைத் தூண் சாய்ந்தது என்று அறிந்ததும் நான் அதிர்ச்சியடைந்தேன். அன்றே குடந்தைக்கு விரைந்தேன்.

பாகிஸ்தான் பிரிவினைக்குப் பின்னர் அந்நாடு இந்தியாவிடம் காட்டி வந்துள்ள பங்காளிக் காய்ச்சல்-பகைமைப் புகைச்சல் - படை யெடுப்பு ஊடுருவல் ஆகியவை பற்றி முன்பே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

இந்த இரண்டு ஆசிய நாடுகளுமே இப்படி வெறுப்பு மலையிலே அமர்ந்து கொண்டு எப்போதுமே எரிச்சலை உமிழ்ந்த வண்ணம் இருப்பது, அவற்றின் எதிர்காலமே ஒளி வாழ்வைப்-பொருளாதார முன்னேற்றத்தைப் - பொசுக்கி விடுமே என்ற கவலை அடைந்திட்ட நாடுகளில் சோவியத் ரஷ்யாவும் ஒன்று.

அதனுடைய தலைநகராகிய மாஸ்கோ ஐரோப்பா கண்டத்திலே அமைந்திட நேர்ந்திட்ட போதிலும், அதன் பெரும்பாலான பகுதிகள்

ஆசியா கண்டத்திலேயே பரந்துகிடக்கின்றன. எனவே சோவியத் தலைவர்களிடம் 'ஆசிய உணர்வு'ம் மேலோங்கி நிற்பதிலே ஆச்சரியம் எதுவும் இல்லை தான்.

அந்த உணர்வின் உந்தலினாலேயே, ஆசிய நாடுகளான இந்தியா-பாகிஸ்தான் இரண்டையும் இணைத்து வைத்திடும் பெரும்பணியில் தன்னையும் இணைத்துக் கொண்டது போலும் சோவியத் ரஷ்யா! அதற்காக அது தேர்ந்தெடுத்த இடமும் ஆசியப் பகுதியில் உள்ள தாஷ்கண்ட் நகரமே!

சோவியத் ஒன்றியத்தில் வற்றாத வளங்கொழிக்கும் மாநிலம் உஸ்பெகிஸ்தான். அதன் தலைநகரந்தான் தாஷ்கண்ட். பசுஞ்சோலைகள், பழத் தோட்டங்கள் புடைசூழ்ந்திட அமைதி வழிந்திடும் நகரினை இந்தியா-பாகிஸ்தான் அமைதி மாநாட்டுக்குத் தேர்ந்தெடுத்ததும் ஒரு வகையில் பொருத்தமானதே!

1966 ஜனவரித் திங்கள் முதல் வாரத்தில் நடைபெற்ற அந்தத் தாஷ்கண்ட் மாநாட்டுக்கு இந்தியாவின் சார்பில் தலைமையமைச்சர் லால்பகதூர் சாஸ்திரி சென்றார்; பாகிஸ்தான் சார்பில் அதன் அதிபர் அயூப்கான் போனார்.

இவ்விருவருக்கும் நடுநாயகமாக- இணைப்புப் பாலமாக- அமர்ந்து, கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் கசப்பின்றிக் கனிவோடு நடந்திட அயராது பாடுபட்டார் சோவியத் ரஷ்யாவின் தலைமை அமைச்சரான கோசிஜின்.

ஒரு வாரத்துக்கு மேல் பேச்சு வார்த்தைகள் நீடித்தன; இறுதியில் உடன்பாடொன்றும் கையெழுத்தாயிற்று.

இந்தியத் துணைக் கண்டப் பகுதியில் அமைதிப் பூங்காற்று அழகுடன் உலா வந்திட அந்த ஒப்பந்தம் ஓரளவேனும் உதவிடப் போகின்றது என்று எல்லாருமே ஆறுதல் அடைந்திட வேண்டிய நேரத்தில் இந்தியாவை மட்டுமின்றி உலகையே இடியெனத் தாக்கிற்று அந்த இறப்புச் செய்தி!

வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க அந்தத் தாஷ்கண்ட் உடன் பாட்டிலே கையெழுத்திட்டு விட்டுத் தம் விடுதிக்குத் திரும்பிய சில மணி நேரத்திற்கெல்லாம் நள்ளிரவில் மாரடைப்பால் காலமாகிவிட்டார் மாமனிதர் லால்பகதூர் சாஸ்திரி.

எளிமைக்கும், அதே சமயம் இதயத் துணிவுக்கும் பெயர் பெற்ற லால்பகதூர், திடீர் என்று இறந்தார் என அறிந்ததும்- திடுக்கிடாத நெஞ்சங்கள் இல்லை; கண்ணீர் வடித்திடாத கண்களும் இல்லை!

அவருடைய உடல் தாஷ்கண்டிலிருந்து இந்தியாவுக்கு விமானம் மூலம் எடுத்து வரப்பட்டது. அவ்வாறு அங்கே விமானத்தில் ஏற்றுவதற்கு முன்னர், பீரங்கி வண்டியிலிருந்து சாஸ்திரியின் சவப் பெட்டியினைத் தங்கள் தோளிலே தூக்கிச் சுமந்தவர்கள் சோவியத் தலைமையமைச்சர் கோசிஜின், இந்திய அமைச்சர்களான ஒய். பி. சவான், சுவரண் சிங்- ஆகியோர் மட்டுமல்லர்; இந்தியாவை எதிரியாகவே கருதிப் பழக்கப்பட்டுவிட்ட அயூப்கானும் தம் கண் கலங்கிட இந்தியத் தலைமையமைச்சரின் சவப் பெட்டியைத் தம் கனமான தோளிலே சுமந்து வந்தார்.

இந்தச் செய்தியினை அறிந்தபோது 'இறுகிவிட்ட இரும்பு நெஞ்சங்களையும் இளக வைத்திடும் ஆற்றல்- அங்கே ஆணவம் என்னும் இருளகற்றி அன்பை ஒளிரவிடும் வல்லமை-இறப்பு ஒன்றுக்குத்தான் உண்டு போலும்'- என்றே எண்ணிக் கொண்டேன் நான்.

சாஸ்திரி அவர்களின் இழப்பு குறித்து அடியிற்கண்டவாறு ஓர் இரங்கற்செய்தியையும் அப்போது நான் வெளியிட்டேன் :

"சற்று ஆறுதல் அளிக்கத் தக்க சமாதானச் செய்தியை உலகிற்கு வழங்கிய ஒளி நகராம் தாஷ்கண்ட், அடுத்த சில மணி நேரங்களில் இப்படி ஓர் அதிர்ச்சியையும் தந்து உலகை இருளில் ஆழ்த்துமென்று எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

"நேர்மை, உறுதி, துணிவு, தன்னல மறுப்பு, ஓயாத உழைப்பு- இவைகளால் புகழ் மகுடம் சூட்டிக்கொண்ட லால்பகதூர் அவர்களின் மறைவு ஈடு செய்ய முடியாத இழப்பாகும்.

"களத்தில் கடமையாற்றும் ஒரு போர் வீரனின் உயிர் போலவே அவர் உயிரும் பிரிந்துவிட்டது.

"மறக்க முடியாத ஒரு வரலாற்றுச் சம்பவத்தோடு தம்முடைய மரணத்தையும் பிணைத்துக் கொண்ட அந்த மறக்க முடியாத தலைவருக்கு இறுதி வணக்கத்தைக் கண் கலங்கத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்."

பண்டித ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள் இயற்கை எய்தியதும் ஒரு பரபரப்பான சூழ்நிலை உருவாயிற்று, இந்திய அரசியலில். நேருவின் இடத்தினை நிரப்பிட எந்தத் தலைவர் வந்திடப் போகிறாரோ என்கிற அச்சம் எல்லாருடைய நெஞ்சையும் நெருடியது. அந்த நேரத்தில் மொரார்ஜி தேசாயின் பலத்த எதிர்ப்பையும் முறியடித்து தலைமையமைச்சர் ஆனார் லால்பகதூர் சாஸ்திரி.

நெஞ்சுறுதியால் மட்டுமின்றி நேர்மையாலும்- எதிர்க்கட்சிகளின் பலக் குறைவையே தமக்குப் பலமாக்கிக்கொள்ள முயலாத பண்பாட்

டாலும்- நாட்டிலே நெருக்கடி நிலைகள் தோன்றிடும்பொழுது அவர்களுடைய பக்குவமான அறிவுரைகளையும் கலந்துரையாடிப் பெற்றிடும் ஜனநாயக முதிர்ச்சியாலும் தம்மை ஒரு தகுதி மிகுந்த பிரதமராகக் குறுகிய காலத்திலேயே உருவாக்கிக் கொண்டவர் லால்பகதூர் சாஸ்திரி.

அவருடைய திடீர் மரணமோ முன்னைவிடத் திகைப்பூட்டும் பதற்ற நிலையையே தோற்றுவித்தது அரசியல் அரங்கில். இப்போதும் பிரதமர் பதவிக்குப் போட்டியிடுவதிலிருந்து பின் வாங்கிடவில்லை மொரார்ஜி தேசாய்; முன்னைவிடக் கட்சியளவில் அவர்தம் செல்வாக்குக் கூடியிருப்பதாகவே கூறப்பட்டது. எனினும் திருமதி இந்திரா காந்தியே வெற்றி பெற்றார்.

பிரதமர் பதவிக்காக நடைபெற்ற அந்த ஆண்டுத் தேர்தல்களிலும் மொரார்ஜி தேசாய் தோல்வியைத் தழுவிடும் சூழ்நிலைகளை உண்டாக்கியவர் காமராசரே என்னும் கருத்தும் அப்போது நிலவியது!

இந்திய ஜனநாயகம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ள 'கட்சி-அரசியல்' மரபினையொட்டியே காங்கிரஸ்கட்சியைச் சார்ந்திட்ட நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களால் இந்திராகாந்தி இந்தியப் பிரதமராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் என்பது உண்மை; எனினும், மற்ற மாநிலங்களில் உள்ள அவரது கட்சிக்காரர்களே அன்றைக்கு வெளிப்படுத்திய ஒரு குமுறல் வரலாற்றையும் நான் இங்கே மறைத்திட விரும்பவில்லை.

'உத்தரப் பிரதேச மாநிலமே பிரதமர் பதவியைக் குத்தகை எடுத்துக் கொள்வதா?'

-என்பதே அந்தக் குமுறல்.

119

பிராவ்தாவுக்கு என் பேட்டி

'பிராவ்தா' என்றதுமே அது உலகப் புகழ் பெற்ற ஏடுகளில் ஒன்று என்பதனை நாளேடுகள் படிப்பதில் நாட்டமுடையோர் அனைவரும் அறிந்திடுவர்.

சோவியத் ரஷ்ய அரசாங்கத்தின் அதிகார பூர்வமான ஏடு மட்டுமல்ல, ஆதிகம் விற்பனையாகின்றன ஏடும் ஆகும் 'பிராவ்தா'.

அதனுடைய தலைமை ஆசிரியர் குழுவினைச் சார்ந்தவர்களான தோழர் ஒலக்-பி-ஸ்கால்கின், தோழர் அய்யுரி கோல்ட்பெர் ஆகிய இருவரும் 16-2-1966 அன்று மாலை சென்னை, கோபாலபுரத்தில் உள்ள என் இல்லத்தில் என்னைப் பேட்டி காண வந்தனர். ஒரு மணி நேரத்திற்கு மேல் என்னிடம் உரையாடிக் கொண்டிருந்த அவர்கள் சில சுவையான வினாக்களைக் கொடுத்தனர். நானும் அவர்களுக்குத் தகுந்த முறையில் விடையளித்தேன்.

அந்த வினாக்களும் விடைகளும் என்னைப் பொறுத்தவரையில் எப்போதுமே நினைவுகூரத் தக்கவையே. அன்றிருந்த நாட்டின் நிலவரங்கள் - எதிர்க்கட்சி நிலையிலே கழகம் மேற்கொண்ட இலட்சியப் பயணங்கள் - அவற்றின் காரணமாகக் கழகத்தவர் அனுபவித்த 'காராக்கிருகக்' கொடுமைகள் - முதலான பல்வேறு நிலைமைகளையும் நான் அந்த சோவியத் பத்திரிகை ஆசிரியர்களிடம் ஓரளவு எடுத்துக் காட்டிட முயன்றிட்டேன்.

அந்த வினா-விடைகளில் ஒரு சில வருமாறு:

கேள்வி: தி. மு. கழகம் இந்த மாநிலத்தில் காங்கிரசுக்கு அடுத்த பெரிய கட்சியாக இருப்பதாக அறிகிறோம். கழக வளர்ச்சிக்கு முக்கிய அடிப்படைக் காரணங்கள் என்ன?

நான்: 18-ஆண்டுக் காலமாகக் காங்கிரசுக் கட்சியே ஆட்சி நடத்திய போதிலும் மக்களின் அடிப்படையான இன்றியமையாத தேவைகள் நிறைவு செய்யப்படாமல் உள்ளன. மக்களின் இன்னல்கள் குறைவதற்குப் பதில் பெருகியே உள்ளன.

சமதர்மத்தை இலட்சியமாகக் கொண்ட போதிலும் அது செயலளவில் அமுல் நடத்தப்படாமல் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள்

பெருகிக் கொண்டே போகின்றன. பாங்குகள் உட்படப் பெருந் தொழில்களை-ஆலைகளைத் தேசிய மயமாக்குவதற்குப் பதிலாகப் பெரும் லாபம் தரக்கூடிய அந்தத் தொழில்களைத் தனியார் துறைக்கே விட்டிருப்பதால் பொருளாதாரத் துறையில் ஏற்றத் தாழ்வு குறைவதற்குப் பதிலாகப் பெருகியுள்ளது.

மொழிக் கொள்கையில், இந்தி பேசாத பகுதி மக்களுக்குக்-குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டுக்குப் பெரும் அநீதி இழைக்கப்பட்டுள்ளது. இதைச் சாதாரண மக்கள் முதல் மூதறிஞர்கள் வரை எடுத்துச் சொல்லியும் இந்த அநீதியைப் போக்க (காங்கிரஸ்) ஆட்சி மறுக்கிறது.

(1) சொல்லளவில் உள்ள சமதர்மத் திட்டத்தைச் செயல் படுத்தாதது.

(2) பொருளாதாரம், வர்த்தகம், தொழில் அமைப்பு ஆகிய துறைகளில் தமிழ்நாட்டைப் புறக்கணித்து மத்திய ஆட்சி ஓரவஞ்சனையாக நடப்பது.

(3) மொழிக் கொள்கை.

-ஆகிய காரணங்களினால் காங்கிரஸ் மீது மக்கள் வெறுப்படைந்துள்ளனர். தி. மு. கழகத்திடம் மக்கள் ஆதரவு காட்டுவதற்கு இவைகளும் காரணங்கள் ஆகும்.

கேள்வி: சோஷலிசக் கொள்கையில் தமிழ்நாடு கம்யூனிஸ்டுக் கட்சிக்கும் (பெரியவர் மணலி அவர்கள் புதிய கட்சி தோற்றுவிப்பதற்கு முன்னரே உள்ள வலதுசாரி கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியைக் கருத்தில் கொண்டே இது கேட்கப்பட்டது)-உங்கள் தி. மு. கழகத்துக்கும் இடையேயுள்ள வித்தியாசம் என்ன?

நான்: தமிழ் நாட்டில் நாங்கள் தான் உண்மையான கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்று முன்பொரு முறை எங்கள் கழகப் பொதுச் செயலாளர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சென்னை மாநில மாநாட்டில் கூறியிருக்கிறார். நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்தால் எங்களைப் பொறுத்த வரை மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளில் அரசினரின் தலையீடு குறைவாக இருக்கும். இதுதான் கம்யூனிஸ்டுக் கொள்கைக்கும் எங்களுக்கும் இடையேயுள்ள வேற்றுமை.

கேள்வி: தி. மு. கழகம் ஆட்சிக்கு வந்தால் குறைகளை எப்படிப் போக்குவீர்கள்?

நான்: நிச்சயமாக ஏற்றத் தாழ்வுகளை நீக்கிச் சமதர்ம ஆட்சி மலரச் செய்வோம். சோஷலிசத்தைச் செயல் முறையில் காட்டுவோம்

மத்திய அரசில் குவிந்திருக்கின்ற அதிகாரங்களைப் பரவலாக்கி, மாநில ஆட்சிக்குரிய உரிமைகளைப் பெற்று, தொழில் வளர்ச்சித் துறையில் காட்டப்படும் பாரபட்சப் போக்கினை நீக்கப் பாடுபடுவோம்.

மொழிக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரையில் 'தேசிய மொழி'கள் என ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட 14 மொழிகளும் மத்திய ஆட்சி மொழிகள் ஆக வேண்டும் என்பது தி. மு. கழகத்தின் கொள்கை. வளமற்ற-பண்படாத-இந்தி மொழி ஒன்றே மத்திய ஆட்சி மொழி என்பதைத் தி. மு. கழகம் உள்ளிட்ட அனைத்துக் கட்சிகளும், மக்களும் எதிர்க்கின்றனர். இன்று வெறும் கிளர்ச்சியாக-மாநில மக்கள் போராட்டமாகவுள்ள இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம், தி. மு. கழகம் ஆட்சிக்கு வந்தால் மாநில அரசுக்கும்-மத்திய அரசுக்குமிடையே நடைபெறும் போராட்டமாக- 'ஆட்சி மட்ட அளவு'ப் போராட்டமாக - இருக்கும்.

கேள்வி: நாட்டை ஒன்றுபடுத்த இந்திமொழி தேவை என்று கருதப்படுகிறதா?

நான்; அப்படிக் கருதினால் அது தவறு. இந்தி மொழி மூலம் தான் நாட்டை ஒன்றுபடுத்த முடியும் என்று சொல்வது உண்மையான வாதம் அல்ல! விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு மொழிப் பிரச்சினை குறுக்கே நிற்கவில்லை. இந்தி மொழி மூலம் சுதந்திர போராட்டம் நடைபெறவில்லை, மாறாக ஆங்கிலமே அதற்குப் பயன்பட்டது.

கேள்வி: திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் இறுதி இலட்சியம் என்ன?

நான்: சமுதாயத் துறையில் சமத்துவம் - பகுத்தறிவு; பொருளாதாரத் துறையில் சமதர்மம்; அரசியலில் ஜனநாயகம்.

கேள்வி: உங்களுடைய இந்த இறுதி இலட்சியத்தைப் பாராளுமன்ற ஜனநாயக முறை மூலமே அடையத்தான் விரும்புகிறீர்களா? அல்லது வேறு வழி முறைகளைக் கையாளுவீர்களா?

நான்: மக்களுடைய வாக்குகளைப் பெறும் பாராளுமன்ற ஜனநாயக முறையையே பெரிதும் விரும்புகிறோம் - கடைப்பிடிக்கிறோம்

என்றாலும் அதையே முழுக்கவும் நம்பியிராமல் இடையிடையே மக்கள் குரலை அரசு அறியச் செய்ய, கிளர்ச்சிகளும் போராட்டங்களும் அவசியம் என்று கருதி அவற்றிலும் ஈடுபடுகிறோம்.

கேள்வி: குறிப்பாக அப்படி நடைபெற்ற போராட்டங்கள்?

நான்: இந்த ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள் விலைவாசி உயர்வை எதிர்த்துப் பல்லாயிரக்கணக்கான தொண்டர்களுடன் சிறை சென்றிருக் கிறோம்.

மொழிக் கிளர்ச்சியில் பலத்த அடக்கு முறைக்கு ஆளாகியிருக் கிறோம்.

இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்து அரசியல் சட்டத்தின் மொழிப் பிரிவு அத்தியாயத்தைப் பொது இடங்களில் கொளுத்தி ஆண்டுக்கணக்கில் கழகத்தினர் சிறைச்சாலை ஏகியிருக்கின்றனர்.

கேள்வி : தி. மு. கழகத்தவராகிய நீங்கள் நாட்டைப் பிரிக்க வேண்டும் என்று சொல்லித் தனி நாடு கேட்டீர்களா?

நான் : திராவிட நாடு கேட்டது உண்மை; அது இப்போது கைவிடப்பட்டுவிட்டது.

கேள்வி : இந்திய — சோவியத் நல்லுறவில் உங்களுக்கு நாட்டம் உண்டா?

நான் : உறவு கொள்வதை யார்தான் வெறுப்பார்கள்? என் மகன் ஒருவனுக்குக்கூட 'ஸ்டாலின்' என்று தான் பெயர்.

அந்தப் பேட்டியின் போது 1966-ஆம் ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் இருந்த நிலவரப்படி, கழக உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை-கழகக் கிளை களின் எண்ணிகை - கழகம் நடத்திய பல்வேறு போராட்டங்கள்- ஆகியவை பற்றிய தகவல்களையும் என்னிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டனர் 'பிராவ்தா' ஏட்டினர்.

சென்னையில் கூடிய கழகப் பொதுக் குழு எடுத்த முடிவிற்கிணங்க 1966 பிப்ரவரி 20 முதல் 27 வரை 'கழகக் கொடி வாரம்' கொண்டாடப் பட்டது கோலாகலமாக.

தேர்தல் நிதிக்குப் பணத்தைத் திரட்டவும் அதன் மூலம் தி. மு. கழகத்திடம் எண்ணற்ற ஏழை மக்களுக்குள்ள ஈடுபாட்டைக் காட்டிடவும் வளர்த்திடவுமே அவ்வாறு கொடி வாரம் கொண்டாட ஏற்பாடு செய்யப் பட்டது.

தேர்தல் சின்னமாம் உதயசூரியனும் அறிஞர் அண்ணாவின் உருவமும் பதிக்கப்பட்ட நான்கணா, ஒரு ரூபாய் விலையுள்ள கொடி வில்லைகள் ஆயிரக்கணக்கில் தயாரிக்கப்பட்டன. அவற்றின் விற்பனையைத் துவக்கிட-அதன் மூலம் மக்களுக்கு அரசியல் விழிப்பு உணர்ச்சியை ஊட்டிட - கழக முன்னணித் தோழர்கள் தமிழகத்தின் மூலைமுடுக்குகளுக்கெல்லாம் சென்றனர்.

அந்தக் கொடி வாரத்தின் போது நானும் நெல்லை மதுரை, கோவை, பெருந்துறை, இடைப்பாடி முதலான பல இடங்களில் கொடி விற்பனையில் ஈடுபட்டேன்.

120

அன்றைய தண்ணீர்த் தட்டுப்பாடு

தண்ணீர்ப் பஞ்சம் தமிழ்நாடெங்கும் தலை விரித்தாடிக் கொண்டி ருந்த நேரம் அது. தெருவோரங்களில் தீய்கின்ற வெயிலில்-குடி நீர்க் குழாய்களை நோக்கிப் படையெடுத்த வண்ணம் இருக்கும் குடங்களின் அணிவகுப்புகள். சொட்டுத் தண்ணீர் கூடச் சொட்டிடாது, குழாய்களி லிருந்து! அதனால் எரிச்சல் உற்றிடும் ஏழைகள் அன்று ஆண்டவர்களைத் திட்டித் தீர்த்த வண்ணமே திரும்பிடுவர் தம் இல்லங்களுக்கு.

1966-மார்ச் முதல் வாரத்தில் சட்ட மன்றத்திலே தாக்கல் செய்யப் பட்டிருந்த வரவு-செலவுத் திட்டம் பற்றிய விவாதத்திலே கலந்து கொண்ட நான் தண்ணீர்ப் பஞ்சத்தால் மக்கள் தவித்துப் புழுங்கிடும் நிலையினை எடுத்துரைத்தேன் விரிவாக;அந்த அவல நிலையினை அகற்றிட அரசாங்கம் என்ன நடவடிக்கைதான் எடுத்திருக்கிறது என்று அழுத்த மாகவே கேள்விக் கணைகளைத் தொடுத்தேன்.

''......18 ஆண்டுகளாக (காங்கிரசார்) ஆட்சியில் உணவுக்குப் பஞ்சம்! விலைவாசி விஷம்போல் ஏறுகிறது! இதையெல்லாம் தாங்கிக் கொண்டாலும் இந்த 'தர்மவான்கள்' ஆட்சியில், தாகத்திற்குத் தண்ணீ ராவது கிடைத்ததா என்றால் அதற்கும் பஞ்சம்.

''சென்னை நகருக்கு 200 மைல் தொலைவில் உள்ள காவிரியிலிருந்து குடிநீரை, தி. மு. கழகப் பொறுப்பில் உள்ள மாநகராட்சி மன்றம் கொண்டு வரவில்லை என்று (காங்கிரசார்) கூட்டம் போட்டுக் கேட்கி றார்களே—நான் பொறுப்புள்ள இடத்திலிருந்து பொறுப்பானவர்களை (அமைச்சர்களை)க் கேட்கிறேன்: 'ஏன் இதுவரை சென்னை நகருக்குக் குடி தண்ணீர் கொண்டு வரவில்லை?'

''சென்னை நகரில்தான் இப்படியென்றால் காவிரியும் கொள்ளிடமும் வலம் வரும் திருச்சியில் குடிநீர்ப் பிரச்சினையை ஏன் தீர்க்கவில்லை? காங்கிரஸ் நகராட்சியில் உள்ள தஞ்சையிலும் தண்ணீர்ப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கவில்லையே?

''கோவை சிறுவாணித் திட்டம் நமது எல்லையிலிருந்து, இரண்டு பர்லாங் தொலைவில்தான் உள்ளது. அந்தத் திட்டத்தை ஒழுங்காகச் செயல்படுத்தத்-தேவையான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவும் அரசாங்கம் தவறி விட்டது. அதனால் இன்று கோவை மக்கள் வண்டி களில் வரும் தண்ணீரை நகராட்சி உறுப்பினர்கள் வழங்கியுள்ள ரேஷன் கார்டு மூலம் பெற வேண்டிய நிலையுள்ளது.

-இவ்வாறு எதிர்க் கட்சித் துணைத் தலைவர் என்கிற முறையிலே நான் அன்றைக்குத் தொடுத்திட்ட கேள்விகளைப் பின்னர் பொதுப் பணித்துறை அமைச்சராக-முதலமைச்சராகப் பொறுப்புக்களை ஏற்றுக் கொண்ட நிலையிலும் நான் மறந்திடவில்லை.

குடிநீர்ச் சிக்கலுக்கு எப்படியாவது விடிவு காண மாட்டோமா என்கிற தாகத்தோடுதான் அந்தத் தாகம் தீர்க்கின்ற பணியிலே என்னை நானே வேகமாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டேன்.

அந்த முறையில்தான் 1969-இல் நான் முதலமைச்சர் பொறுப் பேற்ற உடனே சென்னை மாநகரம் கொடுமையான தண்ணீர்ப் பஞ்சத் தால் தவித்திட்ட பொழுது ஒரே வாரத்திற்குள் பத்தாயிரத்துக்கு மேற் பட்ட பம்புகள், துளைக்கிணறுகள் மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் இறக்கப் பட்டுக் குடிநீர் கிடைக்காத இடமே இல்லை என்கிற நிலை உருவாக்கப் பட்டது. அந்த விரைவான நடவடிக்கையைக் கண்டு சென்னை மக்கள் அடைந்திட்ட வியப்புக்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் அளவே இல்லை. ஆனந்த விகடன்' போன்ற ஏடுகளும் அந்தத் திட்டத்தை அப்போது வெகுவாகப் பாராட்டின.

சென்னைக்குக் காவிரி நீரைக் கொண்டு வரும் பொருட்டு, வீராணம் நீர்த் திட்டமும் வகுக்கப்பட்டது. அது விரைந்து செயலாக்கப்பட்டும் வருகிறது. கோவையை மறந்திடாமல்-சிறுவாணித் திட்டம் சீராக நிறைவேறிடக் கேரள அரசோடும் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளப்பட்டது.

தமிழகத்தில் எந்தப் பகுதியிலுமே குடிதண்ணீர்ப் பஞ்சம் தலை காட்டவே கூடாது என்பதற்காகக் 'குடிநீர் வாரியம்' ஒன்றும் அமைக் கப்பட்டுள்ளது. அதற்கென்று கோடிக் கணக்கிலும் பணம் ஒதுக்கப் பட்டுள்ளது.

சிங்கப்பூர்-மலேசியா போன்ற கீழை நாடுகளிலும் உள்ள தோழர் களுக்கு நான் அங்கெல்லாம் வருகை புரிந்திட வேண்டும் என்கிற வற்றாத ஆசை நெடு நாளாகவே உண்டு. எனக்கு அடிக்கடி அழைப்பு விடுத்த வண்ணம் இருந்தனர்.

குறிப்பாக, சிங்கப்பூரில் உள்ள 'மணி மலர் சங்கம்' என்னும் அமைப்பினர் நான் அங்கே வரவேண்டும் என்பதில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினர்.

எனக்கும் அந்த அன்பு நெஞ்சங்களை நேரிலே கண்டு அளவளா விடும் ஆசை இல்லையா என்ன?

எனவே, அவர்களுடைய அழைப்பினை ஏற்றுக் கொண்டேன். 1966 மார்ச் திங்களில் அங்கு செல்வதற்கான எல்லா முயற்சிகளும் மேற் கொள்ளப்பட்டன.

மலேசியா அரசும நான் அந்த நாட்டுக்கு வரலாம் என்பதற்கு அனுமதி வழங்கி விட்டது. இந்த வகையில் இலங்கை அரசை அது பின்பற்றவில்லை என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது!

ஆனால் இந்திய அரசுக்கோ என்னை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பி வைத்திட விருப்பமே இல்லை.

'இப்போது மலேசியா செல்ல அனுமதி இல்லை' என்று அறிவித்து விட்டது.

என்னைப் பொறுத்த மட்டிலும், காங்கிரஸ் அரசாங்கம், அன்று கடைப்பிடித்த கொள்கைகளை-விதிக்க முற்பட்ட தடைகளைக்-காரணம் இல்லாமல் அடைந்த கலக்கத்தை-எண்ணி எண்ணிச் சிரிப்புத்தான் வந்தது!

தீரம் மிகுந்த சீக்கிய மக்களுக்கும் தங்களுடைய பஞ்சாபி மொழி புறக்கணிக்கப்படுகிறதே என்கிற மனக்குறைபன்னெடுங் காலமாகவே உண்டு. இந்தி மொழி பேசிடுவோரின் ஏகாதிபத்திய வெறிக்கு எதற்காக நாம் இரையாகிட வேண்டும் என்கிற 'உரிமை உணர்வு' நெருப்பாகவே கனன்ற வண்ணம் இருந்தது அவர்கள் நெஞ்சத்தில். அதனுடைய விளைவுதான் 'பஞ்சாபி சுபா' என்னும் அவர்களுடைய தனி மாநிலக் கோரிக்கை.

பஞ்சாபி மக்கள் நலனைப் பாதுகாக்கத் தோற்றுவிக்கப்பட்ட 'அகாலி தளத்' தின் தலைவரான மாஸ்டர் தாராசிங் அவர்களும், அவருடைய சீடரான சாந்த் பதே சிங் அவர்களும் எவ்வளவோ எடுத்து ரைத்தும் மத்திய அரசு மதித்திடவில்லை, மக்களின் கருத்தை.

இந்தியாவின் பிற மாநிலங்கள் எல்லாம் மொழிவழியாகத் திருத்தி யமைக்கப்பட்ட போதும் கூடப் பஞ்சாபி மொழியினரின் கோரிக் கைக்குக் கொஞ்சம் கூடக் காது கொடுத்திடவில்லை காங்கிரஸ் ஆட்சி யாளர்கள்.

அமைதி வழியிலே சென்று, அறநெறியிலே நின்று-எந்தக் கோரிக் கையை எழுப்பினாலும் அதனை அலட்சியப்படுத்தி அடக்கு முறைகளை ஏவி விடுவதுதான் காங்கிரசாருக்கு எப்போதுமே வாடிக்கை. அதுவும் இந்தி மொழிக்காரர்களுக்குத் திருப்திதரும் வகையில் நடப்பதைத் தானே தங்கள் இனிக்கும் லட்சியமாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர் டில்லி யில் உள்ளோர்!

எனவே பஞ்சாபி மொழிக்காரர்களின் நெஞ்சக் குமுறலைப் பற்றி அவர்கள் பாராமுகமாய் இருந்ததில் வியப்பென்ன இருக்கிறது!

எனினும் மாஸ்டர் தாராசிங்கும் சாந்த் பதே சிங்கும் எத்தனை காலத்திற்குத்தான் பொறுமைக் கூட்டுக்குள்ளே புழுங்கிச் சாவது என்று ஆர்த்தெழுந்தனர்.

முதலில் மாஸ்டர் தாராசிங் உண்ணா நோன்பை மேற்கொண்டு அறப்போரைத் தொடங்கினார். தனி மாநிலக் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும் மொழி உரிமைகளைப் பாதுகாத்திடும் வகையில் ஓர் உடன்பாடு காண முன் வந்தது மத்திய அரசு. அதனுடைய வாக்குறுதிகளை நம்பிப் பண்டித நேரு அவர்களின் வார்த்தைக்கு மதிப்பளித்து, தம்முடைய கிளர்ச்சிகளை நிறுத்திக் கொண்டார் தாரா சிங். ஆனால் அந்த உடன்பாடு நியாயமான முறையில் நிறைவேற்றப்படவில்லை. நேரு மறைந்த பின்னர் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படுவோரும் யாரும் இல்லை.

அதனால் உள்ளம் உடைந்திட்ட சாந்த் பதே சிங் 1966 மார்ச் திங்களில் இறக்கும் வரையில் உண்ணா நோன்பு மேற்கொள்ளப் போவதாகவும், குறிப்பிட்ட நாளைக்குள் 'பஞ்சாபி சுபா' அமைக்கப்படாவிட்டால் தீக்குளித்து உயிர் துறக்கப் போவதாகவும் சூளுரைத்தார். அவர்தம் முடிவைக் கேட்டு நாடே அதிர்ச்சியுற்றது.

''எந்த நோக்கத்திற்காக இங்கே கழகத்தவர் மொழிப் போரிலே ஈடுபட்டுள்ளோமோ அதே நோக்கத்துக்காகத்தானே-இந்தி ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபடத்தானே- தனி மாநிலம் கோரி சாந்த் பதே சிங் தம் இன்னுயிரை ஈந்திடவும் முன் வந்துவிட்டார்! அந்த உத்தமர் உயிர் பிழைத்திட வேண்டுமே என்று என் போன்றவர்கள் மிகவும் கவலை கொண்டோம்.

அவர்தம் உறுதிப்பாடு-உள்ளத்திண்மை-காங்கிரசாரின் அலட்சியப் போக்கினையும் அசைத்திடத்தான் செய்து விட்டன. இறுதியில் தங்கள் பிடிவாதத்திலிருந்து இறங்கி வரும்படிதான் ஆயிற்று காங்கிரஸ் ஆட்சியாளரின் நிலைமை.

'பஞ்சாபி சுபா' தனி மாநிலம் அமைத்திடத் தலைமை அமைச்சரே வாக்குறுதி வழங்கி, வேண்டுகோள் விடுத்த பின்னரே சாந்த் பதே சிங்கும் தன் உயிர்த்தியாக முயற்சியைக் கைவிட்டார்.

இந்த விவேகமான முடிவை முன்பே விரைந்து அறிவித்திருந்தால் எத்துணை நல்லபெயர் ஏற்பட்டிருக்கும் மத்திய அரசுக்கு என்று என்னால் அப்போது எண்ணாமல் இருக்க முடியவில்லை.

தோன்றிய கால முதல் தூண்டா மணி விளக்காய்த் தொன்மைச் சிறப்பெல்லாம் சுடர்வீசி நின்றாலும்-'கன்னி' இளமையிலும் கலையாத தலை மகளாம் அன்னைத் தமிழுக்கு அகிலமெல்லாம் புகழ் உண்டு; இன்றல்ல பன்னெடுங்காலந் தொட்டே...

அந்தப் புகழ் மணத்தினை இக்காலப் போக்கிற்கு ஏற்ப மாநாட்டு வடிவிலே மேலும் பரப்பிட அரிய முயற்சியொன்றினை மேற்கொண்டனர் அயல்நாடுகளில் உள்ள தமிழ் அறிஞர்கள்.

''தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்''

—என்னும் பாரதியின் கனவும் நனவாகிடும் வண்ணம் கடமையாற்றிட முற்பட்ட குறிப்பிடத்தக்கவர்களில் ஒருவர் மறைத்திரு தனிநாயக அடிகள்.

அவர்தம் பேரார்வத்தாலும், மலேசியா-சிங்கப்பூர் நாடுகளில் வாழும் செந்தமிழ்ச் செம்மல்களின் தீவிரமான உழைப்பாலும்-முதலாவது உலகத் தமிழ்க் கருத்தரங்க ஆராய்ச்சி மாநாடு மலேசியா நாட்டின் தலைநகரான கோலாலம்பூரில் 1966 ஏப்ரல் திங்களில் கூட்டப் பெற்றது.

அப்போது மலேசியாவின் தலைமை அமைச்சராக இருந்த துங்கு அப்துல் ரகுமானே மாநாட்டினைத் திறந்து வைத்தார்.

அப்போது அவர் தமிழின் உயர் தனிச் சிறப்பினை வியந்து உரைத்ததாகக் கூறப்படும் சில கருத்துக்கள் எப்போதுமே நம் உள்ளத்தைப் புல்லரிக்கச் செய்வனவாகும்.

உலகம் முழுவதுமே பல்வேறு நாடுகளிலும் தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டோர் வாழ்கிறார்கள் என்றாலும் தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளிலேயே மலாய் தீபகற்பத்தில்தான். தமிழகத்திலிருந்து சென்றவர்கள் பெரும் எண்ணிக்கையில் குடியேறியிருக்கிறார்கள். எனவே மலேசியாப் பள்ளிகளிலும், பல்கலைக் கழகத்திலும் தமிழ் பாட

மொழியாகவே பயிற்றுவிக்கப் படுகிறது. வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டியான திருக்குறள் மலாய் மொழியிலும் சீன மொழியிலும் மொழி பெயர்க்கப் படுவதாகவும் துங்கு அப்துல் ரகுமான் அந்த மாநாட்டிலே அறிவித் திருந்தார்.

'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளீர்!' என்னும் அழகிய தமிழ் வரியில் பொதிந்துள்ள உலகந்தழுவிய ஒப்புரவு உணர்ச்சியினையும் அவர் அப்போது உவகை வெள்ளத்தில் மிதந்து பாராட்டியிருக்கிருர்.

அந்த முதல் உலகத் தமிழ் மாநாட்டுக்கு அமெரிக்கா, பிரிட்டன், ரஷ்யா, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, ஜப்பான், இலங்கை, ஆஸ்திரேலியா முதலான மொத்தம் 37 நாடுகளிலிருந்து இருநூறு தமிழ் அறிஞர்கள் சென்ருர்கள்.

தமிழ்நாட்டிலிருந்து அன்றைய முதல்வர் திரு பக்தவத்சலனர் தலைமையில் குழு ஒன்று சென்றது. மாநாட்டிலே கலந்து கொள்ள எதிர்க் கட்சித் தலைவர் நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்களும் அதில் இடம் பெற்றிருந்தார்.

மலேசியா அமைச்சர்கள் சம்பந்தன், மாணிக்கவாசகம் ஆகியோரின் ஆதரவோடு- ப்ழைய 'பொன்னி' ஏட்டின் ஆசிரியரான முருகு சுப்பிரமணியம் போன்றவர்களின் இடையருத முயற்சியோடு- ஏற்றமும் எழிலும் பூத்துக் குலுங்கிட நடைபெற்ற அந்த மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிய செய்திகள் இங்கே தமிழகத்திலே இருந்த என் போன்றவர்களுக்கெல்லாம் பெருமிதத்தைப்-பெருமகிழ்ச்சியையே அளித்தன.

அவ்வாறு உலகத் தமிழ் மாநாட்டினை முதலில் நடத்திய பெருமையை மலேசியா நண்பர்கள் தட்டிச் சென்றுவிட்டாலும் இரண் டாவது மாநாட்டினைத் தமிழகத்திலேயே நடத்துவதற்கான அழைப் பினை விடுத்து விட்டு வந்தார் திரு பக்தவத்சலம்.

ஆனல் அந்த மாநாட்டினைக் கோலாகலமாக- வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்கதாய்- வையக அறிஞரெல்லாம் வாழ்த்திடும் வண்ணமாய்- நடத்திக் காட்டும் அரிய வாய்ப்பு, செந்தமிழுக்காகச் சிறைக்கு மட்டு மல்ல- தீக்குளிக்கவும் அஞ்சிடாத தியாகத் திருவிளக்குகளைக் கொண் டுள்ள தமிழகத்தின் தி.மு. கழக அரசுக்கே பின்னர் கிட்டியது.

121

வள்ளுவருக்கு ஏற்றம்

தேர்தல் நிதியாகப் பத்து லட்சம் ரூபாயைத் திரட்டிட வேண்டும்-திரட்ட முடியும்-என்னும் கருத்தினைக் கழகத் தோழர் களிடமும் தலைவர்களிடமும் சிந்தித்துத்தான் நான் தெரிவித்தேன் என்ருலும், அவ்வளவு பெருந்தொகையினை, அத்துணைக் குறுகிய காலத்திற்குள் குவித்திட முடியுமா என்னும் கேள்விக்குறி என் நெஞ் சினைக் குடைந்தெடுத்ததும் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

எனினும் சோர்வுச் சூருவளியில் சாய்ந்திடும் மன மரத்தைத் தாங்கி நிமிர்த்தும் சூட்டுக்கோலும் தன்னம்பிக்கைதானே!

அந்தத் தன்னம்பிக்கையுடன் பலப் பல திட்டங்களையும் வகுத்துக் கொண்டு, துவளாத செயல் மறவர்களின் துணையோடு சுற்றுப் பயணங் களையும் இடைவிடாமல் மேற்கொண்டேன் நிதி திரட்டிட.

அத்தகைய நீண்ட நெடும் பயணங்களில் ஒன்றுதான் 1966 ஏப்ரல் 21-லிருந்து மே-முதல் நாள் வரை நான் புரிந்திட்ட கோவை மாவட்டச் சுற்றுப் பயணம்.

குருச்சான்வலக என்னும் குக்கிராமத்திலே தொடங்கிக் கோவைப் பெருநகர் வரை சென்று அந்தப் பயணத்திலே நாள் ஒன்றுக்கு 15 கூட்டங்கள் வீதம் 150 கூட்டங்களில் ஏறத்தாழ பத்து லட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட மக்களைச் சந்தித்தேன், ஆட்சிக்கு வருவதற்கு முன்னர் கூட!

கொங்குச் சீமையின் மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் பொங்கி வழிந்தது பொது மக்களின் கழக ஆதரவு, கூட்டங்கள்-கொடியேற்று விழாக்கள் என்று திறமுடன் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த தேர்தல் நிதியளிப்பு நிகழ்ச்சிகளில் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஆடவரும், பெண்டிரும் காசுகளை மட்டும் அள்ளித்தரவில்லை. தங்களிடமுள்ள அணிமணிகள்- கம்மல், கொலுசு, வளையல், கணையாழிகள் போன்ற வைகளையெல்லாம் கூடக் கழற்றித் தந்தனர். கோழிகள், புருக்கள், முயல்கள், முட்டைகள் முதலானவையும் கொடுக்கப்பட்டன. அவை யெல்லாம் உடனுக்குடன் ஏலம் விடப்பட்டு அந்தத் தொகைகள் தேர்தல் நிதியிலே சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன.

நாளை கூட்டங்கள், கொடியேற்று விழாக்களுக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட தேர்தல் நிதிகளைப் பெற்றுக்கொள்வதோடு நின்றிடவில்லை. யாராவது எனக்கு விருந்து பரிமாறிட-சிற்றுண்டி வழங்கிட-என் கையெழுத்துப் பெற்றிட-என் கையினைக் குலுக்கிட-என் அருகே அமர்ந்து புகைப் படம் எடுத்துக் கொள்ள ஆர்வம் காட்டும்போது அவைகளுக்கும் கட்டணங்கள் விதித்துத் தேர்தல் நிதிக்குத் தென்பூட்டினேன்.

என்னுடைய இந்தக் கட்டண ஏற்பாடுகள் சில விந்தையான நிகழ்ச்சிகளைச் சந்திக்கவும் வைத்தன.

அப்படித்தான் கண்ணமநாய்க்கனூரிலிருந்து எஸ். வி. மில் செல்லும் வழியில் எனக்குத் தாங்கொணாத தாகம் ஏற்பட்டது. அடுத்து வந்த ஒரு தோட்டத்தருகே காரை நிறுத்தினோம். வழியில் கார் நிற்பதனையும் அதில் நான் அமர்ந்திருப்பதையும் அறிந்து கொண்டுவிட்ட அந்தத் தோட்டத்து நண்பர் எலுமிச்சைச் சாறு பிழிந்து 'சர்பத்' கொண்டு வந்தார். தாகந்தீர்த்திட வந்த அவரைப் பார்த்து.

''நான் சர்பத் குடிக்க வேண்டுமென்றால் நீங்கள் தேர்தல் நிதிக்குப் பத்து ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும்''- என்று வேடிக்கையாகக் கேட்டேன்.

''என்னய்யா கிண்டலா பண்ணுகிறீர்? மத்தியானம் மூன்று மணி வெய்யிலில் தாகத்தால் தவிப்பீரே என்று தண்ணீர்கூட அல்லாமல் சர்பத்தே கொண்டு வந்திருக்கிறேன், இரக்கப்பட்டு' இதற்கு நீர் காசு தருவதை விட்டுவிட்டு என்னிடமே கட்டணம் கேட்கிறீரா?''

—என்று என்னைத் திருப்பிக் கேட்டிருந்தாலும் நான் வாய டைத்துப் போயிருக்க வேண்டியதுதான்.

அந்தப் பண்பாடுடைய நண்பர்-கழகத்தைப் பற்றியோ, கட்சி அரசியலைப் பற்றியோ அதிகம் அறிந்தவராகக் காணப்படாத அந்தக் கிராமத்து மனிதர்-என்னுடைய வினவுக்கு - விடையேதும் பகர்ந் திடவில்லை. முறுவல் பூத்திட்ட முகத்துடனே தம் வீட்டுக்கு விரைந்து சென்றார்; திரும்பி வந்தார் பத்து ரூபாய் பணத்தோடு. அதனை என்னிடம் நீட்டியவாறே,

''சீக்கிரம் சர்பத்தைக் குடிங்க!'' என்று தாய்மையுணர்வோடு அவர் வேண்டிக் கொண்டபோது என் நெஞ்சம் கரைந்தது நெக்குருகி.

சிற்றூராகட்டும், பேரூராகட்டும், தாரை, தப்பட்டை முழங்கிடத்-தாய்மார்கள் ஆரத்தி எடுத்திட - எனக்குத் தரப்பட்ட வரவேற்புகள் கரைகடந்த உற்சாகத்தையே ஊட்டின. மற்ற மாவட்டங்களைப்

போலவே கோவையும் எனக்குத் தூரமில்லை என்கிற உண்மையையும் முதன் முறையாக அவை உணர்த்தின. நானும் அதுவரை அத்தனை நாட்கள் தொடர்ந்தாற் போன்று பங்கேற்றுப் பயணம் மேற்கொண்ட தில்லை.

உழைப்புத் திலகமென ஒளிர்ந்திட்ட மாவட்டச் செயலாளர் உடுமலை நாராயணன் அவர்களின் திட்டமிட்ட ஏற்பாடுகளால் கொங்குநாட்டுக் கொள்கை மறவர்களின் முயற்சிகளால் என்னுடைய அந்தச் சுற்றுப் பயணத்தின்போது ரூபாய் நாற்பத்தோராயிரத்து ஐந்நூறு தேர்தல் நிதியாகத் திரட்டிட முடிந்தது.

ஒரே சுற்றுப் பயணத்தில் - ஒரே மாவட்டத்தில் — அதுகாறும் இத்துணைப் பெருந் தொகையைத் தேர்தல் நிதியாக அடைந்ததில்லை. எனவே, மற்ற மாவட்டங்களில் நிதி திரட்டும் அரும் பணிக்குத் தூண்டுகோலாகவும் அமைந்தது அந்தத் தொகை.

வாழ்வுக்கு வழி வகுத்த தமிழ்த் தலைவன் - உலகப் பெரும் புலவன் - மக்களாட்சித் தத்துவம் உரைத்திட்ட மாமேதை - 'பிறப் பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்' என்று பேசிய பகுத்தறிவுப் பகலவன் - 'இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டிற் பரந்து கெடுக உலகியற்றியான்!' என்று ஆண்டவனுக்கே அறைகூவல் விடுத்திட்ட புரட்சிப் பொறி, திருவள்ளுவருக்குச் சென்னை மயிலாப்பூரில் 2-6-1966 அன்று சிலையொன்று திறந்து வைக்கப்பட்டது.

தமிழினத்தில்- தமிழகத்தில்- பிறந்த போதிலும் தாரணிக்கே பொதுமறை வழங்கிய புதுமைச் சிற்பி திருவள்ளுவர். அவர் ஏற்றி வைத்திட்ட திருவிளக்கை - தேன் தமிழ்த் திருக்குறளைத் - திக்கெட்டும் பரப்பிடும் பணியையும் தன் ஒப்பற்றக் கடமையாய்க் கருதிச் செயல்பட்டு வந்துள்ளது தி. மு. கழகம். மற்றக் கட்சிகளும், அமைப்புக்களும் சமயக் கவிஞர்களையும், சாதித் - தலைவர்களையுமே போற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டிருந்த காலத்தில், திருவள்ளுவரின் சால்பு - தகைமை - தகுதி முதலானவற்றை இனங்கண்டு தெரிந்து அவரை ஏற்றிப் போற்றிட முதன் முதல் குரல் கொடுத்த பெருமையும் தன்மானத் திராவிட இயக் கங்களையே சாரும்.

வழிகாட்டிகளை மறந்திடாமல், அவர்தம் வழி நடந்திடும் பேரார்வத்துடன்தான், சட்டமன்றத்தில் நுழைந்ததும், வள்ளுவ ருக்குச் சிறப்புச் செய்யாதது ஏன் என்று வாதிடவும் முற்பட்டோம் காங்கிரஸ் ஆட்சியாளரிடம். சட்டமன்றத்தில் திருவள்ளுவர் படத்தினைத் திறந்து வைத்திட வேண்டும் என்று நானும், திருவள்ளுவர் நினைவாக அரசாங்கம் விடுமுறை நாள் விட வேண்டும் என்று புலவர்

கோவிந்தனும், சென்னை மயிலாப்பூர் பகுதியில் திருவள்ளுவருக்குச் சிலை வைத்திட வேண்டும் என்று சகோதரர் அரங்கண்ணலும் அவ்வப் போது கோரிக்கைகளை முன் வைத்தோம்.

காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர்களோ எங்கள் கோரிக்கைகளில் பொதிந்துள்ள நியாயஉணர்வினைப் பொருட்படுத்த மறுத்தனர். புறக்கணிக்கவும் துணிந்தனர். ஆனால் எங்கள் வற்புறுத்தல் வலுப்பெறவே, திரு. பக்தவத்சலனார் முதல்வராக இருந்த காலத்தில், நான் முன்னரே குறிப்பிட்டவாறு, திருவள்ளுவர் படம் திறந்து வைக்கப்பட்டது சட்ட மன்றத்தில்.

ஆனால் சிலை எழுப்பிட மட்டும் செயல்பட மறுத்து விட்டது காங்கிரஸ் அரசு.

எனவே, தி.மு. கழகத்தின் நிருவாகப் பொறுப்பிலிருந்த சென்னை மாநகராட்சியே அந்தச் செந்நாப் போதாரின் சிலை சமைத்திடும் சீரிய பணியினை மேற்கொண்டது.

அந்தச் சிலைதான் 2-6-66-இல் சென்னை மயிலாப்பூரில் திறந்து வைக்கப்பட்டதாகும்.

தத்துவ வித்தகராம் வள்ளுவருடைய சிலையினைத் தத்துவ ஆராய்ச்சியில் தாகங்கொண்ட அப்போதைய இந்தியக் குடியரசுத் தலைவராக இருந்த டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களே திறந்து வைத்ததும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

'தத்துவ ஞானிகளே நாட்டின் தலைமகன்களாகக் கோலோச்சிட வேண்டும்' என்னும் பேரறிஞன் பிளேட்டோவின் கனவை நினைவாக்கப் பிறந்தவர் போலத் தம்மை அறிவுக் கூர்மையால் உயர்த்திக் கொண்ட ஆற்றலாளர் டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன். இங்கிலாந்திலுள்ள ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகம், இரவீந்திரநாத் தாகூருக்கு 'டாக்டர்' என்னும் இலக்கியச் சிறப்புப் பட்டத்தினை வழங்கிட விழைந்த போது, தன்னுடைய மரபுகளையெல்லாம் தானே ஒதுக்கி வைத்துவிட்டுக் கவிஞரின் இருப்பிடத்திற்கே-சாந்தி நிகேத'னுக்கே சென்று-தன் சார்பில் பட்டம் அளித்திடத் தன், பிரதிநிதியாகத் தேர்ந்தெடுத்து அது அனுப்பியது டாக்டர் இராதா கிருஷ்ணனைத்தான்.

அத்தகைய அறிஞர், மேதைகளுக்கெல்லாம் மேதையான திருவள்ளுவர் சிலையினைத் திறந்திட முன் வந்தது என் போன்றவர் களெல்லாம் பழைய நிகழ்ச்சிகளை நினைவுகூர்ந்து மகிழ்ந்திடத்தக்க வகையிலே அமைந்திருந்தது.

அந்த விழாவிற்கு அப்போதைய முதல்வர் திரு பக்தவத்சலனாரே தலைமை தாங்கிடவும், சென்னை மாநகராட்சித் தி.மு.க.வினர் பெருந் தன்மையோடு ஏற்பாடு செய்திருந்தனர்.

நானும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் நாவலரும், மற்றும் கழக முன்னணியினரும் அவ்விழாவிலே பார்வையாளராகக் கலந்து கொண்டோம்.

தமிழராக பிறந்திட்ட ஒவ்வொருவரும் பெருமிதம் அடைந்திடத் தக்க வகையிலே அந்தச் சிலை திறப்பு விழா பெருஞ்சிறப்போடு நடந்து என்ன பயன்?

தமிழ் நாட்டார் இதயம் எல்லாம் குமுறிக் கொந்தளித்திடும் வண்ணமே, தன்னுடைய வழக்கமான அலட்சியப் போக்கினைக் காட்டிற்று மத்திய அரசின் செய்திப் படத்துறை.

சிங்காரச் சென்னை மாநகரில் திருவள்ளுரின் சிலையை திறப்பதைத் தான் தலையாய நிகழ்ச்சியாக மேற்கொண்டு தில்லியிலிருந்து புறப்பட்டு வந்திருந்தார் குடியரசுத் தலைவர் இராதா கிருஷ்ணன்.

ஆனால், மத்திய அரசு செய்திப் படத் துறையினரோ, அவர் கலந்து கொண்ட மற்ற நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் படம் எடுத்துக் காட்டினர். வள்ளுவர் சிலை திறப்பு விழாவை மட்டும் வேண்டுமென்றே படம் பிடிக்காமல் விட்டு விட்டனர்.

அவர்களுடைய அந்த ஓரவஞ்சனைச் செயலுக்கு ஒரே காரந் தான் அப்போது புலப்பட்டது.

'திருவள்ளுவர் சிலை திறப்பு நிகழ்ச்சியினைச் செய்திப் படத்திலே சேர்த்து விட்டால், மற்ற மாநிலக்காரர்களும் அதனைப் பார்ப்பார்கள் பிறகு, எந்தச் சமயத்தையும் சார்ந்திடாமல் எந்தச் சாதியையும் ஏற்றிடாமல், பொதுமை நோக்கோடு புதுமைக் கருத்துக் கதிர்களைப் பரப்பிய வள்ளுவரைப் பற்றி-அவருக்குச் சிலை எழுப்பியதன் மூலம் தன் திறமையையும், பெருந்தன்மையையும் வெளிப்படுத்திய சென்னை மாநகராட்சியைப் பற்றி-அதன் நிர்வாகத்தினைக் கைப்பற்றி விட்ட தி.மு. கழகத்தின் வளர்ச்சியைப் பற்றி-இந்தியா முழுவதுமே அறிந்து கொள்ளக் கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டுவிடுமே! அதற்கு இடந் தரலாமா? —என்கிற பொல்லாங்கான நினைப்பினால் தான் பொலிவோடு நிகழ்ந்திட்ட அந்தத் தமிழகச் சிறப்பு நிகழ்ச்சியினைச் செய்திப் படத் துறையினர் புறக்கணித்திடத் துணிந்திருக்க வேண்டும்.

இல்லையென்றால், தங்களுடைய அலட்சியப் போக்கிற்கு வேறு என்ன காரணத்தைத் தான் அவர்கள் இயம்பிட இயலும்?

இதைப்பற்றி முதல்வர் பக்தவத்சலனார், மத்திய அரசிடம் தமிழ் மக்களின் இதயக் குமுறலை வெளிப்படுத்திட வேண்டும் என்று 'முரசொலி'யில் நான் அப்போது தலையங்கமே தீட்டினேன்.

ஆனால் மத்திய செய்திப்பட துறையினர் திருந்திய அறிகுறியே தென்படவில்லை. தமிழக நிகழ்ச்சிகளை அலட்சியப் படுத்துவதையே தொடர்ந்து கடைப்பிடித்தனர்.

அந்த அவமதிப்பினைத் தாங்கிட முடியாததால்தான், பின்னால் தமிழக ஆட்சிப் பொறுப்பைத் தி.மு.கழகம் ஏற்றுக் கொண்டபோது, மாநிலத்திற்கென்று தனியாகச் செய்திப் படப்பிரிவு ஒன்றைத் தோற்றுவித்துக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாய நிலை உருவெடுத்தது.

இந்திய பூபாகமே திகைப்புக் கடலிலே திணறிடும் வண்ணம்; 1966-ஜூன் திங்கள் முதல் வாரத்தில் ஒரு செய்தியினை வெளியிட்டார் அப்போதைய மத்திய நிதியமைச்சர் திரு சுசீந்திர சவுத்திரி.

122

நாணயங் கெட்டது

அதன் படி இந்திய ரூபாய் நாணயத்தின் மதிப்பு திடீரென்று 36.5 சதவிகிதம் குறைக்கப்பட்டு விட்டது.

அதனால் ஏற்பட்ட பரபரப்பு- குழப்பம்- பொருளாதாரச் சீர்குலைவுகள்-பொருள்களின் விலைவாசி ஏற்றங்கள் - அளவிடற்கரியன.

அதுவரை ஓர் அமெரிக்க டாலருக்கு ரூ.4.76 கொடுத்தால் போதும்; நாணய மதிப்புக் குறைப்புக்குப் பின்னரோ அதே டாலருக்கு ரூ-50 தர வேண்டியதாயிற்று.

ஒரு ஸ்டர்லிங் பவுனுக்கு அதுவரை ரூ. 15 இணையாக இருந்தது. அந்த நிலைமை மாறி ரூ. 21 கொடுக்கும் அளவுக்கு ரூபாயின் மதிப்புக் குறைந்தது.

பொதுவாக ரூ. 100 கொடுத்து வரவழைத்துக் கொண்டிருந்த எந்த அந்நியப் பொருளுக்கும் ரூ. 157-50க்கு மேல் கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை உருவாயிற்று.

எனவே, மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக்கால முடிவில் அயல் நாடுகளுக்கு இந்தியா திருப்பித் தரவேண்டிய கடன் தொகை ரூ. 2269 கோடியுடன் மேலும் ரூ. 1500 கோடி கூடுதலாகத் தந்திட வேண்டிய இடர்ப்பாட்டுக்கு இலக்காகிட நேர்ந்தது, நாட்டின் மொத்தப் பொருளாதாரம்.

அந்த நாணய மதிப்புக் குறைப்பால்- வெளிநாட்டுப் பத்திரிக்கைகளின் விலையெல்லாம் அடுத்த நிமிடமே உயர்த்தப்பட்டன. விமானம் உயரப்பறப்பதைப் போன்றே வெளிநாடுகளுக்குரிய விமானக் கட்டணங்களும் உடனே உயரப் பறந்தன. பம்பாய், கல்கத்தா முதலான பெரு நகரங்களில் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ இறக்குமதி ஆகும் அத்தனை பொருள்களும் மின்னல் வேக விலையேற்றம் பெற்றன.

இந்தியா விடுதலை பெற்ற அந்தப் பதினெட்டு ஆண்டுக் காலத்தில் இரண்டாவது முறையாக 1966-இல் நாணயத்தின் மதிப்புக் குறைக்கப்பட்டது. 1949-இல் முதல் நாணய மதிப்புக் குறைப்பு மேற்கொள்ளப் பட்டது. உலகப் போரால் ஏற்பட்ட சீர்குலைவுகளைச் சரிகட்ட மற்ற நாடுகளைப் பின்பற்றி முதலில் நாணயக் குறைப்புச் செய்ததற்குப் போதுமான முகாந்

திரம் இருந்தது. ஆனால், இந்த இரண்டாவது முறை நடவடிக்கைக்கு எத்தகைய தர்க்கரீதியான காரணங்களையும் தந்திட முடியவில்லை மத்திய அரசால்.

எனவேதான், காங்கிரஸ் கட்சியிலேயே இருந்த கிருஷ்ண மேனன் போன்ற தலைவர்களே அரசின் திடீர் நடவடிக்கைக்குக் கடுமையான கண்டனம் தெரிவித்தனர்.

வெளி நாடுகளின் வற்புறுத்தலால் நாணய மதிப்பைக் குறைக்க வில்லை என்று அரசுத் தரப்பிலே கூறப்பட்டாலும், அமெரிக்க அரசும், உலக வங்கியும் வற்புறுத்தியதாலேயே அத்தகைய நடவடிக்கை மேற் கொள்ளப்பட்டதாக அப்போது பரவலாகப் பேசிக் கொள்ளப்பட்டது.

அப்போது 'முரசொலி'யில் தீட்டிய தலையங்கத்தில் இவ்வாறு நான் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்:

...நாணய மதிப்பைக் குறைப்பது என்பது பல்வேறு நாடுகளிலே கடைப்பிடிக்கப்பட்ட ஒன்று எனினும், அவர்கள் புத்திசாலித்தனமாகப் புளியங்கொம்பைப் பிடித்துத் தப்பித்துக் கொண்டவர்கள்; இங்குள்ள வர்கள் முருங்கைக் கொம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு 'இதுதான் புளியங் கொம்பு' என்று முரட்டுத்தனமாகச் சாதிப்பவர்களாயிற்றே! பண மதிப்புக் குறைப்பு என்பது அரிதாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டிய முறை. அடுத்தடுத்துப் பல தடவை பணமதிப்புக் குறைப்பு ஏற்படு மானல் மக்கள் நாணயத்தின் மீதுள்ள நம்பிக்கையை இழப்பர்.

''...எப்படியோ யார் வைத்த கொள்ளியோ-வீடு வேகிறது!... பதினெட்டு ஆண்டுக் காலப் 'பிளவைக்கட்டி' இன்று பண மதிப்புக் குறைப்பு' என்னும் சிகிச்சையால் உடைத்துக் கொண்டு சீழும் இரத்தமும் சிந்துகிறது! இனி எந்தச் சிகிச்சையும் பயன்படாது. புரை யோடி விட்டது. கபாலத்தைக் குடைந்து கொண்டு போய்விட்டது. இனி அறிவிலாவது மதிப்பைக் குறைக்காமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது காங்கிரஸ் தர்பாரின் கடைசி முயற்சியாக இருக்கட்டும்!"

1966-இல் செய்யப்பட்ட நாணய மதிப்புக் குறைப்பினல் ஏற்பட்ட விளைவுகள்தான் பின்னல் விலைவாசி ஏற்றத்தை இறக்க முடியாமலே செய்து விட்டது என்பது நிபுணர்கள் பலரின் கருத்து.

திருச்சி-தஞ்சை வட்டாரத் தி. மு. க. மாநாடு 1966-ஜூன் திங்கள் 14, 15 நாட்களில் பேராசிரியர் க. அன்பழகன் அவர்கள் தலைமையில் பெருஞ்சிறப்போடு நடைபெற்றது. சி. வி. எம். அண்ணாமலை அவர்கள் தான் மாநாட்டுத் திறப்பாளர்.

தி. மு. கழகத்தின் அந்தக் காலத் தூண்களில் ஒருவரான மறைந் திட்ட பெரியவர் கே. கே. நீலமேகம் அவர்களின் நினைவுப் பந்தலில்—

தீக்குளித்த 'சிங்கத் தமிழன்' சின்னச்சாமி அரங்கில்—சீர்மல்கிட நிகழ்ந்தேறிய அந்த மாநாட்டில் நான் மட்டும் கலந்து கொள்ளவில்லை.

பாதை தவறிடத் தயங்காத ஒருவரது பாதகச் செயலே என் நெஞ்சினில் நெருப்பை அள்ளிக் கொட்டிக் கால்களையும் கட்டிப் போட்டுவிட்டது-திருச்சி மாநாட்டுக்கு அப்போது நான் செல்ல முடியாதபடி.

தென்னிந்திய நடிகர் சங்கத் தலைவர் பதவிக்கு இலட்சிய நடிகர் எஸ். எஸ். இராசேந்திரன் போட்டியிட்டார். அவருக்கு எதிராகக் காகா ராதாகிருஷ்ணன் மாற்றுக் கட்சியினரால் நிறுத்தி வைக்கப் பட்டார்.

கழகத்தைச் சார்ந்தவர் எவராயினும் எஸ். எஸ். ஆரைத்தானே ஆதரிக்க வேண்டும்? அதுதானே கட்சிக்குக் காட்டக் கூடிய நன்றி; நாணயம்; கடமை; கட்டுப்பாடு?

ஆனல், கழகத்தின் 'முக்கியப் புள்ளிகளில்' ஒருவராகக் கருதப் பட்ட ஒரு 'தீவரவாதியோ'-சொந்தக் கட்சிக்காரரையே தோற்கடித் திடும் நோக்கோடு-சூதுகள் நிறைந்த போக்கோடு-சுழன்று பணியாற் றினர். மாற்றுக்கட்சி நண்பர் வெற்றியைப் பெற்றிட வேண்டி மறைமுக வேலைகள் அத்தனையிலும் மனங்கூசாமல் அவர் ஈடுபட்டார். அள்ளிவிட்டார் பணத்தை; அனுப்பி வைத்தார் கார்களை; எப்படி யாவது இலட்சிய நடிகரைத் தோல்விப் படுகுழியிலே நெட்டித் தள்ளிட வேண்டும் என்கிற நீங்காத ஆசை-நெறி பிறழ்ந்த வெறி-அவருக்கு!

இவ்வளவுக்கும் அவர் கழகம் மேற்கொண்ட அறப்போர்களிலே கலந்து கொண்டு சிறைக்குச் சென்றவரா? தியாகத் தழும்புகளை ஏற்றவரா? கருஞ்சட்டையைக் கழற்ற மாட்டேன் என்று கொள்கைப் பிடிப்போடு நின்றமைக்காகக் கொலை மிரட்டலுக்கு இலக்கானவரா? 1965-இல் இந்தித் திணிப்பினை எதிர்த்துத் தன்னுடைய வீட்டு மாடியில் கொடி ஏற்றி துக்கம் கொண்டாடிய துணிச்சலுக்காக அன்றையக் காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர்களின் அச்சுறுத்தலுக்குத்தான் ஆளாக்கப்பட்ட வரா? ஏதும் இல்லை!

எந்தத் தியாக முத்திரைக்கும் இடம் கொடாமலே கழகத்தின் முன் வரிசையிலே இடம் பிடித்துக்கொண்டவரே அவர் அவருக்குள்ள பெருமையெல்லாம், ஆயிரக்கணக்கான கழகக் கண்மணிகள் 1965 அறப் போரில் ஈடுபட்டுத் தங்கள் உயிரைப் பறிகொடுத்து-உதிரத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்த காலத்திலும், கோவா கடற்கரையிலே காதற் காட்சிகளில் நடிக்கத் தயங்காதவர் என்பதே!

அந்த 'அரிய மனிதர்' திரு எம். ஜி. ராமச்சந்திரன் அவர்கள்தான் சொந்தக் கட்சிக்காரர் ஆயிற்றே என்கிற நிதானம் கூட இல்லாமல் இலட்சிய நடிகரைத் தோற்கடிக்க முயன்றிட்டார்.

கட்சிக் கட்டுப்பாட்டையே குலைத்திடும் அவர்தம் கண்ணியமற்ற செயல் கண்டு என் நெஞ்சம் புண்பட்டுப் புலம்பிற்று.

நான் பாளையங்கோட்டைத் தனிமைச் சிறையில் இருந்த போது எழுந்திட்ட எண்ணங்களைத் தொகுத்துப் 'பாளை நினைவுகள்' என்னும் தலைப்பில் 'முரசொலி' பொங்கல் மலர் ஒன்றில் கட்டுரை தீட்டியி ருந்தேன். அதில்,

'கழகத்தால் தனக்கு என்ன லாபம் என்று கருதுபவன் புற்று நோயைப் போன்றவன்: தன்னால் கழகத்திற்கு எந்த அளவுக்கு லாபத் தைத் தேட முடியும் என்பவன் கழகத்திற்கு இரத்த நாளத்தைப் போன்றவன்.

—என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

நடிகர் சங்கத் தலைவராக இலட்சிய நடிகர் எஸ். எஸ். இராசேந்திரன் தேர்தெடுக்கப்பட்டார். அது கழகத்திற்குப் பெருமை என்று கருதிட வேண்டிய நண்பர் எம். ஜி. ஆர். கழக ,வேட்பாளரை எதிர்த்தே வேலை செய்வதைக் கண்டதும் இரத்த நாளமாக இயங்கிட வேண்டியவர் எப்படியோ மாறிவிட்டாரே -என்று அப்போதே நான் எண்ணிக்கொண்டேன், எரிச்சலும் அடைந்தேன்.

அவர்தம் அடாத செயலுக்கு அணை போட்டிட வேண்டாமா என்று அண்ணா அவர்களிடமும் முறையிட்டேன்.

நடிகர் சங்கத் தேர்தலில் எம். ஜி. ஆரால் ஆதரிக்கப்பட்ட மாற்றுக் கட்சி நண்பர் தோற்கடிக்கப்பட்டு இலட்சிய நடிகரே வெற்றி பெற்று விட்டதால், பிரச்சினைகளைப் பெரிதாக்கிட வேண்டாம் என்கிற பெரும் போக்கில் அண்ணா அமைதியாக இருந்து விட்டார்.

ஆயினும் கட்சிக் கட்டுப்பாட்டுக்கே களங்கம் விளைத்திட்ட எம். ஜி. ஆரின் செயல், நெருஞ்சி முள்ளிலும் கொடுமையாக என் நெஞ்சினை உறுத்திற்று. அதனால்தான் அவர் பங்கேற்றிடும் நிகழ்ச்சிகளில் சில காலமாவது நாமும் கலந்து கொள்ளாமல் ஒதுங்கியிருப்போமே என்கிற எண்ணத்தில் திருச்சி-தஞ்சை வட்டார மாநாட்டிற்கு நான் செல்லாமல் சென்னையிலேயே தங்கி விட்டேன்.

அதே ஜூன் திங்கள் 18, 19 தேதிகளில் தமிழக மாணவர் இந்தி ஆதிக்க எதிர்ப்புக் குழுவினர் சார்பில் சிறப்பு மாநாடு ஒன்று தஞ்சை யில் நடைப்பெற்றது.

எழுச்சிப் பிழம்புகளாய்-எரிமலைச் சிகரங்களாய்-தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து மட்டுமின்றி வெளி மாநிலங்களிலிருந்தும் எண்ணற்ற மாணவ இளஞ்சிங்கங்கள் அங்கே திரண்டிருந்தனர்.

ஆனால். அந்த மாநாட்டிற்கு முன் கூட்டியே என்னால் சென்றிட முடியவில்லை. காரணம், மாநாடு தொடங்கிய முதல் நாளான 18-6-66 மாலையில் தென்காசியில் தேர்தல் நிதியளிப்புக் கூட்டம் ஒன்றில் நான் கலந்து கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அடுத்த நாள் 19-6-66 காலையிலோ மதுரையில் டாக்டர் இலக்குவனர் துவங்கிய 'குறள் நெறி' நாளிதழ் வெளியீட்டு விழாவில் சிறப்புரை ஆற்றிடவும் ஒப்புக் கொண் டிருந்தேன்.

மதுரை நிகழ்ச்சியை முடித்துக் கொண்டு நான் தஞ்சைக்கு விரைந்து சென்ற போது மாநாடே முடியுந்தறுவாயில் இருந்தது.

அண்ணா அவர்கள் வீணைக் குரலில் தேனில் குழைத்தெடுத்த செந்தமிழ்ச் சொற்களில் வீர முழக்கம் புரிந்து கொண்டிருந்தார் தானைத் தளபதியாக.

அலைகடலின் ஓசையும் அடங்கிவிட்டதோ என்னும்படியாக அண்ணாவின் விளக்கவுரையினை ஆர்வத்துடன் கேட்டுக்கொண்டிருந் தனர் மாணவ மணிகள். அந்த அமைதியான கடலினூடே நான் மேடையை நோக்கி மெள்ள ஊர்ந்திட முற்பட்டேன்.

அண்ணா அவர்கள் பங்கேற்றிடும் எந்தப் பொது நிகழ்ச்சியிலும் அவர்தான் இறுதி உரையாற்றுவார். அவருக்குப் பின்னர் எவர் பேச முற்படினும் அது எடுபடவே எடுபடாது.

அன்றையத் தஞ்சை மாணவர் மாநாட்டிலும் அண்ணா பேசத் தொடங்கிய பின்னரே நான் சென்றதால் எனக்குச் சொற் பொழிவு நிகழ்த்திடும் சுமை குறைந்தது என்றே நான் எண்ணிக் கொண்டேன்.

ஆனால், அண்ணா அவர்களோ தம்முடைய சொற்பொழி வோடு மாநாட்டினை முடிவிற்குக் கொணர்ந்திடவில்லை. அந்த

வாடிக்கையை வழியனுப்பி வைத்துவிட்டு என்னையும் பேச அழைத்திட்டார் இப்படிச் சொல்லி:

''...நான் இத்துடன் முடிக்கவில்லை! தம்பி தொடர்கிறான்!''

அந்தச் சொற்களைக் கேட்டதும் என் உள்ளமும் உடலும் புல்லரித்தன; எதிரே குழுமியிருந்த மாணவச் சிங்கங்களோ கொள்ளை மகிழ்ச்சியுடன் கரவொலி எழுப்பினர்.

என் உரையைத் தொடங்கும்பொழுதே இவ்வாறு குறிப்பிட்டேன்:

''அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பேசிவிட்ட பிறகு நான் பேசுவது என்பது எனக்கு மிகவும் சங்கடமாகவே இருக்கிறது.

''அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பேசிவிட்டார்கள் என்றால்- தமிழ் நாடே பேசிவிட்டதாக அர்த்தம்....தமிழ்த் தாயே பேசிவிட்டதாகப் பொருள்; மாணவர்களின் பொங்கும் உணர்ச்சியே பிரதிபலித்துவிட்டதாகவும் பொருள்.''

—நான் இப்படி அண்ணாவின் பெருமையினைப் பாராட்டிப் பெருமிதத்தோடு உரையாற்றிய அந்த மாணவ மாநாட்டில், அச்சமயம் கட்சிக் கட்டுப்பாட்டையே கறைப்படுத்திய எம்.ஜி.ஆர். இல்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

123

காகித ஓடம்

தீவிரமான அரசியல் பணிகளுக்கு என்னை நானே ஆட்படுத்திக் கொண்ட பொழுதே திரைப் படங்களுக்கு உரையாடல் தீட்டுவதை,, அந்த உரையாடல்களிலே கழகக் கொள்கை மணத்தைக் கமழ விடுவதை ஒரு கடமையாகவே நான் கொண்டிருந்தேன் என்பதை முன்பே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

'அவன் பித்தனா?' திரைப்படம் என் கலைத் துறைப் பணிக்கு மேலும் ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். இலட்சிய நடிகர் எஸ். எஸ் இராசேந்திரன் நடித்த உமையாள் புரொடக்ஷன்சாரின் தயாரிப்பான அப்படம் 1966 ஏப்ரல் 29-இல் தமிழகம் எங்கணும் திரையிடப்பட்டது.

அதில் இப்படி ஓர் உரையாடலையும் எழுதியிருந்தேன்:

''ஒற்றுமை பேசி வேற்றுமை வளர்ப்போர்-
ஊரையடித்து உலையில் போடுவோர்-
ஒருவர் தேவைக்கே இவ்வுலகு
உண்டென்று கூறுவோர்-
உழைத்தும் கூலி கொடார்-
உண்ணச் சோறிடார்
வண்ணத் தமிழ் அழிப்போர்
வளர் தொழில் வாழாது கெடுப்போர்-
ஏமாற்றக் கற்றவர்
ஏமாறி இளைத்தவர்-
இவர்களுக்கு மத்தியில்
கொள்கைச் சிங்கங்கள்
கொடுமை கண்டு அஞ்சாத
இலட்சியத் தங்கங்கள்
இவர்கள் அத்தனை பேரும்
பைத்தியக்காரர்கள் என்றால், நானும் பைத்தியக்காரன்தான்!''

சில நேரங்களில் சில மனிதர்களைச் சந்திக்கும் பொழுது, சிந்திக்கும் பொழுது இந்த 'அவன் பித்தனா?' உரையாடல் என் நெஞ்சிலே வந்து அலை எழுப்புவது உண்டு!

அந்தப் படத்துக்கு அடுத்தபடியாக நான் திரைக் கதை உரையாடல் தீட்டி வெளியிட்ட படம்: 'மறக்க முடியுமா?' என் தமக்கை மகன்

முரசொலி மாறன் முதன் முதலாக இயக்குநராக அறிமுகமானது அந்தப் படத்தின் மூலம்தான். இன்னொரு தமக்கை மகன் அமிர்தம் அந்தப் படத்தின் ஒளிப்பதிவாளர்.

இதில் குறிப்பிடத்தக்க இன்னொரு சிறப்புச் செய்தியும் உண்டு. மெல்லிசை மன்னர் இராமமூர்த்தி அவர்களின் இசை அமைப்பில் நான் ஒரு பாடலையும் அந்தப் படத்திற்கென்று தீட்டியிருந்தேன்.

'காகித ஓடம் கடலலை மேலே போவது போலே மூவரும் போவோம்'

அந்தப் படத்தில் வரும் உள்ளத்தை உருக்கிடும் ஒரு காட்சிக்கேற்பவே இந்தப் பாடலை நான் உருவாக்கியிருந்தேன். பின்னால், பல ஆண்டுகள் கடந்த பிறகும் கூட எல்லாருடைய இதயத்தையும் தொட்டிடும் அளவுக்கு அது செல்வாக்குப் பெற்றிடும் என்று அப்போது நான் எண்ணவே இல்லை.

ஒருவருடைய உள்ளத்தில் பீறிடும் உணர்ச்சி வெள்ளத்திற்கு உண்மையான வடிவம் மட்டும் கிடைத்துவிட்டால் அது மற்றவர் மனத்திலும் நிலையான இடத்தைப் பெற்றுவிடும் என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகவே எனக்குக் காட்சி தருகிறது இந்தக் 'காகித ஓடம்' பாட்டு.

கலை விருந்திலே நாட்டங்கொண்ட மக்களைக் களிப்புக் கடலிலே ஆழ்த்திட- அதே நேரத்தில் அவர்தம் அன்புக் காணிக்கையாகத் தேர்தல் நிதிக்குப் பணமும் திரட்டிட முப்பெரும் கலை விழாக்களை மூன்று நாட்கள் நடத்துவது சென்னையில் என்று திட்டமிட்டோம்.

அண்ணாவின் பிறந்த நாளையொட்டியே 1966 செப்டம்பர் 16, 17, 18 ஆகிய தேதிகளில் அந்தக் கலை நிகழ்ச்சிகள் விழிகளுக்கும் சிந்தனைக்கும் விருந்து படைத்தன. பல்லாயிரக்கணக்கில் மக்கள் மட்டுமல்ல, பணமும் வந்து குவிந்திட்ட அந்த விழாக்களில் நண்பர் நாகூர் அனிபாவின் இசை, குமாரி விஜயாவின் கதா காலட்சேபம், குடந்தை சீனிவாசனின் வில்லுப் பாட்டு, கழக முன்னணியினரின் கற்கண்டுச் சொற்பொழிவுகள், இலட்சிய நடிகர் எஸ். எஸ். இராசேந்திரனின் 'தென்பாண்டி வீரன்' நாடகம்-முதலான பல நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெற்றிருந்தன.

மூன்றுவது நாள் விழாவில் நான் எழுதி நடித்த 'காகிதப் பூ' நாடகமும் அரங்கேறிற்று.

அந்த முப்பெரும் விழாக்கள் மட்டும் ரூபாய் 67 ஆயிரத்தை அள்ளித் தந்தன தேர்தல் நிதியாக. அந்தத் தொகையோடு முன்பே திரட்டப்பட்டிருந்த ஐந்து லட்சம் ரூபாயையும் சேர்த்து அவற்றுக்குரிய பாங்க் ரசீதுகளை ஒரு சந்தனப் பேழையில் வைத்துப் பொருளாளர் என்கிற முறையில் கழகத்தலைவர் அண்ணா அவர்களிடம் அளித்தேன்.

'இன்னும் நான்கு மாதங்களுக்குள் நாலரை லட்சம் திரட்டிப் பத்து லட்சம் எல்லையை எட்டிட வேண்டும்!' என்கிற எண்ணமும் அச்சமயம் மின்னலெனப் பாய்ந்திட்டது என் நெஞ்சினில்; ஒரு விதத்தில் அது எனக்குக் கலக்கத்தையும் கொடுத்தது.

எனினும், 18-9-66-இல் அந்த முப்பெரும் கலை விழாவில் முதன் முதல் அரங்கேற்றம் பெற்றிட்ட என்னுடைய 'காகிதப் பூ' நாடகம் என் கனவை நனவாக்கிடும், என் கவலை தீர்க்கும் மருந்தாக்கிடும் என்கிற உள்ளுணர்வும் எனக்கு நம்பிக்கை ஊட்டிடத் தவறவில்லை அப்போது. ஏனெனில் எடுத்த எடுப்பிலேயே, தொடக்க நாளிலேயே பொது மக்களிடமிருந்து கிடைத்திட்ட உற்சாகமிகுந்த வரவேற்பு நான் எதிர்பார்த்ததற்கு மேல் அமைந்திருந்தது.

எனவே, 'காகிதப் பூ' வைக் கொண்டே தேர்தல் நிதி என்னும் மாலையை மேலும் தொடுத்து முடித்திடத் தீர்மானித்தேன். தமிழகம் எங்கணும் பல ஊர்களில் அந்நாடகம் நடத்தப்பட்ட ஒரே நாளில் திருச்சியில் ரூ. 13 ஆயிரம், கடலூரில் ரூ. 6 ஆயிரம், கள்ளக்குறிச்சியில் ரூ. 10 ஆயிரம், மன்னையில் ரூ. 12 ஆயிரம், தஞ்சையில் ரூ. 10 ஆயிரம் என்கிற வேகத்தில் பண வசூலுக்கும் அது வழி வகுத்தது.

சிறிய விதை பெரிய மரமாய் உருவெடுப்பதைப் போல, ஒரு சிறு நிகழ்ச்சி அரிய திட்டம் ஒன்றுக்கு அடித்தளம் அமைத்து விடுவதும் உண்டு.

என்னுடைய வாழ்க்கையில் நான் அப்படிச் சில நெஞ்சுருக்கும் நிகழ்ச்சிகளைக்-காட்சிகளைச் சந்திக்க நேர்ந்ததும் உண்டு. சந்தர்ப்பம் வாய்த்திட்ட போது அவற்றுக்கு நான் பரிகாரம் தேடிட முற்பட்டதும் உண்டு.

1966 செப்டம்பர் திங்கள் இறுதியில் கரூர் நகரில் தேர்தல் நிதியளிப்புக் கூட்டம் ஒன்றில் கலந்து கொள்வதற்காக நான் சென்றிருந்தேன்.

பல தோழர்கள் கழகத்தின்பால் உள்ள பிடிப்பால், பேரன்பால், தேர்தல் நிதி அளித்திட முண்டியடித்துக் கொண்டு முன் வந்தனர்.

அவர்களுடைய உற்சாகமான கொடையளிப்புப் போட்டியிலே நான் உள்ளம் பறி கொடுத்து நின்றிட்ட வேளையில் உண்டியலை ஏந்திக் கொண்டு மெள்ள மேடை ஏறி வந்தனர் இரண்டு தோழர்கள்.

கழகத்தை எப்படியேனும் ஆட்சிக் கட்டிலில் அமர்த்தியே தீருவது என்னும் ஆர்வங்கொண்டு அயராது உழைத்திடும் இலட்சக் கணக்கான மக்கள் வெள்ளத்திலே தாங்களும் சிறு துளிகளாகப் பணத்தைச் சேமித்து அவர்கள் தந்திட்ட அந்த உண்டியலைப் பெற்றுக்கொண்ட போது என் சிந்தை நெகிழ்ந்தது; நீரிலும் மிதந்தன என் கண்கள்!

காரணம், நிதியளித்திட வந்திட்ட பழனிச்சாமி, தங்கராஜ் ஆகிய இரு தோழர்களில் தங்கராஜ் என்பவர் கரம் இழந்து பரிதாபமாகக் காணப்பட்டார். அவர் உண்டியலைத் தந்திட முயன்ற காட்சி உள்ளத்தையே வெடித்திட வைப்பதாக உருக்கிற்று.

இப்படி எத்தனை எத்தனை இளைஞர்கள் முதியவர்கள் கரம் இழந்து, காலொடிந்து, உடல் ஊனமுற்று நடைப்பிணங்களாக நாள்தோறும் போராடிக் கொண்டிருக்கின்றனர் வாழ்க்கையோடு!

இவர்கள் எல்லோரும் ஓரளவேனும் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டிட-கவலைத் தீயைத் தாண்டி வந்திட-ஏதேனும் நிவாரணம் தேடிச் சுமைதாங்கியாய்த் தொண்டாற்றினால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்!

கரூரிலே மட்டுமின்றி, இன்னும் பல இடங்களிலே நான் காண நேர்ந்திட்ட அத்தகைய அவலக் காட்சிகளே, பிறகு முதலமைச்சர் பொறுப்பினை நான் அடைந்திட்ட பின்னர் 'ஊனமுற்றோர் மறு வாழ்வுக்கான திட்டம்' ஒன்றினை உருவாக்கிட அடித்தளமாய் அமைந்தன என்றாலும் மிகையில்லை.

நெல்லை நகராட்சியினைத் தி. மு. கழகம் கைப்பற்றிவிட்டதே என்கிற தீராத ஆத்திரத்தால், அன்றையக் காங்கிரஸ் ஆட்சியினர் திடீரென்று அதனைக் கலைத்து விட்டனர் ஆதாரம் ஏதுமின்றி.

அந்த நியாயமற்ற அரசின் நடவடிக்கையை எதிர்த்து நீதி மன்றத்திலே வழக்குத் தொடுத்திட நிதி திரட்டிட உதவுமாறு நெல்லை

நண்பர்கள் கேட்டுக் கொண்டனர். அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு ஏற்ப 1966 அக்டோபர் 30-இல் நெல்லை சங்கீத சபாவில் 'காகிதப் பூ' நாடகம் நடத்தப்பட்டது. ரூ 8500 வரை வசூல் ஆயிற்று.

அந்த நிகழ்ச்சியை முடித்துக் கொண்டு சென்னைக்குத் திரும்பும் வழியில் திண்டிவனம், திருக்கோயிலூர் ஆகிய இடங்களிலும் நிதி நிகழ்ச்சிக்காகக் 'காகிதப் பூ' நாடகத்தில் நான் நடிக்கும்படி ஆயிற்று.

அச்சமயம் வழக்கத்திற்கு மாறாக என் குடும்பத்தினரும் என்னுடன் பயணம் புரிந்தனர்.

அந்தப் பயணத்தின் போதும், வேறொரு நிகழ்ச்சிக்காகக் குடும்பத்தினர் மதுரை சென்றிருந்த நிலையில்தான் திரும்பும் வழியில் அவர்களையும் என்னோடு இணைத்துக் கொண்டேன்.

1966 அக்டோபர் முதல் நாள் திண்டிவனத்தில் 'காகிதப் பூ' நாடகம் மற்ற ஊர்களையெல்லாம் மிஞ்சிடும் வகையில் ரூ. 13, 250 வரை வசூல். மறுநாள் காலை தம்முடைய மழலைச் செல்வங்களுடன் நண்பர் இரெ. இளம்வழுதி அவர்கள் என்னைக் கண்டிட வந்தார் திண்டிவனத்திற்கு. இரண்டு குடும்பங்களும் அன்றே செஞ்சி, சாத்தனூர் ஆகிய வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க இடங்களைக் கண்டு களித்துவிட்டு, திருக்கோயிலூர் சென்றோம்.

அக்டோபர் மூன்றாம் நாள் திருக்கோயிலூரிலிருந்து சென்னைக்குப் புறப்பாடு.

அதற்குமேல் இயற்கைக்குப் பொறுக்கவில்லை!

மதுராந்தகத்தைக் கடந்தபோது சீறிடும் கோரப் புயல் எங்கள் காரை மடக்கிப் போட்டு விட்டது. அதனுடைய சுழல் வீச்சினால் படாத பாடு பட்டன மரம் மட்டைகள் செடி கொடிகள் எல்லாம்!

எங்கள் காருக்கு எதிரிலேயே ஒரு மரம் முறிந்து விழுந்து விட்டது. அதனுடைய கிளைகளை அப்புறப்படுத்தி விட்டுக் காரை நகர்த்திட முயன்றிட்டபோது,

மறுபடியும் ஒரு பெரிய மரமே விழுந்தது, எங்களைச் சிறை வைப்பது போல.

இனியும் பயணத்தைத் தொடர்ந்திட முயல்வது அறிவுடைமை ஆகாது; முடியவும் முடியாது என்கிற நிலையில் சாலையிலேயே தேங்கி நின்று விட்டோம்.

கொம்பு சுற்றி அடித்திடும் கோரப் புயலில் காரின் கதியே என்ன ஆகுமோ என்கிற கலக்கம் வேறு எங்கள் நெஞ்சைக் கனக்கச் செய்தது.

சிறிது நேரம் சென்று சாலையிலிருந்து ஒரு கல் தொலைவு உட்பகுதியில் உள்ள கருங்குழி பயணிகள் விடுதிக்குச் சென்றோம். உணவு வாங்கி வரக் காரை மதுராந்தகம் அனுப்பினோம்.

போன காரோ திரும்பி வரவில்லை. பாதையின் குறுக்கே மரம் விழுந்து விட்டதால் கார் வர முடியாமல் மதுராந்தகத்திலேயே நின்று விட்டது. காரோட்டியும் வர இயலாத அளவுக்குக் கடும் புயல் தாங்கள் இருந்த விடுதியைச் சுற்றிலும் எல்லா மரங்களுமே விழுந்து கொண்டிருந்தன.

ஒரு நாள் முழுதும் பசியோடு போராட்டம். குழந்தைகள் துடித்துப் போனார்கள். விடுதி முழுவதும் குளம் போலத் தண்ணீர். உட்காரவும் இடமில்லை. ஒரு சிறிய கட்டிலில் ஐந்து பேர்—நான், துணைவி, அமிர்தம், செல்வி, தமிழரசு ஆகியோர் அமர்ந்து கொண்டோம்.

இரவு பத்து மணி இருக்கும்.

அந்தப் பகுதியில் விடிழந்த ஆதித் திராவிட மக்கள் நூற்றுக்கு மேற்பட்டோர் அந்த விடுதியில் எங்களோடு அடைக்கலம் புகுந்தனர்.

அவர்களில் ஒரு சகோதரிக்குப் பிரசவ வேதனை. அவரைச் சுற்றிப் பரிதாபத்திற்குரிய ஒரு குடும்பம். ஒரே அழுகை. அந்தத் தாய்க்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. இரவு முழுவதும் தூக்கம் ஏது? அமிர்தத்திற்கு உடல்நலிவு ஏற்பட்டு ஏதோ ஒரு மாத்திரையைச் சாப்பிட, அது 'அலர்ஜி' ஆகி உடம்பெல்லாம் வீங்கி விட்டது. இப்படி இரவு முழுதும் பசி பட்டினியோடு; பயங்கர வேதனைகளையும் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

பொழுது விடிந்தது; புயலும் ஓய்ந்தது. மழை மட்டும் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது அப்போது "அண்ணே" என்ற ஒலியுடன் இரண்டு, மூன்று பேர் விடுதிக்குள் ஓடி வந்தனர்.

மதுராந்தகம் ஆறுமுகமும் கழக நண்பர்களும் கையில் சில உணவுப் பொட்டலங்களுடன் அலறித் துடித்து எங்களருகே வந்தனர். நாங்கள் பட்ட வேதனை கண்டு, அவர்கள் கண்கள் குளமாயின. அதுதானே எங்கள் கழகத்தின் குடும்பப் பாசம்! எப்போதுமே தொண்டாற்றும் பண்பு கொண்ட தோழர் ஆறுமுகமும், ஏனைய மதுராந்தகம் தோழர்களும் விடுதியில் விழி நீர் பெருக்கிக் கொண்டிருந்த தாழ்த்தப்பட்ட குடும்பத்தினருக்குத் தேவையான வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தனர்.

பின்னர், விடுதியிலிருந்து மதுராந்தகம் நோக்கி மழையில் நனைந்தவாறு நடக்கத் தொடங்கினோம். மதுராந்தகம் ஏரியின் கரைகள் உடைந்து வெள்ளம் பல முனைகளில் சீறிப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. ஏரி மிகவும் பழுதுபட்டுப் போவதுடன் விவசாயிகள் பெரிதும் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்று ஆறுமுகம் கவலை தெரிவித்தார். இன்னும் சில மாதங்களில் அண்ணா தலைமையில் ஆட்சி உருவாகி, நான் பொதுப்பணி அமைச்சர் பொறுப்பேற்று, அதே கருங்குழி விடுதியில் மாவட்ட அதிகாரிகள், சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் கூட்டத்தைக் கூட்டி, மதுராந்தகம் ஏரி உட்படப் பல ஏரிகளின் சீர் திருத்தப் பணிகள் பற்றி முடிவுகள் எடுப்பேன் என்று அப்போது யாரும் கருதியிருக்க முடியாது. ஆனால் அதுவே சில மாதங்களில் நடந்து விட்டது.

இயற்கைப் புயலால் ஒரு முறை கருங்குழி விடுதியில் வாட்டம்! அடுத்து வீசிய அரசியல் புயலால் அதே கருங்குழி விடுதியில் பொதுப் பணிக்கான கூட்டம்.

மூன்றாவது பொதுத் தேர்தல் மூலம் 1962-இல் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட தமிழகச் சட்டமன்றத்தின் இறுதிக் கூட்டம் 9-11-1966 அன்று நடைபெற்றது.

124

காமராசரைக் காப்பாற்றியவர்

இந்த மாநிலத்தில் ஏறத்தாழ இருபதாண்டுக் காலம் தொடர்ந்தாற் போல் கோலோச்சிக்கொண்டிருந்த காங்கிரஸ் கட்சி, சட்டமன்றத்தில் ''Treasury Bench" என ஆங்கிலத்தில் அழைக்கப்படுகிறதே அந்த ஆளுங்கட்சிப் பகுதியில் அமர்ந்திட முடிந்திட்ட கடைசி நாள் அதுதான்.

அடுத்து வரப்போகும் பொதுத் தேர்தல் மூலம் புதிய சட்டமன்றம் தேர்ந்தெடுக்கப்படவிருக்கும் நிலையில் பழைய சட்ட மன்றம் முடிவுறுந் தறுவாயில் நடைபெறும் இறுதி நாள் கூட்டத்தில் ஆளுங்கட்சியும் எதிர்க் கட்சியும் ஒன்றையொன்று பரஸ்பரம் பாராட்டிக்கொள்வதே வாடிக்கை.

நானும் அன்றைய தினம் 'பாராட்டு வழங்கிடும் பணி'யில் என்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டேன், எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவர் என்கிற முறையில்.

ஆனல் தனிப்பட்ட முறையில் அமைச்சர் பெருமக்கள் சிலரின் ஆற்றலைப் போற்றிய அளவில் என் நெஞ்சம் நிறைவு பெற்றிடவில்லை அது பழைய சட்ட மன்றத் தொடரின் இறுதி நாள் கூட்டமாயினும் எதிர்க்கட்சிப் பொறுப்பினை ஏற்றிட்ட நிலையில் பொதுமக்களின் இன்னல்களை-கண்ணீர் வெள்ளங்களை இதயப் பொருமல்களைப்-எரிமலைக் குமுறல்களை எதிரொலிக்காமல், போற்றிப் பாசுரம் மட்டுமே பாடிவிட்டு அமர்வது எனக்குரிய ஜனநாயகக் கடமையாகாதே என்கிற உள்ளுணர்வும் ஊற்றெனப் பொங்கிற்று என் உள்ளத்தில்.

அதனல்தான், நண்பர் மாதவன் கொண்டு வந்த ''சுயமரியாதைத் திருமணங்களைச் சட்டப்படி செல்லத்தககதாக்கிடும்'' தீர்மானம் போன்ற எத்தனையோ கழக உறுப்பினர்களின் தனி நபர் மசோதாக்களையெல்லாம் தங்களுக்கிருந்த பெரும்பான்மை பலத்தால் தள்ளுபடி செய்து தோற்கடித்துவிட்ட காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர்களின் தவருன போக்கினைச் சுட்டிக்காட்டிடவும் அன்றைய தினம் நான் தவறிடவில்லை.

அதனுடன், அச்சமயம் வீசிய கோரப்புயலினை நேரில் சந்தித்தவன் என்கிற நிலையில், வீடுவாசல்களை இழந்து,விழிநீர் பெருக்கி, வேதனையே

உருவமாகிவிட்ட பொதுமக்களுக்கு விரைந்து செய்திட வேண்டும் நிவாரணப் பணிகளை என்று வேண்டுகோள் விடுத்தேன் ஆட்சியாளர்க்கு. புயலின் போது சாலைகளில் விழுந்துவிட்ட மரங்களை அப்புறப்படுத்துவதில் சம்பந்தப்பட்ட இலாகாவினர் காட்டிய 'ஆமை வேகத்தையும்' சாடினேன் அப்போது.

அந்த இறுதி நாள் சட்டமன்றக் கூட்டத்தில் இப்படியும் குறிப்பிட்டேன்:

''...பாராட்டுவது வேறு, குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டுவது வேறு இரண்டையும் குழப்பிக்கொள்வது அரசியல் தெளிவாகாது.

''ஆண்டவன் என்ற ஒருவன் இருந்து, நான் அவனைச் சந்தித்தால் அவனைப் பார்த்து நான் கேட்கிற வரம் இதுவாகத்தான் இருக்கும். முதலமைச்சர் பக்தவத்சலத்தைப் போன்று சுறுசுறுப்பைக் கொடு!' என்றுதான் கேட்பேன். அந்த வரத்தைக் கேட்ட பிறகு, அடுத்த வரமாக 'முதலமைச்சர் அவர்களுடைய பிடிவாத உள்ளத்தைப் போக்கி விடு!' என்று அந்த ஆண்டவனைப் பார்த்துக் கேட்டிருப்பேன்!

...முதலமைச்சர் (திரு பக்தவச்சலம்) அவர்களுக்கு எங்களிடம் ஒரு குறை உண்டு. எதிர்க்கட்சி நல்ல அனுபவம் பெறவில்லை. என்று கூறிக் கொண்டிருக்கிருர்கள். அவர்களிடம் ஒன்று கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்; அதற்கான அனுபவத்தை அளிக்கும் வகையில் அந்த இடத்தை (எதிர்க்கட்சி இடத்தை) இந்தச் சட்ட மன்றத்தில் பிடித்துக்கொண்டு அடுத்த தடவை எதிர்க்கட்சி அனுபவங்களையெல்லாம் எங்களுக்குச் சொல்லித்தர வேண்டும் என்று அவர்களை நான் பணிவன்புடன் சபாநாயகர் அவர்கள் மூலம் கேட்டுக்கொள்கிறேன்......"

ஆனல், அடுத்து நடைபெற்ற நான்காவது பொதுத் தேர்தல் காங்கிரஸ் கட்சிக்கே புயலாக-பூகம்பமாகப் போய்விட்டதால் பின்னர் என்னுடைய எண்ணம் ஈடேறவில்லை.

திரு. பக்தவத்சலனர் அவர்கள் சட்ட மன்றத்துக்கு வெளியே இருந்தே எதிர்க்கட்சிப் பணிகளில் தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொண்டு விட்டார் தீவிரமாக.

வன்முறையை மேற்கொள்ளும் வன்கணர்கள் மக்களாட்சி நெறிமுறைக்கே வைரிகள். அந்தச் சமுதாயப் புல்லுருவிகளைச் சாடுவதற்கோ அவர்தம் அடாத செயல்களைத் தடுப்பதற்கோ என்றைக்குமே நமது கழகம் தயக்கம் காட்டியதில்லை. இதில் கட்சி வேறுபாடுகளையெல்லாம் கணக்கில் எடுத்துக கொள்வதும் இல்லை.

அவ்வாறுதான் 1966-நவம்பர் திங்களில் திரு காமராசர் அவர்கள் புது டில்லியிலே தாக்கப்பட்டார் என்கிற செய்தி அறிந்ததும் எனது கண்டனத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டேன்.

வடநாட்டில் பசுவை வதைக்கக்கூடாது என்கிற இயக்கம் ஒன்றை நடத்தினர் சிலர். பசுவைக் காப்பாற்றப் புறப்பட்ட அவர்களோ புலியினும் கொடியவர்களாக மாறிவிட்டார்கள்.

அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் தலைவராக, இரண்டு தலைமை அமைச்சர்களை ஏகமனதாகத் தேர்ந்தெடுக்க வழிவகுத்து 'king maker' ('அரசரையே உருவாக்குபவர்') என்னும் பெயர் பெற்றவராகத் திரு காமராசர் நிகரில்லாச் செல்வாக்கு பெற்றிருந்த நேரம் அது.

அவர்மீது, அந்த வன்முறைக் கும்பலுக்கு என்னதான் அத்துணைக் காழ்ப்போ, கசப்போ, கோபமோ, குமுறலோ தெரியவில்லை

'பசுவைக் கொல்லாதே' என்று முழக்கமிட்டுச் சென்ற அந்த ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் காமராசரைக் கொல்லவும் துணிந்து விட்டவர்களாக அடாத செயல்களில் இறங்கி விட்டனர். அவருடைய வீட்டை நாற்புறமும் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு கற்களை வீசிக் கதவுகளை உடைத்துக் கண்ணாடி சன்னல்களை நொறுக்கித்தீ வைத்திடவும் முனைந்து விட்டனர்.

அவர்களுடைய தாக்குதலைச் சமாளித்திட முடியாமல் காமராசரின் 'சமையற்காரரும் அடிபட்டு விழுந்து விட்டார். காமராசரோ ஓர் அறையினுள்ளே உள்தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டு தவித்திட வேண்டிய நிலை.

இந்தச் செய்தி டெல்லியில் இருந்த நமது கழகத் தோழர் ஒருவருக்கு எட்டியது. விரைந்தோடினார், காமராசர் இருந்த இல்லத்திற்கு. ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் அறியா வண்ணம் அவர் தங்கியுள்ள அறையருகே சென்றார். கதவைத் தட்டினார். ஆனால் எவனாவது வன்முறையாளனாகத் தான் இருப்பானோ என்கிற எண்ணத்தில் கதவைத் திறந்திடவில்லை காமராசர்.

உடனே தமிழில் பேசினார் கதவைத் தட்டியவர். அந்தத் தமிழைக் கேட்டதும் தைரியம் வந்து விட்டது காமராசருக்கு! கதவைத் திறந்து விட்டார். அடுத்த கணமே அவருடைய கையைப் பற்றி இழுத்துக் கொண்டு வேறொரு பாதுகாப்பான இடத்துக்கு இட்டுச் சென்றார்.

அவர் மட்டும் அந்த நேரத்தில் அங்குச் சென்றிடாமல், துணிச்சலோடு செயல்படாமல் போயிருந்தால்... நினைத்தாலே நெஞ்சம் பதறக் கூடிய நிலைதான்!

அன்று அந்தக் கொலை வெறியர்களிடமிருந்து காமராசரை மீட்ட கோதண்டபாணி என்னும் பெயருடைய அவர் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த அரிய தொண்டர்களில் ஒருவர்.

அந்தப் புதுடில்லி நிகழ்ச்சியைப் பற்றி 'முரசொலி' 8-11-66 இதழில் தீட்டிய தலையங்கத்தில் இவ்வாறு நான் குறிப்பிட்டேன்.

''...அரசியல் நோக்கங்களின் அடிப்படையில் டெல்லிப் பட்டணத்தில் திரு காமராசர் அவர்கள் தங்கியிருந்த வீட்டுக்கெதிரே ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தியதுடன் நில்லாமல்; வீட்டுக்கே தீயிட்டுக் கொளுத்தியிருக்கிற கொடுஞ்செயலையும் காணுகிற நேரத்தில் பண்புடைய அரசியல்வாதிகள் பதறவே செய்வர்.

'பசுவதைத் தடுப்புச் சட்டம் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று இரக்கத்தின் அடிப்படையில் கொள்கையை முழக்குகிறவர்கள், இப்படிப்பட்ட இரக்கமற்ற செயலில் ஈடுபட்டிருப்பது கண்டிக்கத் தக்கதாகும்.''

இதில் இன்னொரு வேடிக்கை என்ன தெரியுமா?

காங்கிரஸ் கட்சிக்குத் தலைவராக இருந்திட்ட போதிலும் காமராசர் தாக்கப்பட்டார் தறுக்கர்களால் என்கிற தகவல் எட்டியதுமே தவியாய்த் தவித்திட்டோம், தி.மு. கழகத்தைச் சார்ந்திட்ட அனைவருமே. ஒரு கழகத் தொண்டர் அவர் தம் உயிரினைக் காப்பாற்றிட துடியாகத் துடித்து ஓடியிருக்கிறார்; என்னைப் போன்றவர்கள் தயங்காமல் தொடுத்திட்டோம் கண்டணக்கணைகளை. ஏன்? இரத்த பாசம் தழுவிய இன்பப்பற்றால்-மொழிப் பற்றால்.

ஆனால் அதே சமயத்தில் இங்கே தமிழ்நாட்டில் கோவை மாவட்டத்தில் சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்டிருந்த அறிஞர்அண்ணாவின் உயிரையே பறித்திடக் குண்டர்கள் ஏவி விடப்பட்டனர். அந்தக் கொலை முயற்சி நூலிழையில் தவிர்க்கப்பட்டது. அந்த வன்முறைச் சம்பவம் பற்றிக் கண்டனம் தெரிவித்திட இங்குள்ள எந்தக் காங்கிரஸ் தலைவரும் கடுகளவு கூடக் கவலைப் படவில்லை.

கண்டனந்தெரிவிப்பது இருக்கட்டும்; கிண்டலாவது செய்யாமல் இருக்கலாம் அல்லவா, வன்முறையாளர்களால் தாக்கப்படும் கழகத்தவரை? அதுவும் இல்லை.

அண்ணாவுக்கு வந்திட்ட ஆபத்து ஒருபுறம் இருக்க, நாவலர் தேனியில் உயிர் தப்பியபோதும் சரி, நான் சென்னை-கோட்டூர்புரத்தில் கொலை வெறியர்களிடமிருந்து மீண்டபோதும் சரி, எங்கள்மீது அள்ளி வீசப்பட்ட ஏளனங்கள், ஏகடியங்கள்தான் எத்தனை, எத்தனை?

கட்சி வெறி இருக்க வேண்டியதுதான்; அதற்காக நடுநிலைச் சிந்தனையையே படுகுழியில் தள்ளிடும் அளவுக்கு—வன்முறை நிகழ்ச்சிகளைக் கூடக் கண்டிக்கத் தயங்கிடும் அளவுக்குப் பெரிய மனிதர்களின்

கண்ணை மறைத்திட வேண்டுமா, கருத்தைச் சிதைத்திட வேண்டுமா அந்தக் கட்சி வெறி?

மராட்டியத்திலும், குஜராத்திலும் உள்ள தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்களைச் சந்தித்திடவும், பம்பாய் ஆமதாபாத் முதலான நகரங்களில் தேர்தல் நிதியளிப்புக் கூட்டங்களில் கலந்துகொண்டிடவும் 12-11-66 காலை 9-10 மணி அளவில் சென்ட்ரல் நிலையத்திலிருந்து கிளம்பிய புகைவண்டியில் புறப்பட்டேன் சென்னை விட்டு.

நான் பம்பாய்ப் பெருநகரத்தை அடைவதற்குள்ளேயே வழியில் குண்டக்கல், பூனா, கிர்க்கி, கல்யாண் முதலான இடங்களில் கழகத் தோழர்கள் நூற்றுக்கணக்கில் திரண்டு வந்து தங்கள் அன்பு மழையிலே என்னை நீராட்டித் திளைத்தனர்.

பம்பாய் விக்டோரியா டெர்மினஸ் ரயில் நிலயத்தினுள் புகை வண்டி நுழைந்தபோதே கழகத் தோழர்கள் எழுப்பிய வாழ்த்து முழக்கங்கள் அந்த வண்டியில் பயணம் புரிந்திட்ட அத்தனை பேருடைய கவனத்தையுமே ஈர்த்திடும் வண்ணம் எதிரொலி எழுப்பின.

கரங்களிலே கழகக் கொடியினை ஏந்தி, ஆயிரக்கணக்கில் அந்தப் புகை வண்டி நிலயத்தையே ஆக்கிரமித்து நின்றிட்ட காளையர்களைக் கண்டபோது, நான் மராட்டிய மாநிலத்திற்குத் தான் வந்திருக்கிறேனா, இல்லை, தமிழகத்திலேதான் இருக்கிறேனா என்கிற உணர்வு என்னுள் எழுந்தது.

அந்தப் புகை வண்டி நிலயமே அதிர்ந்திடும் வகையில் எனக்கு வழங்கப்பட்ட வரவேற்பினை, அணிவிக்கப்பட்ட மாலைகளைக் கைத்தறி ஆடைகளைப் பல வடநாட்டுக்காரர்களும் கூட ஏன் வெளிநாட்டுக்காரர்களும்கூட வேடிக்கை பார்த்தனர் வியப்போடு.

பின்னர், திறந்த காரில் அமர்ந்தவாறே கழகத் தொண்டர் படையினரின் அணிவகுப்பைப் பார்வையிட்டேன்.

பம்பாய் சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் தங்கும் விடுதியில் நான் தங்கிக்கொள்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தனர் கழகத் தோழர்கள்.

ஆனால், ரயில் பம்பாயை அடைவதற்குத் தாமதமாகி விட்டதால், என்னால் விடுதிக்குச் சென்று களைப்புக்கு விடை கொடுத்திட ஒய்வு எடுக்க முடியவில்லை.

மாலை நான்கு மணிக்குத் திட்டமிட்டபடியே கிளம்பிய ஊர்வலத்தில் உடனடியாக நான் கலந்துகொள்ளும்படி ஆயிற்று.

மாதுங்கா-'போதர்' கல்லூரிக்கு எதிரிலிருந்துதான் ஊர்வலம் புறப்பட்டது. மூன்றரை மைல் கடந்து தாராவியைச் சென்று அடைந்தது.

வழியெங்கணும் மக்கள் வெள்ளம் நிரம்பி வழிந்தது.

மாதுங்காவும் தாராவியும்தான் பம்பாயில் தமிழர்கள் பெருவாரியாக வாழ்ந்திடும் பகுதிகள். அவர்கள் அங்கே கூட கோபுரங்களிலே கோலாகலமாக வாழ்ந்திடவில்லை. குடிசை வாழ் மக்களாகவும் அவர்கள் குடல் எரிந்திட-உடல் நலிந்திடத்-தங்கள் வாழ்க்கை வண்டியினைத் தள்ள முடியாமல் தள்ளிக் கொண்டுதான் இருக்கின்றனர்.

தமிழகத்திலிருந்து சென்ற என்னைக் கண்டதும் அவர்களுக்குத்தான் எத்துணை அன்புப் பெருக்கு! இதய மலர்ச்சி! அதனை வெளிப்படுத்திடும் வகையில் வழிநெடுக இருபுறங்களிலும் நின்றவாறும், தங்கள் இல்லங்களில் இருந்தவாறும், முதியவர், பெண்டிர், குழந்தைகள் எல்லாரும் என்னை நோக்கிச் செய்த கையசைப்புகளை-உற்சாகக் கண் பார்வைகளை-என்னவென்று சொல்வேன்!

பல தோழர்கள் காரில் சென்றுகொண்டிருந்த என் கரத்தினைக் குலுக்கிட முண்டியடித்துக்கொண்டு வந்தனர். அவர்களைக் கட்டுப்படுத்திடத் தொண்டர் படையினர் முற்பட்டபோது, அவர்கள் வேறொரு யுக்தியை கையாண்டனர். தேர்தல் நிதி அளித்திட்டால் தாராளமாகக் கை குலுக்கலாமே எனக்கருதி, ஒவ்வொரு ருபாயாக வழியெங்கும் தேர்தல் நிதி அளித்து என் கையைத் தொட்டுவிட்டுச் சென்றனர்.

ஆங்காங்கே தென்பட்ட அலங்கார வளைவுகள்-என் தலைமீது பொழியப்பட்ட மலர் மாரிகள்-என்னுடைய பயணக் களைப்பையெல்லாம் கூடப் பறந்தோடச் செய்துவிட்டன.

மக்களோ கட்டுப்படுத்த முடியாத அளவுக்குக் கடலெனத் திரண்டிருந்தனர்.

அந்தக் காட்சியினைக் காண்பதற்கு மாற்றுக் கட்சியினருக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை போலும்!

எனவே கூட்டம் நடைபெறாமல் செய்யும் பொருட்டு, முன்பே காவல் துறையினரை அணுகித் தடை விதித்திடுமாறு விண்ணப்பித்திருக்கின்றனர். கடைசி நேரத்தில் அந்தக் கூட்டத்திற்குத் தடையுத்தரவும் பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பம்பாய்க் கழகக் கண்மணிகள் போலீஸ் கமிஷனரைச் சந்தித்து நிலைமைகளை விளக்கிக் கூறிய பின் அந்தத் தடையுத்தரவு நீக்கப்பட்டுக் கூட்டம் நடத்திட அனுமதி வழங்கப்பட்டிருக்கிறது.

இத்துணை இடர்களை விளைவித்தது போதாது என்று நான்கு செத்த நாய்களைக் கூட்டம் நடக்கும் இடத்தருகே கொண்டு வந்து போட்டிருக்கின்றனர் காங்கிரசார்.

தாராவிவாழ் மக்களுக்கு நாற்றம் ஒன்றும் புதிதல்ல. சாக்கடை ஓடிடும் வீதிகளிலேயே நடமாடிப் பழக்கப்பட்ட அவர்களுக்கு, தோல் பதனிடும் தொழிற்சாலையிலிருந்து வரும் பிண நாற்றத்தையே வாழ்நாளெல்லாம் சகித்துப் பழக்கப்பட்ட அவர்களுக்கு, அந்தச் செத்த நாய்களின் நாற்றந்தானா அவர்களுடைய கழகப் பற்றைக் குறைத்திடப் போகிறது? கூட்டத்திற்கு வாராதபடி தடுத்திடப் போகிறது?

எனவே பல்லாயிரக்கணக்கான எண்ணிக்கையில் அங்கே திரண்டுதான் இருந்தனர் பொதுமக்கள். தேர்தல் நிதியினையும் வாரி வாரி வழங்கினர். பன்னிரண்டாயிரம் ரூபாய்வரை தேர்தல் நிதியாக என்னிடம் வழங்கப்பட்டது.

ஒரு தோழர் புதுமையான இத்தாலியக் கோழி ஒன்றைத் தேர்தல் நிதிக்கு அளித்தார். அதனை ஏலம் விட்டதில் ரூ. 192 வரை போட்டி போட்டுக்கொண்டு தோழர்கள் எடுத்தனர்.

இவ்வாறு பம்பாய்த் தோழர்கள் காட்டிய ஆர்வமும் அக்கறையும் எனக்குப் பன்மடங்கு உற்சாகம் ஊட்டின.

இந்தியாவிலேயே ஆலைகள் நிறைந்திட்ட- ஆடைகள் நெய்து குவிக்கின்ற- நகரமாம் ஆமதாபாத்துக்கு நான் வரவேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தினர் அங்குள்ள கழகக் கண்மணிகள்.

அவர்களுடைய அழைப்பினை ஏற்று 14-11-66 அன்று காலை ஏழு மணி அளவில் பம்பாயிலிருந்து ஆமதாபாத்துக்குப் புறப்படும் விமானத்தில் சென்றிட நான் ஆயத்தமானேன்.

ஆனால் விமானமோ குறிப்பிட்ட நேரத்தில் கிளம்பிடவில்லை. ஏதோ பழுது பட்டிருப்பதாகவும், பதினொரு மணிக்குத் தான் அது புறப்படும் என்றும் அறிவிக்கப்பட்டது.

காலை 8-20 மணிக்கே ஆமதாபாத்தை அடைந்திட வேண்டிய நான் திட்டமிட்டபடி செல்ல முடியாமற்போனதால் பம்பாய் விமான நிலையத்தில் இருப்பே கொள்ளாமல் தவியாய்த் தவித்தேன். குஜராத் மாநிலத்தில் வாழும்கொள்கைத் தங்கங்கள் குறித்த நேரத்தில் நான் வராமையால் ஏமாற்றத்துக்கு இலக்காகி இருப்பரே என்கிற கலக்கமும் என்னை வாட்டிற்று.

மணி பதினொன்றைத் தாண்டிற்று; அப்படியும் பறந்திடவில்லை விமானம், முன்னர் முழங்கிய அறிவிப்புப்படி.

'பகற்பொழுது முழுவதும் பயனில்லாமல் கழிந்து விட்டதே!' என்கிற வேதனை வேலெனத் துளைத்தது என் நெஞ்சினை.

மாலை ஐந்து மணி அளவில்தான் பின்னர் விமானம் கிளம்பிற்று பம்பாயிலிருந்து.

நான் ஆமதாபாத்தை அடைந்திட்ட பொழுது இரவு மணி ஏழு.

எனினும் ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட தோழர்கள் என் வருகைக்காகக் காத்திருந்தனர். வாழ்த்தொலிகள் எழுப்பி வரவேற்றனர்.

காலை ஏழு மணிக்கே ஆமதாபாத் விமான நிலையத்துக்கு அலை அலையாய் வந்து விட்ட இலட்சிய வைரங்கள் அவர்கள்; ஏறத்தாழப் பன்னிரண்டு மணி நேரம் கால் கடுத்திடக் காத்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள்.

கொளுத்தும் வெயில்; பசியால் கொதிக்கின்ற வயிறு; எனினும் கழகத்தின்பால் அவர்கள் கொண்டிருந்த பாசம் குன்றிடவில்லை! அதனால்தான் வெட்ட வெளியான அந்த விமான நிலையத்தில் ஆடவர்கள் மட்டுமின்றி அருப்புகளைச் சுமந்திட்ட அன்னையரும் நின்றிருக்கின்றனர் வெகு நேரமாக!

தமிழ்ப் பெருங்குடியினர் அவ்வாறு பெருந்திரளாய்க் குழுமியிருந்ததைக் கண்ட விமான நிலைய அதிகாரிகளுக்கும் ஊழியர்களுக்கும் தங்கள் ஆச்சரியத்துக்கு அணை போட்டுக் கொள்ள முடியவில்லை போலும்!

"தி. மு. கழகத்தின் வளர்ச்சி ஆமதாபாத்திலேயே இப்படி என்றால், தமிழகத்தில் எப்படி இருக்கும்!" என்று இரண்டொருவர் வாய் விட்டே தங்கள் வியப்பினை வெளிக்காட்டியிருக்கின்றனர், நம் கழகத் தோழர்களிடம்.

ஆமதாபாத்தில் மணிநகர் என்பது தமிழர்கள் பெரும் எண்ணிக்கையில் வாழ்ந்திடும் பகுதியாகும். அங்கு நான் சென்றிட்ட போது, ஆடி வெள்ளம் போல் ஓடி வந்தது மக்கள் கூட்டம். அதனைக் கட்டுப்படுத்தி எனக்கு வழியமைத்துக் கொடுப்பதற்குள் காவல் துறையினரும் கழகத் தொண்டர்களும் படாதபாடு பட்டனர்.

மணிநகர் வட்டத் தி.மு. கழகத்துக்குச் சொந்தமான இல்லத்தைப் பார்வையிட்ட பின் அதில் இரு வண்ணக் கொடிகளை ஏற்றி வைத்துவிட்டு இன்னொரு புதிய இல்லத்தின் திறப்பு விழா நிகழ்ச்சியிலும் கலந்து கொண்டுவிட்டுத் தேர்தல் நிதியளிப்பு விழாக் கூட்டத்தில் உரையாற்றிட நான் விரைந்து சென்றேன்.

ஆமதாபாத்தில் காங்கரியா அம்பிகா ஆலை 2-ஆம் எண் அருகில் அருகில் அழகிரி அண்ணன் அவர்கள் பெயரால் அமைந்திட்ட

திடலில்தான் அந்தத் தேர்தல் நிதியளிப்பு விழா சிறப்பாக நடைபெற்றது. தேர்தல் நிதியாக ரூ. 11,500 கிடைத்தது.

மறுநாள் நான் அங்கிருந்து புறப்படுவதற்கு முன்னர், ஆமதாபாத்திலுள்ள செய்தியாளர்கள் என்னைப் பேட்டி காண வந்தனர். சிக்கலான கேள்விகளையெல்லாம் தொடுத்தனர். எனினும் தக்க விடைகளை அளித்தேன். தேர்தல் நெருங்கிக் கொண்டிருந்த சமயமாதலால், கேள்விகள் பெரும்பாலும் அந்தத்திசை நோக்கியே அமைந்திருந்தன. தமிழகத்தில் காங்கிரஸ் கப்பல் கவிழ்ந்து விடுமோ என்கிற கலக்கமும் அவர்கள் தொடுத்திட்ட வினாக்களில் தொனித்தது.

அந்தச் செய்தியாளர்களுக்கிடையே நான் அளித்திட்ட விடைகளின் சுருக்கம் இதுதான்:

"...தமிழகத்தில் இடதுசாரிக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, முஸ்லிம் லீக், சுதந்திரா ஆகியவற்றுடனும், பிற கட்சிகளுடனும் தி.மு. கழகம் தேர்தல் உடன்பாடுகளைச் செய்து கொள்ளவிருக்கிறது; பூர்வாங்கப் பேச்சு வார்த்தைகள் வெற்றிகரமாக முடிந்துள்ளன. ஆனால் யார் யாருக்கு, எந்தெந்த இடங்களை ஒதுக்குவது என்பது இதுவரை முடிவாகவில்லை.

"மக்களின் மனோநிலையைக் கணித்துப் பார்த்திட முயன்றதில் வருகின்ற (1967) பொதுத் தேர்தலில் தமிழக மாநில சட்டமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சிகள் அதிகமான இடத்தைப் பெறும் என்கிற சூழ்நிலை உருவாகியிருக்கிறது. ஆனால் எதிர்க்கட்சிகள் அனைத்தும் பெறக்கூடிய இடங்கள் இவ்வளவுதான் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லி விட முடியாது."

சிவசேனை பற்றியும் என் கருத்தினைக் கேட்டனர் அச்செய்தியாளர்கள். அந்தக் கேள்விக்கு இப்படித்தான் நான் பதில் சொன்னேன்:

"மராட்டியர்களிடம் தமிழர்களுக்கு என்றுமே அன்பு உண்டு. அவர்களது வீரத்தை மதிக்கிறோம்; 'சிவாஜி கண்ட இந்து ராஜ்யம்' என்று சிவாஜியின் வரலாற்றை எழுதித் தாமும் வேடம் பூண்டு நாடகமாக நடத்தி தமிழகமெங்கும் சிவாஜியின் வீரத்தைப் புகழ்ந்துரைத்த பெருமை எங்கள் தலைவர் அண்ணாவுக்கு உண்டு.

"மராட்டியர்களிடம் எங்களுக்குப் பற்றே தவிர வெறுப்புக் கிடையாது. மேலும் தமிழர்கள் வெளிநாடுகளுக்கு, வெளி மாநிலங்களுக்குச் சென்றிருப்பது யாரையும் சுரண்டுவதற்காக அல்ல. அவர்கள் சுரண்டுவது தங்கள்வரண்ட தோலையும் எண்ணெய்இல்லாத தலையையுந்தானே தவிர வேறு யாரையும் அல்ல. அவர்கள் உழைத்துக் கூலி

வாங்கும் தொழிலாளிகள்; தங்கள வாழ்வை நகர்த்தத்தான் அவர்கள் வெளி மாநிலங்களுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே தமிழர்களைக் காப்பாற்றுவது மராட்டிய அரசாங்கத்தின் கடமையாகும்."

என்னுடைய இந்தக் கருத்து விளக்கம் சற்றுத் திகைப்பையே கொடுத்திருக்கலாம் அந்தச் செய்தியாளருக்கு. ஏனெனில், தமிழர்களைத் தாக்கிடும் சிவசேனைமீது நான் சீற்றத்தைக் காட்டுவேன் என்றே அவர்கள் எதிர்பார்த்திருக்கலாம்; அன்றையச் சூழ்நிலையில் அது இயற்கையும் கூட.

நானோ தங்களுடைய மாநிலத்தில் மற்ற மாநிலத்தவரின் ஆதிக்கம் ஓங்குவதா என மனங்குமைந்திட்ட சிவசேனையையோ அதன் தலைவர் பால் தாக்கரேயையோ வசை பாடிடவில்லை; தாழ்தாழ்ந்து தனிப்பட்ட முறையில் இழித்துரைத்திடவில்லை. மாறாக மராட்டியமக்களின் மன்னர் சிவாஜியின் மாட்சிமையையே போற்றிப் புகழ்ந்தேன். அத்தகைய உன்னத பரம்பரைக்கு உரிமையுள்ளவர்கள் ஒருமைப்பாட்டு உணர்வுக்கு ஊறு விளைவிக்கலாமா என்று சிந்திக்குமாறுதான் அச்செய்தியாளர்கள் கூட்டத்தில் கேட்டுக் கொண்டேன்.

பின்னர் ஆமதாபாத் நகரைவிட்டு 15-11-66 அன்று பிற்பகல் 12-10 மணியளவில் பம்பாய் வந்து சேர்ந்தேன் விமானம் மூலம்.

பம்பாயில் மன்கூர்டு என்னும் இடத்தில் 16-11-66 அன்று சிறப்புக் கூட்டம் ஒன்றுக்கு ஏற்பாடாகியிருந்தது.

துறைமுகத் தொழிலாளிகள் பெரும் எண்ணிக்கையில் உறைந்திடும் பகுதியே மன்கூர்டு. அங்குள்ள தோழர்களின் ஆர்வமோ கங்கு கரையற்றுப் பொங்கி வழிந்தது; போட்டி போட்டுக் கொண்டு தேர்தல் நிதி வழங்கினர். அறுபது வயது மூதாட்டி ஒருவரும், கோழி ஒன்றைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார் தேர்தல் நிதிக்கு. அங்கே கூட்டம் முடிவுறுவதற்கு இரவு 12-30 மணியாயிற்று.

பம்பாய்த் தமிழ்ச் சங்கம் கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன் அவர்களால் துவக்கி வைக்கப்பட்ட பெருமைக்குரியதாகும்.

18-11-66 அன்று அச்சங்கத்தினர் எனக்கு வரவேற்பு அளித்தனர், வற்றாத வாஞ்சையோடு.

சங்கத்தின் பொறுப்பாளராகச் செயலாற்றிய திரு கந்தசாமிக்கு நான் எங்கே அரசியல் பற்றிப் பேசி விடுவேனோ என்கிற அச்சம் போலும்! என்னை விமான நிலையத்தில் கண்டு அழைத்த போதும், தொலைபேசியில் உரையாடிய போதும் அதனை அவர் சூசகமாகத் தெரிவித்தார்.

அந்த அருமை நண்பரின் அச்சம் அவசியமற்றதாகவே எனக்குத் தோன்றியது.

எனவே அந்த வரவேற்பு நிகழ்ச்சியில் இவ்வாறு எடுத்து வைத்தேன் என் எண்ணத்திற்கு சரியென்று பட்டதை:

''இலக்கியமும் அரசியலும் பிரிக்க முடியாதவைகளாகும். இலக்கியத்திலிருந்து அரசியலைப் பிரிக்க வேண்டுமென்றால் தமிழ் இலக்கியத்தில் அறமாக விளங்கும் திருக்குறளில் சில பக்கங்களைக் கிழித்து விட்டுத்தான் படிக்க வேண்டும்......''

தமிழர்களின் ஒப்பற்ற இலக்கியமாய்ப் - பொது மறையாய்ப் - புத்தொளி பரப்புவது திருக்குறள். அதிலேயே அரசியலைப் புறக்கணிக்காதது மட்டுமல்ல. நடுநாயகமான சிறப்பிடத்தையே அதற்கு வழங்கியிருக்கிறார் வள்ளுவர். அதனைக் கருத்திற்கொண்டே அரசியல் என்றதுமே அஞ்சி நடுங்குவோருக்கு, அருவருப்பைக் காட்டுவோர்க்குத் தெளிவினை அளித்திடவே, அந்த வரவேற்புக் கூட்டத்தில் அவ்வாறு பேசினேன்.

பம்பாய், ஆமதாபாத் நிகழ்ச்சிகளை ஒருவாறாக முடித்துக் கொண்டு 19-11-66 மாலை ஆறு மணி அளவில் சென்னை சென்ட்ரல் ரயில் நிலையத்துக்கு வந்து சேர்ந்தபோது என்னைத் திணறிடச் செய்தது இங்குள்ள நண்பர்களின் வரவேற்பு.

125

இலக்கியத்தில் பிரச்சாரமா?

'இலக்கியத்தைப் பிரச்சாரத்துக்குப் பயன்படுத்தலாமா?' என எதிர்ப்புக் குரல் கொடுப்போரும் இந்த நாட்டில் இல்லாமல் இல்லை.

ஏதாவது ஓர் இலக்கினை வகுத்துக் காட்டி அதனை நோக்கி மனித மனத்தை இட்டுச் சென்று சிந்திக்கத் தூண்டுவதற்காக எழுதப்படுவதே இலக்கியம்.

அவ்வாறு ஓர் எழுத்தாளனோ, கவிஞனோ தேர்ந்தெடுக்கின்ற இலக்கு மனிதப் பண்பாட்டுக்கு மணம் சேர்ப்பதாகவும் இருக்கலாம். சமுதாய அழுக்குகளைச் சலவை செய்வதாகவும் விளங்கலாம். அரசியல் இருட்டில் ஒளியேற்றுவதாகவும் அமையலாம்.

இத்தகைய அடிப்படை நோக்கங்களைப்—பொதுத் தேவைகளை - உன்னிப்பாக ஊன்றிப் பார்க்க மறுப்பவர்கள்தான் இலக்கியத்தில் பிரச்சாரமா - என்கிற வறட்டுக் கேள்வியினை எழுப்புவார்கள் என்பது என் கருத்து.

என்னைப் பொறுத்தவரை மக்களுக்கு விழிப்புணர்ச்சி ஊட்டிடத் தடுமாறும் நெஞ்சங்களுக்குத் தக்கதோர் வழிகாட்ட அடாத செயல் புரிவோரின் அழுக்கு நினைவுகளை அகற்றிட ஏற்புடைய கருவியாகத் திகழ்வது இலக்கியமே.

அதுவும் நாடக இலக்கியம்போல விரைந்து மனமாற்றம் உண்டாக்கக்கூடிய ஆற்றல் வேறு எதற்கும் அவ்வளவாக இல்லை.

அதனால்தான் அரசியல் கருத்துக்களைப் பண்பாடு கெடாமல் தரம் தாழாமல் அள்ளித் தெளிப்பதற்கு நாடக இலக்கியத்தை நல்லதோர் கருவியாக - வல்லமை வாய்ந்த சக்தியாக - நான் பயன்படுத்திட எண்ணினேன்.

அந்த வகையில் நான் எழுதிய நாடகங்களில் ஒன்றுதான் 'மணி மகுடம்'. மக்களாட்சி நெறிமுறையே மலர்ந்திட வேண்டும். அதற்குரிய மதிப்பினையும் அளித்திட வேண்டும் என்பதனை வலியுறுத்தி எழுதப்பட்டதே அந்த வரலாற்று நாடகம். அரசியல் பயணத்தில் சந்திக்கக்கூடிய சக்திகள், சந்தேகங்கள், திருட்டுத்தனங்கள், அவற்றையும் மீறிய தியாகச் சுடர்கள் முதலான பல கோணங்களையும் சித்திரிக்க முயன்றிருந்தேன் அந்நாடகத்தில்.

ஆயிரக்கணக்கான மேடைகளில் பல ஆண்டுகள் நடிக்கப் பெற்ற அதனைத் திரைப்படம் ஆக்கிட விழைந்தார் இலட்சிய நடிகர் எஸ். எஸ். இராசேந்திரன். அதற்கு என் இசைவினை அளித்ததுடன் திரைப்படத்திற்கேற்ற உரையாடலையும் தீட்டித் தந்தேன்.

அந்த 'மணிமகுடம்' திரைப்படம் 9-12-66-இல் வெளியிடப் பட்டது. அதனையொட்டிச் சென்னை காமதேனு தியேட்டரில் விழா ஒன்றும் நடைபெற்றது.

அண்ணா அவர்கள் தலைமை தாங்கினார்கள். சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ. சி., டாக்டர் மு. வரதராசனார், ஏ. எல். சீனிவாசன், சி.பா. ஆதித்தனார், டி.கே. சண்முகம், நாரண துரைக்கண்ணன் ஆகியோர் பாராட்டுரை வழங்கினார்கள்.

தலைசிறந்த தமிழ் எழுத்தாளரான திரு நாரண துரைக்கண்ணன் பேசும் பொழுது-

"நல்ல வசனமும் நல்ல கதையும் உள்ள படம் இது. ஜனாதிபதி பரிசுக்குரிய படம் இது. நிச்சயம் இதற்கு ஜனாதிபதி பரிசு கிடைக்க வேண்டும்!" என்று கூறினார்.

அதைப் பற்றி அண்ணா அவர்கள் தமது பின்னுரையில் இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்கள்.

"இந்தப்படத்திற்கு ஜனாதிபதி பரிசு கிடைக்க வேண்டும் என்று இங்கே பேசியவர்கள் கூறினார்கள். இப்படத்திற்கு இங்கே பேசிய கருத்துச் செல்வர்கள் அளித்த (பாராட்டுப்) பரிசு ஜனாதிபதிப் பரிசைவிடப் பெருமைவாய்ந்தது. இவர்கள் ஜனாதிபதியாக இல்லாததாலேயே ஜனாதிபதியாகும் தகுதி பெறாதவர்கள் என்று பொருள் அல்ல.

"இந்தப் படத்திற்கு ஜனாதிபதி பரிசு கிடைப்பதற்குள் இப்போதே பத்து ஜனாதிபதிகளின் பரிசுகள் கிடைத்து விட்டன!"

திரைப்படங்களுக்கு ஜனாதிபதி பரிசுகள் அறிவிக்கப்படும் பொழுதெல்லாம் அண்ணா 'மணி மகுடம்' விழாவிலே உதிர்த்திட்ட அந்த மணி மொழிகள் என் செவிகளில் எதிரொலிப்பது உண்டு.

நகைத் தொழிலாளர் மாநாடு ஒன்று சென்னையில் 26-12-66 அன்று நடைபெற்றது.

வழக்கறிஞர்கள் ந. கணபதி, சுப்பையா, அதியமான் முதலானவர்களின் முயற்சியோடு நிகழ்ந்திட்ட அம் மாநாட்டில் வெள்ளிக் கேடயம் ஒன்றை வழங்கினார்கள். 'பூம்புகார்' படத்தில், நகைத் தொழிலாளிகள் மீதுள்ள பழியைத் துடைத்திடும் வகையில் உரையாடல் தீட்டியதற்காகவே அந்தப் பரிசு எனக்கு அளிக்கப்பட்டது.

126

விருகம்பாக்கம் மாநாடு

திராவிட முன்னேற்றக் கழக வரலாற்றில் சென்னை விருகம் பாக்கத்தில் நடைபெற்ற நான்காவது பொது மாநாட்டுக்குச் சிறப்பான இடமுண்டு.

நாட்டு மக்களின் கவனத்தையெல்லாம் ஈர்த்திடும் வகையில் மாற்றுக் கட்சிகளைச் சார்ந்த அனைவரும் மலைத்திடும் அளவில் நான்கு நாட்கள் நடைபெற்றிட்ட அந்த மாபெரும் மாநாடு 1966 டிசம்பர் 29-இல் தொடங்கிற்று.

அண்ணா அவர்கள் தலைமை தாங்கிய அந்த மாநாட்டினைத் திறந்து வைத்து உரையாற்றிடும் வாய்ப்பு எனக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது. கொடியேற்றிடும் பொறுப்பு காஞ்சி கல்யாண சுந்தரம் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. கழகத்தின் வளர்ச்சிக்கென தங்கள் உயிரையே காணிக்கையாக்கிய தீரமறவர்களைத் - தியாகிகள் கோட்டத்தினைச் சிந்தனைச் சிற்பி சி. பி. சிற்றரசு திறந்து வைத்தார். கலைக் கண்காட்சியினைத் திறந்து வைத்திடும் பொறுப்பைத் திரு ஏ. கோவிந்தசாமி ஏற்றிருந்தார்.

அந்தப் பொது மாநாட்டின் முதல் நிகழ்ச்சியாகச் சென்னை தீவுத் திடலை விட்டுப் புறப்பட்ட அன்றைய ஊர்வலத்தில் ஏறத்தாழ மூன்று லட்சம் பேராவது கலந்துகொண்டிருப்பர். அது சென்றிட்ட பாதையின் இருமருங்கிலும் மாடிக் கட்டடங்களிலும் மரக்கிளைகளிலும் அமர்ந்த வண்ணம் அதன் அணிவகுப்பு மாட்சியினைப் பார்த்துக் களித்திட்டோர் பல லட்சம் இருப்பர்.

கழகத்தின் அறப் போராட்டங்களை, கதியற்ற மக்களின் கண்ணீர் வெள்ளங்களை, அதிகார வெறி கொண்டோரின் அடக்குமுறை அக்கிரமங்களை, சதிகாரர் சிலரின் மொழி ஏகாதிபத்திய முயற்சிகளை எழில் மேலிடச் சித்தரித்திடும் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட அலங்கார 'டிரக்' வண்டிகள், ஐந்நூற்றுக்கும் அதிகமான பஸ், லாரிகள், பத்தாயிரத்துக்கும் கூடுதலான மிதி வண்டிகள் ஊர்வலத்தைக் கண் கொள்ளாக் காட்சி ஆக்கின.

தீவுத் திடலுக்கும் பொது மாநாட்டிற்கென விருகம்பாக்கத்தில் பொலிவோடு அமைக்கப்பட்ட 'நீலமேகம் நகருக்கும்' இடையே ஊர்வலம் சென்றிட்ட பாதையின் நீளம் ஏழு மைல் இருக்கலாம்;

ஊர்வலத்தின் நீளமோ ஐந்து மைல் இருக்கும்! ஊர்வலம் ஓர் இடத்தைக் கடந்திட இரண்டு மணிநேரம் பிடித்தது.

தொண்டர் படைத் தலைவராகக் கே.எம். கண்ணபிரான் தானைத் தளபதிபோல் உடுப்பணிந்து ஊர்வலத்தை நடத்திச் சென்றார். நடிகர்கள் எம். ஆர். ஆர். வாசு, ஆனந்தன் ஆகியோரும் குதிரை மீது அமர்ந்து ஊர்வலத்தில் வந்தனர்.

மாநாட்டுத் தலைவர் அண்ணா அவர்களும், தலைமை நிலையச் செயலாளர்களும், மாநாட்டுப் பொறுப்பாளர் நாவலரும், கொடியேற்றும் காஞ்சி கல்யாணசுந்தரனாரும், வரவேற்புக் குழுத்தலைவர் நீலநாராயணனும், நானும் தேர்போல் அழகுற அமைக்கப்பட்டிருந்த ஓர் ஊர்தியில் அமர்ந்து சென்றோம்.

பிற்பகல் 3-30 மணிக்குத் தொடங்கிய ஊர்வலம் இரவு 9-30 மணிக்குத்தான் போரூர்—சுப்பிரமணியம் பெயரில் அமைந்த மாநாட்டுப் பந்தலை அடைந்திட முடிந்தது.

சுதேசமித்திரன், மெயில், இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ், தினமணி போன்ற கழகச் சார்பற்ற ஏடுகளே ஊர்வலச் சிறப்பினை உளந்திறந்து அப்போது பாராட்டின.

'சென்னை நகரில் தி.மு.க.வின் செல்வாக்கு எவ்வளவு என்பதைப் பற்றி வோட்டுப் பெட்டிதான் தீர்ப்பளிக்க முடியும். பிப்ரவரி (1967) கடைசி வாரத்தில் அந்தத் தீர்ப்புத் தெரிந்து விடும். ஆனால், ஊர்வலங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்களை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு தீர்ப்பளிக்க முடியுமென்றால், நகரில், தி.மு.க. வெற்றி பெற்றுவிட்டது என்று சொல்லிவிடலாம். அவ்வளவு பிரும்மாண்டமான முறையில் இன்று ஊர்வலம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.'

—என்று 'தினமணி' ஏடே ஊர்வலத்தைப் பற்றித் தீர்க்க தரிசனத்தோடு வர்ணித்திருந்தது.

நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொதுத் தேர்தலில் பொதுமக்களின் நேசக்கரம், நெஞ்சார்ந்த ஆதரவு எந்தக் கட்சியின்பால் நிற்கிறது என்பதற்குரிய படப்பிடிப்பாகவும் விளங்கிற்று அந்த பவனி; எனவே மாற்றுக் கட்சி நண்பர்கள் மருண்டிடத் தக்க வகையிலேயே அன்றைய ஊர்வலத்தின் மாட்சிமை அமைந்திருந்தது என்றாலும் மிகையில்லை.

மாநாடு நடைபெறுவதற்கு ஒரு திங்களுக்கு முன்னர், மாவட்டங்கள்தோறும் ஆங்காங்கே நிகழ்ந்த தேர்தல் நிதியளிப்புக் கூட்டங்களில் கலந்துகொண்டுவிட்டு நான் சென்னைக்குத் திரும்பிய சமயம்.

வழக்கம்போல் அண்ணா அவர்களைச் சந்திக்கச் சென்றிருந்த என்னை,

''ஏறு, காரிலே!''

—என்றார் அவர்.

''எங்கே அண்ணா, எதற்கு அண்ணா?''

—என்றெல்லாம் வினாக்களை வீசவில்லை நான்; அவர்தம் பரந்த முகத்தையே பார்த்தேன்.

''மாநாட்டுக்காக ஓர் இடத்தைப் பார்த்து வைத்திருக்கிறேன். அதை உனக்கும் காட்டிவிட வேண்டும் என்று நினைத்தேன். அங்கேதான் இப்போது நாம் போகிறோம்''

—என்றார் அண்ணா.

கார் பறந்தது.

சில மைல்கள், சில மணித்துளிகள் கடந்திட்ட பிறகு, கார் நின்றது, சாலையில் ஓர் ஓரமாக.

அண்ணா இறங்கி நடந்தார்; நானும் அவரைப் பின் தொடர்ந்தேன்.

ஆள் நடமாட்டமே இல்லாத ஒரு பரந்த வெளி.

அதனைக் காட்டி—

''இதுதான் மாநாட்டிற்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ள இடம்'' என்றார்.

எனக்கே சற்று மலைப்பாக, திகைப்பாகவே இருந்தது. ஏனெனில் பார்க்கும் இடமெங்கும் பள்ளங்கள், மேடுகள், குன்றின் முகடுகளைப் போல் கற்களின் குவியல்கள். இடையிடையே இரண்டாள் உயரத்திற்கு மேல் மரம், செடி, கொடிகள், கள்ளிப் புதர்கள்!

அந்தப் பகுதியின் அலங்கோலத்தைப் பார்வையால் அளந்திடும் போதே அண்ணா மேலும் தொடர்ந்தார்:

''இங்குதான் மாநாட்டை நடத்தியாக வேண்டும். நாவலரிடத்தில் சொல்லிவிட்டேன். என்.வி.என். இடமும் இந்த இடத்தைக் காட்டிவிட்டேன். மற்றவர்களும் பார்த்துவிட்டனர். நீயும் பார்த்துக்கொள். இந்த இடம் மாநாடு நடைபெறுவதற்குரிய எழிலான பூமியாக மாற வேண்டும்.''

அண்ணா ஆணையிட்டு விட்ட பிறகு அதற்கு அட்டியேது? தயக்கம் ஏது? புதர்கள் மண்டிக் கிடந்த அந்த மலைப்பாங்கான மண், புதுமைச் சிந்தனைகள் மண்டிடும் பொலிவு மிக்க 'நீலமேகம் நகர்' ஆக மாற்றப் பட்டு விட்டது, மாநாட்டிற்காக! அதுவும் பதினைந்தே நாட்களுக்குள்!

இதைப்பற்றி, மாநாட்டின் இரண்டாம் நாள் நிகழ்ச்சியில் என்னுடைய திறப்புரையின்போது இவ்வாறு குறிப்பிட்டேன்:

''நண்பர்களே! காடாகக் கிடந்த இந்த இடத்தைக்-கருநாகங்கள் ஊர்ந்துகொண்டிருந்த இந்த இடத்தைத் தொட்டால் தேளும், தீண்டினால் நட்டுவாக்கிளியும் வரவேற்றுக் கொண்டிருந்த இந்த இடத்தைப் பதினைந்தே நாட்களில் எழில் மிக்க பூமியாக, நீங்கள் எல்லாரும் அமர்ந்து களிக்கும் இடமாக, மாநாட்டுப் பந்தலாக மாற்றியிருக்கிறோம். இதே நேரத்தில், அறிஞர் அண்ணா ஆணையிட்டால் காங்கிரஸ் ஆட்சியினால் காடாகிப் போய்விட்ட இந்த நாட்டை, ஏன் எழில் மிக்க பூமியாக மாற்ற முடியாது என்று என்னரும் நண்பர்களே, நீங்களே ஒரு முறை கேட்டுப் பாருங்கள்!

''நீங்கள் கேட்கின்ற இந்தக் கேள்விகளின் எதிரொலி, நாடாளுகின்ற காங்கிரஸ்காரர்களின் செவிப் பறைகளைத் தட்டட்டும். அவர்களெல்லாம் தம் காலம் முடிவடைந்து விட்டது என்ற கணக்கைப் பார்த்துக் கொள்ளட்டும்; பிரிவு உபசாரப் பத்திரத்தைத் தமிழ் நாட்டு மக்களிடமிருந்து வாங்கக் காங்கிரஸ் ஆளவந்தார் தயாராகிக் கொள்ளட்டும்.

''இதைத்தான், காடாகிக் கிடந்த இந்த நிலம், எழில் பூமியாக மாற்றப்பட்ட இந்தச் சிறு சரித்திரம் நமக்கெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது.''

அந்த விருகம் பாக்கம் மாநாடு இயக்கத் தோழர்களுக்கு விறுவிறுப்பான எழுச்சியினை ஊட்டியதோடு வேற்று முகாம்களில் உள்ளோரும் வியப்புக் கடலில மிதந்திடும் வண்ணம் பல்வேறு சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டதாகவும் விளங்கிற்று.

ஒரு தனிப்பட்ட கட்சியினர் நடத்திய மாநாடுதான் எனினும் பிற தோழமைக் கட்சிகளைச் சார்ந்திட்ட அரும் பெரும் தலைவர்களான—

மூதறிஞர் ராஜாஜி
காயிதே மில்லத் இஸ்மாயில் சாகிப்
சிலம்புச் செல்வர் ம. பொ. சி.
முதலானோரும்,
கேரள மாநிலத் தலைவர்களான
முகமது கோயா
பாஃபகி தங்கல்
—ஆகியோரும் அந்த மாநாட்டின் பெருமைக்கு மகுடம் சேர்த்தனர்.

அப்போது மூதறிஞர் ராஜாஜி அவர்கள் வெளியிட்ட ஒரு கருத்து எப்போதும் என் செவிகளிலே எதிரொலிப்பது உண்டு;

''இப்போதைய (இந்தியப்) பொருளாதாரம் மிகவும் சீர் கெட்டிருக்கிறது. காங்கிரசின் அரசியல் அழுகிய பழமாக ஆகிவிட்டது. அதை அகற்ற வேண்டும் என்பதற்காக எதிர்க்கட்சிகள் உடன்பாடு செய்து கொண்டிருக்கின்றன. எதிர்க்கட்சி அணி நிச்சயம் வெற்றி பெறும்.

''எனது வாழ்நாளில் எனது கட்சியை அல்லது கூட்டத்தைச் சேராத மக்கள் என்னிடம் இவ்வளவு பற்று வைத்திருப்பதை நான் பார்த்ததே கிடையாது. அதை நான் இப்போது என் கண் முன்னால் காண்கிறேன்.

''தி. மு. க. தம்பிகளுக்கும் அவர்களது பேரன்மார்களுக்கும் எனது மனப்பூர்வமான ஆசி.''

முன்னாள் கவர்னர்ஜெனரல் அவர்களின் இந்த உளந்திறந்த உரையினைக் கேட்டு நாங்கள் அடைந்திட்ட புளகாங்கிதத்திற்கு—பூரிப்பிற்கு எல்லையே இல்லை.

சீரிய சிந்தனையாளர்கள், நேரிய திறமைசாலிகள் மாற்று முகாம்களிலே இருந்தாலும் அவர்களை மதித்திடக் கூடிய மனப்பக்குவம் தி. மு. கழகத்திற்கு எப்போதும் உண்டு. ராஜாஜி அவர்களின் அந்த மாநாட்டு உரை கழகத்தின் கண்ணியப் பண்பாட்டுக்கு வழங்கப்பட்ட அரிய சான்றிதழாகவே அமைந்திருந்தது.

அந்த மாநாட்டில்தான் கழகப் பொருளாளர் என்கிற முறையில், பொதுமக்களிடமிருந்து திரட்டிய ரூபாய் பதினொரு லட்சம் தேர்தல் நிதியினை அண்ணா அவர்களிடம் காணிக்கையாக அளித்திடும் பேற்றினையும் பெற்றேன்.

இதில் குறிப்பிடத்தக்கது என்னவெனில், தேர்தல் நிதிக்கென முன்னர் வகுத்துக் கொள்ளப்பட்ட இலக்கு பத்து லட்சம்தான். அத்தனையே முழுமையாகத் திரட்டிட முடியுமா என்று நானே நெஞ்சம் குழம்பிய நேரங்களும் உண்டு. அந்த இலக்கினையும் தாண்டி ஒரு லட்சம் கூடுதலாகவே கிடைத்ததை எண்ணும் போது எல்லாருக்குமே வியப்பு ஏற்பட்டதில் வியப்பென்ன இருக்கிறது!

இதைப்பற்றி அண்ணா அவர்களே மாநாட்டில் இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்கள்:

''...பதினொரு லட்சம் ரூபாயைத் தம்பி கருணாநிதி என்னிடம் தந்தார். தான் பேசும் போது 'அந்தத் தொகையைச் சேர்க்க முடியுமா என்று என் விழிகள் வியப்பால் விரிந்தன' என்றார்.

''தம்பி! உனக்கு 'நிதி' என்று பெயரிட்டார்களே உன் தாயார், சும்மாவா இட்டார்கள்? 'தமிழ் மொழியில் உள்ள சொற்கள் பொருள் உள்ளவை' என்பதில் நான் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கொண்டவன். உன் தாயார் உனக்கு 'நிதி' என்று பெயரிட்டதே, உன்னை நாட்டு மக்கள் நிதியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளட்டும் என்று தான். இன்றைக்கு இந்தக் காட்சியைப் பார்க்க நேர்ந்திருந்தால், உனக்கு இட்ட பெயர் வீணாகி விடவில்லை' என்று உன் தாயார் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியடைந்திருப்பார்!

''ரூபாய் பத்து லட்சம் கேட்டதற்கு பதினொரு லட்சமே கொடுத் திருக்கிறாய்! ஆனால் மக்கள் சிக்கவேண்டிய நேரத்தில் உன்னிடம் சிக்கியிருந்தால் நீ இன்னமும் அதிகம் சேர்த்திருப்பாய்!''

-அண்ணா இவ்வாறு கூறியதுடன் நின்றிடவில்லை

1967-பிப்ரவரித் திங்களில் நடைபெறவிருந்த பொதுத் தேர்தலில் போட்டியிடத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தி. மு. கழக வேட்பாளர்களின் பட்டியலை வெளியிட்டபொழுது என் பெயரையே மாற்றியும் அழைக்க லானார் அந்தப் பாசக் கடவுள்.

மற்ற வேட்பாளர்களைப் பொறுத்தமட்டில் அந்தந்தத் தொகுதி களைக் குறிப்பிட்டு அவைகளுக்குரிய வேட்பாளர்களின் பெயர்களையே சொல்லி வந்தார் அவர்.

''சைதாப்பேட்டை......''

என்று கூறிவிட்டுக் கணப்பொழுது அமைதியாக இருந்தார்.

பின்னர் ''பதினொரு லட்சம்!'' என்றார்.

அந்த இரு சொற்களும் என்னைத்தான் குறிக்கின்றன என்பதைக் குறிப்பால் உணர்ந்துகொண்டுவிட்ட மாநாட்டினர் உற்சாகத்தோடு கரவொலி எழுப்பியதை என்றைக்குமே என்னால் மறந்திட இயலாது.

இதில் வேடிக்கை என்னவெனில், மாநாட்டில் அறிவிக்கப் படும் வேட்பாளர் பட்டியலில் என்னுடைய பெயரும் இடம் பெறும் என்று நான் எதிர்பார்த்திடவே இல்லை. அண்ணாவும் முன்கூட்டியே தம் முடிவினை எனக்குத் தெரிவித்திடவும் இல்லை.

அதற்கு முக்கியமான காரணம் ஒன்றும் இருந்தது.

1967-பொதுத் தேர்தலில் காங்கிரஸ் கட்சியினை வீழ்த்திடத் தவறி விட்டால், பிறகு எதிர்க்கட்சியினர் எந்தக் காலத்துக்குமே தலையெடுத் திட முடியாது. எதேச்சாதிக்காரப் போக்கினை அந்தக் கட்சி குத்தகைக்கு எடுத்துக்கொண்டுவிடும் என்கிற அச்சம் என் போன்றவர்களின் உள்ளத்தைக் குடைந்த வண்ணமே இருந்தது.

1965 இந்தி எதிர்ப்புப் போரிலே அவிழ்த்து விடப்பட்ட அடக்கு முறைக் கொடுமைகளாலும் அரிசிப் பஞ்சத்தாலும் ஆற்றொணாத் துயரக் கடலில் அமிழ்ந்து கொண்டிருந்த தமிழக மக்கள் கரையேறிடக் கிட்டிய கட்டு மரமாகக் கருதி நம்பிக்கை வைத்தது கழகத்திடமே.

அந்த நம்பிக்கை நாசமாகாமல் காத்திடவும் ஜனநாயகம் சவக் குழிக்குச் சென்றிடாமல் தடுத்திடவும் எப்போதுமே விழிப்புடன் பணியாற்றினால்தான் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றிட முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றிற்று.

நொடிப் பொழுது கண்ணயர்ந்தாலும் இடி விழுந்துவிடும் கழகத்தின் எதிர்காலத்தில்! எனவே நானும் ஒரு சில முன்னணியினரும் வேட்பாளராகப் போட்டியிட்டு எங்கள் தொகுதிகளுக்குள்ளேயே முடங்கி நின்று எங்கள் கவனத்தைக் கருத்தைக் காலத்தை வீணடித்து விடாமல், நாங்கள் வெளியேயிருந்த மற்ற வேட்பாளர்களின் வெற்றிக்காக எல்லாத் தொகுதிகளிலுமே வேலைகள் செய்திடுவதையே நான் விரும்பினேன். என் எண்ணத்தை அண்ணா அவர்களிடமும் வெளியிட்டேன்.

அதனால்தான், வேட்பாளர் பட்டியல் விருகம்பாக்கம் மாநாட்டில் அறிவிக்கப்படும் வரை எனது நிலை என்ன என்பது பற்றி சந்தேக மாகவும் இருந்தது.

ஆனால் என்னைவிட அதிகம் சங்கடப்பட்டவர்கள் காங்ரஸ்காரர்கள் தான். 'தேர்தலில் நிற்கிறானா, இல்லையா? என்பதைக்கூடச் சொல்லித் தொலைக்காமல் இருக்கிறானே!' என்பதுதான் அவர்கள் அடைந்திட்ட சங்கடம்.

அத்துடன், நான் சென்னையிலேயே நிறுத்தப்படுவேன் என்பதும் எனக்கு முன் கூட்டியே தெரியாது.

அவ்வாறு நான் சென்னை-சைதாப்பேட்டையில் வேட்பாளராக நிறுத்தப்பட்டதற்கும் ஒரு காரணம் இருந்தது.

தலைமைக் கழகம் திரட்டியுள்ள தேர்தல் நிதியினைச் சீராகச் செலவு செய்யப் பொருள்களை முறையாக வழங்கிடப் பிரச்சாரக் கருவிகளை, காரியங்களை ஒழுங்குபடுத்திடப் பொருளாளராகிய நானும் சென்னை யிலேயே தங்கியிருப்பதுதான் தக்க ஏற்பாடாகும் என்று அண்ணா கருதியிருக்கிறார். அத்துடன் சைதாப்பேட்டை உள்ளிட்ட தென் சென்னை நாடாளுமன்றத் தொகுதியிலேயே அண்ணா அவர்களும் வேட்பாளராகப் போட்டியிட்டதால் அந்தத் தேர்தல் வேலைகளையும் தான் அருகில் இருந்தால் இன்னும் செவ்வனே செய்திட முடியும் என்றும் கருதப்பட்டது. எனவேதான் சைதாப்பேட்டைத் தொகுதியில் அப்போது நான் நிறுத்தப்பட்டேன்.

1967-பிப்ரவரி திங்களில் மூன்று கட்டங்களாகத் தமிழகத்தில் தேர்தல் நடைபெறவிருந்தது.

வாக்களித்திடும் நாட்கள் நெருங்க நெருங்க அரசியல் பிரச்சாரச் சூடும் அதிகமாகிக்கொண்டே போயிற்று. காங்கிரசாட்சியினரின் அமளிகளும் ஆத்திரமூட்டும் செயல்களும் அளவில்லாமல் நீண்டு கொண்டே இருந்தன. அவற்றின் உச்சகட்டமாகத் தான் என் உயிருக்கே உலே வைத்திடக் குறி வைத்த கோட்டூர் நிகழ்ச்சி என் வாழ்க்கைப் பயணத்திலே குறுக்கிட்டது!

127

கோட்டூரில் கொலே வெறியரிடையே

1967-ம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலின் முதற்கட்டமாக 15-2-67-ஆம் நாள் சென்னேயில் வாக்குப்பதிவு நடைபெற்றது. அதற்கு முதல்நாள் இரவு சென்னே நகரில் இருபாராளுமன்றத் தொகுதிகளிலும் உள்ள எல்லா சட்டப் பேரவைத் தொகுதிகளுக்கும் சென்று கழகத் தொண்டர்களே ஊக்கப் படுத்தி விட்டுத் தியாகராய நகர்த் தொகுதியில் சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சி. அவர்களின் தேர்தல் அலுவலகத்திற்கு இரவு பதினெரு மணிக்கு வந்தேன்.

அப்போது மூன்று கார்கள், என் காரைத் தொடர்ந்து வந்து வேறு ஓர் இடத்தில் நிறுத்தப்பட்டதை நான் கவனித்தேன். எனினும் அதனே அதிகமாகப் பொருட்படுத்தவில்லே. பிறகு, அங்கிருந்து மயிலாப்பூர்த் தொகுதியில் அரங்கண்ணல் அவர்களின் தேர்தல் அலுவலகம் சென்றேன். அங்கே தோழர்கள் டி. கே. கபாலி, வேலு முதலிய நண்பர்களுடன் நிலேமைகளே விவாதித்து விட்டு இறுதியாக நான் போட்டியிடும் சைதாப் பேட்டைத் தொகுதிக்குக் கோட்டூர் வழியாகச் செல்லத் தொடங்கினேன். நான் தியாகராய நகரில் கண்ட அதே மூன்று கார்களும் என் காரைத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தன. என் காரில் காஞ்சிமணிமொழியார்,வெங்கிடங்கால் சந்தானம், வாழைக் கரை ராஜகோபால் ஆகியோர் இருந்தனர்.

கோட்டூரில் மாநகராட்சி மகப்பேறு இல்லத்திற்கு முன்னல் என் காரை நிறுத்தி அருகேயுள்ள தேர்தல் அலுவலகத்திற்குச் செல்வதற்குக் கீழே இறங்கினேம். அதற்குள் எங்களேத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டி ருந்த மூன்று கார்களிலுமிருந்து பளபளக்கும் பயங்கர ஆயுதங்களுடன் கொலே வெறிக் கூச்சல் போட்டுக் கொண்டு குண்டர்கள் பலர் குதித் தோடி வந்தனர். மணிமொழியார், சந்தானம், ராசகோபால் ஆகிய மூவராலும் கட்டாயமாக மகப்பேறு மருத்துவ மனேக்குள் நான் தள்ளப்பட்டேன். மருத்துவமனேயின் கதவைத் தாழிட்டுக் கொண்டு அந்த குண்டர்களேத் தடுத்து நின்றனர் மூவரும். அதற்குள் கதவுகள் நொறுங்கின.

மருத்துவ மனேயில் இருந்தவர்கள் போலீசுக்கு 'போன்' மூலம் தகவல் கொடுத்தனர். அதற்குள், ஓர் இளம் கழகத் தோழன், என்னேக் கொல்லேப்புறமாக இழுத்துக் கொண்டு அந்தக் காரிருளில் ஓடினன்.

குய்யோ! முறையோ!' என்று ஒரே சப்தம். என் காலில் முட்கள் ஏறின. ''வெட்டு! குத்து! விடாதே பிடி!'' என்று காட்டுக் கூச்சல்! அப்பப்பா! அந்தப் பயங்கர இரவை இன்றைக்கு நினைத்துக் கொண் டாலும் தூக்கம் வருவதில்லை. முதியவர் மணிமொழியார் முறுக்கேறிய காளை போல் அந்த முரடர்களை எதிர்த்து நின்ற காட்சியை எப்படி மறக்க முடியும்?

எதிரிகளின் தாக்குதலைச் சமாளிக்க முடியாமல் கதவு நொறுக்கப் பட்டவுடன் மணிமொழியாரும், மற்றவர்களும் என்னை காப்பாற்றத் துடியாய்த் துடித்து, அந்தப் பயங்கர இருளில், ''கலைஞரே! கலைஞரே'' என்று கத்துகிறார்கள். என்னை அழைத்துக் கொண்டு ஓடுகிற இளைஞனே, என் வாய் திறக்க முடியாமல் என் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழுகிறான். முரடர்களின் கொலை வெறிக் கூச்சல் நாலா பக்கமும் கேட்கிறது. கழக இளைஞன் என்னை ஒரு குடிசைக்குள் இழுத்துச் செல்கிறான். அந்தக் குடிசையில் ஒரு வாலிபன், அவர் மனைவி, அவர்களின் பச்சிளங்குழந்தை, 'மினுக் மினுக்' என்று எரியும் ஒரு சிறிய விளக்கு.

அந்த வாலிபன் பெயர் சாரங்கன். நான் உள்ளே வந்ததும், குடிசைக் கதவு தாழ் போடப்பட்டது. அழைத்து வந்த இளைஞன் கொல்லை வழியாகப் போய் விட்டான். என்னை அங்குள்ள ஒரு கயிற்றுக் கட்டிலின் கீழ் படுக்க வைத்துப் பழந்துணிகளைப் போட்டு மூடி விடுகிறார்கள். அப்போது குழந்தை அழத் தொடங்குகிறது. அதே நேரம் பக்கத்தில் உள்ள குடிசைகளில் நான் இருக்கிறேனா என்று குண்டர்கள் ஊளையிட்டுக் கொண்டு சோதனை நடத்துகிறார்கள். குடிசைகளின் கூரைகளில் தடி கொண்டு தாக்குகிறார்கள். சரமாரி யாகக் கற்கள் விழும் ஓசை! ''அய்யோ! அய்யோ!'' என்ற தாய்மார்களின் சப்தம்!

அந்த நேரத்தில்தான் நானிருக்குமிடத்தில் குழந்தை அழுகிறது. உடனே அதன் தாய் குழந்தையின் வாயை மூடிக் கொள்கிறாள். ''அய்யோ, வேண்டாம்! குழந்தையைத் தொந்தரவு செய்யாதீர்கள்!'' என்று நான் கெஞ்சுகிறேன். அந்தத் தாய், என் பேச்சைக் கேட்கவில்லை. அந்தச் சகோதரி என் மீது காட்டிய பாசத்தை வாழ் நாள் முழுவதும் என்னால் மறக்க முடியாது. குழந்தையின் வாயைப் பொத்திய கையை எடுக்கவே இல்லை. சாரங்கனும் என் அருகிலேயே உட்கார்ந்துகொண்டு பதைபதைப்பாக மூச்சு விடுவது என் காதில் விழுகிறது.

வெளியில் என்ன நடக்கிறது? மணிமொழியார், சந்தானம், ராசகோபால் என்ன ஆனார்கள்? ஒன்றுமே புரியவில்லை. கடைசியாகக் குண்டர்கள் நானிருக்கும் குடிசைக்குள் நுழைந்து

விட்டால் நான் ஒரு கறுப்புக் கந்தல் துணியுடன் வேறுபக்கமாக இருளில் மறைந்து ஓடவும் நண்பர் சாரங்கன் திட்டம் போட்டு அதற்கேற்ப என் உடைகளையும் மாற்றி வைத்துவிட்டார். அதே பதைப்புடன் நள்ளிரவிலிருந்து விடியற்காலை ஐந்து மணிவரையில் அந்தக் குடிசைக்குள் இருந்திருக்கிறேன்.

இதற்கிடையில் வீட்டார்கள் கதறியிருக்கிறார்கள். அண்ணா நாவலர், இரவு முழுவதும் தூங்கவில்லை. அவர்களது எந்த முயற்சிக்கும் அன்றையப் போலீஸ் அதிகாரிகளிடமிருந்து என்னைப் பற்றிய எந்தத் தகவலும் கிடைக்கவில்லை. அண்ணா விழிகளில் நீர் வழிந்து கொண்டேயிருந்ததாம். விடியற்காலை ஐந்து மணிக்குக் குடிசைக்கு வெளியே இரண்டொரு போலீசாரின் பூட்ஸ் ஒலி கேட்டது. நடிப்பிசைப் புலவர் கே. ஆர். ராமசாமி அவர்களின் குரல் கேட்டது. அவருக்கே உரிய இனிய சாரீரத்தில், ''மூனா கானா!'' என்று உரத்த குரல் எழுப்பிக் கூப்பிட்டார். பிறகு குடிசையிலிருந்து வெளியே வந்தேன். நடிகமணி நாராயணசாமி, முரசொலி மாறன், மைனர் மோசஸ், அரங்கண்ணல், டி. கே. கபாலி, பரிமளம், இளங்கோ. ஆனந்தம் மற்றும் கழகத் தோழர்கள் இருந்தனர். அங்கிருந்து புகார் கொடுக்க அடையாறு காவல் நிலையத்துக்குச் சென்றோம்.

நடந்தவைகளையெல்லாம் நான் அங்கு எழுதிக் கொடுத்திட்ட அதே வேளையில் இன்னொரு வேதனை கலந்த வேடிக்கைக்காட்சி என்னை அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்திற்று. என்னுடன் கோட்டூருக்கு வந்த வெங்கிடங்கால் சந்தானம், ராசகோபால் ஆகிய இருவரும் இன்னும் சில தோழர்களும் கைதிகளாக அங்கே காணப்பட்டனர். எங்களைத் துரத்தி வந்த வெறியர்கள் கொடுத்திட்ட பொய்யான புகாரின் பேரிலேயே அந்தக் கொடுமை நிகழ்ந்திருக்கிறது. நான் உடனடியாக அடையாறு காவல் நிலையத்தில் இருந்தவாறே போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் - ஜெனரலுக்குத் தொலைபேசியிலேயே விவரங்களை எடுத்துச் சொல்லி விளக்கினேன். என்னுடன் காரில் வந்த என் நண்பர்கள் இருவரை மட்டும் கைது செய்துவிட்டு என்னையும் மணிமொழியாரையும் கைது செய்யாதது ஏன் என்றும் கேட்டேன்.

என் வினவுக்குச் சரியான விடையளித்திட முடியாத காவல் துறையினர், நண்பர்கள் சந்தானம், ராசகோபால் ஆகிய இருவரை மட்டும் பின்னர் பொறுப்பிலே விடுவித்தனர்.

என் உயிரைக் குடித்திடக் கோட்டூரில் நிகழ்ந்திட்ட கொலை முயற்சிக்கு ஏற்கனவே திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டுத்தான் தீவிர நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது என்பதைப் பின்னர் நான் தெரிந்துகொண்டேன். சைதைத் தொகுதியில் ஒரு புதிய வீட்டின்

,கிரகப்பிரவேச' விழாவின் போதுதான் அந்தச் சதிப்பேச்சுக்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன.

எவ்வாறே, கழகத் தோழர்களின் விழிப்புணர்ச்சியால், விரைவான நடவடிக்கையால், குடிசைவாழ் குடும்பம் ஒன்று என்மேல் கொண்டிட்ட பாசத்தால் மாற்றாரின் சதித் திட்டத்தில் மண் விழுந்தது.

ஆனால் அப்போது காவல் துறையினைச் சார்ந்த அதிகாரிகளில் ஒரு சிலர் நடந்து கொண்ட முறை எனக்கு வியப்பையே அளித்தது.

குற்றவாளிகளைக் கண்டுபிடிப்பதில் தமிழகப் போலீஸ் துறைக்கு எப்போதுமே நற்பெயர் உண்டு. அதுவும் அந்தத் துறையில் பணியாற்றிடும் சாதாரணப் போலீஸ்காரர்களிடம் எனக்கு அளப்பரிய அனுதாபம் உண்டு. அதனால்தான் அன்றாட வாழ்க்கையில் அவர்களைத் திண்டாட வைத்திடும் தொல்லைகளை, சோதனைகளைச் சித்திரித்துக் காட்டினேன், எனது 'உதயசூரியன்' நாடகத்தில். அதன் காரணமாகவே காங்கிரஸ் ஆட்சியாளரின் தடைக்கும் அந்த நாடகம் இலக்காயிற்று. பின்னால் நான் தமிழக முதலமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றதும் அதுவரை இந்தியாவில் வேறு எந்த மாநிலத்திலும் அத்தகைய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டதில்லை என்று சொல்லிடத்தக்க வகையில் 'காவல் துறை ஆய்வுக் குழு' (போலீஸ் கமிஷன்) ஒன்றினை அமைத்ததும், அண்ணா பிறந்த நாளில் தீரம் மிகுந்த போலீசாருக்கு 'அண்ணா பதக்கம்' வழங்கிட ஆவன செய்ததும், அதற்கு முன் இல்லாத அளவுக்குப் பல சலுகைகளைத் தந்திட முற்பட்டதும் காவல் துறை நண்பர்களிடம் எனக்குள்ள பரிவினால்தான்.

ஆனால், கோட்டூர் நிகழ்ச்சியைப் பொறுத்த மட்டிலோ, எல்லாரையும் குறைகூறிட முடியாது என்றாலும், ஒன்றிரண்டு அதிகாரிகள் நடந்துகொண்ட முறை அவர்களிடம் எதிர்பார்க்கப்பட்ட பண்பாட்டுக்கும் பாரபட்சமற்ற தன்மைக்கும் உகந்ததாக இல்லை. மற்றவர்களும் அன்றைய அரசின் ஆணைப்படி நடந்துகொண்டனர்.

நான் உயிர் பிழைத்து வந்த மறுநாள் சாரங்கனையும் அவர் மனைவியையும் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தேன். சாரங்கனின் மனைவியின் காலில் என் மனைவி விழுந்து "தாலி பாக்கியம் கொடுத்த தாயே!" என்று நன்றி செலுத்திய நிகழ்ச்சியை எப்படி விவரிப்பது? அண்ணா அவர்கள் சாரங்கனையும் அவர் மனைவியையும் அவர் இல்லத்திற்கு அழைத்து அண்ணியாரின் கையால் சாரங்கன் துணைவிக்குப் புடவைகளைப் பரிசாக வழங்கினார். "என் தம்பியைக் காப்பாற்றினாய் அப்பா!" என்று சாரங்கனைத் தட்டிக் கொடுத்தார் அண்ணா, தழுதழுத்த குரலில்.

தேர்தல் பணிகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டுத் தொகுதி தொகுதியாகச் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டதால் உடலும் உள்ளமும் அலுப்புற்றுச் சோர்வடைந்து கொண்டிருந்த நிலையில் ஓர் இனிப்புச் செய்தியும் என்னை வந்து எட்டியது.

இங்கிலாந்து நாட்டில் லண்டன் நகரிலிருந்து வெளியாகும் 'டைம்ஸ்' ஏடு உலகப் புகழ் பெற்ற பத்திரிகைகளில் ஒன்றாகும். அதில் என்னுடைய 'காகிதப் பூ' நாடகத்தைப் பற்றி வந்த பாராட்டுரையே என் 'நெஞ்சில்' தேனை வார்த்திட்ட செய்தியாகும்.

7-2-67 நாளிட்ட அந்த லண்டன் 'டைம்ஸ்' ஏட்டில், 'விழாக் கோலத்தில் சென்னை' என்னும் கட்டுரையில் அடியிற் கண்டவாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது:

"...தமிழக ஆட்சியின் எதிர்ப்புச் சக்திகளில் முன்னணியில் நிற்பது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம். அது தேர்தல் பிரச்சாரம் செய்யும் முறையே வேறானது. மிகப் பெரிய திடல் ஒன்றின் மூலையில் திரளான மக்கள் அமர்ந்து திறந்தவெளி அரங்கில் நடைபெறும் ஒரு நாடகத்தைப் பார்க்கிறார்கள். அதனைப் பார்த்துப் பார்த்து உள்ளம் உருகுகிறார்கள்; மனம் திறந்து வாய்விட்டுச் சிரிக்கிறார்கள்!

"இந்த நாடகம் 'காகிதப்பூ' -திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் ஒருவரால் எழுதப்பட்டுத் தமிழகம் முழுவதும் நடிக்கப் படுவதாகும். கதராடை உடுத்தி, உழைப்பின் சிறப்பு பற்றிய போலிப் பேச்சுக்களால் மக்களை மயக்கி வாக்குகள் பெற முயலும் காங்கிரஸ்காரர்களாக இந்த நாடகத்தின் வில்லன், நகைச்சுவைப் பாத்திரங்கள் காட்டப்படுகின்றன.

"இந்த நாடகம், தொழில் முறைத் தயாரிப்புப் போலவே இருக்கிறது; நேரம் போவதே தெரியவில்லை. கருத்தும் தெளிவாக இருக்கிறது."

இங்கிலாந்து ஏட்டின் இந்தப் புகழுரை எனக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் கிட்டிய பெருமையாக மட்டும் கருதிடாமல் கழகத்தின் வலிமைக்கு அயல்நாட்டார் அளித்திடும் பாராட்டிதழாகவே நான் அப்போது நினைத்துக் களித்தேன்.

1967 பொதுத் தேர்தல் மிகுந்த பதற்றமான, பரபரப்பான சூழ்நிலையிலேயே நடைபெற்றது.

இந்தியா விடுதலை பெற்ற பின் இருபதாண்டுக் காலம் 'தட்டிக் கேட்காவிட்டால் தம்பி சண்டப் பிரசண்டன்' என்கிற போக்கில் எதேச்சாதிகாரமாக ஆட்சியின் சுவையினை அனுபவித்துப் பழகிவிட்ட காங்கிரஸ் கட்சி ஆளுகின்ற உரிமையை அவ்வளவு சுலபத்தில் விட்டு விடுவதா என்கிற வெறியோடு தேர்தல் களத்திலே குதித்தது; அந்தக் கட்சியைச் சார்ந்திட்ட ஆட்சியாளர்களோ அடக்குமுறைகள் அத்தனை யையும் அவிழ்த்து விட்டு 'இந்தத் தேர்தலோடு எந்த எதிர்க்கட்சியும் -குறிப்பாகத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இனி எக்காலத்திலும் தலையெடுக்க முடியாதபடி செய்துவிடுவோம்!' என்கிற எண்ணத்துடன் ஈடுபட்டனர்.

தோழமைக் கட்சிகளின் துணையோடு கழகமும் முனைந்து பாடு பட்டது, காங்கிரசை ஆட்சிக் கட்டிலை விட்டு அகற்றிட, ஜனநாயகப் பெருந்தீபம் அணையாமல் காத்திட!

எனினும் வெறியர்களைத் தூண்டிவிட்டுக் கழகத் தோழர்களையும், தோழமைக் கட்சி நண்பர்களையும் உருட்டல், மிரட்டல்களுக்கு உள்ளா க்கித் துன்புறுத்திடும் வேலை தொடர்ந்து நடத்தப்பட்டது.

கோட்டூரில் என் மீது ஏவப்பட்ட கொலை முயற்சி குறிதவறிப் போய்விடவே நான் எங்கே சென்றாலும் என்னை எப்படியாவது தீர்த்துக் கட்டிவிடுவது என்பதில் தீவிரமாய் இருந்தனர், வன்முறையையே பிழைப்பாய்க் கொண்டிட்ட வஞ்சக நெஞ்சினர்.

அதனால்தான், கடலூரிலும் 20-2-67 அன்று நான் தாக்குதலுக்கு இலக்காகிடும் நிலை ஏற்பட்டது.

15-2-67 அன்றே நான் வேட்பாளராகப் போட்டியிட்ட சைதாப்பேட்டைக்குரிய முதற்கட்டத் தேர்தல் முடிந்துவிட டது. எனினும் 18-2-67, 21-2-67 ஆகிய நாட்களில் முறையே இரண்டாவது, மூன்றாவது கட்டத் தேர்தல்களுக்குரிய தொகுதிகளிலும் பிரச்சாரம் புரிந்திட நான் தொடர்ந்து சுற்றுப்பயணம் மேற் கொண்டேன்.

அவ்வாறு மதுரை-இராமநாதபுரம் மாவட்டங்களுக்குச் சென்று விட்டுச் சென்னை திரும்பிடும் வழியில் கடலூரில் இறங்கினேன்.

முன்பே அடிக்கடி வந்து வாட்டிடும் நெஞ்சு வலி அப்போதும் என்னை வேதனைக்கு ஆட்படுத்தியது. அதனையும் தாங்கிக் கொண்டு அங்குள்ள தேர்தல் நிலவரங்களை அறிந்திடக் கழகப் பணிமனைகளைப் பார்வையிடச் சென்றேன். அச்சமயம் மூன்று, நான்கு கார்கள் என்னைப் பின்தொடர்ந்தே வந்தன. காரில் இருந்தவர்கள், "கருணாநிதியே திரும்பிப் போ! இல்லையென்றால் வெட்டுவோம், குத்துவோம்!" என்று அநாகரிகமாகக் கூச்சலிட்டனர்.

அவர்களைப் பொருட்படுத்தாமல், என் பணியினைத் தொடர்ந்திட்ட நான் எனது அருமை நண்பர் வழக்கறிஞர் இளம்வழுதி அவர்களின் இல்லத்திற்குச் சென்றேன். அப்போது என்னுடன் முன்னாள் மேயர் அ. பொ. அரசுவும் இருந்தார். அங்கும் அந்தக் கார்கள் வந்தன. காரில் இருந்தவர்கள் கீழே இறங்கிக் காட்டுக் கூச்சல் எழுப்பினர். இல்லத்தை முற்றுகையிட்டுக் கல்மாரி பொழிந்தனர்.

உடனே உள்ளூர்ப் போலீசுக்குத் தகவல் தரப்பட்டு அவர்களும் வந்தனர். ஆயினும் அங்கே உரக்க முழங்கப்பட்ட கொலை வெறிக் கூச்சலை அடக்கிடவோ வன்முறைப் போக்கினரை அங்கிருந்து அகற்றிடவோ போலீசார் எதுவும் செய்திடவில்லை. நண்பர் இளம் வழுதி எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் கூட அமைதிக்குரிய நடவடிக்கை எதுவுமே எடுக்கப்படவில்லை.

இதற்குள் கடலூரில் உள்ள கழகத் தோழர்கள் திரண்டு விட்டனர். எனினும் எதிர் நடவடிக்கை எதிலும் ஈடுபட்டு விடாமல் அறவழியில் அமைதி காத்து நின்றனர்.

நிலைமை மேலும் மோசமாகி விடாமல் தவிர்த்திடச் சென்னையில் உள்ள போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்-ஜெனரலிடம் தொலை பேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டார் இளம்வழுதி. நானும் ஐ. ஜி. யிடம் எடுத்து ரைத்தேன் அங்குள்ள பதட்டமான நிலைமையினை.

பின்னர், பெரிய போலீஸ் அதிகாரிகள் இளம்வழுதி இல்லத்துக்கு விரைந்து வந்து வெறியோடு நின்றிருந்த வன்முறைக் கும்பலை விரட்டி யடித்தனர். அதன் பிறகு, எனக்குத் தகுந்த போலீஸ் பாதுகாப்பு அளித்துத் தென்னாற்காடு மாவட்ட எல்லைவரை கொண்டு வந்து விட்டனர்.

இவ்வாறு கொலை முயற்சிகள் என்னை நிழலெனத் தொடர்ந்த போதும் என் நெஞ்சம் குலைந்திடவில்லை, என் கழகப் பணி தளர்ந் திடவில்லை.

அடுத்த சில நாட்களில் வெளிவரத் தொடங்கிய தேர்தல் முடிவுகளும், கழகம் 'கோட்டை'யைப் பிடிப்பதைக் காங்கிர சால் தடுத்திட முடியாது என்பதையே அறுதியிட்டுக் காட்டின.

128

கூட்டணியும் கேலிச் சித்திரமும்

'எந்தக் கட்சியும் தன் இலட்சிய மனத்தினை இழந்திடத் தேவையில்லை; தன்னுடைய கொள்கை, கொடி, குறிக்கோள்களை விட்டுக் கொடுத்திட வேண்டியதில்லை. அதே சமயம், தோழமை உணர்வுடன் அந்தந்தத் தொகுதிகள் அளவில் மட்டும் உடன்பாடு செய்து கொண்டு எதிர்ப்புச் சக்தி அனைத்தையும் ஒருமுனைப்படுத்திக் கொண்டு இணைந்து நின்று பொருதினல் தேர்தல் களத்திலே வெற்றி பெற்றிடலாம் உறுதியாக என்கிற நம்பிக்கையோடுதான் நான்காவது பொதுத் தேர்தலில் தோழமைக் கட்சிகள் ஒன்று சேர்ந்தன.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், சுதந்திரா, முஸ்லிம் லீக், தமிழரசுக் கழகம், ஃபார்வேர்டு பிளாக் (முன்னேற்றக் கட்சி), மார்க்சீயக் கம்யூனிஸ்ட், பிரஜா சோஷலிஸ்ட், சம்யுக்த சோஷலிஸ்ட் ஆகிய கட்சிகள் அந்த அணியில் அங்கம் பெற்றன.

இந்திய அரசியலில் அதிகார பலம் மிகுந்த ஆளுங்கட்சியை வீழ்த்திடும் பொருட்டு எதிர்க்கட்சிகள் பல இணைந்து நின்று தத்தம் கொள்கை, கொடிகளை விட்டுக் கொடாமலே தொகுதி அளவில் மட்டும் தேர்தல் உடன்பாடு செய்து கொண்டு இத்துணை ஒற்றுமையோடு தேர்தல் களத்தில் ஈடுபட்டதாக அதுவரை வரலாறு இல்லை.

இவ்வாறு தோழமைக் கட்சிகள் தோளோடு தோள் நின்று தேர்தலில் போட்டியிடுவதால் தங்களுடைய செல்வாக்கு மேலும் மேலும் தூள்தூள் ஆகிடுமே என்கிற அச்சமும் ஆளும் காங்கிரசார்ரை அளவுக்கு மீறிக் குடைந்தெடுத்திருக்கிறது. அதன் விளைவாக எழுந்தவையே என் மீதும் மற்ற தோழர்கள் மீதும் ஏவி விடப்பட்ட வன்முறை வெறியாட்டங்கள்.

அரசியல் களத்தில் நேரடியாகக் குதித்து விட்ட கட்சிக்காரர்கள் தான் அப்படிக் கண்ணியத்தைக் கழற்றி வைத்து விட்டு நடந்து கொண்டார்கள் என்ருல், சில ஏடுகளும் தங்கள் நாகரிக நடைக்கு— நடுநிலைமைப் போக்குக்கு மூடு விழாக் கொண்டாடும் முறையில் ஒட விட்டன, தங்கள் பேளு முனைகளை. தரம் தாழ்ந்த நிலையில் கேலிச் சித்திரங்களையும் வெளியிட்டன.

மக்களின் மனத்தில் எத்தகைய மாசுகள் படிந்தால் என்ன; நம்முடைய விற்பனை பெருகினல் போதும் என்கிற வியாபார நோக்கு ஒன்றையே பிழைப்பாகக் கொண்ட ஏடுகள் சில நஞ்சையே மையாக்கிக் கொண்டு, நடந்தவற்றையே திரித்து வெளியிட்டு, நரகல் நடையில் நாராசக் கடை விரிப்பது பற்றி நான் என்றைச்சுமே கவலைப் பட்டது இல்லை.

ஆனல், 'ஆனந்த விகடன்' ஏட்டிலேயே இழிவான கேலிச் சித்திரங்கள் வெளிவந்தபோது என் போன்றவர்களால் வேதனைப் படாமல் இருந்திட முடியவில்லை.

தமிழகத் திரையுலகில் புதுமையான உத்திகள் பலவற்றைப் புகுத்திச் 'சந்திரலேகா', 'ஔவையார்' போன்ற படங்களைத் தயாரித்ததன் மூலம் தமக்கென்று ஒரு சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றிருந்தவர் பெரியவர் எஸ். எஸ். வாசன். தம்முடைய இளமைக் காலத்தில் தந்தை பெரியார் அவர்களை வழிகாட்டியாக ஏற்றுக் கொண்டு அவர் தம் அறிவுரைப்படியே ஏடு ஒன்றைத் துவங்கிடும் துணிவினையும் பெற்றவர் அவர்.

திரு. வாசன் அவர்கள் கண்ணியம் மிகுந்தவராக விளங்கினர் என்பதாலேயே அவர் நடத்திடும் 'ஆனந்த விகட'னில் பணியாற்றிடும் அத்தனை பேருமே தங்கள் முதலாளியின் பெருமையில் மூளி ஏற்படாமல் கவனித்துக் கொள்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியுமா? அவர்களில் ஒன்றிரண்டு பேர் தங்கள் உள்ளத்தில் விஷயத்தையே விருட்சமாக வளர்த்துக் கொண்டு விட்டார்கள்—ஜனநாயக நெறியின் வேரையே அறுக்கத் துணிந்து விட்டார்கள்—என்பதை விளம்பரப்படுத்துவது போலத்தான் அப்போது 'ஆனந்த விகட'னில் வெளியாயிற்று ஒரு கேலிச் சித்திரம். அதில் மூதறிஞர் ராஜாஜி, பேரறிஞர் அண்ணா, காயிதே மில்லத் இஸ்மாயில் சாகிப், சிலம்புச் செல்வர் ம. பொ. சி., மார்க்சீயப் பொதுவுடைமைக் கட்சித் தலைவர் பி. ராமமூர்த்தி ஆகியவர்கள் கழுதைமீது ஏறிக் கொண்டு கோட்டை நோக்கி சவாரி செய்வதாகத் தீட்டியிருந்தார்கள் கீழ்த்தரமாக.

கேலிச் சித்திரம் என்பது வெறும் கேளிக்கைச் சித்திரமாக மட்டும் இல்லாமல் சிந்தனையைக் கிளறிவிடும் சித்திரமாகவும் அமைந்திடல் வேண்டும். அத்துடன் கண்ணியப் பண்பாட்டையே கேவலப்படுத்தும் சித்திரமாக அது வெளி வருவதும் கூடாது. அதனல் சம்பந்தப்பட்ட ஏட்டுக்கும் பெருமை இல்லை, அதைத் தீட்டியவருக்கும் சிறப்பில்லை.

நச்சு நோக்கோடு வரையப்படும் கேலிச் சித்திரங்கள் ஓவியக் கலையையே கொச்சைப் படுத்தும் அழுகிய கறைகளாகவே ஆகிவிடுகின்றன. சில சமயம் கொதிப்பையும் கொடுக்கின்றன, பொது மக்கள் மனத்துக்கு.

1967 பொதுத் தேர்தலின் போது 'விகடன்' வெளியிட்ட அந்தக் கேலிச் சித்திரமும் கொதிப்பைத்தான் கொடுத்தது பொது மக்களுக்கு.

ஆனல், மூதறிஞர் ராஜாஜி அவர்களோ அதனைப் பார்த்து விட்டு—

''காங்கிரஸ் வசமுள்ள இந்தக் 'கோட்டை'யைப் பிடிக்கக் குதிரை தேவையில்லை. ஒரு கழுதையே போதும் என்று காங்கிரஸ் கட்சியினர் கருதினார்கள் போலும்! எதிலே ஏறிப் போனால் என்ன? கோட்டைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தால் சரி!" என்று வேடிக்கையாக வெளியிட்டார் தம் கருத்தினை.

வாக்காளர்களின் கவனத்தைக் கவர்ந்திடும் பொருட்டு, தேர்தல் நெருங்கிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் கழகமும் சில சுவரொட்டிகளை வெளியிட்டது.

ஆனால் வறுமையிலே வாடிய நாட்டு மக்களின் வாட்டத்தைக் காட்டுவனவாக-இந்தி ஆதிக்கத்தினை எதிர்த்து எரிதழலிலே வெந்திட்ட இளைஞர்களின் சோக வரலாற்றைச் சொல்லுவனவாக – அந்தச் சுவரொட்டிகள் அமைந்திருந்தனவேயன்றித்-தனிப்பட்ட தலைவர்களைத் தரக் குறைவான முறையில் தாக்கிடும் போக்கில் அவை தீட்டப் படவில்லை.

எனினும் காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர்களின் கண்களை உறுத்தி விட்டன அந்தச் சுவரொட்டிகள்; எனவே அவற்றை உடனுக்குடன் அகற்றியே தீர வேண்டும் என்று ஏவி விடப்பட்டனர் காவல் துறையைச் சார்ந்தவர்கள்.

அதே சமயம் 'விகட'னில் வெளிவந்த விஷம் தோய்ந்த கேலிச சித்திரமும் பெரிய அளவில் சுவரொட்டிகளாகத் தயாரிக்கப்பட்டு நாடெங்கும் ஒட்டப்பட்டன காங்கிரஸ்காரர்களால். கண்ணியம் மிகுந்த ராஜாஜி, அண்ணா போன்ற தலைவர்களைக் கழுதை மீது சவாரி செய்வதாகக் கேவலப்படுத்திடும் அந்தக் கேலிச் சுவரொட்டிகளைப் பற்றிக் கவலையே படவில்லை அன்றைய ஆட்சியாளர்கள்; அவற்றை அப்புறப்படுத்திட எந்த நடவடிக்கையும் அவர்கள் எடுத்திடவும் இல்லை.

பத்திரிகையில் சித்திரமாக வந்த போதே பதறித் துடித்தது எங்கள் நெஞ்சம். அதுவே பெரிய அளவில் சுவரொட்டியாகவும் பரிணமித்து விட்டது என்றால், அதனை அகற்றுவதற்கும் ஆவன செய்யப் படவில்லை என்றால் அந்த இதயக் குமுறலை எங்களால் எப்படித் தாங்கிக் கொள்ள முடியும்?

காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர்களின் இத்தகைய ஓரவஞ்சனைப் போக்குகளையெல்லாம் ஊன்றிச் சிந்தித்துத் தான் — பொது மக்களின் உள்ளக்கிடக்கையையும் ஓரளவுஉணர்ந்துகணித்திட்ட முறையில்தான்– மயிலாப்பூர் பகுதியில் 10-12-1967-இல் நிகழ்ந்த தேர்தல் கூட்டத்தில் ஆணித்தரமாக அறைகூவல் விடுத்தேன் அடியிற்கண்டவாறு:

''.. கழுதைப் படம் போட்டு ராஜாஜியை உட்கார வைத்துச் சித்திரம் தீட்டியிருக்கிறார்களே! அது மக்கள் மனத்தைப் புண்படுத்தாதா? யார் இந்த ராஜாஜி? இந்தியா சுதந்திரம் பெற்ற போது இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்தவர் நாளை அவர் மாண்டு மறைந்தால் அரசாங்க மரியாதைகளுடன் அடக்கம் செய்யப் பட வேண்டிய பெரியவர். சட்ட சபைக்குள்ளே வந்து பார்த்தீர்களானால் மகாத்மா காந்தியினுடைய படம் இருப்பதைக் காணலாம். அதற்கு நேராக ராஜாஜியின் படம்; ஆள் உயரத்திற்கு உள்ள ராஜாஜி படத்திற்கு மேல், 'மனிதரில் மேலோன்' என்று எழுதப்பட்ட வாசகம்.

''அந்தத் திருவுருவப் படத்தை அங்கே மாட்டி வைத்துக் கொண்டு சட்ட மன்றத்திலே காங்கிரஸ் கட்சி தன்னுடைய செயல்களை ஆற்றுகின்றது. இங்கே கழுதை மீது ஊர்வலமிட்டு ஒரு படம். ஒன்று அந்தப் படத்தைக் கழற்ற வேண்டும். அல்லது இந்தப் படத்தை எடுக்க வேண்டும்.

''எவ்வளவு அரசியல் அநாகரிகமும் காட்டுமிராண்டித்தனமும் கழிசடைப் புத்தியும் இருக்குமேயானால் இந்த நாட்டினுடைய தகுதி மிக்க தலைவர்களை—தமிழக மக்களின் இதய சிம்மாசனத்திலே நிரந்தரமாகக் கொலு வீற்றிருக்கும் தலைவர்களை- மூதறிஞர் ராஜாஜியை- பேரறிஞர் அண்ணாவை- சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சி.யை- காயிதே மில்லத் இஸ்மாயில் சாகிப் அவர்களை- ராமமூர்த்தியைப்- பல கோடி மக்களின் பாராட்டுதலுக்கும், போற்றுதலுக்கும், மரியாதைக்கும், வணக்கத்துக்கும் உரிய தலைவர்களைக் கழுதை மீது வைத்துப் படம் போடுவதற்குத் துணிவீர்கள்; அதை மற்றவர்கள் பார்த்துக் கொண்டு மவுனமாக இருக்க வேண்டுமா? நாங்கள் நாட்டு நிலையைச் சித்திரித்துப் படம் போட்டால் அதை எடுக்க மட்டும் ஓடோடி வருகிறீர்களே!

''எவ்வளவு நாளைக்கு இந்த அதிகாரம் செய்ய முடியும் ஆட்சியாளர்களே! அதிகாரிகளே! இன்னும் ஆறே நாள்! அதிகாரம் மாறும்!"

உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பின் உச்சத்தை எட்டிய நிலையில் தான் நான் அப்படி உரைத்திட்டேன். என்றாலும், தமிழகம் எங்கணும் தேர்தல் நிதிக்காகவும் பிரச்சாரத்திற்காகவும் பயணம் மேற்கொண்டதன் பயனாக என் உள்ளத்தின் அடித்தளத்தில் வளர்ந்த வண்ணம் இருந்த தன்னம்பிக்கையின் அழுத்தமும் என்னுடைய அந்த அறைகூவலுக்குக் காரணமாகும்.

10-2-67-இல் தான் நான் அவ்வாறு பேசினேன், அடுத்த ஆறாவது நாளில் தான் -15-2-67-இல் தான்- பொதுத் தேர்தல் தொடக்கம்.

அதன் முடிவு, நான் உரைத்ததே உண்மை என்கிற வகையில் பின்னர் அமைந்திடும் என்று அப்போது காங்கிரஸ்காரர்களோ, ஏன் கழகத் தோழர்களோ கூட முழுமனதோடு நம்பிடவில்லை.

ஆயினும், கழகம் என்றாலே அலட்சியப் பார்வை வீசிக் கொண்டிருந்த அதிகார வட்டத்தில் எனது மயிலாப்பூர் அறை கூவல் ஒரு கலக்கு கலக்கவே செய்தது என்பதைப் பிறகு நான் அறிந்து கொண்டேன்.

129

ஆட்சியை மாற்றிய தேர்தல் முடிவுகள்

"இன்னும் ஆறே நாள்! அதிகாரம் மாறும்!" என்னும் சொற்களை எதிர்க்கட்சி முகாமிலிருந்து கேட்ட பிறகும் காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர்களால் எப்படி அமைதியாக இருந்திட முடியும்?

எனவே, என்னை எவ்வாறேனும் கைது செய்திட வேண்டும் என்று ஆலோசனை செய்திருக்கிறார்கள் மேல் மட்டத்தில்.

அவ்வாறு ஆலோசனை நடைபெற்றது உண்மைதான் என்று ஒப்புதல் வாக்குமூலம் அளிப்பதைப் போலவே முதல்வராக இருந்த திரு பக்தவத்சலம் அவர்களும்,

"...அதிகாரிகளைப் பற்றிப் பேசி வரும் கருணாநிதி மீது அதிகாரிகளே நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்" என்று சென்னைக் கூட்டம் ஒன்றில் பகிரங்கமாகவே குறிப்பிட்டார்.

அது காவல் துறையினருக்கு முதல்வர் விடுத்த மறைமுகமான ஆணையாகவும் அப்போது கருதப்பட்டது. எனவே தேர்தலுக்கு முதல் நாள் காலையிலிருந்தே 'முரசொலி' அலுவலகத்திற்குத் தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டு, "கருணாநிதி கைது செய்யப்பட்டு விட்டாராமே, உண்மையா?" என்று விசாரிக்கத் தலைப்பட்டு விட்டனர் ஏராளமான நண்பர்கள்.

நானோ கைதாவது பற்றிக் கடுகளவும் கவலைப்படாமல் தேர்தல் பணிகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தேன்.

எரிச்சலுற்ற காங்கிரஸ்காரர்கள் என்னைச் சிறைப்பறவை ஆக்கிடவே சிந்தித்த போதிலும் உடனடியாகக் கைது செய்தால், தேர்தலில் காங்கிரசுக்குப் பாதிப்பு ஏற்பட்டுவிடுமோ என்றும் பயந்திருக்கிறார்கள். ஆயினும் தேர்தல் முடிந்தவுடன் என்னைக் கைது செய்து விடுவது என்றும் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்.

அதிகார வட்டத்தில் என்னைக் கைது செய்வதற்குரிய ஆலோசனைகள் அலை மோதுவதை எப்படியோ கண்டு பிடித்துவிட்ட செய்தியாளர்கள் என்னை அணுகி, என் கருத்தினைக் கேட்டனர். அவர்களுடைய வினாக்களுக்கு, "என்னைக் கைது செய்து, என் மீது வழக்குப் போடும் நன்னாளை நான் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன்!" என்று விடையளித்தேன்.

ஆனால் அந்த நன்னாள் எனக்குப் பின்னர் வாய்த்திட வாய்ப்பு இல்லை-தேர்தல் காற்று காங்கிரசுக்கு விரோதமாகத் திசை மாறி விட்டது!

1967-ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தல் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்துக்கும் அதன் தோழமை கட்சிகளுக்கும் பூந்தென்றலாகவே வீசியது; காங்கிரஸ் கட்சிக்கோ பொல்லாத புயலாகவே மாறியது!

அந்த மாபெரும் மாளிகையின் நெடிதுயர்ந்த தூண்களாய் விளங்கிய பலர் தோல்வியையே அப்போது தழுவிட நேர்ந்தது.

அரசியல் திறனாய்வாளர்களின் கணிப்புகள் ஆரூடங்களுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டு, அமைதிப் புரட்சியாகவே நடைபெற்று விட்டது தமிழக ஆட்சி மாற்றம்.

அப்போது தமிழகச் சட்டமன்றத்தின் மொத்த இடங்கள் 234. திருமங்கலம் தொகுதியில் கூட்டணி வேட்பாளர் திடீரென்று இறந்து விட்டதால் அந்த ஒரு தொகுதி நீங்கலாக எஞ்சிய 233 தொகுதிகளில் தேர்தல் நடைபெற்றது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் 173 இடங்களில் மட்டுமே போட்டியிட்டு 138 இடங்களைக் கைப்பற்றியது. காங்கிரஸ் கட்சியோ எல்லா இடங்களிலும் வேட்பாளர்களை நிறுத்தி வைத்தும், 49 இடங்களையே அடைந்திட முடிந்தது. நாடாளுமன்றத்தைப் பொறுத்த மட்டில் போட்டியிட்ட 25 இடங்களையுமே கைப்பற்றி விட்டது கழகம். இது இந்தியாவில் வேறு எந்தக் கட்சிக்குமே கிட்டிடாத வரலாற்றுச் சாதனையாகும்.

அகில இந்தியாவிலும் மலையென வளர்ந்து நின்ற காங்கிரஸ் அப்படி நிலை குலைந்து சரிந்திடும் என்றோ, 'மாநிலக்கட்சி' தானே என்கிற அலட்சியப் பார்வைகளுக்கு ஆளான தி. மு. கழகம் ஆளுகின்ற தகுதியினை எய்திடும் என்றோ எவருமே அன்று எதிர்பார்த்திடவில்லை.

அந்தத் தேர்தலில் தமிழக அமைச்சர்களில் ஒரே ஒருவரைத் தவிர மற்ற அத்தனை பேருமே தோல்வியைச் சந்தித்தார்கள்.

அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் தலைவராக இரண்டு தடவைகள் இந்தியப் பிரதமர்களின் ஒருமனதானத் தேர்வுக்கு வழிவகுத்தவர் என்னும் பெருமைச் சிறகை விரித்துக் கொடி கட்டிப்பறந்து கொண்டிருந்த திரு. காமராசரே சட்ட மன்றத்துக்குப் போட்டியிட்டுத் தோல்வியைத் தழுவிக் கொண்டார்.

அகில இந்தியத் தலைவர் நிலைக்குத் தேசியத் தலைவராக (National Leader) உயர்ந்திட்ட பின்னரும் அந்த அளவிலேயே நின்றிடாமல் மறுபடியும் மாநில அளவில் தம்மைச் சுருக்கிக் கொண்டு கோலோச்சிட எண்ணிய அவரது குறுகிய ஆசையை அவருடைய விருதுநகர்த் தொகுதி மக்களே நிறைவேற விடவில்லை.

இவ்வாறு காங்கிரஸ் கவிழ்ந்ததும், கழகம் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியதும் உலக நாடுகளின் கவனத்தையெல்லாம் கூடக் கவர்ந்தன. வெளிநாட்டு ஏடுகள் பல வெவ்வேறு கோணங்களில் நின்று அந்தத் தேர்தல் முடிவுகள் பற்றி வியப்பினைத் தெரிவித்தன; விமரிசனங்களை வெளியிட்டன.

''காங்கிரசின் தேர்தல் தோல்விகளால் இந்திய ஜனநாயகம் உயிர் வாழும் என்பது மட்டுமல்ல; நல்ல ஆரோக்கிய உருவத்தோடு செயல்படும் என்றும் இந்தத் தேர்தல் முடிவால் தெரிகிறது. இதனால் தட்டிக் கேட்பாரற்ற ஓர் அரசியல் சக்தி மறைந்து விட்டது! புதிய உறவுகள் மக்கள் ஆதரவுடன் கிளம்பத் தொடங்கிவிட்டன. இதுவரை மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மை பெற்றிருந்த காங்கிரஸ் கட்சி பெரிய கொள்கைப் பிரச்சினைகளைக் கூடத் தான் மட்டுமே ரகசிய அறைகளுக்குள் முடிவு செய்து வந்தது. மாநில அரசுகளைக் கட்சிக் கிளைகளாகவே கருதி வந்தது! அந்த நிலை இப்பொழுது மாறிவிட்டது!" —என்று கருத்துத் தெரிவித்தது 'லாஸ்ஏஞ்சல்ஸ் டைம்ஸ்' என்னும் அமெரிக்க ஏடு.

''இந்தியாவின் இயற்கையான மாநில நோக்கும் காங்கிரஸ் ஆட்சியின் மதர்ப்பான போக்கினால் வளர்ந்த இன மொழி எதிர்ப்புணர்ச்சியும் தேர்தலின்போது வெகுவாகக் காணப்பட்டன. தமிழகத்தில், இந்தி இந்தியாவின் ஆட்சிமொழி ஆவதை மிக வன்மையாக எதிர்த்து வந்த தி. மு. கழகத்தின் வெற்றி இதற்குச் சரியான முன் உதாரணமாகும்!''

-என்று 'மெய்னிச் சிம்பன்' எனனும் ஜப்பானிய ஏடு தனக்குத் தோன்றிய முறையில் மதிப்பீடு செய்திருந்தது.

பொதுத் தேர்தல் நடைபெறத் தொடங்கிய ஒரு வாரம் கழித்தே வாக்குகள் எண்ணப்பட்டு முடிவுகள் அறிவிக்கப்பட்டன. முதற்கட்ட அறிவிப்புகளே கழகத்துக்கு வெற்றி முரசு கொட்டுவனவாக அமைந்துவிட்டன.

நான் வேட்பாளராக நின்று போட்டியிட்ட சைதாப்பேட்டைத் தொகுதியில் தேர்தல் முடிவு 23-2-67 மாலையில் அறிவிக்கப்பட்டது.

அந்த வெற்றிச் செய்தியினைக் கேட்டவுடன் வாக்குகள் எண்ணப்பட்ட இடத்திற்கு வெளியே திரண்டிருந்த பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் உற்சாக ஆரவாரம் செய்தனர். வெடிகளை வெடித்து வாழ்த்துக்களை முழங்கினர்; அந்தக் காட்சிகளை இந்தியச் செய்திப்படத் துறையினரே அப்போது படமாக்கினர்.

எனது வெற்றியினைக் கொண்டாடிய அந்தப் பல்லாயிரக் கணக்கான பாச நெஞ்சங்களில் அன்புப் பிடியிலே சிக்கி நான் படாத பாடு பட்டேன். அதே மக்கள் வெள்ளத்திற்கிடையே ஒலிபெருக்கியைப் பொருத்திக் கொண்டு அப்போதே சைதைத் தொகுதி வாக்காளப் பெருமக்களுக்கு என் நன்றியறிதலையும் தெரிவித்துக் கொண்டேன்:

''சைதைத் தொகுதிப் பெருமக்களும், கழகத் தொண்டர்களும், கூட்டணித் தோழர்களும் எனக்கும் என் தலைவர் அண்ணா அவர்கட்கும் அளித்துள்ள பெரும்பான்மை வாக்குகளுக்காக நான் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். எனக்குக் கிடைத்த வாக்குகள் 53,000; என்னை எதிர்த்த காங்கிரஸ் நண்பருக்கு 32,000 வாக்குகள் கிடைத்துள்ளன. 32,000 பேர் என் மீது ஏதோ குறை கண்டு எனக்கு வாக்களிக்கத் தவறியிருக்கிறார்கள். அவர்கட்கும் சேர்த்து திருப்தி ஏற்படும் வகையில் இந்தத் தொகுதிக்காக நான் பணி புரிவேன். இந்த வெற்றியை நான் இப்போது அதிக ஆர்ப்பாட்டத்துடன் கொண்டாடினால் வெற்றிவாய்ப்பை இழந்தவர்கட்கு மனம் புண்படும். ஆகவே அமைதியாகக் கலைந்து செல்ல வேண்டுகிறேன். தாய்மார்களுக்கும் சகோதரிகளுக்கும் என் நன்றியை அவர்களது பொன்னடிகளில் குவிக்கிறேன்."

எருதுபட்ட புண்ணிலே காக்கை வந்து குந்துவது மட்டுமல்ல; குத்துவதும் உண்டு தன் அலகினால்.

அத்தகைய அநாகரிக மனப்போக்கு அரசியலில் தலையெடுத்திடக் கூடாது என்று எண்ணியதாலேயே வெற்றி ஆரவாரம் செய்திடாமல் தத்தம் வீட்டுக்கு அமைதியாகத் திரும்புமாறு என்னைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து நின்ற மக்கள் வெள்ளத்தை அன்போடு வணங்கிக் கேட்டுக் கொண்டேன். அவர்களும் மதிப்பளித்துக் கலைந்து சென்றனர்.

தேர்தல் முடிவுகள், தி.மு. கழகமே தனிப் பெரும்பான்மையுடன் ஆட்சி அமைக்கும் வாய்ப்பினைப் பெறப் போகிறது என்று தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கும் வேளையிலேயே-

23-2-67-இரவு மூதறிஞர் ராஜாஜி அவர்களைச் சந்திக்கச் சென்றார் அண்ணா.

அவருடன் நானும், நாவலர், மதி, அரங்கண்ணல் முதலானோரும் போனோம்.

ராஜாஜி அவர்களுக்கு அறிஞர் அண்ணா மாலே அணிவித்தார். அப்போது சுதந்திரா உள்ளிட்ட கூட்டணிக் கட்சிகளின் வெற்றி குறித்தும், புதிதாக அமையவிருக்கும் அமைச்சரவை குறித்தும் தமது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்து வாழ்த்துக்களை வழங்கினர் ராஜாஜி

26-2-67 அன்று சென்னை தியாகராய நகர் எஸ். ஜி. எஸ். திருமண மண்டபத்தில் புதிதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தி. மு. கழகச் சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களின் கூட்டம் நடைபெற்றது அமைப்புச் செயலாளர் என். வி. நடராசன் அனைவரையும் வரவேற்றார். கூட்டத்திற்கு அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தலைமை தாங்கிட வேண்டுமென்று சிந்தனைச் சிற்பி சி. பி. சிற்றரசு முன்மொழிந்தார். நான் அதனை வழிமொழிந்தேன்.

தேர்தலில் வெற்றி பெற்றவர்கள் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டார்கள். அண்ணா அவர்கள் அறிவுரைகள் பல பகர்ந்தார்கள்.

எதிர்க்கட்சியாக இருந்த தி. மு. க., ஆளுங்கட்சியாக மாறிய நிலையில் முதன் முதல் கூடிய கூட்டமாதலால், மண்டபத்தின் வெளியேயும் உள்ளேயும் பெரும் பரபரப்பு காணப் பட்டது.

தென் சென்னை நாடாளுமன்றத் தொகுதியில் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்ற அண்ணா புது டில்லிக்கே போய்வி வாரா அல்லது தமிழகத்தில் புதிய அமைச்சரவையைத் தாமே அமைக்கப் போகிறாரா என்கிற அரசியல் ஊகங்களும் அப்போது பலமாக உலவின.

1-3-67 அன்றுதான் அத்தகைய ஊகங்களுக்கெல்லாம் ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டது. அன்று காலை பத்து மணி அளவில் புதிதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தி. மு. க. சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களின் கூட்டம் ராஜாஜி மண்டபத்தில் நடை பெற்றது.

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தமிழகச் சட்ட மன்ற தி. மு. கழகக் கட்சித் தலைவராக ஒருமனதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றார். அதன் மூலம் புதிய அமைச்சரவையில் தலைமைப் பொறுப்பினை ஏற்றிடும் தகுதியினை அரசியல் சட்டப்படி அவர் பெற்றார்.

முதலமைச்சர் பொறுப்புக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அன்றைய தினமே ஒரு முதல்தரமான முதல் மரபினை உருவாக்கிட முற்பட்டார் அண்ணா. எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களையெல்லாம் சந்தித்து அவர்களது வாழ்த்தினைப் பெற முற்பட்டதைக் குறிப்பிடுகிறேன்.

தேர்தல் களத்தில் தி. மு. கழகத்தையும் அதன் தோழமைக் கட்சிகளையும் எப்படியும் தீர்த்துக்கட்டி விடுவது என்றே முனைந்து பாடுபட்டது காங்கிரஸ் கட்சி. ஆனால் பலித்திட வில்லை.

'தமிழாய்ந்த தமிழ்மகனே

தமிழ் நாட்டின் முதலமைச்சாய்

வருதல் வேண்டும்!

-என்னும் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்களின் கனவே நனவாயிற்று.

தமிழ்த் தாயின் தலைமகனும் அண்ணா அவர்களின் தலைமையில் வளர்ந்து விட்ட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிக் கொலு வேற்றிடும் வாய்ப்பினைப் பெற்ற வரலாற்றுச் சிறப்பினைப் பலரால் அப்போது தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை. உள்ளூற அவர்கள் பொருமினார்கள்; புழுங்கினார்கள்.

அந்தப் புழுக்கத்தின் வெளிப்பாடாகத்தான் தி. மு. கழக வெற்றி பற்றிச் செய்தியாளர்கள் கருத்தினைக் கேட்டபோது முன்னாள் முதல்வர் பக்தவத்சலம்.

''விஷக் கிருமி பரவி விட்டது!'' என்று தம்முடைய வெறுப்பையெல்லாம் ஒன்றாய்த் திரட்டி உமிழ்ந்து விட்டார்.

வெறும் வாயையே மெல்லுவதில் வல்லவர்களான செய்தியாளர்கள் இப்படி அவல் கிடைத்தால் சும்மா விடுவார்களா?

என்னை வந்து சூழ்ந்து கொண்டு, ' பக்தவத்சலம் இப்படிப் பாடியிருக்கிறாரே வசைப் புராணம், அதற்கு என்ன பதில் தரப் போகிறீர்கள்?'' என்று கேட்டார்கள்.

அதற்கு-

''...காங்கிரசை ஆதரித்துப் பேசிய சொற்பொழிவாளர்களும் கலைஞர்களும் காங்கிரஸ் தலைவரை மேடையில் வைத்துக் கொண்டே எத்துணை அநாகரிகமாக உரையாற்றினார்கள் என்பதை நாடு அறியும் அதற்கும் சேர்த்து நாடு அளித்திட்ட தீர்ப்பே இந்த நல்ல முடிவாகும். இத்தனைக்கும் பிறகும் பக்தவத்சலம் அவர்கள் விஷக்கிருமி போன்ற சொற்களைப் பயன் படுத்தியது அவர்களது கட்சி சமீப கால மாக வளர்ந்து வருகிற பண்பாட்டுக்கு எடுத்துக் காட்டாகும்!''

என்று கருத்துத் தெரிவித்தேன் நான்.

தி. மு. கழகத்தை அவர் அப்படி நெருப்புச் சொற்களால் எரித்திடும் நிலைக்கு இறங்கிய பிறகும் புதிய அமைச்சரவைக்கு வாழ்த்தினைப் பெற வேண்டிய மாற்றுக் கட்சித் தலைவர்களின் பட்டியலில் பக்தவத்சலம் அவர்கள் பெயரை அண்ணா நீக்கிடவில்லை.

1-3-67 அன்று அண்ணா, நாவலர், நான் ஆகிய மூவரும் அவரது இல்லத்திற்குச் சென்றோம். அவர் தம் ஆதரவையும் வாழ்த்தையும் அளித்திட வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டோம். ''தி. மு. கழகத்தை நான் விஷக் கிருமி என்று சொல்ல வில்லை'' என்ற கருத்துப் பட சில விளக்கங்களைப் பெரியவர் பக்தவத்சலம் பின்னர் செய்தி ஏடுகளுக்குத் தந்தார்.

தொடர்ந்து தமிழக மேலவைத் தலைவராயிருந்த மாணிக்கவேலரையும் மேலவை எதிர்க்கட்சித் தலைவராகப் பணியாற்றிய டாக்டர் இலட்சுமணசுவாமி முதலியார் அவர்களையும் நாங்கள் மூவரும் சந்தித்தோம்.

அண்ணா அவர்கள் புதிய ஆளுங்கட்சித் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற பின்னர் ஆளுநர் மேதகு உஜ்ஜல் சிங் அவர்களைச் சந்திக்கப் புறப்பட்டார். நாவலரும், நானும் உடன் சென்றோம்.

ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்பதற்கு முதன் முதலாக அப்போதுதான் நாங்கள் ஆளுநரைச் சந்திக்கச் செல்கிறோம். அந்த முதல் சந்திப்பின் போது ஓர் ஆளுநரை எத்தகைய மரியாதைகளுடன் சந்தித்திட வேண்டும் என்றெல்லாம் எங்களுக்கு அப்போது தெரிந்திருக்கவில்லை.

எங்களுடைய கார் சைதாப்பேட்டை மர்மலாங் பாலத்தை விரைந்து கொண்டிருந்த வேளையில் —

'வெறுங்கையோடா கவர்னரைச் சந்திப்பது?' என்னும் உணர்வு எழுந்தது. பாலத்தைக் கடந்ததும் ஒரு கடையின் பக்கம் காரை நிறுத்தி எலுமிச்சம் பழம் ஒன்றை வாங்கிக் கொண்டோம்.

அதுவோ வற்றிப்போன பழம்! இதைப் போய்க் கொடுப்பதா என்று எண்ணினாலும் எங்களுக்கு வேறு வழியில்லை. கைக்குள்ளேயே மற்றவர்கள் கண்ணுக்குப் படாமல் அதனை வைத்திருந்த அண்ணா ஆளுநரைச் சந்தித்ததும் அவர் காத்தினுள்ளே அவசரமாகத் திணித்து விட்டார்.

130

தந்தையைச் சந்தித்தோம்!

1967-மார்ச் 2-ஆம் நாள் காலை பத்து மணி அளவில் தான் அந்த ஆளுநர் சந்திப்பு நடைபெற்றது. ஏறத்தாழ அரை மணி நேரம் புதிய அமைச்சரவை பற்றியும், சட்டமன்றங்களின் இரு அவைகளின் கூட்டம் பற்றியும் அப்போது உரையாடினோம்.

அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு திரும்பிய நாங்கள் திருச்சி நோக்கி எங்கள பயணத்தைத் தொடங்கினோம்.

நாங்கள் திருச்சிக்குச் சென்றது எங்களை வளர்த்து ஆளாக்கி விட்ட தந்தை பெரியாரைச் சந்தித்திடத்தான்.

1949-இல் தந்தையைப் பிரிந்திட்ட தனயன்கள், பசுவிடந் திரும்பிடும் இளங்கன்றுகளாகப் பாசப் பிணைப்புடன் சென்றிட்டோம்.

திருச்சி சென்றதும், உடனிருக்கும் அன்பிலும் உடன் வந்தார். 'பெரியார் மாளிகை'யில் அடி வைத்த பொழுது—

கடந்த கால நினைவுகள் காட்டாறெனப் பொங்கிப் புரண்டன. ஈரோடு நகரில் 'குடியரசு' ஏட்டில் பணியாற்றியகாலை பெரியாரின் குடும்பத்தில் ஒருவனாக நான் கருதப்பட்டேன். கலந்து பழகினேன். அண்ணாவுக்குப் பிறகு பெரியாரது வீட்டிலேயே தங்கி உணவுண்டு ஏட்டையும் கவனித்துக் கொண்ட பெருமை எனக்குண்டு. மணியம்மையார் உணவு பரிமாறிட, நண்பர்கள் கருணானந்தம் ஜனார்த்தனம், தவமணிராசன் ஆகியோர் உடன் அருந்திட, அய்யாவோ நகைச்சுவை விருந்தும் பரிமாறிடுவார். பெரியார் பொழிந்திட்ட பாசப் பெருக்கினை எப்படித்தான் மறந்திட இயலும்.

பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் அய்யாவின் பக்கத்தில் போய் அமர்ந்த பொழுது பாசவெள்ளம் கண்ணீராகி விழிகளுக்குத் திரையிட்டது. குரல் தழுதழுத்தது; நாவும் எழ மறுத்தது; என்ன பேசுவதென்றே எனக்குத் தெரியவில்லை.

தனயன்களின் நிலையே தந்தைக்கும்!

''என்னைக் கூச்சப்பட வைத்து விட்டீர்கள்!''

என்று பெரியார் குமுறிடும் குரலில் கூறினார். கண்ணீர் பொழிவதில் குழந்தையாகவும் மாறினார்.

அமைச்சர் பொறுப்பினை ஆற்றிடும் சூழ்நிலை உருவாகிய காரணத்தால், 'முரசொலி'யின் ஆசிரியர் பொறுப்பினை விட்டிடும் நிலைக்கும் நான் தள்ளப்பட்டேன். தம்பி மாறன் 4-3-67 முதல் அதன் ஆசிரியராக என்னுடைய சுமையினை ஏற்றுக் கொண்டார்.

பள்ளியில் பயின்றிட்ட காலத்திலேயே துண்டுப் பிரசுரமாய் 'முரசொலி'யை நான் தோற்றுவித்தேன். 1957-இல் அதற்குப் பத்திரிகை வடிவம் தந்தேன். பின்னர் இருபதாண்டு காலம் அதனைப் பேணி வளர்த்திட, பெரிய ஏடாய்க் கழக முரசாய் ஆக்கிட, நான் பட்டிருக்கும் பாடு கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. ஒரு வெள்ளி விழாக் காலம் என் மடியிலே 'முரசொலி' தவழ்ந்து கிடந்தது. அமைச்சர் பதவியோ அதன் ஆசிரியர் பதவியைப் பறித்துக் கொண்டது.

1967-ஆம் ஆண்டு, மார்ச்சுத் திங்கள் நாலாம் நாள் அன்று, தம்முடைய தலைமையில் இயங்கிடப் போகும் அமைச்சரவையின் பட்டியலை அண்ணா அவர்கள் ஆளுநர் உஜ்ஜல் சிங் அவர்களிடம் அளித்தார். அண்ணாவின் தலைமையில் நாங்கள் எட்டுப் பேர் அமைச்சரவையில் இடம் பெற்றோம்.

நாவலர் கல்வி அமைச்சராகவும், நான் பொதுப் பணித்துறை அமைச்சராகவும், மதி உணவமைச்சராகவும், சத்திய வாணிமுத்து அரிசன நலத்துறை அமைச்சராகவும், ஏ. கோவிந்தசாமி வேளாண்மைத் துறை அமைச்சராகவும், மாதவன் சட்ட அமைச்சராகவும், சாதிக் சுகாதார அமைச்சராகவும், முத்துச்சாமி உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சராகவும் பொறுப்புக்களை ஏற்றோம்.

எங்களுக்குத் தரப்பட்ட துறைகளைப் பற்றி அப்போது நான் அடியிற்கண்டவாறு குறிப்பிட்டதும் நினைவில் நிழலாடுகின்றது.

''எனக்குப் பொதுப்பணித்துறை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாவலருக்குக் கல்வித் துறை; மதியழகனுக்கு உணவுத் துறை, எந்தத் துறை ஒதுக்கப்பட்டாலும் அதை நாங்கள் சரிவர நிருவகிப்போம் என்ற தெம்பு ஏற்படக் காரணம், அண்ணாதுரை தான்!

''அந்தத் 'துரை'யை நம்பித்தான் இந்தத் 'துறைகளை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். அந்தத் 'துரை'யை நம்பினால் தான் நாடு முன்னேறும்; நாட்டில் உள்ள ஏழை மக்கள் வாழ்வில் விடிவு ஏற்படும்."

புதிய அமைச்சரவை 6-3-67 அன்று சென்னை ராஜாஜி மண்டபத்தில் பதவி ஏற்றது. அண்ணா உட்பட அமைச்சர்கள் அனைவரும் தமிழிலேயே 'உளமார' உறுதி மொழி எடுத்துக் கொண்டோம்.

1967 மார்ச்சு ஆறும் நாள் உண்மையிலேயே ஜனநாயகத் திருநாள்.

அதைப் பற்றி 'முரசொலி' ஏட்டில் இப்படியொரு பெட்டிச் செய்தி அப்போது வெளியிடப்பட்டது.

''பொங்கு மணி மார்பும் — பொரு தடக்கை வாளும் ஏந்தி அரசுகளை வீழ்த்தி வெற்றி முரசுகளை முழக்கினான் அன்றையத் தமிழன்.

பொங்கும் விழி நீரும் பொறுக்க முடியா வறுமையும் தந்த அரசை வீழ்த்தி ஜனநாயக வெற்றி முரசை முழக்கினான் இன்றையத் தமிழன்.

அந்த வெற்றி முரசின் நாதமாய்-வீர முழக்கத்தின் கீதமாய் ஒலிப்பது:

''அண்ணா முதலமைச்சர்! அண்ணா முதலமைச்சர்'' என்பதுதான்.

''தமிழாய்ந்த தமிழ் மகன்தான் தமிழ் நாட்டின் முதலமைச்சராய் வருதல் வேண்டும்."

—என்று ஏங்கியவாறு பாடினார் புரட்சிக் கவி பாரதிதாசன்.

அந்தக் கவியின் கனவு நிறைவேறும் நாள் மார்ச் 6-ஆம் தேதி.

இந்தப் புவி மாந்தர் புளகாங்கிதம் அடையும் நாள் மார்ச் 6-ஆம் தேதி.

தமிழன்னை ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டு அண்ணாவின் உச்சி மோந்து முத்தமிட்டு மணி மகுடத்தைச் சூட்டிய நாள் மார்ச் 6-ஆம் தேதி.

அந்நாள் அல்லவோ நமது திருநாள்! நாட்டின் திருநாள்!

தமிழுக்கு இனிப்பான எதிர்காலம் வந்தது தோழர்களே என்று இனிப்பு வழங்கிடுவீர் நாடெங்கும்!

'ஏழைக் குலத்தில் உதித்த ஒரு தமிழன் ஏறுகிறான் அரசுக் கட்டில்! இனி ஏழைக்கு வாழ்வு வந்தது!' என்று கூறி இனிப்புப் பொங்கல் தருவீர் தோழர்களே!

தந்தை பெரியார் அவர்களுக்கும் எங்களுக்கும் ஏற்பட்டிருந்த பாசப் பிணைப்பு இறுக்கமானது; இணையற்றது; பதினெட்டு ஆண்டு காலம் ஏதோ சிறிய இடைவெளி. ஆனால் அந்தப் பிரிவை அறுந்து

போன உறவு அறுந்ததுதான் என்று எதிர் முகாம்களில் இருந்தோர் எக்களிப்பிலே மிதந்தனர். திருச்சியில் பெரியாருடன் நாங்கள் மேற் கொண்ட சந்திப்போ அவர்களது கனவைக் கலைத்தது; கற்பனையைக் கவிழ்த்தது.

'நீரடித்து நீர் விலகிடுமா?' என்கிற முறையில் எங்கள் சந்திப் புக்குப் பிறகு பெரியார் அவர்கள் அடியிற்கண்டவாறு ஓர் அறிக்கை வெளியிட்டார்கள்:

''உண்மையாகச் சொல்கிறேன். காமராசரைத் தவிர்த்துக் காங்கிரசில் இருக்கும் எவரையும் விட தி. மு. க. வின் தலைவர்கள்-தரத்தில் இருக்கும் எல்லாரிடமும் எனக்குக் கவர்ச்சி இருக்கிறது. அவர்கள் (தி. மு. க) என்னிடம் துவக்கம் முதல் இன்று வரை தாட்சண் யமாக (நாகரிகமாகவே) நடந்து வந்திருக்கிறார்கள்.

''நான் அவர்களை (ரிசர்வேஷன்) மீதி இல்லாமல் எவ்வளவு கண்டித்துக் கடுமையான குறைவான வார்த்தைகள் பயன் படுத்திய காலத்திலும் இவர்களில் (தி. மு. க. தலைவர்களில்) ஒருவர் கூட என்னைக் கடிந்தோ, குறை கூறியோ எந்த விதமான குற்றஞ் சாட்டியோ, தரக் குறைவாகவோ ஒரு வார்த்தையைக் கூடச் சொன்னது கிடையாது. இதை நாங்கள் அடிக்கடி பேசிக் கொண்டி ருக்கிறோம். அவர்களில் (தி. மு. க.) சிலரை அதிகமாகச் சந்திக்க நேரவில்லை என்றாலும், அப்படி நேர்ந்த போது பழைய முறையிலேயே நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்."

6-3-67 நாளிட்ட 'விடுதலை'யில் வெளியான இந்த அறிக்கை கழகத் தவர்களுக்கு அகமகிழ்ச்சியையும் காங்கிரசாருக்கு அதிர்ச்சியையும் அளிப்பதாகவே அமைந்திருந்தது.

அமைச்சர் பொறுப்பினை ஏற்றிட்ட என் நெஞ்சினை அன்னையின் நினைவு ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. நான் பதவியேற்ற காட்சியினைப் பார்க்காமல் போய் விட்டார்களே என்று என் இதயம் புலம்பிற்று.

அவர்களுடைய கல்லறைக்குச் சென்று கண்ணீர் வெள்ளத்தைக் காணிக்கையாக்கி வாழ்த்தினைப் பெற்றிட விரும்பினேன்; திருவாரூர் நோக்கிக் கிளம்பினேன்.

திருவாரூரை அடுத்த காட்டூரில் தான் என் அஞ்சுகத் தாயின் கல்லறை அமைந்திருக்கிறது. 8-3-67 அன்று அங்கு போய்ச் சேர்ந்தேன். எத்தனை எத்தனையோ பழைய நினைவுகள் படமென விரிந்தன.

கழகம் ஈடுபடும் எந்த எந்தத் தேர்தல்களாயினும்—ஊராட்சி மன்றத் தலைவர் தேர்தல்களாக இருக்கலாம்—அல்லது சென்னை

மாநகராட்சி மன்ற மேயர் தேர்தலாக இருக்கலாம்—அவைகளைப் பற்றிய விவரங்களையெல்லாம் பேரப் பிள்ளைகளின் வாயிலாகவும், வீட்டுப் பிள்ளையாகவே வளர்ந்திட்ட விசுவாசமிக்க செயல்மணிப் பையன் வாயிலாகவும் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டு அண்ணாவையும் என்னையும் மற்றும் கழக முன்னணியினரையும் சந்திக்கும் போதெல்லாம்—

''இத்தேர்தல்களில் கோட்டை விட்டு விடாதீர்கள். நம்ப கழகம் எப்படியாவது ஜெயிக்க வேண்டும்'' என்று புன்னகை தவழ எங்களை உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டிருந்த என் தாயார், இப்போது நாங்கள் கோட்டையைப் பிடித்து வெற்றிக் கொடி நாட்டியபோது உயிரோடு இருந்திருந்தால் எவ்வளவு பூரித்துப் போயிருப்பார்கள் என்று எண்ணி னேன். கண்கள் குளமாகி விட்டன.

131

பதவியெனும் புதிய சட்டை

அன்னையின் கல்லறையைத் தொழுதிடச் சென்ற என்னை திருவாரூர் பொதுக் கூட்டமொன்றில் பேசிடத்தான் வேண்டுமென்று தென்னன் முதலான நண்பர்கள் வற்புறுத்தி விட்டனர். ஒப்புக் கொண்டு உரையாற்றிய நான் இவ்வாறு குறிப்பிட்டேன்:

''.. என்னைப் பற்றி இங்கே பேசிய தோழர்கள் திருவாரூருக்கு நான் அதிகம் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதாகக் கூறினர்கள். தெருவெல் லாம் சென்று விளையாடும் பிள்ளை கடைசியில் தாயின் மடிக்குத் திரும்பு வதைப் போலக் - களமெல்லாம் சென்று போரிடும் வாள் கடைசியில் உறைக்கு வருவது போல நான் திருவாரூருக்கு வருகிறேன்.

''நான் பிறந்தது திருக்குவளையென்றாலும் அங்கே இருந்தது 12 ஆண்டுகள்தான். ஏறத்தாழ 20 ஆண்டுக் காலம் திருவாரூரில் வாழ்ந்திருக்கிறேன். ஒரு பெண் பல ஆண்டு காலம் தாய் வீட்டில் வாழ்ந்திருந்தாலும் திருமணம் ஆன பிறகு புகுந்த வீட்டிற்குச் சொந்த மாகி விடுவதுபோல் நான் திருக்குவளையில் பிறந்தாலும், திருவாரு ருக்குச் சொந்தமானவன்; திருவாரூர் தஞ்சை மாவட்டத்தில் இருக்கிற காரணத்தால் நான் தஞ்சை மண்ணுக்குச் சொந்தமாகிவிட்டவன். தஞ்சை மாவட்டத்துடன் அதிகத் தொடர்பு கொண்டுள்ள நான் இந்த நேரத்தில் உங்கள் காலடிகளில் என் நெஞ்சார்ந்த அன்பைக் குவிக்கிறேன்.

''நீங்கள் அதை மிதித்தாலும் அந்த அன்பு இதயத்தின் மீது மெல்லக் கால் வைத்தாலும் அதனல் ஏற்படும் உணர்வை வலியென்று கருதாமல் வாய்ப்பாகக் கருதி நான் உங்களுக்குப் பாடுபட்டிருக் கிறேன். என் கண்கள் குளமாகும் விதத்தில் உருக்கமான பழைய நாள் நிகழ்ச்சிகளை மாவட்டச் செயலாளர் மன்னை நாராயணசாமி இங்கே எடுத்துக் கூறினர்.

''திருவாரூர்த் தெருக்களில் விளையாட்டுத்தனமாக நான் பேசிய பேச்சுக்களைக் கேட்டு, 'தம்பி!' என்று அழைத்து உற்சாகமூட்டி முதுகில் தட்டிக் கொடுத்த மன்னையின் முரட்டுக் கரங்கள் இப்போது என் நினைவுக்கு வராமல் இல்லை. தோழர் தென்னன் வீட்டுத் திண்ணையில் நாங்கள் பேசிய அரசியல் கருத்துக்கள் என் நினைவுக்கு வராமல் இல்லை. நம்முடைய விஜயராகவனின் 'ராயல் அன் கோ' சோடா பாக்டரியில் உட்கார்ந்து கழக வளர்ச்சிக்குப் போட்ட திட்டங் கள் என் நினைவுக்கு வராமல் இல்லை.

''பழைய பாக்கியைப் பிறகு தருகிறோம், இன்றைய பாக்கியை நாளைக்குத் தருகிறோம்; அடுத்த 'முரசொலி' பத்திரிகையைத் தாருங் கள்'' என்று கருணாநிதி அச்சகத்தில் உட்கார்ந்து தோழர் ஜமாலோடு நடத்திய போராட்டம் என் நினைவுக்கு வராமல் இல்லை.

''சிறு வயதில் இதே திருவாரூரில் நான் என் நண்பர்களுடன் விளையாடிய நிகழ்ச்சிகள் என் நினைவுக்கு வராமல் இல்லை. நான் மறந்தாலும் நமது எதிர்க்கட்சி நண்பர்கள் 'திருவாரூர்த் தெருவில் விளையாடிய பையன்தானே இந்தக் கருணாநிதி?' என்று சுட்டிக் காட்டு வதற்கும் தவறுவதில்லை. அவர்கள் அப்படிக் கூறுகிற காரணத்தால் எனக்கு மிகுந்த அடக்கம் ஏற்படுகிறது. அதற்காக அவர்களுக்கு நன்றி.

''இன்று போட்டுக் கொண்டிருக்கிற புதிய சட்டை அமைச்சர் பதவி; நாளைய தினம் கழற்றி எறிந்து விடலாம். நான் உங்களுக்கு அண்ணனாக, தம்பியாக, உங்களுக்குச் சொந்தக்காரனாக இருப்பது முன்பு இருந்தது—என்ற எதிர்காலத் தொடர்பில் அல்ல. அந்தச் சொந்தம் நிகழ்காலத்திலும் இருக்கட்டும்; எதிர்காலத்திலும் தொடரட் டும்; தயவு செய்து 'கலைஞராக இருந்தவர்' என்று சொல்லாதீர்கள். இப்போதும் எப்போதும் அப்படி இருப்பவன்தான்!''

நான்காவது பொதுத் தேர்தலில் தி. மு. கழகம் வெற்றி வாகை சூடியது குறித்து வெளிநாட்டு ஏடுகள் சில வெளியிட்ட கருத்துக்களை முன்னரே எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறேன். அந்த நேரத்தில் இந்திய ஏடுகளும் அரசியல் அறிஞர்களும் கழகத்தின் வெற்றியை எந்தெந்தக் கோணங்களில் நின்று அலசினர், அணுகிப் பார்த்தனர் என்பதும் எண்ணி மகிழத் தக்கதாகும்.

''...இருபது ஆண்டுக் கால காங்கிரஸ் கட்சியின் ஆட்சியும் திரு. காமராசரது தலைமையும் இந்த (தமிழ் நாடு) மாநிலத்தில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தன. தமிழ்நாட்டில் தி. மு. க. ஆளுங்கட்சியாக உதய மாகியிருப்பது தமிழ் நாட்டு அரசியலை; மேலை நாட்டில் உள்ள மிகச் சிறந்த ஜனநாயகங்களோடு ஒப்பிடச் செய்கிறது' என்று கருத்துத் தெரிவித்தது 'இந்துஸ்தான் டைம்ஸ்'.

'...பண்பாட்டுத் துறையில் தி.மு.க. நிச்சயமாகத் திட்டவட்டமாக மேலானது. 1965-ஆம் ஆண்டைய இந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியின்போது மந்திரி சபையால் கையாளப்பட்ட முறை மாணவர்கள் நினைவில் பசுமையாக இருந்திருக்கிறது... தி.மு. கழகம் விடாது செய்த

பிரச்சாரம் காங்கிரஸ் சவப்பெட்டி மீது கடைசி ஆணியையும் அடித்துவிட்டது''

—என்றது யு.என்.ஐ. செய்தி நிறுவனம்.

'...புதிய நாடாளு மன்றத்தில் தி. மு. கழகத்தினர் 25 பேர் இருப்பர்; அக்கட்சி நிறுத்திய அத்தனை பேரும் வெற்றி பெற்றனர். இது ஒரு சாதனை (ரிகார்டு) ஆகும்!'

—என்றது 'பேட்ரியட்' ஏடு.

'மற்ற இடங்களில் ஜனநாயகம் வெற்றி பெற்றிருக்கிறதாயினும் சென்னையில் மட்டுமே 'பார்லிமெண்டரி ஜனநாயகம்' வெற்றி பெற்றிருக்கிறது... இது மட்டில் தமிழகம் மற்ற மாநிலங்களுக்கு அதாவது இந்தியா முழுவதுக்கும் வழிகாட்டியாக அமைந்திருப்பது பற்றி நாம் பெருமைப்படலாம்...பதவியேற்கும் தி.மு.க. கட்சித் தலைவர்களின் ஆரம்ப உரைகள் நம்பிக்கை அளிப்பவைகளாகவே இருக்கின்றன'

—என்றது 'தினமணி'.

'தமிழகத்தில் வேட்டு முழக்கத்தை வென்றது ஒட்டுச்சீட்டு!' என்றது 'பிளிட்ஸ்'

'தி.மு.கழகமோ இன்னும் போராடும் இயக்கமாக உள்ளது. ஆளும் (காங்கிரஸ்) கட்சியின் சினத்தையும் —ஏன், பகிரங்கப் பரிகாசத்தையும் கூடக் கடந்த இருபது ஆண்டுகளாகத் தைரியமாகச் சமாளித்து வந்துள்ளது அதன் தேர்தல் பணிகள் உணர்ச்சி கொண்டனவாயும் தொண்டு மனப்பான்மை நோக்கம் வாய்ந்தவையாகவும் இருந்தன'

—என்றது 'கரண்ட்.'

'தி.மு.க. வாய்ச் சவடால் அமைப்பு என்றும் தீவிரவாத அரசியல் கட்சி என்றுமிருந்த கருத்தை அழிக்க திரு. சி. என். அண்ணாதுரை முயன்று வந்தார். தமிழக வாக்காளர்களில் கணிசமானோர் அவரது கட்சிக்கு அமோக வாக்களித்திருக்கும் அம்சம் அவர் தமது முயற்சியில் வென்றுவிட்டார் என்பதையே நிரூபிக்கிறது' என்றது 'ஸ்டேட்ஸ் மென்.'

'பொதுத் தேர்தலில் தி.மு.கழகத்தின் வெற்றி இந்திக்காரர்களுக்கு ஓர் எச்சரிக்கையாகும். வட நாட்டுக்காரர்கள் இந்தியைக் கடவுளாக நினைப்பதை இனி விட்டுவிட வேண்டும்' என்றார் அலகாபாத் நீதிபதி திரு. எஸ். எஸ். தவான். இவர் பின்னர் ஆளுநராகவும் ஆனவர்.

''அகில இந்திய அடிப்படையிலோ மாநில அளவிலோ காங்கிரசுக்கு எதிராக உறுதியாகப் போட்டியிடக்கூடிய வேறு எந்தத்

தனிக்கட்சியும் இன்னும் நெடு நாளைக்குத் தோன்ற இயலாது என்றே காங்கிரஸ் தலைவர்கள் எண்ணிக்கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அதற்கு மாறான அதிசயம் சென்னையில் நிகழ்ந்துள்ளது. தி.மு.க. இங்கு இருந்தது. தாமதமின்றி அக்கட்சியை மக்கள் பதவிப் பொறுப்புக்குத் தேர்ந்தெடுத்து விட்டனர்''

—என்றார் முன்னாள் லெப்டினென்ட் கவர்னர் திரு. க. சந்தானம்.

அந்தப் பொதுத் தேர்தலில் தமிழகத்தில் காங்கிரஸ் கட்சி கவிழ்ந்தது போலவே இந்தியாவின் வேறு சில மாநிலங்களிலும் அது வேரோடு சாய்ந்தது. எதிர்க் கட்சிகள் ஆட்சிப் பொறுப்பினை ஏற்றன.

கேரளாவில் திரு ஈ. எம். எஸ். நம்பூதிரிப்பாடும், மேற்கு வங்கத்தில் திரு. அஜாய் முகர்ஜியும், பஞ்சாபில் திரு. குர்நாம் சிங்கும், ஒரிசாவில் சிங்தேவும், பீகாரில் திரு பி. பி. சின்காவும் முதல்வர்களாக அமைச்சரவை அமைத்தனர்.

இவ்வாறு ஆறு மாநிலங்களில் தான் எதிர்க்கட்சிகள் காங்கிரசிடமிருந்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றின என்றாலும் இந்தியா முழுவதிலுமாக அறுபது சதவிகிதமான வாக்குகள் காங்கிரசுக்கு எதிராகவே விழுந்திருந்தன.

தி.மு.கழகத்தைப் பொறுத்த மட்டில் வாக்குகள் பெற்ற வகையில் ஒரே மாநிலத்தில் தான் போட்டியிட்டது என்றாலும் அகில இந்தியக் கட்சிகள், மாநிலக் கட்சிகள் அனைத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு ஒப்பு நோக்கியதில் ஐந்தாவது இடத்தைப் பிடித்த பெருமையினை அது பெற்றது.

அந்த நேரத்தில் அண்ணா வெளியிட்ட ஓர் அரிய கருத்தும் அகில இந்திய அரசியல் கட்சிகள் அனைவரும் தங்கள் இதயத்திலே பதி வைத்துக் கொள்ளக்கூடிய ஒன்றாகும்.

''மக்கள் இது வரையில் ஒரே கட்சி-காங்கிரஸ் கட்சிதான் ஆ முடியும் என்று நம்பியிருந்தார்கள். அதை மாற்றி இன்று எதிர்க்கட்சி களிடம் ஆட்சியைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதைக் காப்பாற் விட்டால் மக்களுக்கு நம்மிடமுள்ள நம்பிக்கை நசித்துப் போய்விடு ஆகவே நிலையான ஆட்சிக்கு உறுதி எடுத்துக் கொள்வோப

—என்றார் அண்ணா.

அத்துடன் மேற்கு வங்கத்தில் எதிர்க்கட்சி அமைச்சரவையி இடம் பெற்ற நிலையிலும் பொதுவுடைமைக் கட்சித் தலைவர் ஜோ பாசு போன்றவர்கள் கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்டபோது—

''மத்திய அரசிடம் உரிமைக்காகப் போராட வேண்டும்; அதே நேரத்தில் இந்தியாவின் கட்டுக்கோப்பைக் கலைத்துவிடக் கூடாது'' என்றும் அவர் கூறினார்.

இதே உணர்வோடுதான் முதலமைச்சர் அண்ணா அவர்கள் சேலம் இரும்பாலைக்காகச் 'சேலம் எழுச்சி நாள்' கொண்டாடிய போது மத்திய அரசுக்கு மாநிலத் தேவையை உணர்த்தும் நாளாக அது அடக்கத்துடன் கொண்டாடப்பட்டது; ஒரு மோதல் என்கிற அளவில் அது முண்டெழவில்லை.

ஆனால் அண்ணா அவர்களின் எச்சரிக்கைப்படி விழிப்போடு இயங்கிட மற்ற மாநிலங்களில் உள்ள எதிர்க்கட்சி ஆட்சிகள் தவறிவிட்டன. அதனால்தான் காங்கிரசுக்கு எதிராக எழுந்த ஆட்சிகள் அனைத்தும் பிற இடங்களில் தாளாவட்டத்தில் கவிழ்ந்தன. கழக ஆட்சி ஒன்றுதான்; அண்ணா காலத்திலும் அவருக்குப் பிறகும் நிலைத்து நிற்கிறது; ஐந்தாவது பொதுத் தேர்தலிலும் முன்னை விட அதிகத் தொகுதிகளைக் கைப்பற்றி நீடித்துக் கோலோச்சுகின்றது.

தி மு. கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்பினை ஏற்றதும் மக்களின் துயர் துடைத்திடும் பணிகளில் முனைந்து ஈடுபட்டது.

உணவுப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு கண்டிட, அன்னைத் தமிழை அரியணையில் ஏற்றிட, தொலைதூர பஸ் கட்டணங்களைக் குறைத்திட, தொழிலாளர் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றிட உடனடி நடவடிக்கை களைக் கழக அரசு உற்சாகத்துடன் மேற்கொண்ட வேளையில் திடுக்கிடும் உண்மை ஒன்று எல்லாருடைய உள்ளத்தையும் உருக்கிற்று.

தேர்தல் முடிவுகள் அறிவிக்கப்பட்டுத் தி.மு.கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்பினை ஏற்பதற்குள் உள்ள இடைக்காலத்தில் 'காபந்து சர்க்கார்' நடத்திக் கொண்டிருந்த முன்னாள் முதல்வர் பக்தவத்சலனார் இந்தி எதிர்ப்புச் சம்பந்தப்பட்ட முக்கியமான பைல்கள் சிலவற்றை எரிப்பதற்கு உத்தரவிட்டிருக்கிறார்.

அவரது தவறான நடவடிக்கையை அறிந்து தமிழகமே பரபரப்பில் ஆழ்ந்தது. பீகாரிலும் மேற்கு வங்கத்திலும் எதிர்க்கட்சிகள் ஆட்சிக்கு வந்தபோதும் பைல்கள் சில ஒடி ஒளிந்தன என்னும் செய்திகள் அப்போது உலவிடத்தான் செய்தன என்றாலும் தமிழகத்தில் அதற்கு முன் 'பைல் எரிப்பு' நடைபெற்றதாக வரலாறு இல்லை. எனவே அது மிகுந்த பதைப்பினை இங்கே ஏற்படுத்தியது.

இதிலே, வேதனைக்குரியது இந்த எரிப்பு வேலைக்கு வருத்தம் ஏதும் தெரிவிக்காதது மட்டும் அல்ல, அது சரியே என்றும் திரு பக்தவத்சலனார் வாதித்ததுதான்; அதுவும் என்னைத் தொடர்புபடுத்தி வாதித்தார்.

''தமிழ் நாட்டில் ஆட்சி மாறப்போகிறது; நான் போலீஸ் மந்திரியாவேன். அப்போது இந்தப் போலீஸ் அதிகாரிகளைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன்!'' என்று பத்திரிகைகளில் படித்ததாகவும் ஆகவேதான் இந்தி எதிர்ப்புப் பைல்களை, முக்கியமாக என் சம்பந்தப்பட்ட பைல்களை எரிக்க அவர் உத்தரவு போட்டதாகவும் அவர் கருத்துத் தெரிவித்திருந்தார்.

நான் சொல்லாத ஒன்றைச் சொன்னதாக இட்டுக்கட்டி பைல் எரிப்பு வேலையில் ஈடுபட்ட பக்தவத்சலனார் பற்றிப் பத்திரிகை நிருபர்களிடம் நான் கூறினேன்:

''நான் போலீஸ் மந்திரியாவேன் என்றோ போலீஸ் அதிகாரிகளை அப்போது பார்த்துக் கொள்கிறேன் என்றோ கூறவே இல்லை. முன்னாள் முதலமைச்சர் இப்போது கூறியிருப்பது அப்பட்டமான பொய்யுரையாகும். வெள்ளைக்காரன் பாணியில் பைல்களைக் கொளுத்தியதாக அவர் கூறியிருக்கிறார். அது வேண்டுமானால், அவரது செயலுக்குப் பொருத்தமானதாகும்; தாம் செய்துவிட்ட ஒரு தவறுக்கு அவர் காட்டுகின்ற காரணம் பெருந் தவறானதாக இருக்கின்றதே என்று நான் மெத்தவும் வருத்தப்படுகிறேன்.''

அவருடைய செயலுக்காக எவ்வாறேனும் அவர் மீது நடவடிக்கை எடுத்திட வேண்டும் என்று பலரும் வலியுறுத்தினர்.

அண்ணா அவர்களோ தமக்கே உரிய பெருந்தன்மை காரணமாக முன்னாள் முதல்வர் மீது எந்த நடவடிக்கையும் எடுத்திடாமல் விட்டு விட்டார்.

இந்தியா முழுமையிலும் நான்காவது பொதுத் தேர்தல் நாற்பது சதவிகிதம் வாக்குகளையே காங்கிரஸ் கட்சி பெற முடிந்தபோதிலும் நாடாளுமன்றத்தில் அது கூடுதலான இடங்களைக் கைப்பற்றியிருந்தது. எனவே, அக்கட்சியினைச் சார்ந்திட்ட திருமதி இந்திரா காந்தி அம்மையாரே மீண்டும் தலைமையமைச்சராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் வாய்ப்பினைப் பெற்றார்.

இந்திரா காந்தி முதல் முறை பிரதமராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபோது நிலவிய அரசியல் நிலைமைகள் அவரே இரண்டாவது முறை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபோது அடியோடு மாறிவிட்டன. முன்னர் கேரளம் ஒன்றைத் தவிர பிற எல்லா மாநிலங்களிலும் காங்கிரஸ் கட்சியே கோலோச்சிக் கொண்டிருந்தது. இப்போதோ மேலும் ஐந்து மாநிலங்கள் காங்கிரஸ் பிடியினை உதறி விட்டு எதிர்க்கட்சிகளின் ஆட்சியை ஏற்றுக் கொண்டன.

இதனால், மத்தியிலும் மாநிலங்களிலும் ஒரே கட்சி ஆண்டதால் அந்த நிலைமையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, தான் பாட்டு

பாடுவதற்கேற்பவே மாநிலங்களை நாட்டியம் ஆடிட வற்புறுத்துகின்ற கட்டளை பிறப்பிக்கின்றன மத்திய அரசின் போக்கில் சற்று மாற்றம் ஏற்பட்டது.

இத்தகைய மாறுபட்ட அரசியல் நிலைமை மாளாத ,மண்டையிடி'யாகவே இந்திரா காந்திக்குத் தொந்தரவு தரப்போவதாக அன்றைய அரசியல் வல்லுநர்கள் 'ஆரூடங்கள்' கணித்தனர். ஆனால், நாளாவட்டத்தில் எதிர்க்கட்சிகளின் மாநில அரசுகள் அவருக்கு ஒத்துழைப்பையே ஈந்திட-அவர்தம் சொந்தக் கட்சியினரே அவரைத் தொலைத்துக் கட்டிட அணி திரண்டனர். அதனுடைய விளைவே பின்னர் காங்கிரஸ் பேரியக்கத்தில் விழுந்து விட்ட 'சிண்டிகேட்' — 'இண்டிகேட்' என்னும் விரிசல் வெடிப்புகள்

தமிழகத்தில் புதிய சட்ட மன்றம் 15-3-67இல் கூடியது. தற்காலிகப் பேரவைத் தலைவராக அமர்த்தப்பட்ட திரு பி. கே. மூக்கையாத் தேவர் புதிய உறுப்பினர்களுக்குப் பதவி உறுதி மொழி செய்து வைத்தார். இரண்டு நாட்கள் கழித்து முறைப்படியான சட்டப் பேரவைத் தலைவராகத் திரு சி. பா. ஆதித்தனாரும் துணைத் தலைவராகப் புலவர் க. கோவிந்தனும் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றனர்.

தமிழக ஆட்சித் துறைகளில் தமிழன்னைக்குரிய தகுதிமிகு இடங்கள் காங்கிரஸ்காரர்களால் தரப்படவில்லையே என்பதுதான் தமிழ் மக்களின் ஏக்கமாக உருவெடுத்து எரிச்சலாகக் கொழுந்துவிட்டது. அவர்களுடைய ஏக்கத்தை நீக்கிட - எரிச்சலைத் தணித்திட-உடனடியாக ஏதேனும் செய்திட வேண்டும் என்னும் ஆர்வத் துடிப்பு எங்கள் உள்ளத்தினுள் அலை மோதிக் கொண்டே இருந்தது.

அதனுடைய விளைவாக முதற்கட்டமாக அடுத்து வந்த தமிழ்ப் புத்தாண்டு நாளில் (14-4-1967–இல்) தமிழக அரசின் தலைமைச் செயலகம் இயங்குகின்ற புனித ஜார்ஜ் கோட்டை முகப்பில் 'தமிழ்ப் அரசு தலைமைச் செயலகம்' என்னும் ஒளியுமிழ்ப் பெயர்ப் பலகை அண்ணா அவர்களால் திறந்து வைக்கப்பட்டது.

அந்தப் பெயர்ப் பலகையில் அரசின் இலச்சினையைச் சுற்றிலும் காங்கிரஸ் ஆண்ட காலத்தில் 'மதராஸ் 'கவர்ன்மெண்ட்' என்று ஆங்கிலத்திலும் 'சத்தியமேவ ஜயதே' என்று வடமொழியிலும் சொற்கள் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது வழக்கம்; அந்த வழக்கத்திற்கு விடை கொடுத்துத் - 'தமிழக அரசு' — 'வாய்மையே வெல்லும்', என்னும் இனிய தமிழ்ச் சொற்கள் இலச்சினையைச் சுற்றி இடம் பெற்றிடவும் அப்போது முதன் முதலாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. பின்னர் அந்த முறையே இலச்சினையில் தொடர்ந்து கையாளப்பட்டது.

ஓர் அரசுக்குக் கொடி எப்படி உயிர் போன்றதோ அப்படியே இலச்சினை (Emblem) என்பதும் ஒரு தனித் தன்மைக்குச் சாட்சியமாய் ஒளிர்ந்திடும் சிறப்புமிகு சின்னமாகும். அத்தகைய உன்னதமான இலச்சினையிலும் அன்னை மொழி ஆட்சி செய்வதுதானே அறமாகும், முறையாகும். எனவேதான் மேலே குறிப்பிட்டவாறு அழகிய தமிழ்ச் சொற்கள் இலச்சினையைச் சுற்றிலும் மாலையாக அணிவிக்கப்பட்டன.

அசோகர் காலத்துக் கல்வெட்டுகளும் தூபிகளும் இல்லாமற் போயிருந்தால் அந்த மவுரியப் பேரரசனின் மாட்சியினை, மனிதத் தன்மையினை நம்மால் உண்மையாகவே உணர்ந்திருக்க முடியுமா? 'டில்லியிலே உள்ள 'குதுப்மினார்' கூறிடும் சரித்திரச் சான்றுகள் தான் எத்தனை! எத்தனை! ஆக்ராவில் அமைந்துள்ள ஷாஜஹானின் தாஜ்மகால்தான் எத்தகைய எழில் கொஞ்சும் காதல் காவியத்துக்கு அழிவில்லா ஓவியக் கோவிலாய் ஒளி வீசுகிறது!

இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் படித்தவர்கள் மட்டுமல்ல; நேரில் பார்த்துக் களிப்பவர்களும் கூடத் தி. மு. கழகம் சான்றோர்களுக்குச் சிலையெடுத்தால், கல்லறை கட்டினால் நினைவுச் சின்னங்களை நிறுவினால் ஏளனஞ் செய்வதிலும், ஏசல் கணைகள் தொடுப்பதிலும் ஈடுபடுவது உண்டு.

அவர்களைப் பற்றியெல்லாம் கவலைப்படாமல்தான் சில வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை நினைவுறுத்தும் வடிவங்கள் சமைப்பதையும் தன் கடமையாகக் கொண்டு செயலாற்றி வந்திருக்கிறது கழகம்.

ஏனெனில்—

வரலாறு என்னும் அருமையான தங்கப் பேழைக்குத் திறவு கோலாய்த் திகழ்பவையே சிலைகள், கல்லறைகள், ஸ்தூபிகள், நெடிய தூண்கள்.

இதே சரித்திர உணர்வோடுதான் கழகத்தோழர்கள் இந்தி ஆதிக்கத்தினை எதிர்த்து வெந்தீயில் வெந்து கருகிய சிங்கத்தமிழன் சின்னசாமிக்கு ஒரு நினைவுத் தூண் எழுப்பினர். திருச்சி - தென்னூர் இடுகாட்டில் அந்த மாவீரனின் கல்லறையில் அமைந்த அந்நினைவுத் தூணை 16-4-67-இல் நான் திறந்து வைத்தேன். அப்போது சின்னச்சாமியின் தாயார் தங்கம்மாள், மனைவி கமலா, மகள் திராவிடச் செல்வி ஆகிய மூவரும் அங்கே வந்து நின்ற காட்சி, வெள்ளமெனத் திரண்டு வந்திருந்த கூட்டத்தை விம்மி விம்மி அழச் செய்தது. தமிழக வரலாற்றில் சிறப்பான இடத்தைத் தேடிக் கொண்ட அந்தத் தியாக மறவனின் அன்னையார் எனக்கொரு பூமாலை அணிவித்தார்கள்; அப்போது கண்ணீர் மாலையைத்தான் என்னால் காணிக்கை ஆக்கிட முடிந்தது.

132

கலை மாமணியானேன்

திருச்சியில் அச்சமயம் நான் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளில் பங்கேற்றிட நேர்ந்தது. அவற்றில் பஸ் தொழிலாளர்கள் வழங்கிய வரவேற்பு விழாவில் நான் கலந்து கொண்டதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அமைச்சர்களுக்கு வரவேற்பு என்பது உண்மையில் விழா எடுப்போர் குவிக்கும் கோரிக்கைகளுக்கு அமைச்சர்கள் வழங்கும் வரவேற்புத்தான்.

பொதுப் பணித்துறை அமைச்சரான என்னிடமும் அப்படித்தான் அன்று கோரிக்கைகள் வந்தன.

கொடுக்கப்படும் கோரிக்கைகள் நியாயமானவையாயும் நிறைவேற்றத் தக்கனவாயும் இருக்குமாயின் அவற்றைப் புறக்கணிப்பதிலே பொருளும் இல்லை; புத்திசாலித்தனமும் இல்லை; அத்துடன் உடனடியாக நிறைவேற்றத்தக்க கோரிக்கைகளையும் ஊறுகாய் போட்டு உருவழியச் செய்வதைப் போல மிகக் கொடிய ஊறும் தீங்கும் வேறு இல்லை.

எனவேதான் அன்று திருச்சியில் என் முன் இருபத்திரண்டு கோரிக்கைகள் எழுப்பப்பட்ட போது அவற்றில் பதினான்கு கோரிக்கைகளை ஏறத்தாழ மூன்றில் இரண்டு பங்கை உடனே நிறைவேற்றுவதாக அந்த இடத்திலேயே அறிவித்தேன்.

என்னுடைய உடனடியான முடிவுகள் தொழிலாளர்களிடம் உற்சாகமான வரவேற்பை ஆரவாரத்தைப் பெற்றன. என்னுடைய விரைந்த நடவடிக்கை பலருக்கு வியப்பையும் அப்போது அளித்தது.

அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தமிழகச் சட்ட மன்றத் தேர்தலுக்குப் போட்டியிடாமல் தென் சென்னைத் தொகுதியில் வேட்பாளராக நின்று நாடாளு மன்றத்துக்கே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்தார்.

தமிழகத்தின் முதல்வர் பொறுப்பினை ஏற்றுக் கொண்ட அவர், இந்த மாநிலத்தின் சட்ட மன்றத்தில் உள்ள இரண்டு அவைகளில் ஏதேனும் ஒன்றில் அரசியலமைப்புச் சட்டப்படி ஆறு மாதங்களுக்குள் உறுப்பினர் ஆகிவிட வேண்டும்.

அதன் பொருட்டுச் சென்னை மாநகராட்சித் தொகுதிக்கென மேலவையில் (Legislative Council) ஒதுக்கப்பட்டுள்ள இடம் அச்சமயம் காலியாக இருந்ததால் அந்த இடத்திற்கு அண்ணா போட்டியிட்டார். 22-4-67-இல் நடைபெற்ற அந்த மேலவை இடைத் தேர்தலில் அண்ணா அவர்களே வெற்றி பெற்றார். இதன் மூலம் அவர் தம் முதலமைச்சர் பதவி சட்டப்படி முறைப்படுத்தப்பட்டது.

கழகத்தவரும் பொது மக்களும் நெஞ்சம் களித்திட வெற்றிக் கனியினைக் கொய்து நின்றிட்ட அண்ணா, அன்று மாலையே தம்முடைய கரத்தால் எனக்கொரு விருதும் வழங்கினார்.

தமிழ்நாடு சங்கீத நாடக சங்கம் ஆண்டுதோறும் சிறந்த கலைஞர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து விருதுகள் வழங்கி ஊக்கமூட்டும் பணியினை விடாது செய்து வருகிறது. அந்த ஆண்டு திரைப் படத் துறையில் 'சிறந்த வசனகர்த்தா' விருதுக்கு என்னைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார்கள்.

கல்வி அமைச்சர் நாவலர் அவர்கள் தலைமையில் விருது வழங்கும் விழா 22-4-67 மாலை சென்னை ராஜாஜி மண்டபத்தில் நிகழ்ந்தது.

அவ்வை டி. கே. சண்முகம் அவர்கள் கலைஞர்களை அறிமுகப் படுத்திட, அண்ணா அவர்கள் விருதுகளை வழங்கினார்கள்.

என்னுடைய முறை வந்து பெயர் அறிவிக்கப்பட்டு நான் எழுந்து சென்றபோது எனக்குரிய விருதை உடனே என்னிடம் அளித்திடவில்லை அண்ணா; தாமே அந்த மாலையை அணிந்து கொண்டார். தன் உயிருக்குயிரான சேயிடம் வேடிக்கை காட்டிடும் தாயைப் போலவே அண்ணா விருதணிந்து நின்றிட்ட அந்த வியத்தகு கோலத்தைக் கண்டு ராஜாஜி மண்டபமே ஆரவாரத்தால் அதிர்ந்தது. சில நொடிகள் சென்ற பின்னர் அந்த மாலையை எடுத்து எனக்கு அணிவித்தார்.

''...கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள் கலையில் ஈடுபாடு கொண்டு எதையும் நேர்த்தியாகச் செய்வது போலவே, ஆட்சியிலும் கலையின்

நேர்த்தியை இணைத்துக் காரியமாற்றி முன்னேற்றம் கண்டிருக்கிறார். அப்படிப்பட்டவர் விருது பெறுவதால் நான் தனிப்பட்ட முறையில் பெருமை அடைவதை நீங்கள் அனுமதிப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன்''

—என்று உளந்திறந்து அப்போது அண்ணா பாராட்டினார்.

நன்றியுரை நவின்றிட்ட நான்,

''...கடந்த மார்ச் 6-ஆம் நாள் பொதுப்பணி அமைச்சராக இதே மண்டபத்தில் நான் உறுதி மொழி எடுத்துக்கொண்டேன். அந்த நாளைவிட விருது பெற்ற இந்த நாளை நான் பெருமைக்குரிய நாளாகக் கருதுகிறேன். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகப் பாசமுள்ள அண்ணாவின் கையால் விருது பெற்றிருக்கிறோம் என்பதை எண்ணுகிற நேரத்தில் உள்ளபடியே நான் பெருமையடைகிறேன்''

—என்று குறிப்பிட்டேன்.

அண்ணாவை அடுத்து நான் முதலமைச்சர் பொறுப்பினை ஏற்றுக் கொண்ட பின்னர் நண்பர் எஸ். டி. சுந்தரம் அவர்களைச் செயலாளராகக் கொண்டு இயங்கும் அந்தச் சங்கீத நாடக சங்கமே பிறகு 'இயல், இசை, நாடக மன்றம்' என மூன்று தமிழையும் வளர்க்கக் கடமைப்பட்டது என்கிற வகையில் புதுப் பெயரினை தமிழ் பெயரினைப் பூண்டது.

மே-நாள், தொழிலாளர்களுக்கு மேன்மை தரும் நன்னாள்: மேதினியெங்கும் கொண்டாடப்படும் பொன்னாள்.

1967-ஆம் ஆண்டு விடுமுறை உண்டு என அண்ணாவால் அறிவிக்கப்பட்ட அந்த மே முதல் நாளில், ஓர் அரிய கடமையை ஆற்றினோம் என்று நானே நெஞ்சாரக் களித்திடக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது.

காங்கிரசார் ஆண்ட காலத்தில் 1964-இல் பஸ் தொழிலாளர் ஒரு நாள் வேலை நிறுத்தம் செய்திருக்கிறார்கள். அது தொடர்பாக 63 தொழிலாளர்கள் மீது வழக்குத் தொடரப்பட்டுப் பின்னர் 52 பேர் வேலைக்குத் திரும்ப எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றனர். எஞ்சிய பதினொரு தொழிலாளர்கள் வேலை தரப்படாமல் பழி வாங்கப்பட்டு விட்டனர்.

மூன்றாண்டுகளாக மன்றாடியும் முன்னாலிருந்த ஆட்சியினர் அந்தத் தொழிலாளர்கள் மீது கருணையே காட்டிடவில்லை. தி. மு. கழகம் அரசுப் பொறுப்பினையேற்றுப் போக்குவரத்துத் துறை எனக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலையில் பழி வாங்கப்பட்ட நண்பர்கள் என்னிடம் வந்து முறையிட்டார்கள்.

உடனே அந்தத் தொழிலாளர்கள் அத்தனை பேரையும் மீண்டும் அலுவலில் அமர்த்துமாறு அந்த மே நாளில் ஆணை பிறப்பித்தேன்.

'காண்பதெல்லாம் தொழிலாளி செய்தான்-அவன்

காணத் தகுந்தது வறுமையாம்!

பூணத் தகுந்தது பொறுமையாம்!'

—என்னும் வைர வரிகளைக் கேட்டுக் கேட்டுத் தொழிலாளர்களோடு தொழிலாளியாகக் கலந்து வாஞ்சையை வளர்த்துக் கொண்டவர்களில் நானும் ஒருவன். அந்த வற்றாத வாஞ்சையினால்தான் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு துயரம் எனில் அதை உடனே துடைத்திட வேண்டும் என்னும் துடிப்பு இயற்கையாகவே எழுவதுண்டு. அந்த முறையினால்தான் பழிவாங்கப்பட்ட தோழர்களை மீண்டும் வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ள ஆணை பிறப்பித்தபோது எனக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று.

நான் முதல்வர் பொறுப்பை ஏற்ற பின்னர் அதே மே முதல் நாள் சம்பளத்தோடு கூடிய அரசாங்கப் பொது விடுமுறை நாளாக (Negotiable Insrtuments Act) 1969-இல் அறிவிக்கப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அன்றைய தினம் (அதாவது 1967 மே நாளில்) ஏழை நடுத்தர மக்களின் துயர் துடைத்திடும் இன்னொரு பணி பற்றியும் அண்ணாவின் அரசு அறிவித்து அதில் ஈடுபடத் தொடங்கிற்று.

சென்னை-கோவை ஆகிய பெரு நகரங்களில் 'ஒரு ரூபாய்க்கு ஒரு படி அரிசி' என்னும் திட்டம் சோதனை முறையில் செயல்படுத்தப்பட்டது. வருவாய் குறைந்தோர் அரிசியை வாங்கி உண்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லாதோர் இத்தகைய ஏற்பாட்டால் அந்த இரு பெரும் நகரங்களிலும் பெரும் பயன் அடைந்தனர்.

நாளடைவில் இந்தத் திட்டத்தின் நோக்கம் விழுமியதாயினும் அதனால் ஏற்பட்ட நட்டத்தை ஈடு கட்ட அரசால் இயலவில்லை. மற்ற நகரங்களில் உள்ள மக்களும் "சென்னை-கோவை நகருக்கு மட்டுந்தானா அந்தத் திட்டம்?" என்ற கேள்விக் கணை தொடுத்தனர். அண்ணா காலத்தில் அந்தச் சிக்கலுக்கு எப்படித் தீர்வு காண்பது என்பது குறித்துத் தீவிரமாகச் சிந்திக்கப்பட்டது. நான் முதலமைச்சர் ஆன பிறகு, ரூபாயின் மதிப்புப் பெருமளவு குறைந்து விட்டதாலும் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள உணவுப் பண்டங்கள் உட்பட மற்றையப் பொருள்களின் விலைகள் உயர்ந்து விட்டதாலும், ஏனைய சூழ்நிலைகள் பலவற்றை எண்ணிப் பார்த்தும் அந்தத் திட்டத்தைக் கைவிட வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது.

133

குடிசை மாற்று—கூவம் திருத்தம்—குடிநீர் வருகை

ஆனால் அதற்கு ஈடு செய்திடும் வகையில் குடிசை மாற்று வாரியத்திட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. அதன் கீழ் பல அடுக்குகள் கொண்ட மாடிக் கட்டடங்கள் கட்டப்பட்டு மாதம் 50 ரூபாய் 60 ரூபாய் வாடகை கொடுக்கக்கூடிய வீடுகளில் 10 ரூபாய் 15 ரூபாய் மட்டுமே வாடகை தந்தால் போதும் என்று ஏழை, எளியவர்கள் குடியிருக்க வசதி செய்யப்பட்டது. இப்படிக் குறைந்த வாடகையே வசூலித்ததால் மாதம் அவர்களுக்கு 40ரூபாய் மிச்சப்படுவதற்கு வகை காணப்பட்டது இதனால் படியரிசித் திட்டம் போனதால் பாதிக்கப்பட்ட ஏழைகள் குடிசை மாற்று வாரியத்தால் அதிகமான பயன்களை அடைந்தனர்.

அதே நேரத்தில் படியரிசித் திட்டம் கொணர்ந்ததால் அரசுக்கு ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்த ஆறு கோடி ரூபாய் இழப்பையும் ஈடுகட்டிக் கொள்ளவும் முடிந்தது.

பொதுப்பணித் துறை அமைச்சராக நான் பொறுப்பேற்றிருந்த காலத்தில் எத்தனையோ உடனடி நடவடிக்கைகள், விரைவான முடிவுகள், புதிய திட்டங்கள் நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டன என்றாலும், அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக-முக்கியமான ஒன்றிரண்டை மட்டும் தொட்டுக் காட்டினால் போதும் என்றே நினைக்கிறேன்.

நான் அமைச்சரானவுடன், சென்னை, அடையாறு-எல்பின்ஸ்டன் பாலத்தின் ஆபத்தான நிலை என் கவனத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. உடனே அதனைப் பார்வையிடச் சென்றேன். அந்தப் பாலமோ இரண்டொரு நாட்களிலேயே இடிந்து விழுந்து விடும் போல் இருந்தது. உடனடியாக அதற்கு முட்டுக் கொடுத்துப் பாதுகாத்திடும் பணியினை மேற்கொள்ளுமாறு அதிகாரிகளிடம் கூறினேன். அதுகாறும் ஆண்ட காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர்களோ அந்தப் பாலம் விழுந்து விடாதபடியும் பாதுகாப்புத் தரவில்லை. அடுத்து வந்த பொதுத் தேர்தலில் தாங்கள் விழுந்துவிடாதபடி தங்களையும் பாதுகாத்துக் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் விழுந்து விட்டதால், பாதிப்பு ஏதுமில்லை. ஆனால் பாலம் திடீரென்று விழுந்திருந்தால் எத்தனை உயிர்கள் பலியாகியிருக்கும்!

அந்தப் பாலம்தான் நான் முதலமைச்சரான பிறகு எழில் கொஞ்சும் வகையில் அகலமாகக் கட்டப்பட்டு 'திரு. வி. க. பாலம்' என்னும் புதிய பெயரினையும் பூண்டு என்னால் திறந்து வைக்கப்பட்டதாகும்.

'வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு!'

—என்று பாரதியார் பெருமிதத்தோடு பாடிச் சென்றார்.

ஆனால் அந்த வள்ளுவரின் வாய்மொழிகளை, வைர வரிகளைத் தங்கள் உள்ளத்திலே பதிய வைத்துக் கொண்டு அவற்றின் வழி நடப்போர் எத்தனை பேர் என எண்ணிப் பார்த்தால் ஏமாற்றமே மிஞ்சும்

பகுத்தறிவுப் பெட்டகமாய், பண்பாட்டின் விளைநிலமாய் பிறர் வகுத்தறியா நெறியையெல்லாம் வகைப்படுத்திய பெருங்கணக்காய் வையம் முழுமைக்கும் வழிகாட்டும் ஒளிவிளக்கே வள்ளுவம்! அது தரணியெங்கும் பவனி வருவது ஒருபுறமிருக்க, முதலில் தமிழகத்திலாவது வலம் வந்தால் அது எத்தனை பேருடைய வாழ்வில் ஒளியினை ஏற்றி வைக்கும் என்று நான் எண்ணினேன்.

தெருவெல்லாம் திருவள்ளுவர் சிந்தனை முழங்கிடத் திருக்குறள் வரிகள் பரவிட பஸ்கள் மிகுந்த பயனுள்ள கருவியாக எனக்குப்பட்டது.

எனவே, ஒவ்வொரு அரசுப் பேருந்து வண்டியிலும் பயணம் புரிவோரின் பார்வையை ஈர்த்திடும் வகையில், திருக்குறள் பொறிக்கப்பட்ட பலகையும், திருவள்ளுவர் படமும் வைப்பதற்கு ஆவன செய்தேன்.

அன்னைத் தமிழிடம் பற்றுக் கொண்ட அனைவராலும் இத்திட்டம் வெகுவாகப் பாராட்டப் பெற்றது.

அதே போல்,

மாநிலமெங்குமுள்ள பொதுப் பணித்துறையைச் சேர்ந்த தங்கும் விடுதிகள் அனைத்திலும் வள்ளுவர் படமும் திருக்குறளும் அமைக்கப் பெற்றன.

இலை நடுவே செல்லும் நரம்பினைப் போல, ஊரின் நடுவே ஆறு ஓடுவதும் ஒரு தனியான அழகுதான்; செழுமைதான்.

அந்த அலாதியான இயற்கையின் வனப்பைத் திருவாரூரில் கண்டும் நான் திளைத்திருக்கிறேன். தேம்ஸ் நதிக்கரையில் உள்ள இலண்டனில் நின்றும் நான் ரசித்திருக்கிறேன்.

நான் முதன் முதலில் சென்னையில் அடிவைத்த பொழுது கருநாகம் போல் படுத்துக் கிடக்கும் ஓர் ஆறு என் கண்ணில் பட்டது. 'கூவம்' என்கிற பெயரில் நகரின் நடுவே கரையோ துறையோ இல்லாமல் அது காட்சி அளித்தது, அதன் படுகைப் பகுதியிலோ ஏழைகளின் குடிசைகள்; பக்கத்திலேயே குப்பை மேடுகள்; கழிவு நீர்க்குழிகள் நாற்றமோ மூக்கைத் துளைத்துக் குடலையே பிடுங்கும்.

ஆறு என்று பேர் படைத்தும் அது அப்படி நாறும் என்று நான் எதிர் பார்க்கவே இல்லை. சில சுருங்கிய நெஞ்சங்களில் சுரந்திடும் அழுக்காற்றினும் கொடிய அழுக்கு ஆறாக, ஏன், சென்னை நகருக்கே ஓர் இழுக்கு ஆறாகவே அது தோற்றம் அளித்தது; நோய்களின் தொட்டிலாகத் தொல்லையும் கொடுத்தது.

'கடற்கரை அழகு படைத்த தமிழகத் தலைநகருக்கு இப்படியும் ஒரு களங்கம் வந்து வாய்த்திட வேண்டுமா? இந்தக் கூவம் ஆற்றையே எழில் கொழிக்கும் ஆறாக மாற்றிட முடியாதா? அதற்கு ஏன் காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர்கள் ஆவன செய்திடவில்லை?' என்றெல்லாம் நான் எண்ணினேன். ஏங்கினேன்.

பொதுப்பணித் துறை அமைச்சராக நான் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டதும் கூவத்தை எப்படிச் சீரமைப்பது என்பது குறித்து ஓயாமல் சிந்தனை செலுத்தினேன். பொறியியல் வல்லுநர்களுடன் கலந்துரையாடிப் பெரிய திட்டம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது.

கூவத்தில் நீரோட்டம் நிலையாக இல்லாத காரணத்தால்தான் அழுகிய பொருள்கள், கழிவு நீர்கள், கொசுக்கள், முதலானவற்றின் தேரோட்டம் 'சிறப்பாக' நடைபெறுகிறது என்பது தெரிந்தது! எனவே பருவமழை பெய்யாத, பெருக்கில்லாத காலங்களில் கடல் நீரை ஆற்றுக்குள் புகவிட்டு ஓட்டத்தை நிலையாக இருக்கச் செய்வதற்காக அணையொன்று கட்டுதல், மணவிட்டு இடையிடையே மேடுகள் எழாதவாறு மணல் உறிஞ்சிகளை அமைத்தல், கழிவு நீர் சாக்கடை நீர் சேரவொட்டாமல் தடுத்திடச் சென்னையையே ஐந்து பகுதிகளாகப் பிரித்துக் கொண்டு ஆங்காங்கே கழிவு நீர் அமைப்புகளை ஏற்படுத்துதல், ஆற்றின் போக்கை ஒழுங்குபடுத்திக் கரை வகுத்துக் கரையின் இரு மருங்கிலும் சாலைகள் அமைத்தல், பூங்காக்கள் நிறுவுதல், உல்லாசமாய்ப் பொழுதினைக் கழிப்பதற்கேற்பக் கூவத்திலேயே படகுகள் விடுதல், அதற்காக அழகான படகுத் துறைகளை அமைத்தல் முதலானவை அந்தச் சீரமைப்புத் திட்டத்தின் முக்கியமான கூறுகளாகும்.

1967-செப்டம்பரில் அந்தக் "கூவம் நதிச் சீரமைப்புத்திட்டம்" முதலமைச்சர் அண்ணா அவர்களால் துவக்கி வைக்கப்பட்டது. அப்போது அவர் குறிப்பிட்ட சொற்கள் வருமாறு:

"வெகுகாலமாகவே துர்நாற்றம் பிடித்து ஆறு என்று ஏசப்பட்டு வந்துள்ள இந்த ஆறு இன்று மிகுந்த பாக்கியம் செய்துள்ளது. தமிழகத்தின் பல பகுதிகளிலிருந்து சென்னைக்குப் புதிதாக வந்து போகக் கூடியவர்கள் அவரவர் ஊர் சென்றதும் இந்த ஆற்றின் துர்நாற்றம் பற்றியே பேசுவார்கள். புறப்படுகிற இடத்தில் தூய்மையாகவே உள்ள இந்த ஆறு அலைந்து வளைந்து அழுக்கைச் சேர்த்துக் கொள்கின்றது. 'கடலோடு போ!' என்று நகர மக்கள் அதை விரட்டுகிறார்கள். கடல் அலையோ 'நீ இங்கே வராதே!' என்று விரட்டுகின்றன. ஆக, இந்தப் பலமான போராட்டம் பல காலமாகவே நடைபெற்று வருகின்றது. இதற்கொரு முற்றுப்புள்ளி வைக்கக் கூடியதே இந்தத் திட்டம்.

"முதல் பட்ஜெட் தயாரிக்கும் போதே இந்தத் திட்டத்துக்குப் பணம் ஒதுக்கும்படி என்னுடைய தம்பி கருணாநிதி என்னைத் துளைத்துக் கொட்டி விட்டார். 'ஒதுக்கியிருக்கிறேன்' என்று சொல்லியும் அது பட்ஜெட்டில் இருக்கிறதா என்று பார்த்த பின்னரே திருப்தி அடைந்தார். நகருக்கு எழில் தோற்றத்தையும், வாணிபப் பெருக்கையும் அளித்திடக் கூடியது இந்தத் திட்டம். இதனை நிறைவேற்றிச் சென்னையைச் சிங்காரத் திருநகராக்குவதே நமது கடமை."

—அண்ணாவின் வார்த்தைகளிலிருந்தே எத்துணைக் கேவலமான முறையில் சென்னையின் அழகைச் சீரழித்தது அன்றையக் கூவம் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். தமிழகத்தின் கலையழகைப் பருகிட விரும்பி வந்திட்ட வெளிநாட்டவரையெல்லாம் விரைந்து விரட்டியடித்திடும் 'பெரும் புண்ணியத்தையும்' கூவம் ஆறு அப்போது தன் வயிற்றிலே கட்டிக் கொண்டிருந்தது!

அத்தகைய அருவருக்கத்தக்க காட்சிகளை அகற்றிடவும், சென்னை மாநகரத்தை அழகுத் திருநகராய் மாற்றிடவுமே கூவம் சீரமைப்புத் திட்டத்தில் நான் குறியாக இருந்து செயலாற்றினேன். பொறியியல் வல்லுநர்களின் ஒத்துழைப்போடு அதை நிறைவேற்றிட முடிந்ததில் என் நெஞ்சிற்கு ஏற்பட்டுள்ள நிறைவுப் பெருமிதம் நிகரற்றது என்றால் அது மிகையில்லை.

இந்தியாவைப் போன்ற ஒரு பெரிய ஜனநாயக நாட்டில் சமதர்மமும் தழைத்திட வேண்டுமென்றால், நாட்டுடைமைக்

கொள்கைக்கு நல்ல வேர்ப்பிடிப்பு வேண்டும்; தனியாருடைய ஆதிக்கத் தீ மேலும் மேலும் தாவாதபடி தடுத்திட வேண்டும்.

தி.மு. கழகத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சமதர்மப் பூங்காவைச் சமைப்பதையே தன்னுடைய இதயகீதமாய், இலட்சிய தீபமாய் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

அதனால்தான் கழகம் ஆட்சி புரிந்திடத் தொடங்கியதும் நாட்டுடைமைக் கொள்கையைச் செயற்படுத்துவதில் நாட்டஞ் செலுத்தியது.

முதற்கட்டமாகச் சில பேருந்து வழித் தடங்கள் தேசியமயம் ஆக்கப்பட்டன.

கடலூர்—சேலம்

சென்னை—சென்ராயன்பாளையம்

காஞ்சிபுரம்—விழுப்புரம்

ஆகியவை அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கவை.

காஞ்சிபுரம்-விழுப்புரம் வழித்தடத்தில் நாட்டுடைமை ஆக்கப்பட்ட பஸ்ஸின் வெள்ளோட்டத்தை அண்ணா பிறந்த மண்ணில் நான் தொடங்கி வைத்தேன்.

நல்ல காரியங்கள் நடைபெறும் பொழுது வேண்டுமென்றே எதிர்ப்புக்குரல் எழுப்புவதும் சிலருக்கு வாடிக்கையான பொழுதுபோக்காகும். சமதர்ம கோட்பாட்டுக்குத் தக்க வலிமை சேர்த்திட பஸ்களை நாட்டுடைமை ஆக்க முற்பட்ட போதும் அப்படித்தான் எரிச்சலை உமிழ்ந்தனர் சிலர்.

"பஸ் அதிபர்கள் தேன் கூடு போன்றவர்கள்; அவர்கள் மீது கை வைத்தால் ஜாக்கிரதை!" என்று சட்ட மன்றக் காங்கிரஸ் உறுப்பினர் ஒருவர் கடுமையாக எச்சரித்தார்.

காஞ்சிபுரத்தில் நாட்டுடமை பஸ்ஸின் வெள்ளோட்ட விழாவில் கலந்து கொண்ட நான் அவருக்கு இப்படித்தான் விடையளித்தேன்.

"...அந்தத் தேன் கூட்டை எப்படி எடுக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும். அதற்குப் போட வேண்டிய முக்காடுகளையெல்லாம் போட்டுக் கொண்டுதான் தேன் கூட்டைத் தீண்டுவேன். இந்தக் கலையை நன்கு கற்றவன் நான். நாங்கள் தேனைத்தான் எடுப்போமே தவிரத் தேனீக்களை கசக்கிப் பிழிய மாட்டோம். பஸ் அதிபர்களைத் தொல்லைப் படுத்த மாட்டோம்."

பொதுப்பணித் துறை அமைச்சராக நான் பொறுப்பேற்றிருந்த காலத்தில் எனக்குப் பெருவகை அளித்திடும் வகையில் செயலாக்கப்

பட்ட திட்டங்களில் 'வீராணம் காவிரி நீர்த் திட்டமும்' குறிப்பிடத் தக்க ஒன்றாகும்.

மக்கள் தொகை பெருகப் பெருக, சென்னை மாநகரத்தைக் குடிநீர்ச் சிக்கல் இடியெனத் தாக்குவதும் வழக்கமாகி விட்டது. அதனைத் தவிர்ப்பதற்கான ஒரே வழி பொன்னி நதியிலிருந்து தண்ணீரைக் கொண்டு வருவது தான் என்று தோன்றியது.

ஆனால் எந்த இடத்திலிருந்து காவிரி நீரைத் திருப்புவது என்பது பெருங்குழப்பத்தைக் கொடுத்தது. முதலில் ஜேடர் பாளையத்திலிருந்து நீர் கொண்டு வரும் திட்டம் பற்றிச் சிந்திக்கப் பட்டது. அதற்குத் தனிப்பட்டவர்களுக்குச் சொந்தமான நான்காயிரம் ஏக்கர் நன்செய் நிலத்தையும் மூவாயிரம் ஏக்கர் புன்செய் நிலத்தையும் பெருந்தொகை கொடுத்து வாங்க வேண்டியிருந்தது. எனவே ஜேடர்பாளையம் திட்டம் கைவிடப்பட்டது.

பிறகு வீராணம் ஏரியே தகுந்த இடமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டது.

வீராணம் ஏரி காவிரியாற்றின் பாசனத் தொடரில் ஒரு கூறு. அது ஒரு பாத்திரம் போலப் பெரிய நிலையிலிருந்து நீரை அள்ளி யெடுத்துக் கொள்ள உதவும் ஒரு வசதி.

மேட்டூரிலிருந்து வரும் காவிரி நீரை வீராணம் ஏரியின் வழி யாகச் செலுத்தி, மின்விசை இறைவைகளால் ஏற்றிக் குழாய்கள் மூலமாகச் சென்னைக்குக் கொண்டு வரும் வகையில் திட்டம் உருவாக்கப் பட்டது. 139 மைல் தூரம் குழாய்கள் வழியாக நீரைத் திருப்பிவிடும் இந்தத் திட்டத்தால் வீராணம் ஏரியையே நம்பிக் கொண்டிருக்கும் பாசனப் பகுதிகள் பாதிக்கப்படாமல் இருப்பதற்குரிய வழி, துறைகளை மேற்கொள்ளவும் தீவிரக் கவனம் செலுத்தப்பட்டது.

சென்னைக்குக் குடிநீர் கொண்டு வந்திடும் இந்தச் சீரிய திட்டத்தை 30-10-67 அன்று சென்னை - சைதாப்பேட்டையில் அண்ணா அவர்கள் துவக்கி வைத்தார்கள். என்னுடைய தலைமையில் நடைபெற்ற அந்த விழாவில் அவர் இவ்வாறு குறிப்பிட்டதும் என் நினைவில் அலை மோதுகிறது:

"...எங்கெங்கு தேவையோ அங்கே செல்வது காவிரியின் இயல் பாக உள்ளது. கன்னட இலக்கியத்தைக் காட்டிலும் தமிழ் இலக்கியத் தில் தான் காவிரி பற்றிப் பலபடக் கூறப் பட்டுள்ளது. திராவிட நாகரிகத்தின் தொட்டிலாக அது சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

"நமக்குப் பண நெருக்கடி எவ்வளவு அழுத்தமாக இருந்த போதி லும் பொதுப் பணி அமைச்சர் மு. கருணாநிதி வந்து அணுகிய நேரத் தில் அவர் தாம் மேற்கொண்ட பணியை முடித்திட எப்படி அணுகுவார் என்பதை உங்களில் சிலர் அறிந்திருப்பீர்கள். காவிரி நீர்த் திட்டத் துக்காக அவர் என்னை அணுகிய நேரத்தில் தயக்கம் காட்டாது அதற்கான நிதியை ஒதுக்கித் தரும் மகிழ்ச்சியான நிலையே எனக்கு ஏற்பட்டது."

பொதுமக்களின் துயரினைத் துடைத்துத் தேவைகளை நிறை வேற்றிடத் தி. மு. கழக அரசு எத்துணை ஆர்வத்துடன் செயலாற்ற முற்பட்டது என்பதை எடுத்துக் காட்டிடவே வீராணம் காவிரி நீர்த் திட்டம் பற்றியும் இங்கே குறிப்பிட விழைந்தேன்.

அமைச்சராக நான் பணியாற்றிய காலத்தில் எனக்கு ஒதுக்கப் பட்டு இருந்த துறைகளைப் பொறுத்த மட்டில் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு சில முக்கியத் திட்டங்களை - எடுக்கப்பட்ட ஒரு சில நடவடிக்கைகளை - மட்டுமே மேலே குறிப்பிட்டேன்.

134

அண்ணன் முடித்த பணிகள்

அதே சமயம், கழகத்தின் நீண்ட நாள் இலட்சியங்கள் சில வற்றை நிறைவேற்றிடும் வகையில், அண்ணாவின் தலைமையில் அமைந்த அரசு இன்றியமையாத சில திட்டங்களைத்-தீர்மானங்களைத் தீட்டியது; சட்டங்களை இயற்றியது.

அவற்றில் தலைசிறந்தவையாக குறிப்பிடத்தக்க மூன்று:

ஒன்று; 'தமிழ்நாடு' பெயர் மாற்றத் தீர்மானம்.

இன்னொன்று: சுயமரியாதைத் திருமணச் சட்டம்.

மூன்றாவது: இந்தி ஒழிப்புத் தீர்மானம்.

இந்த மாநிலத்தின் பெயர் 'மதராஸ்' என்று அழைக்கப்பட்டதைத் 'தமிழ்நாடு' என்று மாற்றிப் பெயர் சூட்டும் தீர்மானத்தை 1967 ஜூலை 18-ஆம் நாளில் சட்டப் பேரவையில் கொணர்ந்தார், அண்ணா.

தீர்மானத்தின் வாசகம் வருமாறு:

"இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் இம்மாநிலத்தைக் குறிப்பிடும் பெயர் 'தமிழ்நாடு' என மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும் என்று இப்பேரவை உறுதியாகக் கருதுவதுடன், இது குறித்து அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் தேவையான, திருத்தங்கள் அமையும் வண்ணம் மாநில அரசு நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் இப்பேரவை பரிந்துரைக்கின்றது."

இந்தத் தீர்மானம் எதிர்ப்பு எதுவும் இன்றி ஒருமனதாகவே நிறை வேற்றப்பட்டது. அப்போது சட்டப் பேரவை உற்சாகத்தின் உச்சிக்கே சென்று உணர்ச்சிப் பிழம்பாய் மாறியிருந்தது.

தமிழ்த் தாயின் நெஞ்சங் குளிர்ந்திடத்தக்க தீர்மானத்தை நிறை வேற்றி விட்டோம் என்கிற பூரிப்பில் எல்லா உறுப்பினர்களின் உள்ளத் திலும் உவகை வெள்ளம் பொங்கி வழிந்தது. அதனைப் புரிந்து கொண்ட அண்ணா அதுவரை சட்டமன்றத்திலேயே நடந்திராத ஒரு வழக்கத்திற்கும் திடீரென்று அடிகோலினார். தம் இருக்கையிலிருந்து எழுந்து நின்று மாண்புமிகு ஆதித்தனார் அவர்களை நோக்கி—

"சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே! வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியிருக்கின்ற இந்த நன்னாளில் நான் "தமிழ் நாடு" என்று சொல்வதற்கும் வாழ்க என்று அவை உறுப்பினர்கள் சொல்வதற்கும் தங்களுடைய அனுமதியைக் கோருகிறேன்" என்று வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

பேரவைத் தலைவர் உடனே அதற்கு ஒப்புதல் அளித்தார்.

அதன் பின்னர், 'தமிழ் நாடு' என்று அண்ணா உரக்கக் குரல் எழுப்பவும், எல்லா உறுப்பினர்களும் 'வாழ்க' என்று முழக்கமிட்டனர். அவ்வாறு மூன்று முறை முழங்கப்பட்டது.

தமிழகச் சட்டமன்ற வரலாற்றிலே அத்தகைய முழக்கம் எதிரொ லித்தது அதுதான் முதல் தடவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அந்த அருமையான வேளையில் எங்கள் நினைவுகள் எல்லாமே மறைந்திட்ட மாபெரும் தியாகி சங்கரலிங்க நாடாரை நோக்கியே அஞ்சலி செலுத்தின. ஏனெனில் 'மதராஸ்' என்றுள்ள இம்மாநிலப் பெயரைத் 'தமிழ் நாடு' என்று மாற்ற வேண்டும் என்பதையே கோரிக்கையாக வைத்து எழுபது நாட்களுக்கு மேல் உண்ணா நோன்பி ருந்து உயிரையே காணிக்கை ஆக்கி மறைந்த உத்தமர் அவர். காங்கிரஸ் கூடாரத்திலே வளர்ந்த பழுத்த காந்தியவாதியான அவருக்கு அழுத்தமான தமிழ்ப் பற்றும் இருக்கிறதே என்று நாங்கள் ஆச்சரியப் பட்டதுண்டு.

அவருடைய கட்சிக்காரர்கள் ஆண்ட காலத்திலேயே இந்தத் 'தமிழ் நாடு' பெயர் மாற்றத் தீர்மானம் நிறைவேறியிருந்தால் அவர் தம் இன்னுயிர் அத்துணை விரைவில் மண்ணில் மறைந்திருக்காதே என்று அப்போது என்னால் எண்ணாமல் இருந்திட முடியவில்லை.

அடுத்து, கழக அரசு பெருமிதப்படும் அளவுக்கு இயற்றப்பட்ட ஓர் அமைதியான சட்டம் 'சுயமரியாதைத் திருமணச் சட்டம்' ஆகும்.

இதற்கொரு நீண்ட நெடிய வரலாற்றுப் பின்னணியே உண்டு.

தந்தை பெரியார் அவர்களே இந்தச் சுயமரியாதைத் திருமண முறையைத் தமிழகத்தில் முதன் முதல் தவழ விட்ட தாய் ஆவார். புரியாத மொழியில் பகுத்தறிவுக்குப் பொருந்தாத சாத்திரச் சடங்கு களுடன் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பழைய திருமண முறை ஒன்றை புறக்கணித்து விட்டுப் புரிந்த தாய்மொழியில் வாழ்க்கை ஒப்பந்த உறுதிமொழியைக் கூறிக்கொண்டு மந்திரம் ஏதும் ஓதுதல் இன்றி மணமக்கள் மாலை மாற்றிக் கொண்டாலே போதும் என்கிற புதிய சீர்திருத்தத் திருமண முறை ஒன்றைத் தோற்றுவித்தார் பெரியார்.

தொடக்கத்தில் இந்தப் புதிய மண முறைக்கு எழுப்பப்பட்ட தடைச் சுவர்கள், சொல்லடிகள், கல்லடிகள், ஏராளம் அவற்றையெல்லாம்

மீறிப் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆடவரும் பெண்டிரும் சுயமரியாதைத் திருமண முறைப்படியே தங்கள் இல்லறத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்.

ஆனால், சீர்திருத்தத் திருமணம் செய்து கொண்டவர்களுக்குச் சட்டப்படி சொத்துரிமை முதலான பாதுகாப்பு இல்லாமல் இருந்தது. ஒன்றிரண்டு வழக்குகள் தொடுக்கப்பட்ட போது அத்தகைய திருமணமே செல்லாது என்று நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது.

பெரியாரின் வழியில் புதிய மணமுறையைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டவர்களுக்கு இது பூகம்ப அதிர்ச்சியையே கொடுத்தது. குறிப்பாகத் தாய்க்குலத்தினர் தணலில் புழுவெனத் தவித்திடும் நிலையே உருவெடுத்தது. அதனைத் தவிர்த்திட வற்புறுத்தி, சீர்திருத்தத் திருமணங்களுக்கும் சட்டப் பாதுகாப்புத் தந்திட வேண்டும் என்று எதிர்க் கட்சியாக இயங்கியபோதே சட்ட மன்றத்தில் தி.மு. கழகம் குரல் கொடுத்தது. காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர்களோ அதற்குக் காது கொடுக்க மறுத்தனர். இத்துணைக்கும் அப்போது பெரியாரின் ஆதரவு அவர்களுக்குப் பெரும் அளவில் இருந்தது. எனினும் அவரால் உருவாக்கப்பட்டு 30, 40 ஆண்டுகளாக வளர்ந்துவிட்ட ஒரு புதிய சமுதாய முறைக்குச் சட்ட வடிவந் தருவதற்கு உடன்பட மறுத்தது மட்டுமல்ல, உதாசீனப்படுத்துவதற்கும் துணிந்தனர்.

தி.மு. கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்பினை ஏற்றதுமே சுயமரியாதைத் திருமண முறைக்குச் சட்ட வடிவம் தருவதைத் தனது முக்கியமான செயல் திட்டங்களில் ஒன்றாக மேற்கொண்டது. அதற்குரிய மசோதாவைச் சட்ட அமைச்சர் நண்பர் மாதவன் 1967 ஜூலைத் திங்களில் சட்ட மன்றத்தில் தாக்கல் செய்தார். அவருடைய தலைமையிலேயே அமைந்த ஆய்வுக் குழுவுக்கு அனுப்பப்பட்டுப் பின்னர் சட்டமாக நிறைவேறியது.

கழக அரசு புரிந்திட்ட சாதனைகளில் இதுவும் ஓர் இலட்சிய சாதனை என்பதில் எள்ளளவும் மிகையில்லை.

அண்ணா அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்த காலத்தில் கழக அரசு புரிந்திட்ட கொள்கை வழிச் சாதனைகளில் குறிப்பிடத்தக்க இன்னொன்று, இந்தி ஆதிக்கத்தினை அடியோடு ஒழித்திடும் வகையில் 'தமிழ்நாட்டில் இந்தி இனி இல்லை' என்று 23-1-1968 அன்று சட்ட மன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம் ஆகும்.

அது உருவெடுப்பதற்கு உரம் ஊட்டிடும் போக்கில் மத்திய அரசின் நடவடிக்கைகளும் அப்போது திசை மாறிச் சென்றன.

1967 டிசம்பரில் டில்லி நாடாளுமன்றத்தில் மத்திய அரசு ஆட்சி மொழிச் சட்டத் திருத்த மசோதா ஒன்றைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றிக் கொண்டது. அதன் மூலம் இந்திக்காரர்கள் தங்கள் தாய் மொழியான இந்தி மொழியை மட்டுமே படித்துவிட்டு, எத்தகைய உயர்ந்த உத்தியோகத்துக்கும் சென்று விடலாம்; ஆங்கிலம் கற்றிட வேண்டிய அவசியம் இல்லை; அதே சமயம் இந்தி பேசப்படாத பகுதிகளைச் சார்ந்தவர்கள் தங்கள் தாய் மொழி ஒன்றை மட்டுமே படித்தால் போதாது; இந்தியையும் அவர்கள் கண்டிப்பாகக் கற்றிருந்தால்தான் மத்திய அரசு உத்தியோகங்களில் அவர்களுக்கு இடம் கிடைக்கும். இணைப்பு மொழியான ஆங்கிலத்தையும் பயின்றால்தான் அவர்களுடைய எதிர்கால நலனுக்கு ஏற்றது.

இவ்வாறு இந்திக்காரர்களுக்குக் கண்ணில் வெண்ணெயையும், இந்தி பேசப்படாத மக்களுக்குச் சுண்ணாம்பையும் தடவுகின்ற ஓரவஞ்சனை ஏற்பாடு வழக்கம்போல் உள்ளக் கொதிப்பையே கொடுத்தது தமிழ் மக்களுக்கு. இதனால், மனக் குமுறலுக்கு இலக்கான மாணவ மணிகள் கிளர்ச்சிகளில் இறங்கினர். புரட்சிக் கொடி ஏந்தினர். மத்திய அரசின் சொத்துக்களைச் சேதாரப்படுத்திக் காட்டியாவது தங்களுடைய எதிர்ப்பினைத் தெரிவித்திட வேண்டும் என்கிற அளவிற்கு அவர்களுடைய கோபக்கனல் கொழுந்து விட்டு எரிந்தது; அது இரயில் பெட்டிகளை எரித்திடும் அளவிற்கும் தாவிற்று. இடையிலே வன்முறையாளர்களும் மாணவர் வேடத்தில் ஊடே புகுந்து தங்கள் கைவரிசையைக் காட்டிட முற்பட்டனர்.

ஒரு நாள் நண்பகல் சென்னை சென்டிரல் ரயில் நிலையத்தை மாணவர்கள் முற்றுகையிட்டிருப்பதாகவும், அந்தப் பெரிய நிலையமே எரிதழலுக்கு இரையாகலாம் என்றும் எனக்குத் தகவல் வந்தது.

உடனே சென்டிரல் நிலையத்துக்குப் புறப்பட்டேன். 'ஆத்திரத்தின் உச்சியில் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் எத்தகைய அசம்பாவிதத்திலும் ஈடுபடலாமே? உயிருக்கே ஆபத்தாக முடிந்து விடுமே?' என்று சிலர் என்னைத் தடுக்க முயன்றார்கள். நானோ கேட்கவில்லை. மாணவச் செம்மல்களை நேரில் சந்தித்துப் பேசினால் அவர்கள் மனத்தை மாற்றிட முடியும் என்கிற நம்பிக்கையுடனேயே சென்றேன்.

சென்டிரல் நிலையமோ மாணவர்களின் ஆர்ப்பாட்டத்தால் ஆரவார முழக்கங்களால் அதிர்ந்த வண்ணமே இருந்தது. நாங்கள் சென்றதும் மாணவர்கள் எங்களைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். அவர்களை நோக்கி—

"...நீங்கள் நடத்துகின்ற கிளர்ச்சியும் காட்டுகின்ற உணர்ச்சியும் தூய்மையானவை; மதிக்கத்தக்கவை; தமிழகத்தின் குரலை எதிரொலிப்பவை. இந்த நேரத்தில் இன்னொன்றையும் மறந்து விடாதீர்கள். தமிழ் நாட்டில் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றிருக்கும் அரசு 'இந்தி வரட்டும்' என்று கூறுகிற காங்கிரஸ் அரசு அல்ல; இந்தியை எதிர்த்துக் களம் பல கண்ட கழக அரசு. ஆகவே அரசாங்க ரீதியில் இந்தியை எதிர்த்து எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகளை ஜனநாயக முறையில் எடுத்தே தீரும். அதற்கிடையே உங்கள் கிளர்ச்சியின் தன்மையை வேறு திசையில் திருப்பவும், வன்முறைச் செயல்களில் ஈடுபடவும் விஷமிகள் முயன்று வருகிறார்கள். அவர்களுடைய நோக்கம் சட்டம்-ஒழுங்கு குலைந்து விட்டதாகக் கூறிக் கழக அரசைக் கவிழ்ப்பதுதான். அந்தப் போலி வேடதாரிகளுக்கு மாணவர்கள் பலியாகலாமா?" என்றெல்லாம் உருக்கமாகக் கேட்டுக் கொண்டேன்.

சிறிது நேரத்தில் மாணவர்களிடையே அமைதி நிலவிற்று. எத்தகைய அசம்பாவிதச் செயல்களிலும் ஈடுபடாமல் அவர்கள் கலைந்து சென்றனர்.

இந்த நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிட்டு 25-12-67-இல் 'மெயில்' ஏடு ஒரு தலையங்கமே தீட்டியிருந்தது. அதில்—

"...திரு கருணாநிதி, சென்னை-சென்ட்ரல் நிலையத்துக்குச் சென்று நாட்டின் பொதுச் சொத்துகளைச் சேதமடையச் செய்யும் முயற்சியிலிருந்து மாணவர்களைப் பின்னடையச் செய்தார். உள்ளபடியே கருணாநிதி சிறப்புமிகு சுயத் துணிவைக் காட்டினார்"

—என்று தன் கருத்தினைத் தெரிவித்திருந்தது.

டில்லியிருந்து வெளியாகும் ஸ்டேட்ஸ்மன்-ஏடும் 24-12-67 தேதிய தன் தலையங்கத்தில் அடியிற் கண்டவாறு குறிப்பிட்டிருந்தது:

"...ரயில்வே டெல்லியின் சொத்து இல்லை; மாறாக மொத்த தேசத்திற்கும் உரியது என்று மாணவக் கிளர்ச்சியாளர்களுக்கு நினைவுறுத்துவதற்காகச் சென்னை-மத்திய ரயில்வே நிலையத்திற்குச் சென்றிருக்கிறார் திரு கருணாநிதி; அதன் மூலம் தன்னுடைய தனித் துணிச்சலுக்கு ஒரு நல்ல உதாரணத்தைப் படைத்திருக்கிறார்!"

கழகத்தைச் சார்ந்த நாங்கள் — நாட்டின் மொத்த நலனையும் கருத்தில் கொண்டு காரியமாற்றிய போதிலும் இந்தியைத் திணித்திடும் தன் திட்டத்தை விட்டுக் கொடுக்க மத்திய அரசு முன் வரவில்லை. இதனால், எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சிகள் வலுத்த வண்ணமே இருந்தன.

சட்டம்-ஒழுங்கு முற்றிலும் குலைந்து நிலைமை கட்டுக்கடங்காமல் போவதற்கு முன்னர் மொழிச் சிக்கலுக்கு உடனடியாகத் தீர்வு கண்டிடத்தான் வேண்டுமென்று கழக அரசு உணர்ந்தது.

எனவே 23-1-1968 அன்று தமிழகச் சட்ட மன்றத்தின் அவசரக் கூட்டம் ஒன்று கூட்டப் பெற்றது. அதில் வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த இந்தி ஒழிப்புத் தீர்மானத்தை முன் மொழிந்தார் அண்ணா.

"...மத்திய அரசின் இந்தித் திணிப்புத் திட்டத்தை இந்த மன்றம் ஏற்க மறுக்கிறது.

"தமிழகத்தின் எல்லாப் பள்ளிகளிலும் மும்மொழித் திட்டத்தை அகற்றிவிட்டுத் தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளுக்கு இடமளித்து இந்தி மொழியை அறவே நீக்கிட இம்மன்றம் தீர்மானிக்கிறது.

"என். சி. சி. முதலிய அணிகளில் பயன்படுத்தப்பட்டு வரும் இந்தி ஆணைச் சொற்களை நீக்கி விடுவது என்றும், இதற்கு மத்திய அரசு ஒப்புதல் அளிக்க மறுத்தால், என். சி. சி. போன்ற அணிகளைக் கலைத்து விடவும் இந்த மன்றம் தீர்மானிக்கிறது."

அண்ணா கொண்டு வந்த அந்தத் தீர்மானத்தின் மீது உரையாற்றிய காங்கிரஸ் குழுத்தலைவர் திரு கருத்திருமன் —

"இப்போது மாணவர்கள் கேட்கிறார்கள் என்பதற்காகச் சட்ட மன்றத்தை அவசரம் அவசரமாகக் கூட்ட வேண்டுமா?" என்று கேட்டார்.

அவருக்குத்தான் அண்ணா இப்படி விடையளித்தார்;

"மாணவர்கள் யார்? அவர்கள் நம் ரத்தத்தின் ரத்தம். சதையின் சதை; நம் எதிர்காலத்தின் உருவங்கள்."

சட்டமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட அந்த இந்தி ஒழிப்புத் தீர்மானம், மாணவ மணிகளின் மனச்சுமையை இறக்கி அவர்தம் எதிர்காலத்தையே ஒளி மயம் ஆக்கிய பெருமைக்குரியதாகும்.

அந்தத் தீர்மானம் தமிழக வரலாற்றிலே வைர வரியாகப் பொறிக்கத்தக்கது; கழகத்தின் புகழ் மகுடத்திற்குப் பொன்னொளியைச் சேர்த்து நிற்பது.

அமைச்சர் நிலையில் நான் என் கடமைகளை ஆற்றிக்கொண்டிருந்த வேளையில் திருச்சி வானொலி நிலையத்தார் அழைப்பொன்றை விடுத்திருந்தனர்.

135

கவியரங்கேறினேன்

அந்த ஆண்டு (1967) ஆகஸ்டுப் பதினைந்து விடுதலை நாளை யொட்டிக் கவியரங்கம் ஒன்று நடைபெறுவதாகவும் அதற்கு நான் தலைமை தாங்கிட வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்த அழைப்பினைக் கண்டதும் கவிதைக் கலை தொடர்பான பழைய நினைவுகள் - நிகழ்ச்சிகள் - என் நெஞ்சினுள்ளே அலை அலையாகப் பாய்ந்து வந்தன.

கவிதை என்பது -

துடித்தெழும் உணர்ச்சியில் வெடித்திடும் ஊற்று;
கற்பனை வானின் மின்னல் கீற்று;
கலையெழில் வழிந்திட முளைக்கும் நாற்று;
கன்னல் மொழியில் மணக்கும் காற்று!
இயற்கைக் கவிஞராம் என்னருந்தந்தை
வயலில் உழுதார்; வளம்
பெறக் கற்பனை
வயலிலும் உழுதார்; வக்கணைக் கவிதைப்
பயிரையும் வளர்த்தார்; பலரச்சுவைப் பாடல்கள்
பலப்பல தந்தார்.

தந்தை வழியே தனயன் எனக்கும்
சிந்தை சென்றிடச் சிறுசிறு கவிதை
பூத்திடும் செடியாய்ப் பொலிந்திடும் வேட்கையால்
யாத்திட முயன்றேன் அரும்புப் பாட்டுகள்!

மாணவனாகப் பயின்று கொண்டிருந்த காலத்திலேயே எனக்குத் தெரிந்த நடையில் - வடிவில் - நான் இப்படிக் கவிதைகளை எழுதத் தொடங்கிவிட்டேன்.

அந்த மாணவருலகு எத்தகையது என்பது குறித்தும் நான் அந்த நாளில் இப்படிக் கவிதைச் சரங்களைத் தொடுத்திட முனைந்திருக்கிறேன்·

எழுச்சியுள்ள மாணவன் தான்
ஏறுநடைச் சிங்கந்தான்!
கொழித்துவிட்ட உமிகள்தான்
குள்ளநரிக் கூட்டத்தார்!
பழித்துவிட்டான் பகுத்தறிவால்
பக்தி, மதம், பலகடவுள் எல்லாம்
பாழ்! பாழ்! பாழ்!

என்னுடைய அரும்புப் பருவத்தில், என் இதயங் கவர்ந்திட்ட அரும் பெரும் தலைவர்களில் சர் ஏ. டி. பன்னீர் செல்வம் அவர்களும் ஒருவர் ஆவார். இலண்டன் சென்று 'பாரிஸ்டர்' பட்டம் பெற்று இந்தியாவுக்குத் திரும்பிய பின், நீதி மன்றங்களிலே வாதத் திறமையைக் காட்டுவதில் தாம் நிகரற்றவர் என்பதைப் பல சமயங் களில் நிரூபித்துக் காட்டியவர் அவர். அதே சமயம் நீதிக் கட்சித் தலைவராகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்காகப் பெரும் பாடு பட்டவர்; தஞ்சை மாவட்ட ஆட்சிக் கழகத் தலைவராகவும் பல ஆண்டுகள் அவர் பணியாற்றியிருக்கிறார்.

இந்தியை எதிர்த்துத் தந்தை பெரியார் அவர்கள் பெல்லாரி இருட் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த வேளையிலேயே அவர் நீதிக் கட்சித் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதால், 1938-இல் சென்னையில் கூடிய அக்கட்சியின் மாநாட்டுக்கு நேரில் வந்து பெரியாரால் தலைமை தாங்கிட முடியவில்லை. அப்போது தலைவருக்குரிய இருக்கையில் அவரது படத்தை வைத்து அதற்கு மாலையிட்டு, இந்தப் படத்தைப் பார்த்தே நம் தலைவர் இங்கே இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டு நாம் இந்த மாநாட்டை நடத்துவோம்!' என்று புரட்சி புரிந்தவரும், பன்னீர் செல்வமே! அவர் தம் ஆற்றலை- அறிவுக் கூர்மையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள விழைந்திட்ட ஆங்கிலேய அரசு அவரை இலண்டனுக்கே அழைத்தது.

புதிய பொறுப்பினை ஏற்றுக் கொள்ள அவர் பயணம் புரிந்திட்ட விமானமோ பாதி வழியில் ஓமான் கடலில் விழுந்து நொறுங்கி விட்டது. பன்னீர் செல்வம் அவர்களின் திடீர் மறைவினால் தமிழகமே அதிர்ச்சியுற்றுக் கண்ணீர்க் கடலிலே தத்தளித்தது; தவித்துப் புலம்பியது. ஆருத்துயரில் ஆழ்ந்திட்ட நானும் 1940-இல் இப்படி இரங்கற்பாட்டொன்றை இயற்றினேன்.

கோமானே! உமையெண்ணி
யாம் உகுத்த கண்ணீர்
ஓமான்கடல் ஆயிரத்தை
வெற்றி கொள்ளும்!

வாழ்வை முடித்துக் கொண்டவர்களுக்காக வருந்தி இவ்வாறு இரங்கற் கவிதைகளை எழுதிய நான் வாழ்வை தொடங்குகின்ற புது மண மக்களுக்காகவும் வாழ்த்துப்பாக்கள் பலவற்றை அப்போது வரைந்து தந்திருக்கிறேன்.

ஈரோடு நகரில் தந்தை பெரியாரின் 'குடியரசு' ஏட்டில் நான் பணியாற்றிய சமயம்; அங்கே லூர்துசாமி என்னும் நண்பருக்கு என் எழுத்துக்களில் அளவில்லாத ஈடுபாடு. மடலாக வரைந்திடும் கார்டுகள் மூலமும் இயக்கக் கொள்கைகளைப் பரப்பிட வேண்டும் என்று அவர் எண்ணினார். அதற்காக, இரண்டே வரிகளில் நறுக்குத் தெறித்தாற் போல் உணர்ச்சித் துடிப்போடு நயமான கவிதைகள் வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

அவர்தம் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிடச் சில வரிகளை எழுதிக் கொடுத்தேன்.

'பாராட்டிப் போற்றி வந்த பழைமை லோகம்

ஈரோடுப் பூகம்பத்தால் இடியுது பார்'! என்று பெரியாரையும்,

''துடுக்குமிகக் கொண்டலையும், துணிவுமிக்க ஆரியந்தான்

அடுக்குச் சொல் அண்ணாவால் அலறித்தான் சாகுதடா'' என்று அறிஞர் அண்ணாவையும்,

'புன்னகையா புதுக் கருத்தா புரட்சிக் கனலா?

எல்லாம் உண்டு. எங்கள் கவிஞன் வாழ்க!, என்று பாவேந்தர் பாரதிதாசனையும், நான் பாராட்டி எழுதிய வரிகள் குறிப்பிடத்தக்கன.

'ஆண்ட இனத்தால் மீண்டும் முற்றுகை;

மாண்டிடும் புழுவே மகுடம் கழற்று!'

-என்னும் வரிகளும் கார்டுகளில் பொறிப்பதற்கென்று எழுதப் பட்டவையே.

இத்தகைய பாட்டுத் துணுக்குகளையும், வேறு சில பாட்டுக்களையும் தொகுத்துப் பின்னர் நூலாக வெளியிட்டேன்.

ஆனால் அந்தச் சின்னஞ்சிறு நூலுக்குக் 'கவிதை அல்ல' என்றே தலைப்புக் கொடுத்தேன்.

இது பலருக்குத் திகைப்பைக் கொடுத்தது!

உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாத கன்னல் தமிழ்ச் சுவையில் உள்ளத்தைப் பறி கொடுத்து விட்ட நான் இலக்கண இலக்கிய மரபுகளைப் பிற்காலத்தில் ஓரளவு புரிந்து கொள்ள முடிந்திட்ட போதிலும், என் இளமைப் பருவத்தில் முறையாக அவற்றைப் பயின்றிட முடியவில்லை. எனவே அந்த நாட்களில் மற்றவர் நெஞ்சத்தைத் தொட்டிடும் வகையில் துடித்தெழும் உணர்ச்சிகளை வடித்து எடுத்தால் போதும் என்றே என் எழுது கோலை நீட்டினேன். என்னுடைய அந்த எழுத்துக்களில் கவிதை வடிவமும் காணப்பட்டது என்றால், அது என் தந்தையார் முத்துவேலர் தம் உதிரத்தோடு உதிரமாய் எனக்கு ஊட்டி விட்டுச் சென்ற 'முதாதையர்கள் சொத்து' என்றே சொல்ல வேண்டும்.

என்னுள் இயற்கையாக ஊற்றெடுத்துப் பீரிட்ட உணர்ச்சிகளின் உருவங்களாகிய அந்தக் கவிதை வரிகளில் முறையாகத் தமிழைப் பயின்றவர்கள் எங்கே குறை காண நேரிடுமோ என்னும் அச்சத்தின் காரணமாகவே-

'கவிதையல்ல' என்று அந்த நூலுக்குத் தலைப்புக் கொடுத்தேன்.

நன்றாகத் தமிழைப் பயின்று தேர்ச்சி பெற்ற நாவலர் அவர்களே இதற்கு முன்னுரை நல்கிச் சிறப்புச் செய்தார்கள்.

திருச்சி வானொலி நிலையத்தார் என்னைக் கவியரங்கத் தலைமை ஏற்க அழைத்திட்ட போது இந்தப் பழைய நினைவுகள்தான் படச் சுருளாய் என் மனத்திரையில் விரிந்தன.

5-8-67 காலையில் அந்தக் கவியரங்க நிகழ்ச்சி பொது மக்கள் முன்னிலையில் நடத்தப்பட்டு 13-8-67 அன்று இரவு 9-30 மணிக்கு ஒலிபரப்பப்படுவதற்காகப் பதிவு செய்யப்பட்டது. கட்டபொம்மன், மருதுபாண்டியர், பாரதியார், வ. வே. சு. அய்யர், வ. உ. சிதம்பரனார் ஆகியோரைப் பற்றி ஐந்து கவிஞர்கள், 'தமிழகம் தந்த விடுதலைப் போர்வீரர்' -என்னும் தலைப்பில் தங்கள் கவிதைகளை அரங்கேற்றினர். அந்த விடுதலை வீரர்கள் குறித்துத் தலைவர் என்கிற முறையில் நானும் கவிதைகளைப் பாடினேன். அந்தப் புதுமையான நிகழ்ச்சி சிறப்புற அமைந்திட வழிவகுத்தவர்- வரவேற்றவர்- அப்போது திருச்சி

வானொலி நிலைய இயக்குநராக இருந்த திரு எம். எஸ். கோபால் ஆவார்.

என்னைப் பொறுத்தமட்டில் அந்த வானொலிக் கவியரங்கம் என் நெஞ்சில் தேனலைகளைப் பாய்ச்சிய புதிய அனுபவமே ஆகும். ஏனெனில் அதுகாறும் நான் ஏடுகளில்தான் கவிதைகளை எழுதி வந்தேனேயல்லாமல் மேடையேறிக் கவிதைகளை அரங்கேற்றியதில்லை.

அந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு அடிக்கடி என்னைக் கவியரங்கத் தலைமை ஏற்க வைத்துக் களிப்படைவதில் கழக நண்பர்கள் மிகுந்த ஆர்வங்காட்டத் தலைப்பட்டனர். அதுவரை தமிழகத்தில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நூறு பேர்களுக்கு மத்தியில் எப்போதாவது நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த நிலைமை மாறி, அடுத்தடுத்துப் பல இடங்களில் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களைக் கவர்ந்திழுக்கும் அளவுக்குக் கவியரங்கங்கள் நிகழத் தொடங்கின

வானொலிக் கவியரங்கத்திற்குப் பிறகு நான் முதல் முதல் மேடையேறிப் பொதுமக்கள் முன்னிலையில் கவியரங்கத் தலைமை ஏற்றது 17-9-1967-இல் சென்னையில் நடைபெற்ற 'அண்ணா பிறந்த நாள் கவியரங்கமே' ஆகும்.

அதற்கு வருகை புரிந்திருந்த டாக்டர் சி. இலக்குவனார் அவர்கள் உளந்திறந்து இப்படிப் பாராட்டினார்கள்:

''சங்க காலத்தில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், கரிகால் பெருவளத்தான், நெடுஞ்சேரலாதன் போன்றோர் வீற்றிருந்து இத்தகைய கவிஞர்கள் போன்றவரெல்லாம் நாக்கவி பாட மக்களெல்லாம் கேட்டிருந்து மகிழ்ந்தார்கள். அந்தநிலை இப்போது தான் தமிழகத்துக்கு வந்திருக்கிறது. அமைச்சராகவுள்ள கலைஞர் அவர்கள் இங்கு தலைமை தாங்கி நடத்தியபோது கூறிய கவிதை வரிகளைக் கேட்டு நான் தேனில் விழுந்த வண்டுபோல் மயங்கிக் கொண்டிருந்தேன். உள்ளபடியே கலைஞர் அவர்களைப் பெரும் புலவர்மணி என்றே கூறலாம். அவர்களுடைய கவிதையாற்றல்- கற்பனைத் திறம்- செயல் திறமை எல்லாம் தமிழ்நாட்டுக்குக் கிடைத்துள்ளன. அவர்கள் உள்ளவரை தமிழ்நாடு வருந்தாது. தமிழ் , ஆட்சிதான் நடைபெறும்; தமிழ்ப் பகைவர்களும் திருந்தி நம் பக்கம் திரும்பிவிடுவார்கள் என்று நம்புகிறேன்."

—தமிழுக்கும் தமிழ் இனத்துக்கும் எதிராகச் சிற்சில நேரங்களில் சில தவறான சக்திகள் தலையை நீட்டிட முற்படும் பொழுது, டாக்டர் இலக்குவனார் அவர்கள் எடுத்துரைத்தவற்றைத்தான் நான் எண்ணிக் கொண்டு காரியமாற்றுவதுண்டு.

சென்னையில் சிறப்புக் கவியரங்கம் நடைபெற்றதைத் தொடர்ந்து, தஞ்சையிலும் அண்ணா பிறந்த நாள் கவியரங்கத்துக்கு அங்குள்ள நண்பர்கள் ஏற்பாடு செய்து விட்டனர்.

24-9-1967 அன்று அதில் கலந்து கொள்ளும் பொருட்டு முந்தின நாள் இரவு 2-30 மணி அளவில் சென்னையிலிருந்து காரில் புறப்பட்டேன். நண்பர் கவிஞர் ஆனந்தமும், மதுரை முத்துவும், புலவர் பொன்னிவளவனும் உடன் வந்தனர்.

பரனூரை நெருங்கிடும் போது என் காரில் பழுது ஏற்படவே வேறொரு காரில் நாங்கள் பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம். விடியற்காலை சுமார் ஐந்து மணி இருக்கலாம். தொழுப்பேடு என்னும் ஊருக்கு அப்பால் இரண்டு மைல் தூரத்தில் ஓங்கூர் ஆற்றுப் பாலத்துக்கு அருகில் திடீரென்று விபத்துக்குள்ளாயிற்று அந்தக் கார்

ஒரு டிராக்டர் வந்து மோதியதில் கார் தரைக்கு மேல் தூக்கி எறியப்பட்டது. தலைகீழாக இரண்டு, மூன்று முறை புரண்டு விழுந்து நொறுங்கி விட்டது. அந்த விபத்தில் நானும் மற்ற நண்பர்களும் உயிர் தப்பியதே ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியந்தான்! கார் கவிழ்ந்த வேகத்தில் எனக்கு மூக்கிலும் நெற்றியிலும் முழங்காலிலும் பலமான அடி; மேலுதடு பிளந்தே விட்டது. முகத்திலும் அரையங்குலம் ஆழத்திற்குக் கண்ணாடித் தூள்கள் புதைந்து விட்டன. ஆனால் தலைகுப்புறக் கார் கவிழ்ந்த பிறகு என்ன நடந்ததென்றே எனக்குத் தெரியாது. பின்னால் ஜீப்பில் வந்துகொண்டு இருந்த பாதுகாப்புப் போலீசார், காருக்கு அடியில் இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்து கிடந்த என்னைச் சிரமப்பட்டு மீட்டிருக்கிறார்கள்.

பின்னர், திண்டிவனம் மருத்துவமனைக்கு ஜீப்பில் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு அங்கே முதலுதவி அளிக்கப்பட்டேன். அங்கிருந்து ஆம்புலன்ஸ் வண்டியில் சென்னைக்குக் கொண்டு சென்றார்கள். இடையிலேயே சென்னையிலேயே பெரிய மருத்துவமனை டாக்டர்களும் நரம்பு சிகிச்சை நிபுணரும் எதிரே வந்து என்னை ஏற்றி வந்த ஆம்புலன்ஸ் வண்டியைச் சாலை ஓரத்திலேயே நிறுத்தி வைத்து எனக்குச் சிகிச்சை அளித்தார்கள். வழியில் செங்கற்பட்டு மருத்துவமனையிலும் சிகிச்சை நடைபெற்றது.

செங்கற்பட்டைத் தாண்டி ஆம்புலன்ஸ் சென்று கொண்டிருந்த பொழுது.

'அண்ணா வந்திருக்கிறார்!'

என்னும் சொற்கள் என் செவிகளிலே அலை மோதின; ஆறுதல் அளித்தன.

முகம் முழுவதும் பலமான கட்டுகளுடனும், வீங்கிய உதடுகளுடனும் இரத்தம் தோய்ந்த சட்டையுடனும் இமைகளையே திறக்க முடியாமல் கிடந்த என்னால் அப்போது கையைத் தான் சிறிது அசைத்திட முடிந்ததே தவிர, அண்ணனைக் கண்ணால் கண்டிட முடியவில்லை. தழுதழுத்த குரலில், 'தைரியமாக இரு!' என்று அவர் உரைத்திட்ட சொற்கள் என் வேதனையை எல்லாம் மறக்கச் செய்யும் மாமருந்தாகவே அப்போது ஒலித்தது. சென்னை அரசினர் பொது மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்ட நான் பல நாட்கள் சிகிச்சை பெற்ற பின்னரே உடல் நலந் தேறி வீடு வந்தேன்.

தஞ்சைக் கவியரங்கின் பயணத்தில் இப்படிக் கார் விபத்தைச் சந்திக்க நேர்ந்திட்ட போதிலும் அந்த நிகழ்ச்சி நிறைவேறாமல் போய்விட்டதே என்னும் ஏக்கம் என் நெஞ்சில் அலை பாய்ந்த வண்ணமே இருந்தது. மறுபடியும் அங்கே கவியரங்கத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யச் சொல்லி அதில் கலந்து கொண்ட பின்னரே என் மனத்துக்கு ஆறுதல் உண்டாயிற்று.

136

உலகத் தமிழ் மாநாடு

இரண்டாவது உலகத் தமிழ்க் கருத்தரங்கு மாநாடு, இணையில்லாச் சிறப்போடு, எடுப்போடு, எழிலோடு சங்க காலமே தமிழகத்தில் தழைக்கத் தொடங்கிவிட்டது என்று பொதுமக்கள் அனைவருமே பூரித்திடும் வகையில் 1968 ஜனவரி முதல் வாரத்தில் பேரலிவோடு நிகழ்ந்தேறியது.

'தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்' என்னும் பாரதியின் கனவு நனவாகிடும் வண்ணம் பார் முழுவதும் தமிழின் அருமையை - பெருமையை ஆய்ந்துணர்ந்த அயல் நாட்டு அறிஞர் பெருமக்கள் இருநூறுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் மாநாட்டில் கலந்து கொள்வதற்காகச் சென்னைக்கு வருகை புரிந்தனர். இந்தியாவிலேயே வெளிமாநிலங்களிலிருந்து 30 அறிஞர்களும், தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து 190 அறிஞர்களும் மாநாட்டில் பங்கு கொண்டிட வந்திருந்தனர்.

1968 ஜனவரி நான்காம் நாளில் தமிழாராய்ச்சிக் கருத்தரங்கு (Semiuar) சென்னைப் பல்கலைக்கழக நூற்றாண்டுவிழா மண்டபத்தில் நடைபெறுவதற்கு ஏற்பாடாகியிருந்தது. அங்கே தான் அறிஞர் பெருமக்கள் தங்களுடைய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளைப் படித்தனர். அவற்றின் மீது விவாதங்களை நடத்தினர். விளக்கங்களை அளித்தனர்; அடைந்தனர்.

அந்த அளவோடு உலகத் தமிழ் மாநாட்டின் பணியினைச் சுருக்கி விடுவது கழக அரசுக்கு உகந்ததாகப் படவில்லை.

பொதுமக்களுக்கும் எழுச்சி-மகிழ்ச்சி ஏற்படுகின்ற வகையில் வேறு பல சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளையும் இணைத்தால்தான் மாநாட்டுக்கு முழுப் பொலிவும், அதனால் உருவான பயனும் விளைந்திட முடியும் என்பதை உணர்ந்தோம்.

எனவே, உலக அறிஞர்கள் குழுமிய ஆராய்ச்சிக் கருத்தரங்கில் கலந்து கொள்ள இயலாமற் போன ஏனைய தமிழ் அறிஞர்கள், கவிஞர்கள், கலைஞர்கள் முதலானோர் பங்கேற்றிடும் வண்ணம் கவியரங்கம், கருத்தரங்கம், பட்டிமன்றம், கலைக் கண்காட்சி முதலானவை நடைபெறுவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

சென்னையில் 'தீவுத் திடல்' என வழங்கப் பெறும் பகுதி "பூம்புகார்" நகராகப் புது வடிவம் பூண்டது. கலை நேர்த்தியோடு கவினழகு மிளிர்ந்திட அமைக்கப்பட்ட அந்நகரில்தான் இலட்சக்கணக்கான பொதுமக்கள் கண்டு களித்திடும் வண்ணம் நிகழ்ச்சிகள் பல நடந்தேறின.

4-1-1968-இல் தான் முறைப்படியான ஆராய்ச்சிக் கருத்தரங்கு மாநாடு தொடங்குவதாக இருந்த போதிலும், ஜனவரி முதல் நாள் முதற்கொண்டே மாநாட்டுச் சிறப்பு நிகழ்ச்சிகள் சென்னை மாநக ருக்குத் திருவிழாக் கோலத்தினைத் தரத் தொடங்கிவிட்டன.

தமிழைக் காத்தல், தன்மானக் கொள்கைகளைப் பரப்புதல் ஆகிய வற்றை இலட்சிய விளக்குகளாய்க் கரத்தினில் ஏந்திப் பொதுமக்கள் நலத்திற்கே தம் முழு வாழ்க்கையையும் அர்ப்பணித்து, தி.மு.கழகத்தைத் தோற்றுவித்து, ஆட்சிப் பீடத்தையும் அடைந்து காட்டித் தம்முடைய அரும் பெரும் கொள்கைகள் காற்றோடே கலந்து போய்விடாமல் செயல் வடிவம் பெற்றிடவும் சீராகப் பணியாற்றிய பேரறிஞர் அண்ணா அவர் களின் சிலை, முன்னர் 'மவுண்டு ரோடு' என்று அழைக்கப் பெற்ற தற்போதைய 'அண்ணா சாலை'யில் 'ரவுண்டாணா' பகுதியில் நிறுவப் பட்டது.

ஐக்கிய நாடுகள் மன்றத்தில் தம் பேச்சாற்றலை வெளிப்படுத்தி இந்தியாவின் பெருமையையும் நிலை நாட்டிய டாக்டர் ஏ. ராமசாமி முதலியார் அவர்கள் ஜனவரி முதல் நாள் அன்று அண்ணாவின் சிலையைத் திறந்து வைத்தார்.

அந்த நிகழ்ச்சியினைத் தொடர்ந்து ஜனவரி இரண்டாம் நாளில் சென்னைக் கடற்கரையின் நெடுக ஆங்காங்கே,

திருவள்ளுவர்

அவ்வையார்

கண்ணகி

கம்பர்

வீரமா முனிவர்

ஜி. யு. போப்

கால்டுவெல்

வ. உ. சிதம்பரனர்

பாரதியார்

பாரதிதாசன்

ஆகியோருடைய சிலைகள் திறந்து வைக்கப்பெற்றன.

ஜனவரி மூன்றாம் நாள், காலை, பல்கலைக்கழகத் தேர்வு மண்டபத் தில் கலைப் பொருட்காட்சியை மூதறிஞர் ராஜாஜி அவர்கள் திறந்து வைத்தார்கள்.

அன்று பிற்பகல் 2-30 மணியளவில் மாபெரும் ஊர்வலம் ஒன்று 'பூம்புகார்' அமைந்த தீவுத் திடலை விட்டுக் கிளம்பியது.

ஊர்வலத்தின் முன்னே நான்கு யானைகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்ச் செல்லத் - தமிழ்ப் பண்பாட்டின் வரலாற்றினை - வீரத்தினை - விவேகத் தினை - விளக்கிடும் அழகோவியங்கள் தீட்டப்பட்ட அலங்கார ஊர்திகள் இருபத்தேழு சென்னையின் முக்கிய வீதிகளில் கண் கொள்ளாக் காட்சியரங்குகளாகப் பவனி வந்தன.

உலகத் தமிழ் மகாநாட்டைத் துவக்கி வைத்திட வந்திருந்த டாக்டர் ஜாகீர் உசேன் அவர்கள், முதலமைச்சர் அண்ணா அவர்களுடன் அண்ணாசாலை கலைக் கல்லூரியை ஒட்டி அமைக்கப்பட்ட தனிப் பந்தலில் அமர்ந்து அந்த மாபெரும் ஊர்வலத்தைக் கண்டு களித்து மகிழ்ச்சிக் கடலில் திளைத்தார்.

தமிழகம் எங்கணுமிருந்து கடலெனத் திரண்டிருந்த இருபது இலட்சத்திற்கு மேற்பட்ட மக்களின் விழிகளுக்கு விருந்தளித்த அந்த ஊர்வலம் ஊர்ந்து கொண்டிருந்த இனிய வேளையில் தான் ஓர் இனிப்புச் செய்தியும் என் செவியை வந்து எட்டியது.

கலைத் துறையிலும், கட்சிப் பணியிலும் இணைந்து நின்ற என் இன்னுயிர்த் துணையான ராஜிக்கு எங்கள் அன்பின் சின்னமாகக் கனிமொழி பிறந்தது என்பதே அந்த இனிப்புச் செய்தி.

ஊர்வலம் கடற்கரையினை வந்தடைய இரவு ஏழு மணிக்கு மேல் ஆயிற்று. அதன் பின்னர் இலட்சக் கணக்கில் திரண்டிருந்த மக்களின் முன்னிலையில் இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டுத் தலைமையை அண்ணா அவர்கள் ஏற்றிட, அப்போது இந்தியாவின் குடியரசுத் தலைவ ராயிருந்த டாக்டர் ஜாகீர் உசேன் மாநாட்டினைத் திறந்து வைத்து அரியதோர் உரையாற்றினர். திரு காமராசர் அவர்களும் வரவேற் புரையாற்றினர்

மறுநாள் முதற்கொண்டு பல்கலைக்கழக நூற்றாண்டு விழா மண்ட பத்தில் ஆராய்ச்சிக் கருத்தரங்கும், தீவுத் திடலில் எழுப்பப்பட்ட பூம்புகார் நகரில் பல்வேறு சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளும் கோலாகலமாய் நடை பெற்றுக் கொள்ளையின்பம் கொடுத்தன.

எட்டுத் திக்குமிருந்தும் நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட நாடுகளிலிருந்து 450 அறிஞர்கள் வந்திருந்தார்கள்: 'ஏதோ ஒரு மண்டபத்தில் தாங்கள்

மட்டும் கலந்துரையாடிக் கலைந்துப் போயினர்' என்று அமைந்திருக்க வேண்டிய அந்த மாநாட்டை இருபது இலட்சம் மக்களும் திரண்டு நின்று கூர்ந்து நோக்கிடும் அளவுக்குப் பெருமை சேர்த்துக் கொடுத் தவை தீவுத் திடல் 'பூம்புகாரில்' நடைபெற்ற சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளே.

அந்தச் சிறப்பு நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும், குறிப்பாக அந்த மாபெரும் ஊர்வலமும் என்னுடைய மேற்பார்வையிலும், நாவலர் மேற்பார்வை யிலும் நடந்தேறின. கலைத்துறையிலே உள்ள பெரியவர்களான திரு. எஸ். எஸ். வாசன், ஏ. வி. எம். செட்டியார், நாகிரெட்டி. ஏ. எல். சீனிவாசன் போன்றவர்களின் ஒத்துழைப்பு எங்கள் முயற்சி களுக்கு உறுதுணையாய் நின்றது.

அத்துடன், திரைப்படத் தயாரிப்பாளர்கள் உலகத் தமிழ் மாநாட் டையும் அதன் கவின் மிகு ஊர்வலத்தையும் வண்ணப் படங்களாக எடுத்திட முன் வந்தனர். அந்தத் திரைப்படத்தில் வரும் ஒவ்வொரு காட்சிக்கும் நானே விளக்கவுரை எழுதி நானே பேசியும் உள்ளேன்.

ஊர்வலம் பற்றிய எனது கவிதை நடை விளக்கவுரையை கேட்டு விட்டுப் பெரியவர் எஸ் எஸ். வாசன் அவர்கள் அப்படியே என்னைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு உச்சி மோந்தார்.

இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாடு எழில் குலுங்கிடத் தமிழன்னையின் இதயங்குளிர்ந்திட இனிது நிகழ்ந்தேறிய பின்னர் மாநாட்டுக்கு வருகை புரிந்திட்ட வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகளை வழியனுப்பி வைத்திடும் முறையில் விருந்தொன்றுக்கும் 18-1-1968-இல் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

137

எனது நாடகக் காப்பியம்

அந்த விருந்தின்போதே நான் எழுதிய 'சிலப்பதிகார நாடகக் காப்பியம்' என்னும் நூலின் தமிழ்ப் பதிப்பு, ஆங்கிலப் பதிப்புகளின் வெளியீட்டு விழாவும் நடைபெற்றது.

நாடகக் கலை வெறும் பொழுதுபோக்குக் கலை மட்டும் அல்ல; மனித உணர்வுகள் புழுதி படியாமல் பொலிவு பெற்றிட உதவும் புதுமைக் கலையும் ஆகும்.

உறைந்துவிட்ட பனிக்கட்டி உள்ளங்களையும் உருகவைத்து உலர்ந்துவிட்ட உணர்ச்சிகளுக்கெல்லாம் பசுமையூட்டி நனைந்துவிட்ட விறகுகளாகப் புகைந்தவாறே நகைச்சுவையை மறந்தவர்களையும் சிரிக்க வைத்துச் சிந்தையைக் கிளறிவிடும் விந்தைக் கலையும் நாடகமே.

அதனால்தான் முத்தமிழில் ஒரு கூறாக முத்தான ஓர் இடங் கொடுத்து நாடகத் தமிழை வளர்க்க முயன்றிருக்கின்றனர் நம் முன்னோர்கள்.

எனினும் மேடைகளிலே மேன்மையுற்றுச் சிறந்த அளவுக்கு நூல் வடிவிலே இலக்கியத் தகுதியோடு நாடகத் தமிழ் வளர்ந்திடவில்லை என்பது என் பணிவான கருத்தாகும்.

கிரேக்க நாடகப் பேராசிரியன் சோபக்ளிஸ், ஆங்கில நாடகப் பேராசிரியன் ஷேக்ஸ்பியர், பிரெஞ்சு நாடகப் பேராசிரியன் மோலியர் முதலானவர்களைப் பற்றிக் கேள்வியுறும் பொழுதெல்லாம் நம்முடைய தமிழிலும் மற்ற இலக்கியங்கள்- குறிப்பாக இயற்றமிழ் வளர்ந்திட்ட அளவுக்கு, நாடகக் காப்பியங்கள் இயற்றப்படவில்லையே என்று நான் ஏங்குவதுண்டு.

சிலப்பதிகாரம் ஒரு வகையில் நாடகக் காவியமாகத் தோற்ற மளிப்பதுதான்; அதன் கதை மேடைகளில் நடிக்கப்பட்டும் வருவதுதான். ஆயினும் சிலப்பதிகாரத்தில் நாடக உணர்வு (Dramatic sense) இருக்கிறதே அல்லாமல், 'நாடக வடிவம்' (Dramatic shape) இருப்பதாகக் கூறமுடியாது.

பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் இயற்றிய 'மனோன் மணீயம்' ஒன்று மட்டுமே இந்த வகையில் பாலைவனத்தில் தென்

படும் சோலை வனமாய் நமக்கு ஆறுதல் அளிக்கிறது. அவரைப் பின்பற்றி ஒரு சிலர் நாடகக் காப்பியங்களை அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக உருவாக்கிட முயன்றிட்ட போதிலும் பொதுமக்களின் நெஞ்சங்களிலே நிலையான இடம் பிடித்திடும் வகையில் அவை அமைந்திடவில்லை. திரு பம்மல் சம்பந்த முதலியார் பல தமிழ் நாடகங்களை எழுதினாலும் அவை காப்பிய வடிவமோ கவிதை நடையோ பெறவில்லை.

சிலப்பதிகாரத் தேன் சுனையில், தீராத ஆசையுடன் அடிக்கடி மூழ்கித் திளைத்திடும் எனக்கு, அந்தக் கதைக்கே நாடகக்காப்பிய வடிவம் தந்தால் என்ன என்று தோன்றியது.

அந்த எண்ணத்தின் விளைவாக எழுந்ததே என்னுடைய 'சிலப்பதிகார நாடகக் காப்பியம்' நூல்.

தமிழர்கள் மட்டுமே சிலப்பதிகார அருமை பெருமைகளை அறிந்திருந்தால் போதுமா, மற்ற மொழிக்காரர்களும் மற்ற நாட்டவரும் அதன் பழச்சாறு சுவையினைப் பருகித் திளைத்திட வேண்டாமா என்றும் சிந்தித்தேன். ஆங்கில மொழியில் புலமை மிக்கவரான திரு டி. ஜி. நாராயணசாமி அவர்களைக் கொண்டு நான் எழுதிய தமிழ் நூலையே மொழிபெயர்க்குமாறு ஏற்பாடு செய்தேன்.

அந்த நூல்களின் வெளியீட்டு விழாதான் 18-1-1968-இல் உலகத் தமிழ் மாநாட்டு வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகளுக்கு அளிக்கப்பட்ட வழியனுப்பு விருந்தோடு இணைந்து நடைபெற்றது.

முன்னாள் முதல்வர் திரு பக்தவத்சலம் அவர்கள் விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கி என்னை உளந்திறந்து பாராட்டியதுடன், "இந்த உலகத் தமிழ் மாநாட்டுக்கே மகுடம் சூட்டுவது போல் இந்த நிகழ்ச்சி அமைந்திருக்கிறது"

—என்றும் குறிப்பிட்டார்கள்.

'சிலப்பதிகார நாடகக் காப்பியம், தமிழ் நூலை அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் வெளியிட, அதனை இலங்கை அமைச்சரின் துணைவியார் திருமதி திருச்செல்வம் பெற்றுக்கொண்டார்; ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு நூலை ஆஸ்திரேலிய நாட்டினைச்சேர்ந்த திரு. ஜோர்தான் என்பவர் பெற்றுக்கொண்டார்.

அப்போது அண்ணா அவர்கள் இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்கள்:

"......தமிழில் உள்ள காப்பியங்களும் செய்யுள் நூல்களும் எல்லா மக்களுக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்றால், உருவத்திலேயும்; நாடக வடிவத்திலேயும், கட்டுரைவடிவத்திலேயும்பல நூல்கள் நமக்குத்தேவைப்

படுகின்றன. அந்த வகையில் தம்பி கருணாநிதி சிலப்பதிகாரத்தை நாடக உருவில் தந்திருக்கிறார். தமிழ் கற்ற அனைவரும் இதனைப் பாராட்டுவார்கள். தம்பி கருணாநிதியின் சிறந்த தமிழ் நடை அனைவரும் உணர்ந்தது; அவரது நடையில் இலக்கிய அறிவும், கலைத் திறனும் இருக்கும். அவர் இந்நாடகக் காப்பியத்தை எழுதுவதற்கு முற்றிலும் பொருத்தமானவர்."

அண்ணாவின் இந்தக் குளுமை மிகு சொற்கள் என் உள்ளத் திற்கும் உடலுக்கும் புல்லரிப்பையே கொடுத்தன; மேலும் பல நூல்களை இயற்றிட வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தையும் அளித்தன.

அண்ணல் காந்தியடிகளுக்கு அகில முழுவதும் அழியாப் புகழ் வாங்கிக் கொடுத்தது அவர்தம் அகிம்சை நெறியே.

அவருடைய அடிச் சுவட்டிலேயே நடை போட்டு உலகில் பல்வேறு பகுதிகளில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காக உரிமைக் குரல் எழுப்பிய தலைவர்கள் பலரும்கூட 'காந்தி' என்னும் அடைமொழிக்கு உரியவரானார்கள். காந்தியடிகளின் வழித்தோன்றலாகவே அவர்கள் கருதப் பட்டார்கள்: மதிக்கப்பட்டார்கள்.

அவ்வாறு மக்கள் மத்தியில் மாபெரும் செல்வாக்குப்பெற்றவர்களில் டாக்டர் மார்ட்டின் லூதர் கிங் அவர்களும் ஒருவர் ஆவார். அமெரிக்க நீக்ரோ இனத்தவரின் ஒரே ஆறுதலாய், ஒரே ஊன்றுகோலாய் ஒளி வீசி உயர்ந்து நின்றவர் லூதர் கிங். அண்ணல் காந்தியடிகளையே தம்முடைய மானசீகக் குருவாக வரித்துக்கொண்டு, கவிழ்ந்துகொண்டு இருககும் ஏழை, எளிய மக்களின் வாழ்க்கைப் படகுகளை நிமிர்த்தும் பொருட்டு அகிம்சை நெறியினை விட்டு அணுவும் பிறழாமல், அறப் போர்களில் ஈடுபட்ட அறிஞர் அவர். அதற்காகவே உலகப் பெரும் பரிசான நோபல் பரிசுக்கும் உரியவரானவர்.

'அமெரிக்கக் காந்தி' என்றே அழைக்கப் பெற்ற அந்த அறநெறிச் செல்வர், கயவன் ஒருவனால், 1968 ஏப்ரல் 5-இல் சுட்டுக் கொல்லப் பட்டார்.

அவருடைய திடீர் மரணம் உலகம் முழுவதையுமே அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்தியது.

மார்ட்டின் லூதர் கிங் மறைவைக் கேட்டு நானும் மாளாத் துயரடைந்தேன்.

"வன்முறையை ஒழிக்கப் புறப்பட்ட நன்னெறியாளர்கள் கடைசியில் வன்முறைக்கே தங்கள் வாழ்க்கையைப் பலி கொடுக்க வேண்டுமா?" என்று என்னால் அப்போது எண்ணாமல் இருக்க முடியவில்லை.

'திருக்குறள்' வகுப்பு நடத்தியதன் மூலம் ஒரு புதிய வரலாறே படைத்துவிட்டார். அவர்தம் அறிவின் ஆழத்தை - கூர்மையைக் - கேள்வியுற்றதோடு மட்டுமின்றி நேரிலும் கண்டு வியந்து, 'யேல்' பல்கலைக் கழகம் 'செஃபெல்லோஷிப்' என்னும் பட்டத்தை வழங்கியது.

அதுகாறும் அமெரிக்க அறிஞர்கள் மட்டுமே அந்தப் பட்டத்துக்கு உரியவர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அண்ணா, ஒருவர்தாம் அந்தச் சிறப்பினைப் பெற்ற முதல் வெளி நாட்டுக்காரர்.

அமெரிக்கச் செய்தியாளர்கள் எல்லாரும் ஆச்சரியக் கடலில் மூழ்கிடும் வண்ணம் இந்தியாவின் பெருமையே ஏற்றம் பெற்றிடும் வகையில் கட்சி மாச்சரியங்களையெல்லாம் கடந்து கருத்துக் கதிர்களை உதிர்த்த அண்ணா அவர்களைச் சென்ற இடமெல்லாம் ஆர்வம் ததும்பிட வரவேற்றிருக்கின்றனர் அமெரிக்க மக்கள். ஆனால், அடுத்த சில மாதங்களிலேயே அந்தச் சிறப்புமிகு இந்தியத் தலைவர் தங்கள் நாட்டுக்குத் திரும்பி வருவார், சிகிச்சை பெறுவார், பின்னர் தங்கள் விழிகளையே குளங்களாக்கி விம்மிடச் செய்வார் என்று அப்போது அவர்கள் எப்படி அறிவார்கள்?

அமெரிக்கா சென்றிருந்த அண்ணா திரும்பும் வழியில் ஜப்பான், ஹாங்காங், சிங்கப்பூர் முதலிய நாடுகளிலும் சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்டுவிட்டு, 12-5-1968 அன்று இரவு தாயகம் வந்தடைந்தார்.

138

'ஹிம்மத்' ஏட்டுக்குப் பேட்டியளித்தேன்

மூன்று நாட்கள் கழித்து வடநாட்டிலிருந்து வெளியாகும் 'ஹிம்மத்' (Himmat) ஆங்கில ஏட்டின் ஆசிரியர் திரு லாலா என்பவர் என்னைப் பேட்டி கண்டிடச் சென்னைக் கோட்டைக்கு வந்தார்.

அவர் எழுப்பிய சில வினாக்களும் அவற்றிற்கு நான் அளித்த விடைகளும் வருமாறு:

கேள்வி: இந்தியாவின் மொழிச் சிக்கலுக்குத் தாங்கள் சொல்லும் தீர்வு என்ன?

நான்: எங்கள் தலைவர் அண்ணா அமெரிக்காவிலும் இங்கும் சொல்லியிருப்பதைப் போன்று மொழிப் பிரச்சினையையே 25 ஆண்டுகளுக்குத் தள்ளி வைத்துவிட வேண்டும்.

கேள்வி: மத்திய மாநில உறவு பலப்படுவதற்குத் தாங்கள் கூறும் யோசனை என்ன?

நான்: வெளிநாட்டு உறவு, பாதுகாப்பு, செய்திப் போக்கு வரத்து போன்ற ஒருசிலவற்றை மட்டும் மத்திய அரசு எடுத்துக் கொண்டு மீதியுள்ள அதிகாரங்களை மாநில அரசுக்குத் தருவது மத்திய மாநில அரசுகளின் உறவு பலப்பட வழி வகுக்கும்; உண்மையான தேசிய ஒருமைப்பாடும் ஏற்படும்.

கேள்வி: தங்களுடைய இந்த யோசனைக்கு மற்ற மாநிலங்களின் ஆதரவு இருக்கிறதா?

நான்: மற்ற மாநிலங்களிலுள்ளவர்களிடம் இந்த எண்ணம் இருக்கிறது. அதை ஒன்று சேர்த்து உருவாக்கி யார் எழுப்புவது என்பதுதான் பிரச்சினை.

கேள்வி: தமிழகம் இந்தியாவுக்கு எந்த வகையில் வழிகாட்ட விரும்புகிறது?

நான்: வேற்றுமையுணர்ச்சி களையப்பட்டு, ஒன்றுமையுணர்ச்சி ஏற்பட வேண்டுமானால் பிறரது நியாயமான உணர்ச்சிகளை மதிக்கும் மனப்பக்குவம் ஏற்படவேண்டும். இந்தியாவில் இப்போது வேற்றுமையுணர்ச்சி களையப்பட, தமிழகத்தின் நியாயமான மொழியுணர்ச்சியைப் பிறர் மதிக்க வேண்டும். அப்படி மதிப்பதன்

மூலம் நியாய உணர்ச்சியை மதித்தோம் என்கிற மன நிறைவும் உண்மையான ஒற்றுமையுணர்வும் நாட்டில் ஏற்படும். இதுதான் தமிழகம் காட்டும் வழியாகும். இதைத் தொடர்ந்து இன்னொரு முக்கியமான நடைமுறைச் செயலிலும் இந்தியாவுக்குப் புதிய தமிழகம் ஒரு செய்தியைத் தருகிறது.

இப்போதிருக்கும் நிலைக்கு மாறாக விவசாயத்திற்கு முதலிடமும் அதனைத் தொடர்ந்து தொழில் வளர்ச்சிக்கு அடுத்த இடமும் தரப்பட வேண்டும் என்று நாங்கள் வலியுறுத்துகிறோம். அதை நடைமுறைப் படுத்தியும் வருகிறோம். எங்களைப்போன்று நாட்டின் பிற பகுதியினரும் விவசாயத்திற்கு முதலிடம் காட்ட முன் வரவேண்டும்.

மாநில சுயாட்சி பற்றிய கருத்துக்கள், நான் முதல்வராகப் பொறுப்பேற்றதற்கு முன்பே, பொதுப்பணித் துறை அமைச்சராகக் கடமையாற்றிக்கொண்டிருந்த காலத்திலேயே என் உள்ளத்தில் ஆழமாக வேர்விடத் தொடங்கிவிட்டன என்பதற்கு 16-5-1968-இல் 'ஹிம்மத்' ஆசிரியருக்கு நான் அளித்திட்ட இந்தப் பேட்டியும் ஒரு சான்றாகும்.

சிலை என்பது அந்தச் சிலைக்குரியவரின் சீரிய பணிகளுக்கு தியாகத் தழும்புகளுக்கு மற்றவர்கள் காட்டிடும் நன்றியின் சின்னமேயாகும்.

பேரறிஞர்கள், பெருந் தலைவர்களுக்கு எழுப்பப்படும் சிலைகள் வருங்காலத் தலைமுறையினருக்கு வழிகாட்டும் ஒளி விளக்காக ஊக்கமளிப்பது உண்டு.

அதனால்தான்,. உலகத் தமிழ் மாநாடு நடைபெற்றபொழுது பல ஆன்றோர்களுக்குச் சிலையெழுப்பிடும் பணியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டது தி. மு. க. அரசு.

ஆனால் எனக்கே அப்படியொரு சிலையெழுப்பிடும் முயற்சியில் கழக நண்பர்கள் ஈடுபடக்கூடும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

சென்னை - 'ஜெமினி ஸ்டூடியோ'வை ஒட்டியுள்ள ஐந்து சாலைகளும் சந்திக்கின்ற பரந்த பகுதியில் என்னுடைய சிலையை எழுப்பி எனது பிறந்த நாளான 3-6-1968 அன்று அண்ணா அவர்களின் கரத்தாலேயே அதனைத் திறந்து வைப்பதென்றும் கழகத் தோழர்கள் திட்டமிட்டு விட்டனர்; அதற்கு அண்ணாவின் ஒப்புதலையும் அவர்கள் பெற்றுவிட்டனர்.

செய்தி அறிந்த நான் திகைப்படைந்தேன். அருமருந்தன்ன நண்பர்களின் அன்புப் பெருக்கை, ஆர்வத் துடிப்பை நான் உணர்ந்து

கொண்ட போதிலும், ஐம்பது வயதினைக்கூடத் தாண்டாத எனக்குச் சிலையெழுப்பிடும் ஏற்பாடு பொருத்தமானதாகத் தோன்றவில்லை.

''......நண்பர்களுடைய அன்புக்கு என் நன்றியுணர்வைக் காணிக்கை ஆக்குகிறேன். சிலையைத் திறந்து வைக்கப் பெருமனதுடன் ஒப்புதல் அளித்த அண்ணன் இருக்கும் திக்கு நோக்கி வணக்கம் செலுத்துகிறேன். சிலை அமைப்பது போன்ற பெருமைகளுக்கான தகுதியை நான் பெறவில்லை என்பது அடக்கத்தின் காரணமாக அல்ல; திறந்த மனத்துடன் தெரிவிக்கும் உண்மை நிலையும் ஆகும். நாட்டுக்கும் இலக்கியத்துறைக்கும் நான் செய்யவேண்டிய கடமைகள் இன்னும் ஏராளமாக உண்டு. அதற்குள் நண்பர்கள் அவசரப்படுவது சரியுமல்ல; முறையுமல்ல......கழகத்தினர் கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு பேணிக் காத்து வருவதும் கழகத்துக்கு வெற்றிகளைத் தேடித்தருவதும் அந்த வேலைகளில் என்னையும் ஊக்குவிப்பதும்தாம் அவர்கள் எனக்கு அமைக்கிற சிலைகளாகும்; தருகிற பிறந்த நாள் பரிசுகளாகும்.......''

என்னுடைய இந்த வேண்டுகோளுக்குப் பிறகே, என் விருப்பத்திற்கிணங்க எனக்குச் சிலையெழுப்பிடும் முயற்சியினை நண்பர்கள் கைவிட்டார்கள்.

திருச்சி மாவட்டக் கழகத் தோழர்கள் என்னுடைய 45-ஆவது பிறந்த நாள் விழாவினை 9-6-1968 அன்று கோலாகலமாகக் கொண்டாடினர். அதில் நானும் பங்கு பெறத்தான் வேண்டுமென்று அன்பில், பராங்குசம், எம். எஸ். மணி முதலான நண்பர்கள் வற்புறுத்திவிட்டனர்.

அந்த விழா நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொண்டுவிட்டு அந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவே, திருநெல்வேலி விரைவு ரயில் வண்டியில் திருச்சியிலிருந்து சென்னை நோக்கிப் புறப்பட்டேன்.

நள்ளிரவு இரண்டு மணி இருக்கும்.

இரயில் வண்டி அரியலூரைத் தாண்டி, 'ஒட்டக்கோயில்' என்னும் இரயில் நிலையம் நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது.

அப்போது திடீரென்று ஒருவன் நான் பயணம் புரிந்து கொண்டிருந்த இரயில் பெட்டிக்குள் தாவி விழுந்தான், அவசர அவசரமாக.

அவனது முகத் தோற்றமே அவனொரு முறையான மனிதன் இல்லை என்பதைக் காட்டிக் கொடுத்தது.

அரசியல் அரங்கில் கள்ள மனம் கொண்டோரைச் சில சமயம் என்னால் கண்டுபிடிக்க முடியாமற்போனாலும், அந்தச் சமூகத் திருடனை எப்படியோ என்னால் சரியாக இனம் காண முடிந்தது.

அவன் தப்பியோடி விடாதபடி, உடனே அபாயச் சங்கிலியைப் பிடித்து இழுத்தேன். இரயில் நின்றது. என் மெய்க்காவலர்களும் ஏனைய அதிகாரிகளும் விரைந்தோடி வந்தனர். அந்தத் திருடனைப் பிடித்துக் காவல் துறையினரிடம் ஒப்படைத்தனர்.

பின்னர் விசாரித்ததில், பிடிபட்டவன் பெயர் ஆல்பர்ட் என்றும் திருச்சியைச் சேர்ந்தவன் என்றும், அவன் ஏற்கெனவே பல திருட்டு வழக்குகளில் ஈடுபட்டுத் தண்டனை பெற்றவன் என்றும் தெரியவந்தது.

பூஞ்செடிகளை அரித்து அழித்திடும் பூச்சிகளாகச் சமுதாயத்தைக் கொள்ளையடிப்பதையே தொழிலாகக் கொண்ட ஒரு புல்லுருவியைப் பிடித்துக் கொடுத்ததில் உண்மையிலேயே எனக்கு அப்போது ஒரு விதப் பெருமிதமே உண்டாயிற்று.

139

அண்ணாவைப் பற்றியது நோய்!

ஒளிமயமான எதிர்காலத்தை நோக்கி உவகை வெள்ளத்திலே மிதந்து பீடுநடை போட்டுக் கொண்டிருந்த தமிழகத்தில்-

1968-செப்டம்பர் திங்கள் தொடக்கத்திலேயே துயர் நிழலொன்று படரத் துவங்கிற்று.

அண்ணா அவர்கள் வயிற்று வலி தாங்காமல் அவதிப்படலானார்.

உதிராத மலர் இல்லை;
உலராத பனி இல்லை;
புதிரான வாழ்க்கை யிதில்;
புதையாத பொருள் இல்லை;
ஒலியாத சங்கில்லை;
ஒடுங்காத மூச்சில்லை;
இயற்கை நியதிகளில் இறப்பும் ஒரு கூறு அன்றோ?
ஆனால்—
அந்த இறப்பு—

எளிதாகவே வந்து மனிதரை ஏந்திச் சென்றால் எத்துணை இனிமையாக இருக்குமென அடிக்கடி நான் எண்ணிக் கொள்வது உண்டு.

வாழும் பொழுதுதான் மனிதன் வடிக்கின்றான் கண்ணீர் என்றால்-துடிக்கின்றான் துயர் நெருப்பில் என்றால்-மாளும் பொழுதாவது மரணம் அவனுக்கு மலர் மெத்தையாக மாறக்கூடாதா? வாளாக-வேலாக. அவனை அது குத்தத்தான் வேண்டுமா? வன்னெஞ்சக் கழுகாக அவனை அது கொத்தத்தான் வேண்டுமா?

அண்ணாவைக் கொடுமைப்படுத்திய நோயை எண்ணிடும் பொழுதெல்லாம் கண்ணீர் பொங்குகிறது; கனக்கிறது நெஞ்சம்!

முதன் முதலில் வயிற்று வலிதான் அண்ணாவை வந்து வாட்டியது. வீட்டிலேயே இருந்து மருந்துகளை அவர் அருந்தினார். டாக்டர் இரத்தினவேல் சுப்ரமணியம் கவனித்து வந்தார்.

அப்போது அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தினர், அண்ணா அவர்களுக்கு 'டாக்டர்' பட்டம் வழங்கப் போவதாக அறிவித்திருந்தனர்.

அந்தப் பட்டத்தினை நேரில் சென்று பெற்றுக் கொள்வதே முறையாகும் என்று நினைத்தார் அண்ணா. பிணியோ அவருக்குப் பெரும் வேதனை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அதனால் அந்தச் சமயம் பயணம் எதுவும் மேற்கொண்டால் அது அவரது உடல் நலனுக்கு மேலும் ஊறு விளைத்திடுமே என்கிற அச்சத்தில் பட்டம் பெற்றிட அண்ணாமலைநகர் செல்வது அவ்வளவாக உகந்தது அல்ல என்று மற்றவர்கள் அண்ணாவிடம் சொல்லியிருக்கின்றனர். டாக்டரும் தடுத்திருக்கிறார். ஆனால் அண்ணா அவர்களோ தம் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொள்வதாக இல்லை.

அந்த நிலையில் அண்ணியார் அவர்கள் என்னை அழைத்தார்கள்.

"நாங்க எவ்வளவோ சொல்லியும் அவங்க பிடிவாதமா இருக்கிறாங்க. நீங்க சொன்னால்தான் உன் அண்ணன் கேட்பாங்கன்னு எனக்குத் தோணுது!" என்றார்கள்.

நான் உடனே அண்ணாவிடம் சென்றேன்.

"இப்போ அண்ணாமலை நகருக்குப் போக வேண்டாம். கொஞ்சம் அசைந்தாலும் அனுக்கை தாங்காது என்கிறபோது அவ்வளவு தொலைவு பயணம் போனால் உடம்பு எதுக்கு ஆகும்? அந்த அவதியைப் பிறகு எப்படித் தாங்க முடியும்? சிகிச்சைகளை ஒழுங்காகச் செய்து கொள்வதும் தடுமாறிப் போகுமே! 'டாக்டர்' பட்டத்தை வேறு யாராவது உங்கள் சார்பில் போய்ப் பெற்று வந்தால் போகிறது."

என்னுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டதும்,

"அப்படியா சொல்கிறாய்?...ம்" என்று மெலிந்த குரலில் முனகிய அண்ணா, என்னைப் பார்த்துப் புன்னகை பூத்தார்.

அந்தப் புன்னகையிலேயே என்னுடைய வேண்டுகோளுக்கு என் அண்ணன் இசைந்து விட்டார் என்பதைக் கண்டு கொண்டேன்-களிப்புற்றேன்.

"அது சரி, நாம் எல்லாரும் சென்னையிலேயே தங்கிவிட்டால் எப்படி? நானும் சுற்றுப்பயணம் போகாமல், நீயும் சுற்றுப் பயணம் போகாமல் இருக்கலாமா? கூடாது; நீ உடனே உன் திட்டப்படிச் சுற்றுப் பயணம் போய் வா!" என்றார் கனிவோடு.

அவர்தம் அன்புக் கட்டளையை ஏற்றுத் திருநெல்வேலி மாவட்டம் தென்காசி தொகுதி நோக்கிப் பயணம் புறப்பட்டேன் நான்.

குற்றாலத்தில் கலையரங்கம் ஒன்று கட்டப்பெற்றது. 3-9-1963 அன்று கலைவாணர் பெயர் சூட்டி அதனைத் திறந்து வைத்திட்ச் சென்ற நான், குற்றாலத்தையொட்டிய தென்காசியில் வேறு சில நிகழ்ச்சிகளிலும் கலந்து கொண்டேன்.

பின்னர் அங்கிருந்து காரைக்குடி நோக்கி நான் போய்க் கொண்டிருந்தபோது வழியில் மதுரை புகைவண்டி நிலையத்தில் அதிர்ச்சி அளித்திடக் கூடிய தொலைபேசிச் செய்தியொன்று எனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தது. சென்னையிலிருந்து டாக்டர் இராமமூர்த்திதான் பேசினார்.

"அண்ணாவைப் பரிசோதனை செய்து பார்த்தோம். புற்று நோய்க்கான அடையாளம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது."

இந்தச் சொற்களைக் கேட்டதுமே என் நெஞ்சம் பதறிற்று; கண்ணீர் பெருகிற்று.

"வரக்கூடாத நோய் வந்து விட்டதே அண்ணா! அதுவும் உங்களுக்கா அந்த நோய்!"

என்று வாய் விட்டுக் கதற வேண்டும் போல் நான் துடியாய்த் துடித்தேன்.

மற்ற நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் உடனடியாக ரத்து செய்து விட்டு அன்று இரவே நான், அரங்கண்ணல், மதுரைமுத்து ஆகியோர் கண்ணீர் மாலையுடன் சென்னைக்குத் திரும்பினோம். சுற்றுப்பயண நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் ரத்துச் செய்துவிட்டுத் திரும்புமாறு நாவலர் அவர்களுக்கும் செய்தி அறிவிக்கப்பட்டு, அவரும் அவ்வாறே வந்து சேர்ந்தார்.

சென்னைப் பொது மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்டிருந்த அண்ணாவைக் கண்டதும் துயரம் என் தொண்டையை அடைத்தது என் இதயமே தூக்க முடியாத சுமையாக எனக்குக் கனத்தது.

சோதனை செய்த மருத்துவ வல்லுநர்கள், அண்ணாவின் உணவுக் குழாயில் சதை வளர்ந்திருப்பதாகக் கூறினார்கள். அதனை அறுவைச்

சிகிச்சை மூலம் அகற்றிட வேண்டும் என்றும் ஆலோசனை வழங்கினர்கள்.

அத்தகைய அறுவைச் சிகிச்சை சென்னையில் வசதிப்படாது என்று தோன்றியதால் அண்ணு அமெரிக்கா சென்று வருவதே அவசியமானதாகக் கருதப்பட்டது. அதற்குரிய நடவடிக்கைகள் உடனடியாக மேற்கொள்ளப்பட்டன.

1968 செப்டம்பர் 8-ம் நாள்.

இருண்டு கிடந்த தமிழ் மண்ணிலே எழு ஞாயிருய் ஒளிக் கதிர்களை உலவ விட்ட எத்தனை எத்தனையோ இலக்கியக் கருவூலங்களை - இலட்சிய முழக்கங்களைப் - பாயவிட்ட அறிவுப் பெரும் புனலாம் அண்ணு அவர்களுக்கு 'இலக்கியப் பேரறிஞர்' என்னும் பொருள் தரும் 'டாக்டர்' பட்டத்தினை அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகம் அளித்துச் சிறப்பித்தது; அதன் மூலம் தானும் சிறப்புப் பெற்றது.

முன்னர் நான் குறிப்பிட்டதைப் போலவே, முற்றிவிட்ட நோயின் காரணமாக அண்ணுவால் நேரில் சென்று அந்தப் பட்டத்தினைப் பெற்றுவர முடிந்திடவில்லை. நாவலர் அவர்களே அண்ணுவின் சார்பில் சென்று அப்போதைய ஆளுநர் உஜ்ஜல்சிங் வழங்கிய அந்தச் சான்றிதழை வாங்கி வந்தார்.

செப்டம்பர் பத்தாம் நாள் சிகிச்சை பெறுவதற்காக அமெரிக்காவுக்குப் புறப்பட்டார் அண்ணு.

அவரைத் தங்கள் உள்ளக் கோவிலில் ஒரு பெரும் ஆற்றலாய் ஏற்று வழிபடும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் வழியனுப்பி வைத்திட வெள்ளமென திரம்பி வழிந்தனர் சென்னை மீனம்பாக்கம் விமான நிலையத்தில்.

ஆளுநர் உஜ்ஜல்சிங், அமைச்சர் பெருமக்கள், அனைத்துக் கட்சிகளின் தலைவர்கள் எல்லாருமே அண்ணுவுக்கு வாழ்த்துக் கூறிட அங்கே வந்திருந்தனர்.

எனினும், தம்முடைய தள்ளாத வயதிலும் தள்ளுவண்டியில் அமர்ந்தபடி, சமுதாயப் பொதுப்பணியில் தமக்குத் தனயனுக விளங்கிய அண்ணுவை வழியனுப்பிடத் தந்தைப் பெரியார் அவர்கள் வந்து காத்திருந்தது, அங்கே குழுமியிருந்தோர் அத்தனை பேருடைய நெஞ்சங்களையும் நெகிழச் செய்தது.

நான், நாவலர், ஏனைய சில நண்பர்கள், விமானத்திலேயே பம்பாய் வரை சென்று அண்ணுவை வழியனுப்பி வைத்துவிட்டுத் திரும்பினேம்.

அவருடன் அண்ணியார், பரிமளம், க. இராசாராம், இரா. செழியன், டாக்டர் சதாசிவம் ஆகியோர் அமெரிக்காவுக்குச் சென்றனர்.

பம்பாய் விமான நிலையத்துக்கு மராட்டிய முதல்வர் திரு வி. பி. நாயக், தம் துணைவியாருடன் வந்து அண்ணுவை வழியனுப்பியதும் இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் தம்முடைய பிறந்த நாளின்போது அண்ணு தமிழகத்தில்தான் இருந்திருக்கிருர். அவருக்காக விழாக்கள் எடுப்பதில் கழகத் தோழர்கள் கரைகடந்து களிப்புக் கடலிலே மிதந்திருக்கிருர்கள்.

ஆனல் அந்த ஆண்டு அண்ணு பிறந்த நாளிலோ எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் எழுச்சியோடு கொண்டாடப்பட்ட போதிலும், ஏதோ ஓர் இனம் விளங்காத இருண்ட நிழல், அண்ணுவுக்கு எதுவும் ஆகிவிடக் கூடாதே என்கிற ஏக்க நிழல், இடையிடையே எங்கள் இதயங்களில் படராமல் இல்லை.

அண்ணுவின் பிறந்த நாளையொட்டி மதுரையில் 16-9-68-இல் கவியரங்கம் ஒன்று நடைபெற்றது. அதற்கு நான் தலைமையேற்றேன்.

அதனையடுத்து செப்டம்பர் பதினறு, பதினேழு தேதிகளில் முறையே தஞ்சை, திருச்சி நகரங்களில் அண்ணுவின் திருவுருவச் சிலைகள் திறந்து வைக்கப்பட்டன. நானும் நாவலரும் அந்த நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டோம்.

நியூயார்க் - மெமோரியல் மருத்துவமனையில் 16-9-68 அன்றுதான் அண்ணுவுக்கு அறுவைச் சிகிச்சை நடைபெற்றது.

அதே நாளில்தான் தஞ்சையில் மணிக்கூண்டு அருகே அவர் தம் அழகான சிலையை, அமர்ந்தவாறே நூலைப் படிப்பதுபோன்ற சிலையை நாவலர் தலைமையில் நான் திறந்து வைத்தேன்.

அப்போது இவ்வாறு குறிப்பிட்டேன் :

''......அமெரிக்க நாட்டிலே ஆப்ரகாம் லிங்கன் பிறந்தார் கென்னடி இருந்தார்; ஆனல் ஓர் அண்ணு பிறக்கவில்லையே என்று அமெரிக்கர்கள் ஏங்கினர்கள் போல் இருக்கிறது; அவர்களின் ஏக்கத்தைப் போக்கும் விதத்தில் இன்று அறுவைச் சிகிச்சை நடைபெற்றுள்ள அண்ணுவைத் தமிழ்த் தாய் மீண்டும் அங்கே பிரசவித்திருக்கிருள்.

''இன்று அமெரிக்காவில் பிறந்திருக்கும் அண்ணு அவர்களுக்கு ஒரு நாள் வயதாகிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தக் குழந்தை இன்னும்

நூற்றாண்டு காலம் நலமுடன் வாழவேண்டும் என்று வாழ்த்துகிறோம். இந்த இதய வாழ்த்துக்களைப் பத்தாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் நியூயார்க் மருத்துவ மனையிலிருக்கும் அண்ணா அவர்களுக்குக் காற்றின் வழியாக அனுப்புகிறோம்!"

கொடுமையான நோய்க்கு இரையாகிக் கடுமையான அறுவைச் சிகிச்சைக்கும் ஆளாகிவிட்ட அண்ணா அதிலிருந்து மீண்டும் பிழைத்து வருவது புத்துயிர் பெற்றுப் புதுப்பிறவி எடுத்து வருவதைப் போன்றது என்பதையே அவ்வாறு நான் குறிப்பிட்டேன்.

மாலையே இல்லாமல் எங்காவது வரவேற்பு வைபவம் உண்டா?

எத்தனையோ அற்புதங்கள் அரசியல், சமூக, கலை, இலக்கிய அரங்குகளிலே நிகழ்த்திக் காட்டிய அண்ணாவின் வாழ்க்கையில் அந்த அற்புதமும் நடைபெற்றது.

மாலையே அணிவிக்க முடியாத மனத்தவிப்புடன் இலட்சக் கணக்கான மக்கள் கடல், அண்ணா அவர்களுக்கு ஒரு முறை மகத்தான வரவேற்பு அளித்தது.

அமெரிக்க நாட்டிலுள்ள நியூயார்க் மருத்துவ மனையில் உலகப்புகழ் பெற்ற டாக்டர் மில்லர் அவர்களின் திறமையான சிகிச்சையின் காரணமாகத் தேறித் திரும்பி வந்த அண்ணா அவர்களுக்குத்தான் சென்னை மீனம்பாக்கம் விமான நிலையத்தில் 6-11-68 அன்று அத்தகைய விந்தையான வரவேற்பு வழங்கப்பட்டது.

ஏறத்தாழ அறுபது நாட்கள் அவர் தம் திருமுகம் காணமல் சோக உருவங்களாய் உலவிய கழகத் தோழர்கள், அண்ணா விமானத்திலிருந்து தலையை நீட்டியதுமே மழை கண்ட பயிர் போல மகிழ்ச்சி தாங்காமல் துள்ளிக் குதித்தனர்; "அண்ணா வாழ்க!" என்னும் முழக்கங்கள் விமான நிலையமே அதிர்ந்திடும் அளவுக்கு அலைகளை எழுப்பின.

குடை பொருத்தப்பட்ட திறந்த 'ஜீப்' வண்டி அண்ணாவுக்காக விமான நிலையத்தில் காத்திருந்தது. விமானத்திலிருந்து இறங்கி அண்ணா தாமே அதில் வந்து ஏறிக்கொண்டார். குடையின் கீழ் அவர் வசதியாக அமர்ந்துகொள்ள, நான் அருகில் நின்றிருக்க, நாவலரும் மற்றவரும் உடனிருக்க, அங்கிருந்து மெள்ளக் கிளம்பிற்று அந்த ஊர்தி.

மீனம்பாக்கத்திலிருந்து நுங்கம்பாக்கம் வரை வழிநெடுகக் கண் கொள்ளாக் காட்சியாக வண்ண வண்ணத் தோரணங்கள், வரவேற்பு வளைவுகள், வளையாத, வற்றாத வாஞ்சை உள்ளங்கள் இலட்சக் கணக்கில்.

வீடு வந்து சேர்ந்ததும் அண்ணா மாடிக்குச் சென்றார்.

சில நொடிகளில் நண்பர் பொன். சொக்கலிங்கம் என் அருகே வந்து என்னை மாத்திரம் அண்ணா மாடிக்கு வரச் சொல்வதாகக் கூறினர்.

நான் மேலே சென்றேன். என்னை அமருமாறு கூறிய அண்ணா தாம் அணிந்திருந்த சட்டையை மேலே தூக்கி அறுவைச் சிகிச்சை நடைபெற்றிருந்ததைக் காட்டினர்.

அதனைக் கண்டதும் எனக்கு நெஞ்சமே வெடித்து விடும் போல இருந்தது. வேதனை தாங்க முடியாமல், விம்மலை அடக்க முடியாமல் அண்ணாவை அப்படியே கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழுதேன். அவரும் என்னைத் தழுவிக்கொண்டு அழுகையை அடக்க முடியாமல் தவித்தார்.

தாய்ப் பறவையும் குஞ்சும் போல அந்தத் தழுவலிலேயே அண்ணாவும் நானும் குமுறிக் குமுறிக் கரைந்தோம்.

பின்னர் நீண்ட நேரம் நாட்டின் நிலைமை, கட்சியின் நிலவரம் முதலானவை குறித்து உரையாடினோம்.

'மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு' என்று மனமார நம்பிய அண்ணா மறுபடியும் அரசாங்க அலுவல்களில் ஆழ்ந்திடலானர்.

சில நாட்கள் ஓய்வெடுத்துக்கொண்டு பிறகு அலுவலில் ஈடுபடலாமே என்று எவ்வளவோ நாங்கள் எடுத்துச் சொல்லியும், எங்கள் வார்த்தைகளைக் கேட்க மறுத்து விட்டார், அந்தத் தொண்டின் மணிவிளக்கு.

அது மட்டும் அல்ல—

நலிவுற்றிருக்கும் தம் உடல் நிலைக்கு ஏற்பச் சில வசதிகளைச் செய்துகொள்ளவும் அவர் மறுத்துவிட்டார்.

உலவிடத் தோட்டம் சூழ்ந்த விசாலமான வீட்டில், குளிர் சாதன அறையில் இருப்பதே அண்ணாவின் உடலுக்கு ஏற்றது என்று அண்ணாவுக்குச் சிகிச்சையளித்த டாக்டர் மில்லர் சொல்லியனுப்பியிருந்தார். அவரது ஆலோசனைப்படியே இருபது நாட்களுக்குள் அமைச்சர் ஏ. கோவிந்தசாமி அவர்கள் இருந்த இல்லம் மாற்றி அமைக்கப்பட்டது.

அண்ணாவும் அந்த வீட்டை வந்து பார்த்தார். சோபாவில் உட்கார்ந்து பார்த்தார்.

'இந்த சோபாவைவிட ஏழையின் நெஞ்சில் எனக்காகப் போடப்பட்டிருக்கும் சோபா உயர்ந்தது; இந்த விசாலமான கட்டடத்தைவிட

ஏழையின் குறுகலான கு [illegible] எனக்காகத் தரப்பட்டிருக்கும் இடம் பெரியது!' என்று எண்ணி [illegible] போலும் அண்ணா.

''இந்த வீடு எனக்கு வேண்டாம்" என்று அறிவித்து விட்டார்.

சென்னை மாநிலம் என்றிருந்ததைத் 'தமிழ்நாடு' என மாற்றிப் பெயர் சூட்ட வேண்டுமெனத் தமிழகச் சட்ட மன்றம் நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தை டில்லி நாடாளுமன்றம் ஏற்றுக் கொண்டதையொட்டி 'தமிழ்நாடு' மகிழ்ச்சி விழா நாடு எங்கணும் கோலாகலமாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

சென்னையில் 2-12-68 அன்று அந்த விழா நடைபெறுவதற்கு ஏற்பாடாயிற்று. அதில் நானும், சிலம்புச் செல்வர் ம. பொ. சி., சி. பா. ஆதித்தனார் ஆகியோரும் கல்ந்து கொண்டோம்.

அமெரிக்காவில் சிகிச்சை பெற்றுத் திரும்பிய பின்னர் வேறு எந்தப் பொது நிகழ்ச்சியிலுமே பங்கேற்காமல் இருந்திட்ட அண்ணா, அந்தப் பெயர் மாற்ற மகிழ்ச்சி விழாவில் மட்டும் முதன் முதலாகக் கலந்து கொண்டார். மருத்துவ வல்லுநர்கள் தடுத்தும்கூட அவரால் விழாவுக்கு வராமல் வீட்டிலேயே இருந்திட முடியவில்லை.

அதுபற்றி விழாவிலேயே அண்ணா இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்:

''...நான் இந்த மகிழ்ச்சி விழாவில் கலந்துகொள்ள முடிவெடுத்த போது, '*நீங்கள் கூட்டத்தில் பேசக்கூடாது; அதிக நேரம் பேசினால் உடலுக்கு ஊறு நேரிடும்*' என டாக்டர்களும், நண்பர்களும் தடை விதித்தனர். 'தமிழ்நாடு' பெயர் மாற்ற மகிழ்ச்சி விழா நடைபெறும் இன்றைய தினம் நான் பேசுவதாலேயே இந்த உடலுக்கு ஊறு நேருமென்றால் இந்த உடல் இருந்தே பயனில்லை என்று கூறி, எனது வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்' என மருத்துவர்களிடமும் நண்பர்களிடமும் கேட்டுக் கொண்டேன்.

''இத்தகைய வாய்ப்பு ஒருவரது வாழ்க்கையில் ஒரு முறை தான் வரும்; பல முறை வருவதில்லை!"

அண்ணாவின் இந்த உருக்கமிகு உரையைக் கேட்டதும் அரங்கில் குழுமியிருந்தோர் அனைவரது விழிகளுமே குளமாயின.

140

கலைவாணர் சிலை திறந்தோம்!

சிரிப்பு விருந்தளித்தார்; சிந்தனை மருந்தளித்தார். பட்டு விரிப்பொத்த உள்ளத்தால் பாசவெள்ளம் பாயவிட்டார். நரிப்போக்குத் துளியுமிலா நகைச்சுவையின் மாமன்னர்; எரிப்பாக ஒருசொல்லும் இயம்பாத என்.எஸ்.கே.

அவருக்குச் சென்னையில் சிலை எழுப்பிட வேண்டும் என்கிற ஆசை எங்கள் எண்ணத்தில் அலை மோதிக்கொண்டிருந்த போதிலும், அது ஈடேறாமலே போய் விட்டது பல ஆண்டுகளாக.

இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாடு எழிலோடு நடந்து முடிந்த சமயம். அந்த மாநாட்டு ஊர்வலக்காட்சிக் குழுவினர் ஊர்வலத்தைப் படமாக்கி வெளியிட்டதில் கிடைத்த மிச்சப் பணத்தை என்ன செய்வது என்று என்னிடம் கேட்டனர்.

''கலைவாணர் அவர்களுக்குச் சிலை வைக்கலாமே!" என்று என் எண்ணத்தை வெளியிட்டேன். உடனே அதனை அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

சென்னை தியாகராயநகரில் வாணி மகாலுக்கு அருகில் நான்கு சாலைகளும் சந்திக்கும் பரந்த இடத்தில் கலைவாணர் என்.எஸ். கிருஷ்ணன் அவர்களின் கம்பீரமான முழுத்தோற்ற உருவச்சிலை அமைக்கப்பட்டது.

இருபதாயிரம் ரூபாய் செலவில் எடுப்பாக எழுப்பப்பட்ட அந்தச் சிலை 1969 ஜனவரித் திங்களில், பொங்கல் திருநாளில் என்னுடைய தலைமையில் திறந்து வைக்கப்பட ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

ஆனால் யாரைக்கொண்டு சிலையைத் திறப்பது என்று சிந்தித்தபொழுது, அண்ணாவே எங்கள் கண்ணெதிரில் தோன்றினார். கலையுலகையே இருள் மூட்டம் கவிந்திடும் வகையில் கலைவாணர் சிறைப்பட்டிருந்த காலத்தில், அவரைப்பற்றி மற்றவர் எல்லாரும் மவுனம் சாதித்த வேளையில் அவரையும் எம்.கே. தியாகராஜ பாகவதரையும் விடுதலை செய்திடத்தான் வேண்டும் என்று விடாமல் தமது 'திராவிட நாடு' இதழில அஞ்சாமல் கோரிக்கை எழுப்பிய கரம் அண்ணாவின் கரமே அல்லவா? அந்தக் கரத்தைக் கொண்டே கலைவாணர் சிலையைத் திறந்து வைப்பதே பொருத்தமான செயலாக எங்களுக்குத் தோன்றியது.

அண்ணா அவர்களோ உள்ளூற மறுபடியும் வாட்டத் தொடங்கிய நோயின் காரணமாக உருவமே மாறி, இளைத்து மெலிந்து, பழைய தெம்பை, கம்பீரத்தை இழந்துகொண்டிருந்த சமயம். எனினும், ஓய்வு கொள்வதற்காக அவர் காஞ்சி செல்லும் வழியில் அப்படியே கலைவாணர் சிலையைத் திறந்து வைத்துவிட்டால் நன்றாக இருக்குமே என்று என் கருத்தினை வெளியிட்டேன். மறுத்திடவில்லை அவர்; உடனே ஒப்புக்கொண்டார். டாக்டர்கள் தடுத்திட்ட போதிலும், அந்த நிகழ்ச்சியில் பங்கு கொள்ள விருப்புடன் இசைந்தார்.

சிலை அமைக்கப்பட்ட இடத்திற்கு இருவரும் ஒன்றாகவே சென்றோம்.

கலைவாணர் சிலையினைத் திறந்து வைத்திட அண்ணாவால் வரமுடியுமோ, வரமுடியாதோ என்று ஐயப்பாடு கொண்டிருந்தவர்களுள் ஜெமினி அதிபர் திரு எஸ். எஸ். வாசன் அவர்களும் ஒருவர். அண்ணாவை நான் அழைத்துக்கொண்டு வந்ததால் அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தார் அவர்.

"இப்போதுதான் நல்ல நேரம் வந்திருக்கிறது கலைவாணர் சிலையைத் திறப்பதற்கு!" என்று உணர்ச்சிப் பெருக்கோடு உரைத்தார்.

அதைப்பற்றி அண்ணா அவர்கள் தம்முடைய சொற்பொழிவினூடே நகைச்சுவை மிளிர்ந்திட இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்கள்:

''...திரு வாசன் அவர்கள், இப்போதுதான் நல்ல நேரம் வந்திருக்கிறது' என்று கூறினார். வாசன் குறிப்பிட்ட நேரம் ராகுகாலமோ எமகண்டமோ இல்லாத நேரம் என்ற பொருளில் இல்லை. அவருடைய நண்பர்களான நாங்கள் ஆளவந்திருக்கின்ற நல்ல நேரத்தைப் பற்றித்தான் சொல்லியிருக்கிறார்.''

அண்ணா கலந்துகொண்ட கடைசிப் பொது நிகழ்ச்சி கலைவாணர் சிலை திறப்பு விழாதான். அதற்குத் தலைமை தாங்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியதை எண்ணும்பொழுது, ஏதோ ஒரு வகையான வியப்பும் உண்டாகிறது.

இதில் இன்னொரு பொருத்தமான வேடிக்கை என்னவென்றால், கலைவாணர் தாம் இறப்பதற்கு முன்னால் இறுதியாகப் பங்கேற்ற பொது நிகழ்ச்சி அண்ணா படத்திறப்பு விழாதான். அண்ணா அவர்கள் கடைசியாகக்கலந்துகொண்ட பொது நிழ்கச்சி கலைவாணர் சிலை திறப்பு விழாதான்!

இருவர்தம் இதயப் பிணைப்புக்கு, எல்லையில்லாத நட்பின் ஆழத்துக்கு, எத்தகைய அருமையான எடுத்துக்காட்டுகளாக அமைந்துவிட்டன அந்த இரு விழாக்களும்!

''ஓர் இலையின் மேலுள்ள பனித்துளிபோல- உனது வாழ்க்கை என்பது காலத்தின் விளிம்புகளில் நடனமாடிக் கொண்டிருக்கட்டும்!''

என்றார் கவியரசர் ரவீந்திரநாத தாகூர்.

பனித்துளி மறையக் கூடியது.

ஆனால் அண்ணா தமிழினத்தின் எழுச்சிக்காக, ஏற்றத்திறகாகப் புரிந்துள்ள பணிகள் மறையக் கூடியனவா?

காலங்கள் மாறலாம்.

தமிழக மண்ணில் அண்ணா பதித்து விட்டுச் சென்றுள்ள காலடிச் சுவடுகள் மாறுமா என்ன?

உறக்கமும் இறப்பும் ஒன்றே என்றார் திருவள்ளுவர்.

அந்த மீளா உறக்கம் எங்கள் அண்ணனை அத்துணை விரைவில் வந்து அணுகும் என்று எவருமே எதிர்பார்த்திடவில்லை.

டாக்டர் மில்லர் அவர்கள் புற்று நோயைக் கடல் நண்டுக்கு ஒப்பிட்டார். அந்தக் கடல் நண்டு அண்ணாவின் மென்மையான உடம்பிற்குள் எத்தனையோ வளைகளை வெளியே தெரியாமலே தோண்டிக் கொண்டிருந்திருக்கிறது.

டாக்டர்கள் அதனை 'செகண்டரி' என்று சொன்னார்கள்.

மறுபடியும் தாங்கொணாத வலி அண்ணாவைத் தாக்கத் தொடங்கிற்று.

உடனடியாக வேலூர் மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு செல்ல முடிவெடுத்தோம்

அண்ணா அதற்கு உடன்படவில்லை.

''சென்னையில் அரசாங்க மருத்துவ மனை இருக்கும் போது அதை விட்டுவிட்டு வேலூரில் உள்ள தனியார் மருத்துவ மனைக்குச் செல்வது தாமே நம்முடைய அரசு மருத்துவ மனையை மதிக்காதது போல ஆகிவிடும்'' என்றார்.

பொதுவாகத் தனியார் துறைகள் தளிர்ப்பதை விட, ஏழை எளியவர்களுக்குப் பயனளிக்கக் கூடிய அரசாங்கத் துறை ஆக்கம் பெறுவதிலேயே அண்ணாவுக்கு அக்கறை மிகுந்திருந்தது என்பதனையே அவருடையவாதம் புலப்படுத்தியது.

ஆயினும், அவருக்கு வந்துற்ற கொடிய நோய்க்குச் சிகிச்சையளித்திட வேலூரில் சில புதிய கருவிகள் வந்திருப்பதைக் கூறி அங்கே அழைத்துக் கொண்டு சென்றிட ஆவன செய்தோம்.

எங்களுடன் உரையாடிய அண்ணா குளியலறைக்குச் சென்றார். அங்கே அவர் கீழே விழுந்து மூர்ச்சையானார். ஓடிப் போய்த் தூக்கி நிமிர்த்தினோம். இனி வீட்டிலேயே வைத்திருப்பதில் பயனில்லை என்பதனை உணர்ந்து சென்னை-அடையாற்றில் உள்ள புற்று நோய் மருத்துவ நிலையத்துக்கு அவரைக் கொண்டு சென்றோம்.

டாக்டர் சி. எஸ். சதாசிவம் அவர்கள் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட மருத்துவ வல்லுநர்கள் குழு அண்ணாவின் உடல் நிலையைக் கண்ணுங் கருத்துமாய்க் கவனித்துக் கொண்டது.

அமைச்சர்களாகிய நாங்கள் அத்தனை பேரும் எங்கள் சுற்றுப் பயண நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் ரத்துச் செய்து விட்டு அண்ணாவின் அருகிலேயே தங்கி விட்டோம்.

கழகத் தோழர்களும் பொது மக்களும் சுமக்க வொண்ணா இதய வேதனையைச் சுமந்தவர்களாக அலை அலையாக அடையாறு நோக்கிப் படையெடுத்த வண்ணம் இருந்தனர்.

பம்பாயில் உள்ள 'டாட்டா நினைவுப் புற்று நோய்' மருத்துவ நிலையத்தில் பணியாற்றும் டாக்டர்கள் இருவர் சென்னைக்கு வரவழைக் கப்பட்டனர், அண்ணாவைப் பரிசோதனை செய்வதற்காக.

நிலைமை என்ன ஆகுமோ என்கிற அச்சம் எங்கள் நெஞ்சங்களை வாட்டிடவே அண்ணாவுக்கு முன்னர் சிகிச்சையளித்த டாக்டர் மில்லரையே அமெரிக்காவிலிருந்து வரவழைப்பது என்று முடிவெடுத் தோம்.

21-1-1969 அன்று நியூயார்க்கிலிருந்து டாக்டர் தியோடர் மில்லர் அவர்கள், தமக்குத் துணையாக டாக்டர் ஹென்ஸ்கே என்னும் இன்னொரு அமெரிக்க டாக்டரையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்னை வந்து சேர்ந்தார்.

நான்கு நாட்கள் சென்னையில் தங்கி சிகிச்சைகள் செய்தார்.

ஆனால்-

எத்தனை சிகிச்சைகள் செய்தென்ன? எத்துணை சக்தி வாய்ந்த மருந்துகளையெல்லாம் உலகின் எந்த மூலையிலிருந்தும் வரவழைத்துப் புகட்டி என்ன?

எத்தனை விழிமணிகள் இமைக் கூடுகளையே மூடிடாமல், திறந்த படியே இருந்தென்ன?

எத்தனை இதயங்கள் விம்மி வெடித்து,

'ஓ, இரக்கமற்ற சாவே! எங்கள் அண்ணனின் உயிருக்குப் பதிலாக என்னுடைய உயிரை எடுத்துக் கொள்ளேன்!'

என்று கதறிப் புலம்பிக் காணிக்கை செலுத்திட முன் வந்தென்ன?

141

இதயத்தைத் தந்திடு, அண்ணா!

1969-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரித் திங்கள் இரண்டாம் நாள் நள்ளிரவு. உலகமே அமைதியில் புதைந்து கொண்டிருக்கும் வேளை.

ஆனால் அடையாறு மருத்துவ மனையைச் சுற்றிலுமோ இலட்சக் கணக்கான மக்கள் கடல் வெட வெடக்கச் செய்யும் கடுங்குளிரையும் பொருட்படுத்தாமல் அண்ணாவைப் பற்றிய நற்செய்தி கேட்டிட ஆர்வத்தோடு அலை மோதிக் கிடக்கிறது.

பன்னிரண்டு மணியும் தாண்டி பிப்ரவரி மூன்றாம் நாள் தொடங்கு கிறது.

மணி 0.22.

திடீரென்று ஒரு பேரதிர்ச்சி-பிரளயம்.

இறப்புக்கு இரக்கம் ஏது?

அதற்கு அண்ணாவின் இன்னுயிர் மீது அதற்குள் என் தான் அத்துணை விருப்பமோ? வெறிப் பாய்ச்சலோ?

எத்தனை எத்தனையோ ஏழை எளிய உயிர்களைக் கரையேற்றிடப் புறப்பட்ட ஒரு மாபெரும் கருணைக் கப்பல் திடீரென்று கவிழ்ந்து போயிற்று!

எத்தனை எத்தனையோ இருண்ட மனக்காடுகளில் எல்லாம் சிந்தனை ஒளிக்கதிர்களைப் பரப்பிய ஒரு நந்தா விளக்கு திடீரென்று அணைந்து விட்டது!

நாடே கண்ணீர்க் கடலாய் மாறிற்று; கதறிக் கதறிப் புலம்பிற்று.

'அண்ணா இறந்து விட்டார்' என்ற சொற்களையே கேட்கப் பொறுக்காத சிலர் அந்தக் கணமே தங்கள் உயிரினைத் துறந்து அவரைத் தேடிச் சென்றனர்!

அண்ணாவின் சடலத்தையாவது காண மாட்டோமா என்ற ஆற்றொணாத் துயருடன் சென்னை நோக்கி வந்த ரயிலின் உள்ளே இடங்கிடைக்காமல் மேற்கூரையிலும் ஏறி வந்த இலட்சியத் தங்கங்கள்

முப்பதுக்கும் மேற்பட்டோர் சிதம்பரம் அருகே தங்கள் தலைகளைத் காவு கொடுத்து மாண்டனர்.

இறுதி அஞ்சலி செலுத்திட இதுகாறும்வேறு எந்தத் தலைவருக்குத் தான் அப்படியொரு மக்கள் வெள்ளம் சென்னையை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்தது?. இனி எந்தத் தலைவருக்குத்தான் அப்படியொரு வெள்ளம் பாயப் போகிறது?

இராஜாஜி மண்டபத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்ட அண்ணாவின் சடலத்தைக் கண்டிடச் சுவர்களின் மீது ஏறி அப்படியே நீர்க் குழாய் களையும் தாவித் தாவி எத்தனையோ ஆடவர்கள் மட்டுமா, பெண்களும் கூட இடுப்பொடிந்து விழுந்தார்களே! படிகட்டுகளிலே மேலேறி வர முடியாமல் புரண்டு உருண்டார்களே! எத்தனையோ பேர் மயங்கி விழுந்தார்களே! மடிந்தும் போனார்களே!

எல்லாத் துறைகளிலுமே புதிய வரலாறு படைத்திட்ட அண்ணா தமது மரணத்திலும் அப்படியொரு வரலாற்றைப் படைத்து விட்டார்!

அவருடைய இறுதிப் பயணமுந்தான் எத்துணை பிரம்மாண்டமான அழுகைக் காவியமாய் அமைந்து போயிற்று! மவுண்ட்ரோடில் செம்பட்டு விரிப்பாகச் சிரித்துக் கிடந்த அந்த ரோஜாப் பூக் குவியலெல்லாம் அண்ணாவின் சவப்பெட்டி கடந்து சென்ற பின்னர் இலட்சக் கணக்கான காலடிச் சுவடுகள் பட்டுக் கன்னங்கரேல் என்று கரியாகி விட வில்லையா?

பிறப்பும் இறப்பும் கலந்த வாழ்க்கையின் தத்துவத்தையே கரியாகிப் போன சிவந்த ரோஜாக்கள் பிரதிபலிப்பதாக அப்போது நான் கருதிக் கொண்டேன்.

அண்ணா அவர்கள் மீளா உறக்கத்தில் ஆழ்ந்ததும் குடும்ப வழக்கப் படியே அவர் தம் சடலத்தை எரிப்பதற்கே முதலில் எண்ணப்பட்டது.

கிருஷ்ணாம்பேட்டை சுடுகாட்டில் தகனம் செய்யப்படும் என்று விடியற்காலை வெளியான ஏடுகளிலும் செய்தி வந்து விட்டது.

ஆனால் எங்களுக்கென்னவோ பத்தோடு பதினொன்றாக அவர் அவ்வாறு எரிக்கப்படுவது உகந்ததாகப் படவில்லை.

தமிழினத்தையே தலை நிமிர்ந்திடச் செய்து கலங்கரை விளக்கமாக வழிகாட்டிய, ஒளியூட்டிய அண்ணா அவர்களுக்குக் காலாகாலத்திற்கும் அழியவே அழியாத ஒரு நிலையாய நினைவுச் சின்னம் எழுப்புவதே முறையான நன்றிக் கடன் ஆகும் என்று நம்பினோம். அதற்கு அவர் தம் சடலத்தை எரிக்காமல் புதைக்கச் செய்து அங்கே கல்லறை எழுப்புவதே சரி என்றும் கருதினோம்.

அந்தக் கருத்தினை அண்ணியார் மற்றும் அண்ணாவின் குடும்பத் தினரிடம் தெரிவித்தபோது அவர்கள் எல்லோருமே அதனை ஏற்றுக் கொண்டனர்.

உடனே வங்கக் கடற்கரையோரத்தில் அந்தத் தங்கக் குணத் தலைவரின் சடலம் தங்குவதற்குரிய இடம் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றது.

புதர்கள் மண்டிக் கிடந்த இடம்தான் அது எனினும்—

'எதையும் தாங்கும் இதயம் இங்கே உறங்குகிறது'

என்னும் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட கவினெழுகும் கல்லறை எழுப்பப்பட்டுப் புதுமை அழகு கொழிக்கும் நினைவுச்சின்னம் உள்ள-இடமாக அணையா விளக்கு அமைந்த நெடுந்தூண் நிற்கும் இடமாக அது மாற்றப்பட்டுவிட்டது.

சென்னைக்குச் செல்பவர்கள் அண்ணா சமாதி அழகினைப் பருகிடாமல் திரும்ப மாட்டார்கள் எனச் சொல்லிடும் அளவுக்கு அந்த நினைவு நெடுந்தூண் ஒளிவீசி நிற்கிறது.

தமிழக முதல்வராக இருந்த அண்ணா அவர்களின் மறைவு இந்தியா முழுவதையுமே அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்தியதால் இந்தியத் தலைமை அமைச்சர் இந்திரா காந்தியும் மற்ற மாநில முதலமைச்சர்களும், ஏனைய அரும்பெரும் தலைவர்களும் வெளிநாடுகளின் தூதுவர்களும் இரங்கற் செய்திகளை அனுப்பிய வண்ணம் இழிந்தனர்.

மத்திய அரசின் சார்பில் அண்ணாவின் சடலத்துக்கு மலர் வளையம் வைத்து அஞ்சலி செலுத்திட அமைச்சர் ஒய். பி. சவான் அப்போது வருகை புரிந்தார்.

அரசாங்க மரியாதைகளுடன் அண்ணாவின் சவ அடக்கத்திற்கான ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த அதே வேளையில் ஆட்சி யந்திர ஓட்டத்தில் தேக்கம் ஏற்படாமல் இருந்திட அரசாங்க அளவில் இன்னொரு ஜனநாயகக் கடமையையும் நிறைவேற்ற வேண்டி யிருந்தது.

இந்திய அரசியல் சட்ட விதிகளின்படியும் மரபுகளை ஒட்டியும், அண்ணா மறைந்த பின் அரை மணி நேரத்திற்கெல்லாம் உடனடியாகப் புதிய தற்காலிக அமைச்சரவையொன்று அன்றிரவே கிண்டியிலுள்ள ஆளுநர் மாளிகையில் அமைக்கப்பட்டு, பதவி ஏற்பு உறுதி மொழி எடுத்துக் கொண்டது.

நாவலர் அவர்கள் தற்காலிக முதலமைச்சராகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். மற்ற அமைச்சர்கள் அனைவரும் அந்தந்தத் துறைகளு டனேயே புதிய அமைச்சரவையில் இடம் பெற்றோம்.

அடுத்தாற்போல் நிலையான அமைச்சரவை அமைப்பதற்குரிய சட்டமன்ற தி. மு. கழகத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கக் கழகத்தைச் சார்ந்த சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் அடங்கிய கூட்டம் ஒன்று 10-2-1969 அன்று சட்டமன்ற விடுதியில் கூடியது. காலஞ் சென்ற அமைச்சர் ஏ. கோவிந்தசாமி அவர்கள் அதற்குத் தலைமை தாங்கினார்.

தேர்தல் நடைபெற்று முடிந்த பின், வெளியே காத்துக் கொண்டு இருந்த செய்தியாளர்களிடம்-

"தி. மு. க. சட்ட மன்றக் கட்சியின் தலைவராகத் திரு. மு. கருணாநிதி அவர்கள் ஒருமனதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்"

-என்று நாவலர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள்.

கிண்டியிலுள்ள ஆளுநர் மாளிகையில் அன்று மாலையே தமிழக முதலமைச்சராக நான் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டேன். மற்ற அமைச்சர்களும் என்னைப்போலவே தமிழில் பதவியேற்பு உறுதிமொழி எடுத்துக் கொண்டனர்.

அந்த நிகழ்ச்சி முடிவுற்றதும் நேரே அண்ணா சாலைக்குச் சென்று எங்களையெல்லாம் அரசியலிலே வளர்த்து ஆளாக்கிவிட்ட எங்கள் இதயக் கோவிலிலே இறைவனாகவே கொலுவேறிவிட்ட அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் அழகுச் சிலைக்கு மாலை அணிவித்தேன். கடற்கரையிலுள்ள கல்லறையிலும் மலர் வளையம் வைத்து வணங்கினேன்.

பின்னர் கோட்டைக்குச் சென்று முதலமைச்சருக்குரிய அந்த இருக்கையை அணுகிய போது-

'அண்ணா இருந்த இருக்கையல்லவா?'

—என்று எண்ணிய அளவிலேயே அவருடைய மறைவினால் ஏற்பட்ட மாளாத்துயரம் என் மனத்தை அழுத்தியது. என் கண்கள் கலங்கின.

அதன்பின் தலைமைச் செயலகத்திலிருந்து நேரே அடையாறு சென்று அங்கே நண்பர் கி. வீரமணியின் இல்லத்தில் தங்கியிருந்த தந்தை பெரியார் அவர்களின் வாழ்த்துக்களைப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

மூதறிஞர் இராஜாஜி, காயிதே மில்லத், காமராசர், பக்தவத்சலம் ஆகியோரது இல்லங்களுக்குச் சென்று அவர்களது வாழ்த்துக்களையும் பெற்றேன்.

பதவி என்பது பொது மக்களுக்குப் பணியாற்றக் கிடைத்திட்ட ஒரு கருவிதான். அந்தக் கருவியை முறையாக, நெறியாக முழுப்பலன் விளைவிப்பதற்காகப் பயன் படுத்துவதைப் பொறுத்துத்தான் அந்தப் பதவிக்கும் பெருமை, அதனை ஏற்பவருக்கும் பெருமை.

என்னைப் பொறுத்தமட்டில் அண்ணாவின் அடிச்சுவட்டில், ஏழையின் சிரிப்பில் இறைவனைக் காணும் முயற்சியில் என் நெஞ்சம் கூறும் நீதிக்கேற்ற முறையில் முதலமைச்சர் பொறுப்பினை நிறை வற்றுவதற்கு என்னாலானவரை முயன்று வந்திருக்கிறேன்.

எதிர்க்கட்சி நிலையில் இருந்த காலத்தில் என்னென்ன கழக இலட்சியங்கள் எதிரொலிக்கப்பட்டனவோ அவற்றையேதான் நான் முதலமைச்சரான பிறகும் செயற்படுத்திட முனைந்திருக்கிறேன்.

அமைச்சர்கள், கழகத் தோழர்கள், அதிகாரிகள் ஆகியோரது ஒத்துழைப்புடன் கடந்த ஐந்தாண்டு காலத்திற்குள் என்னென்ன காரியங்கள், எத்தகைய இடையூறுகள், தடைக் கற்களுக்கிடையே நடைபெற்றன என்பது உங்கள் யாவருக்கும் தெரியும்.

அவற்றைப் பற்றியெல்லாம் விரிவாக 'நெஞ்சுக்கு நீதி' இரண்டாம் பாகத்தில் பின்னர் எழுதலாம் என எண்ணியுள்ளேன்.

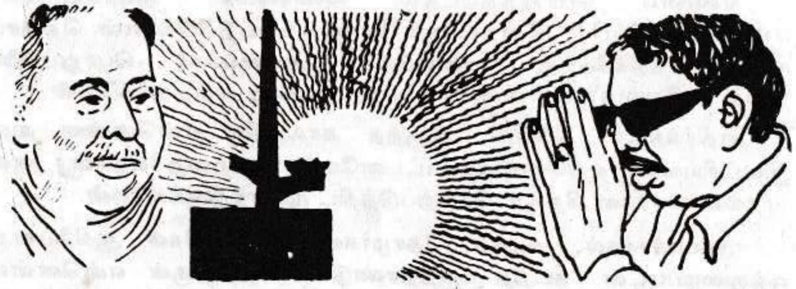
என்னைக் கைதியாக்கிச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கடமைகளின் பெருஞ்சுமையால் காலத்தின் அருமையால் எனக்குச் சிறிது ஓய்வு தேவைப்படுகிறது.

வெகுவேகமாகப் பல நிலையங்களில் நிற்காமலே ஓடிவந்த விரைவுப் புகை வண்டி கூட இடையில் ஒரு பெரிய சந்திப்பில் களைப்பாற்றிக் கொள்ள நீரோ நிலக்கரியோ டீசலோ ஏற்றிக்கொள்ளச் சிறுபொழுது நின்று புறப்படுவது உண்டு.

அப்படித்தான் கொஞ்சம் இடைவேளை எனக்கும் தேவைப்படுகிறது.

சிறிது இளைப்பாறிய பின்னர் 'நெஞ்சுக்கு நீதி'யின் நீடித்தபயணம் இரண்டாம் பாகமாகத் தொடர்ந்து நடைபெறும் என்பதை உறுதியாகக் கூற விரும்புகிறேன், ஒன்றை மட்டும் இங்கே நான் தெளிவாகப் பதிய வைப்பதும் என் கடமையாகும். நான் எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியின்போதும் அண்ணா அவர்களைப்பற்றிய நினைவே எனக்கு ஊன்றுகோலாய்த் துணைபுரிகிறது.

அவருடைய இதயத்தை இரவலாகப் பெற்றுக் கொண்ட உணர்வோடு தான் நான் ஒவ்வொரு கணமும் நடை போடுகிறேன்.

அண்ணா அவர்களின் மறைவையொட்டி வானொலி மூலம் நான் என்ன அஞ்சலி செலுத்தினேனோ அந்த ஒலி முழக்கங்கள் என் செவியிலும் எதிரொலித்த வண்ணமே இருக்கின்றன... வானொலியில் என்னுடைய அந்த இரங்கற்பாவைக் கேட்டுவிட்டு,

''அன்புள்ள திரு. கருணாநிதி அவர்களுக்கு,

அண்ணாவின் இதயத்தை இரவலாகக் கேட்டிருக்கிறீர்கள். அது இதுவரை எந்தக் கவிஞருக்கும் தோன்றாத கற்பனை''

-என்று திரு. எஸ். எஸ். வாசன் அவர்கள் உளந் திறந்து மடல் விடுத்தாரே, அதுவும் என் நினைவில் நிழலாடிக்கொண்டே யிருக்கிறது.

அந்தக் கவிதை வரிகளுடனேயே இந்த 'நெஞ்சுக்கு நீதி' முதற்பாகம் முடிவுக்கு வருவது பொருத்தமாக இருக்குமென எண்ணுகிறேன்:

எம் அண்ணா......இதய மன்னா
படைக்கஞ்சாத் தம்பியுண்டென்று பகர்ந்தாயே
எமைவிடுத்துப் பெரும்பயணத்தை ஏன் தொடர்ந்தாய் ?
உன் கண்ணொளியின் கதகதப்பில் வளர்ந்தோமே!
என் கண்ணெல்லாம் குளமாக ஏன் மாற்றி விட்டாய் ?
நிழல் நீதான் என்றிருந்தோம்; நீ கடல்
நிலத்துக்குள் நிழல்தேடப் போய்விட்டாய்; நியாயந்தானா ?
கடலடியில் இருக்கின்ற முத்தெல்லாம் முத்தல்ல;
நான்தானடா நன்முத்து எனச் சொல்லிக் கடற்கரையில்
உறங்குதியோ...?

நாத இசை கொட்டுகின்ற நாவை ஏன் சுருட்டிக்கொண்டாய் ?
விரல் அசைத்து எழுத்துலகில் விந்தைகளைச் செய்தாயே, அந்த
விரலை ஏன் மடக்கிக் கொண்டாய் ?
கண்மூடிக் கொண்டு நீ சிந்திக்கும் பேரழகைப் பார்த்துள்ளேன்...
இன்று
கண்மூடிக் கொண்டுன்னைப் பார்க்காமல் தடுப்பதென்ன
கொடுமை!
கொடுமைக்கு முடிவுகண்டாய்; எமைக்
கொடுமைக்கு ஆளாக்கி ஏன் சென்றாய் ?
எதையும் தாங்கும் இதயம் வேண்டுமென்றாய்;
இதையும் தாங்க ஏதண்ணா எமக்கிதயம்!
கடற்கரையில் காற்று வாங்கியது போதுமண்ணா
எழுந்துவா எம் அண்ணா!
வரமாட்டாய்; வரமாட்டாய்
இயற்கையின் சதி எமக்குத் தெரியும் அண்ணா நீ
இருக்குமிடந் தேடி யான் வரும் வரையில்
இரவலாக உன் இதயத்தைத் தந்திடண்ணா
நான் வரும்போது கையோடு கொணர்ந்து அஃதை
உன் கால் மலரில் வைப்பேன் அண்ணா ......

வணக்கம்

முதற்பாகம் முற்றிற்று